

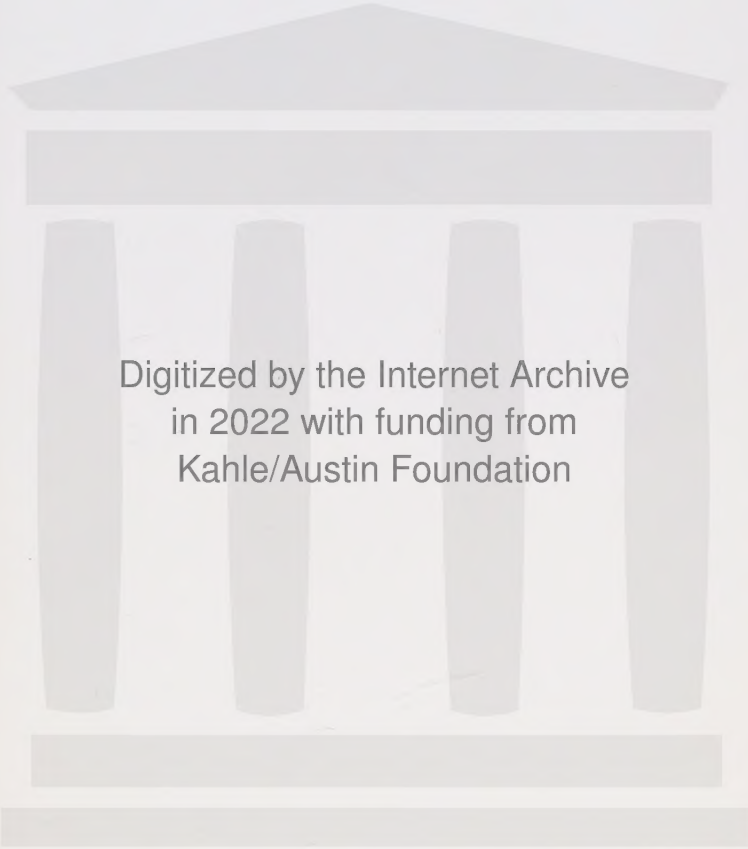

Property of

CLgA

Please return to

**Graduate Theological
Union Library**

Digitized by the Internet Archive
in 2022 with funding from
Kahle/Austin Foundation

ACTA ROMANA SOCIETATIS IESU

VOLUMEN V, 1924-1927

~~FASCICULUS I - ANNO 1924~~

AD USUM NOSTRORUM TANTUM

Property of
CLGA

Please return to
Graduate Theological
Union Library

ROMÆ
APUD CURIAM PRAEPOSITI GENERALIS

—
1925

ACTA ROMANA SOCIETATIS IESU

VOLUMEN V

FASCICULUS IV - ANNO 1927

AD USUM NOSTRORUM TANTUM

Property of
CLgA

Please return to
Graduate Theological
Union Library

ROMAE
APUD CURIAM PRAEPOSITI GENERALIS

—
1928

MONITUM

Acta Romana S. I., quae nunc mittuntur, praeseferrunt in fronte « *Volumen V* », quia *volumen IV*, quod coeptum est anno superiore per « Statuta Congregationis Generalis XXVII », reservatur continuandum et complendum reliquis documentis ad Institutum nostrum recognitum pertinentibus (cfr. Epist. A. R. P. N. Gen., 27 iulii 1924).

Haec adnotasse iuvabit, ne praefecti bibliothecarum in voluminibus compingendis in errorem inducantur.

ACTA ROMANA SOCIETATIS IESU

VOLUMEN V

FASCICULUS I - ANNO 1924

AD USUM NOSTRORUM TANTUM

Property of

CLgA

Please return to

Graduate Theological

Union Library

ROMAE
APUD CURIAM PRAEPOSITI GENERALIS

—
1925

3X
2.4
A2
1000
A8

INDEX

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

I. — PRO SOCIETATE.

	Pag.
1. — 28 novembris 1923. — Approbantur Officium, Missa et Elogium B. Roberti Bellarmino, Ep. et Conf.	11
2. — 16 ianuarii 1924. — Patri Generali conceditur ad quinquennium potestas communicandi quasdam facultates cum Missionibus	16
3. — 1 februarii 1924. — De impositione sacrorum Cinerum prima dominica Quadragesimae	17
4. — 7 februarii 1924. — Prorogatur ad triennium facultas adimplendi praeceptum paschale in sacris ad populum expeditionibus et Exercitiis Spiritualibus	18
5. — 27 februarii 1924. — Introductio causae Servi Dei P. Pauli Ginhac	19
6. — 19 martii 1924. — Epistola Apostolica ad summos Moderatores Ordinum Regularium aliarumque Sodalitatum religiosorum virorum: de disciplinae religiosae studiis.	24
7. — 20 martii 1924. — Breve apostolicum quo conceditur Indulgentia Plenaria toties quoties in festo S. P. Ignatii quotannis lucranda	39
8. — 8 aprilis 1924. — Summus Pontifex gratias agit ob decretum Congr. Gen. XXVII, quo statuuntur suffragia post obitum Summi Pontificis facienda	40
9. — 8 aprilis 1924. — Solvitur dubium de visitandis a loci Ordinario templis Religiosorum exemptorum	41
10. — 27 aprilis 1924. — Motu Proprio de disciplinae biblicae magisteriis	42
11. — 5 maii 1924. — Litterae gratulatoriae ad diem saecularem Universitatis Gregoriana Collegii Romani	45
— Lex Sodalicii Gregoriani	48
12. — 9 maii 1924. — Permittitur translatio Corporis Beati Andreae Bobola a Vaticano ad templum SS. Nominis Iesu	50
13. — 15 maii 1924. — Quaedam praescribuntur de S. Scriptura et libris de re biblica	51

	Pag.
14. — 9 iunii 1924. — Indulgentiae et privilegia Sodalicii Gregoriani.	53
15. — 17 iunii 1924. — Conceduntur ad septennium indulgentiae aliaque privilegia « Foederibus perseverantiae » post spirituales secessus inter opifices statutis vel statuendis. . .	55
16. — 25 iunii 1924. — Indulgentiis ditatur oratio quaedam ad Iesum Puerum	60
17. — 27 iunii 1924. — Conceditur facultas festum S. Ioannis Berchmans die 13 augusti alicubi celebrandi	61
18. — 20 octobris 1924. — Motu Proprio de peculiari litterarum latinarum schola in Athenaeo Gregoriano constituenda.	62
19. — 26 decembris 1924. — Gradus « Professoris in S. Scriptura » a Pont. Instituto Biblico collatus, declaratur « Licentiae » aequiparatus.	65

II. — PRO PROVINCIIS, DOMIBUS, SODALIBUS.

20. — 16 novembris 1923. — Laudantur opera socialia in ditone Columbiana a Nostris excitata	67
21. — 27 decembris 1923. — Ab archidioecesi Bombayensi Missiones Mount Abu et Abu Road separantur et dioecesi Ajmerensi uniuntur	68
22. — 30 aprilis 1924. — De ter centenaria commemoratione nativitatis P. Pauli Segneri senioris, in civitate Neptunensi recolenda	69
23. — 4 iunii 1924. — Basilicae minoris titulo et privilegiis honestatur Sanctuarium Beatae Mariae Virginis Lapurdensis, in loco Oostacker, dioecesis Gandavensis.	70
24. — 6 iunii 1924. — Titulus Basilicae minoris pro Sanctuario Mariascheinensi Beatae Mariae Virgini Perdolenti dicato in dioecesi Litomericensi	71
25. — 31 iulii 1924. — Summus Pontifex laudat ephemeridem « La Civiltà Cattolica » eiusque scriptores, quantum ac septuagesimum emensos operae annum	73
26. — 6 augusti 1924. — Laudantur proposita et opera quae ab « Apostolatu Orationis » Romae promoventur in Annum Sanctum	75
27. — 1 octobris 1924. — Summus Pontifex Emo. Card. Francisco Ehrle S. I., aetatis suae octogesimum annum ingresso, permulta de Ecclesia et bonis litteris promerita gratulatur	76
28. — 4 octobris 1924. — De conventu ad rem asceticam promovendam, tertio pleno saeculo ab obitu Ven. P. Ludovici a Ponte S. I., indicto	79
29. — 6 novembris 1924. — Summus Pontifex laudat ephemeridem « La Revista Católica » in urbe El Paso a Nostris edita, et quinquagesimum ab ea inita annum gratulatur.	80

30. — 7 novembris 1924. — Summus Pontifex RR. DD. Henrico de Saune S. I., Vicario Apostolico de Tananarive, vigesimum quintum sui episcopatus annum celebranti gratulatur	Pag. 81
31. — 3 decembris 1924. — Mutatur denominatio Vicariatuum Apostolicorum Sinensis regionis	82

ACTA PRAEPOSITI GENERALIS

I. — PRO SOCIETATE.

32. — 1 ianuarii 1924. — Quaedam decreta Congregationis Generalis XXVII cum universa Societate communicantur .	87
33. — 6 ianuarii 1924. — Missio Rumenica conditur	92
34. — 25 ianuarii 1924. — Nuntiatur constitutio Secretariatus centralis Congregationum B. M. V., et declarantur eius natura et finis.	93
35. — 17 aprilis 1924. — Episcoporum postulationes pro festo Regni Socialis D. N. Iesu Christi promovendae	96
36. — 20 aprilis 1924. — Communicatur Breve Apostolicum quo Indulgentia conceditur Plenaria toties quoties in festum S. P. Ignatii	100
37. — 8 iunii 1924. — Dividitur Provincia Canadensis et constituuntur Provincia Canadae Inferioris et Viceprovincia Canadae Superioris.	101
38. — 7 iulii 1924. — Commendatur ut Scriptores Nostri de unione Ecclesiarum Orientalium saepius agant	103
39. — 16 iulii 1924. — Litterae de rebus biblicis a Sacra Congregatione S. Officii acceptae communicantur, et earum executioni prospicitur	106
40. — 16 iulii 1924. — Nunciatur iter Patris Nostri in Hispaniam.	107
41. — 27 iulii 1924. — Promulgantur « Statuta Congregationis Generalis XXVII » et « Epitome Instituti Soc. Iesu ». . .	109
42. — 27 iulii 1924. — Quaedam de Superiorum designatione et rerum temporalium administratione ad normam iuris nostri recogniti.	114
43. — 29 iulii 1924. — Informationes petuntur de libellis in Societatem calumniosis passim diffusis :	116
44. — 31 iulii 1924. — Provincia Toletana in duas, Toletanam et Baeticam, dividitur	117
45. — 9 septembris 1924. — Missio Columbiana a Provincia Castellana seiungitur et in Provinciam erigitur.	119

	Pag.
46. — 27 septembris 1924. — Nostrorum precibus commendatur Congregatio antepreparatoria super Miraculis B. Petri Canisii	121
47. — 21 novembris 1924. — Nostrorum precibus commendantur Congregationes super Martyrio Martyrum Canadensium.	122
48. — 26 novembris 1924. — Normae quaedam statuuntur de legendis ad mensam in proxima votorum renovatione	123
49. — 15 decembris 1924. — Normae statuuntur pro Romana peregrinatione, occasione Anni Sancti, Nostris permittenda	124

II. — PRO PROVINCIIS AC DOMIBUS.

50. — 17 martii 1924. — Pater Noster Provinciae Siculae gratulatur quod partem Missionis Bengalensis sibi excolendam magno animo assumpserit	127
51. — 19 martii 1924. — Collegio Germanico Hungarico quoddam studiorum peculium (seu « bursa ») tribuitur, « Belarminianum » appellandum	128
52. — 11 maii 1924. — Occasione translationis B. Andreae Bobola, commendatur Nostrorum Romae degentium precibus unio Ecclesiarum Orientalium cum Ecclesia Romana.	129
53. — 8 iunii 1924. — Epistola Patris Nostri ad Socios Provinciae Canadensis in duas dividendae	130
54. — 31 iulii 1924. — Epistola Patris Nostri ad Socios novae Provinciae Baeticae	134
55. — 9 septembris 1924. — Epistola Patris Nostri ad Socios novae Provinciae Colombianae	136

III. — RESPONSA.

Praenotandum	139
------------------------	-----

A) INSTITUTI DECLARATIONES UNIVERSAE SOCIETATI PROPOSITAE.

56. — 2 februarii 1924. — De administratione bonorum Congregationum aliarumque Sodalitatum	139
57. — 8 februarii 1924. — De integra hora orationis mentalis quotidie ab omnibus facienda	140
58. — 19 martii 1924. — De facultate Missas interdum cantandi in domesticis Collegiorum Nostrorum sacellis	140

B) ALIA RESPONSA.

59. — 12 martii 1924. — De facultatibus a proprio Provinciali habitis, a Praeposito Provinciae in qua quis degit confirmandis.	141
--	-----

60. — 25 martii 1924. — De peculiari studiorumInspectore vel Praefecto pro tota Provincia constituendo	Pag. 142
61. — 4 maii 1924. — De Missis ad mentem Generalis ex Instituto celebrandis	142
62. — 24 iunii 1924. — De duratione et methodo Exercitiorum.	142
63. — 27 iulii 1924. — De eadem re	143
64. — 14 decembris 1924. — De biennio Concionatorum	143

APPENDIX PRIMA.

RESPONSA PROXIMAE CONGREGATIONIS GENERALIS
AD QUAEDAM POSTULATA.

Praenotandum	147
------------------------	-----

I. — POSTULATA QUIBUS IN EPITOME PER MODUM ORDINATIONIS
AUT IN REGULIS RECOGNOSCENDIS PROVIDERI VOLUIT CON-
GREGATIO.

1. — <i>Postulatum Prov. Romanae</i> : de fovendo studio linguarum classicarum.	147
2. — <i>Postulatum privatum</i> : de fovendis operibus apostolicis quibus iuventur iuvenes catholici, etiam extra Collegia alumnorum.	148
3. — <i>Postulatum privatum</i> : de revocandis in memoriam, statis temporibus, Missis et orationibus omnibus praescriptis	148
4. — <i>Postulatum Prov. Lugdunensis</i> : de arcenda a nostris iuvenibus nova ascési	148

II. — POSTULATA QUORUM EXSECUTIO PATRI GENERALI A CON-
GREGATIONE COMMISSA EST.

5. — <i>Postulata privata</i> : de examine scripto addendo examinibus oralibus, quae fiunt in ordine ad gradum	148
6. — <i>Postulatum Prov. Tolosanae</i> : de vitanda publica Nostrorum adhaesione quibuslibet partibus politicis	149
7. — <i>Postulata Prov. Neerlandicae et Prov. Germaniae Inf.</i> : de edenda Collectione praecipuorum Societatis Scriptorum	149

III. — ALIA QUAEDAM POSTULATA.

8. — <i>Postulatum Prov. Aragoniae</i> : de pressius determinandis requisitis ad docendam philosophiam et theologiam	150
9. — <i>Postulatum privatum</i> : de libris et articulis in aliena Provincia edendis	150
10. — <i>Postulatum privatum</i> : de censura foliorum lithographicorum et similium	151

APPENDIX SECUNDA.

DOCUMENTA QUÆDAM DE EXPOSITIONE MISSIONARIA VATICANA.

	Pag.
I. — 4 aprilis 1924. — Communicantur instructiones ad Expositionem Missionariam Vaticanam præparandam . . .	152
II. — 16 decembris 1924. — De Conferentia Missionali Romae tempore Expositionis a Nostris celebranda.	159
III. — 16 decembris 1924. — De periodico libello « Rivista illustrata dell'Esposizione Missionaria Vaticana » . . .	161

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

I. — PRO SOCIETATE.

1.

28 novembris 1923.

Approbantur Officium, Missa et Elogium Beati Roberti Bellarmino, Episcopi et Confessoris. — S. Rit. C.

DIE 13 MAII

IN FESTO BEATI ROBERTI BELLARMINO

EPISCOPI ET CONFESSORIS

Duplex (m. t. v.).

IN I VESPERIS

Ad Magnif. Ant. Sacerdos et Pontifex, et virtutum opifex, pastor bone in populo, ora pro nobis Dominum (T. P. Alleluia).

Oratio.

Deus, qui ad catholicam fidem tuendam et Apostolicae Sedis iura propugnanda, beatum Robertum Confessorem tuum atque Pontificem mirabili sapientia et virtute decorasti; eius meritis et intercessione concede, ut nos in veritatis cognitione crescamus et errantium corda ad Ecclesiae tuae redeant unitatem. Per Dominum.

Et fit Commemoratio praecedentis, ut in Breviario.

AD MATUTINUM

In I Nocturno Lectiones de Scriptura occurrenti; sed in Feria II Rogationum et in Vigilia Ascensionis, Lectiones Fidelis sermo, de Communi, cum suis Rf. Rf.

IN II NOCTURNO

Lectio IV.

Robertus, Politianus e patricia Bellarminorum gente, matrem pientissimam habuit Cynthiam Cervini, Marcelli secundi sororem. Eximia pietate et castissimis moribus quamprimum enituit, id unum exoptans, ut Deo soli placeret et animas Christo lucrifaceret. Patrium Societatis Iesu collegium cum summa ingenii et modestiae laude frequentavit; ac, decem et octo annos natus, Romae Societatem ingressus, religiosarum virtutum omnibus exemplo fuit. Emenso in Romano Collegio philosophiae curriculo, missus primum Florentiam, tum Montem Regalem, Patavium et Lovanium, doctoris et concionatoris munere, nondum sacerdos, mirifice functus est. Lovanii praeterea theologiam excoluit, et, sacerdotio auctus, ita docuit, ut plurimos haereticos ad Ecclesiae unitatem reduxerit, ac theologus per Europam clarissimus haberetur, eumque Sanctus Carolus Mediolanensis Episcopus et Parisiensis Universitas sibi expeterent.

13. Inveni David servum meum, oleo sancto meo unxi eum: * Manus enim mea auxiliabitur ei, alleluia. 14. — Nihil proficiet inimicus in eo, et filius iniquitatis non nocebit ei. — Manus.

Lectio V.

Romam ex desiderio Gregorii decimi tertii revocatus, theologiam Controversiarum disciplinam tradidit in Collegio Romano: ibidem vitae spiritualis magister constitutus, angelicum iuvenem Aloisium per sanctitatis semitas moderatus est. Ipse Collegium Romanum ac deinde Neapolitanam provinciam ad Sancti Ignatii mentem gubernavit. In Urbem iterum accersitus, a Clemente octavo ad summa Ecclesiae negotia, maximo cum christianae rei emolumento, est adhibitus; tum, invitus et frustra reluctans, in Cardinalium numerum cooptatus. Ab eodem Pontifice consecratus Episcopus, Capuanam Archidioecesim triennium sanctissime administravit. Multa praeclare scripsit, illud meritum adeptus in primis, quod, Sanctum Thomam ducem et magistrum secutus, contra novos errores theologiam convertit methodumque designavit, quam temporum sequentium praecipui doctores tenendam existimarunt. Aureo etiam catechesis libello exstat insignis. Robertum aequaevus Cardinalis a Deo missum iudicavit, qui catholicos erudiret, pios coleret, haereticos profligaret; Sanctus Franciscus Salesius doctrinae fontem habuit; Benedictus decimus quartus haereticorum malleum dixit; Benedictus decimus

quintus catholicam religionem propagantibus et tuentibus exemplar indicavit.

℞. Posui adiutorium super potentem, et exaltavi electum de plebe mea: * Manus enim mea auxiliabitur ei, alleluia. — ŷ. Inveni David servum meum, oleo sancto meo unxi eum. — Manus.

Lectio VI.

Vitae religiosae studiosissimus, eam, inter purpuratos Patres adlectus, in exemplum servavit. Opes ultra necessarias noluit; modico famulatu, tenui cultu habituque contentus: suorum non studuit opulentiae, ac vix adduci potuit ut inopiam identidem levaret. De se humillime sensit, et mira fuit animi simplicitate. Deiparam dilexit unice; plures horas quotidie orationi tribuebat. Parcissime victitans, ter in hebdomada ieiunabat: in se constanter austerus, caritate in proximum flagravit, vocatus saepenumero pater pauperum. E baptis-
mate innocentiam nulla unquam labe, ne veniali quidem plene deliberata, maculavit. Octogesimum agens annum, ad Sancti Andreae in colle Quirinali, extremum in morbum incidit, eique prope morituro Gregorius decimus quintus et plures Cardinales adstiterunt, tantum Ecclesiae columnen eripi complorantes. Die sacrorum Stigmatum Sancti Francisci, quorum memoriae ubique celebrandae auctor fuerat, anno millesimo sexcentesimo vicesimo primo obdormivit in Domino. Mortuo tota civitas parentavit, sanctum uno ore conclamans. Ei Pius undecimus Pontifex Maximus beatorum honores decrevit.

℞. Iste est, qui ante Deum magnas virtutes operatus est, et omnis terra doctrina eius repleta est: * Ipse intercedat pro peccatis omnium populorum, alleluia. — ŷ. Iste est, qui contempsit vitam mundi, et pervenit ad caelestia regna. — Ipse. Gloria Patri. Ipse.

IN III NOCTURNO

Lectio VII.

Lectio sancti Evangelii secundum Lucam. *Cap. II, 33-36.*

In illo tempore: Dixit Iesus discipulis suis: Nemo lucernam accendit, et in abscondito ponit, neque sub modio; sed supra candelabrum. Et reliqua.

Homilia sancti Bedae Venerabilis, Presbyteri. *Lib. IV, c. 50 in Lucae Evang.*

Nemo lucernam accendit et in abscondito ponit, neque sub modio. De seipso Dominus haec loquitur, ostendens, etsi supra dixerit nullum generationi nequam nisi signum Iona dandum, nequaquam tamen lucis suae claritatem fidelibus occultandam. Ipse quippe lucer-

nam accendit qui testam humanae naturae flamma suae divinitatis implevit. Quam profecto lucernam nec credentibus abscondere nec modio supponere, hoc est sub mensura legis includere, vel intra unius Iudaeae gentis terminos voluit cohibere.

¶. Amavit eum Dominus, et ornavit eum: stolam gloriae induit eum, * Et ad portas paradisi coronavit eum, alleluia. — ŷ. Induit eum Dominus lorica fidei, et ornavit eum. — Et.

Lectio VIII.

Sed supra candelabrum, inquit, ut qui ingrediuntur lumen videant. Candelabrum Ecclesiam dicit cui lucernam superposuit, quia nostris in frontibus fidem suae incarnationis adfixit, ut qui Ecclesiam fideliter ingredi voluerint, lumen veritatis palam queant intueri. Qua sententia Iudaeorum quoque procures condemnat, qui signa quae- rentes exterius apertam lucis ianuam, noluerint intrare credendo. Denique praecipit ne opera tantummodo, sed et cogitationes et ipsas etiam cordis intentiones mundare et castigare meminerint. Nam sequitur: Lucerna corporis tui est oculus tuus. Corpus quippe dicit opera quae palam cunctis apparent, oculus vero ipsam mentis intentionem operatur et de cuius merito eadem opera, lucis an tenebrarum sint opera, discernuntur, sicut ipse consequenter exposuit.

¶. Sint lumbi vestri praecincti, et lucernae ardentes in manibus vestris: * Et vos similes hominibus expectantibus dominum suum, quando revertatur a nuptiis, alleluia. — ŷ. Vigilate ergo, quia nescitis qua hora Dominus vester venturus sit. — Et. Gloria Patri. Et.

Feria II Rogationum et in Vigilia Ascensionis, IX Lectio de Homilia Feriae et fit eius Commemoratio in Laudibus; alias:

Lectio IX.

Si oculus tuus fuerit simplex, totum corpus tuum lucidum erit. Si autem nequam fuerit, etiam corpus tuum tenebrosum erit. Si, inquit, pura rectaque intentione quae agere potes bona studueris, lucis profecto sunt opera quae facis, etiam si coram hominibus imperfectionis aliquid habere videantur. Quoniam diligentibus Deum omnia cooperantur in bonum, his qui secundum propositum vocati sunt sancti. Si autem perversa est intentio quae praecedit, pravum est omne opus quod sequitur, quamvis rectum esse videatur. Vide ergo ne lumen quod in te est tenebrae sint. Hoc est ne ipsa cordis intentio, quae lumen est animae, vitiorum caligine fuscetur, sedula

discretionem perpende. Iuxta quod alibi praecipitur: Omni custodia serva cor tuum, quoniam ex ipso vita procedit.

Te Deum laudamus.

In II Vesperis: Commemoratio sequentis.

MISSA

[Vide « *Acta Romana* », vol. III (1923), pagg. 550-552].

ELOGIUM

IN MARTYROLOGIO SOCIETATIS IESU

(necnon in supplementis ad Martyrologium Romanum pro Urbe et pro Dioecesibus Capuana et Montis Politanis).

13 MAII.

Romae, Beati Roberti Bellarmino, confessoris, e Societate Iesu, Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalis et Archiepiscopi Capuani, scientiae et sanctitatis clarissimi, qui die decima septima septembris migravit in caelum, et hac eadem die decima tertia maii a Pio XI, Pontifice Maximo, Beatis adscriptus est.

DECRETUM.

ROMANA SEU SOCIETATIS IESU.

Per Litteras Apostolicas in forma Brevis datas die XIII maii an. 1923, Ven. Dei Servus Robertus Cardinalis Bellarmino e Societate Iesu, Albo Beatorum caelitus adscriptus est, huiusque Beatificationis solemnia in Patriarchali Basilica Vaticana sunt rite celebrata; simulque indulta facultas in omnibus templis et domibus Societatis Iesu recitandi, in honorem novensilis Beati, Officium et Missam de Communi Confessoris Pontificis, prouti de more, usque ad Officii cum Missa proprii concessionem et approbationem.

Exinde Postulator generalis Societatis Iesu, supplicia quoque vota depromens sui Praepositi Generalis omniumque suorum sodalium, Sanctissimum Dominum nostrum Pium Papam XI humillime deprecatus est, ut Officium proprium cum Missa necnon Elogium in Appendice Martyrologii Romani inserendum, iuxta schemata exhibita, pro Festo Beati Roberti Episcopi et Confessoris quotannis celebrando, concedere et

approbare dignetur. Quapropter, de mandato Sanctissimi et observato iuris ordine, Emus. et Revmus. Dominus Cardinalis Aidanus Gasquet, huius Causae Relator, in Ordinariis Sacrorum Rituum Congregationis Comitiis, sub signata die ad Vaticanas aedes coadunatis, supradictum Officium cum Missa et cum Elogio in Appendice Martyrologii Romani discutiendum proposuit. Et Eminentissimi ac Reverendissimi Patres sacris tuendis ritibus praepositi, post relationem Eminentissimi Ponentis, audito R. P. D. Angelo Mariani, Fidei Promotore Generali, re sedulo perpensa, rescribendum censuerunt: « Pro gratia et ad Emum. Ponentem cum Fidei Promotore generali, die 13 novembris 1923 ».

Quibus omnibus Sanctissimo Domino Nostro Pio Papae XI, per infrascriptum Cardinalem Sacrae Rituum Congregationi Praefectum relatis, sententiam eiusdem Sacri Consilii ratam habens, Officium cum Missa et cum Elogio de Beato Roberto Bellarmino, Episcopo et Confessore, prouti huic praeiacent Decreto, adprobavit, simulque benigne indulsit, ut eiusmodi Officium et Missa necnon Elogium respective inserantur pro festo B. Roberti Ep. et Conf., quotannis recolendum sub ritu duplici die decimatertia maii, Calendario et Proprio Officiorum et Missarum necnon Appendici ad Martyrologium Romanum in usum Societatis Iesu; servatis Rubricis. Contrariis non obstantibus quibuscumque. Die 28 iisdem mense et anno.

L. ✠ S.

† A. Card. VICO, Ep. Portuen. et S. Rufinae,
S. R. C. Praef.

ALEXANDER VERDE, S. R. C. Secretarius.

2.

16 ianuarii 1924.

Patri Generali conceditur ad quinquennium potestas communicandi quasdam facultates cum Missionibus. — S. C. de Relig.

BEATISSIME PATER:

Procurator Generalis Societatis Iesu ad pedes Sanctitatis Vestrae provolutus humiliter expostulat ut P. Praeposito Generali Societatis Iesu facultas fiat concedendi, pro sua prudentia, illis Missionibus,

quae in locis a S. Congregatione de Propaganda Fide independentibus inveniuntur, sed quae fere iisdem difficultatibus laborant ac ceterae Missiones, easdem facultates, quas ipse Missionariis, qui in territoriis S. Congregationi de Propaganda Fide subiectis morantur, concedere potest.

Et Deus, etc.

Ex audientia SS.mi diei 16 ianuarii 1924 SS.mus D. N. Pius PP. XI referente infrascripto Cardinali Praefecto Sacrae Congr. Negotiis Religiosorum Sodalium praepositae, benigne annuit pro gratia iuxta preces ad quinquennium.

Romae, die, mense et anno ut supra.

C. Card. LAURENTI, *Praefectus*.

MAURUS M. SERAFINI Ab., *Secretarius*.

3.

1 februarii 1924.

De impositione sacrorum Cinerum prima dominica Quadragesimae. — S. Rit. C. (1).

SOCIETATIS IESU SEU DUBIUM.

R. P. Procurator Generalis Societatis Iesu sequens dubium pro opportuna declaratione S. Rituum Congregationi humillime subiecit, nimirum:

Quaestioni propositae ab Archiepiscopo Aquensi: « Num per-
« mitti possit consuetudo vicens in illa archidioecesi imponendi
« fidelibus, prima dominica Quadragesimae, cineres praece-
« denti Feria IV Cinerum benedictos », Sacra Rituum Congre-
gatio respondendum censuit *ad mentem*, die 30 iunii 1922.
Et mens est: « Affirmative in casu; dummodo Feria IV Ci-
« nerum ritus benedictionis et impositionis cinerum expletus
« fuerit, iuxta *Missale Romanum* ».

Quaeritur: « Num eadem permissio valeat etiam pro Ora-
« toriis Piarum Unionum seu Congregationum, vel sacellis
« ruralibus, aliisque ubi peragantur exercitia pro opificibus,

(1) *Acta Ap. Sedis*, vol. XVI (1924), p. 102.

« ut iidem omnes facilius cineres recipiant et non careant hoc « tam perutili sacramentali?».

Et Sacra Rituum Congregatio, audito specialis Commissionis voto, re mature perpensa, respondendum censuit: « Af-
« firmative, iuxta prudens Ordinarii iudicium in singulis ca-
« sibus, servato tenore decreti diei 30 iunii 1922 ».

Atque ita rescripsit ac declaravit. Die 1^a februarii 1924.

L. ✠ S.

† A. Card. Vico, Ep. Portuens. et S. Rufinae,
S. R. C. Praefectus.

ALEXANDER VERDE, *Secretarius.*

4.

7 februarii 1924.

*Prorogatur ad triennium facultas adimplendi praeceptum paschale
in sacris ad populum expeditionibus et Exercitiis Spiritua-
libus. — S. C. Concil.*

AD PRAEPOSITOS PROVINCIARUM.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTI.

Cum R. P. Generalis renovandam curasset facultatem die 27 ianuarii
1921 Societati ad triennium concessam, communico cum R. V. rescriptum
S. Congregationis Concilii quo eadem ad aliud triennium prorogatur.
Commendo me SS. SS.

Romae, 15 februarii 1924.

Rae Vae

Servus in Xto.

HENRICUS CARVAJAL

Secr. Soc. Iesu.

SACRA CONGREGATIO CONCILII.

BEATISSIME PATER:

Procurator Generalis Societatis Iesu, ad pedes Sanctitatis
Vestrae provolutus, humiliter prorogationem implorat facultatis,
die 27 ianuarii 1921 ad triennium concessae, vi cuius Christifideles,
qui Sacras Missiones vel Spiritualia Exercitia, a Sodalibus Societatis,
quocumque anni tempore, tradita, frequentant, et tunc ad sacramenta

Poenitentiae et Eucharistiae accedunt, adimplere hoc actu possunt, posito Ordinarii locorum consensu, praeceptum annuae Confessionis et Communionis.

Et Deus, etc.

Sacra Congregatio Concilii, attentis expositis, gratiam pro-rogationis iuxta preces, in forma et terminis praecedentis Rescripti, benigne impertita est ad aliud triennium.

Datum Romae, die 7 februarii 1924.

L. ✠ S. D. Card. SBARRETTI, *Praef.*

† IULIUS Ep. tit. Lampsacen., *Secret.*

5.

27 februarii 1925.

Introductio causae Servi Dei P. Pauli Ginhac. — S. Rit. C. (I).

DECRETUM.

ROMANA SEU ALBIEN.

BEATIFICATIONIS ET CANONIZATIONIS

SERVI DEI

PAULI GINHAC

SACERDOTIS PROFESSI SOCIETATIS IESU.

Paulus Ginhac, de cuius Causa beatificationis et canonizationis agitur, in loco seu possessione Le Mazel, oppidi Serve-rette, Mimatensis dioecesis, ex piis honestisque coniugibus Ioanne Antonio et Clara Monica Fabre ortum duxit die 31 maii 1824, eaque die sanctum baptismum recepit, impositis nominibus Petro et Paulo. Parentes eius, christiana caritate ferventes, saeviente saeculo XVIII gallica perturbatione, sacerdotibus tutum obtulerunt hospitium, ut facilius ecclesiastica munera gerere possent. Neque mirum si arbor bona bonos fructus effecerit; siquidem ex illo coniugio duo-

decim prodierunt fratres et sorores, ex quibus duo sacerdotes, duae sorores Trappistae, tertia Eugenia, monialis Visitationis. Paulus, septimus et puer, a patre agricola custodiae gregis in campis addictus, licet haud facilis et docilis indolis, tamen, quum esset novem circiter annorum, satis paratus, ad sacram synaxim admissus fuit. Paulus frequentavit primum scholam oppidi Serverette, tum traditus avunculo sacerdoti et, tandem circa medium aetatis annum tertium decimum, Collegium Mimatense adivit, in quo civico Conlegio litterarum rudimentis operam dedit, sed absque vero profectu christianae civilisque educationis. Quare, optimo consilio, parentes eum in domum revocarunt et ad parvum Seminarium de Chirac, prope oppidum Marvejols, transtulerunt. Adolescens haud melior effectus et parum acquiescens superiorum monitis et sororis Eugeniae in illo monasterio Visitationis civitatis Marvejols degentis consiliis, quum gradum fecisset ad humaniores litteras, parvum Seminarium de Chirac cum altero Mimatensi commutavit. Expletis in hoc Seminario studiis, quum alias excogitaret novitates, precibus sororis impulsus, in Castellum de Cheminade concessit, ubi pium sacerdotem invenit de Moré de Charaix, a quo benigne exceptus et per aliquot dies hospes, eius rogatu comes adscitus est. Ambo Mimatensem civitatem petierunt ad audiendos Sodales Societatis Iesu, qui tunc sacras missiones ibi peragebant. Paulus concionibus et supplicationi, qua missionibus finis imponitur, Deo iuvante, tranquille interfuit. In ista supplicatione per vias oppidi, ad conspectum Imaginis Christi Redemptoris cruci affixi, de improvviso adolescens, veluti alter Saulus, re mirabili ictus et tremens, genua flectit et, quasi audisset Christum interrogantem et Saulum respondentem, superna luce et divina gratia percussus in alium valde meliorem transformatus est. Hanc conversionem, Christo operante, magis in dies perfectam et perseverantem, ipse Paulus in posterum saepe recogitans prodigiosam appellabat, laudans et exaltans divinam clementiam, ingeminansque cum Psalmista: « Delicta iuventutis meae ne memineris, Domine ». — « Miserere mei, Deus, secundum magnam misericordiam tuam ». — Eadem conversionis die, Dei famulus lapsus suae iuventutis humillime exponit P. Jouve, missionis praesidi, et propositum amplectendi Societatem Iesu eidem aperit, quo probante, suis-

que parentibus libenter annuentibus, experimentum vocationis religiosae apud fratrem suum Vincentium peragit. Ita probatus, Paulus a Praeposito provinciae praedictae Societatis ingressum in ipsam suppliciter efflagitavit, sed ita obtinuit, ut prius gradum academicum baccalaurei in Collegio Mima-tensi assequi posset et postea in tirocinii domo Avenionensi admitteretur. Quod accidit, instante R. D. de Charaix, die 4 ianuarii anni 1843, moderatoribus P. Iosepho de Jocas et Pio de Blacas. Priori tirocinii anno summa laude expleto in festo Epiphaniae Domini anni 1844 vota devotionis appellata emisit, et per duos menses in Villa de S. Chamand prope Avenionem, litteris incubuit, P. Paulino Abel praeceptore. Subsequenti mense decembri translatus Ben-Aknoun in Algeriam, orphanotrophio a Societate Ignatiana instituto addicitur. Illic prima vota nuncupat die 6 ianuarii 1845 et usque ad mensem septembris anni 1848, praefecti, catechistae et magistri munera gerit cum prospero alumnorum successu et omnium admiratione ac existimatione. Eodem mense septembri ab Africa revocatus, in domo Valsensi, inter ducentos scholasticos, philosophicis et theologicis disciplinis operam suam navat, condiscipulis praebens exemplum perfecti studentis et sancti religiosi. — Sacerdotio auctus die 18 decembris anni 1852, missus est ad locum Mazel ad recreandam piam genitricem aegrotantem, quae paulo post sancte obivit. Invisit quoque sororem Eugeniam in monasterio Visitationis Marvejols degentem. De matre scripsit Dei famulus eam comparans cum S. Monica cuius lacrimis et precibus filius Augustinus ad Christum conversus est et similiter ipse pietati et orationi matris suae, Deo miserante, propriam conversionem tribuebat. Sorori autem germanae ipsam fratris immutationem admiranti respondit: «*Dextera Domini fecit virtutem!*». In socium P. Henrici Desmoulins tiro-num magistri electus, breviorē theologiae cursum docuit, simulque quartum theologicum annum absolvit. Inde communitatis moderator spiritualis, et paulo post, labente anno 1855 tironum magister renunciatus est. Tertium probationis annum egit sub P. Sebastiano Fouillot, qui famulum Dei suum seraphinum vocabat. In oppidum Vals reversus, tironum magistri munus resumpsit, aliaque officia sibi commissa fideliter adimplevit. Illic sollemnia vota religiosa edidit; et novo fervore

incensus gaudebat in sancta societate Deo inservire et proximorum saluti incumbere. Rector domus tirocinii, Tolosae, aliarumque domorum in locis Castres et Paray-le-Monial, plures difficultates assidua patientia et fortitudine superare debuit, praesertim anno 1880 usque ad Societatis expulsionem die 28 iunii eiusdem anni peractam. P. Paulus humanissime invitatus in orphanotrophium de Paray-le-Monial se recepit, ibique sacrum ministerium aliaque caritatis officia impendit; habitus ut alter Pater de La Colombière. Deinde, rogante Comitissa de Villèle, Societatis moderatores P. Paulum miserunt Castrum de Mourvilles, ut proscriptis in hospitium receptis praepositus, simulque tironibus tertiariis magister, hoc duplici officio et suam et aliorum spiritualem perfectionem coniungeret. Interea tempus quod suis officiis supererat, animarum directioni consecrabat; feriis autem propinquas et longinquas regiones adibat ut sancta exercitia sodalibus suis aliisque religiosis utriusque sexus praeberet, ex quibus uberimos fructus perceptos fuisse testati sunt Sacri locorum Antistites. De P. Paulo Gin hac, magister generalis Ordinis S. Dominici testimonium tulit « quod erat homo Dei, superno lumine dives, mirabiliter humilis, suimet possessione et mortificatione non communi praeditus ». Insuper huius Servi Dei cultus, devotio et fiducia in Iesum Christum Crucifixum, Eucharisticum et thesauros Cordis sui revelantem, nec non in Deiparam Virginem Mariam Immaculatam, Sanctos Angelos aliosque caelites tutelares nominatim Ioseph, Petrum et Paulum, Ignatium, variis mirisque modis patuerunt, una cum obsequio, obedientia et veneratione in sanctam Ecclesiam Catholicam eiusque caput visibile, Christi Vicarium Romanum Pontificem, cuius iuris, potestatis et libertatis assertorem et infallibilis magisterii propugnatorem se ostendit, praesertim tempore Oecumenici Concilii Vaticani. — A Castro de Mourvilles ad Castres translatus, domum tertiariorum ibi constitutam ab anno 1891 ad 1894 rexit Dei Famulus, intra et extra domum ac regionem, una cum sodalibus, sacris missionibus et exercitationibus operam suam impendens. Tandem aetate, laboribus, vigiliis aliisque corporis macerationibus fractus et morbo, quo iam erat affectus, ingravescente, quem summa patientia et virtute sustinebat, ad vitae terminum pervenit. Tum sanctis-

simo viatico refectus et extrema unctione roboratus, a superioribus et sodalibus, venia petita et gratissime accepta, dum ad Beatam Virginem Mariam illas preces recitabat: « Maria, Mater gratiae, Mater misericordiae, tu nos ab hoste protege, et mortis hora suscipe » in amplexu dulcissimae Matris dilectus eius filius P. Paulus, in societate et pace Domini sui Iesu Christi Salvatoris quievit die 10 ianuarii anni 1895. In sacello S. Ignatii expositum fuit corpus, ut pietati sodalium et civium satisfaceret; postea, exsequiis sollemniter persolutis, in commune coemeterium delatum est et in peculiari sepulcro depositum, deinde in altero nobiliori fidelium sumptibus exstructo sepulcro conditum iacet; apposito lapide verbisque sculptis: « Mihi vivere Christus est, et mori lucrum ». — Fama sanctitatis quam Dei famulus sibi in vita acquisierat, post obitum constans et diffusa adeo inclaruit, ut processibus informativis Romano et Albiensi aliisque rogatorialibus plurium dioecesium et locorum super ea conficiendis viam aperuerit. Quibus omnibus expletis et ad sacram Rituum Congregationem delatis, quum, servato iuris ordine, omnia in promptu essent, instante R. P. Aureliano Fajella, Societatis Iesu et Causae postulatore, vota etiam depromente Rmi. Praepositi Generalis omniumque sodalium eiusdem Societatis, attentisque plurium Reverendissimorum Archiepiscoporum et Episcoporum litteris postulatoriis, Emus. et Rmus. Dnus. Antonius Vico, Episcopus Portuen. et S. Rufinae, huius Causae Ponens seu Relator, in Ordinariis sacrorum rituum Congregationis comitiis subsignata die ad Vaticanas aedes coadunatis sequens dubium discutendum proposuit: *An sit signanda Commissio introductionis Causae, in casu et ad effectum de quo agitur?* Et Emi. ac Rmi. Patres sacris tuendis ritibus praepositi, post relationem ipsius Eminentissimi Ponentis, audito voce et scripto R. P. D. Angelo Mariani, Fidei promotore generali, omnibus accurate perpensis, rescribendum censuerunt: *Affirmative, seu signandam esse Commissionem introductionis Causae, si Sanctissimo placuerit.* Die 26 februarii 1924.

Facta postmodum de his Sanctissimo Domino Nostro Pio Papae XI per infrascriptum Cardinalem Sacrae Rituum Congregationi Praefectum relatione, Sanctitas Sua rescriptum eiusdem Sacrae Congregationis ratum habens, propria manu

signare dignata est Commissionem Introductionis Causae beatificationis et canonizationis Servi Dei Pauli Gin hac, sacerdotis professi Societatis Iesu. Die 27 februarii 1924.

L. ✠ S.

† A. Card. VICO, Ep. Portuen. et S. Rufinae,
S. R. C. Praefectus.

ALEXANDER VERDE, S. R. C. Secretarius.

6.

19 martii 1924.

De disciplinae religiosae studiis.

EPISTOLA APOSTOLICA

AD SUMMOS MODERATORES ORDINUM REGULARIUM ALIARUMQUE
SODALITATUM RELIGIOSORUM VIRORUM (I).

PIUS PP. XI.

DILECTI FILII

SALUTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM.

Unigenitus Dei Filius cum ad redimendum humanum genus in mundum venisset, datis spiritualis vitae praeceptis, quibus homines ad finem sibi praestitutum regerentur universi, docuit praeterea, qui ipsius vestigiis propius insistere vellent, eos evangelica consilia amplecti ac sequi oportere. Eiusmodi autem consilia quicumque, obligata Deo fide, servaturum se spondeat, is non modo omnibus exsolvitur impedimentis quae mortales a sanctitate remorari solent, ut bona fortunae, ut coniugii curae sollicitudinesque, ut immoderata rerum omnium libertas; sed etiam tam recto expeditoque itinere ad perfectionem vitae progreditur, ut iamiam in salutis portu anchoram veluti iecisse videatur. Itaque a remotioribus christianae religionis aetatibus

(1) *Acta Ap. Sedis*, vol. XVI (1924), pp. 133-148.

numquam desiderati sunt qui ad Dei nutum, omnia sibi magno excelsoque animo negantes, illud idem perfectionis iter ingrederentur constanterque pergerent; atque ex rerum gestarum monumentis liquido apparet, viros mulieresque perpetuo quodam agmine se Deo consecrasse ac devovisse apud varios Ordines, quos decursu saeculorum Ecclesia adprobavit ratosque habuit. Etenim, quamquam una atque individua est religiosae vitae natura, multiplices tamen ea formas induit, cum ex Sodalitatibus aliae aliter Deo serviant, aliae alia caritatis beneficentiaeque opera, ad maiorem Dei gloriam proximorumque utilitatem, instituto suo persequantur. Ex hac igitur tanta religiosorum Ordinum varietate, quasi ex dissimilibus arboribus in agro dominico consitis, magna oritur et in salutem gentium provenit fructuum varietas; atque nihil sane pulchrius atque adspectu delectabilius quam harum complexus atque universitas Sodalitatum, quae, etsi ad unum atque idem denique spectant, habent tamen suum quaeque industriae et laboris campum, a ceteris aliqua ex parte distinctum. Fieri enim divinae Providentiae consilio solet, ut, quotiescumque novis est necessitatibus occurrendum, nova item religiosa instituta excitentur ac floreant. Quamobrem Apostolica Sedes, sub cuius signo religiosorum Ordines proxime militant, beneficiorum memor, quae procedente tempore ipsi in Ecclesiam Dei inque rem publicam contulissent, peculiari cura et benevolentia eos perpetuo prosecuta est: nam, praeterquam quod illud sibi sumpsit ut eorum leges ac statuta recognosceret atque adprobaret eorumque causam ab adversariis per temporum rerumque asperitates studiosissime defensitavit, ad pristinam praeterea instituti dignitatem sanctitatemque, si quando oportuit, eosdem revocare non destitit. Quam quidem Ecclesiae curam ac sollicitudinem de provehenda in religiosis viris legum observatione morumque sanctimonia, ipsa ostendunt Concilii Tridentini iussa atque hortamenta: « Omnes regulares, tam viri
« quam mulieres, ad regulae, quam professi sunt, praescriptum, vitam instituant et componant: atque imprimis, quae
« ad suae professionis perfectionem, ut obedientiae, paupertatis
« et castitatis, ac, si quae alia sunt alicuius Regulae et Ordinis
« peculiaria vota et praecepta, ad eorum respective essentiam,
« necnon ad communem vitam, victum et vestitum conser-

« vanda, pertinentia, fideliter observent » (1). In Codice autem iuris canonici, ante quam hoc in genere ad legum lationem gradus fiat, definito et breviter descripto statu religioso, ut sit « stabilis in communi vivendi modus, quo fideles, praeter communia praecepta, evangelica quoque consilia servanda per « vota obedientiae, castitatis et paupertatis suscipiunt... atque « ad evangelicam perfectionem tendunt », eundem religiosum statum « ab omnibus in honore » habendum esse praeclare edicitur (2).

Quorum profecto religiosorum virorum et virtuti et adiutrici operae quantum Nosmet confideremus, iam tum aperte commonstravimus, cum per Encyclicas Litteras *Ubi arcano* primum sacrorum Antistites catholici orbis universos peramanter allocuti sumus: quae enim tot malorum, quibus societas hominum laboraret, remedia proponebamus, haec ipsa ut ad effectum deducerentur diximus Nos non una de causa in clero regulari spem bonam reponere et collocare. Praeterea, cum ante de studiis clericorum ad Cardinalem Praefectum Sacri Consilii Seminariis Studiorumque Universitatibus curandis Epistolam Apostolicam *Officiorum omnium* dedissemus, eadem prorsus cura et cogitatione, quae Nostro insidebat animo, rectae consulendi clericorum institutioni qui ad sacra ministeria advocarentur, utique alumnos religiosorum Ordinum complexi sumus, cum ad hos ipsos, quotquot sacerdotio destinantur, ea quae in rem animadvertimus decrevimusque magnam partem pertinerent. Veruntamen caritatis vigilantiaeque studium, quod Nos habet de utilitatibus vestris, dilecti filii, sollicitos, magnopere suadet propriis vos appellare Litteris ut nonnulla moreamus, quae si quidem alumni vestri in moribus usuque cotidiano retulerint, vita ipsorum atque actio talis profecto exsistet, qualem singulare prorsus atque excelsum divinae vocationis munus ab iis omnino requirit ac postulat.

Ac primum omnium religiosos viros cohortamur, ut suum quisque Conditorem Patremque legiferum in exemplum intuantur, si velint gratiarum, quae e sua ipsorum vocatione profi-

(1) Sess. xxv, cap. i, de *Regul.*

(2) C. I. C., can. 487, 488.

ciscuntur, certo esse copioseque participes. Praestantissimos enim eiusmodi viros, cum sua excitarunt Instituta, quid aliud fecisse constat, nisi divino afflatui paruisse? Quam igitur ii notam in sua cuiusque Sodalitate impressam voluerunt, eam quicumque ex suis in se exhibent, ab incepto sane non aberrant. Quare eo sodales, optimorum instar filiorum, curas cogitationesque convertant, ut Patris legiferi honorem tueantur, eius cum et praescriptis et monitis obsequendo, tum imbibendo spiritum; neque enim e statu suo decident usque dum Conditoris sui vestigiis institerint: « Filii eorum propter illos usque « in aeternum manent » (1). Utinam Instituti sui legibus tam modeste pareant et comparatam ab eo inito vitae rationem sic retineant, ut religioso statu se praestent cotidie digniores: sua enim fidelitate facere non poterunt, quin sacris ministeriis, quibus sibi obtingat per omnem aetatem perfungi, caelestium gratiarum adiumenta concilient.

In agendo tamen, *regnum Dei et iustitiam eius* unice quaerant, oportet: quod in iis potissimum attendi volumus, in quibus, dilecti filii, vestrorum plerumque versatur opera, id est in sacris missionibus atque in iuventutis institutione. Ad apostolatum igitur quod attinet, caveant, quemadmodum proximus decessor Noster consultissime monuit (2), ne Evangelii in externos populos propagationem ad gratiam suae patriae seu nationis potentiamque augendam transferant, sed tantummodo ad infidelium salutem spectent, huius vitae utilitatibus commodisque inter ipsos eatenus provehendis quoad ad aeternam conducere videantur. Quorum autem religiosorum partes sunt ut iuvenes rite erudiant atque educent, iisdem erit summo opere vitandum, ne, nimio abrepti studio discipulos optimarum artium doctrina excolendi, religionis cultu mentes animosque imbuere sic neglegant, ut alumni a copiosa quidem litterarum cognitione instructi dimittantur, at eius prorsus scientiae sacrae expertes, qua qui careant et pulcherrimo omnium pretiosissimoque ornamento carent et in summa inanitate versantur: « Vani sunt omnes homines, in quibus non « subest scientia Dei » (3). Ad rem opportune Seraphicus Doctor:

(1) *Eccli.*, XLIV, 13.

(2) *Epist. Apost. Maximum illud*, 30 nov. 1919.

(3) *Sap.*, XIII, 1.

« Hic est fructus omnium scientiarum, ut in omnibus aedificetur fides, honorificetur Deus, componantur mores, hauriantur consolationes, quae sunt in unione sponsi et sponsae « quae quidem fit per caritatem » (1).

Quam quidem rerum sacrarum cognitionem cum necesse sit Ecclesiae administros et maximi facere et penitus percipere, id ipsum est hortationis huius Nostrae caput, ut sodales religiosos, sacerdotio vel iam potitos vel posthac initiandos, ad disciplinas sacras assidue excolendas excitemus, quas nisi calleant, vocationis suae munia perfecte absoluteque implere non poterunt. Cum enim iis, qui se Deo consecraverint, aut unum aut certe praecipuum propositum sit orare Deum et divina contemplari aut meditari, qui igitur gravissimo eiusmodi fungantur officio nisi fidei doctrinam plane cognitam habeant atque perspectam? Quod velimus eos in primis attendere, qui umbratilem in caelestium rerum contemplatione vitam degunt; errant enim, si putant, theologicis studiis aut ante neglectis aut postea depositis, posse se, copiosa illa destitutos, quae e doctrinis sacris hauritur, Dei mysteriorumque fidei cognitione, facile in excelsis versari atque ad interiorum cum Deo coniunctionem efferi atque evehi. Ad ceteros autem quod attinet, sive ii docent, sive contionantur, sive animis expiandis pro tribunali poenitentiae sedent, sive in sacras expeditiones dimittuntur, sive cum populo in cotidiana vitae consuetudine sermocinantur, nonne multiplex ista ministerii sacri exercitatio eo plus habitura est roboris atque efficacitatis, quo maiore eruditionis summa niteant ac polleant? Divinarum ceteroqui scientiarum rerum, eandemque interiorum et copiosam, sacerdoti tenendam esse, Paraclitus Spiritus per Prophetam edixit: « Labia sacerdotis custodient scientiam » (2). Quo enim pacto solida ista doctrina careat, e cuius ore, cum sit Domini scientiarum (3) legatus, novi Foederis administer et doctor, sal terrae (4) et lux mundi (5), verba salutis christianus populus praestolatur?

(1) *De reductione artium ad Theol.*, n. 26.

(2) MAL., II, 7.

(3) I *Reg.*, II, 3.

(4) MATTH., V, 13.

(5) *Ibid.*, 14.

Sibi igitur metuant quotquot ad ministeria sacra rudes imperitque accedunt; neque enim impune eorum feret inscitiam Dominus, illud terribilem in modum minitatus: « Quia tu scientiam repulisti, repellam te, ne sacerdotio fungaris mihi » (1). Iam vero, si unquam alias oportuit sacerdotem non esse indocutum, at multo plus per haec tempora oportet, cum ad vitae usum cognitio rerum ac scientia tanti refert tamque arcte pertinet, ut homines, vel qui minus sapiunt, — quemadmodum contingere paene in universum solet — quicquid agunt, se scientiae nomine agere dictitent. Quare summa contentione adnitendum, ut catholica fides humanarum omne genus doctrinarum adminiculo praesidioque iuветur: quarum admotis luminibus, et pulchritudo revelatae veritatis ante oculos omnium versetur, et captiosa opinionum commenta, quae ementiti nominis scientia adversus fidei dogmata congerere consuevit, opportune diluantur. Etenim, ut Tertullianus praeclare scripsit, fides nostra « unum gestit interdum, ne ignorata damnetur » (2); quamobrem ne illud Hieronymi oblitteretur: « Sancta rusticitas « solum sibi prodest, et quantum ex vitae merito Ecclesiam « Christi aedificat, tantum nocet si resistantibus non resistat... « In tantum sacerdotis officium est, interrogatum respondere « de lege » (3). Itaque sacerdotis tam saecularis, quam regularis, est, catholicam doctrinam cum pervulgare latius tum uberius inlustrare ac tueri; quae non solum habet unde, quaecumque ex adverso opponuntur, convincat ac refellat, sed etiam, modo dilucide explanetur, non potest animos praeiudicatae opinionis expertes ad se non allicere. Quod ipsum cum Doctores illos mediae, quam vocant, aetatis neutiquam fugisset, iidem, Thoma Aquinate et Bonaventura ducibus, toti in eo fuere, ut divinarum rerum cognitionem perciperent amplissimam cum aliisque communicarent. Huc praeterea accedit, quod vel ipsa animi, ingenii viriumque contentio, quam in eiusmodi studiis, dilecti filii, sodales adhibeant vestri, effectura profecto est ut ii et spiritus religiosos uberius hauriant et nobilissimi, quem amplexi sunt, status dignitatem decusque sustineant. Quisquis

(1) Os., IV, 6.

(2) *Apol.* I.

(3) *Epist.* LIII (al. CIII) *ad Paulin.*

enim in sacras disciplinas incumbit, rem utique adgreditur, quae magno labore et molimento et incommodo constat, pariterque desidia illi inertiaeque repugnat, quae mater est et magistra multorum malorum (1); atque idem studiosus hac haud mediocri cogitationum intentione, praeterquam quod assuescit nihil quicquam praepropere deliberare inconsulteve agere, longe facilius coërcet cupiditates ac cohibet, quibus qui imperare neglegat, iam in deteriora flectitur inque vitiorum caenum prolabitur. In quo haec habet Hieronymus: « Ama « scientiam Scripturarum et carnis vitia non amabis... » (2), « Eruditio Scripturarum germinat virgines » (3). Sed religiosus vir ad ea studia exercenda impelli quoque debet conscientia officii, quo ex sua ipsius vocatione obstringitur, perfectae adipiscendae virtutis. Quam quidem ad perfectionem cum nemini liceat efficaciter contendere tutoque pervenire sine vitae interioris usu, num haec quibusvis aliis tam abunde nutrimentis, quam divinarum rerum studio, educatur atque alitur? Scilicet usitata et cotidiana mirabilium illorum naturae gratiaeque donorum contemplatio, quorum tam largam Omnipotens Deus copiam in rerum universitatem atque in singulos homines effudit, cogitationes motusque animorum consecrat et ad caelestia erigit; immo etiam homines spiritu fidei complet efficitque Deo coniunctissimos. Quorum quis Christo Iesu similitudine propior, quam qui doctrinam de fide et moribus divinitus ad nos allatam in sucum et sanguinem converterit? Sapientissimo igitur consilio religiosorum Ordinum Conditores, sanctorum Ecclesiae Patrum et Doctorum secuti vestigia, sacrarum disciplinarum studia filiis suis maiorem in modum commendarunt; cognitum, ceteroqui, experiundo est, dilecti filii, eos e vestris, qui amantius fidei rationes coluere, altiorem plerumque sanctitatis gradum attigisse; quotquot, contra, sacrum eiusmodi officium deseruerunt, eos saepius languere coepisse atque haud raro in deteriorem statum, ad votorum usque violationem, dilapsos esse. Itaque sodales omnes Richardi a S. Victore verba meminerint: « Utinam unusquisque nostrum « huiusmodi studiis eousque insistat, donec sol occumbat, et va-

(1) *Eccli.*, xxxiii, 29.

(2) *Epist.* cxxv (al. iv) *ad Rust.*

(3) *Comm. in Zacch.*, l. II, c. 10.

« nitatis amor paulatim deficiat, et carnalis prudentiae ratio, « subducto fervore concupiscentiae, tepescat » (1). Itemque ii suam faciant, hortamur, Augustini precationem: « Sint castae « deliciae meae Scripturae tuae: nec fallar in eis nec fallam « ex eis » (2).

Cum igitur ex constanti attentoque doctrinae sacrae studio tam praeclara religiosis viris emolumenta obveniant, iam manifesto apparet, quantopere vobis, dilecti filii, vigilandum sit, ne alumni desit vestris facultas eiusdem doctrinae cum pervestigandae tum in omne tempus aetatis colendae. Ad rem autem mirum quantum proderit adolescentium, qui ad coenobii vitam adspirent, recte inde ab initio mentem animumque instituere atque effingere. Atque principio, cum in domestico convictu, horum pro iniquitate temporum, christianae puerorum educationi minus consulatur, et adulescentes, ad late diffusas expositi corruptelarum illecebras, solida destituantur religiosa institutione, quae ad divina praecepta, immo vel ad honesti et recti rationem una potest conformare animos, sequitur, nihil facere vos posse hoc in genere utilius, quam si parva Seminaria vel conlegia constitueritis – quod fieri passim, iucunde conspiciamus – adulescentulis excipiendis, in quibus aliqua divinae vocationis indicia deprehendantur. In quo tamen id ipsum vobis cavendum, quod s. m. decessor Noster Pius X moderatores Dominicanae familiae monuit, idest ne festinanter neve gregatim adulescentes adsciscatis, de quibus in incerto sit afflatum divino sanctissimam istam vitae rationem praeoptent (3). Mature igitur prudenterque delectis adulescentulis religiosae vitae candidatis, impense curabitis ut, una cum pietatis doctrina, ad aetatem accommodata, inferiores disciplinae tradantur, quae tradi in gymnasiis solent (4); ita scilicet, ut non ante ad novitiatum accedant, quam humanitatis, ut aiunt, curriculum confecerint, nisi sat gravis interdum causa aliter decernendum suadeat.

In qua quidem puerili institutione nullas a vobis praetermitti navitatis diligentiaeque partes, est non modo caritatis sed

(1) *De diff. sacrif. Abr. et Mariae*, 1.

(2) *Conf.*, l. XI, c. II, n. 3.

(3) *Epist. Cum primum* ad Mag. Gen. O. P., 4 aug. 1913.

(4) *C. I. C.*, can. 589.

etiam iustitiae rationibus consentaneum. Quodsi ob Instituti exiguitatem, ob aliasve causas, aliqua Provincia non habeat, unde, ad canonum praescripta, rectae eiusmodi institutioni prospiciat, iidem adulescentes ad aliam Provinciam vel studiorum sedem mittantur, ubicumque rite, ad praescriptum can. 587, doceri queant. At vero in inferioribus scholis sancte illud ex can. 1364, 1° servetur: « Praecipuum locum obtineat religionis « disciplina, quae, modo singulorum ingenio et aetati accommo- « dato, diligentissime explicetur ». Atque in hac disciplina libri ne adhibeantur, nisi quos Ordinarii probarint. Quae, ceteroqui, religionis studia, ut obiter dicamus, ipsi philosophiae scholasticae auditores exercere ne desinant; aureo autem illo percommode utantur *Catechismo Romano*, in quo nescias utrum magis mirere, copiamne sanae doctrinae, an latini sermonis elegantiam. Quodsi clerici vestri, inde ab aetatis flore, doctrinam sacram ex fonte isto haurire assueverint, super quam quod ad theologiae studia paratiores existent, ex usu absolutissimi operis capient profecto unde sapienter et populum erudiant et commenta refellant quae in doctrinam revelatam effuti solent. Vobis autem, dilecti filii, quae de linguae latinae studio, per Epistolam Apostolicam *Officiorum omnium*, monuimus catholicos Antistites diligenter attenderent, eadem ut in litterariis ludis servetis, suademus ac praecipimus: nam ad vestros quoque ea Codicis lex pertinet quae de sacrorum alumniis edicit: « Linguas praesertim latinam et « patriam... accurate ediscant » (1). Quanti autem momenti sit, iuvenes religiosos latini esse bene gnaros sermonis, id non modo declarat, quod eo ipso Ecclesia utitur veluti ministro et vinculo unitatis, sed etiam quia latine Biblia legimus, latine et psallimus et litamus et sacris ritibus paene omnibus perfungimur. Huc praeterea accedit, quod Romanus Pontifex latine universum alloquitur docetque catholicum orbem, neque alium sane adhibet Romana Curia sermonem cum negotia expedit ac decreta conficit quae fidelium communitatis intersunt. Qui autem linguam latinam non calleant, iis quidem ad copiosa Patrum Doctorumque Ecclesiae volumina difficilior est aditus, quorum plerique non alia usi sunt scribendi ratione ut christianam sapientiam proponerent ac tuerentur. Quare cordi vobis esto

(1) C. I. C., can. 1364, 2°.

ut clerici vestri, qui in ministeriis Ecclesiae futuri aliquando sunt, eiusdem linguae scientiam atque usum quam accuratissime percipiant.

Emenso inferiore litterarum curriculo, alumni et candidati omnes, quibus se Deo consecrandi mens constet, quique bona animi indole, ingenio haud tardo, pietatis spiritu morumque integritate se moderatoribus suis probaverint, in novitiatum cooptentur, in quo, quasi in quadam palaestra, religiosae vitae principia et virtutes data opera perdiscant. Quantum autem intersit, tironum animos eo temporis spatio diligenter excoli, non tam e magistrorum pietatis testimoniis quam ex ipsa experientia conicitur, cum religiosi status perfectionem nulli assequantur retineantque, nisi iam tum omnium fundamenta virtutum iecerint. Quamobrem, remotis quarumvis disciplinarum studiis atque oblectamentis, huc tantummodo novitii animos intendant, ut, sapienti magistri sui ductu, interioris vitae exercitationibus virtutumque adeptioni vacent, earum praesertim quae cum religionis votis, idest paupertatis, obedientiae et castitatis, cohaerent et coniunguntur. In quo erunt ad perlegendum considerandumque utilissima cum sancti Bernardi et Seraphici Doctoris Bonaventurae, tum Alphonsi Rodriguez, tum etiam eorum qui apud Sodalitatem uniuscuiusque vestram magisterio pietatis floruerunt, scripta, quorum virtus atque efficacia tantum abest ut vetustate defecerit atque elanguerit, ut etiam aucta hodie videatur. Neque tirones unquam obliviscantur, quales in novitiatu fuerint, tales se in reliquum vitae tempus futuros, et supplendi posterius renovato animo tirocinii, si semel modico aut nullo fructu illud egerint, spem esse plerumque inanissimam.

Hoc deinde vobis, dilecti filii, curae erit, ut alumni, qui novitiatum expleverint, in iis domibus collocentur, ubi sanctissimarum observatio legum floreat et cetera sint ita disposita, utilius ut illi accuratiusque possint statum ordinatumque philosophiae et theologiae cursum peragere. Statum ordinatumque diximus: scilicet non modo ne ad superiorem scholae gradum ullus evehatur quin in inferiore satis abunde profecerit, verum etiam ne qua studiorum pars praetereundo neglegatur, neve quid de temporis spatio dematur in eiusmodi disciplinis ad Codicis praescripta insumendo. Incaute igitur – ut nihil dica-

mus amplius — ii moderatores faciant, qui, forte ut necessitati pareant brevissimi temporis, velint suos compendiaria quasi via ad sacros Ordines pervehi, quo eorundem citius utantur opera. Nonne est usu cognitum, qui propere et praepostere didicerint, eos tali institutionis suae vitio mederi in posterum vix aut ne vix quidem posse, et, quantulamcumque forte utilitatem ex eiusmodi praeceptione Ordinum aliquando capi licuerit, eandem, cum religiosos istos minus ad sacra ministeria aptos exsistere necesse sit, evanescere demum omnem ac dissipari? Videte porro ne iuvenes religiosi, qui in philosophiae et theologiae studia incumbunt, animos a certamine virtutum remittant; quin immo pergere ii debent peritissimis uti pietatis magistris, ut tandem aliquando, quemadmodum religiosos viros decet, solidam doctrinam praeferant cum sanctimonia vitae coniunctam.

At vero huc singulari quadam ratione curas advocamus vestras, ut magistri altioribus disciplinis apud vos tradendis plane idonei deligantur, tales nempe ut suo vitae instituto exempli instar sint eaque eruditissimi doctrina qua discipulorum mentes excolere iubeantur. Itaque ne magister, ne lector esto, nisi qui philosophiae, theologiae copulatarumque disciplinarum cursus laudabiliter confecerit atque satis habeat ad docendum artis et facultatis. Neque illud vobis excidat quod in Codice iuris canonici (1) legitur: « Curandum ut saltem « sacrae Scripturae, theologiae dogmaticae, theologiae moralis « et historiae ecclesiasticae totidem habeantur distincti magistri ». Quibus quidem in eo magnopere elaborandum, ut ex discipulis sanctos operososque Christi apostolos faciant iisque instructos scientiae prudentiaeque ornamentis, quorum vi cum simplices imperitosque homines erudiant, tum falsi nominis scientia inflatos coarguant, tum denique omnes ex errorum contagione praemuniant, quae, quo solet occultius serpere atque irrepere, eo maiora animis detrimenta parit atque affert. Quodsi auspicato contigerit, ut alumni vestri in sapientiae christianae regionibus viisque alacri incedant animo maximeque excellant, labores, quos in rem tam salutarem, dilecti filii, insumpseritis, uberrimorum laetitia fructuum, ultra quam credibile est, compensabitis.

(1) Can. 1366, 3º.

Verum enimvero id sanctum vobis inviolatumque esto quod in Epistola Apostolica de Seminariis et de studiis clericorum, iuri canonico congruenter, ediximus: scilicet ut in tradendis philosophiae et theologiae praeceptis magistri fideliter Scholasticam rationem, secundum Aquinatis principia et doctrinas, sequantur. Scholasticam enim disciplinam angelicamque Thomae sapientiam, quam decessores Nostri nullo non tempore amplissimis honestarunt laudibus, num quis ignorat, ut ad revelatas veritates inlustrandas, sic ad errores cuiusvis aetatis mirifice refutandos, natam aptam esse? Etenim Angelicus Doctor – ita immortalis memoriae decessor Noster Leo XIII – « divina humanaque scientia praedives, Soli comparatus... « illud a se impetravit, ut et superiorum temporum errores « omnes unus debellarit, et ad profligandos, qui perpetua vice in « posterum exoriturum sunt, arma invictissima suppeditarit » (1). Et recte idem Pontifex: « Qui vere philosophari volunt – velle « autem potissimum debent religiosi viri – primordia ac funda- « menta doctrinae in Thoma Aquinate ponant » (2). Quantopere autem intersit alumnos vestros ab scholastica ratione nullo pacto abscedere, vel ex eo apparet, quod, cum philosophiam inter et revelationem arctissima cognatio intercedat, utrasque Scholastici ipsi tam mira concordia composuerunt et coagmentarunt, ut altera alteri lucem afferret maximumque adiumentum. Neque enim, cum ambae a Deo, summa aeternaque veritate, proficiscantur et rationis illa, haec fidei documenta reddat exhibeatque, inter se pugnare queunt, ut nonnulli delirando contendunt; immo etiam tam amice conspirant, ut altera alteram compleat. Unde sequitur, ex inscio imperitoque philosopho fieri nunquam doctum theologum posse, et qui divinarum rerum sit prorsus ieiunus, eidem perfecte philosophari nullo pacto licere. In quo recte S. Thomas: « Ex principiis fidei ita « probatur aliquid apud fideles, sicut etiam ex principiis natu- « raliter notis probatur aliquid apud omnes; unde etiam theo- « logia scientia est ». Ut aliis verbis dicamus, quemadmodum e ratione, quae est divini participatio luminis, philosophia prima naturalis cognitionis principia ducit, eademque enuntiat atque

(1) *Encycl. Aeterni Patris.*

(2) *Epist. Nostra erga*, die 25 nov. 1898.

explicat, ita theologia e supernaturalis luce revelationis, quae intellectum splendore suo illuminat et complet, fidei notiones mutuatur, evolvit, explanat, ut sint ambae duo uno ex sole radii, duo uno ex fonte rivuli, bina in fundamento uno aedificia. Magnum quiddam profecto humana scientia est, modo fidei rationibus obsequenter inhaereat; quibus posthabitis, iam in multos eam ipsam errores incidere dementiasque necesse omnino est. Quodsi, dilecti filii, alumni vestri, quam humanarum cognitionum in se summam congesserint, eam doctrinae sacrae famulari ac servire iubeant; si, praeterea, veritatis revelatae amore et cupiditate acriter ardeant, erunt atque habebuntur homines Dei, et verbo exemploque plurimum christiano populo proderunt. Etenim « Omnis Scriptura divinitus inspirata » – vel, ut Angelicus Doctor interpretatur, sacra doctrina, lumine divinae revelationis admoto, percepta – « utilis est ad docendum, ad arguendum, ad corripiendum, ad erudiendum in iustitia: ut perfectus sit homo Dei, ad omne opus bonum instructus » (1).

Sed iuvenibus Sodalibus, ne in hoc tam amplo humanarum divinarumque rerum campo frustra versentur, spiritus fidei est in primis alendus, qui si quidem debilitetur, iam ii nequeant, veluti obtusa oculorum acie, in supernaturalia vera introspicere; neque minus oportet, recta mentis intentione ad discendum accedant. « Sunt qui scire volunt – animadvertit S. Bernardus – « eo fine tantum ut sciant, et turpis curiositas est;... et sunt « item qui scire volunt, ut scientiam suam vendant, verbi « causa pro pecunia, pro honoribus, et turpis quaestus est; sed « sunt quoque qui scire volunt ut aedificent, et caritas est; et « item qui scire volunt ut aedificentur, et prudentia est » (2). In eiusmodi igitur studiis iuvenes vestri hoc sibi unice proponant ut Deo placeant et sibi proximisque quam plurimum spiritualis afferant emolumenti. Itaque, cum in scientia a virtute seiuncta plus utique insit offensionis et periculi quam verae utilitatis, – solent enim qui ex doctrina sibi comparata magnos gerunt spiritus, ad interitum animae, dono fidei amisso, caecos se praecipitesque agere – acriter contendant, ut humilitatis virtus, omnibus sane necessaria at studiosis praecipuo quodam

(1) II *Tim.*, III, 16-17.

(2) *In Cant. sermo* XXXVI.

modo colenda, sibi in medullis haereat, memores ut sunt, Deum unice esse ex se sapientissimum, et quicquid homo didicerit, id omne, quantumcumque est, nullam prorsus habere comparisonem cum reliquis iis omnibus quae ignorat. Ad rem venuste Augustinus: « Scientia – ait Apostolus – inflat. Quid ergo? « Scientiam fugere debetis, et electuri estis nihil scire potius « quam inflari? Ut quid vobis loquimur, si melior est ignorantia « quam scientia?... Amate scientiam, sed anteponite caritatem. « Scientia si sola sit, inflat. Quia vero caritas aedificat, non « permittit scientiam inflari. Ibi ergo inflat scientia ubi caritas « non aedificat: ubi autem aedificat, solidata est » (1). Vestri igitur, si quidem spiritu caritatis pietatisque, unde ceterae virtutes oriuntur et constant, studia sua foveant, quasi quodam medicato odore qui metum corruptionis avertat, futurum sine ulla dubitatione est, ut ob sua doctrinae ornamenta acceptiores Deo fiant Ecclesiaeque utiliores.

Iam non restat nisi ut cogitationem ad eos convertamus Sodales qui, quamquam ad sacerdotalem dignitatem minime vocantur, cum tamen eadem, ac sacerdotes, vota religionis emisserint, non minus Deo obligantur et officio perfectionis assequendae devinciuntur. Atque posse eos, etsi litterarum atque altiorum disciplinarum inscios, ad celsissimum sanctitatis gradum adscendere, vel inde patet, quod ex iis satis multi, ob vitam pie integerrimeque actam, aut in magna perpetuaque catholicorum hominum admiratione sunt, aut, in sanctorum caelitus numerum auctoritate Romanorum Pontificum adscripti deprecatores apud Deum et patroni habentur atque invocantur. Quos, ceteroqui, Sodales *conversos* seu laicos, cum pro conditione sua a periculis vacent, quae ex ipsa muneris granditate sacerdotibus sodalibus interdum impendent, atque haud dissimilibus privilegiis praesidiisque animorum fruantur, quae religio filiis suis materna providentia promiscue impertire consuevit, aequum est, caeleste vocationis donum et permagni facere et acceptum Deo grata voluntate referre, consilium saepe renovando, quod professionis suae die inierunt, congruenter vocationi usque ad extremum spiritum vivendi. — Hoc tamen loco Nos abstinere, dilecti filii, non possumus, quin vos

(1) *Sermo CCCLIV ad Cont., c. VI.*

hortemur attendere quam gravi teneamini officio vigilandi, ut fratres conversi, cum probationis tempore, tum in reliqua vita, spiritualibus subsidiis ne careant, quibus ad proficiendum perseverandumque indigent, iisdemque eo fortasse maioribus, quo humiliore ii condicione sunt humilioribusque funguntur ministeriis. Qua de causa moderatores, in decernendo ubi quisque eorum commoretur quidve operis faciat, debent quidem singulorum ingenia respicere et scopulorum, in quos forte offensuri sint, rationem habere; quodsi iidem aliquando ab religione officii discesserint, nihil pro paterno studio inexpertum relinquant ut fortiter eos suaviterque ad vitae revocent sanctimoniam. At praecipue moderatores ne desinant sodales laicos vel erudire ipsimet vel idoneis sacerdotibus in aeternis maximisque fidei veritatibus erudiendos committere; quas qui noverit et frequenter perpendat, sive in saeculo vivat, sive intra religionis septa commoretur, multa inde virtutum incitamenta hauriet. Haec autem, quae proxime diximus, ad Congregationum laicalium Sodales omnes pertinere quoque volumus; immo etiam hos doctrina religionis pleniore, atque eruditione haud vulgari, idcirco imbui opus est, quia plerumque pueris atque adulescentibus instituendis, suo ipsorum officio, vacant.

Habetis, dilecti filii, quae visum Nobis est, paternae instinctu caritatis, de exsequenda apud vos studiorum ratione, deque aliis rebus haud minoris momenti, vobiscum communicare. Ista quidem, ut, pro observantia in Nos vestra ac pro studio, quo flagratis, Sodalitatis cuiusque vestrae provehendae, libenter vos obedienterque accepturos esse pro certo habemus, ita velimus in animis tironum scholasticorumque vestrorum insculpta haereant, atque in futurum, Patribus Legiferis bene precantibus, multa Institutis vestris beneficia et commoda tribuant. Caelestium interea gratiarum auspicem paternaeque benevolentiae Nostrae testem, vobis, dilecti filii, atque universis religiosis viris unicuique vestrum commissis, apostolicam benedictionem peramanter impertimus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, die XIX mensis martii, in festo sancti Ioseph Mariae Virginis Deiparae Sponsi, anno MDCCCXXIV, Pontificatus Nostri tertio.

PIUS PP. XI.

7.

20 martii 1924.

BREVE APOSTOLICUM

QUO CONCEDITUR INDULGENTIA PLENARIA TOTIES QUOTIES
IN FESTO S. P. IGNATII QUOTANNIS LUCRANDA.

PIUS PP. XI.

Ad perpetuam rei memoriam. — Cum dilectus filius hodiernus Procurator Generalis Societatis Iesu enixis Nos precibus rogaverit ut, die festo Divi Fundatoris Ignatii Loyolaei, fidelibus Ecclesias Ordinis celebrantibus, ex singulari gratia, Indulgentiam Plenariam toties quoties lucrandam largiri dignemur; Nos, ut religiosa familia Clericorum Regularium Societatis Iesu, tot tantisque nominibus optime de re christiana merita, peculiare ferat Pontificiae voluntatis pignus, optatis his annuendum ultro libenterque existimavimus. Audito itaque dilecto filio Nostro S. R. E. Cardinali Poenitentiario Maiore, de Omnipotentis Dei misericordia ac Beatorum Petri et Pauli, Apostolorum Eius, auctoritate confisi, omnibus et singulis ex utroque sexu fidelibus, sacramentali admissorum confessione expiatis et caelestibus epulis refectis, qui singulis annis die festo Sancti Ignatii Loyolaei Societatis Iesu legiferi patris, a medietate diei praecedentis ad mediam usque noctem ipsius festivitatis, quamvis ubique terrarum sitam Societatis enunciatae Ecclesiam sive oratorium publicum visitent, ibique pro christianorum Principum concordia, haeresum exstirpatione, peccatorum conversione ac Sanctae Matris Ecclesiae exaltatione pias ad Deum preces effundant, Indulgentiam Plenariam concedimus, toties lucrandam quoties Ecclesiam ipsam vel oratorium rite visitent. Contrariis non obstantibus quibuscumque. Praesentibus perpetuis futuris temporibus valituris. Volumus autem ut praesentium Litterarum transumptis seu exem-

plis etiam impressis, manu alicuius Notarii publici subscriptis ac sigillo personae in ecclesiastica dignitate constitutae munitis, eadem prorsus fides adhibeatur, quae adhiberetur ipsis praesentibus, si forent exhibitae vel ostensae. Datum Romae, apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die XX mensis martii anno MCMXXIV, Pontificatus Nostri tertio.

L. ✠ S. P. CARD. GASPARRI, *a Secretis Status.*

8.

8 aprilis 1924.

Summus Pontifex gratias agit ob decretum Congr. Gen. XXVII, quo statuuntur suffragia post obitum Summi Pontificis facienda. — Secr. Stat.

AD R. P. WLODIMIRUM LEDÓCHOWSKI
PRAEPOSITUM GENERALEM SOCIETATIS IESU.

Dal Vaticano, die 8 aprilis 1924.

REVERENDISSIME DOMINE :

Beatissimus Pater abs te nuper didicit statutum esse in Congregatione Generali XXVII inclytae istius Societatis, ut in posterum post cuiusque Summi Pontificis interitum sodales omnes aeternum Ei requiem adprecentur; sacerdotes quidem ter rem sacram faciendo, ceteri autem, qui non sunt ex clero, ter Rosarii coronam recitando (1).

Facile intelliges quam libenter Augustus Pontifex hoc pietatis officium exceperit; eo magis quod Ipse primum beneficio eodem fruatur (2).

Itaque grates plurimas unicuique vestrum Is persolvit; atque in caelestium munerum auspiciis itemque in peculiaris bene-

(1) *Coll. Decr.* n. 289; cfr. etiam n. 287.

(2) Eadem fere suffragia praescripta sunt pro Summis Pontificibus proxime defunctis, sed ad modum Ordinationis Generalis (cfr. *Acta Rom.*, II, 1915, pp. 67 sq.); nunc vero Congregationis Generalis decreto firmata sunt.

volentiae testimonium tibi, Rev.me Pater, tuisque omnibus Apostolicam Benedictione amantissime impertit.

Ego vero occasione utor sensus existimationis maximae erga te meae profitendi, quibus sum et permanere gaudeo

Tibi addictissimus:

P. Card. GASPARRI.

9.

8 aprilis 1924.

Solvitur dubium de visitandis a loci Ordinario templis Religiosorum exemptorum. — Praeses Commiss. pro interpret. Cod. I. C.

In urbe N., tempore quo ecclesiae urbis quinquennali visitationi subdebantur, misit Ordinarius loci suum delegatum ad visitandum templum Societatis Iesu in illa urbe existens. Superiore praedictae Societatis non reluctantem delegatus, Ordinarii visitavit templum et sacrarium eodem modo, quo ecclesiae non exemptae visitari solent.

Re audita Praepositus Provincialis praedictae Societatis protestationem Ordinario porrexit, in qua cum debita reverentia ei inculcare conabatur, templum Societatis Iesu vi exemptionis visitationi loci Ordinarii subiectum non esse. Quod si vero de visitatione iuxta can. 1261 § 2 agatur, illam supponere leges particulares in materia in praedicto canone expressa latas, hancque visitationem totam quantam differre ab illa quinquennali. Ordinarius affirmat, se allatas rationes non agnoscere seque ius habere etiam exemptorum regularium templa visitandi. Ad rem dirimendam quaeritur:

I. Utrum Ordinarius loci templa Societatis Iesu in sua dioecesi existentia modo praedicto quinto quoque anno visitare possit.

Et quatenus negative:

II. Utrum in casu, quo leges dioecesanae (e. g. synodales) non quidem novam materiam iuxta can. 1261 afferunt, sed solum leges ecclesiasticas urgent, Ordinarius ad visitationem manum apponere possit.

Et quatenus negative:

III. Utrum visitatio, de qua in can. 1261 § 2 eodem modo instituenda sit, ac solita quinquennalis visitatio ecclesiarum non exemptarum.

Et quatenus negative:

IV. Utrum ad visitationem iuxta can. 1261 § 2 extendi possint responsa S. C. Ep. et Reg. ante novum Codicem data, ut nempe Ordinarius visitationis iure in tantum solum generatim utatur, in quantum positivam habeat notitiam leges particulares a se latas in ecclesiis regularium exemptorum non observari.

Ad 1um, 2um, 3um negative; ad 4um affirmative.

Romae, 8 aprilis 1924.

P. Card. GASPARRI,

Praeses Commiss. pro interpret. Cod. I. C.

10.

27 aprilis 1924.

MOTU PROPRIO

DE DISCIPLINAE BIBLICAE MAGISTERIIS (I).

PIUS PP. XI.

Bibliorum scientiam quanti Ecclesia Dei perpetuo fecerit, vel scripta testantur, a christianae religionis primordiis usque adhuc, ad fidem docendam tuendamque edita. Libris enim sacris, altero divinae revelationis fonte, haud secus ac traditis sine scripto doctrinis, quicquid de Deo, de Christo hominum Redemptore, de nativa Ecclesiae constitutione deque morum disciplina scimus, innititur id omne ac fulcitur. Quamobrem rei biblicae studia tanto plus viguerunt, quanto oportuit acrius aut veritatem inlustrare aut errores inimice infestaeque in Christi divinitatem inque Ecclesiam prolatos refellere; acatholicis autem et rationalistis eo usque temeritatis audaciaeque progressis, ut ipsam Scripturae Sanctae auctori-

(1) Cfr. *Acta Ap. Sedis*, vol. XVI (1924), pp. 180-182.

tatem atque ab errore immunitatem appetere, iam nostris necesse fuit, magna sanae eruditionis copia instructis, in certamen descendere, ut divinum Caelestis Sapientiae donum a falsae scientiae commentis defenderent. In qua quidem palaestra si omnes ex utroque clero alumni, per sacrorum studiorum cursum, graviter institui atque exerceri debent, at plenissimam tamen incorruptamque rei biblicae cognitionem ii percipiant oportet, qui ad eiusmodi disciplinam aut in Seminariis studio- rumve Universitatibus tradendam aut scripto tractandam peculiari quadam ingenii sui propensione allici et reservari videantur: qui si tantulum ab Ecclesiae sensu aberrarint, iam apud plures alios integritas fidei in periculum discrimen- que vocabitur. Rei huiusce momenta cum proximi Decessores Nostri provido intentoque animo ponderassent, Commissione, ut aiunt, Purpuratorum Patrum et Instituto item Biblico conditis, datisque haud semel, ut Sacrae Scripturae studia proveherent, ad universos etiam catholici orbis Antistites, Litteris, inter alia id quoque edixerunt, magistros eius disciplinae esse caute pru- denterque deligendos, et alumnos optimae spei, qui nati apti ad Bibliorum studia viderentur, ad promerenda etiam huius disci- plinae insignia excitari adiuvarique debere, quibus aliquando divinarum Litterarum magisteria committerentur. Quae qui- dem hortamenta et iussa sapientissimorum Pontificum magno sane emolumento fuere; verumtamen ut eadem, additis per Nos praescriptis atque incitamentis, quae temporum condicio po- stulat, uberiores solidioresque afferant utilitates, placet haec, quae sequuntur, auctoritate Nostra decernere:

I. Gradus academici, apud Commissionem Biblicam vel Institutum Biblicum, facto scientiae periculo, impetrati, eadem pariant iura eosdemque canonicos effectus, ac gradus in sacra theologia vel in iure canonico a quibusvis Pontificiis Athenaeis et Catholicis Institutis conlati.

II. Beneficium, in quo canonice insit onus Sacrae Scrip- turae populo explanandae, ulli ne conferatur, nisi, praeter alia, sit is licentia aut laurea in re biblica potitus.

III. Nullus item Sacrarum Litterarum disciplinae in Se- minariis tradendae doctor esto, nisi confecto peculiari eiusdem disciplinae curriculo, gradus academicos apud Commissionem Biblicam vel Institutum Biblicum adeptus legitime sit. Vo-

lumus autem ut baccalaurei titulus iis ab Instituto Biblico tributus, qui ibidem primum alterumque curriculi annum — graviores nempe doctrinas percipiendo — peregerint, satis sit cum ad rem biblicam docendam, tum ad beneficium, de quo n. II, assequendum, incolumi tamen iure eos anteferendi qui licentia laureave aucti sint.

IV. Summi Ordinum regularium Sodalitatumque religionum moderatores id velle Nos sciant, ut quos ex alumnis suis, aut Romae aut alibi sacrarum disciplinarum curriculum agentibus, ad divinarum Litterarum studia aptiores deprehenderint, si non omnes at saltem eorum aliquem, post exactum theologiae cursum, Scholas Instituti Biblici frequentare iubeant.

V. Id ipsum catholici orbis Episcopis sanctum ac solemne esto, qui, praeterea, rem Nobis pergratam facturi sunt, si annum pecuniam constituerint, constituendamve aliorum liberalitate curarint, uni vel pluribus a sua cuiusque dioecesi sacerdotibus Romae alendis, ea de causa, ut Instituti Biblici scholas celebrent ibique gradus academicos adipiscantur. Quos autem Episcopi, huius rei gratia, in Urbem miserint, iis excipiendis hospitia profecto non deerunt.

VI. Ut, quod postremo loco hortati sumus, id exemplo confirmemus Nostro, ducenta libellarum italicarum millia largimur, quarum annum redditum in Sacerdotes duos, ut supra, Romae alendos per Sacram Congregationem Seminariis studiorumque Universitatibus praepositam erogaturi sumus: cui quidem Sacrae Congregationi omnia, quae superioribus quinque capitibus decrevimus, ad effectum deducenda ac pro prudenti arbitrio moderanda attribuimus.

Divinam interea Sapientiam rogamus incepto faveat Nostro, quocum maximum religionis bonum cohaeret profecto ac coniungitur.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, die xxvii mensis aprilis anno mdcccxxiv, Pontificatus Nostri tertio.

11.

5 maii 1924.

Litterae gratulatoriae ad diem saecularem Universitatis Gregorianaе Collegii Romani. — Epist. Sum. Pont. (I).

DILECTO FILIO

WLODIMIRO LEDÓCHOWSKI

PRAEPOSITO GENERALI SOCIETATIS IESU.

PIUS PP. XI.

Dilecte fili, salutem et apostolicam benedictionem: — Ea inter opera, quae superioribus aetatibus, ad studia pietatis optimarumque artium alenda, Romani Pontifices hac in Alma Urbe excitarunt, praecipua quadam cura benevolentiaque Apostolica Sedes Athenaeum illud complexa est, quod fel. rec. decessor Noster Gregorius XIII « molitione ingenti ac magnificentissima » exstrui iusserat. In quo id fuit Pontifici propositum, ut Ignatiana familia, in ipso veluti Vicarii Iesu Christi conspectu, pietate, litteris disciplinisque sacris profanisve lectos adulescentes conformaret, qui in hoc catholici nominis centrum rite excolendi confluxissent. Quot autem inde ab initio inlustre Athenaeum floruerit alumni sanctitatis doctrinaeque laude praestantissimis, nulli putamus inauditum atque incognitum; in eademque eruditos expolitosque virtutum et altissimarum cognitionum palaestra, si numerare libet beatum Cardinalem Robertum Bellarmino sanctosque caelites Aloysium Gonzaga, Camillum De Lellis, Ioannem Berchmans, Leonardum a Portu Mauritio, Io. Baptistam De Rossi, longum tamen est magistros et doctores, evangelii vel in barbaras gentes praecones, pontificalis Domus Curiaeque Antistites, Episcopos, Purpuratos Patres et Romanos Pontifices recensere Ecclesiae datos, in reique ipsius publicae commodum eductos

laicos viros quamplurimos, integritate vitae rerumque multiplici scientia mirabiles. Constat quidem, Societate Iesu anni MDCCCXIV restituta, immortalis memoriae decessorem Nostrum Pium VII, cum e praeteritorum temporum experientia persuasum sibi haberet, subversae adhuc recentibus motibus societati hominum reparandae arcendisque incommodis, quae religioni morumque sanctitati proxime impendere viderentur, summopere profuturum si Ignatianae familiae Conlegium Romanum denuo committeret, hoc ipsum cogitasse vehementerque optavisse, at, quominus effectum daret, inquietis rebus temporibusque prohibitum esse. Verum Leo XII, paulo post quam ad Petri Cathedram evectus erat, id consilii coepit perfecitque, ut magni Lycei Gregoriani rectionem procuratoremque Societati Iesu redderet, quae — congruenter pulcherrimo Athenaei ipsius insigni « Religioni et Bonis Artibus » — in recta sapientique studiosorum institutione tam acriter ibidem tamque utiliter annos plus ducentos elaborasset. Quo ab evento cum plenum saeculum in septimum decimum huius mensis diem feliciter incidat, auctori bonorum omnium Deo grati equidem sumus quod et vobis cunctis, Dilecte Fili, et Nobismet ipsis novum hunc laetitiae fructum benigne concesserit. Itaque, quemadmodum eadem stat Nobis sententia quam Leonianae Litterae *Cum multa in Urbe* habent, — scilicet Gregorianam studiorum Universitatem *eminere certe* inter cetera Romae a decessoribus Nostris condita instituta, quae *ad salutem et commodum christiani populi maxime pertinent* —, sic horum faustitatem sollemnium praeterire non sinimus, quin vobis, quanti apud Nos sit Pontificium istud bonarum artium domicilium, publice iterum testificemur. Recolentibus enim Nobis res ab Athenaei restitutione gestas, bene multa occurrunt, unde comprobatur, talem illius magistros operam Apostolicae huic Sedi per id temporis spatium praestitisse, quae omnem ipsius expectationem abunde compleret: ut, exempli causa, gravissimae eorum de sacra doctrina lucubrationes peculiaribus confectae studiis cum decernendum esset de Deipara ab origine labis nescia catholice credenda, cumque deinde Concilium Oecumenicum Vaticanum pararetur atque haberetur; ut obedienter ardentique suscepta, Leone XIII Pontifice Maximo, provincia instaurandae Thomae Aquinatis

doctrinae, qua quidem cum instauratione summa christianae sapientiae incrementa coniungerentur. Hisce autem extraordinariis promeritis cotidiana accedit laus illa beneficiorum, quae, hoc diuturno intervallo, in Ecclesiam civitatemque ex Athenaeo profluxere. In re iam ante delibata insistere haud attinet; verumtamen periucunde afficimur cum subito cogitatio animum, non modo ducentos hodie exstare dioecesium per orbem Antistites, Patresque Cardinales ad tertiam S. Conlegii partem numerari, qui solidae ibidem perceptae doctrinae debent, si suae lumina sapientiae ad populi christiani gubernationem afferre salubriter possunt, sed etiam Nosmet ipsos istam studiorum sedem, cum magna voluptate atque utilitate, olim celebrasse. Gratae sane paternaeque voluntatis multiplicia, inde ab inito Pontificatu, testimonia a Nobis Athenaeo non defuere vestro; at testimonium prorsus singulare daturi sumus, a fundamentis aedificium excitando magnificum, quod, cum ingenti alumnorum numero auctisque magisteriis, tum rei munerisque dignitati aptius respondeat: cuius quidem consilii Nostri monumento esse voluimus nomisma ipsum, quod tertio huic Pontificatus anno commemorando cudi signarique iussimus. Sed aliud est, quod tibi, Dilecte Fili, et Gregoriano praeceptorum coetui gratulemur. Nosti ipsemet quam iucunde audierimus, *ex veteribus alumnis Sodalitium*, per haec saecularia sollemnia, conflari velle, titulo itemque caelesti patrocinio fretum inlustris illius, in Athenaeo olim discipuli et magistri et rectoris, Cardinalis Roberti Bellarmino, quem Nosmet haud ita pridem in beatorum caelitum numerum tam libenter adscripsimus. Vixdum enim certiores ea de re facti sumus, et consilium probavimus et Sodalitii ita, pro vetere condiscipulatu Nostro, participes fieri deliberavimus, ut id ipsum in tutela esset Nostra, partium quidem Nostrarum perfunctione in praesens demandata Dilecto Filio Nostro Caietano S. R. E. Card. Bisleti, Praefecto Sacrae Congregationis Seminariis studiorumque Universitatibus praepositae. Legem praeterea eidem Sodalitio regundo perlegimus ratamque habuimus: cuius exemplum, in novam peculiaremque benevolentiae significationem, Epistulae huic subiicimus, ut cum ipsa quasi cohaereat et in omnem memoriam prodatur. Coeptis interea vestris divinam opem conciliet apostolica benedictio, quam tibi, Dilecte Fili, et universis

Gregoriani Athenaei doctoribus atque alumnis, peramanter in Domino impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum die v mensis maii anno MDCCCXXIV, Pontificatus Nostri tertio.

PIUS PP. XI.

LEX SODALICII GREGORIANI.

I.

Sodalicum veterum Pontificii Athenaei Gregoriani alumnorum, patrono et auspice B. Roberto Bellarmino, constitutum est.

II.

Sodalicum eo spectat, ut quicumque in sodalium numerum adscripti sunt, iam inter se cumque Athenaeo ipso coniunctiores existant, et, quos ex communi fonte sanos hauserint spiritus, eos facilius tueantur uberiusque alant.

III.

Huius propositi assequendi causa, sodales sanctarum precum officio et sacro cotidiano inter se apud Deum adiuvanto; pro sodalibus vitâ functis singuli, semel in anno, si quidem potestas adsit, perlitanto; quae Athenaei et Sodalicii interesse intellexerint, item suae fructus doctrinae, vel per commentariolum Sodalicii vel per Athenaei annales vel per ephemeridem titulo « Gregorianum », sodales cum sodalibus communicanto.

IV.

Sodales ne sunt nisi sacerdotio initiati, modo per annum saltem Athenaeum celebrarint et, postulato ad Sodalicum aditu, cooptatione digni habiti sint: qui sacerdotio carent, eos, nisi peculiari aliqua de causa, adscisci ne liceat. — Doctores autem disciplinis in Athenaeo tradendis, etiamsi numquam ibi auditores fuerint, Sodalicum participant.

V.

Sodalibus ius esto indulgentiis privilegiisque perfruendi, quae Romani Pontifices Sodalicio largiti erunt. — Ad singulos commentariolum Sodalicii proprium stato quoque tempore perferatur.

VI.

Dies tertius decimus mensis Maii, quo die B. Roberti Bellarmini festum agitur, Sodalicii natalis habeatur. – Quotannis, ineunte mense novembri, sodalibus, qui de vita decesserint, ad S. Ignatii iusta funebria sollemni ritu solvantur.

VII.

Sodalicio unus e Purpuratis Patribus Protector, ex Pontificis Maximi auctoritate, praeesto. Ab eo alter sit, in Sodalicio regundo, Moderator: huic quattuordecim adsunto sodales Consiliarii, quorum unus ab actis, alter arcarius curatorque esto.

VIII.

Cardinalis Protector Moderatorem e sodalibus in Urbe consistentibus eligito. – Athenaei Rector et studiis Praefectus, nativo iure, e Consilio sunt; praeterea duodecim sodales in Consilium cooptantur, alius ex alia natione, qui tamen Urbem incolant. – Consiliarii duodecim in officio sexennium permanent; eos iterum eligi fas esto. Si quis e Consiliariis quavis de causa defecerit, alter a Consilio sufficitur. Tertio quoque anno dimidia eorum pars loco cedito, atque in sodalium coetu numerus suppletur.

IX.

Moderator Consilium bis in anno, mensibus novembri et maio, convocato; totiens praeterea, quotiens profuturum id esse existimarit. – Ut Consilii decreta valeant, octo saltem consiliarii adfuerint, oportebit.

X.

Consilii est, annum sodalium conventum indicare in ipsum, quoad fieri poterit, natalem Sodalicii diem. Legitimus erit conventus, quotcumque socii coiverint. Quo in annuo conventu, iis ante propositis, quae medio tempore Sodalicio incrementa omne genus contigerint, quaeque tum necessitates incumbant, ea communiter disceptando sodales consilia capiunt, quae magis opportuna videantur. – Eodem in conventu, tertio quoque anno, Consiliarii, ad praescriptum capituli VIII, deliguntur.

XI.

Pecunia sodalibus nulla imperatur; verum, cum ad suppeditandum sumptibus nulli Sodalicio adsint redditus, sodales omnes rogan-

tur, annuam stipem pro sua quisque facultate, quantumvis modicam, in commune conferre velint.

XII.

Sodalicii sedes esto apud Pontificium Athenaeum Gregorianum (*Via del Seminario, 120, ROMA, 19*).

12.

9 maii 1924.

Permittitur translatio Corporis Beati Andreae Bobola a Vaticano ad templum SS. Nominis Iesu. — S. Rit. C.

ROMANA SEU SOCIETATIS IESU.

R. P. Aurelianus Fajella, Postulator generalis Causarum Beatificationis et Canonizationis Servorum Dei e Societate Iesu, de consensu sui Rmi. Praepositi Generalis, Sanctissimum Dominum nostrum Pium Papam XI supplicibus votis deprecatus est, ut Corpus Beati Andreae Bobola S. I. quod in Aedibus Vaticanis rite asservatur, ad urbanum templum, eiusdem Societatis, SS.mo Nomini Iesu dicatum transferri valeat ibique in congruenti loco collocatum permaneat ad fovendam fidelium pietatem et venerationem. Sacra porro Rituum Congregatio, vigore facultatum sibi specialiter ab ipso Sanctissimo Domino nostro tributarum, benigne annuit pro gratia iuxta petita; facta potestate R. P. D. Angelo Mariani S. Fidei Promotori generali, una cum R.mo Subpromotore generali et per Acta Illmi. Cancellarii et Notarii Sacrae Rituum Congregationis, opportune et rite executioni demandandi supradictam translationem, recognitionem, si opus fuerit, et repositionem; servatis de cetero servandis Decretis cultum Beatorum respicientibus. Contrariis non obstantibus quibuscumque. Die 9 maii 1924.

L. ✠ S.

† A. Card. Vico, Ep. Portuens., *Praef.*

ALEXANDER VERDE, S. R. C. *Secretarius.*

13.

15 maii 1924.

Quaedam praescribuntur de S. Scriptura et libris de re biblica.

SUPREMA SACRA CONGREGATIO SANCTI OFFICII.

AD OMNES ORDINUM CONGREGATIONUMQUE RELIGIOSARUM
SUPREMOS MODERATORES.

Neminem latet quot errores ac temerariae novitates, quod speciatim ad rem biblicam attinet, postremis hisce temporibus in vulgus prodierint, quaque alacritate ac vigili studio Summi Pontifices iis obsistentes, tum Litteris Encyclicis, tum decretis a Sancto Officio et a Pontificia Commissione Biblica editis, tum multis aliis praeclare gestis, fidem catholicam defendere ac munire numquam destiterint.

Porro, quamvis haec S. Sedis praescripta et documenta, qua par erat reverentia atque obedientia, fere omnes Ordinum Congregationumque religiosarum alumni exceperint, pluresque ex iis, verae scientiae cultores, ei in hoc certamine contra acerrimas inimicorum oppugnationes validissime praesto fuerint; dolendum tamen non defuisse nec deesse viros, etiam per vota religionis Ecclesiae speciatim devinctos, qui nedum ei in hoc luctamine nil operis contulerint, sed immo impedimento, et quidem gravissimo, eidem fuerint et sint. Hi enim falso animo reputantes scientiae progressum inde detrimentum capere et iustam doctorum catholicorum libertatem pessumdari, interventum auctoritatis ecclesiasticae aegre ferunt; immo non pauci, sive verbis sive etiam scriptis, non verentur talia innuere quibus sententiae reprobatae foveantur, ac nedum disciplina sed et doctrina ecclesiastica in discrimen vocatur.

Ut aliquod remedium tot afferatur malis omnesque religionum sodales per rectam viam incedant, Suprema haec Sacra Congregatio S. Officii, ex speciali mandato Sanctissimi Domini Nostri, sequentia decernit:

I. Omnibus supremis religionum Moderatoribus iniungitur ut facultatem concedendi propriis religiosis licentiam de qua in can. 1385 § 3, quoties agitur de edendis libris ac qui-

buscumque aliis scriptis ad rem biblicam spectantibus, ad se avocent. Numquam autem huiusmodi licentiam concedant nisi praevia scripti recognitione in Curia Generalitia diligentissime peracta per revisores ad rem designandos.

II. Pariter, supremi religionum Moderatores sibimet-ipsis reservabunt approbationem textuum de materiis oiblicis tractantium in scholis suae religionis adhibendorum, necnon delectum magistrorum quibus munus sacram Scripturam praelegendi committendum erit.

III. Ad munus autem revisorum in materia biblica necnon magistrorum sacrae Scripturae ne designent nisi qui non modo in litteris sacris sint bene versati, verum etiam doctrinam communem et traditionem Ecclesiae quam diligentissime et ex animo sequantur, eosque serio admoneant ut in scriptis examinandis vel in doctrina, sive ore sive scripto, tradenda ne minimum quidem discedant a normis et declarationibus hac in re a S. Sede promulgatis, quales praesertim continentur in Litteris Encyclicis « Providentissimus Deus » Leonis XIII, « Pascendi » Pii X, « Spiritus Paraclitus » Benedicti XV, in Decreto « Lamentabili » S. Officii, necnon in decisionibus Pont. Commissionis Biblicae.

IV. Itidem, Doctores Sacrae Scripturae tradendae iidem Generales Superiores specialiter monebunt ne eruditioni undique congestae intemperanter indulgeant; neve pietatem, quae ad omnia utilis est, praesertim ubi agitur de instituendis animarum pastoribus, negligant; nec unquam scientiam a fide, artem criticam a theologia, exegesis historicam ab exegesi pastoralis seiunctim doceant. « Nihil profecto, ait Leo XIII in memoratis Litteris Encyclicis, debet esse antiquius magistrorum delectione prudenti: ad hoc enim munus non homines quidem de multis sed tales assumi oportet, quos magnus amor et diuturna consuetudo Bibliorum atque opportunus doctrinae ornatus commendabiles faciat, pares officio ». Oportet speciatim ut sacrae Scripturae magister « omnem theologiam egregie teneat », « ut in commentariis versatus sit sanctorum Patrum Doctorumque et interpretum optimorum » atque, tandem, iuxta monitum eiusdem Pontificis in Litteris ad Ministrum Generalem Ordinis Fratrum Minorum directis, ut habeat « iudicium sanum ac prudens ».

V Ad supremos religionum Moderatores etiam pertinet sedulo invigilare circa modum quo magistri rei biblicae tradendae officium suum gravissimum expleant. Et si quos eorum a normis a magisterio Ecclesiae constitutis sive in docendo sive in scribendo aberrantes compererint, absque ulla mora munere deliciant.

VI. Peculiariter vero qui praesunt evulgandis commentariis periodicis de re religiosa quomodolibet tractantibus per eosdem Supremos Moderatores admonebuntur ne ulla alia scripta admittant nisi quae obsequium fidelissimum erga normas ac declarationes a S. Sede editas praeseferant; ac si qui hac etiam in parte officio suo non satisfecerint, statim removeantur.

Meminerint praeterea officio quo obstringuntur, vi praescriptionum generalium iuris, omnes supremi religionum Moderatores etiam in alias disciplinas quae in eorum domibus traduntur, intentum animum gerendi; ac summa cum sollicitudine munus hoc sanctissime impleant, ut ea omnia quae ad doctrinam vel studiorum rationem spectant, in proprio cuiusque Instituto recte procedant.

Ita pervigilent, quasi rationem pro animabus sibi commissis reddituri, et ne omittant hanc S. Congregationem, infra sex menses a praesentium litterarum receptione, certiores reddere de iis quae ab ipsis disposita fuerint in earundem executionem.

Romae, ex Aedibus S. Officii, die 15 maii 1924.

R. Card. MERRY DEL VAL.

14.

9 iunii 1924.

Indulgentiae et privilegia Sodalicii Gregoriani. — S. Poenit.

BEATISSIME PATER:

Moderator Sodalicii ex veteribus Universitatis Gregorianae alumnis in hac alma Urbe rite constituti, ad pedes Sanctitatis Vestrae provolutus, humiliter petit in favorem memorati Sodalicii sequentes gratias spirituales:

I. *Indulgentiam plenariam*, suetis sub conditionibus lucranda: 1. ab iis, qui in Sodalitium inscribuntur, die ingressus vel uno ex triginta diebus immediate sequentibus; 2. a singulis consociatis: a) die festo beati Cardinalis Roberti Bellarmino, patroni Sodalicii; b) in festis: S. Aloisii Gonzaga, S. Camilli de Lellis, S. Ioannis Berchmans, S. Leonardi a Portu Mauritio et S. Ioannis Baptistae de Rossi.

II. *Facultatem*, pro Sodalibus Sacerdotibus, benedicendi unico Crucis signo ac de consensu Ordinarii loci, in quo facultas exercetur; 1) extra Urbem, dummodo ad excipiendas sacramentales Confessiones sint approbati, privatim quodcumque, publice vero tempore tantummodo Adventus, Quadragesimae, spiritualium Exercitiorum ac sanctarum Missionum, quo sacras Conciones habebunt, Coronas, Rosaria, Cruces, Crucifixos, parvas Statuas ac SS. Numismata eisque applicandi Indulgentias, quae in Actorum Apostolicae Sedis commentario officiali, sub die 17 februarii 1922, descriptae habentur; 2) Coronas, eisque adnectendi Indulgentiam partialem quingentorum dierum, toties a christifidelibus lucranda, quoties, aliquam ex eisdem Coronis manu gerentes, Orationem Dominicam vel Angelicam Salutationem devote recitaverint, dummodo tamen Coronae ita benedicendae iuxta typum Coronarum sacratissimi Rosarii beatae Mariae Virginis confectae sint.

III. *Indultum personale* pro memoratis Sacerdotibus, altaris privilegiati quater in hebdomada, dummodo ipsi simile Indultum pro alia die non obtinuerint.

Et Deus, etc.

Die 6 iunii 1924.

SSmus. D. N. Pius Div. Prov. Pp. XI, in audientia infra-scripto Regenti Sacrae Poenitentiariae Apostolicae impertita, benigne annuit pro gratia iuxta preces in omnibus ad septennium. Contrariis quibuscumque non obstantibus.

L. ✠ S.

S. LUZIO, S. P. Reg.

S. DE ANGELIS, S. P. Off.

15.

17 iunii 1924.

Conceduntur ad septennium indulgentiae aliaque privilegia « Foederibus perseverantiae » post spirituales secessus inter opifices statutis vel statuendis. — S. Poenit.

BEATISSIMO PADRE:

Il P. Procuratore Generale della Compagnia di Gesù, prostrato al bacio del S. Piede, umilmente espone quanto segue:

Per confermare e perfezionare nella pratica costante delle cristiane virtù gli operai che hanno fatti gli Esercizi Spirituali, da oltre 20 anni, nei vari centri in cui è stabilita l'opera dei Ritiri Operai, sorsero le così dette Leghe di perseveranza.

Tali Leghe, sparse in varie parti del mondo, hanno comune uno *Statuto fondamentale*, che comprende lo scopo della Lega, i mezzi per raggiungerlo e la sua organizzazione.

Detto Statuto si può così brevemente riepilogare:

Scopo. — I membri della Lega devono sforzarsi di essere veri e sinceri devoti del S. Cuore di Gesù, dimostrandolo colla osservanza fedele dei doveri di buon cristiano, professandosi francamente schietti cattolici, senza rispetti umani, in tutte le circostanze. Animati da questo spirito devono procurare, coll'esempio e colle parole, di far

Versio latina:

BEATISSIME PATER:

Procurator Generalis Societatis Iesu, ad Sanctitatis Vestrae pedes deosculandos provolutus, haec quae sequuntur humiliter exponit:

Ad opifices, qui Exercitiis Spiritualibus operam dederint, confirmandos et in iugi virtutum christianarum praxi perficiendos, ubicumque huiusmodi secessuum opus exstat, ibidem, iam inde a 20 annis, « Foedera perseverantiae » quae vocantur, instituuntur.

Haec Foedera, in varias orbis regiones diffusa, communi quadam reguntur lege, quae scopum Foederis et quae adhibenda sint media ad eum prosequendum et quomodo Foedus constituendum sit, paucis ostendit.

Huiusmodi *fundamentalis Lex* ad haec fere reduci potest:

Finis. — Quicumque Foederi adscripti sunt, ii conentur oportet ut veri sincerique sint SS. Cordis Iesu cultores, idque comprobent fideliter omnibus legis christianae obligationibus satisfaciendo, catholicam fidem palam et libere in omnibus adiunctis profitendo, quovis humano respectu seposito. Hoc spiritu imbuti curare debent, qua verbo qua exem-

del bene anche intorno a sè, sia nella famiglia sia fuori delle mura domestiche, sforzandosi, per quanto sta in loro, di impedire l'offesa di Dio, specialmente la bestemmia, i discorsi cattivi, le cattive letture.

Mezzi. — 1° La vera devozione al S. Cuore di Gesù, da cui la Lega s'intitola la festa del S. Cuore: sarà celebrata colla maggiore solennità possibile. — 2° La frequenza alla S. Comunione. Ogni iscritto assume l'impegno di accostarsi, almeno una volta al mese, alla S. Comunione, nella funzione stabilita a tale uopo. — 3° Adunanze mensili e riunioni indette dalla Presidenza, per trattare gli interessi della Lega. — 4° La recita quotidiana del *Pater, Ave, Credo*, e dell'atto di contrizione, colle giaculatorie: « Dolce Cuor del mio Gesù, fa ch'io t'ami sempre più », « Dolce Cuor di Maria, siate la salvezza mia ». — 5° Tenere esposta in casa l'immagine del S. Cuore di Gesù.

Organizzazione. — Ogni Lega ha il suo centro nel luogo in cui è stabilita l'opera degli Esercizi Spirituali, ed ha per suo direttore il direttore stesso dell'Opera dei Ritiri Operai; a lui spetta l'ammissione dei soci. Può essere divisa in varie Sezioni secondo le parrocchie, paesi, ecc. Ogni sezione ha il suo Consiglio Direttivo, col presidente, vice presidente, segretario, ecc., secondo l'importanza della Sezione. I presidenti ed i vice-presidenti delle varie Sezioni formano il Consiglio Direttivo centrale, che avrà a sua volta un presidente centrale, col suo vicepresidente e segretario. A giudizio del direttore possono far

plo, ut etiam aliis, sive domi sive extra domesticos parietes, spirituale bonum afferant, saltem Dei offensas, quantum in ipsis est, impediendo, praesertim blasphemias, turpiloquia, pravas lectiones.

Media. — 1. *Vera erga SS. Cor Iesu devotio*, a quo Foedus inscribitur: festum SS. Cordis qua maxima fieri potest pompa celebrabitur. — 2. *Frequens Communio*. Adscriptus quisque onus suscipit accedendi, semel saltem in mense, ad S. Communionem, in sacra functione hunc ad finem statuta. — 3. *Conciones menstruae et conventiones* ab iis qui praesunt indicatae, ad Foederis commoda tractanda. — 4. *Quotidie recitare Pater, Ave, Credo, et contritionis actum cum precibus iaculatoriis*: « Dulce Cor mei Iesu, fac ut magis amem te », « Dulce Cor Mariae, esto salus mea ». — 5. *Imaginem SS. Cordis Iesu domi expositam habere*.

Institutio (Organizatio). — Suum cuique Foederi centrum est in loco in quo Exercitiorum Spiritualium opus statutum est, idemque illi Director atque ipse Director operis Secessuum Operariorum; ad ipsum spectat sociorum admissio. Dividi potest in Sectiones varias, prouti parociae, pagi et id genus alia requirunt. Cuilibet Sectioni suum est Consilium dirigens, cum Praeside, Vice-praeside, Secretario aliisque huiusmodi officialibus uti sectio exposcit. Praesides et Vice-praesides variarum sectionum Consilium Dirigens Centrale constituunt, quod sua vice Praesidem Centralem, Vice-Praesidem atque Secretarium habebit. Directoris senten-

parte del Consiglio centrale, oltre ai sopra numerati, anche altre persone benemerite dell'opera dei Ritiri Operai. Possono poi essere membri della Lega non solo coloro che già hanno fatti gli Esercizi Spirituali, ma anche altri che desiderano farli.

Queste norme generali, che formano la base comune degli statuti delle Leghe, vengono da ciascuna Lega, secondo le circostanze dei luoghi e delle persone, maggiormente determinate nei casi concreti. Determinano, per esempio, come debbano regolarsi per la Comunione mensile quelli che stanno molto lontano dai centri o che emigrano temporaneamente; quali manifestazioni pubbliche di Fede si debbano fare dalla Lega, ecc. Stabiliscono il da farsi coi soci infermi, con quelli che muoiono. Fissano le norme da tenersi per la cancellazione dei soci dalla Lega, ed altre cose simili, che le circostanze speciali di ciascuna Lega indicano come più atte allo sviluppo e miglioramento della Lega stessa e dei suoi membri.

Quali vantaggi abbiano apportate in mezzo alla Società queste Leghe lo dimostrano le statistiche che vengono pubblicate sui bollettini dell'opera dei Ritiri Operai; la stessa S. Sede già ha dimostrato il suo alto gradimento per tale opera aprendo a vantaggio di parecchi centri delle Leghe il tesoro delle Sante Indulgenze.

Ed in verità già abbiamo un rescritto del 29 maggio 1911 per Gozzano (Novara), un secondo del 2 dicembre dello stesso anno per

tia, Consilii Centralis participes esse poterunt, praeter eos, quos supra recensimus, alii etiam qui de opere *Secessuum operariorum* bene meriti sint. Foederis deinde membra esse possunt non ii solum qui Spiritualibus Exercitiis operam iam dederunt, verum alii quoque eiusmodi Exercitia facere cupientes.

Hae generales normae, Foederum Statutorum communem basim constituentes, ab unoquoque Foedere, ut locorum personarumque circumstantiae postulant, in casibus singulis, magis decernuntur. Praestituunt, verbi causa, qua ratione se regant pro menstrua Comunione qui a Centris valde absunt aut ad tempus migrant; quae publicae Fidei ostensiones a Foedere fieri debeant, et ita porro. Statuunt quod agendum sit cum sociis, qui infirmitate detineantur, aut morte abrepti sint. Sequendas normas praescribunt pro sociis a Foedere delendis et alia huiusmodi, quae singulae cuiusque Foederis circumstantiae tanquam aptiora indicant, ut Foedus ipsum eiusque membra evolvantur et perficiantur.

Quae in mediam societatem emolumenta haec Foedera attulerint, elenchi demonstrant qui divulgantur in nunciis (*bollettini*) operis secessuum operariorum; ipsamet S. Sedes de hac opere satisfactionem suam eximiam ostendit, quorundam centrorum Foederum utilitati sanctarum Indulgentiarum thesaurum elargiendo.

la Lega di Milano, ed un terzo del 15 febbraio 1913 per la Lega di Roma. Tali rescritti concedono a ciascuna delle Leghe *ad septennium* le seguenti indulgenze:

Indulgenze plenarie:

1. Nel giorno dell'ammissione, confessandosi, comunicandosi e pregando secondo l'intenzione del Sommo Pontefice.

2. In articolo di morte alle stesse condizioni, o almeno se lo ascritto, contrito, invocherà il Nome SS. di Gesù col cuore, non potendo con la bocca.

3. Nel giorno della Comunione mensile e nel giorno in cui si celebra la festa patronale del Sacro Cuore di Gesù (condizioni come al numero 1, oltre la visita alla Chiesa o Cappella ove è stabilita la Lega).

Indulgenze di 7 anni e 7 quarantene:

1. Ogni volta che l'ascritto interverrà alle adunanze o conferenze della Lega.

2. Ogni volta che interverrà all'accompagnamento funebre di un membro della Lega.

3. Ogni volta che assisterà ad altri pii uffici in suffragio di un membro della Lega.

Et requidem vera, Rescriptum iam nobis est die 29 maii 1911 pro Foedere Gaudianensi, alterum die 2 decembris eiusdem anni pro Foedere Mediolanensi, tertium vero die 15 februarii 1922 pro Foedere Romano. Haec Rescripta unicuique Foederum « *ad septennium* » Indulgentias concedunt quae sequuntur:

Indulgentiae Plenariae:

1. In die admissionis, confessione et Communione peracta, et orando ad mentem Summi Pontificis.

2. In articulo mortis iisdem condicionibus, vel saltem, si adscriptus contritus Nomen Iesu sanctissimum corde invocaverit, cum ore non possit.

3. In die Communionis menstruae et in die, qua festum patronale agitur SS. Cordis Iesu (condiciones, ut in numero 1, praeter visitationem ad Ecclesiam vel sacellum, ubi Foedus statutum est).

Indulgentiae 7 annorum et 7 quadragenarum:

1. Quotiescumque adscriptus intererit concionibus aut conferentiis Foederis.

2. Quotiescumque intererit funeri cuiusdam socii Foederis;.

3. Quotiescumque aliis piis officiis intererit pro suffragio alicuius socii Foederis.

Indulgenza di cento giorni:

Ogni volta che l'ascritto compirà qualche pia opera secondo il fine dell'Associazione.

Privilegi:

1. Tutte le Indulgenze predette, ad eccezione di quella in punto di morte, sono applicabili ai defunti.

2. Le Messe celebrate per l'anima di qualche ascritto defunto, sono sempre e *dovunque* privilegiate.

Durante il lungo periodo della guerra e nel conseguente disordine del dopo guerra, le Leghe hanno disgraziatamente subita una certa **stasi**. Ora però, avendo esse ripresa nuova vita e promettendo frutti copiosi di bene alle anime, specialmente nel ceto operaio, affinché **tutte** le Leghe di Perseveranza possano godere degli stessi vantaggi spirituali, l'Oratore **umilmente** supplica perchè le indulgenze sopra numerate vengano estese a tutte le Leghe dello stesso genere che già esistono o che potrebbero in seguito esistere in qualunque parte del mondo, purchè esse sieno una vera emanazione dell'Opera dei Ritiri Operai, e purchè nei loro Statuti si contenga ciò che sopra venne dichiarato come fondamentale per tali Leghe.

Che della grazia, ecc.

Indulgentia centum dierum:

Quotiescumque adscriptus aliquod pium opus explet secundum Associationis finem.

Privilegia:

1. Omnes, quas antea diximus, Indulgentiac, praeter eam quae datur in mortis articulo, applicari possunt vita functis.

2. Missae quae pro anima celebrantur alicuius adscripti e vivis sublatis, semper et ubique privilegio donatae.

Diuturno tempore belli et in rerum subversione quae bellum consecuta est, Foedera proh dolor! constiterunt. Nunc vero sicubi ad vitam rursus excitatae sunt et copiosos bonorum fructus pro animabus promittunt, praesertim in operariorum coetu, ut omnia Perseverantiae Foedera iisdem spiritualibus emolumentis frui queant; orator humiliter petit, ut omnes, quos supra numeravimus, Indulgentiae omnibus eiusdem generis Foederibus extendantur, quae iam sunt vel quae deinceps in quavis mundi plaga esse possunt, dummodo ea vera sint ex opere Secessuum Operariorum emanatio, in eorumque Statutis id omne contineatur quod fundamenti instar pro eiusmodi Foederibus supra declaratum est.

Die 17 iunii 1924.

Sacra Poenitentiaria Apostolica benigne annuit pro gratia iuxta preces ad septennium. Contrariis quibuscumque non obstantibus.

L. ✠ S.

S. LUZIO, S. P. Reg.

S. DE ANGELIS, S. P. Off.

16.

25 iunii 1924.

Indulgentiis ditatur oratio quaedam ad Iesum Puerum (1). — Breve Apost.

PIUS PP. XI.

Ad perpetuam rei memoriam. — Ad augendam fidelium erga Puerum Iesu devotionem, caelestium Ecclesiae thesaurorum dispensatione, pia caritate intenti, audito dilecto Filio Nostro S. R. E. Cardinali Paenitentiario Maiore, de Omnipotentis Dei misericordia ac Beatorum Petri et Pauli Apostolorum Eius auctoritate confisi, omnibus et singulis ex utroque sexu Christifidelibus, ubique terrarum degentibus, quovis per annum die, contrito saltem corde, quolibet idiomate, dummodo versio fidelis sit, orationem hanc ad Puerum Iesu devote recitaverint:

« *Dulcissime Iesu, qui, puer, Nazarae pueris atque puellis
« exemplar fuisti pietatis in parentes, reverentiae in maiores,
« obedientiae in praepositos, fac te piissime rogo, ut te semper
« intuitus easdem et reliquas virtutes ita studeam aemulari,
« ut crescentibus annis, gratia simul et amore tui crescam, qui
« vivis et regnas in saecula saeculorum. Amen* »

de numero poenaliū dierum, in forma Ecclesiae consueta, trecentos expungimus.

(1) Cum P. Guillelmus H. Walsh, e Prov. Marylandiae-Neo Ebor., ad devotionem erga Iesum Puerum, eiusque imitationem, praesertim in pueris puellisque fovendam, piam orationem proposuisset, Pater Noster eam indulgentiis ditandam curavit.

Contrariis non obstantibus quibuscumque. Praesentibus perpetuis futuris temporibus valituris. Volumus autem ut praesentium Litterarum transumptis seu exemplis etiam impressis, manu alicuius Notarii publici subscriptis ac sigillo personae in ecclesiastica dignitate constitutae munitis, eadem prorsus fides adhibeatur, quae adhiberetur ipsis praesentibus, si forent exhibitae vel ostensae.

Datum Romae, apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die XXV mensis iunii, anno MCMXXIV, Pontificatus Nostri tertio.

L. ✠ S.

P. Card. GASPARRI, *a Secretis Status*.

17.

27 iunii 1924.

Conceditur facultas festum S. Ioannis Berchmans die 13 augusti alicubi celebrandi. — S. Rit. C.

BEATISSIMO PADRE:

Il P. Procuratore Gen. della Compagnia di Gesù prostrato ai piedi della S. V. espone: che quando si domandò la grazia di trasferire la festa di S. Giovanni Berchmans dal 13 agosto al 26 novembre non si tenne conto alle case che si trovano nell'America Meridionale, nelle Missioni, ecc. L'oratore umilmente implora per le Case e Chiese della Compagnia di Gesù che stanno nell'America Meridionale, o in qualunque altra parte in cui si verifichi che non sia necessario mutare l'epoca della festa dell'Angelico Santo, sia concessa la facoltà di poter rimettere la festa di S. Giovanni Berchmans al giorno 13 di agosto.

Che della grazia ecc.

SOCIETATIS IESU.

Sacra Rituum Congregatio, utendo facultatibus sibi specialiter a SS.mo. Dno. Nostro Pio Papa XI tributis, attentis expositis peculiaribus adiunctis, benigne annuit pro gratia iuxta petita: servatis de cetero Rubricis. Contrariis non obstantibus quibuscumque. Die 27 iunii 1924.

† A. Card. VICO, Ep. Portuen., *Praef.*

ALEXANDER VERDE, S. R. C. *Secretarius*.

18.

23 octobris 1924.

MOTU PROPRIO

DE PECULIARI LITTERARUM LATINARUM SCHOLA IN ATHENAEO
GREGORIANO CONSTITUENDA (I).

PIUS PP. XI.

Latinarum litterarum quae quantaque sit dignitas ac praestantia, nulli obscurum putamus, qui antiqua earum monumenta non ignoret atque in humanitatis optimarumque artium studiis aliquem sensum habeat. Romani enim scriptores — quos perperam dixeris, exscribendo imitandoque, meros Graecorum pedissequos fuisse, cum horum, contra, sapientiam atque inventa ad patrium accommodaverint ingenium suaque ipsorum industria elaboraverint — tali commentaria et volumina sua rerum sententiarumque gravitate ornare, eamque in amplo apteque composito verborum circuitu praeferunt maiestatem cum concinnitate elegantiaque coniunctam, ut latinam linguam, quae, in omnes gentes pervagatissima, Imperii universitati servierat, Romanus Pontificatus delegerit habueritque dignam, qua tamquam magnifica caelestis doctrinae sanctissimarumque legum veste uteretur. Nec facile quisquam infitiabitur, complures e Patribus, Doctoribus et christianae fidei defensoribus latine ita scripsisse, ut optimis ethnicorum non multum vi ac venustate orationis cedere videantur, idque praeterea Ecclesiae esse honori tribuendum, quod non modo incolumesque posteritati servavit, sed etiam quod, hac latinitatis laude si qui saeculorum decursu floruerunt, ii plerumque aut in utroque clero numerabantur aut Urbis plausum ac praemia assecuti sunt. E qua quidem operosae artis quasi palaestra alium percipi licere fructum, eundemque sane laetissimum, est apud intelligentes communiter receptum: scilicet, quo plus studii laborisque in latinis insumitur litteras, eo maiorem inde efficientiam aptioremque verborum structuram ad usum patrii sermonis traduci. Quo in genere memoriae proditum est, Iacobum Bossuet et Paulum Segneri, qui inter oratores suae quisque gentis principem locum obtinent, solitos

(I) *Acta Ap. Sedis*, vol. XVI (1924), pp. 417-420.

fuisse dicere, si quid dignitatis ac virtutis in suis orationibus esset, id se in primis Marci Tullii studio acceptum referre.

Cum igitur non tam humani civilisque cultus quam religionis ipsius Ecclesiaeque catholicae interesset, latini sermonis plenissimam in clero scientiam provehi ac propagari, eandemque non praeceptis et arte circumscriptam, sed etiam ad usum exercitationemque polite ornatamque scribendi translatam, nihil mirum si decessores Nostri, nunquam pro rerum temporumque condicione, sibi temperaverunt, quin latinitatis rationibus prospicerent: quod eo studiosius egerunt, quo deteriores in statum latinae litterae decidissent. Quem quidem suum purioris latinitatis amorem iidem Romani Pontifices vel hoc ipso ostendere visi sunt, quod, quotiescumque sibi licuit — atque non uni quidem eorum licuit — adiutoribus usi sunt latinae scriptionis haud mediocriter peritis. Commemorare autem vix refert, cum in re versemur notissima quam impense imm. mem. decessor Noster Leo XIII litterarum disciplinam, praesertim latinarum, in clericis provehere studuerit. Ad Nos vero quod attinet, quae hac in re esset mens Nostra, haud semel — datis videlicet Epistolis Apostolicis *Officiorum omnium et Unigenitus Dei Filius*, altera die 1 mensis augusti anno MDCCCXCII, altera XIX mensis martii hoc anno — aperte significavimus: sive enim de Seminariis et de studiis clericorum promovendis, sive de alumnis Ordinum regularium aliarumque Sodalitatum religiosarum rite instituendis loquebamur, non tam peremptorium, ut aiunt, Codicis praescriptum invocavimus, quam, addita argumentorum copia velle Nos diximus, praecipuaque quadam voluntate, ut linguam latinam uterque clerus haberet scientia et usu perceptam. Qua in re, etsi non dubitamus quin adfutura Nobis sit moderatorum diligentia, in quos cura et periculum recidit aptae suorum institutionis, in spem sacri ordinis succrescentium, nullum tamen non experiri consilium volumus, ut laus illa, quae antehac in utroque clero eluxit, perfectioris latinitatis, ne omnino deperat, immo etiam, quoad fieri poterit, feliciter augeat. Consentaneum enim est, ut Romanae Curiae, Cancellariis episcopalibus, religiosis Sodalitatibus adiutores seu officiales non desint, qui in decretis sententiisque conficiendis, in epistolarum, quod vocant, commercio, tam decore latinum tractent

sermonem, ut eorum scripta Ecclesiam, optimarum artium altricem, nullo pacto dedeçant.

Itaque haec, quae sequuntur, Motu proprio, apostolica Nostra auctoritate decernimus:

I. Apud Athenaeum Gregorianum, Societati Iesu iterum centesimo ante anno ab Apostolica Sede concreditum, a proximo mense peculiaris esto Schola litteris latinis tradendis.

II. Quemcumque Societatis vel Athenaei moderatores ad tale munus, de Nostro consensu, delegerint, is sibi religiose proponat, ut auditores, seu praestantissimorum latinitatis exemplarium commentatione, seu crebris latine scribendi exercitationibus, ad exquisitiorem orationis formam excolat atque evehat.

III. Eiusmodi litterarum latinarum curriculum, in praesens atque interim, biennio contineatur. Auditoribus, qui, post completum biennium, se, periculo facto, delectis iudiciis probaverint, testimonium, seu diploma, curriculi egregie peracti tradatur. Quod quidem testimonium, seu diploma, quicumque impetrarint, iidem in certaminibus ad quaevis officia apud Sacras Congregationes, Curias dioecesanarum et Seminariorum ludos consequenda propositis, ceteris paribus, praeferantur.

IV. Qui, dato post biennium latinae scriptionis experimento, non modo reliquis condiscipulis praestiterit, sed iudiciis peculiari dignus praemio communiter visus erit, eundem nomismate aureo donabimus.

V. Schola omnibus pateat, ne laicis quidem hominibus exceptis. Eandem celebrari cupimus ab iis etiam Seminariorum religiosarumque Sodalitatum alumnis, qui aut domi aut apud alia Athenaea docentur, immo — quod certe emolumento vacuum non foret — vel a sacerdotibus iunioribus, qui Romanae Curiae operam suam navant. Episcopi autem Italiae atque exterarum gentium rem dioecesibus suis utilissimam Nobisque pergratam facturi sunt, si quos habent clericos heic disciplinis sacris imbuendos, eorum aliquem, prae ceteris ad latinitatis studia propensum, Scholam propediem aperiendam frequentare iusserint.

Quae quidem supra constituimus, ea rata firmaque sunt, contrariis quibuslibet non obstantibus. Interea, Dei praesidio

in primis, praetereaue operae dilectorum filiorum Praepositi Generalis Societatis Iesu et Athenaei Gregoriani moderatorum, quorum erga Nos pietas atque observantia est Nobis exploratissima et probata alias haud semel voluntas rerumque agendarum solertia, ut res ita bene vertat quemadmodum velimus, vehementer confidimus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, die xx mensis octobris, anno MDCCCXXIV, Pontificatus Nostri tertio.

PIUS PP. XI.

19.

26 decembris 1924.

Gradus « Professoris in S. Scriptura », a Pont. Instituto Biblico collatus, declaratur « Licentiae » aequiparatus. — Pont. Commiss. Bibl.

Cum in Motu Proprio *Bibliorum scientiam* (1) nulla fiat mentio de gradu « Lectoris vel Professoris S. Scripturae » qui ante Litteras Apostolicas « Cum Biblia Sacra » (15 augusti 1916) a Pontificio Instituto Biblico conferebatur, R. P. Ioannes Ios. O'Rourke, Instituti Praeses, ad Em. Cardinalem Praesidem Pont. Commissionis Biblicae rem detulit, qui in hunc modum per litteras respondere dignatus est:

Nell'udienza del 19 dicembre u. s. Sua Santità si degnò dichiarare che quelli che hanno ottenuto al Pontificio Istituto Biblico il titolo di « Professore » prima che detto Istituto avesse la facoltà di conferire il grado accademico della « Licenza », siano da equipararsi ai licenciati nelle scienze bibliche quanto ai privilegi accordati a questi col Motu Proprio « *Bibliorum scientiam* » del 27 aprile 1924.

Roma, 26 dicembre 1924.

G. M. Card. VAN ROSSUM, *Praes. Pont. Comm. Bibl.*

(1) V. supra, pp. 42-44.

II. — PRO PROVINCIIS, DOMIBUS, SODALIBUS.

20.

16 novembris 1923.

Laudantur opera socialia in ditione Columbiana a Nostris excitata. —
Secr. Stat.

AD P. IOSEPHUM M. CAMPOAMOR S. I.

IN COLL. BOGOTANO MISS. COLUMBIANAE.

Dal Vaticano, 16 novembre 1923.

REVERENDISSIMO PADRE:

Mi è pervenuta notizia dello zelo e dell'impegno con cui la P. V. Rev.ma si adopera per la difesa e per la elevazione morale ed intellettuale delle classi operaie, istituendo in cotesta Repubblica organizzazioni, che si prefiggono tale nobilissimo scopo e che in altre nazioni conseguirono i più consolanti e benefici risultati.

Non ho bisogno di manifestarle la viva compiacenza da me provata nell'apprendere che Ella, fedele interprete dei desideri della Santa Sede, si adopera con tanto amore, affinchè anche in cotesta Repubblica trovino pratica applicazione gli immortali principi evangelici di carità e di giustizia, dai quali soltanto è lecito sperare la salvezza dei popoli e delle Nazioni.

Mi auguro quindi che i cristiani intendimenti della P. V. trovino valido appoggio presso ogni classe di persone e in modo speciale presso il clero e fra i giovani, sempre generosi in tutto ciò che è grande e bello, affinchè, operando con perseveranza e zelo, non solo moltiplichino le benefiche opere sociali in vantaggio del popolo, ma formino, anche in cotesta nazione, un ambiente favorevole a quelle istituzioni legislative, che mentre contribuiranno allo sviluppo economico e sociale della Colombia, la renderanno anche veramente degna del nome di cattolica.

Affinchè poi l'augurio che io Le ho rivolto, possa più sicuramente avverarsi, mi è grato significarle che il Santo Padre, al Quale ho riferito in proposito, si è degnato di impartire una speciale Benedizione Apostolica alle Opere da V. P. iniziate, ai dirigenti, ai cooperatori e sopra tutto agli operai, che ne fanno parte.

Profitto dell'incontro per raffermarmi con sensi di distinta e sincera stima

Della P. V. Rev.ma

Aff.mo nel Signore:

P. Card. GASPARRI.

21.

27 decembris 1923.

Ab archidioecesi Bombayensi Missiones Mount Abu et Abu Road separantur et dioecesi Ajmerensi uniuntur. — Litt. Ap.

PIUS PP. XI.

Ad futuram rei memoriam. — Cum ex Apostolico munere, quo fungimur, Ecclesiarum omnium cura Nobis commissa fuerit, felici illarum statui ac prospero regimini pro re ac tempore consulere studemus. Iam vero cum Venerabiles Fratres Albanus Goodier, Archiepiscopus Bombayensis, et Fortunatus Caumont, Episcopus Ajmerensis, Nos enixis precibus flagitaverint, ut Missiones *Mount Abu*, et *Abu Road*, nec non stationes ab eisdem dependentes extra fines civiles Praesidentiae Bombayensis positae, ad Archidioecesi Bombayensi, Apostolica auctoritate, disiungerentur, et dioecesi Ajmerensi unirentur, Nos, collatis consiliis cum VV. FF. NN. S. R. E. Cardinalibus negotiis Propagandae Fidei praepositis, ut illis regionibus rei sacrae procurationi satius consultum sit, Antistitum memoratorum votis concedendum existimavimus. Quare Motu proprio, atque ex certa scientia et matura deliberatione Nostris, deque Apostolicae Nostrae potestatis plenitudine, praesentium tenore Missiones *Mount Abu* et *Abu Road*, nec non stationes ad eisdem dependentes extra fines civiles hodiernos Praesidentiae Bombayensis sitas, ab Archidioecesi Bombayensi disiungimus ac separamus, easque dioecesi Ajmerensi unimus, ita ut in posterum fines Bombayensis archidioeceseos, et dioecesis Ajmerensis iidem sint ac fines civiles hodierni Praesidentiae Bombayensis et Agentiae Raiputanae.

Haec statuimus, decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces semper extare ac permanere; suosque plenos atque

integros effectus sortiri atque obtinere; illisque ad quos spectant, sive spectare poterunt, nunc et in posterum, amplissime suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum, irritumque ex nunc et inane fieri, si quidquam secus super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter attentari contigerit. Non obstantibus Constitutionibus et Ordinationibus Apostolicis ceterisque etiam specifica et individua mentione dignis, in contrarium facientibus quibuscumque.

Datum Romae, apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die XXVII decembris, anno MCMXXIII, Pontificatus Nostri secundo.

L. S.

P. Card. GASPARRI, *a Secretis Status*.

22.

30 aprilis 1924.

De ter centenario commemoratione nativitatis P. Pauli Segneri senioris in civitate Neptunensi recolenda. — Ep. Secr. Stat.

AD III.^{um} DNUM. IOSEPHUM BUCARELLI
MUNICIPII NEPTUNENSIS REGIUM COMMISSARIUM.

Dal Vaticano, 30 aprile 1924.

ILL.MO SIGNORE,

L'Augusto Pontefice ha appreso col più vivo gradimento, che compiendosi in quest'anno il terzo centenario della nascita del Padre Paolo Segneri, in cotesta città, che ha il vanto di avergli dato i natali, si è costituito uno speciale Comitato all'intento di promuovere solenni onoranze alla memoria dell'illustre figlio della Compagnia di Gesù.

Il P. Paolo Segneri, infatti, non fu solo restauratore e cultore impareggiabile dell'oratoria sacra in Italia, come predicatore ricercatissimo degli alti pulpiti delle città e dello stesso Palazzo Apostolico, ma infaticabile Missionario nelle campagne e ispiratore di numerose schiere di missionari rurali; propugnatore fortissimo della verità cattolica in dotti volumi contro l'incredulità e l'eresia, non meno che sicuro maestro di vita cristiana in molteplici scritti a pro del clero e del popolo, insigni anche per classico stile ed eletta favella.

Sopra ogni altra cosa poi il Santo Padre si compiace che siano resi questi onori al religioso esemplare e all'ardente apostolo delle anime, il quale in tutta la sua lunga vita congiunse mirabilmente ai rari pregi della scienza e della letteratura la santità dell'esempio, più eloquente ancora che la sua tanto ammirata predicazione, e con l'una

e con l'altra ottenne particolarmente grandi frutti di rinnovamento cristiano e di pacificazione sociale in quei tempi di odii e di inimicizie, purtroppo simili ai nostri.

Alla commemorazione quindi non potrà non mancare il desiderato successo, e assurgendo essa alla giusta nota e al più profondo significato di celebrazione spirituale, recherà vantaggio alle anime, per ridestare in esse la pratica della vita cristiana, rassodandovi insieme la fede e l'amore operoso di Dio e del prossimo.

Il Santo Padre pertanto non può che unire i Suoi voti più ardenti perchè questi frutti coronino ampiamente la bella iniziativa; ed è lieto a tal uopo di avvalorare i Suoi auguri e la parola del Suo incoraggiamento con la Benedizione Apostolica, che di tutto cuore impara fin d'ora a tutto il Comitato organizzatore e a quanti contribuiranno in qualsiasi modo alla migliore riuscita dell'avvenimento.

Con sensi della più distinta e sincera stima mi pregio rafferma

Di V. S. Ill.ma aff.mo per servirla

P. Card. GASPARRI.

23.

4 iunii 1924.

Basilicae minoris titulo et privilegiis honestatur Sanctuarium Beatae Mariae Virginis Lapurdensis, in loco Oostacker, dioecesis Gandavensis. — Litt. Ap. (1).

PIUS PP. XI.

Ad perpetuam rei memoriam. — Sanctuarium, Lapurdensis Virginis in honorem, Deo sacrum, in loco *Oostacker*, dioecesis Gandavensis intra fines, situm, iure meritoque tamquam sanctuarium princeps in universo Belgio habetur. Structura enim et molis amplitudine, non minus quam artis operum splendore insigne, sacra suppellectili et pretiosa quidem abundat templum; statua autem Virginis auro gemmisque coruscans et donariis divitibus ac votivis tabellis onusta, christianae plebis obsequium et amorem luculenter testatur. Sacram quippe ad aedem, gratiarum omnium apud Deum sequestrae Virginis opem implorantes, turmatim e dissitis quoque regionibus peregre confluunt fideles innumeri et non raro ingens templum impar videtur confluentium peregrinorum multitudini continendae. Insignes ibidem asservantur reliquiae Sanctorum; plures et religionis studio praestantes inserviunt divino cultui sacerdotes; adest pia sodalitas sub Vir-

(1) *Acta Ap. Sedis*, vol. XVI (1924), pp. 321-322.

ginis Lapurdensis invocatione canonice constituta; Romani quidem Pontifices Nostri Decessores singulari sanctuarium ipsum indulgentiarum thesauro locupletarunt. Haec animo repetentes, cum dilectus filius Augustus Acart, Superior residentiae Societatis Iesu in dicto oppido *Oostacker*, Nos flagitaverit ut enunciatum sanctuarium ad Basilicae minoris gradum evehere dignemur, hasque preces cumulent atque augeant tum Procuratoris generalis Societatis Iesu, tum Gandavensium Episcopi amplissima suffragia, Nos votis his annuendum ultro libenterque existimavimus. Quae cum ita sint, collatis consiliis cum venerabili fratre Nostro Antonio S. R. E. Cardinali Vico, Episcopo Portuensi et Sanctae Rufinae, Sacrorum Rituum Congregationi Praefecto, ut hoc sanctuarium Mariale, tantarum ad Immaculatam Virginem peregrinationum centrum, novo per Nos splendore decoretur, apostolica Nostra auctoritate, praesentium vi perpetuumque in modum, ecclesiam titulo Immaculae Conceptionis sitam in oppido *Oostacker*, dioecesis Gandavensis intra fines, titulo ac dignitate Basilicae minoris cohonestamus cum honorificentis ac privilegiis, quae huius almae Urbis Basilicis minoribus de iure competunt, nempe conopaeo, omni tamen auri et argenti ornatu ab eo excluso, necnon tintinnabulo et stemmate basilicali.

Haec largimur, decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces semper exstare ac permanere suosque plenos atque integros effectus sortiri atque obtinere, illisque ad quos spectant sive spectare poterunt, nunc et in posterum amplissime suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum, irritumque ex nunc atque inane fieri, si quidquam secus, super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter vel ignoranter attentari contigerit. Non obstantibus in contrarium facientibus quibuscumque.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die IV mensis iunii, anno MDCCCXXIV, Pontificatus Nostri tertio.

P. Card. GASPARRI, *a Secretis Status*.

24.

6 iunii 1924.

Titulus Basilicae minoris pro Sanctuario Mariascheinensi Beatae Mariae Virgini Perdolenti dicato in dioecesi Litomericensi. — Litt. Ap. (1).

PIUS PP. XI.

Ad perpetuam rei memoriam. — Inter potiora sanctuaria Marialia quibus Bohemia nobilitatur, conspicuum profecto locum obtinet templum Mariascheinense, intra limites dioecesis Litomericensis

(1) *Acta Ap. Sedis*, vol. XVI (1924), pp. 322-323.

situm et Patrum Societatis Iesu curis concreditum. Molis amplitudine et structura praenobile, affabre ornatum ac mirificis decorum artis operibus, idem templum a Romanis Pontificibus Nostri Praedecessoribus pluribus indulgentiis et privilegiis auctum est. Peregrinantium fidelium turmae undique illuc confluxere et adhuc in praesens confluant; haud procul enim a sacra aede sacello inclusus scatet fons cuius aqua abluti multi aegri sanitatem, oculis capti visum, claudi membrorum usum recuperare feruntur. In ara ecclesiae maxima, quatuor ornata columnis et aureo fornice, cuius in vertice triumphale Salvatoris nostri Crucis signum supereminet, deaurato in scrinio, quasi in trono posita, assurgit, miraculis inclyta, Beatae Mariae Virginis Perdolentis imago, iam quinque a saeculis antiqua populi religione exulta. Adiacet templo Seminarium episcopale, in quo iuvenes in sortem Domini vocati rectis educantur disciplinis. Praeter parochum, qui animarum curam habet, plures sacerdotes e Societate Iesu inserviunt sanctuario, ubi nonnullae etiam piae fidelium sodalitates sedem habent condignam. Haec omnia animo repetentes, cum hodiernus rector conlegii Societatis Iesu Mariascheinensis enixas Nobis preces humiliter adhibuerit ut, vertente feliciter quinto saeculo ex quo memorata Beatae Mariae Virginis Perdolentis prodigiosa imago primum fuit publicae fidelium venerationi proposita, eandem ecclesiam sive sanctuarium Dolorosae Virginis ad Basilicae minoris gradum evehere dignemur, hasque preces cumulent atque augeant amplissima commendationis officia tum Procuratoris generalis Societatis Iesu, tum Episcopi Litomericiensium, optatis his annuendum ultro libenterque existimavimus. Quae cum ita sint, collatis consiliis cum venerabilis fratre Nostro Antonio S. R. E. Cardinali Vico, Episcopo Portuensi et Sanctae Rufinae, Sacrorum Rituum Congregationi Praefecto, ad maiorem Dei gloriam, ad cultus et pietatis erga Deiparam Virginem incrementum atque ad firmandam arctiore vinculo caritatem et unionem inter Apostolicam hanc Sedem et Bohemiae Ecclesias cum conversione deficientium ad amplexum Ecclesiae et Divi Petri, apostolica Nostra auctoritate, praesentium vi perpetuumque in modum, templum Mariascheinense Beatae Mariae Virginis Dolorosae, in dioecesi Litomericensi, titulo ac dignitate Basilicae minoris cohonestamus, eique tribuimus honorificentias et privilegia omnia, quae minoribus almae huius Urbis Basilicis hac ratione competunt.

Haec largimur, decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces iugiter exstare ac permanere, suosque plenos atque integros effectus sortiri et obtinere, illisque, ad quos pertinent sive pertinere poterunt, nunc et in posterum amplissime suffragari; sicque

rite iudicandum esse ac definiendum, irritumque ex nunc atque inane fieri, si quidquam secus, super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter vel ignoranter, attentari contigerit. Non obstantibus contrariis quibuscumque.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die VI mensis iunii, anno MDCCCXXIV, Pontificatus Nostri tertio.

P. Card. GASPARRI, *a Secretis Status*.

25.

31 iulii 1924.

Summus Pontifex laudat ephemeridem « La Civiltà Cattolica » eiusque scriptores, quintum ac septuagesimum emensos operae annum. — Epist. S. Pont. (I).

DILECTIS FILIIS SCRIPTORIBUS EPHEMERIDIS

CUI TITULUS « LA CIVILTÀ CATTOLICA ».

PIUS PP. XI.

Dilecti filii, Salutem et Apostolicam Benedictionem. — De ephemeride ista vestra, cum, haud multo ante, quintus ac septuagesimus appeteret annus postquam, ex optato ac voluntate s. m. decessoris Nostri Pii IX, prodire ea primum atque in vulgus emanare coepit, vel ab Ecclesia alieni ephemeridum scriptores honorifice praedixerunt: tantum apud homines potuit paene unicum, hoc in genere, talis vetustatis exemplum, cum perpetua quadam viriditate doctrinaeque constantia coniunctae. Quod quidem singulare prorsus eventum si vobis publice gratulari paulisper distulimus, non sine causa, immo, ut aperte dicamus, causa vestra fecimus: exspectabamus enim donec, per vertentem eiusmodi annum qui futuro mense aprili complebitur, opportuna adforet Nobis occasio, cuius propriam laetitiam Nostrarum accessione Litterarum geminarem. Natalem scilicet praestolabamur Ignatii Patris vestri Legiferi, qui Societatem a se conditam eo imbuat spiritu eaque legum temperatione munivit, ut de filiis suis milites faceret in praesidium militantis Ecclesiae armatissimos. Neque alio sane proposito ac studio, quam pro Ecclesia atque Apostolica Sede propugnandi et catholicae doctrinae defensitandae, aut coepta ephemeris ista typis vulgari aut delecti ad scribendum sodales in Collegium coaluere: quod denique idem decessor Noster, Litteris Apostolicis *Gravissimum supremi* die XII mensis februarii anno MDCCCLXVI datis, legitime perpetuum-

que in modum constituit. De iis autem praeconiis, quibus Pii IX priorumque decessorum Nostrorum Epistulae Conlegio vestro inscriptae redundant, est profecto cur sancte gloriemini; eiusmodi enim laudes esse vobis iure meritoque tributas nemo non fateatur, qui magnum et ponderosum, quod tam diuturno temporis spatio Conlegium tractavit, ephemeridis opus, utilitatesque christianae societati inde obortas, vel summatim leviterque consideraverit. A primis sane commentarii istius exordiis, scriptores id sanctum inviolatumque habuere, ut Sedis Apostolicae catholicaeque fidei iura vindicarent, et doctrinae virus exploderent, quod *liberalismus*, quem vocant, in ipsas rei publicae et societatis venas iniecerat, eo commoto inter Ecclesiam et civitatem discidio, quod et miserrime adhuc permanet et quam maxima populis detrimenta intulit. Nec strenuos Conlegii sodales, qui pro veritate contenderent, concitata passim in eos invidiae moles ad incepto deterruit, cum illud insideret eorundem animis, Christum Iesum discipulis praenuntiasset suis, omnes, nullo non tempore, hac ipsa arsuos invidia, quotquot eum sectari voluissent. Quantum vero ad refellendos recentiores errores veritatemque firmandam Aquinatis doctrina valeret, cum probe ipsi nossent, quamquam communi Societatis lege eandem ab omnibus sodalibus retineri oportere edicebatur, ratione tamen omnino peculiari id sibi persequendum decrevere, ut Doctoris Angelici praecepta et acrius tenerent et latius proveherent et ardentius defenderent, idque vel longe ante quam Leo XIII Encyclicas Litteras *Aeterni Patris* dedisset: qui quidem Pontifex Conlegii scriptores non tam dilaudavit quod Thomam Aquinatem sequerentur, ducem, quam quod eius doctrinam alacres, sponte sua, praecipuo quodam studio colerent ac tuerentur. Recentiore autem pugnam in laude vestra optimus quisque ponit, fortiter utiliterque pugnatam in illud haeresum omnium coagmentum, cui inditum *modernismi* nomen. Quodsi impudentissimi eiusmodi erroris, vanam scientiae umbram prae se ferentis, et vis enervata penitus et propulsatum est ab Ecclesiae filiis periculum, liquido constat, haud mediocre vos momentum ad saluberrimi adeptionem exitus attulisse: quod profecto vestrum in catholicam fidem promeritum Pius X semel atque iterum, datis ad vos litteris, agnovit paternoque prosecutus est gratulationis officio. At nonnulla alia commemorare heic libet, quae fortasse minora alicui videantur, at, contra, gravitate ac pondere neutiquam carent. Dicimus operosum laborem a vobis diu multumque in eo insumptum ut concentus sacri in pristinam dignitatem restituerentur; dicimus optata ac documenta proximi decessoris Nostri, dum bellum europeaeum fureret, non modo per ephemeridem pervulgata, sed etiam fulta continuo argumentorum

sententiarumque luminibus, quando haud difficulter contingere poterat, ut ea res vobis, in tanto animorum aestu, aut periculum aut saltem molestias odiumque faceretur. Qua utique ex actione vestra, dilecti filii, perinde atque e toto ephemeridis curriculo, singularis illa eminet Conlegii in Apostolicam Sedem pietas, illaque item assidua Romani Pontificis mandatis ac votis obtemperatio, quae decessorum Nostrorum Nostramque vobis benevolentiam atque existimationem merito comparavit. Neque est Nobis silentio praetereundum, complures e Conlegio vestro scriptores multiplici doctrina atque eruditione floruisse, praetereaue ephemeridem istam, ut ob quandam materiae varietatem, ita ob honestum scribendi genus puramque elocutionem — quod est hodie minus usitatum — apud intellegentes haud parum commendari. — Non una igitur est causa, cur quantum ac septuagesimum commentarii vestri natalem, impensosque in Ecclesiae Dei incrementum utilitatemque labores, vobis vehementer gratulemur. Placet autem gratulationibus vota atque omnia adiacere uberiorum in futurum operae vestrae fructuum; neque enim dubitamus, quin, quemadmodum Apostolicae Sedis exspectationem antehac nullo pacto fefellistis, sic in posterum, vetere fide immutataque sollertia, compleatis. Divinae interea sapientiae lumina ac dona vobis, rogamus, affulgeant atque adsint; quorum conciliatricem, paternaeque caritatis Nostrae testem, vobis, dilecti filii, apostolicam benedictionem peramanter impertimus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum die xxxi mensis iulii, in festo S. Ignatii a Loyola, anno MDCCCXIV, Pontificatus Nostri tertio.

PIUS PP. XI.

26.

6 augusti 1924.

Laudantur proposita et opera quae ab « Apostolatu Orationis » Romae promoventur in Annum Sanctum. — Secr. Stat.

AD P. PASCHALEM ALOISI MASELLA

DIRECTOREM « APOSTOLATUS ORATIONIS » ROMAE.

Dal Vaticano, 6 Agosto 1924.

REV.MO PADRE:

Il Santo Padre ha preso conoscenza con viva soddisfazione delle pie iniziative, di cui si è fatta promotrice l'Associazione dell'Apostolato della Preghiera per la prossima celebrazione dell'Anno Santo in Roma.

Consapevole com'è dello zelo ardente, della generosità e dello spirito di sacrificio che anima la bella Associazione, Egli non dubita che i pellegrinaggi da essa organizzati, la sottoscrizione indetta allo scopo di procurare paramenti sacri alle Missioni povere, l'illuminazione delle catacombe di Priscilla, costituiranno un contributo quanto mai valido e prezioso per la riuscita dell'Anno Giubilare e per assicurare più grande ed abbondante l'acquisto delle grazie spirituali a quanti accorreranno a Roma per visitarvi le Basiliche e onorarvi le tombe dei nostri Martiri.

Sua Santità pertanto mentre plaude di cuore a così sante iniziative e ne augura la più bella e completa realizzazione, accorda a V. P., benemerito Direttore Generale dell'Associazione, e a quanti più particolarmente Le saranno di aiuto a raggiungere i nobili intendimenti, l'Apostolica Benedizione.

Io profittando volentieri della circostanza mi pregio raffermarmi con sensi di distinta e sincera stima

di V. P. Rev.ma

Aff.mo nel Signore
P. Card. GASPARRI.

27.

1 octobris 1924.

Summus Pontifex Emo. Card. Francisco Ehrle S. I., aetatis suae octogesimum annum ingresso, permulta de Ecclesia et bonis litteris promerita gratulatur. — Epist. S. Pont. (I).

AD EMUM. P. D. FRANCISCUM

S. R. E. DIACONUM SANCTI CAESAREI IN PALATIO

CARD. EHRLE.

Dilecte fili Noster, salutem et apostolicam benedictionem. — Vel si quis amplissimam, quam obtines, romanae purpurae dignitatem mente et cogitatione seiungat, tale est de doctrina tua, de tuis scriptis deque opera, quam Bibliothecae Vaticanae regundae dedisti, eruditorum atque intelligentium virorum iudicium, idque cum prolixiore erga te voluntate coniunctum, ut diem septimum decimum huius mensis, quo die octogesimum es aetatis tuae ingressurus annum, communiter celebrare studioseque cogitent. Quo in certamine animorum sane honestissimo ii ceteris praestant — nec pauci sunt ex ipsis acatholicis — quos, cum litterarum monumenta in ea Biblio-

(1) *Acta Ap. Sedis*, vol. XVI (1924), pp. 426-428.

theca pervestigarent, consilii scientiaeque tuae luminibus mirifice adiuuvare consuevisses. Quibus quidem ex viris cum satis multi, ad te per hanc octogesimi natalis fausitatem honestandum, consilium iniissent, ut aliquam lucubrationem, Nobis auspiciis qui tibi olim in praefectura Bibliothecae successimus, exararent singulim coniunctim cum reliquis eiusmodi scriptis divulgandam, non modo consilium probavimus, sed etiam varios illos commentarios ad Nos allatos, exquisitaque refertos doctrina, in quinque digeri ordinarique volumnia et typis edi iussimus. Erat quidem Nobis in optatis, si aliquantulum otii perfunctio apostolici muneris reliquisset, pro ea quae in Nobis inesset haud dissimilibus ex studiis facultate, aliquid eiusmodi scriptis, ut hodie moris est, quasi praefari. Verum, cum ad hanc rem nihil habuerimus vacui temporis, restat ut paterno hoc publicoque Litterarum officio in partem laetitiae tuae gratulabundi veniamus. Laetitiae tuae, inquam: nam quid vetet, ne iucundo animo in praeteritum vitae spatium respicias, quo vertente, cum in quaerenda Dei gloria, tum in disciplinis historiae litterarumque colendis desudavisti? Aut quare ipse non gaudeas — quod Nosmet gaudemus — ad summam te senectutem pervenisse, eundemque tam bene valentem ac vegetum, ut in studia ob veterem consuetudinem pergrata insistere etiam nunc tibi liceat? Certe tam diuturnum vitae curriculum ita, Deo dante, emensus es, ut nec actuosius videaris nec utilius emetiri potuisse. Nam, ut de tempore sileamus in iuvenes instituendos et in procurandam animarum salutem insumpto, cum, paulo post initum a te sacerdotium, moderatores Societatis Iesu te, ob aequam ingenii tui aestimationem, delegissent, qui adiutricem operam ephemeridi « *Stimmen aus Maria Laach* » seu, mutato postea eius nomine, « *Stimmen der Zeit* » scribendo tribueres, non modo religiose sapienterque officio satisfacisti, sed etiam, tum et deinceps, tabulariis late per Europam non uno perlustratis itinere, eam collegisti materiam copiamque rerum, unde ponderosos, quos identidem edidisti aut editurus adhuc es, libros ac commentarios, subtili temperatione ac tractatione, conficeres. Quo in genere cuinam ex viris historicarum disciplinarum studiosis atque existimatoribus nota probatave non sint, praeter gravia quaedam rerum Ecclesiae gestarum capita seorsum carpitimque perscripta, aut « Archivum pro litterarum Ecclesiaeque mediae aetatis historia », quod, a te atque a cl. mem. religioso viro H. Denifle edi coeptum, plurimis gravissimisque scriptis ornasti, aut ampliora illa tua de philosophia ac de theologia Scholastica, et de Bibliotheca deque Aedibus Pontificalibus tam Avenionensibus quam Vaticanis volumina? Verumtatem inter tot egregie facta maxime elucet atque est pervulgatissima peritia illa actioque

assidua, quam, in locum Isidori Carinii necopinato demortui a fel. rec. decessore Nostro Leone XIII suffectus, ad Bibliothecam aptius ordinandam provehendamque contulisti. Rem leviter attingimus, quam longius commemorari oporteret. Bibliothecae enim praefectus, omnia gradatim commoda atque adiumenta suppeditare aggressus es, quae studiosorum laboribus magis prodesse viderentur. Nec quisquam iucunde non didicit, Romani Pontificis providentia, tuâ autem operâ, Vaticanos codices, quibus ex fortuito incendio nonnihil visum esset impendere discriminis, tutiorem in locum abductos; aulam maximam, multa luce claram, confluentibus undique eruditis hominibus patere; hisce ipsis in promptu esse, ex nova, quam induxeras, disciplina, non tam codicum indices, a Bibliothecae scriptoribus, impulsu ductuque tuo, confectus, quam codices ipsos, praetereaque ad unum omnes e proximis aulis libros editos; numerum denique dierum horarumque Bibliothecae adeundae provide auctum congruenter studiosorum necessitatibus atque optatis. Norunt autem omnes, ad locupletandum codicum thesaurum, saluberrimo te consilio effecisse, ut, munificentia Pontificis, Burghesiani et Barberiniani codices Vaticanis accederent et adiungerentur; ad incolumen vero eundem servandum, temet Institutum codicibus ab tabe interituque vindicandis condidisse feliciter. Quodsi talibus distento negotis et occupationibus, quos scribere coeperas libros, perficere eos tibi non licuit, at tamen, praeterquam quod, te auctore, eiusdem Bibliothecae scriptores bene multa in lucem prodidere litterarum rerumque gestarum monumenta, ipsemet praeterea antiquas Urbis descriptiones edendas et complura maximi momenti manuscripta phototypice, ut aiunt, reddenda sollerter curavisti. Cum autem Praefecti munus, venia tandem, quam iterato poposceras, impetrata, decimo ante anno dimisisses, otio tibi dato usus es, ut te ad gratissima studia denuo liberum referres et opera iam pridem inchoata compleres atque absolveres: quod, ceteroqui, te minime prohibuit, quominus eodem tempore Instituti Biblici alumnis praecepta usumque antiquas interpretandi litteras, seu palaeographiam, quam vocant, traderes et enucleares. Quae quidem tua tam praeclara in Ecclesiam inque studia humanitatis et litterarum promerita ut proximus decessor Noster, cum sexagesimum ab inita religiosa vita annum expleres, epistula agnovit praeconii laudumque plena, ita eas, quibus communiter afficiebaris, honoris atque existimationis significationes Nosmet, te inter Purpuratos Patres adlegendo, cumulavimus: at multo prorsus maiora remunerator bonorum Deus est tibi aliquando, servo suo fideli, praemia delaturus. Sempiternam profecto eiusmodi beatitatem cupimus, producta tibi diutissime vita atque alacritate, differri et

Ecclesiae causa, quae labores sibi tuos adhuc pollicetur, et causa Nostra, qui te mirifice diligimus atque amamus. Cuius interea benevolentiae Nostrae testem caelestiumque donorum conciliatricem, accipe apostolicam benedictionem, quam tibi, dilecte fili Noster, peramanter in Domino impertimus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, die 1 mensis octobris anno MDCCCXXIV, Pontificatus Nostri tertio.

PIUS PP. XI.

28.

4 octobris 1924.

De conventu ad rem asceticam promovendam, tertio pleno saeculo ab obitu Ven. Ludovici a Ponte S. I., indicto. — Epist. Sum. Pont. (I).

AD R. P. D. REMIGIUM GANDASEGUI Y GARROCHATEGUI,
ARCHIEPISCOPUM VALLISOLETANUM.

Venerabilis frater, salutem et apostolicam benedictionem. — Ut ex officiosissimis litteris, quas ad Nos nuper dedisti, iucunde didicimus, occasionem nactus tertii pleni saeculi ab obitu Ludovici a Ponte, e Societate Iesu, qui vitae sanctimonia pietatisque magisterio clarissimus, mirabilibus de virtutum disciplina deque rerum divinarum contemplatione commentariis, iisdemque in praecipuos Europae sermones conversis, Vallisoletum, patriam istam suam, inlustravit, decrevisti, venerabilis frater, a die tertio ac vicesimo ad tricesimum huius mensis istic, in sede honoris tui, de re ascetica et mystica haberi Conventum. Quem quidem Conventum cum magno populi concursu ac spirituali emolumento habitum iri, ipse ardor portendere videtur, quo saluberrimo eiusmodi consilio plausum undique est; id autem Nosmet, perinde ac te, delectat ac commovet, quod in re, quae prima specie pauciores afficere posse videretur, non modo sacri Ordinis viri — in iisque Cardinalis Archiepiscopus Toletanus, Nuntius in Hispania Noster et regni Episcopi ad unum omnes — sed laici quoque homines, publici civitatum oppidorumque curatores et civilium sodalitatum socii sese aut Congressui adfuturos aut operam incepto provehendo daturus suam ultro libenterque sponderunt. Hispanos autem edoceri omnes, qua via ad altissimam

vitae perfectionem contendant, eo pluris interest, quo aequius est magisque oportet, apud nationem fidei catholicae retinentissimam non obliterari, immo potius renovari veterem eius sanctitatis laudem, quae in plurimus e gente vestra antehac nullo non tempore eluxit ac viguit. Quod ceteroqui scripsisti, velle te — haec pietatis et christianae perfectionis certamina — sub Nostra — paterna custodia — institui, id, ut recte scripsisti, ita pergratum habuimus; oculisque in vos, quemadmodum postulas, intentis, iam nunc laboribus vestris bene precamur, in eamque spem erigimur fore, ut ex ineundis propediem coetibus uberrima gratiarum utilitatumque copia in patriam vestram, Nobis carissimam, defluat. Quarum interea auspicem, pater-naeque caritatis Nostrae testem, tibi, venerabilis frater, clero populoque tuo, itemque omnibus qui istuc conventuri sunt, apostolicam benedictionem peramanter in Domino impertimus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, die IV mensis octobris anno MDCCCXXIV, Pontificatus Nostri tertio.

PIUS PP. XI.

29.

6 novembris 1924.

Summus Pontifex laudat ephemeridem « La Revista Católica » in urbe El Paso a Nostris editam, et quinquagesimum ab ea inita annum gratulatur. — Ep. Secr. Status.

AD P. LUCIANUM M. GUILLÉN
EPHEMERIDIS MODERATOREM.

Dal Vaticano, 6 novembre 1924.

ILL.MO SIGNORE:

Col giorno 28 dicembre *La Revista Católica* da Lei diretta, compirà 50 anni dalla sua fondazione e potrà celebrare la felice ricorrenza con legittima gioia e soddisfazione.

Il Santo Padre che ha appreso con compiacimento questa cara notizia, manda di cuore al valoroso e benemerito giornale il Suo paterno plauso e le Sue felicitazioni. Poichè la data augurale segna cinquant'anni di operosa e feconda attività svolta tutta a sostegno della fede, in difesa della religione per la formazione morale e culturale soprattutto della gioventù; spesi bene quindi, e benedetti ampiamente da Dio.

Di ciò fanno fede gli elogi che non Le mancarono mai dall'Episcopato e perfino in diverse circostanze dalla Santa Sede; e l'attestano poi la sua diffusione sempre più larga, i consensi ogni giorno più fervidi ed unanimi.

Continui dunque in questa santa opera di apostolato avvalorata dai voti e dai comuni desideri, ma soprattutto dalla Benedizione Apostolica che l'Augusto Pontefice a titolo di benevolenza e d'incoraggiamento invia a Lei, Rev.do Padre, ai Redattori, ai lettori ed agli abbonati, mentre Egli invoca su tutti loro dal Cielo la rugiada delle grazie più elette e dei più abbondanti favori divini.

Io poi profitto ben volentieri dell'opportuno incontro per rafferarmi con sensi di distinta e sincera stima

Della S. V. Illma.

Aff.mo per servirla

P. C. GASPARRI.

30.

7 novembris 1924.

Summus Pontifex RR. DD. Henrico de Saune S. I., Vicario Apostolico de Tananarive, vigesimum quantum sui episcopatus annum celebranti gratulatur. — Epist. S. Pont.

VENERABILI FRATRI

HENRICO EPISCOPO TIT. RHIZENTINO

EIDEMQUE VICARIO APOSTOLICO DE TANANARIVE.

PIUS PP. XI.

Venerabilis Frater, salutem et apostolicam benedictionem. — Quibus filii tui, pro sua in te studiosissima voluntate, episcopatus tui quinto ac vigesimo anno proxime exeunte, grati laetique animi significationibus te prosequi apparant, eas non modo tu peracceptas et iucundissimas plane habebis, sed Nosmetipsi etiam, qui pastorem perfunctionem tuam hoc longo temporis intervallo exploratam omnino habemus et dilaudamus, et libentissime per has litteras participamus.

Equidem non ignoramus quam sedulam tu dederis operam ut grex tuae sollertiae concreditus cum germanae fidei nutrimento pasceretur atque omnium virtutem laudibus in exemplum floreret, tum ut continenter etiam increbesceret, atque permulta infidelium millia, te auctore et duce, ad frugem bonam et ad catholicae religionis sinum feliciter adducerentur. Quod ut facilius assequi posses nihil plane reliqui fecisti.

Etenim, ut bene multa mittamus tui animarum studii documenta, id unum nobis placet hic paucis attingere, quod est fortasse pastoralis industriae tuae opus maximum ac potissimum: Seminarium videlicet, quod, ut indigenas istos bene animatos ad sacerdotium rite comparares, laudabili sane consilio, instituisti ac modis omnibus provexisti. Ex quo Seminario, haud parvo cum animi solacio didicimus tibi iam sacri-colarum manipulum succrevisse, qui cum proximo anno sacerdotali dignitate augendi sunt, magnopere profecto ad istius gregis utilitatem et ad dispersas oves feliciter adducendas tecum adlaboraturi erunt.

Est igitur cur de tam multis tantisque a Deo datis beneficiis vehementer laeteris ac gratulantis populi tui testimoniis libenter fruaris. Nos autem, dum una tecum Deo gratias agimus maximas eumque impense adprecamur, quo uberiores fructus in dies ex pastoralis sollertia tua percipere queas, ad augendum laetabilis eventus splendorem et emolumentum, tibi damus, ut, solemniori die, Sacro peracto, adstantibus, Nomine et Auctoritate Nostra benedicas, eisdemque plenissimam admissorum veniam proponas, statutis Ecclesiae condiiconibus lucrandam.

Caelestium interea donorum auspex paternaeque benevolentiae Nostrae pignus Apostolica Benedictio, quam, tibi, venerabilis Frater, universoque clero ac populo tuo peramanter impertimus.

Datum Romae, apud Sanctum Petrum, die VII mensis Novembris, anno MCMXXIV, Pontificatus Nostri tertio.

PIUS PP. XI.

30.

3 decembris 1924.

Mutatur denominatio Vicariatuum Apostolicorum Sinensis regionis.
— S. C. de Prop. Fide (1).

DECRETUM.

Vicarii et Praefecti Apostolici Sinensis regionis, praeside R. P. D. Celso Costantini, Delegato Apostolico Sinarum, in Concilio plenario coadunati, cum ob auctum numerum Missionum, earumdem pristina nominatio ex regionis civilis vocabulo minus clara evaserit, et difficile in posterum sit invenire nomen ex provincia desumptum, quod

(1) Cfr. *Acta Ap. Sedis*, vol. XVII (1925), pp. 24-25. — Hic referuntur tantum nomina Vicariatuum Societati concreditorum.

ad novos Vicariatus instituendos sit aptatum, proposuerunt huic Sacrae Congregationi Fidei Propagandae mutationem nominum quarundam Missionum, ita ut in posterum ipsae a nomine loci in quo sita sit Ordinariorum residentia, appellarentur.

Cum autem ab infrascripto Secretario facta fuerit relatio hac super re SSmo D. N. Pio divina Prov. Papae XI, in audientia diei 7 mensis augusti, eadem Sanctitas Sua petitioni Ordinariorum adnuendum esse censuit publicique iuris Suum placitum fieri iussit.

Vi praesentis Decreti igitur statuitur ut in posterum:

.....
Vicariatus Apostolicus de Celi Meridio-Orientali appelletur de Siensien.

.....
Vicariatus Apostolicus de Nganhoei appelletur de Wuhu.

.....
Statuitur insuper ut immutata maneant nomina sequentium Missionum, scilicet:...

.....
Vicariatus Apostolici de Nanking...

....., ..
Contrariis quibuscumque non obstantibus.

Datum Romae, ex aedibus S. C. de Propaganda Fide, die 3 mensis decembris, in festo S. Francisci Xaverii, anno Domini 1924.

L. ✠ S.

G. M. Card. VAN ROSSUM, *Praefectus*.

† F. MARCHETTI-SELVAGGIANI, Archiep. Seleucien.,
Secretarius.

ACTA PRAEPOSITI GENERALIS

ACTA PRAEPOSITI GENERALIS

I. — PRO SOCIETATE.

32.

1 ianuarii 1924.

Quaedam decreta Congregationis Generalis XXVII cum universa Societate communicantur.

AD SOCIETATEM UNIVERSAM.

REVERENDI PATRES FRATRESQUE IN XTO. CARISSIMI:

P. XTI.

Quamquam iam Patres Praepositi et Electores, vel ipso in Provincias reditu, laetum vobis de Congregationis exitu nuntium attulerunt, meum tamen esse duxi omnibus Societatis filiis per communes litteras intima cum animi gratulatione significare, die vigesimo primo decembris, S. Thomae Apostolo sacro, Congregationem nostram Generalem XXVII, post 105 dies ex quo primum coadunata est, faustissime esse solutam.

Mira plane Dei Providentia adiuti, magnum illud opus absolvimus, a Congregatione XXVI (decr. 11) praescriptum: « quo magis et nostrae leges ad hodiernum facilioremque usum adaptentur, et Iuris nostri proprii cum Pontificio Iure vigente plena conciliatio eluceat, sive, ubi opus fuerit, earundem legum nostrarum adhibita accommodatione, sive impetrata a Sancta Sede speciali confirmatione » (1).

Laborem nostrum, gravem sane et diuturnum, maxime levabat magna nec satis laudanda animorum unio et caritas vere fraterna, per quam omnes, undecumque tandem advenerant,

(1) Congr. Gen. XXVI, decr. 11 n. 1.

in unam familiam se coaluisse sentiebant. Quae tot tamque diversorum hominum arcta coniunctio et consensio, ut dulcissimam fecit Patribus Romanam commorationem, ita digna prorsus est quae Sociis omnibus in exemplum proponatur.

Quattuor hisce fere mensibus, quibus comitia nostra habebantur, nihil antiquius fuit Congregationi, quam ut, sancte servatis Constitutionibus, quae per Congregationum decreta et Praepositorum Generalium Ordinationes declarantur, explicantur, et rerum adiunctis ad mentem Sancti Parentis pressius aptantur, earum executio facilius fieret, toto legum nostrarum corpore in unum veluti codicem contracto, quo melius in dies « constanti animo incumbamus, ut nihil perfectionis, quod divina gratia consequi possimus, in absoluta omnium Constitutionum observatione nostrique Instituti peculiari ratione adimplenda, praetermittamus » (1). Etenim optime persenserunt Congregati Patres Constitutiones a S. P. N. Ignatio haud sine numine conscriptas sicut praeteritis ita praesentibus cum temporum tum Societatis nostrae necessitatibus non in substantialibus tantum, sed in plerisque etiam accidentalibus atque minutis mirum in modum respondere; ita ut non tam novas condere leges nobis opus sit, quam perfectius in dies antiquis praescriptis obtemperare, ut in via Domini tuti ambulemus et in operibus nostris ad propositum finem recta ducamur.

Quae Congregationis Generalis sensa ipsi cernere poteritis cum decretorum seriem et Instituti nostri Epitomen prae manibus habebitis. Siquidem autem haec documenta, ut patet, praesto esse nequeunt nisi post aliquot hebdomadas, iam nunc quaedam maioris momenti capita vobiscum communicanda censui.

Et primum quidem gratissimam universae Societati fore existimo novam in nos paternae benevolentiae significationem a Summo Pontifice Pio XI non ita pridem editam, prout ex Ipsius autographo, hisce litteris addito, videre licet. Agitur enim de plena ac sollemni approbatione eorum omnium quae in Constitutionibus S. Parens noster Ignatius de conscientiae manifestatione Superioribus facienda gravissimis verbis praescribit. Quam quidem novam approbationem Romanus Pontifex non extemplo concessit, sed post preces, ut Ipse mihi dixit, ad Deum fusas,

(1) *Const. P. VI, c. I, n. I.*

et maturam admodum plurium dierum considerationem, ac prae oculis habens ea quae de hac re tulisset Codex Iuris Canonici. Sibi enim persuadet Beatissimus Pater hoc religiosae perfectionis instrumentum tantopere a S. Parente Ignatio nobis commendatum, efficax in primis esse ad genuinum Societatis spiritum conservandum. Quod ipsum tam alte insidet Pontificis animo, ut cum, nomine totius Congregationis, quae tale mihi munus demandaverat, Ei gratias agerem quam maximas ob tantum beneficium, Sanctissimus Pater, attente auditis quae referebam, post breve pro more Suo silentium: «Gaudeo, — inquit, — Congregationem de hac gratia concessa tam laetam fuisse; hoc mihi *peculiari* est solatio; etenim signum est in Societate bonum, antiquum spiritum vigere».

Quae Christi in terris Vicarii memoranda verba, nos, RR. PP. Fratresque carissimi, paterne monent quanti faciamus oporteat Constitutionumstrarum praescripta de ratione conscientiae Superioribus statis temporibus reddenda; haec, inquam, praescripta quae ad animam Instituti nostri pertinent, quaeque a suprema in Ecclesia auctoritate iterum meruerunt elogium iam pridem primitivae Societatis Regulae tributum: «*Digitus Dei est hic!*». Ille igitur spiritus amoris qui, etiam nulla vigente regula, ultimis hisce annis plurimos movebat ad animum suum filiali cum fiducia Superioribus sponte aperiendum, omnes deinceps, accedente quoque decreto a Congregatione nostra hac de re edito quod vobiscum simul cum Pontificio Rescripto communico, suaviter nos impellat ad efficacissimum hoc medium adhibendum, quo divinae voluntati melius coniungamur ab eaque in omnibus regamur. Superiores vero maxime curent, ut in excipienda ratione conscientiae caritatem illam prorsus eximiam admirabilemque prudentiam imitentur, qua S. Pater Ignatius excelluit quamque docuit in Constitutionibus (1).

Alterum quod libentissime vos audituros esse opinor, est facultas sane extraordinaria, quam (prima vice in historia Societatis) ob singularia adiuncta mihi fecit Congregatio, instituendi, cum primum opportunum videbitur, novam Assistantiam, Slavicam appellandam. Non agitur namque solum de maiore habenda Societatis Provinciarum cura, quae in illis regionibus con-

(1) Cfr. *Const.*, P. V, c. 7, n. 2.

stitutae iam sunt vel constituentur, sed etiam de apostolicis numeribus intensius inferendis ad plurima centena Slavorum milia diuturno schismate a Catholicae Ecclesiae unitate descissa. Omni quidem spirituali ope destituti sunt miserrimi populi Russiaci imperii, acerrimis nunc religionis hostibus debacchantibus; sed, quae Dei est misericordia, sperare licet brevi latam catholicis praeconibus viam apertum iri ad plurimorum salutem comparandam. Quantum tunc iuverit quandam habere Societatis partem iam ad hos labores inter Orientales exanclandos optima quadam ratione paratam, nemo est qui non videat.

Tertium denique, quod statim vobiscum communicare opportunum videtur, est decretum de Pontificia Universitate Gregoriana Collegii Romani una cum Litteris Apostolicis occasione eiusdem decreti sponte a Summo Pontifice ad me datis. Hisce documentis facile perspicere poteritis quantum cordi sit Societati, immo et Christi Vicario, hoc maximum Societatis Athenaeum, quantaque nobis sollicitudine curandum sit ut nova in dies incrementa capiat et antiquam famam usque servet augeatque ad optimos fructus ferendos, quos S. P. Ignatius, Collegii Romani Conditor, iure meritoque neque frustra expectabat. Tanti fecit Summus Pontifex hoc decretum, ut etiam in allocutione ad Patres Congregatos die 17 decembris habita (quam vobis una cum mea oratione mitto), de eo mentionem fecerit, iterumque Congregationi gratias agere dignatus sit.

Quo melius pro tot tantisque beneficiis Datori Deo debitas referamus gratiarum actiones, velim ut omnes sacerdotes unum Sacrum faciant, iique qui sacerdotes non sunt, unam coronam vel tertiam Rosarii partem recitent ac Missam et sacram Communionem semel offerant.

Omnibus faustissimum novi anni initium ex corde adprecans, vestris SS. Sacrificiis ac precibus me enixe commendo.

Romae, die festo Circumcisionis D. N. I. C.

I ianuarii 1924.

Vestrum omnium servus in Xto.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI

Praep. Gen. Soc. Iesu.

I.

AUTOGRAPHUM PONTIFICIUM DE RATIONE CONSCIENTIAE

Cfr. *Acta Romana S. I.*, vol. IV (« Statuta Congr. Gen. XXVII »), pag. 261.

II.

DECRETUM DE RATIONE CONSCIENTIAE

Cfr. *Coll. Decr.* n. 58 (*Acta Romana S. I.*, vol. IV, pag. 47) et *Epit.* n. 202.

III.

DECRETUM DE ASSISTENTIA SLAVICA

Cfr. *Acta Romana S. I.*, vol. IV (« Statuta Congr. Gen. XXVII »), pag. 20, « *Decreta dispositiva* », decr. 20.

IV.

DECRETUM DE PONTIFICIA UNIVERSITATE
GREGORIANA.

Cfr. *Acta Romana S. I.*, vol. IV (« Statuta Congr. Gen. XXVII »), pagg. 20-21, « *decreta dispositiva* », decr. 21.

V.

LITTERAE APOSTOLICAE
DE UNIVERSITATE GREGORIANA.

Cfr. *Acta Romana S. I.*, vol. IV (« Statuta Congr. Gen. XXVII »), pagg. 262-264.

VI.

ORATIO A. R. P. N. PRAEPOSITI GENERALIS

AD SUMMUM PONTIFICEM PIUM XI,

habita die 17 decembris 1923

adstantibus Patribus Congregationis Generalis XXVII

et

ALLOCUTIO SUMMI PONTIFICIS.

Cfr. *Acta Romana S. I.*, vol. IV (« Statuta Congr. Gen. XXVII »), pagg. 265-268.

Missio Rumenica conditur.

DECRETUM.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI

PRAEPOSITUS GENERALIS SOCIETATIS IESU.

Ad maiorem Dei gloriam animarumque salutem, quam ubique gentium promovere Societas Iesu unice contendit, videtur conducere, immo necessarium esse, ut Missio Rumenica condatur sub proprio constituta Superiore, qui tamen, etsi omnibus Superioris maioris facultatibus instructus erit, interim a Praeposito Provinciae Poloniae pendebit.

Territorium novae Missionis totum Rumeniae regnum complectetur ac proinde utraque domus nostra nunc in eodem sita, Residentia Czernovicensis et Residentia Convictusque Satmarinensis, ad Missionem Rumenicam pertinebit; domus autem Satmarinensis hoc eodem decreto a Provincia Hungariae separatur.

Quod porro ad Socios Missionis Rumenicae attinet, Provincia Hungariae domui Satmarinensi ita providebit, ut quot nunc in ea sunt Nostri, tot ex eadem Provincia in posterum quoque semper ibi adsint; Provinciae Poloniae vero curabit, ut quam plurimos sive proprios sive ex aliis Provinciis conquisitos novae Missioni applicare possit. Praeterea cum summopere desiderandum sit, ut quantocius Socii ex ipsis Rumenis oriundi pro suae gentis salute laborent, prima Nostrorum cura haec esto: Parvum aliquod Seminarium aperiendi, ut ubi primum licebit (multae enim esse feruntur vocationes) Noviciatus possit inchoari. Denique omnes Nostri qui in Missione Rumenica laboraturi sunt summa diligentia enitantur ut linguam quam optime addiscant moribusque illarum regionum quantum fieri potest sese accommodent atque omnibus omnia facti quam plurimos Christo lucrifaciant.

Fervidis autem precibus ad SS. Cor Iesu adeamus, ut huic novo coepto, quos ingentes fructus promittit eos benigne concedat.

Datum Romae, die festo Epiphaniae Domini, 6 ianuarii 1924.

L. ✠ S.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI
Praep. Gen. Soc. Iesu.

HENRICUS CARVAJAL
Secret. Soc. Iesu.

34.

25 ianuarii 1924.

Nuntiatur constitutio Secretariatus centralis Congregationum B. M. V., et declarantur eius natura et finis.

AD SUPERIORES
ET CONGREGATIONUM B. M. V. MODERATORES.

REVERENDI IN XTO. PATRES:

P. XTI.

Quantum nobis omnibus cordi esse oporteret ut Congregationes Marianae ubique terrarum magis in dies foverentur, mox post conventum Moderatorum Sodalitatum anno 1922 habitum, exposui epistola mea die 16 iulii eiusdem anni ad Praepositos Provinciarum data (1), qua nuntiavi quoque Secretariatum centrale et internationalem Romae condendum esse, ad vitam et vigorem Congregationum omni qua par est cura alendum et promovendum. Re cum Provinciarum Praepositis bene perpensa ac difficultatibus quibusdam superatis, nunc demum Deo favente officium illud generale constituere licuit, cui moderando P. Adalbertum Bangha (Prov. Hungariae) praefeci.

(1) Cfr. *Act. Rom.*, vol. III (1922), pp. 446-454.

Quod quidem hodie vobiscum omnibus, Reverendi Patres, et praesertim cum Congregationum nostrarum Directoribus communicans, spe simul et laetitia haud mediocribus afficior. Est enim Congregatio Mariana ex illis operibus, quae cum Societati nostrae ab ipso fere eius exordio maxime erant et adhuc sunt propria, tum nostris temporibus plurimum ad Dei gloriam, Ecclesiae decus, salutem animarum conferre possunt; ex alia vero parte diu desiderabatur, ut talis Secretariatus institueretur, per quem et Congregationibus et earum Directoribus non parum utilitatis eventurum esse merito speramus.

Eiusmodi enim institutio etsi nulla polleat in singulas Sodalitate iurisdictione, tamen, sicut etiam in aliis consociationum foederibus cernitur, quasi fons ac origo novae vitae et vigoris esse solet, vinculumque commune unitatis et mutae necessitudinis, quo in languentes forte coetus novus sucus infunditur; in iis vero qui virent praeter ramos iam florentes novi etiam surculi propagantur, uberioribus fructibus onusti.

Munus igitur Secretariatus nostri centralis, ut vel ipso nomine indicatur, id erit, ut Congregationes Marianas, nostras primum, dein etiam alias, si quae eius ope uti velint, in bene coeptis confirmet, foveat, adiuvet; ut novis coetibus instituendis provideat; ut sit centrum quoddam informationis quo recurrere possint Sodalitates, si quae oriantur sive de gubernandi sive de operandi ratione difficultates vel dubitationes; ut sit vinculum coniunctionis et iuvaminis mutui quo et Directores et per hos singulae Marianaе familiae arctius inter sese connectantur; ut denique nuntiis eorum, quae in diversis locis egregie peraguntur, ultro citroque perlatis penitior singularum Sodalitatum notitia diffundatur, omnesque ad nobilem aemulationem stimulentur.

Quos fines ut melius attingat, Secretariatus ille utetur praeter litterarum commercia libellis edendis, tam periodicis, quos vocant, quam aliis, quibus natura et genuina Sodalitatis ratio magis innotescant. Illius etiam erit parare Congressum ex cunctis nationibus anno proximo in Urbem cogendum, quem omnes nostrae Congregationes, quantum fieri potest, ut suum considerent.

Vehementer autem desidero, ne tam Secretariatus generalis, quam qui in singulis Provinciis vel regionibus instituantur Se-

cretariatus Congregationum regionales vel nationales ea potissimum intendant quae specie quadam et splendore hominum admirationem excitant, verum ut potius spiritui genuino Congregationum et vigori interno promovendo, utique per media etiam externa, prospiciant. Id enim nobis semper ob oculos ponendum est, Congregationes nostras optimorum catholicorum et selectorum agmina esse oportere, quae supernaturali et apostolico spiritu instructa, nobiscum, suo gradu et ordine, cooperantur ad maius illud et universalis bonum, quod in divino obsequio et animarum salute procurandis S. Pater Ignatius in omnibus suis coeptis semper intendebat.

Itaque enixe vos omnes rogo et hortor, Reverendi Patres, ut cum Secretariatu hoc centrali animo fraterno laborem conferatis eumque etiam ex vestra parte adjuvetis, ea praesertim libenter praestando, quae ephemeride parva ab illo edenda petentur et proponentur. Incumbamus porro omnes pro nostro in Beatae Dei Matrem studio, ac pro amore quo traditum nobis a maioribus insigne hoc patrimonium custodire gestimus, incumbamus, inquam, in id ut Congregationes nostrae ubique terrarum floreant, reliquisque Congregationibus, quae ab externis sacerdotibus reguntur, exemplo et imitationi sint; ubi vero ab antiquo splendore deciderunt, in pristinum nitorem restituantur.

Laboribus nostris omnibus in hac praeclara palaestra susceptis et suscipiendis cum Prole pia benedicat Beatissima Virgo, cuius honori Congregationes nostrae totae addictae sunt ac consecratae.

Commendo me sanctis Sacrificiis.

Romae, die 25 ianuarii 1924.

Vestrum omnium

Servus in Xto.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI

Praep. Gen. Soc. Iesu.

35.

17 aprilis 1924.

Episcoporum postulationes pro Festo Regni Socialis D. N. Iesu Christi promovendae.

AD PROVINCIARUM PRAEPOSITOS.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTI.

Pia consociatio Apostolatus Orationis iamdiu in fidelium animis desiderium excitat obtinendi a Sancta Sede diem festum in quo Iesus Christus D. N. tamquam Rex universae humanae societatis colatur. Quod quo certius impetraret, illud iam perfecit, ut communi cuidam ad Sanctam Sedem epistolae, Episcopi amplius trecenti nomen subscriberent. Porro Sacrae Rituum Congregationi res quidem non displicuit, sed titulum « *Festum Regni Socialis Iesu Christi* » utpote rei abstractae in alium mutandum putavit, qui ipsam Iesu Christi *personam*, universalem humanae societatis Regem profiteretur.

Apostolatus vero Orationis ad proponendam eam cultus rationem hac potissimum re movetur, quod, licet singillatim homines familiaeque in permultis mundi partibus iam coeperint ad Regem Divinum, eius Cordis misericordia allecti, propius accedere seseque ei devovere, ipsae tamen societates civiles, quae plurimae a religione publice desciverunt, ad unicum pacis et reconciliationis nostrae fontem, Iesum Christum, nondum reversae sunt.

Consilium Summo Pontifici arrisit, qui simul significavit, gratum sibi fore, si Episcoporum suffragia, ut fieri coeptum fuerat, exquirerentur ipseque populus rem edoceret. Quamobrem, cum haud difficile esse videatur cognoscere, per curatores « Nuntii SS. Cordis » vel Apostolatus Orationis moderatores, quinam in ista Provincia sacri Antistites sint suffragati illi epistolae, quam supra commemoravi (neque enim decet, eos iterum eadem de causa interrogari), R. V. primum velit ceteros Praesules per aliquem e Nostris vel externis humanissime rogare, ut supplices litteras, ad Pontificem dare ne graventur, quibus diem illum festum in Ecclesia constituendum

petant. Convenit autem ut Nostri earum exemplar, ad mores et adiuncta uniuscuiusque nationis aut loci accommodate elaboratum, Episcopis proponant: Apostolatus Orationis in Italia Moderatores illud ad RR. DD. Ordinarios miserunt, quod, quamvis longum, alicuius speciminis gratia huic meae epistolae inserui. Deinde curet ut in nostris gravioribus periodicis non solum piis, verum etiam quae res civiles et sociales tractant, commentationes conscribantur de hoc fecundissimo atque aetati huic nostrae peropportuno argumento.

Episcoporum suffragia, vel directo ad Summum Pontificem mitti possunt, vel si placuerit ad me, ut ea simul collecta Sancto Patri porrigam.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 17 aprilis 1924.

Rae Vae

Servus in Xto.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI

Praep. Gen. Soc. Iesu.

BEATISSIME PATER:

Quotquot sumus Archiepiscopi et Episcopi, qui ante solium Sanctitatis Tuae provoluti has litteras Tibi porrigimus, enixe petimus, ut nostro desiderio obsecundans velis diem festum Iesu Christi Regis universalis humanae societatis concedere et tota Ecclesia constituere.

Historiae monumenta, socialis ordinis vicissitudines, religionis utilitas videntur esse totidem argumenta validissima, quibus petitio nostra commendetur.

* * *

Primum, annales referunt, mense iunio vertente anni 1899 quinque Em. Cardinales, Sarto Venetiarum Patriarcham, qui paulo post Summus Pontifex electus fuit et Pius X nuncupatus, Ferrari Archiepiscopum Mediolanensem, Richelmy Archiepiscopum Taurinensem, Manara Archiepiscopum Anconitanum, Svampa Archiepiscopum Bononiensem, simulque Archiepiscopos et Episcopos, alios ex Italia alios ex America, undenonaginta rogasse Romanum Pontificem Leonem XIII, ut Missam et Officium imperii Iesu Christi in generis humani societatem permitteret, quam rogationem cum ille benigne excepisset, eam

per Em. Cardinalem Vicarium cum Sacra Rituum Congregatione eundem communicasse.

Haec imperii socialis Iesu Christi notio quinquaginta continenter annorum spatio, ex quo coepit bonorum mentibus praesentior obversari, mirum in modum in animis hominum viguit, et cum redirent cunctarum nationum eucharistici Congressus, eorum studiis disceptationibusque reddebatur, ut secundum omnes doctrinae partes et vitae usus investigaretur. Eo autem crevit, ut eius investigatio unum ad amplissime dicendum suppeditaverit argumentum celebri Lapurdensi Congressui, mense iulio anni 1914 habito, cui praeerat Em. Cardinalis Granito di Belmonte, Summi Pontificis Legatus, assidentibus hinc inde Cardinalibus, Archiepiscopis, Episcopis omnino centum undenaginta. In eo magnifico Conventu tres oratores diserte concioni proposuerunt, ut decerneret optatum diem festum esse impetrandum.

* * *

Deinde, nihil forte dici potest ad sananda nostrae societatis tempora magis factum, quam sacer hic ritus, quem postulamus.

Cum enim nullum verum sit hodie tam deditâ operâ vel negatum vel ignotum, quam Iesu Christi supremum ius in socialem, civilem, oeconomicam reipublicae administrationem;

cumque Sanctae Ecclesiae sollemne sit religiosa dogmata tunc definire, cum contrariae oriantur haereses; publicus autem cultus, sacer profitendae cuidam veritati, sit illitterato populo veluti definitio illius veritatis eaque longe clarissima;

perspicuum fit diem festum, qui Iesu Christi dominationi in humanam societatem testandae instituatur, suoapte momento deleturum esse ex animis falsa illa et iniqua instituta, quibus imbutus populus putat, religionem nihil ad rempublicam legesque, sed ad privatos homines dumtaxat pertinere. Sic etiam ordo si minus facto, quod aliunde pendent, certe virtute instaurabitur, qui, cum suum hominibus rebusque locum dignitatemque distribuat, procul dubio Iesu Christo, totius humanae familiae Primogenito, creaturarum rerum formae et exemplari, hominum Servatori et Mediatori, suam dignitatem suumque locum in societate restituet, omnium sane primum et supremum.

Contra, male exaggerata generis nostri existimatio, qua superbus homo iudicat conditionem suam maiorem esse, quam quae a Creatore ei comparata et indita fuit, ordinem perturbat, leges inficit, causa est perennis et ineluctabilis horribilium motuum tam animorum quam rerum politicarum et familiarum, quibus hodierna societas vexatur eiusque aequilibras evertitur.

* * *

Denique, dies festus, quem cupimus, videtur ipsius religionis postulatis satisfacere.

Compertum enim est, D. N. Iesum Christum, cum Margaritam M. Alacoque anno 1689 mire alloqueretur, ab ea petisse, ut homines regiam hanc ipsius dominationem palam riteque colerent.

Enimvero, tam Ioanna Arcensis in alloquio quod anno 1429 habuit Lochiae cum Galliae Rege, quam Margarita M. Alacoque toto illo vitae suae spatio quod ab anno 1689 ad obitum decurrit, faatrices fuerunt studiosissimae imperii Iesu Christi in generis humani societatem. Si qua igitur huius rei commemoratio quotannis facienda institueretur, finis legationis, a duabus illis virginibus Deo iubente susceptae, tandem a nobis attingetur opportuno quidem consilio, cum Ecclesia hac nostra aetate ambas illas Christi piissimas discipulas summis caelitus honoribus decoravit.

Accedit, quod hi honores Iesu Christo tributis votis apprime respondent fidelium, qui ad proterendam tenebrarum potestatem nihil antiquius habent, quam ut se strenuos milites universalis Regis societatis coram iis sollemniter profiteantur, qui eius iura impetunt et contra eum tela civilis atheismi coniiciunt. At hinc illud etiam consequens erit, ut Summi Pontificis, qui Christi Regis Vicarius est visibilis suprema auctoritas in luce mundi magis ac magis, ut decet, effulgere possit, motisque quae undique impendent periculis, salutis dona ab unico eorum fonte, Iesu in nationes christiano foedere consociatas uberius fluxura sint.

* * *

Itaque haec reputantes, cum Deiparam Immaculatam, S. Ioseph Ecclesiae Patronum, S. Michaellem divinorum iurium defensorem invocaverimus, Te, Beatissime Pater, iterum ad sanctos pedes Tuos provoluti, enixe oramus, ut favere velis postulationi nostrae instituendi diem festum Iesu Christi Regis universalis humanae societatis, et iubendi propterea hanc petitionem ad Em. Cardinalem Vico, Sacrae Rituum Congregationis Praefectum, transmitti, ut tandem auctoritate Vicarii Iesu Christi sanciat, cui nos demississime profiteamur

addictissimos:

.

36.

20 aprilis 1924.

*Communicatur Breve Apostolicum quo Indulgentia Plenaria
toties quoties conceditur in festum S. P. Ignatii.*

AD PROVINCIARUM PRAEPOSITOS.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTI.

Perlibenter communico cum R. V. Breve Pontificium die 20 superioris mensis datum, quo indulgentiarum copia prorsus singularis omnibus christifidelibus, S. P. Ignatii latius honorandi gratia conceditur (1).

Sive ipsum indulgentiarum genus spectamus, quod unum est e maximis, sive Apostolici Brevis vim atque amplitudinem attendimus, qua tanti beneficii perpetuitati ac generali ubique terrarum diffusioni consulitur, sive denique nostrae Societatis praeconium, verbis quidem concisum, re autem uberrimum, consideramus, sentiemus profecto animum intima laetitia perfundi et simul iucundissimis incitamentis inflammari.

Gaudio sane et laetitiae nobis est cernere quam vere, quam saepe iam, regnante Pio, Societas «peculiare ferat Pontificiae voluntatis pignus»: at non minor exultationis causa esse debet et honor ipse amplissimus amantissimo Parenti decretus et supeditatus hac occasione modus illius cultum magis magisque popularem reddendi.

Neque vero solo nos gaudio cumulat, etiam stimulis incitat haec singularis benevolentia ut, quidquid vitae, quidquid virium Christus D. N. nobis donavit, id totum pro eius Ecclesia et Vicario, vestigia imprimis ipsius Ignatii Patris prementes, libenter impendamus et superimpendamus.

Itaque Nostri haec amoris et obsequii officia in S. Parentem et in sanctam Ecclesiam impensius obire et Deo omnium bo-

(1) V. supra, pag. 39.

norum largitori gratias humiliter agentes pro incolumitate beneficentissimi Pontificis etiam atque etiam orare studeant.

Commendo me ss. SS.

Romae, die festo Resurrectionis D. N. Iesu Christi,
20 aprilis 1924.

Rae Vae
Servus in Xto.
WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI
Praep. Gen. Soc. Iesu.

37.

8 iunii 1924.

*Dividitur Provincia Canadensis et constituuntur Provincia
Canadae Inferioris et Viceprovincia Canadae Superioris.*

DECRETUM.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI

PRAEPOSITUS GENERALIS SOCIETATIS IESU.

Quo magis, divina gratia adiuvante, opera et ministeria ad animarum salutem in Provincia Canadensi suscepta amplificantur, eo manifestius apparet immensum istud territorium, crescente in dies incolarum frequentia et simul cum ea Socio-
rum etiam Nostrorum et Domorum numero, aut vix aut nullo modo ab uno Provinciae Praeposito administrari provehique posse. Accedit diversus in diversis partibus linguarum usus, cui fere coniungitur varietas etiam et periculorum quibus fides obiicitur et mediorum quibus pietas christiana sit fovenda; unde fit ut uberius et efficacius proximorum auxilium et ipsius Societatis incrementum divisionem Provinciae expostulare videntur.

Quod adeo verum esse ipso rerum usu compertum est ut hac de causa praeter gallicam Novitiatus domum, altera pro candidatis linguae anglicae ante aliquot annos aperienda fuerit; eo laeto successu, quem florens utriusque tirocinii conditio luculenter demonstrat.

His omnibus attente diuque pro rei gravitate consideratis, et perpensis votis Congregationis Provincialis divisionem Pro-

vinciae a Nobis semel atque iterum filiali reverentia exposcentis, auditisque iudiciis cum P. Provincialis eiusque Consultorum tum PP. Assistantium, qui uno ore pronuntiarunt omnia ad optatam divisionem iam esse matura; Nos tam concordii suffragio summopere confirmati, postquam divinam opem enixe imploravimus, pro ea potestate quam Litterae Apostolicae et Constitutiones Nobis conferunt, decernimus et declaramus: Provinciam Canadensem in duas partes, quae suo utraque iure regantur, esse dispartiendam, quarum una Provincia Canadae Inferioris altera Viceprovincia Canadae Superioris sit et nuncupetur; easque a Nobis rite dispartitas hisce litteris testificamur, et legitime constitutas cum omnibus iuribus et facultatibus quae Societatis Provinciis et Viceprovinciis independentibus ex Instituti nostri praescriptis conceduntur.

Iamvero quod ad territorium, personas, domicilia novae Provinciae et Viceprovinciae attinet haec praeterea decernimus:

1. Nova Provincia eas antiquae regiones retinet quae Viceprovinciae non tribuuntur.

Viceprovincia autem Canadae Superioris obtinet duas provincias civiles insulae Principis Eduardi et Novam Scotiam, partem occidentalem civitatis Marianopolitanae simul cum regione ad provinciam Ontariensem vergente, illas regiones provinciae Ontariensis quae iacent in parte meridionali praecipuae viae ferreae C. P. R., dioecesim Saltus Sanctae Mariae excepta parte orientali ultra viam ferream, partem meridionalem archidioecesis Sancti Bonifacii, archidioeceses Winnipegensem et Reginensem, partem meridionalem dioecesis Edmontensis ita ut urbem Strathconam includat, dioecesim Calgariensem, archidioecesim Vancouveriensem et tandem dioecesim Victoriensem.

2. Distributio sociorum, nisi in casu singulari, approbante Praeposito Generali, aliter videbitur, fiet secundum propriam uniuscuiusque linguam nativam, ea tamen ratione ut Patres linguae gallicae qui in missionibus Indicis occupantur, Viceprovinciae Canadae Superioris applicati maneant.

3. Facta divisione territorii, eo ipso omnes Domus cum suis bonis et debitis ad illam Provinciam aut Viceprovinciam transeunt, cui ea territorii pars attributa fuerit. De bonis vero Arcae Seminarii dividendis uterque Praepositus inter se quantocius conferant et quae statuerint ad Nos approbanda deferant.

4. In mutui amoris gratique animi testimonium Socii omnes qui ante separationem ad Provinciam Canadensem pertinebant etiam post seiunctionem peractam, solita pro defunctis suffragia inter se persolvant.

Postremo mandamus ut ea quae his litteris continentur ab ipso die 27 huius mensis, SS. Cordi Iesu sacro, quo de more usitato in praecipuis saltem Provinciae domibus ad mensam legentur et promulgabuntur, vim omnes secundum leges nostras obtineant.

Quae per has litteras decernimus, Sacratissimum Cor Iesu rata habere et confirmare dignetur; ambas autem Provincias hodie discedentes adeo mutuae divinaeque caritatis vinculo coniunctas retineat et genuino Societatis spiritu continenter augeat; ut utraque pari zelo apostolico, pari traditae regularisque disciplinae observantia, opitulante Immaculata D. G. Maria, exemplo et precibus maiorum qui terram Canadensem suo sanguine fecundarunt, uberiores in dies fructus ex ea colligant ad maiorem Dei gloriam.

Datum Romae, die festo Pentecostes, 8 iunii 1924.

L. ✠ S.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI

Praep. Gen. Soc. Iesu.

HENRICUS CARVAJAL

Secr. Soc. Iesu.

38.

9 iulii 1924.

Commendatur ut Scriptores Nostri de unione Ecclesiarum Orientalium promovenda saepius agant.

AD OMNES PRAEPOSITOS PROVINCIARUM.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. Xti.

Intimis atque iteratis Summi Pontificis desideriis satisfactorum has litteras scribo, R^{am} V^{am} deprecans ut quae dicturus sum omnibus omnium nostrorum periodicorum moderatoribus et scriptoribus nota facere et commendare velit.

Agitur de Ecclesiis Orientalibus dissidentibus ad Ecclesiam Romanam, quantum in nobis sit, reducendis. Quod quidem desiderium, cum omnibus Christi Vicariis semper cordi fuit, tum regnantis Pontificis animum ita occupat atque vehementer stimulat, quemadmodum ex Litteris Apostolicis occasione Anni Sancti datis ostenditur, ut nefas sibi iudicet quidquam intentatum relinquere quo dissidentium filiarum reditus ad sinum Matris praeparari atque accelerari possit.

Iam vero inter media quae ad optatum hunc finem obtinendum excogitavit, recenset ipse Summus Pontifex et vehementer iuvare existimat, si harum idearum notitia per cuiusvis generis commentarios divulgetur; quare vult, idque mihi non semel significandum curavit, ut omnia nostra periodica, non solum theologica et cultioribus aut ecclesiasticis viris conscripta, verum etiam pia et simplici populo destinata, pro sua quaeque natura et legentium conditione atque captu, hoc argumentum cum amore tractent suosque lectores inducant ad hanc Ecclesiarum unionem et desiderandam et promovendam.

Est autem manifestum id obtineri non posse, nisi ante omnia e legentium atque in primis scribentium animis opinio illa eradicetur qua quibusdam persuasissimum est opus unionis, quamvis optabile, tantis esse difficultatibus implicatum et ab effectu remotum ut vix spes affulgeat illud perficiendi. Falso autem ita iudicant; qui enim gravissimas vicissitudines consideret quas ultimis hisce temporibus nationes orientales, cumque illis vel maxime Ecclesiae schismaticae, praesertim vero russa, passae sunt, intelliget profecto magnam commutationem postremis annis fuisse peractam, ex qua non solum singulorum hominum, qui frequentes ad catholicam Ecclesiam continuo se recipiunt, verum etiam populorum atque ipsarum Ecclesiarum reditum ad Petri ovile merito sperare liceat.

Accedit quod magna populi russi pars, e propriis confinibus exsul, quoquoersus diffusa et cum populis catholicis iamdiu commixta vivit; quae intima communicatio et avita praeiudicia facilius dissipare et viam ad utriusque partis coniunctionem sine dubio munire potest.

Hac igitur spe atque desiderio Summi Pontificis allekti, current nostri scriptores argumento unionis Ecclesiarum schismaticarum (schismaticarum, inquam, non protestantium) diligenter

studere illudque in omnes partes versare et ad legentium captum in periodicis dilucide exponere; ut sive rationibus theologicis sive historicis sive asceticis illius momentum et opportunitatem ante oculos omnium constituent et in omnibus desiderium inflamment in tanto opere pro cuiusque viribus et opibus adiuvandi.

Sic enim fiet ut aliqui ad similia argumenta tractanda et penitius rimanda, forte inter ipsos quoque schimasticos, excitentur; alii opera in favorem orientalium, quae multa iam in Europa sunt, per hanc occasionem cognoscant ad eaque sublevanda incitentur; simplices fideles ad preces et sacrificia, quae plurimum apud Deum valent, ferventius et frequentius offerenda moveantur; omnes denique amore et sollicitudine commoti erga errantes fratres, quos levis in origine differentia tantopere a nobis seiunxit, illos ad veram Christi Domini domum adducere studeant.

Immo etiam haec eadem catholicorum erga dissidentes benevolentia, hoc studium, tot argumentis demonstrata, non parum iuvabunt ut illos nobis facilius devinciamus.

Haec habebam quae vobiscum communicarem ex voluntate SS. Domini Pii XI, cuius insignis in Societatem amor, praeter rei momentum atque obedientiae officium, non dubito quin validissima ratio futura sit ut omnes nostri scriptores toto animo ad tam sanctum laborem alacriter se accingant.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 7 iulii 1924.

Rae Vae

Servus in Xto.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI

Praep. Gen. Soc. Iesu.

39.

16 iulii 1924.

Litterae de rebus biblicis a Sacra Congregatione S. Officii acceptae communicantur et earum executioni prospicitur.

AD PRAEPOSITOS PROVINCIARUM.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTI.

Communico cum R^a V^a litteras die 15 maii a Sacra Congregatione S. Officii ad omnes Ordinum Religiosorum Supremos Moderatores datas (1), et nuper demum ad me allatas, quas R^a V^a porro cum omnibus S. Scripturae professoribus, ceterisque quorum interest, communicandas curabit.

Nihil opus esse existimo aut declarationem aut exhortationem gravissimis hisce praescriptionibus adiicere, cum et satis per se clarae sint et rerum ipsarum pondere atque suprema Praecipientis auctoritate abunde commendentur.

Pauca solum addam quae executionis modum sive definire sive faciliorem reddere poterunt. Itaque:

1° Quoties agetur « de edendis libris aut quibuscumque aliis scriptis ad rem biblicam spectantibus » toties R^a V^a duos mihi e sua Provincia Patres proponat, qui, dotibus a S. Officio requisitis praediti, poterunt a me primi censores constitui; eorum deinde iudicia simul cum ipso manuscripto Romam mittenda sunt, ubi tertium alium revisorem designabo.

2° Quamquam libri textus facultatum maiorum in Societate semper Praepositi Generalis approbationi subiiciendi sunt, R^{am} V^{am} tamen rogo, ut hac occasione denuo mihi mittendum curet elenchum auctorum de rebus biblicis tractantium, qui isti Provinciae in docendo usui sunt.

3° Cum pari ratione professorum delectus, quibus munus Sacram Scripturam praelegendi committitur, Praeposito Generali iam reservetur, R^a V^a ad me referat num ii qui vel

(1) V. supra, pagg. 51-53.

iam docent vel forte nunc ipsum iisdem substituendi erunt, his condicionibus ormentur, quas S. Officium in eadem Epistola §§ III et IV requirit, ut eos approbare possim.

Hac occasione iis quoque ex Nostris, quibus forte munus Censoris Ecclesiastici committitur, has S. Officii regulas enixe commendatas velim; cum compertum sit singulorum acta toti Societati frequenter adscribi, cuius nomen, vel unius imprudentia, saepe grave detrimentum patitur.

Restat ut omnes, ea voluntatis devotione et mentis subiectione quae Ecclesiae et Societatis filios decet, his sanctis praescriptis sincere et fideliter obtemperemus.

Commendo me SS. SS.

Romae, 16 iulii 1924.

Rae Vae

Servus in Xto.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI

Praep. Gen. Soc. Iesu.

40.

16 iulii 1924.

Nunciatur iter Patris Nostri in Hispaniam.

AD PRAEPOSITOS PROVINCIARUM.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTI.

Iampridem optabam Provinciarum Hispaniae votis obsecundare, quae me instanter rogabant, ut praecipua illarum domicilia inviserem. Persuasum enim habebam iter hoc non solum Nostris in Hispania degentibus gratum mihiq; ipsi permagno solatio esse futurum; verum etiam, quod omnes praecipue intendebamus, pleniori regimini tam magnae Assistentiae non exiguam utilitatem allaturum.

Quod autem haud semel vix non promiseram, irruentium vero negotiorum curae atque in primis Iuris nostri recognoscendi improbus labor hactenus prohibuerant, id nunc inter-

missio huius operis, editis iam proximae Congregationis statutis, permittere et res ipsae, divina Providentia ita disponente, suadere quodammodo videntur.

Etenim cum PP. Assistentes, ex medici consilio, paucarum hebdomadarum quietem, quantum fieri posset ad littus maris calore temperatum, ad vires recuperandas utilem mihi futuram atque adeo praescribendam iudicassent; ora Cantabrica, ubi complura nostra iacent Collegia aptissime disposita, huic fini maxime idonea visa est.

Itaque, re cum PP. Assistentibus collata, inter omnes convenit ut per mensem augustum in Universitate Comillensi paulisper, sicut mihi iniungitur, requiescerem, deinde mense septembri praecipua hispanica Collegia perlustrarem et tandem, favente Deo, octobri ineunte Romam redirem.

Iter, in quo socium habebo P. Assistentem Hispaniae, inibo proximo die 27, vespere.

Ad tempus autem meae ab Urbe absentiae P. Assistentem Italiae Vicarium Generalem constituo, ita tamen ut, quemadmodum alias a decessoribus meis factum est, PP. Assistentes suae quisque Assistentiae ordinaria negotia mandato et auctoritate mea expediant; litterae vero mihi « soli » reservatae in Hispaniam mittentur.

Quae omnia ut in maius Dei obsequium Societatisque emolumentum vertant, vestris precibus sanctisque Sacrificiis enixe commendo.

Romae, 16 iulii 1924.

Rae Vae

Servus in Xto.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI

Praep. Gen. Soc. Iesu.

P. S. — Si quid necessario mecum directe communicandum hoc tempore videretur, litterae inscribentur mense augusto: Universidad Pontificia — Comillas (Santander); mense vero septembri: Barcelona, Apartado 143.

41.

27 iulii 1924.

*Promulgantur « Statuta Congregationis Generalis XXVII » et
« Epitome Instituti Soc. Iesu ».*

AD SOCIETATEM UNIVERSAM.

REVERENDI PATRES FRATRESQUE IN XTO. CARISSIMI:

P. XTI.

Ut totius Societatis votis atque expectationi, post impigrum et diuturniorem quam putaveram laborem, satisfiat, duplex ad vos opus typis exscriptum mittitur: *Statuta Congregationis Generalis XXVII* et *Epitome Instituti Societatis Iesu*.

Alterum cui titulus: « Statuta Congr. Gen. XXVII » omnia complectens quae Generalis Congregatio nuper habita sua auctoritate munivit, in tres partes dispertitur: prima est « Collectio Decretorum » omnia et sola Decreta posthac valitura referens, quorum pauca nunc ex integro condita, nonnulla aliquantulum retractata, pleraque ex antiquis, etsi ad formam breviorē redacta, fideliter conservata sunt: sequuntur « Formulae Congregationum » recognitae: denique veniunt « Regulae » auctoritate Congregationis approbatae. Quibus omnibus brevis a XXVII Congregatione actorum enarratio praemittitur « Decreta historica » inscripta.

Alterum opus est « *Epitome Instituti Societatis Iesu* » quod ad normas ab eadem Congregatione statutas adamussim exactum, imprimis iuris pontificii, tam Regularium communis, quam Societatis proprii, praecipuas leges continet; praecipua item Constitutionum praescripta; totam denique Decretorum collectionem atque omnes Praepositorum Generalium Ordinationes modo vigentes.

Namque ex Ordinationibus pro universa Societate datis, Congregationi, me proponente, placuit ut eae omnes in posterum iam non vigentes haberentur, quae in Epitome non referrentur, iis tantum exceptis, quae ad studia pertinent. Quae vero Ordinationes in Epitome reperiuntur quaeque proinde in suo vigore

permanere censendae sunt, eas ad antiquarum Ordinationum normam aestimandas et interpretandas esse declaro, quemadmodum ipsa Congregatio hanc eandem regulam in aestimandis suis decretis quae cum antiquis congruunt tenendam esse declaravit (Collect. Decr. n. I § 3, 2°). — Instructiones autem et Regulae antiquae, tam generales pro quibusdam sodalium classibus, quam particulares uniuscuiusque officii (nisi novis praescriptis iuris communis vel decretis vel ordinationibus Epitomes contrariae sint) integram vim retinent, donec plane abrogentur aut earum recognita editio proferatur. — Privilegia Societatis quoque interim in suo robore manent, iis solum exceptis quae per Codicem Iuris Canonici, aut alia ratione diserte abrogata sint.

Iamvero Praepositorum Provincialium Superiorumque Regularium Missionum erit, utriusque libri, quem accepturi sunt, exemplaria per domos apte distribuere. Nominatim autem:

1. *Statuta Congregationis Generalis XXVII* in omnibus sint bibliothecis sive Domorum, sive Scholasticorum, singulisque dentur Superioribus, Novitiorum Magistris, Instructoribus, Consultoribus maiorum saltem domorum, Patribus tertiae probationis. Animadvertere autem iuvat hoc idem volumen (titulo adiecto *Acta Romana Societatis Iesu, Volumen IV*) eadem prorsus ratione eodemque exemplarium numero, atque « Acta Romana » quotannis distribui solent, postea missum iri.

2. *Epitome Instituti*, quam ut Nostri omnes prae manibus habeant probeque noscant, Congregatio summopere commendavit, cunctis nostris sacerdotibus detur, adeo ut in domum aliam abeuntes eam secum ferre possint. Novis quoque presbyteris suum deinceps exemplar dabitur; Scholastici vero et Novitii nonnulla saltem exemplaria in suis bibliothecis habeant.

Atque haec quidem de duplici libro nunc edito. Quae autem postea ad universam Societatem mittere intendimus, haec sunt:

1. Praeter hanc « minorem » Epitomes editionem, altera evulgabitur, forma maior, quae uberiore fontium indicatione instructa, Instituti nostri studio adiumento non mediocri esse poterit.

2. Cum omnium nostrum quam maxime intersit ut documenta illa praesto habeant e quibus genuinum Societatis spiritum quasi e suis fontibus haurire possint, brevi parvum aliud volumen in lucem edetur. Hoc autem exhibebit primo « Exercitia Spiritualia S. Ignatii » aureum illum libellum, unde et S. Parens spiritum traxit quem in Constitutiones infudit, et tota Societas ortum vitamque repetit. — Sequentur « Constitutiones Societatis Iesu », Instituti nostra pars praestantissima quippe quae, ut verbis recentis Congregationis utar « ipsam mentem S. Fundatoris » exprimunt; mentem inquam illam quam Parens Noster inter lacrimas assiduamque orationem e caelo divinitus acceptam, nobis multorum annorum indefesso labore accuratissime descriptam reliquit.

His adiicientur: Summarium Constitutionum, Regulae Communes atque Modestiae, Instructio ad conscientiae rationem reddendam, Epistola de obedientia. Quae omnia in unum libellum eiusdem atque Epitome formae eademque charta prodibunt; ut si qui utrumque volumen in unum redigere voluerint, uno non magno libro prae se habeant unoque fere dicam obtutu complectantur normam simul et incitamenta, quibus in altissima nostri Instituti perfectione assequenda, sive in parvis sive in magnis, et exterius dirigimur et interius movemur.

3. Suo item tempore denuo pervulgabitur libellus, in quo ad mensam variis anni temporibus legenda indicabuntur: et alter libellus qui inscribitur: « Practica quaedam ad Formulam scribendi ».

* * *

Hisce porro litteris et voluminibus per domos divulgatis, ad normam § 4 decr. 3 Collectionis Decretorum, omnia *Statuta Congregationis Generalis XXVII*, et Ordinationes quae in *Epitome Instituti Societatis Iesu* continentur, legitime in universa Societate promulgantur, et promulgata haberi debent.

Id unum superest, ut omnia omnes fideliter exsequamur. Nil sane continent quod vere novum dici queat: quaedam, ad res particulares quod attinet, aptius ad nostrorum temporum condiciones sunt accommodata; sed quo reguntur spiritus idem omnino est, et omnia cum priscis, ac venerandis Societatis tra-

ditionibus plane congruunt. Quod novum forte videri possit, sed iam a maioribus nostris desiderabatur, hoc unum est: totius Instituti cognitionem et usum multo nunc faciliora esse quam antea. Verum ex hoc ipso nobis augetur obligatio ut vitam moresque nostros his legibus et consiliis magis magisque conformemus.

Id ut assequamur in primis illum divinae caritatis spiritum induere debemus, qui, sicut Sancti Evangelii, ita Instituti quoque nostri suprema lex est; mediumque necessarium ut secundum vocationem nostram perfecte serviamus Deo « in sanctitate et iustitia coram ipso ».

Hac vero interna caritatis et amoris lege in cordibus impressa, « constanti animo incumbamus ut nihil perfectionis, quod divina gratia consequi possimus in absoluta omnium Constitutionum observatione... praetermittamus » (Summ. Const. 15).

Quod si carni infirmæ hæc semita interdum ardua et perfectio religiosa crux videatur, meminerimus Dominum Nostrum non negasse quidem arctam esse viam quæ ducit ad vitam et onus esse eius servitium, sed simul dulcissime nos invitasse, ut, in Corde suo miti et humili requiem quaerentes, experiamur onus crucis et iugum Christi suave esse. Leve enim Omnipotentis auxilio, suave atque iucundum Iesu Christi amore fiet quidquid ad eius maius obsequium in accurata legum nostrarum observantia generoso animo suscipiamus, sive magnum illud sit, sive minus, sive minimum; si tamen minimum dici aliquid potest, quod ad Divini Regis servitium pertineat.

Et quandoquidem vere « Filii Sanctorum sumus » oculos animosque ad maiores nostros convertamus, et tam pia lectione quam sedula meditatione vitas illustrium illorum Societatis filiorum contemplemur, qui, eadem qua nos ingredimur via ad omnium virtutum verticem enisi tot tamque praeclara ad aliorum salutem opera audacter aggressi sunt et feliciter perfecerunt. Imprimis autem assiduo studio et venerabunda memoria S. P. Ignatii documenta recolamus, qui ut magnus in magnis ad Divinae Maiestatis honorem concipiendis atque exsequendis, ita maximus exstitit etiam in minimis ad propriam perfectionem filios suos verbo et exemplo docendis,

Egregie in hunc locum quadrant quæ S. Pontifex in recenti Epistola Apostolica « Unigenitus Dei Filius » (19 martii 1924)

scripsit; quae quamquam ad summos Ordinum Moderatores data est, ab omnibus magno cum fructu legetur (1); mirum enim est et consolatione plenum cernere quemadmodum in ea firmentur suprema Christi Vicarii auctoritate, quae proxima Congregatio statuta aut confirmata voluit.

En eius de praesenti argumento verba: « Ac primum omnium religiosos viros cohortamur, ut suum quisque Conditorum Patremque legiferum in exemplum intueantur, si velint gratiarum, quae e sua ipsorum vocatione proficiscuntur, certo esse copioseque participes. Praestantissimos enim eiusmodi viros, cum sua excitarunt Instituta, quid aliud fecisse constat, nisi divino afflatui paruisse? Quam igitur ii notam in sua cuiusque Sodalitate impressam voluerunt, eam quicumque ex suis in se exhibent, ab incepto sane non aberrant. Quare eo sodales, optimorum instar filiorum, curas cogitationesque convertant, ut Patris legiferi honorem tueantur, eius cum et praescriptis et monitis obsequendo, tum imbibendo spiritum; neque enim e statu suo decident usque dum Conditoris sui vestigiis institerint: « Filii eorum propter illos usque in aeternum manent ». Utinam Instituti sui legibus tam modeste pareant et comparatam ab eo inito vitae rationem sic retineant ut religioso statu se praestent cotidie digniores: sua enim fidelitate facere non poterunt, quin sacris ministeriis, quibus sibi obtingat per omnem aetatem perfungi, caelestium gratiarum adiumenta concilient ».

Qua etiam fidelitate, quantum in nobis est efficiemus ut quod de futuro Societatis statu S. Parens Ignatius praedixerat id hac nostra aetate feliciter impletum videamus. « Primi, aiebat ille, Dei bonitate, ut confido, fuerunt boni; secundi, sive secundus Societatis status, erunt in Societate meliores; tertii, si statum Societatis spectemus, erunt disciplinae adhuc retinentiores » (*Mon. Hist. S. I., Mon. Ignat., ser. IV, t. I, p. 510*).

Firmam equidem spem habeo in Domino nova, hac legum nostrarum promulgatione, veram spiritus interioris et disciplinae renovationem in nobis habitum iri; ita ut per continuam abnegationem, quam nostra ad Societatem Iesu vocatio postulat,

(1) V. supra, pagg. 24-38.

nosmetipsos in dies magis exuamus, et Christum induti, unice maiorem Dei gloriam promovere nitamur, operamque demus ut ille in omnium cordibus exardescat ignis, quem Dominus noster Iesus Christus e penetralibus Cordis sui misit in terram et voluit vehementer accendi.

Commendo me SS. SS. et orationibus.

Romae, die festo BB. MM. Rodulphi Acquaviva et Soc.
27 iulii 1924.

Vestrum omnium in Xto.
WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI
Praep. Gen. Soc. Iesu.

42.

27 iulii 1924.

Quaedam de Superiorum designatione et rerum temporalium administratione ad normam iuris nostri recogniti.

AD PRAEPOSITOS PROVINCiarUM.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTI.

Praeter litteras communes de *Statutis Congr. Gen. XXVII* et de *Epitome Instituti Soc. Iesu* hoc eodem die 27 iulii ad universam Societatem datas, alteram epistolam R^{ac} V^{ae} mitto de aliquot capitibus iuris nostri recogniti, de quibus aliquid sine longa mora statuendum videtur: duo, Superiorum designationem respiciunt, tertium, administrationem nostram temporalem.

I. — Ex praescripto n. 733 *Epitomes*, Superiores locales, qui domibus *maioribus* praeficiuntur, a Praeposito Generali nominandi sunt; a Provincialibus vero nominari possunt Superiores *domorum minorum*, ita tamen ut a Generali approbandi sint. Ex ipso textu allato constat omnes Domos professas, Seminaria Nostrorum et Collegia alumnorum ad priorem classem

pertinere; velim autem ut R. V., auditis Consultoribus, mihi significet quas ex aliis domibus ut Residentiis, Domibus Exercitiorum, Seminariis clericalibus, primae classi adnumerandas esse existimet.

Simile examen instituant etiam Superiores Missionum, et si ab aliqua Provincia pendeant, iudicium suum per huius Provinciae Praepositum mittant, qui suam suorumque Consultorum sententiam addere ne gravetur.

II. – Ex praescripto Epitomes n. 736 § 3 (Coll. Decretorum n. 242 § 2) « in Missionibus, si Superior Missionis moriatur non designato Vicesuperiore, hoc munere fungetur, donec a Generali provideatur, Superior *maximae domus* Missionis, a Generali designandae ». Quo melius haec designatio fiat, iudicium Superiorum Missionum prius exquirendum putavi, eodem modo atque ad praecedens caput mihi transmittendum. Ad hanc « Domum maximam » determinandam, prae oculis habeatur quid nomine « Collegii Maximi » in Instituto veniat (n. 79 § 1, 4°, Epitomes; Coll. Decr. n. 18).

III. – Quod ad administrationem temporalem pertinet, « impensas ordinarias Superiores locales propria auctoritate facere possunt; extraordinarias vero maioris momenti solum cum approbatione aut Provincialis aut Generalis, secundum *normas a Generali pro temporum locorumque ratione statutas* » (n. 549). Normas autem ante quatuor circiter annos traditas (25 mart. 1920, *Acta Romana*, t. III, p. 220) ita confirmandas et complendas censeo, ut Provinciales quidem possint impensas extraordinarias approbare, si summam decem milium francorum seu libellarum, Superiores autem locales, si summam mille francorum seu libellarum non superent.

Commendo me SS. SS.

Romae, die 27 iulii 1924.

Rae Vae

Servus in Xto.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI

Praep. Gen. Soc. Iesu.

43.

29 iulii 1924.

Informationes petuntur de libellis in Societatem calumniosis passim diffusis.

AD PRAEPOSITOS PROVINCIARUM.

REVERENDE IN XTO PATER:

P. X.TI

Meis ad universam Societatem nuntiis non semel significavi, id quod indubiis argumentis demonstratur, coetum aliquem seu consociationem potentem existere eo fine constitutam ut per diffusionem libellorum, qui vel antiquas calumnias recoquunt vel novas confingunt, nomen Societati nostrae inter catholicos viros, praesertim ecclesiasticos, aut deturpent aut saltem suspectum reddant.

Cum vero diuturnum hoc assiduumque bellum nostris ministeriis, ideoque Divino obsequio, non parum detrimenti sit allaturum, nisi tempestive compescatur; statuit Pater Noster Generalis, quemadmodum in similibus adiunctis Sanctus Pater Ignatius facere consueverat, bonam apud omnes Societatis existimationem, quantum in nobis est, tueri.

Id autem ut securius obtineatur multum iuvabit si eorum quae, in hac materia, contra Societatem in singulis regionibus fiunt, notitiam habeamus; eamque non vagam aut genericam, sed numeris aliisque argumentis, si fieri potest, accurate definitam.

Scit R. V. pleraque ex his opusculis suppositio nomine « Recalde » divulgari; sunt tamen alia id genus quae aut aliorum aut nullo nomine prodeunt; originem vero et finem eundem habent.

Optat igitur Pater Noster ut R. V. diligenter ex variis istius Provinciae regionibus virisque idoneis investiget: num et quae eiusmodi opuscula inter vos spargantur; unde isthuc mittantur; quibus personis aut personarum classibus, quo numero, qua frequentia; qua lingua scripti libelli vel in quam versi sint.

Haec omnia, vel eorum aliqua, cum R. V. invenerit, ad me referat, et quantum liceat cum affirmationibus argumenta

coniungat. Talia essent v. g. testimonia eorum qui libros non petitos acceperunt, potissimum si de viris gravioribus agatur; aliquando ipsa involucra quibus libri missi sunt, etc. Quo minor lucri species in his libellis divulgandis apparuerit, eo clarius detegatur inimicos nostros invidia et conspiratione in Societatem moveri; quod malignitatis signum clarissimum est.

Spero R^{am} V^{am} pro suo erga Societatem amore hunc laborem alacriter suscepturam et quae communicanda invenerit relationem.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 29 iulii 1924.

R^{ae} V^{ae}

Servus in Xto.

HENRICUS CARVAJAL

Secr. Soc. Iesu.

44.

31 iulii 1924.

Provincia Toletana in duas, Toletanam et Baeticam, dividitur.

DECRETUM.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI

PRAEPOSITUS GENERALIS SOCIETATIS IESU.

Iam dudum in votis multorum erat, ut vetus Provincia Baetica in Hispania denuo excitaretur. Hoc quidem quam maxime optaverat R. P. Ludovicus Martin, decessor meus, bon. mem., qui omnia fere hunc ad finem necessaria paranda curaverat: sed morte praeventus ad desideratum exitum rem adducere nequivit.

Cum vero non semel nobis etiam eadem vota patefacta sint, nostrum esse duximus universam rerum Provinciae Toletanae conditionem quaquaversus perpendere ac scrutari.

Igitur Provinciae Toletanae Praeposito eiusque Consultoribus nec non utriusque regionis, Toletanae nempe et Baeticae, gravioribus Patribus in consilium adhibitis, id unam fere, quominus exoptata Provinciae Toletanae divisio fieret, obsistere videbatur, quod ad tirocinium in regione toletana con-

stituendum idonea domus praesto non adesset. Quare hoc negotium tantisper differendum esse censueramus, cum Divina sic Providentia disponente, domus novitiis excipiendis quam aptissimae acquirendae sese occasio obtulit.

Cum nihil ergo iure exigi aut cupi videatur, ut ad veterem Provinciam Baeticam erigendam deveniamus, auditis, ut moris est, Patribus Assistantibus, Dei Omnipotentis auxilio invocato, ex muneris nostri auctoritate decernimus ac statuimus, ut Provincia Toletana in duas dividatur, quae pristinis resumptis nominibus, altera Toletana, altera Baetica nuncupentur.

Et Toletana quidem has civiles Provincias comprehendat: Madrid, Guadalajara, Cuenca, Ciudad Real, Toledo, Albacete, Murcia, Caceres et Badajoz; Baeticae vero adnumerentur civiles Provinciae Almeria, Granada, Cordoba, Jaen, Malaga, Sevilla, Huelva et Cadiz.

Ex Missionibus autem Americae Meridionalis adhuc a Provincia Toletana dependentibus, nova Provincia Toletana sibi unitam retineat Peruvianam; Provinciae vero Baeticae adii-citur Aequatoriana.

Socii ei ex duabus Provinciis accensentur, in qua nati sunt vel domicilium habebant, cum Societati nomen dederunt: inter hos tamen qui Missionibus Toletanis stabili modo adnexi sunt, illi Provinciae addicantur, cui Missio tribuitur. De reliquis vero qui superiore regula non comprehenduntur, Provinciales, consiliis inter se collatis, statuent cui quisque Provinciae adii-cendus sit.

Intra fines quos supra scripsimus unaquaeque Provincia tenebit domicilia omnia sive iam condita sive posthac condenda.

Socii omnes e quibus universa Provincia Toletana ante separationem constabat, in caritatis signum qua coniungebantur et adhuc coniunguntur, etiam separatione peracta, consueta pro utriusque Provinciae vita functis suffragia inter se persolvent.

Hoc autem decretum ipso die xv proximi augusti, Beatae Mariae Virgini in Caelum Assumptae sacro, quo in singulis utriusque Provinciae domibus hispanis ad mensam de more promulgandum erit, plenam iuxta leges nostras vim habiturum esse pronuntiamus.

Dignetur Sanctissimum Cor Regis ac summi Ducis nostri Iesu, meritis Deiparae Virginis, Sancti Ioseph et Sancti Patris Ignatii, firma et rata sibi que accepta habere, quae a nobis decreta et sancita sunt, ut Provincia Toletana et rediviva Provincia Baetica ampliore in dies omnium virtutum laude florent.

Datum Loyolae, die festo Sti. Ignatii, 31 iulii 1924.

L. ✠ S.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI

Praep. Gen. Soc. Iesu.

HENRICUS CARVAJAL

Secret. Soc. Iesu.

45

9 septembris 1924.

Missio Columbiana a Provincia Castellana seiungitur et in Provinciam erigitur.

DECRETUM.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI

PRAEPOSITUS GENERALIS SOCIETATIS IESU.

Cum Missio Columbiana summa Dei benignitate providisque Provinciae Castellanae curis, tam Sociorum, quam Domorum operumque magnis in dies incrementis augeatur; cumque crebescens eorum numerus qui e Columbia postremis hisce annis Societatem continenter ingrediuntur, spem laetam praebeat fore ut Missio ipsa, sui facta iuris, maiore etiam vocationum ubertate florescat; persuasum iam pridem habuimus cunctae illi religiosae florentique regioni non parum esse profuturum, si in ea veri nominis Provincia erigeretur.

Itaque cum, rerum condicione diligenter investigata, penitusque perspecta, constet Missionem Columbianam ad legitimae Provinciae formam fauste adolevisse; siquidem vel in sola Reipublicae Columbianae ditione numerat: praeter domum probationis cum iunioratu rite constitutam, Seminarium minus Societatis; Seminarium unum Clericorum; Col-

legia externorum plena et integra non minus quinque, unumque inchoatum; residentiam a Collegiis independentem unam; et tandem Collegium Maximum pro philosophis, cuius nuper fundamenta posuit; neque illi praeterea desunt vitae nostrae religiosae reique familiaris praesidia quibus optimam sui expectationem faciat;

His igitur spectatis, et rogatis sententiis Praepositi Provinciae Castellanae, Superioris Missionis, utriusque Consultorum, aliorum virorum gravium; adhibitis in consilium, ut par erat, Patribus Assistentibus; cum nemo eorum existimaverit quidquam obstare ne perampla Missio quam maturime sui omnino iuris fieret; Nos, tanta iudiciorum consensione magnopere confirmati, nostrique officii auctoritate muniti, post assiduas ad Deum preces et plurima Sacra in honorem Sanctissimi Cordis Iesu caelestiumque illarum regionum Patronorum, Sancti Petri Claver praesertim, oblata, partem Missionis Columbiana, quam eiusdem nominis Reipublicae fines circumscribunt, a Provincia Castellana disiungimus, atque in veram Societatis nostrae Provinciam erigimus et constituimus, eamque per nos ad normam Decretorum 275 et 276 (Coll. Decr.) cum omnibus iuribus, facultatibus et privilegiis, quae ceteris Provinciis ex Instituti nostri praescripto conceduntur, legitime erectam et constitutam in Domino decernimus et declaramus.

Novae porro Provinciae idem esto nomen Columbiana, eius autem fines ita definiuntur, ut integram unamque Columbianam Rempublicam amplectatur; in qua domicilia quaevis, vel iam condita vel in posterum condenda, possidebit. Venezuelana vero et Panamensis regiones Provinciae Castellanae adscriptae remanent.

Ad Socios quod attinet, eos omnes antiquae Provinciae Castellanae sibi prorsus attributos habeat, qui vel in Republica Columbiana nati sunt, vel huic Missioni, intra limites novae Provinciae assignatos, stabili modo adscripti. Aliarum vero Provinciarum sodales, qui eidem applicati erant, eadem plane ratione applicati habeantur.

Socii omnes e quibus universa Provincia Castellana constabat, ad gratae memoriae mutuique amoris testimonium, etiam post seiunctionem peractam, solita pro utriusque Provinciae vita functis suffragia inter se persolvant.

Haec autem decreta nostra, postquam proximo die Immaculatae Virginis Conceptioni sacro (8 decembris 1924) in praecipuis saltem utriusque Provinciae Castellanae et Columbianae domibus, usitato more publice super mensam lecta fuerint, plenam vim suam habitura pronuntiamus.

Quod reliquum est, Sacratissimum Cor Iesu enixe precamur ut omnia quae a Nobis per hasce litteras decreta et sancita sunt, firma et rata de caelo habere dignetur, novamque Provinciam Columbianam, quae redivivam quodammodo exhibet Provinciam, Novi Regni Granatensis tam multo olim Nostorum sudore excultam atque etiam sanguine fecundatam, divina sua ope ac tutela adeo foveat provehatque, ut ampliori in dies omnium virtutum laude floreat, et veram maiorum suorum imaginem referat.

Datum Oniae, die festo Sti. Petri Claver, 9 septembris 1924.

L. ✠ S.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI

Praep. Gen. Soc. Iesu.

HENRICUS CARVAJAL

Secret. Soc. Iesu.

46.

27 septembris 1924.

Nostrorum precibus commendatur Congregatio Antepraeparatoria super Miraculis B. Petri Canisii.

AD PRAEPOSITOS PROVINCIARUM.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTI.

Cum in diem 21 proximi mensis octobris indicta sit Congregatio Antepraeparatoria super Miraculis Beati Petri Canisii e nostra Societate in ordinem ad eius canonizationem, curet

R. V. ut optatus huius Congregationis exitus Nostorum omnium precibus sanctisque Sacrificiis impense commendetur.

Commendo me ss. SS.

Tusculi, die 27 septembris 1924.

R^{ae} V^{ae}

Servus in Xto.

FRANCISCUS DE P. NALBONE

Vicarius Gen. Soc. Iesu.

47.

1 novembris 1924.

Nostorum precibus commendantur Congregationes super Martyrio Martyrum Canadensium.

AD PRAEPOSITOS PROVINCiarUM.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTI.

Cum in diem 18 huius mensis novembris indicta sit Congregatio Anteparaeparatoria super Martyrio Servorum Dei Ioannis de Brébeuf et Sociorum Martyrum Canadensium in ordinem ad eorum beatificationem, curet R. V. ut Nostorum omnium precibus sanctisque Sacrificiis impense commendetur optatus huius Congregationis exitus. Quod si, ut sperare licet, faustus erit, brevi sequentur aliae duae Congregationes Paraeparatoria et Generalis, quas iam nunc omnium item precibus commendatas velim.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 1 novembris 1924.

R^{ae} V^{ae}

Servus in XTO.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI

Praep. Gen. Soc. Iesu.

48.

26 novembris 1924.

Normae quaedam statuuntur de legendis ad mensam in proxima votorum renovatione.

AD PRAEPOSITOS PROVINCIARUM

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTI.

Ad dubium solvendum, quod in proxima votorum renovatione orietur, quaenam deinceps hoc tempore ad mensam legenda sint, haec interim statuenda censeo.

In singulis renovationibus, ex more recepto, legantur: *Epistola P. Carrafa* (eaeque integra, sine correctione de qua in A. R. 1918, p. 579, 2, c.) «*de religiose impendendo triduo renovationis*», *Regulae modestiae* (nisi singulis mensibus legi soleant), *Regulae Scholasticorum Societatis* (ubi Nostri student), *Regulae* (communes) *Coadiutorum temporalium*, *Catalogus Patris Natalis*: «*Quibus de rebus Nostri recreationis tempore colloqui possint*». Semel autem in anno, in omnibus domibus, etiam ubi votorum renovatio non fit, legendus est *Catalogus censurarum et praeceptorum*, qualis ab ultima Generali Congregatione approbatus est, capite primo omisso (cfr. Epit. n. 920). Cetera vero, ut sunt *Varia Decreta Congregationum Generalium*, *Monita generalia*, omitti poterunt donec libelli «*Ad mensam variis anni temporibus legenda*» nova editio prodibit.

In aliquibus Provinciis dubitatum est annon *Epistola S. Patris Nostri de virtute obedientiae* etiamnunc singulis mensibus legenda sit, cum de eius lectione in Epitome mentio non fiat; at haec lectio in Reg. 8 Praefecti lectorum ad mensam praescribitur, omnes autem Regulae, ut in epistola 27 iulii huius anni data scribebam, «*integram vim retinent, donec plane abrogentur, aut earum recognita editio proferatur*».

Commendo me ss. SS.

Romae, die 26 novembris 1924.

R.^{ae} V.^{ae}

Servus in Xto.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI

Praep. Gen. Soc. Iesu.

49.

15 decembris 1924.

Normae statuuntur pro Romana peregrinatione, occasione Anni Sancti, Nostris permittenda.

AD PRAEPOSITOS PROVINCiarUM.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTI.

Cum nonnulli Provinciarum Praepositi ex me quaesiverint num et qua lege sibi liceat permittere ut Nostrorum aliqui viriles Marianarum Congregationum peregrinationes Romam, occasione Anni Sancti, comitentur, re cum PP. Assistantibus collata haec statuenda censui:

1º Si coetus virorum e Mariana Congregatione peregrinantium numerum saltem centenarium attingat, fas esto Provincialibus unum alterumve Patrem designare, qui illos comitetur iisque in spiritualibus praesit; ita tamen ut me de facta designatione certiore facient.

2º Nostrorum qui peregrinationes comitabuntur, sicut et eorum qui eas iam promovent, erit diligentem operam navare ne nostri sodales Romam veniant, « ut cotidiani viatores... consuevere », sed illo pietatis ac « paenitentiae spiritu imbuti, a quo tantum horum naturalismus temporum abhorret », quemadmodum Summus Pontifex, cum Iubilaeum indiceret, in Bulla « Infinita Dei » sancte commendabat.

3º A re oeconomica administranda et dirigenda Nostri ita abstineant ut, nulla pars aut lucri aut damni non modo iuridice, verum neque secundum moralem hominum existimationem eis imputari possit. Quare etiam a Consilio itinerum hospitiorumque contractibus praeposito alieni esse debebunt. Aequum autem videtur ut qui peregrinis in eorum bonum comes adiungitur, ab eisdem etiam in itineris sumptibus sublevetur.

4º Romam venturi nulla externorum negotia saecularia tractanda suscipiant; pia autem non sine expressa R.^{ae} V.^{ae} approbatione. Quaecumque autem tractanda habebunt, ea ante omnia cum proprio Assistente communicent cuius erit de opportunitate propositi negotii iudicare.

5° Quod attinet locum habitationis Nostrorum dum Romae degunt, optandum quidem est ut omnes in aliqua Societatis domo recipiantur; id vero multum pendet a concurrentium numero et tempore commorationis in Urbe; quare generalis norma nunc statui non potest, sed omnes tempestive diem adventus praemoneant, ut quantum per domiciliorum amplitudinem fas sit, illorum hospitio apud nos consulatur.

6° Quod autem de Mariana Congregatione dictum est, intelligi profecto potest de quocumque alio religioso coetu, modo virorum sit, qui a Nostris dirigantur. Exemplo esto: Congregatio Bonae Mortis, Foedus Perseverantiae, Associatio Apostolatus Orationis, atque id genus alia.

7° Si praeter hos casus alius inciderit in quo, de, opportunitate itineris Romani cuivis e Nostris concedendi dubitetur, eum V.R. diligenter examinet et si approbatione dignum iudicaverit, mecum communicet, additis etiam rationibus in utramque partem, nemini autem, neque Nostro neque externo cuivis forte intercedenti, spem facultatis obtinendae faciat, priusquam meum acceperit responsum. Iuverit autem R.^{ae} V.^{ae} prae oculis habere:

a) E constanti et veneranda Societatis traditione nos severiores potius quam faciliores in his peregrinationibus concedendis esse debere.

b) Quod itineris sumptus ab externis, sive amicis sive propinquis, solvantur, nullatenus aliarum rationum insufficientiam compensaturum, patet enim quot quantisque incommodis id esset obnoxium.

Commendo me SS. SS.

R.^{ae} V.^{ae}

Servus in Xto.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI

Praep. Gen. Soc. Iesu.

II. — PRO PROVINCIIIS AC DOMIBUS.

50.

17 martii 1924.

Pater Noster Provinciae Siculae gratulatur quod partem Missionis Bengalensis sibi excolendam magno animo assumpserit.

AD R. P. LIBORIUM RUBINO

PRAEP. PROV. SICULAE.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTI.

Vere mihi in Domino gaudere et Provinciae Siculae gratulari debui, cum legerem pulchram epistolam, qua RV.^a, die 8 h. m. nunciabat, Sodales Siculos exoptare et perlibenter accipere excolendum aliquem nostrae Missionis Bengalensis tractum, adeo ut eorum tres iam sequenti anno sint eo transmissuri. Fateor me de vestra liberalitate numquam dubitasse, sed nunc singulari laetitia afficior, cum videam vos illa, licet parva, Sociorum manu novi apostolatus campum etiam occupare coepisse. Quare, admiratus liberalitatem, qua partem tenuium vestrarum virium divino Nomini inter ethnicos propagando offertis, persuasum habui fore, ut Deus suis donis optatissimam vestram Provinciam magis ac magis locupletare velit. Ipse procul dubio benedict Domui probationis, ut copia optimorum tironum semper repleatur; benedict Scholasticis, ut in vocatione conceptoque fervore perseverent; benedict omnium vestrum spiritui, ut in cunctis Patribus et Fratribus vigeat idem, quod Ignatio et Xaverio unum exstitit, studium maioris Dei gloriae in se et in aliis procurandae; ita ut nobilis inter Provinciam suamque Missionem Bengalensem praeclarium factorum concertatio ineatur. Scilicet, huic illa, tam magni operis desiderio excitata, homines informabit suppeditabitque mundo vere crucifixos, et quibus mundus ipse vere sit crucifixus, homines novos, i. e. sibi mortuos ut soli Dei vivant, quandoquidem tales viros Missiones sibi postulant, ut aliquid boni conficere valeant; Missio vicissim pedetentim ostendet Provinciae instauratas maiorum eius, qui in Asiae partibus quandam floruerunt, res gestas. Memini profecto asperrimae sanctissimaeque vitae B. Hieronymi de Angelis, et memini Matthaei Adami, Metelli Saccano, qui omnes palmam usque martyrii in Iaponia consecuti sunt. Sed, ut de aliis taceam, praetermittere nequeo insigne quoddam Missionis Sinensis lumen ac decus,

P. Nicolaum Longobardi, de quo haec Visitator scribebat ad P. Mutium: « Licet sexaginta annos natus sit, tamen in hac Domini vinea adlaborat non secus ac si triginta dumtaxat haberet », quos dein labores ad annum vitae nonagesimum produxit, cum ultimos quinquaginta octo in Missione continenter posuisset, omnium religiosarum virtutum laude clarissimus. O, Socios Provinciae omnes, in primisque Superiores et pietatis Magistros, in Domino oro et hortot: talium virorum perpetuate genus!

Et nunc novae Missionis primitiis uberius benedico. Carae illae exspectataeque PP. Belgis Calcuttam pervenient. Indicae enim litterae mihi referunt, RR. DD. Archiepiscopum et Superiorem Regularem Siculos Sodales amantissime excepturos esse omnemque illis operam navaturos ut designandam ipsis palaestram bene noscant, paulatim instruant, in eaque se exercent.

Reliqui vero qui in Provincia manebunt Missionem assiduis primum ad Deum precibus adiuvere ne umquam intermittant, quibus ego e thesauro Praepositi Generalis 300 Sacra addam; deinde eius notitiam apud externos propagent solidamque constitutionem quaesita bonorum amicorumque ope praeparent, ita tamen ut ad Superiorum normam omnia rite ordinentur.

Omnium Patrum ac Fratrum precibus me enixe commendo.

Romae, 17 martii 1924.

Rae Vae
Servus in Xto.
WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI
Praeph. Gen. Soc. Iesu.

51.

19 martii 1924

Collegio Germanico Hungarico quoddam studiorum peculium (seu « bursa ») tribuitur, « Bellarminianum » appellandum.

AD R. P. MICHAELEM HOFMANN
VICERECTOREM COLLEGII GERMANICI-HUNGARICI.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTI.

Praeter eas grati animi significationes, quas Collegio Germanico-Hungarico tribuimus propter concessum nobis summa liberalitate usum eius aedium toto et non brevi tempore, quo Societatis Congregationem Generalem XXVII anno superiore celebravimus, convenit inter me et nostras Provincias universas, ut officii nostri extaret etiam perenne aliquod monumentum. Ideo tantam confecimus pecu-

niam, quanta opus est constituendo studiorum peculio (bursam alii dicunt), quo unus alumnus quotannis gratuito ali et sacris disciplinis operam dare valeat. Id vero, cum in annum incidat quo Beatorum honores Roberto Bellarmino decreti sunt, appellabitur Bellarminianum et esse incipiet anno proxime sequenti, erogatis a nostro Oeconomo Generali ad Procuratorem Collegii centum millibus libellarum.

Et nunc cum Iesu D. N. Patrem pro alumnis rogo: « Pater sancte, serva eos in nomine tuo, quos dedisti mihi » (1), ut optimus quo nunc ii imbuuntur spiritus intra Collegii septa perpetuo vigeat, extra vero eos efficiat veros patriae apostolos, et, quocumque ferent pedem, fervidos vitae sensusque Romanae Ecclesiae propagatores. Propterea cunctis peramanter benedico.

Commendo me ss. SS. et precibus R.V. omniumque carissimorum alumnorum.

Omnium vestrum
Servus in Xto.
WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI
Praef. Gen. Soc. Iesu.

52.

11 maii 1924.

Occasione translationis B. Andreae Bobola, commendatur Nostrorum Romae degentium precibus unio Ecclesiarum Orientalium cum Ecclesia Romana.

AD R. P. IOSEPHUM FILOGRASSI
PRAEPOSITUM PROVINCIAE ROMANAE.

REVERENDO IN CTO. P. PROVINCIALE:

P. XTI.

È noto omai a tutti i Nostri che, grazie al supremo interessamento della S. Sede presso il governo russo, è stata da essa felicemente rivendicata la gloriosa salma del nostro Beato Martire Andrea Bobola, giunta in quest'alma città il 1º novembre dello scorso anno.

Dopo la nuova ricognizione canonica, fattane con tanta accuratezza in Vaticano dall'autorità competente, n'è stata sicuramente riconosciuta l'identità. Ed ora il S. Padre Pio XI con sovrana degnazione si è compiaciuto disporre che la venerata spoglia del Beato venga trasferita il 18 del corrente mese dal Palazzo Vaticano, dov'era rimasta finora, alla nostra chiesa del Gesù, ove si darà principio ad un triduo solenne in preparazione dell'annua sua festività.

(1) Io., XVII, 11

A nessuno sfugge il grande beneficio che con questa traslazione ci largisce il Signore per opera della S. Sede, riconsegnando quel sacro deposito alla Compagnia in questa Roma, centro della Cristianità, quale pegno di un culto più esteso, quale augurio di maggiore glorificazione che speriamo sia presto da Dio concessa al suo inclito Eroe, spietatamente perseguitato in vita e con non minore barbarie maltrattato dopo la morte, anche di recente, com'è da tutti risaputo.

È nostro debito pertanto di rendere anzitutto vivissime grazie al Signore, ma insieme dobbiamo, specialmente in questo triduo, unirci tutti in ispirito presso la tomba del nostro Beato e pregarlo con fervore, affinché egli, che diede così generosamente la vita fra i più crudeli supplizii per la unione delle Chiese, oggi che riposa all'ombra della Sede di S. Pietro, affretti il momento dell'auspicato ritorno delle nazioni slave dissidenti, e particolarmente della Russia cotanto travagliata, alla Chiesa Cattolica Romana.

Nutro ferma fiducia che lo zelo di tutti i Nostri, ispirato a quello del nostro glorioso Martire e opportunamente animato dalle provvide cure di V. R., nulla tralascierà di preghiere e di opere per ottenere dal Cielo che quanto prima si traduca in atto il voto ardente della S. Chiesa, ch'è quello stesso del Cuore SS. di Gesù: « Fiat unum ovile et unus pastor ».

Benedicendo tutti i Nostri di cuore, sono in unione di ss. SS.

Roma, 11 maggio 1924.

Di V. R.
Servo in Cto.
WŁODIMIRO LEDÓCHOWSKI
Prep. Gen. della Comp. di Gesù.

53.

8 iunii 1924.

Epistola Patris Notri ad Socios Provinciae Canadensis in duas dividendae.

AD PATRES ET FRATRES
PROVINCIAE CANADAE INFERIORIS
ET VICE-PROVINCIAE CANADAE SUPERIORIS (I).

REVERENDI PATRES ET FRATRES IN XTO. CARISSIMI:

P. XTI.

Septemdecim anni effluerunt ex quo, hoc ipso die SS. Cordi Iesu sacro, decessor meus b. m. R. P. Franciscus Xav. Wernz Provinciam Canadensem erigendam decreverat, et ecce, nova iam ex ea propago

sumitur, quae in terram demissa, martyrum sanguine et sanctorum laboribus fecundatam, spem certam facit fore ut altas radices agat et ad iustam Provinciae amplitudinem brevi pertingat.

Sic enim merito sperare licet consideranti laetos successus quibus inter continuas vicissitudines multiplicesque difficultates generosam matrem, Provinciam Canadensem, continuis semper incrementis augeri per hos annos vidimus.

Personant adhuc aures vestrae vocibus illis, quibus Rmus. Episcopus Bourget, cuius memoria in benedictione est, ad R. P. Ioannem Roothaan scribens (2 iul. 1841), antiquorumque Sociorum memoriam revocans, « non dubito, aiebat, quin filii S. Ignatii, fratres S. Francisci Xaverii vocem meam, quae vox est huius Ecclesiae, ab illis olim fundatae, audient, seseque mutuo verbis illis compellabunt quibus Paulus et Barnabas: « Reverentes visitemus fratres per universas civitates in quibus praedicavimus verbum Domini, quomodo se habeant ».

Ex novem sociis qui, ut venerati Praesulis votis satis fieret, e diversis Provinciis et nationibus collecti ad oras canadenses anno 1842 appulerunt, post diversa tentamina quibus rude hoc Missionis initium modo Provinciis Galliae vicinaeve missioni Neo-Eboracensi, modo Provinciae Angliae copulatur; tandem anno 1888, Missio, sui iuris, Canadensis, minime contemnendo 200 sociorum numero, nascebatur. Quam undeviginti annis post, sociis ad dimidiam fere partem auctis, R. P. Wernz ad Provinciam evehebat laetus commemorans, nihil illi deesse eorum quae in veri nominis Provincia desiderantur, quippe quae, praeter duas domos formationis, Collegiis externorum tribus ac sufficienti numero residentiarum stationumque inter infideles instrueretur. Hodie vero, etiam minore, 17 annorum, spatio denuo interposito, omnia fere in vestra Provincia non dimidio sed duplo maiora, immo, si de Scholasticis, qui spes sunt Provinciae, agitur, ultra duplum amplificata cernimus. Collegium enim maximum quod tunc 35 Philosophos et Theologos computabat, nunc 113 numerat. Geminatas praeterea videmus Probationis Domos; duplicata Collegia externorum; multiplicatas exercitiorum Domos et Residentias; tentatum inter infideles industriarum collegium.

Et quamquam incrementa haec lentiora in illa regione exstiterunt, quae hodie sibi relicta propriis viribus vitam agere incipit, perspicuum tamen est hisce ultimis temporibus, ex quo in ea Novitiatus Domus erecta est, ita vocationum numerum excrevisse, ut vel ex hoc uno facto et augurium de futura prosperitate Vice-provinciae et argumentum de opportunitate peractae divisionis recte hauriamus.

Sed aliae sunt rationes quae illius necessitatem vehementius quam crescens sociorum numerus persuadent.

Latitudo imprimis vestrae regionis talis est ut a nulla Societatis Provincia superetur integraeque Europae magnitudinem aequet. Iam vero, si per aptam domorum et collegiorum distributionem, non uni tam vastae regionis angulo sed integrae nationi, cuius incolarum numerus celerrimo incremento crescit et brevi ultra modum augendus praevidetur, pro viribus inservire velimus; satis per se patet de divisione aliqua stabilienda omnino fuisse cogitandum, cum fieri nullo modo possit ut tam lateque dispersae domus et personae sine magna temporis, pecuniae, virium dispendio, unius Provinciae vinculis constrictae retineantur, aut ab uno viro quantumvis valido et industrio apte cognoscantur, visitentur, dirigantur.

Accedit quod in una parte vastissimarum istarum regionum magis lingua gallica, in altera magis anglica vigeat; ita ut si utriusque partis distincta et peculiaris cura habeatur, facilius omnibus omnia fieri possimus ut omnes salvos faciamus.

Ceterum, quemadmodum sincerus Dei amor eiusque gloriae magis ac magis amplificandae purissimum desiderium unica causa fuerunt quae et vos et nos incitarunt ad hanc divisionem et iampridem optandam et hodie tandem perficiendam; pari etiam ratione haec eadem supernaturalia principia, quibus ut veri Iesu Socii ducimini, efficient profecto ut etiam post divisionem eodem sincerae caritatis vinculo coniuncti maneatis. Quo pacto per hanc ipsam occasionem luculentius omnibus demonstrabitur, nec sine saecularium admiratione simul et aedificatione, quam vere etiam hic exclamare liceat: multitudo canadensium, filiorum Societatis, et erat et esse pergit «cor unum et anima una».

Una itaque, Reverendi Patres Fratresque in Christo carissimi, inter nascentem Provinciam eiusque Matrem existat aemulatio, caritatis, qua vos invicem praevenientes contendatis ultra utram pluris aestimet, ultra utram plus diligat, ultra utram qua precibus apud Deum qua omnis generis ope plus fovere studeat.

Et quoniam, non sine divino numine factum esse conspiciamus ut gravissimum dividendae Provinciae negotium in hoc tempus inciderit, in quo memoria vestrorum Martyrum, quae semper vobis incitamento et solatio fuit, singulari ratione spe proxime futurae beatificationis reforescit, quo aptiore modo his litteris finem imponam, quam si illorum imagines vestris oculis obiciens, ex intimo animo et antiquae et novae Provinciae repetam: «Inspice et fac secundum exemplar»?.

Hoc sane exemplar in vestrorum maiorum animis penitus insidebat, qui non solum in antiqua sed etiam in renata Societate sicuti nomine « Missionis Martyrum », « Missionis Sanctorum » gloriabantur, ita illius meritum et infatigabili labore et exacta regularis disciplinae observantia conservare studuerunt, in omnibus se praebentes « homines mundo crucifixos et quibus mundus ipse sit crucifixus ».

Pergite igitur et vos, tantorum Parentum vestigia prementes latissimam hanc Domini vineam vestris sudoribus fecundare: pergit per sollicitam puerorum educationem, per Exercitia S. P. Ignatii, per missiones populares et inter silvicolas, per Congregationes marianas, per frequentis Communionis devotionisque erga, SS. Cor Iesu diffusionem, quae singulare decus Provinciae Canadensissae empre fuit, animis cognitionem et amorem Nostri Divini Servatoris inserere; at simul memineritis oportet « media illa, quae cum Deo instrumentum coniungunt ac disponunt, ut a divina manu recte gubernetur, efficaciora esse quam quae illus disponunt erga homines » (Const. P. X, n. 2).

Ad hanc autem cum Deo coniunctionem consequendam « via quaedam est », et nobis certo unica, exacta nostrarum Constitutionum observantia, fidelisque antiquae disciplinae custodia. In quae ergo maiores vestri tantopere, summo Societatis solatio, eminuerunt, et vos excellere sancta contentione nitimini. « Eo enim sodales (ut verbis utar S. Pontificis) optimorum instar filiorum, curas cogitationesque convertant, ut Patris legiferi honorem tueantur, eius cum et praescriptis et monitis obsequendo, tum imbibendo spiritum; neque enim e statu suo decident usque dum Conditoris sui vestigiis institerint: « Filii eorum propter illos usque in aeternum manent » (Epist. Apost. 19 mart. 1924) (I).

Hoc utrique Provinciae SS. Cor Iesu, per intercessionem Martyrum Canadensium obtineat, quemadmodum illud vehementissime exoro dum vobis omnibus ex intimo animo benedico.

Romae, die festo Pentecostes, 8 iunii 1924.

Omnium vestrum

Servus in Xto.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI

Praep. Gen. Soc. Iesu.

Epistola Patris Nostri ad Socios novae Provinciae Baeticae.

AD PATRES ET FRATRES PROVINCIAE BAETICAE (1).

REVERENDI PATRES ET FRATRES IN XTO. CARISSIMI:

P. XTI.

Illuxit tandem optatissimus dies quo Provinciam Baeticam iam inde a primordiis Societatis a S. P. N. Ignatio erectam, post tot temporum vicissitudines in renata Societate redivivam conspiceret licet. Quod quidem universae Societati iucundum sine dubio erit, vobis autem, Patres Fratresque carissimi, iucundissimum.

Obversantur enim vobis identidem ante oculos suavi recordatione viri illi bene multi virtutibus religiosis insignes et scientiis ecclesiasticis excellentes, quorum in antiqua Societate Provincia Baetica mater exstitit et altrix, et quorum memoria in benedictione est, qui praeclaris vitae suae exemptis Provinciam vestram atque adeo universam Societatem cohonestarunt, magnisque fideles inter et infideles laboribus exantlantis, divinam gloriam in animarum salute et perfectione promovenda mirifice propagarunt.

Fervens desiderium illorum persequendi vestigia minime dubito, dilectissimi Patres ac Fratres, quin animos vestros, Divina favente gratia, potenter exstimulet ad ea media usurpanda quibus Patres vestri usi sanctitatem adeo sublimem adepti sunt.

Quae autem illa fuerint neminem vestrum latet: Instituti nostri exquisita cognitio et amor actuosus. Qua in re ad memoriam praestat revocare, in antiqua Societate tum Provinciam Baeticam ortum habuisse, cum a Patre Nadal, ex commissione Sancti Fundatoris per Hispaniam Constitutiones nostrae promulgarentur: nunc autem a Toletana seiungi cum, nostri iuris recognitione feliciter absoluta, Collectio Decretorum a Congregatione XXVII sancita nostrique Instituti Epitome ab eadem Congregatione commendata, per universam Societatem divulgantur. Quasi ipse Iesus Christus Dux Noster his factis vobis peculiari modo inculcare voluerit, qua ratione quibusve armis, sive in vestra sive in proximorum salute et perfectione procuranda, « sub Crucis vexillo Deo militare et soli Domino ac Ecclesiae ipsius Sponsae servire » debeatis.

(1) V. supra, pagg. 117-119.

Quare cum ante paucos dies litteras ad Praepositos Provinciales dederim in quibus, de ratione qua leges nostrae observandae sunt nonnulla paucis perstrinxerim, id unum enixe vobis commendo, quod instar plurium est, Instituti nostri cognitionem et amorem, unde efficax ac perfecta eiusdem observantia consequetur.

Nostrarum legum studium in maioribus vestris eximium fuisse testantur cum egregia eorum facinora tum opera typis edita, illud praesertim cui titulus «Ejercicio de perfección y virtudes cristianas» venerandi Patris Alphonsi Rodriguez qui in vestro olim Montillensi tirocinio triginta annos Novitiorum Magister exstitit. Quem ideo vobis scribens libentius commemoro, quia eius opera eam ab ipso Christi Vicario amplissimam laudem meruerunt ut in Epistola Apostolica «Unigenitus Dei Filius» ad Summos Moderatores Ordinum regularium, una cum scriptis Sancti Bernardi et Seraphici Doctoris Bonaventurae «ad perlegendum considerandumque utilissima» pronuntiata sint; quandoquidem, subiungebat ipse Romanus Pontifex, eorum «virtus atque efficacia tantum abest ut vetustate defecerit atque elanguerit, ut etiam aucta hodie videatur» (Epist. Apost., 19 mart. 1924) (1).

Doctrinae igitur et virtutum maiorum vestrorum haeredes, peragite quae illi verbo et exemplo tenuerunt, eadem vos et mente firmissima tenere, et alios, quisque pro ratione sui gradus, docere et fideli executioni mandare; ut non minus e renata quam e veteri Provincia Baetica bonus odor Christi ubique terrarum diffundatur.

Et quoniam singulari Dei providentia factum est, ut non modo in Sancti Parentis ac Conditoris nostri Festo; sed etiam, quod pluris est, Ipsius natali domo Decretum de Baetica Provincia rursus excitanda, subscriberem; spe periucunda tenere fore ut ipsemet Legifer noster Ignatius, suo vos potenti praesidio obtegens, numero meritoque in dies augeat, donec uti in terris certaminis, sic gloriae in caelis participes efficiat.

Vobis omnibus et singulis, Reverendi Patres et Fratres in Christo carissimi, ex intimo animo benedico, et me vetris SS. et orationibus commendo.

Loyolae, die festo Sti. Ignatii, 31 iulii 1924.

Vestrum omnium servus in Christo.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI

Praep. Gen. Soc. Iesu

55.

9 septembris 1924.

Epistola Patris Nostri ad Socios novae Provinciae Columbianae.

AD PATRES ET FRATRES PROVINCIAE COLUMBIANAE (I).

REVERENDI PATRES ET FRATRES IN XTO. CARISSIMI:

P. XTI.

Provinciae Columbianae erectio, cuius decretum nuper audistis, magno sane gaudio sine dubio vos primum afficit, quotquot illi estis adscripti, nec immerito, quippe qui intimius in posterum ac magis immediate totius Societatis capiti coniuncti plenior ex eo vitam exhaurietis potioraque iura obtinebitis; deinde Provinciam Castellanam, cuius fecunditatem quis non miretur cum denuo videat hanc eiusdem propaginem ita explicatam et adultam, ut ad iustae Provinciae amplitudinem pervenerit; ipsos denique reipublicae Columbianae cives, quorum filiis maxima nascentis Provinciae pars constat, quorum fervidae pietati ac liberalitati florens domorum status est ab omnibus tribuendus.

Nec vero minori quam vester meus etiam animus laetitia perfunditur, cum prospicio amplissimum simulque ob avitam fidem fecundissimum agrum, qui indefesso vestro divinae gloriae zelo patet, et apostolico irrigatur sudore uberibus laetisque fructibus certissime redundabit; unde brevi iuvenilis Provincia, novis per hanc quasi regenerationem viribus resumptis, eo sociorum numero et praestantia augebitur, eo ministeriorum delectu excellet, ut non modo patrium solum intensius excolere et protestanticum periculum quod toti Americae latinae impendit propulsare, verum etiam in dissitas paganasque regiones evangelii lumen possit inferre.

Cuius profecto incrementi a Deo obtinendi medium aptissimum imo et necessarium sunt imprimis ferventes ac nunquam interruptae preces Domino messis effusae « ut mittat operarios in messem suam » ; deinde vero, quo certius Ipse et benignus eas exaudiat et benevolus iis assentiatur, exacta Instituti nostri observantia, atque adeo spiritus ille supernaturalis, vocationis nostrae insigne, quo amorem omnium creaturarum, quantum fieri potest, exuentes, affectum universum in ipsarum Creatorem conferatis; rectissima intentio qua in rebus omnibus id unice et sincere spectetis ut serviatis et placeatis

divinae bonitati propter seipsam; verbo, affectus quo ametis et ardentem exoptetis indui veste Domini Nostri pro ipsius amore ac reverentia: quae omnia non solum Deum nobis devinciunt et illius in nos benedictiones promerentur, verum etiam exterius in illam corporis compositionem ac modestiam hominibus mirandam redundabunt, «quam solam, ait P. Vitelleschi, multi cum in Nostri animadvertissent, potenti quadam vi inducti fuerunt ad mundum relinquendum, ut agrum illum emerent, in quo videbant angelicum hunc thesaurum paradisi reconditum».

Neque enim vel calamitosa hac nostra aetate selecti iuvenes desunt qui, Spiritu Sancto inspirante et adiuvante, de sua salute et perfectione solliciti, generoso studio ducuntur operam vitamque propriam conferendi in Christi regni defensionem et ipsius doctrinae propagationem: qui si videant operarios nostros cum scriptis tum verbi divini praedicatione catholicorum vim et operam apte dirigentes, infidelium ignorantiam propulsantes, in praecipuis denique apostolici zeli operibus praeclaras partes habere, facile adducentur ut Institutum nostrum amplectantur.

Illuc autem pertingere minime licebit, nisi et Scholastici in disciplinis addiscendis atque solida et ampla formatione sibi acquirenda secundum Instituti rationem, et operarii in suis ministeriis exercendis, mediocritatem quam S. P. Ignatius tantopere abhorrebat, superare acriter conentur, et e contra, ut ipsius Sancti Patris verbis utar, «in omnibus proficere et conspicui esse ad Dei gloriam enitantur» (Const., p. IV, c. 5).

Sed neque his contenti, alias industrias omittatis, RR. PP. ac FF. CC., quibus divinae Providentiae obsecundetis in vocationibus ad nostram Societatem suscitandis. Iuvenes nempe sive in Congregationibus B. M. V. sive in Collegiis sive quacumque alia ratione collectos, opportune docendo evangelicae perfectionis excellentiam, vitam in saeculo degentibus pericula, apostolatus meritum et praestantiam, bonorum copiam iis infallibiliter promissam, qui, Christi Domini consilia, mundi illecebris spretis, generose sectantur nec non Instituti nostri rationem et praeclara Patrum nostrorum gesta. Quae omnia ex animo Dei et suae vocationis amore aestuante facillime atque sponte erumpent vel inter scholarum lectiones atque familiaria colloquia; sed opportunius et data opera praestari debebunt a Confessariis, Praefectis spiritus et Congregationum Moderatoribus.

En, RR. PP. ac FF. CC., paucis adumbratam normam a vobis tenendam, en breviter et summatim expressam viam a vobis percurrendam ad optatum incrementum, vestris in latissima ista regione ministeriis rite evolvendis, necessarium: quam dum novo

vigore aggredimini, in quem oculos vestros utilius convertetis quam in praeclarum istius regionis apostolum, S. Petrum Claver, novae Provinciae fidelem Patronum et exemplar perfectissimum, cuius in die festo suavissima Divinae Providentiae dispositione factum est ut decretum de Columbiana Provincia erigenda subscriberem? Inspicite igitur et facite secundum exemplar: illam imitamini accuratissimam legum nostrarum et domesticae disciplinae observantiam, eo magis in eo mirandam quo frequentiora et magis laboriosa fuerunt quotidiana sua ministeria; illam accuratissimam obedientiam, qua promptissimo animo difficillima ministeria vel suscipiebat vel suscepta et cum ingenti fructu perducta relinquebat; illam animi demissionem qua contemptibilia opera non libenter modo amplectebatur, sed etiam animo praeponebat; illam denique mirandam sui ipsius abnegationem qua vere dici potuit vir mundo et carni crucifixus, quaque incredibili animi fortitudine infinitos prope sive corporis sive animi labores in quotidiana nigrarum cura constantissime pertulit.

Itaque, RR. PP. et FF. in Christo carissimi, huius praeclarissimi viri aliorumque bene multorum qui in regione ista et doctrinae et ministerium et religiosarum virtutum merito floruerunt, alacri et generoso animo vestigia premite, ut nova Provincia, eorum patrocinio et exemplo, sive sociorum numero sive virtutibus aucta, Dei gloriam et Christi regnum tueatur et latissime promoveat.

Vobis omnibus ex intimo animo benedico, meque vestris Sanctis Sacrificiis et orationibus commendo.

Oniae, die festo Sti. Petri Claver, 9 septembris 1924.

Vestrum omnium

Servus in Xto.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI

Praep. Gen. Soc. Iesu.

III. — RESPONSA.

Praenotandum.

Proxima Congregatio Generalis, in n. 10 Coll. Decr. (Epit. n. 18), pressius declaravit quatenus sit vis Responsorum Praepositi Generalis. Ait enim:

« § 1. Responsa Generalium quibus Institutum declaratur, etiamsi particularibus Provinciis, occasione Congregationis Procuratorum vel alias, data sint, omnes tamen Provincias obligant, dummodo ut tales iuris declarationes universae Societati a Generali proponantur.

« § 2. Cetera responsa solas quibus data sunt Provincias obligant; aliis vero, etsi cum iis ad notitiam fuerint communicata, non constituunt nisi normam directivam, et ne id quidem, nisi certo in iisdem vel similibus conditionibus versentur ».

Secundum hoc decretum, etiam in *Actis Romanis* Responsa Praepositi Generalis in duo genera dividuntur:

A) Responsa quae ut Instituti declarationes universae Societati proponuntur, quaeque proinde omnes Provincias obligant. Per ipsam autem hanc in *Acta Romana* insertionem, promulgantur.

B) Alia Responsa quae, uni vel pluribus Provinciis data, cum ceteris Provinciis hic communicantur, ut normam directivam exhibere possint.

A) INSTITUTI DECLARATIONES UNIVERSAE SOCIETATI PROPOSITAE

(Cfr. Epit. n. 18 § 2).

56.

2 februarii 1924.

De administratione bonorum Congregationum aliarumque Sodalitatum (cfr. Epit. n. 594).

Sine dubio secundum leges vigentes bona Congregationum Marianarum Societatis sunt, certe in illarum utilitatem impen-

denda; quare earum Directores accuratam rationem reddere debent Superioribus de tota bonorum administratione, ed eam hi exigere tenentur.

Etiam cum de aliis associationibus agitur, subditi in conscientia obligantur rationem Superioribus reddere de parte quam in bonorum administratione gerunt; eam enim gerunt ut membra Societatis, cui de facto, ut tristi experientia constat, infelices successus, si qui fuerint, tribuuntur. Ideo sollicite a Superioribus curandum est ut harum associationum bona administrentur, quasi ipsi sive de bono sive de malo successu respondere debeant.

57.

5 februarii 1924.

De integra hora orationis mentalis quotidie ab omnibus facienda (Cfr. Epit. nn. 182 § 1, 1º; 183 § 1).

Curandum, omnino est ut omnes horam integram orationis mentalis singulis diebus faciant, sive tempore pro communitate determinato, sive, cum id fieri non possit, alio certo a Superiore praefinito. Nulla vero ratione consentiendum est illis qui totam orationem aut eiusdem partem se perficere dicunt in confessionali, iis scilicet intervallis quae forte inter confessiones incidunt. Minime enim congruit fini a Societate intento in oratione mentali praescribenda, ideoque mirum non est Patres Generales illam instituendae meditationis rationem non semel reprobasse.

58.

19 martii 1924.

De facultate Missas interdum cantandi in domesticis Collegiorum Nostrorum sacellis (Cfr. Epit. n. 687).

Cum in Coll. Decr. n. 231 statutum sit « ne Missae in nostris ecclesiis cantentur, nisi quatenus ad finem nostrum ac proximorum aedificationem, approbante Generali, videbitur expedire »; nonnulli Provinciarum Praepositi a me rogaverunt ut etiam in domesticis sacellis eorum Collegiorum Nostrorum quae ob varia adiuncta publico templo destituuntur, fas sit interdum Missas solemni ritu cum ministris decantare.

Itaque re mature considerata et cum PP. Assistantibus collata, de eorum concordi iudicio hanc facultatem talibus domi-

bus faciendam esse putavi, non tam propter privatam Nostrorum pietatem quam ut hac ratione et caeremoniarum et cantus liturgici, cuius cultura hisce temporibus ab Ecclesia clericis commendatur, usus aliquis etiam a Nostris compareretur. Verum ne hac via tempus aut vires aliis operibus praecipuis, quibus secundum nostram vocationem nos totos devovimus, cum nocumerio maioris servitii ipsius Ecclesiae, subtrahamus, hanc duplicem condicionem, omnino servari oportet: alteram, ne ea sollemnia nimis frequentia sint, sed ad summum sexies in anno, praeter Hebdomadae Sanctae tempus, celebrentur; alteram, ne in eorum praeparatione multum temporis insumatur; quare concentus musici neque difficiles esse debent neque saepius mutandi.

B) ALIA RESPONSA

(Cfr. Epit. n. 18 § 2).

59.

12 martii 1924.

De facultatibus a proprio Provinciali habitis a Praeposito Provinciae in qua quis degit confirmandis (cfr. Epit. n. 818).

Scholastici qui ad istam Provinciam non pertinent sciant se usibus Provinciae in qua degunt accommodari debere, quamquam id mortificationis sit occasio; quapropter iisdem innotescat facultates, quas forte a Provinciali proprio acceperint, esse suspensas, nisi eas R. V. ratas habendas esse censeat.

60.

25 martii 1924.

De peculiari studiorum Inspectore vel Praefecto pro tota Provincia constituendo (cfr. Epit. n. 827).

Velim item aliqua vobis significare circa quaestionem scholasticam seu paedagogicam, quae ubique nunc cum magno aestu agitur, et sine dubio in ministeriis nostrae Societatis maximum momentum habet. Igitur, ut hoc ministerium inter Nostros solide evolvatur et desideratos fructus reddat, forte utile esset, sicut alibi feliciter iam factum est, Patrem aliquem in singulis Provinciis designare, qui peculiarem curam et vigilantiam habeat studiorum in Collegiis. Hic Pater, paedagogiae et legislationis scholasticae bene peritus, posset Praepositum

Provincialem iuvare in ordinandis et dirigendis studiis Collegiorum, etiam durante horum annua visitatione. Tempore vero vacationum possent, qui hoc officium in singulis istius nationis Provinciis habent, inter se convenire et de ratione studia promovendi agere, atque hoc modo praeparari posset ordinatio studiorum quae influxum exerceat in res scholasticas totius regionis ordinandas.

61.

4 maii 1924.

De Missis ad mentem Generalis ex Instituto celebrandis (cfr. Epit. nn. 846, 853 § 4).

Quamquam intelligo rem familiarem vestram nondum esse prosperam, tamen, ob bonum commune Societatis, petitioni denuo retinendi in istius domus levamen stipendia Missarum quae ad mentem P. Generalis essent dicendae, non possum annuere; nam Societatem in tot tantisque difficultatibus constitutam uno valentissimo Missarum subsidio carere non decet. Haec enim sacrificia non in P. Generalis privatum commodum cedunt, sed in totius Societatis utilitatem. Nemo vero ignorat quanti S. Parens Ignatius in familia nostra instituenda gubernandaque Missarum auxilium fecerit, quantumque eodem ipse usus sit.

62.

24 iunii 1924.

De duratione et methodo Exercitiorum (Cfr. Epit. n. 669).

Quam fidelissime principium teneatur ad Spiritualia Exercitia peragenda tres integros, ut minimum, opus esse dies, ingressu et exitu non computatis. Putant quidam coarctando tempus facilius homines attrahi, sed, experientia teste, vehementer errant: nimia enim hac in re indulgentia potius animos avertit quam alliciat.

Item tolerari prorsus nequit, ne praetextu quidem melius se aptandi nostrorum temporum necessitatibus, ut cum Exercitiis sermones misceantur de operibus socialibus, quantumvis haec praeclara sint in se ipsis. Servemus Exercitia qualia Sanctus Parens noster et mente concepit et usu ac magisterio docuit esse tradenda: hoc et non aliud a nobis expectant et petunt qui apud nos sacros secessus instituunt.

Exigatur praeterea silentium, quantum fieri potest, perfectissimum: relaxatio in hac sancta industria adhibenda spirituales fructum valde imminuit et, mihi credite, homines ad domos Exercitiorum frequentandas minime invitat.

63.

27 iulii 1924.

De eadem re (Cfr. Epit. nn. 668, 669).

Coetus breviores, si quando opportuni censentur vel tales ex necessitate fiunt, melius est *recollectiones* vocare, non « Exercitia ».

Patres huic operi addicti valde solliciti sint ut exercitantes veritates in Exercitiis propositas clauso ostio soli secum diligenter perpendant, atque ita fructum aliquem pro anima sua capiant; in hoc enim praesertim est spes fructus intimi hauriendi. Ideoque etiam vitandum videtur vocabulum *concionator* ubi agitur de Exercitiis tradendis, ut statim appareat exercitantes non audire concionem, sed eis materiam pro meditatione breviter declarari (annot. 2°).

64.

14 decembris 1924.

De biennio concionatorum (cfr. Epit. nn. 309-312).

De biennio concionatorum iamiam in ista Assistentia instituendo eo magis gaudeo quo diutius in consiliis vestris fuit, nunquam vero ad actum transiit. Quod ut fructus desideratos producat, enixe commendo ut fideliter servetur modus procedendi in conventu propositus: ut primo anno Patres totos se dedant studio Theologiae, Sacrae Scripturae ac SS. Patrum; utque secundo anno in scribendis concionibus et in praedicando exerceantur. Caveant praeterea Provinciales, et Superioribus iniungant, ne Patres biennio vacantes operariorum more ad ordinarios sacri ministerii labores deputentur. Quae si adamussim observentur, persuasum mihi habeo istud novum inceptum magnopere ad bonum Ecclesiae et Societatis profuturum.

Aliud non parvi momenti addere velim. Experientia cum Ecclesiae tum nostrae Societatis constat praeclaros praedicatorum periculis maximis exponi; ac proinde summa diligentia invigilandum erit ut, qui ad hoc opus seliguntur, sint optimi religiosi, vera humilitate insignes.

APPENDICES

APPENDIX PRIMA

RESPONSA PROXIMAE CONGREGATIONIS GENERALIS

AD QUAEDAM POSTULATA (I).

Praenotandum.

Quamquam moris non est ut responsa Congregationis Generalis ad ea Postulata, de quibus nullum latum est decretum, cum Societate communicentur, propter peculiarem tamen indolem proximae Congregationis, visum est Praeposito Generali, auditis Patribus Assistentibus, ex huiusmodi responsis quaedam omnibus significare, quorum notitia haud parum eos iuvare potest.

Afferuntur primo loco ea Postulata de quibus Congregatio decretum quidem non tulit, sed quibus a P. Generali, per aptam Ordinationem in Epitomen inserendam vel in Regulis recognoscendis, provideri voluit; secundo loco, ea quorum executio P. Generali commissa est; tertio loco, alia quae ad illustranda Decreta vel Ordinationes conducere poterunt.

I.

POSTULATA QUIBUS IN EPITOME PER MODUM ORDINATIONIS AUT IN REGULIS RECOGNOSCENDIS PROVIDERI VOLUIT CONGREGATIO.

I. POSTULATUM PROVINCIAE ROMANAE *de fovendo studio linguarum classicarum* et de parandis professoribus eminenti-

(I) In proxima Congregatione, ut ex praescripto Formulae fieri solet, Postulata omnia, ad Congregationem delata, examinanda data sunt Deputationi a Congregatione constituta «ad secernenda Postulata». Quae autem ab hac Deputatione approbata sunt, competentibus Commissionibus iudicanda tradita sunt, quarum accepto iudicio, ipsa Congregatio quid statuendum esset, decrevit. Cfr. Form. Cong. Gen. nn. 101, 117, 119, 120.

bus, qui eas secundum Rationem Studiorum nostros iuvenes docere valeant.

Provisum in Epitome n. 313: « Similiter praeparentur viri eminentes in linguis classicis, qui eas secundum Rationem Studiorum iuvenes nostros docere valeant ». Cfr. etiam Coll. Decr. n. 86, in Epitome n. 297.

2. POSTULATUM PRIVATUM *de fovendis operibus apostolicis quibus iuventur iuvenes catholici, etiam extra Collegia alumnorum.*

Provisum in Epitome n. 392: « Foveantur etiam opera apostolica quibus iuvenes qui scholas nostras non frequentant, sed sive alibi studiis vacant, sive in mercatura, industria, similibus occupantur, ad fidem et mores christianos informantur, atque a periculis praeserventur, servatis quoque praescriptis nn. 384 et 386 § 2 (ubi agitur de selectis iuvenibus ope Congregationum efformandis et de praeparandis iuvenibus ad opera zeli et ad officia civium catholicorum rite praestanda) ».

3. POSTULATUM PRIVATUM *de revocandis in memoriam, statis temporibus, Missis et orationibus omnibus praescriptis.*

Provisum in Epitome Appendice I: « Catalogus Missarum et orationum quae Nostris praescribuntur », n. 857: « Missae et orationes in hoc Catalogo praescriptae suo tempore omnibus in memoriam revocentur ». — Illud « suo tempore », si a Consuetudinario Provinciae definitum nondum est, nunc definiendum est.

4. POSTULATUM PROVINCIAE LUGDUNENSIS *de arcenda a nostris iuvenibus nova ascési (i. e. novis methodis orationis, examinis etc., aliisque quae nunc passim foveantur et a traditionibus nostris spirituque Societatis sunt alienae) et de fovendis apud alumnos Societatis amore et existimatione Exercitiorum Spiritualium et principiorum nostrorum asceticorum.*

Providebitur in Regulis recognoscendis, ut commendavit Congregatio.

II.

POSTULATA QUORUM EXSECUTIO PATRI GENERALI A CONGREGATIONE COMMISSA EST.

5. POSTULATA PRIVATA *de examine scripto addendo examinibus oralibus, quae fiunt in ordine ad gradum, quo melius Examinatoribus de scientia examinati constare possit.*

Commissio II^a, cum accurate rei studuisset, censuit Congregationi proponendum non esse ut decreto aliquid stabiliretur, sed tantum ut commendatio fieret de hoc gravi negotio Patri Nostro in hunc qui sequitur modum: « Congregatio approbat ut tentamen fiat de examine scripto, non quidem in ipso examine ad gradum, sed in prioribus aliquibus examinibus, idque ut Examinatores iudicium haustum ex tentamine scripto adhibeant ad modum notitiae aliunde habitae, ad mentem n. 115 § 1 Coll. Decret., atque committit Patri Nostro ut rem et modum componat cum singulis Provinciis ». Quod iudicium a maiore parte Congregationis approbatum est (Act. LXII).

6. POSTULATUM PROVINCIAE TOLOSANAE, *devitanda publica Nostrorum adhaesione quibuslibet partibus politicis*, cum talis adhaesio fructui ministeriorum nostrorum non parum noceat, amicos nostros a nobis avertat, discordiarum sit origo.

Universa Congregatio approbavit iudicium Commissionis VII^a; talem adhaesionem manifeste repugnare menti numeri 239 Collectionis Decretorum (in Epitome n. 700 § 2), et ideo novo Decreto opus non esse; rogandum autem esse P. Generalem ut talem abusum, si forte alicubi irreperet, exterminandum curet (Act. XXVIII).

7. POSTULATUM PROVINCIAE NEERLANDICAE *de edenda Collectione praecipuorum Societatis Theologorum et Philosophorum* et simile POSTULATUM PROVINCIAE GERMANIAE INFERIORIS quod etiam ad *Scriptores qui asceticam aliasve disciplinas illustrarunt* extenditur. Id enim de suis scriptoribus praestant alii Ordines religiosi; praeterea non pauci ex illustrioribus scriptoribus nostris vix iam apud bibliopolas comparari possunt, ita ut paulatim apud externos ignoti futuri sint. Editio autem proposita secundum leges artis criticae omnino absoluta esse debet et tantus labor ad felicem exitum deduci non poterit nisi communi Societatis opera suscipiatur.

Congregatio communi consensu approbavit iudicium Commissionis II^a, i. e.: « Postulata a duabus Provinciis proposita videntur summa commendatione digna cum promovere studeant opus tam scientiae ecclesiasticae universae quam studiis Societatis nostrae sane utilissimum. Sicut alii Ordines religiosi magnis

cum curis et non sine ingentibus tam virium quam expensarum sacrificiis egregias suorum auctorum editiones paraverunt et parant, ita Societatem quoque decet auctoribus suis eximiis, qui sunt ipsius decora et ornamenta in re theologica, philosophica, ascetica, multa cum cura et diligentia providere. Sed cum tale opus, vere ingens, hodiernis praecipue temporibus sit difficilimum, neque sine maximis expensis, nec intra paucos annos absolvi possit, Commissio putat rem multa consideratione indigere ideoque rogandum esse Patrem Nostrum ut, adhibitis in consilium viris talium operum peritissimis maximeque expertis, pro sua prudentia statuere velit num et quomodo pro temporum condicionibus tale consilium, sive totum sive ex parte, ope et auxilio universae Societatis, perfici possit » (Act. LXII)

III.

ALIA QUAEDAM POSTULATA.

8. POSTULATUM PROVINCIAE ARAGONIAE *de pressius determinandis requisitis ad docendam philosophiam et theologiam*, ita ut clare appareat conciliatio inter iuramentum ab Examinatoribus ad gradum emittendum et Ordinationem de biennio.

Censuit Congregatio provisum esse huic postulato per novum Decretum (Coll. Decr. n. 118 §§ 1-3) quo statuitur ut suffragium feratur de solo excessu supra mediocritatem. « Putat igitur Congregatio eum qui bene superat mediocritatem, i. e. materiam in examine ad gradum propositam penitus intelligit et cum plena satisfactione exponit ac tuetur (§ 2) de facto et indubie habere eam doctrinam ut possit philosophiam et theologiam scholasticam docere, adhibitis congruentibus praeparationibus (§ 3). *Congruens* autem praeparatio ut plurimum erit biennium, nisi speciales condiciones, sive materiae docenda esive ipsius futuri Professoris, aliud aut suadeant, aut postulent: eo in casu Provincialis, auditis Praefecto studiorum et aliis peritis viris, rem proponet diudicandam P. Generali » (Act. LXXXI).

9. POSTULATUM PRIVATUM *de temperando decreto quo cavetur ne in territorio alienae Provinciae libri edantur, vel in periodicis ibi editis scribatur, sine mutuo Provincialium generali vel*

particulari consensu; quod decretum habetur in Collectione Decretorum n. 300, et in Epitome n. 889 § 3.

Congregatio ratum habuit responsum a Commissione II^a propositum: « Possunt esse rationes ut liber aliquis in territorio unius Provinciae non sine damno et periculo istius Provinciae edatur, cum externi generatim non inquirant cuius Provinciae sit auctor. Quare necessarium videtur ut singuli Provinciales habeant fundamentum *iuridicum* ad impediendam talem publicationem. Praescriptum minime postulat ut censura persolvatur in ea Provincia in qua liber editur, aut facultas imprimendi (« Imprimi potest ») detur a Provinciali huius territorii; potius exigitur ut fiat conventio aut particularis aut generalis inter PP. Provinciales respectivos, qua omnia prudenter et cum caritate ordinentur. Quare non videtur omittendum decretum quod multis in casibus potest esse utile, immo pernecessarium » (Act. LXXXI).

10. POSTULATUM PRIVATUM *de temperanda Ordinatione*, quae in Epitomen n. 881 § 2 inserenda proponebatur, *de instituenda aliqua censura foliorum lithographicorum et similium quae in privatum aliquorum usum eduntur*.

Congregatio approbavit iudicium Commissionis II^{ae} quae censuit: « In praescripto Epitomes agitur de omnibus illis scriptis quae eduntur lithographice vel simili ratione multiplicata. Hoc praeceptum etiam applicari ad materiam lectionis tali modo scribendam videtur esse iustissimum, immo interdum plane necessarium. Nam ubi primum talia scripta in manus discipulorum pervenerunt, iam fere cessant esse privata et facillime ab aliis, immo etiam ab externis, leguntur, ut ex multis factis constat, interdum non sine damno Societatis. Censura autem praescripta relinquitur iudicio Provincialis, neque timendum videtur ne hoc modo alacritas Professorum minuat. Experientia demonstratum est in illis Collegiis, ubi haec censura iam diu exercetur, studia nullum detrimentum passa esse; Professores autem minime impeditos quominus, pro sua diligentia et alacritate, theses sic multiplicatas discipulis traderent. Quare Commissio putat praescriptum Epitomes sine damno, immo multo cum fructu retineri posse » (Act. LXXXI).

APPENDIX SECUNDA

DOCUMENTA QUEDAM DE EXPOSITIONE MISSIONARIA VATICANA.

I.

INSTRUCTIONES AD EXPOSITIONEM MISSIONARIAM VATICANAM PRAEPARANDAM.

AD PATRES IN SINGULIS MISSIONIBUS AD HOC DESIGNATIS.

REVERENDI IN XTO. PATRES:

P. XTL.

Instructiones, lingua italica recenter a Comitatu Expositionis moderatore datae, me iterum ad vobis scribendum invitant: e fasciculo (1), in quo continentur, ea depromam quae in superioribus meis litteris non fuerunt communicata; atque ita quidem ut spiritui magis quam verbis adhaeream; mens enim eorum qui summam Expositionis directionem gerunt mihi propter frequentem cum eisdem conversationem probe perspecta est.

Priores litteras cum appendicibus in mente haberi oportet ab eis qui pro Expositione aliquo modo laborant, aut illam iuvare volunt; nam hic ea tantum quae aliquo modo nova videntur, attingam.

I. COMITATUS EXPOSITIONIS AD SUPERIORES GENERALES ORDINUM ET AD SUPERIORES MISSIONUM. — A Superioribus Generalibus petit Comitatus ut res ethnographicas et documenta antiquarum Missionum, quae forte in Musaeis et Archivis Ordinis servantur, Romam mittere iubeant. Hac occasione iterum promittit Comitatus se res dominis reddendas curaturum, nisi illae expresse Summo Pontifici dono offerantur.

(1) *Esposizione Missionaria dell'Anno Santo — Bollettino Ufficiale pubblicato a cura del Comitato direttivo, n. 1.*

quod non tantum de libris, sed etiam de aliis rebus fieri potest, quia praeter Bibliothecam, Musaeum quoque Missionum hac occasione originem ducet. Aliud vero scitu dignum additur: omnia in Expositione in vitreis armariis clausa fore, et magna cura iuxta conditionem rerum custodita. Quae omnia etiam in epistola ad Superiores Missionum data repetuntur.

Hos vero Superiores speciali modo edoctos desiderat de rebus quae ad Expositionem mitti possunt; praeter alia quae equidem iam superioribus litteris exposui, haec nova adiungit. In primis quod ad statisticas: opera enim et ministeria Missionariorum etiam recenseri commendat – quod a Nostris quam primum fieri, nisi iam factum sit, spero (1) –; et quod ad photographias, tum Missionariorum, tum actuum cultus et scholarum cum pueris, amplam facultatem dat numerosiores pro opportunitate cuiusque Missionis mittendi; immo manifestat cylindros phonographicos et cinematographicos mitti posse.

Illud etiam notatu dignum cum Superioribus communicat, eos facultatem habere petendi nomine Comitatus Generalis Expositionis a Principe vel a Capite alicuius gentis vel tribus pro Expositione Vaticana quamcumque rem, si qua est, maximae aestimationis in possessione illorum; ut ea vel donetur, vel ad tempus commodetur.

Praeterea pro his et similibus casibus cooperationis Expositioni praemia aliqua, numismata, diplomata in memoriam et in honorem fore concedenda annuntiat.

2. DE BIBLIOTHECA EXPOSITIONIS. — Omnia quae de libris ad Expositionem mittendis dicuntur non tantum Missiones proprie dictas, sed etiam alias quascumque, ipsasque Provincias respiciunt.

Iam vero, ea quae in Bibliotheca Expositionis desiderantur, sunt, 1) omnes libri, *cuiuscumque generis et linguae sint*, a Missionariis conscripti; 2) illi etiam omnes *a quocumque com-*

(1) Si ab unaquaque Missione mitteretur brevis notitia, etiam statisticis numeris ornata, de cultu Sacratissimi Cordis Iesu eiusque incremento ac de consecratione familiarum huic Divino Cordi, fortasse opusculum de illius devotionis statu et progressu in nostris Missionibus scribi posset; quod non solum occasione Expositionis opportunum foret sed etiam fructum et multorum delectationem afferret.

positi qui de Missionibus, vel de Missionariis tractant vel de regione, gente, moribus, religione populorum in quibus Missionarii laborant, et 3) non solum libri sed etiam alia eiusdem generis, quae in bibliothecis aut archivis asservari solent: manuscripta, documenta, chartae, etc.

De his singulis duplex schedula — 12 × 7,5 cm. — fieri oportet pro duplici catalogo *rerum et auctorum* perficiendo. Praeterea elenchus (foliis 28 × 21,7 cm. habentibus) conficiatur, et librorum, et aliarum rerum; et quod ad libros attinet, illo ordine scribantur quo illos collocare conveniat secundum eorum magnitudinem; et numerus unicuique libro correspondens in elencho, apponatur etiam in exteriori parte cuiusque libri. Illi qui Summo Pontifici pro Bibliotheca Missionum efformanda offerantur, notentur exterius cruce coloris rubri, et eodem modo in schedulis, et in elencho. Numerus ordinis et crux rubra posset addi illi parvae inscriptioni de qua locutus sum in litteris datis die 8 decembris, num. 4 — littera b.

Eodem vel simili modo, quantum fieri possit, agatur in aliis rebus: manuscriptis, chartis, etc. Cum haec in unaquaque Missionem vel Provincia parari debeant, opus non est libros mense maio, sed sufficit cum aliis rebus illos Romam afferri.

Notandum est, praeterea a Praefecto Bibliothecae postulari elenchum librorum et rerum, quae etiamsi Romam non sint mittendae, tamen ad Bibliothecam Missionum utiles essent; mens enim est bibliographiam Missionum a R. P. Roberto Streit O. M. I. editam perficere. Ne omittatur proinde elenchus aut catalogus bibliographicus librorum et documentorum quae vel in vestris bibliothecis et archivis, vel in aliis, vobis bene notis, remanent.

Utilitas et decus Bibliothecae Expositionis dilucide in Instructione memorata probatur et omnium auxilium ad illam instruendam ferventer postulatur.

3. SECTIONES GENERALES ET SCIENTIFICAE. — Non solum iucundum, sed etiam utile omnibus erit scire quid, praeter res particulares in loco unicuique Missioni assignato, ad maiorem Expositionis fructum et splendorem exponendum intendatur.

Prima aula magni aedificii in cavaedio « della Pigna » constructi ornabitur quasi universae Expositionis ingressus; Terra

Sancta eminenti effigie repraesentabitur, Christi Domini in ea labores, Apostolorum ad evangelium omnibus gentibus annuntiandum dimissio, Paracliti Spiritus Sancti adventus pulchre depingentur. In secunda aula historia Missionum in quattuor periodos distincta a prima saeculo usque ad institutionem Congregationis de Propaganda Fide prae oculis ponetur; in hac sectione partes Nostrae Societatis aget P. Petrus Tacchi Venturi (Prov. Rom.). Tertia aula, quae est omnium pulcherrima, Missionariis Sanctis et Martyribus dicata est; ubi non solum horum imagines et facta praecipua, sed etiam propriae eorundem res et instrumenta martyrii, si quae sunt, exponentur, non tamen reliquiae proprie dictae; huic sectioni P. Iosephus Gianfranceschi (Prov. Rom.) ex parte Societatis laborabit. Quarta aula ethnologiae, linguisticae generali, historiae comparativae religionum infidelium, culturae eorundem populorum destinabitur; in quibus parandis P. Henricus Pinard de la Boullaye (Prov. Camp.) suam cooperationem praestabit. In quinta aula, in primis actio uniuscuiusque Ordinis vel Instituti Missionarii describetur, omnes simul Missiones complectendo, modo statistico, Seminariis praecipue et Scholis Apostolicis recensitis; in hac parte curam rerum Societatis habebit P. Eduardus Goulet, Secretarius Missionum. In eadem aula, numeris et graphicis exhibendis, notitia praebebitur omnium Consociationum, et universalium et nationalium vel localium, quae Missionibus sua opera vel eleemosynis favent. Hae quinque aulae una aedificii ala continentur.

In aulis partis centralis Sacra Congregatio de Propaganda Fide et *synthesis* Missionum omnium quae nunc existunt digne exponentur: cleri indigenae status et educatio; actio culturalis in scholis cuiuscumque gradus et generis monstrabitur; artis typographicae labor et fructus nequaquam negligentur. Huius partis in quantum ad Societatem spectat P. Bernardus Arens (Prov. Germ. Inf.) curam habebit. Hic etiam Bibliothecae Expositionis sua magna aula erit, et quaedam res scientificae, sicuti speculae, sive coniunctae cum aliis rebus praecedentis aulae, sive in ipsa Bibliotheca exponentur. In Bibliotheca quae sub directione Praefecti Bibliothecae Vaticanae instaurabitur, praeter P. Antonium Huonder (Prov. Germ. Sup.), laborabit P. Ioannes Delattre (Prov. Camp.), Praefectus Bibliothecae Universi-

tatis Gregoriana; in expositione Specularum paranda occupabitur P. Ioannes Stein et in chartis geographicis P. Cornelius Wessels (uterque Prov. Neerl.).

Post haec, in altero aedificii latere, expositio particularium Missionum incipiet; et per alia aedificia (padiglioni) in hortis Vaticanis disposita, extendetur. Inter haec tamen aliud ad rem adhuc generalem, ad opera beneficentiae, hygienem, scientiam infirmos curandi, leproserias destinabitur; P. Edelbertus Blatter, e Bombayensi Missione, est designatus ut in hac parte cum aliis adlaboret.

Ex his patet speculas et nosocomia leprosororum non in unaquaque Missione, sed in aula generali exponenda esse; quae proinde paulo diligentius praeparanda erunt. Ex his etiam apparet magnam esse Expositionis amplitudinem et non paucos e Nostris quaedam utilia circa res dictas suggerere posse. Universitates tamen, ne nimius locus pro rebus generalibus insumatur, in sua Missione particulari exponentur, sed de illis mentio fiet et statisticae recensebuntur etiam in aula generali.

4. DE SPATIO UNICUIQUE MISSIONI DESTINATO. — Non paucae Missiones spatium sibi necessarium nondum indicarunt; et nisi hoc cognoscatur, definiri non potest quis in Expositione locus cuique Missioni contingat; nam spatium a me postulat, iuxta n. 8 epistolae meae 8 decembris anni superioris, non est definitive concessum; haec quaestio postquam Missionum responsiones, nuper a me expetitas, acceperim, denuo examini subicienda est. Sciendum partes mundi fuisse quoad res exponendas in varias regiones subdivisas; ita tantum Missiones eiusdem regionis erunt simul in una aula vel aedificio; sic quoniam India et Ceylon unam tantum regionem constituunt, nostrae Missiones huius regionis erunt iuxta positae; sed in alio aedificio exponent illae quas in republica Sinensi habemus. Item in Africa eveniet; sed pro aliquibus regionibus res non est omnino definita; et in quantum fieri poterit, ne aliqua ex nostris Missionibus sola sine alia Missione Societatis sit, vitabitur.

Quoniam forma aedificiorum non est eadem, nequit adhuc satisfieri quaestionibus aliquorum qui dispositionem loci cognoscere vellent. Hoc tamen scire fortasse sufficiet: aedificia omnia satis longa, ut minimum 10 metra lata esse, partem in-

feriorem fenestrarum elevari saltem 3,50 metra supra solum; fenestras vero inter se distare fere tria metra; murum denique esse plus quam 5 metra altum: his conditionibus omnia modo convenienti exponi posse videntur, saltem si notitia rerum principalium tempestive habeatur.

5. DE MODO RES MITTENDI. — Instructio satis ampla tandem data est, ex qua hic ea referam, quae informationem a me antea scriptam perficiunt. Omnia mitti debent « A S. S. Pio XI – Esposizione Missionaria Vaticana – Roma », expensis itineris et assecurationis solutis tantum usque ad Italiae portum (Genova, Napoli, Brindisi) vel ad aliquam stationem confinium. In portu vel statione confinium res erunt acceptae ab agente Comitatus Expositionis, et ab illo loco hic omnem curam in se suscipiet, etiam expensarum per Italiam usque Romam solvendarum. Illae res quae in Italia remanere non debebunt, finita Expositione ad portum vel fines Italiae cura Comitatus vehentur.

Commendatur firma dispositio capsarum pro rebus mittendis; sint ferro aut fustibus ligatae, et contra humiditatem protectae. Pondus uniuscuiusque earum ne sit nimium, in unaquaque sit elenchus rerum in ipsa contentarum, et si aliqua sit in suas partes dissoluta, adiungatur explicatio qua ratione componi iterum possit.

Capsae eiusdem expeditionis omnes eodem signo, et singulae numero ordinis notentur, atque pondus, non purum et purum (*lordo e netto*) unicuique affigatur: quae omnia, sicuti directio ad S. Pontificem, optimo atramento supra lignum capsarum scribi debent.

Vetitum omnino est alias res in capsis includi praeter eas quae Expositioni sunt destinatae. Pro his enim nihil debet solvi in ingressu Italiae; sed mercium taxa (*dogana*) post Expositionem imponetur pro illis rebus quae remanebunt in Italia, nisi Summo Pontifici offerantur. Comitatus fidem suam interposuit apud Gubernium de honestate agendi in his omnibus; propterea omnia fieri debent per Comitatum et deputatum Ordinis Religiosi.

Comitatui igitur per epistolam *commendatam* (A S. E. Monsignor Presidente del Comitato per l'Esposizione Missionaria

Vaticana – piazza di Spagna, 48 – Roma, 6) mittantur ea quae sequuntur: 1° schedula oneraria (polizza di carico, police de chargement); 2° documentum assecurationis; 3° nota capsarum cum earum signo, numeris, pondere puro et non puro, et elencho rerum in unaquaque capsula contentarum; 4° destinatio rerum post Expositionem.

Alterum exemplar harum omnium rerum mihi, ut cuncta securius evolvantur, mitti etiam debet.

6. DE TEMPORE RES ROMAM MITTENDI. — Ut iam per brevem epistolam Missionibus communicavi, Comitatus Expositionis nuper declaravit posse res ad Expositionem destinatas per totum mensem septembrem Romam pervenire. Nunc vero quoniam ut merces, a portu vel ingressu Italiae usque Romam transferantur, aliquot hebdomadae facile insumuntur; conveniens est expeditionem ita fieri ut merces portum vel ingressum Italiae attingant non serius quam exeunte mense augusto. Hac in re prae oculis omnino habendum est in Expositione probabiliter eventurum, quod saepe aliis in rebus accidit: meliorem habituros sortem qui priores suo loco inveniantur.

Haec non spectant ad opuscula, de quibus in paragrapho II epistolae superioris actum est; et idem fere dici potest de aliqua alia re parvae quidem magnitudinis, quae tamen longo labore indigeret; v. gr. de catalogo bibliographico operum et rerum quae ad Expositionem non mittentur; his et similibus spatium numquam defuturum credendum est.

Expositionis Vaticanae inauguratio in pervigilio Nativitatis Domini locum Deo adjuvante habebit; eodem die quo Annus Iubilare incipiet ac Porta Sancta a Summo Pontifice aperietur.

* * *

Ad finem fasciculi initio commemorati haec duo suggerit Comitatus Expositionis. Primum circa tesseras postales: invitat enim Superiores ut mittant aliquas collectiones earum, quae sunt aut fuerunt in eorum Missionibus usitatae. Deinde commendat ut mittantur, si fieri potest, semina vel plantae tenerae quae in Hortis Vaticanis plantatae, Expositioni non parvo ornamento futurae sint.

Demum illud dicam, Romae inveniri industrios coopera-
tores ad res Expositionis parandas; quapropter si res mit-
tantur ordinatae et numeris munitae cum apposita instructione,
graphica adumbratione si fieri posset adiecta, ut postulatum
est, illas ad nutum uniuscuiusque Missionis componi absque
multo negotio poterunt.

Circa Congressum Missionum tempore Expositionis nihil
nunc addam: parum hucusque de hoc mihi dictum est, ac
aliunde, tempus ad id suppetit; dum e contra, alia urgent, ut
Expositio uniuscuiusque Missionis *pulchre, ordinate, scientifice*
— sicuti Summus Pontifex recenter se desiderare dixit — ad
maiores Dei gloriam suo tempore perficiatur.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 4 aprilis 1924.

Rae Vae

Servus in Xto.

RICHARDUS CIRERA S. I.

II.

DE CONFERENTIA MISSIONALI ROMAE TEMPORE EXPOSITIONIS A NOSTRIS CELEBRANDA.

AD PATRES QUORUM INTERESSE POTEST

REVERENDE IN XTO: PATER.

G. XTI.

In primis R. P. Aemilium Mattern, Assistantem Americae,
fuisse ab A. R. P. Generali renuntiatum Praesidem futurae
Conferentiae Missionalis laetus cum R. V. communico; hoc
enim clare ostendit quantopere Pater Noster exoptet ut illa
nostra Conferentia magnum habeat splendorem maximosque
afferat fructus.

R. P. Aemilius Mattern, ut alia omittam, idiomate anglico,
gallico et germanico omnino pollet, ac proinde quacumque ex
his linguis R. V. ad illum de rebus ad Conferentiam pertinenti-
bus scribere poterit. Poterit praeterea de ea cum P. Eduardo
Goulet, Secretario Missionum, et mecum agere, cum ambo

illius auxiliares simus in Conferentia praeparanda. Illud moneo ut si de aliis rebus R. V. eodem tempore scribat, id in folio separato faciat.

Grati erimus si R. V. de rebus in Conferentia tractandis, et de ordine in ipsa servando suum iudicium exprimere velit. De amplitudine Conferentiae aliqua tantum innui ad finem meae epistolae die 8 decembris 1923 datae, quam in « Actis Romanis » (1) R. V. videre potest; illa vero bene consideranda sunt antequam programma definitivum conficiatur.

Acceptis responsionibus, etiam al onginquis Missionibus, R. P. Mattern, omnibus perpensis, Conferentiae materiam, ordinem ac veluti organizationem definire, et totam rem cum omnibus Patribus, etiam in Provinciis commorantibus, quorum interest, communicare per litteras poterit; ipse enim plenam huius Conferentiae directionem assumit.

Haec Conferentia habenda erit eodem circiter tempore ac Congressus generalis omnium Missionum, nempe immediate ante vel post illum; ita ut unum Romanum iter sufficiat etiam pro illis Patribus, qui duos coetus frequentare debebunt. De Congressu illo generali hoc unum huc usque scitur, definitum esse illum habitum iri; sed quando et quomodo, res est adhuc decernenda.

Tantum addam, ut huic parvae epistolae finem imponam, utilitatem Congressus et Conferentiae Missionalis ex eo evidenter erui, quod sunt media omnino naturalia et opportuna ut Missionarii maiores ex Expositione fructus ad labores apostolicos in dies perficiendos hauriant: quod quid emunus est ex duobus praecipuis finibus a Summo Pontifice intentis, sicut ipse mihi in privata Audientia dignatus est declarare. Alter vero finis respicit fideles omnes, qui hac Expositionis occasione maiorem Missionum notitiam et amorem obtinere poterunt.

Commendo me R.^{ae} V.^{ae} ss. SS. et OO.

Romae, 15 augusti 1924.

R.^{ae} V.^{ae}
Servus in Xto
RICHARDUS CIRERA S. I

(1) Cfr. *Acta Rom.*, III (1923) p. 6c4 sq. .

III.

DE PERIODICO LIBELLO « RIVISTA ILLUSTRATA DELL'ESPOSIZIONE MISSIONARIA VATICANA »

AD SUPERIORES QUARUNDAM MISSIONUM.

REVERENDE IN XTO PATER:

P. XIT.

Occasione Expositionis Missionariae Vaticanae mox inaugurandae, edi incipiet ex voluntate S. Pontificis periodicus libellus *Rivista illustrata dell'Esposizione Missionaria Vaticana*, qui duplici lingua, italica et gallica, bis in mense prodibit.

Quaenam futura sit indoles periodici clarissime patet ex illius Moderatoris litteris, quas idcirco in linguam latinam versas cum R. V. communico. Quam vero ille a nobis opem prudenter requirit, hanc nos strenuo alacrique animo praestare debemus. In ea namque non solum agitur vehemens Summi Pontificis desiderium, Missionum et nominatim huius Expositionis studiosissimi, quod tamen unum nobis satis esset; aguntur praeterea bona Missionum et universae Societatis cum maiori Dei obsequio maxime coniuncta. Si enim labores nostros inter infideles, vel in ipsa Roma miserandum in modum ignotos, in luce omnium collocemus, fieri non poterit quin uberius auxilium precum, eleemosynarum, immo etiam vocationum in nostras Missiones attrahamus. Atque ad hoc nos allicit atque incitat opportuna haec ad scribendum invitatio.

Velit igitur R. V. curare ut optata descriptio de ista Missionis aptis adornata photographice imaginibus praeparetur et ad *nostram Curiam* mittatur. Idque quamprimum liceat, valde enim conveniens est ut nostrarum Missionum narrationes intra proximum annum evulgentur.

Commendo me SS. SS.

Romae, 16 decembris 1924.

R.^{ac} V.^{ac}

Servus in Xto.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI

Præp. Gen. Soc. Iesu

ESPOSIZIONE MISSIONARIA VATICANA

II OTTOBRE 1924

Rev.mo Signore,

Chiamato dalla fiducia del Comitato Direttivo dell'Esposizione Missionaria Vaticana a dirigere la *Rivista illustrata* che ne sarà l'organo ufficiale, mi faccio un dovere di renderne consapevole la S. V. R., di esporle il piano di redazione e di chiedere la sua preziosa collaborazione, premendomi assai di fare opera non indegna del grande avvenimento e non inutile pel conseguimento degli scopi a cui la Rivista è destinata, principalissimo fra tutti quello di attirare l'attenzione di ogni sorta di persone all'opera delle Missioni e di risvegliare in tutti il dovere di apprezzarle, di aiutarle, di promuoverle.

La Rivista sarà stampata dall'Istituto Italiano d'Arti Grafiche di Bergamo, noto fra le più importanti Case editrici d'Italia, e sarà pubblicata in due edizioni — italiana e francese —; uscirà in fascicoli quindicinali di 32 pagine in grande formato (cm. 25-35) con abbondanti illustrazioni.

Più che descrizione dei principali oggetti esposti e rassegna dei fatti relativi alla Esposizione, si vuole che la Rivista abbia ad essere una illustrazione succinta, ma precisa, fedele, accurata e, per quanto si potrà, completa dei vari campi di azione dei Missionari Cattolici; cosicchè l'elemento più sostanziale di ogni fascicolo saranno almeno due o tre brevi monografie di Missioni o gruppi di Missioni, dove delle Missioni medesime siano narrate le origini, le vicende, gli episodi più caratteristici e più importanti; le difficoltà e gli ostacoli che si frappongono alla propagazione della Fede, nonchè le speranze che sostengono e avvalorano gli operai dell'Evangelo devoti alla sacra impresa. Solo a titolo di complemento e allo scopo di dare della vita Missionaria una più dettagliata idea e di rendere più intelligibili ed interessanti le monografie medesime, si inseriranno qua e là brevi descrizioni degli oggetti principali dell'Esposizione e notizie varie desunte dalla Statistica, dalla Storia, dalla Geografia, dalla Medicina e dalle altre scienze ausiliarie della Missionologia.

Per attuare il vasto programma, ma soprattutto perchè la Rivista abbia ad essere un vero esponente di quella verità e di quella opportunità che sole potranno fare della nostra pubblicazione un'opera veramente utile e buona, vorrei riservato esclusivamente agli stessi Missionari e a quegli che direttamente si interessano e vivono delle Missioni il diritto di parlare delle cose loro. Mi sembrerebbe di com-

promettere e quasi di profanare una causa così santa se, con la scienza monca, imperfetta e raccogliaticcia che mi son procurato, mi arrogassi di giudicare sull'opera di tanti generosi che, se sono animati tutti dal desiderio di dilatare il regno di Dio, devono però temperare i mezzi al fine, ispirare alle contingenze del momento l'azione da svolgere, scegliere quella tattica che la prudenza cristiana suggerisce e che talvolta insegna a dilazionare i facili ed immediati successi in vista di una più completa vittoria.

Nella ferma fiducia che la S. V. Rev.ma apprezzerà questi criteri, a cui intendo ispirare l'opera mia, per suggerimento anche del Comitato Direttivo, vivamente La prego di venirmi in aiuto direttamente o indirettamente per sè o per mezzo di altra persona di sua piena fiducia e procurarmi con cortese sollecitudine una o più relazioni, corredate delle relative illustrazioni, sulle Missioni affidate a codesto Religioso Istituto. Il testo potrà essere steso in quella delle lingue moderne che sia più famigliare allo scrittore, sempre però in uno stile sobrio ed elegante, quale si addice alla grandezza dell'argomento e meglio risponde allo scopo della Rivista e al pubblico cui essa è destinata. Dal canto suo la Redazione si assumerà, ove occorre, la traduzione dei testi originali e si riserverà soltanto il diritto di ridurre o compendiare quelle relazioni che esorbitassero dai limiti di spazio in cui dovranno essere contenute (al massimo quattro o cinque pagine di testo).

Io confido che la Rivista redatta in tal maniera, avrà un reale successo e si potrà continuare anche finita l'Esposizione. Comunque, mi auguro che la prima annata di essa, comparsa in una veste tipografica elegante e ricca di illustrazioni, potrà avere una importanza speciale e i ventisei fascicoli riuniti e rilegati formeranno un interessante volume che sarà conservato con cura e finirà per sostituire quei Leggendarî dei Santi che nelle famiglie cristiane di antico stampo costituivano un manuale di edificante lettura e per le anime elette uno sprone alla pratica della virtù.

Pronto a dare tutti quegli schiarimenti che mi verranno richiesti, mi considero fin d'ora come un modesto ausiliare delle Opere grandi a cui la S. V. Rev.ma è dedicata e, chiedendole l'aiuto delle sue preghiere, mi protesto

della S. V. Rev.ma
Dott. LUIGI GRAMATICA.

N. B. — Provvisoriamente la Direzione della Rivista risiede ai Giardini Vaticani, presso i locali dell'Esposizione.

ACTA ROMANA SOCIETATIS IESU

VOLUMEN V

FASCICULUS II - ANNO 1925

AD USUM NOSTRORUM TANTUM

ROMAE
APUD CURIAM PRAEPOSITI GENERALIS

—
1926

INDEX

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

I. — PRO SOCIETATE

Acta canonizationis S. Petri Canisii

1. — 29 martii 1925. — Decernitur constare de duobus miraculis ad canonizationem B. Petri Canisii obtinendam . . . *Pag.* 175
2. — 29 martii 1925. — Decernitur tuto procedi posse ad sollemnem B. Petri Canisii canonizationem 179
3. — 29 martii 1925. — Oratio Patris Nostri et Responsum Summi Pontificis cum sollemniter ederentur decreta de miraculis et « tuto » in causa canonizationis B. Petri Canisii . . 182
 Oratio Patris Nostri 182
 Responsum Summi Pontificis 186
4. — 30 martii 1925. — Omnes Episcopi ad proximum Consistorium semipublicum et ad canonizationis sollemnia invitantur 194
5. — 30 martii 1925. — Summus Pontifex in Consistorio secreto Eminentissimorum Cardinalium suffragia de canonizatione B. Petri Canisii aliorumque Beatorum exquirat 195
6. — 2 aprilis 1925. — Sollemnis peroratio canonizationis B. Petri Canisii aliorumque Beatorum in Consistorio publico coram Summo Pontifice habetur 196
7. — 22 aprilis 1925. — Summus Pontifex, Cardinalium et Episcoporum suffragiis in Consistorio semipublico exquisitis, sollemnium canonizationum dies indicit 198
8. — 21 maii 1925. — In sollemni canonizatione S. Petri Canisii, sacerdotis e Societate Iesu et confessoris, in festo Ascensionis D. N. I. Ch., die XXI maii MDCCCCXXV . . . 200
 I. — Responsiones ad triplicem postulationem . . . 200
 II. — Formula decretoria canonizationis 202
 III. — Homilia Sanctissimi Domini Nostri 203
9. — 21 maii 1925. — Litterae Decretales quibus Beatus Petrus Canisius, sacerdotis e Societate Iesu, Sanctorum fastis adscribitur et universalis Ecclesiae Doctor declaratur . . . 206

10. — *22 iulii 1925.* — Festum S. Petri Canisii, Confessoris et Doctoris, pro universa Societate ad ritum duplicem secundae classis evehitur 227
11. — *12 augusti 1925.* — Approbantur Officium, Missa et Elogium S. Petri Canisii, Confessoris et Doctoris 228
- Officium 229
- Missa 233
- Elogium 235

Acta beatificationis BB. Martyrum Canadensium

12. — *2 iunii 1925.* — Decernitur constare de martyrio et causa martyrii Venerabilium Servorum Dei Ioannis de Brébeuf, Isaaci Jogues eorumque Sociorum 236
13. — *2 iunii 1925.* — Decernitur « tuto » procedi posse ad sollemnem eorumdem Venerabilium Servorum Dei beatificationem 239
14. — *21 iunii 1925.* — Litterae Apostolicae, quibus Venerabiles Dei Famuli Ioannes de Brébeuf, Isaacus Jogues, Gabriel Lalemant, Antonius Daniel, Carolus Garnier, Natales Chabanel, presbyteri, Renatus Goupil et Ioannes de La Lande, coadiutores, omnes e Societate Iesu, Beati renuntiantur . . 242

Alia documenta

15. — *7 aprilis 1925.* — Summus Pontifex pro novo aedificio Universitatis Gregoriana subsidia petit 249
16. — *11 iulii 1925.* — Summus Pontifex gratias agit ob stipem Petrianam a Patre Nostro nomine Societatis Ipsi oblatam. 250
17. — *25 septembris 1925.* — Summus Pontifex, sodales Apostolatus Orationis ex Italia Romam peregrinantes alloquens, multa de ipso opere Apostolatus Orationis edicit 251

II. — PRO PROVINCIIS, DOMIBUS, SODALIBUS.

18. — *18 martii 1925.* — Summus Pontifex Sodalitati Marianae Aschaffenburgensi natalem ter centenarium gratulatur. . . 261
19. — *16 maii 1925.* — Summus Pontifex gratias agit et gratulatur ephemeridi « Le Missioni della Compagnia di Gesù » Venetiis editae 262
20. — *25 iulii 1925.* — Summus Pontifex ephemeridem « Razón y Fé » eiusque scriptores laudat et vigesimum quintum ab ea inita annum gratulatur 263

21. — 5 augusti 1925. — Pia Unio Chicagiensis pro Institutione catholica fovenda ad gradum Unionis Primariae evehitur et Indulgentiis ditatur 264
22. — 4 octobris 1925. — Summus Pontifex RR. DD. Prosperum Paris, Vicarium Apostolicum Nankinensem, vigesimum quintum episcopatus annum gratulatur 267
23. — 9 octobris 1925. — Laudatur nova editio operum Iacobi Balmes a P. Ignatio Casanovas parata 268
24. — 14 octobris 1925. — Summus Pontifex cruentam mortem P. Pauli Geny dolet eiusque merita commemorat 269
25. — 15 decembris 1925. — Vicariatus Apostolicus Hondurensis Britann. deinceps « de Belize » vocandus esse edicitur 270

ACTA PRAEPOSITI GENERALIS

I. — PRO SOCIETATE.

26. — 6 ianuarii 1925. — Conventus Moderatorum « Nuntiorum SS. Cordis » Romae habendus indicitur 273
27. — 16 ianuarii 1925. — Nostrorum precibus commendantur Congregationes sacrorum Rituum super miraculis B. Petri Canisii 274
28. — 2 februarii 1925. — Normae quaedam traduntur de ministeriis tempore tertiae probationis exercendis 275
29. — 11 februarii 1925. — De suffragio in examine ad gradum ferendo et de examine scripto introducendo 278
30. — 25 martii 1925. — Congressus nostrorum Missionum Romae habendus indicitur 282
Quaedam capita rerum quae in conventu missionario tractari poterunt. 283
31. — 21 maii 1925. — In gratiarum actionem pro novo Sancto et Ecclesiae Doctore Petro Canisio, hodie Societati concessio, quaedam praescribuntur preces 284
32. — 31 maii 1925. — Domus maiores designantur et quaedam de Viceprovinciarum ac Missionum ad Congregationes iuribus definiuntur 285
Domus maiores 288
Viceprovinciae independentes 291
Missiones maiores 291
Aliae Missiones dependentes. 292
Territoria separata 293
33. — 21 iunii 1925. — Epistola Patris Nostri de zelo animarum exemplo S. Petri Canisii et BB. Martyrum Canadensium in nobis fovendo 293

34. — 29 iunii 1925. — De novo Sancto novisque Beatis celebrandis quaedam normae traduntur	314
35. — 1 iulii 1925. — Instructio de dimissione Nostrorum qui solemniter professi non sunt	315
Summarium Instructionis	315
Prooemium	316
Caput. I. — Normae quaedam generales.	318
Caput. II. — De dimissione invitorem.	320
Caput. III. — De dimissione eorum qui petunt	328
Caput. IV. — De dimittendis sacerdotibus	330
Appendix	332
36. — 31 iulii 1925. — Missio in Insulis Marianis, Carolinis et Marshall Provinciae Baeticae attribuitur	333
37. — 29 augusti 1925. — Petuntur statisticae aliaeque informationes ad relationem quinquennalem parandam S. Congregationi de Religiosis hoc anno exhibendam	335
38. — 7 octobris 1925. — De bis centenaria commemoratione canonizationis SS. Aloisii et Stanislai rite praeparanda . . .	337
39. — 17 octobris 1925. — Missio Brasiliae Centralis a Provincia Romana seiungitur et in Viceprovinciam independentem erigitur	340
40. — 17 octobris 1925. — Missio Brasiliae Meridionalis a Provincia Germaniae Superioris seiungitur et in Viceprovinciam independentem erigitur	342
41. — 17 octobris 1925. — Mittuntur exemplaria libelli « Practica quaedam ad formulam scribendi » et paradigmata informationum	344
42. — 21 novembris 1925. — Nova formula renuntiationis bonorum cum omnibus Provinciis communicatur	346
43. — 30 decembris 1925. — Solvitur dubium de duratione facultatum vicennialium Leonis XII	348

II. — PRO PROVINCIIS, MISSIONIBUS, DOMIBUS.

44. — 19 aprilis 1925. — Sociis Assistentiae Hispaniae indicuntur suffragia pro insigni benefactore Exc. ^{mo} D. ^{no} Claudio Lopez a Comillis	351
45. — 31 iulii 1925. — Epistola Patris Nostri ad Socios Missionum Aegypti, Armeniae, Syriae, post earum visitationem nuper peractam	352
46. — 31 iulii 1925. — Epistola Patris Nostri ad Socios Missionis in Insulis Carolinis, Marianis et Marshall, Provinciae Baeticae nuper attributae	359

47. — 8 septembris 1925. — Administratio Provinciae Missouri-
nae ita dividitur ut, una et integra manente Provincia,
pars orientalis Viceprovinciali gubernanda committatur . . . 362
48. — 27 septembris 1925. — Administratio Provinciae Poloniae
ita dividitur ut, una integraque manente Provincia, Polonia
Minor Viceprovinciali proxime regenda committatur . . . 364
49. — 17 octobris 1925. — Epistola Patris Nostri ad Socios novae
Viceprovinciae Brasiliae Centralis 367
50. — 17 octobris 1925. — Epistola Patris Nostri ad Socios novae
Viceprovinciae Brasiliae Meridionalis 370

III. — RESPONSA.

A) INSTITUTI DECLARATIONES UNIVERSAE SOCIETATI PROPOSITAE

51. — 5 augusti 1925. — De loco quo FF. Coadiutores ultima vota
emittant 375

B) ALIA RESPONSA.

52. — 10 martii 1925. — De usu rhedae « automobilis » 375
53. — 19 aprilis 1925. — De facultatibus generalibus renovandis. 376
54. — 26 maii 1925. — De valetudine religioso modo curanda . . 376
55. — 1 iunii 1925. — De extraordinariis curationibus 377
56. — 20 iunii 1925. — De Nostri valetudinem curantibus . . . 377
57. — 30 iunii 1925. — De laboribus apostolicis Lectorum et Pa-
trum Scholasticorum 378

APPENDIX

ULTIMA DOCUMENTA DE EXPOSITIONE MISSIONARIA VATICANA.

- I. — 4 martii 1925. — Ad Moderatores Periodicorum de Mis-
sionibus 381
- II. — 25 iulii 1925. — Ad Superiores regulares Missionum . . . 381
- III. — 13 novembris 1925. — Ad Superiores regulares Missionum. 382

— — — — —

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

I. — PRO SOCIETATE.

Acta canonizationis S. Petri Canisii

1.

29 martii 1925.

Decernitur constare de duobus miraculis propositis ad canonizationem B. Petri Canisii obtinendam. — S. Rit. C. (1).

LAUSANNEN

CANONIZATIONIS

BEATI PETRI CANISII

CONFESSORIS

SACERDOTIS PROFESSI E SOCIETATE IESU

SUPER DUBIO: *An, et de quibus miraculis, post indultam ab Apostolica Sede eidem Beato venerationem, constet in casu et ad effectum, de quo agitur?*

Cum de qualibet agitur quaestione, si ritu praesertim iudiciali instituta eadem sit eodemque idcirco ritu sit absolvenda et dirimenda, quaestionis ipsius duae sunt et esse debent partes, quarum una in facto sita est, altera vero circa ius versatur. Receptissimae huic ut obtemperarent normae eamque debito, uti par erat, prosequerentur obsequio sacrae huius Congregationis Disceptatores, ex iis, quae facti sunt quaeque primam disceptationi subiectam sororis Ignatiae Walburgae Schneller sanationem respiciunt, profecti, e cunctis quae iudicialibus consignata

(1) *Acta Ap. Sedis*, vol. xvii (1925), pp. 156 sqq.

sunt tabulis, quaeque e testibus promanant iuratis, oculatis optimaque scientia instructis, compertum sibi facere potuerunt atque exploratum istud: quod scilicet soror Ignatia, quae occlusionem intestinali cruciata erat, ad extremum adducta fuerat vitae discrimen, ita nempe, ut esset iam moritura. Nihilominus eadem soror Ignatia, quae illuc usque in eodem perseveraverat proxime impendentis mortis statu, vix atque ipsi admota fuit sacra Beati Petri Canisii reliquia, contra atque, praeunte a curatione medico, communiter iudicatum fuerat, nedum mortua non est, verum et vixit, et sana facta est, et ad pristinam reversa est valetudinem, mirantibus et stupentibus cunctis, quum nulla locum paullo ante habuerit notatu digna ventris exoneratio, neque ulla adhibita fuerit chirurgica operatio.

Hisce in facto constitutis, ad alteram positae quaestionis partem, quae in iure consistit, descendere oportuit; de facto enim quodnam ferendum sit iudicium, pendet a iure; quumque in istiusmodi quaestionibus, quas *technicas* vocant, de peculiari agatur iure, illud addiscere necesse fuit a Viris in arte peritis, quos inter medicus est accensendus, qui aegrotanti sorori Ignatiae a curatione fuit. Hic enim probe noverat occlusionem intestinalem, qua tam acerbe soror Ignatia divexata erat, non morbum, sed morbi symptoma habendum esse et esse; ideoque ad morbi causam, unde praefatum derivatum fuerat symptoma, progressus ille est, eamque in tuberculari adinvenit affectione; sicque agnita statutaque morbi natura, nonnisi in chirurgica operatione omnem repositam esse salutis spem omneque certae vitandae mortis situm esse remedium, idem ipse semel atque iterum edixit contestatusque fuit a curatione medicus. Neque in hoc falsus fuit hac opinione sua, sicut ipsimet tres agnoverunt aperteque professi sunt iudiciales periti, quorum penes omnia tribunalia summa est auctoritas. Et merito quidem, quippe qui ex officio advocantur sacramentique religione adstringuntur; unde de illis scribens Benedictus XIV, apposite monet quod eorum iudicium apud sacram hanc Congregationem *pluris aestimatur quam aliorum, qui... curationi aegrotantis operam praestiterunt*; et ad quos *praecipue spectat rationes ab aliis allatas sedulo ponderare, earum momenta sedulo examini subiicere et causas et symptomata morbi ab aegroti medicis relata ad trutinam*

revocare (Lib. IV, p. 1^a, cap. 8, num. 4-5). Utramque itaque si quis complectatur initae quaestionis partem, sive quae in facto totum sui nanciscitur fundamentum, sive quae ad ius spectat, seu ex medicae aut chirurgicae rei scientia ille didicerat; si unam et alteram partem invicem conferre diligenter attenteque postea studeat, accurata ex ista comparatione necessariam et claram sibi acquirit miraculi demonstrationem, quemadmodum adquisiverunt sibi tres periti Viri, qui ab hac sacra Congregatione ex officio fuerant acciti; eorum quippe communi concordique sententia, sororis Ignatiae sanationem nonnisi miraculo fieri potuisse.

Neque secus de altera dicendum Fratris Petri Schmitz, e Societate Iesu, sanatione. Quae tria enim, ut iuris et facti pariter satisfaceret quaestioni, probanda proposita fuerant Patrono: unum, quod scilicet de lethali revera actum esset *sepsis* morbo; alterum, quod nempe nulla tribuenda esset vis et efficacia adhibito *polivalentis seri* remedio; tertium, quod nimirum repentina et perfecta contigerit sanatio, eadem haec tria probasse Patronum et Summarium ostendit denuo excussum et pervolutatum, et ea suaserunt, quae valide apteque in medium afferenda idem sategit Patronus, maximeque evicerunt trium iudicialium peritorum gravissima scripto exarata suffragia, eaque inter illud a tertio editum ex officio perito, qui in peculiaribus hisce dignoscendis et curandis morbis singulari praeditus est excellentique peritia, eumque propterea quaesita meritis appellatio decet, vulgo *specialista*.

Quum igitur, quae exorsa fuerat, disceptationi praefuisset norma, de qua initio dicendi facta fuit mentio, quumque progredientem disceptationem et ad suum properantem exitum eadem rexisset et moderata fuisset norma, factum exinde fuit, ut, quo tendebat, eo expedite secureque advenerit instituta iudicialis actio. Binas namque praehabitas, antepraeparatoriam et praeparatoriam, Congregationes, generalis subsequuta est Congregatio, quae, die vigesima quarta huius mensis martii, coram Sanctissimo Domino nostro Pio Papa XI coacta fuit. In qua a Reverendissimo Cardinali Antonio Vico, causae Relatore, sequens ad discutiendum propositum est Dubium: *An, et de quibus miraculis constet, post indultam ab Apostolica Sede Beato Petro*

Canisio venerationem, in casu et ad effectum, de quo agitur? Reverendissimi Cardinales et Patres Consultores proprias quisque exposuerunt sententias, quibus tamen intento studiosoque animo exceptis et perpensis, Sanctissimus Dominus noster supremum Sibi de more prorogandum duxit iudicium, effusis interim iteratisque precibus, caelestis luminis copiam imploraturus. Quumque mentem Suam patefacere statuisset, hodiernam designavit diem Dominicam Passionis; eapropter, post devotissime oblatum divinae Maiestati Eucharisticum sacrificium, ad Vaticanas Aedes advocari voluit Reverendissimum Cardinalem Antonium Vico, Episcopum Portuensem et S. Rufinae, sacrae rituum Congregationi Praefectum causaeque Relatorem, una cum R. P. Angelo Mariani, Fidei Promotore generali, meque insimul infrascripto Secretario, eisque adstantibus, solemniter edixit: *Constare de utroque proposito miraculo; de primo nempe instantaneae perfectaeque sanationis sororis Ignatiae Walburgae Schneller ab occlusionione intestinorum ex affectione tuberculari; deque altero instantaneae perfectaeque sanationis Fr. Petri Schmitz, e Societate Iesu, a lethali sepsis morbo.*

Hoc autem Decretum evulgari et in acta sacrae rituum Congregationis inseri praecepit quarto calendas apriles anno MDCCCXV.

† A. Card. Vico, Ep. Portuen. et S. Rufinae,
S. R. C. Praefectus.

L. ✠ S.

ALEXANDER VERDE, Secretarius.

2.

29 martii 1925.

Decernitur tuto procedi posse ad sollemnem Beati Petri Canisii canonizationem. — S. Rit. C. (I).

LAUSANNEN.

CANONIZATIONIS

BEATI PETRI CANISII

CONFESSORIS

SACERDOTIS PROFESSI E SOCIETATE IESU

SUPER DUBIO: *An, stante approbatione duorum miraculorum, post indultam ab Apostolica Sede eidem Beato venerationem, tuto procedi possit ad solemnem ipsius Canonizationem?*

Quae et quanta sint merita, quibus praestat et ditescit causa Canonizationis Beati Petri Canisii, universa eiusdem Beati vita gestaeque res ostendunt aperteque significant. Sed quae egit operatusque fuit Beatus Petrus Canisius per integrum suae vitae curriculum, quod septuaginta et septem annorum conclusum fuit spatio, singillatim retexere fideliterque persequi perlongum profecto esset opus, quantumvis auditu periucundum maximoque cum totius christiani populi fructu coniunctum. Nihilominus praedivitem non minus quam praeclaram gestorum segetem perstringere eamque uno fere introspicere ac dimetiri oculorum coniectu difficile sane non est prudenti viro, sagaci iustoque rerum aestimatori. Hic enim, post accuratam adhibitam pervestigationem, facere non potest, quin strato rectoque tramite illuc adducatur, ut agnoscat et fateatur, ex hisce duobus, e nativo veluti ac primario fonte, et alta tamquam ex radice, omnia ad unum fuisse derivata; e perspecta nimirum, qua Beatus Petrus Canisius sanctitate floruit, et ex insigni eximiaque, qua inclaruit, doctrina.

Eum plane omnipotens et misericors excitavit Deus, ut, duplici quasi munitus gladio, totus ad depravatos reformandos

(1) *Acta Ap. Sedis*, vol. xvii (1925) pp. 197 sqq.

populi mores incumberet et ad insectandam et refellendam longe lateque grassantem haeresim. Huic, quae peculiaris Beati Petri Canisii missio seu vocatio esse debebat, ipsemet prolusit Deus, uti ex adiunctis conicere licet, quae Petri comitata sunt nativitatem. E tribus siquidem, quae pro eiusdem Beati festo ab hac sacra rituum Congregatione approbatae sunt, historicis lectionibus, ei, quae prima est, istud praefixum legitur exordium: *Petrus Canisius Noviomagi in Geldria natus est eo ipso anno, quo Lutherus in Germania, aperta rebellione, ab Ecclesia descivit, et Ignatius de Loyola in Hispania, terrestri militia abdicata, ad proeliandum proelia Domini se contulit; Deo nimirum portendente, quos ille posthac adversarios, quem sacrae militiae ducem esset habiturus.* Revera, duce ac magistro legifero patre Ignatio de Loyola, quot quantosque Petrus Canisius fecerit progressus, et qua constantia et fidelitate suae adhaeserit missioni seu vocationi, eamque quam plene cumulateque fuerit exsequutus, qui, a prima exorsi Petri aetate, et subinde per varia ipsius vitae stadia, et, post pretiosum eiusdem obitum, adeo diuturno varioque saeculorum cursu subsequuti sunt, mirum in modum comprobarunt eventus.

Quorum e numero unum vix atque alterum operis pretium est decerpere, prout in apostolicis enarrantur Litteris, quibus, Summo Pontifice sa. me. Pio Papa IX, anno millesimo octingentesimo sexagesimo quarto, Petro Canisio Beatorum delati sunt honores. Sextum porro supra vigesimum ille agebat annum, cum a Cardinali Othone Truchsensi, Episcopo Augustano, qui Viri scientiam virtutemque probe noverat, missus ad Concilium Tridentinum est, theologi nomine ac munere insignitus; in eoque frequentissimo Catholicorum Patrum consessu nemini probata non est illius in disserendo doctrina, in explicandis quaestionibus consilii maturitas, in respondendo alacritas, in dicenda sententia gravitas et constantia. Quo autem flagrabat ardore catholicae tuendae veritatis, de recta sanaque iuvenum institutione summopere se prae buit sollicitum; pertinaci idcirco contendit studio, ut incorrupta iterum doctrina et scholastica theologia, accitis ad docendum probatae fidei magistris, publice traderentur; et quum a Protestantibus per libellos erroribus refertos dispergi in vulgus venenum cerneret, ut opportunum

tanto malo remedium adhiberet, ipse catholicae doctrinae *Summam* conscripsit, ab Episcopis et theologis unanimi cum plausu exceptam et undequaque in animarum bonum diffusam.

Primus gubernandae provinciae Germanicae a sancto Ignatio praepositus, collegia erudiendae iuventuti ubique excitavit, omnemque dedit operam, ut perpetuo constitueretur in Urbe *Germanicum Collegium* excipiendis eius nationis iuvenibus, qui, sub auspiciis Romanorum Pontificum, bonis instituti moribus, rectisque enutriti doctrinis, in patriam reversi, fortes, tamquam Christi milites, pervagantem haeresim debellant.

Heic sistere oportet; ulterius quippe progredi praestituti apostolico huic Decreto non sinerent fines. Quocirca, ut, unde primum profectus est, eo revertatur sermo, neminem, qui in ecclesiastica et etiam civili vel paulisper versatus sit historia, effugere potest, qua Beatus Petrus Canisius sanctitate fulserit, qua excelluerit doctrina et quo amico arctissimoque altera cum altera in eodem Beato Petro Canisio coniuncta fuerit et sociata foedere. Sed haec agnoscere et praedicare idem est atque agnoscere et praedicare merita, quibus valide copioseque instructa et parata ad supremum accedit Canonizationis fastigium praestantissima haec Beati Petri Canisii causa, quemadmodum facto calculoque suo, prae primis, uti par erat, agnovit probavitque sacer hic Ordo in generalibus ipsius sacri Ordinis Comitiis, quae, die vigesima quarta huius mensis martii, coram Sanctissimo Domino nostro Pio Papa XI celebrata sunt. Nam, ut recentiore aetate, peculiaribus incidentibus adiunctis, factum fuerat in causa Canonizationis Beatae tunc Ritae a Cassia, ita de duobus insimul in eadem generali Congregatione actum est Dubiis: *An, et de quibus miraculis, post indultam ab Apostolica Sede Beato Petro Canisio venerationem, constet in casu, et ad effectum, de quo agitur?* et: *An, supposita approbatione miraculorum, tuto procedi possit ad solemnem ipsius Beati Canonizationem?* Quumque hoc alterum pariter Dubium per Reverendissimum Cardinalem Antonium Vico, causae Relatorem, fuisset propositum, omnes, qui interfuere, quum Reverendissimi Cardinales tum Patres Consultores, affirmativum tulerunt suffragium. Sanctissimus vero Dominus noster, omnium sententiis perceptis, pro rei gravitate, monitos voluit cunctos, ut preces impensius adhibe-

rentur, quae Sibi caeleste Spiritus Sancti lumen impetrarent atque auxilium.

Hodierna autem die Dominica Passionis, sacris Mysteriis piissime celebratis, ad Vaticanas Aedes acciri mandavit Reverendissimum Cardinalem Antonium Vico, Episcopum Portuensem et S. Rufinae, sacrae rituum Congregationi Praefectum causaeque Relatorem, una cum R. P. Angelo Mariani, Fidei Promotore generali, meque insimul infrascripto Secretario, eisque adstantibus, solemniter edixit: *Tuto procedi posse ad solemnem Beati Petri Canisii Canonizationem.*

Hoc Decretum publici iuris fieri, in acta sacrae rituum Congregationis referri Litterasque Apostolicas sub Plumbo de Canonizationis solemnibus, quandocumque Sanctissimo Domino nostro placuerit, in Basilica Vaticana celebrandis expediri iussit, quarto calendas apriles anno MDCCCXXV.

† A. Card. Vico, Ep. Portuen. et S. Rufinae,
S. R. C. Praefectus.

L. ✠ S.

ALEXANDER VERDE, *Secretarius.*

3.

29 martii 1925.

Oratio Patris Nostri et Responsum Pontificis Pii XI cum solemniter ederentur decreta de miraculis et «tuto» in causa canonizationis B. Petri Canisii (I).

ORATIO PATRIS NOSTRI AD SUMMUM PONTIFICEM.

BEATISSIMO PADRE,

Lo spettacolo magnifico, che la Santità Vostra alcuni giorni or sono notava essere insolito e raro, si è oggi rinnovato: sono tre Cause che arrivano insieme al loro felice termine; sono tre Eroi che presto dalla mano augusta di Vostra Santità riceveranno l'aureola dei Santi o il nimbo dei Beati, debole ma veritiero riflesso della luce che li circonda

(I) Ex *Osservatore Romano*, 30-31 marzo 1925. — In Responso Summi Pontificis quasdam periodos, ab ephemeride solum compendio relatas, ex notis manuscriptis complendas curavimus.

nel cielo (1). In questo piccolo ma eletto gruppo noi ammiriamo con santa compiacenza il nuovo vaghissimo giglio del Carmelo e l'infula del santo Pastore di Macerata e Tolentino bellamente avvicinati al bordone dell'Apostolo della Germania e alla penna del dotto Catechista e del teologo di Trento, il quale, acceso dalle fiamme del Cuore di Gesù che la vigilia della sua solenne professione nella Basilica Vaticana gli si era mirabilmente rivelato, spese la sua lunga vita in continue e utilissime fatiche per conservare in tutta la sua purezza la fede nell'Europa Centrale e per difendere i sacrosanti diritti di cotesta Santa Sede, di cui sempre si professò ubbidientissimo figlio e servo fedele. Davanti ad uno spettacolo così bello e così eloquente, non possiamo che adorare con umile gratitudine la divina Sapienza e Bontà che ce lo ha preparato, e ringraziare la Santità Vostra che con la Sua venerata parola ce lo rivela.

E poichè è toccato a me il gradito compito di umiliare ai Vostri piedi questo comune ringraziamento, lo faccio tanto più volentieri in

Versio latina:

Magnificum spectaculum quod Sanctitas Tua, paucis ante diebus, notabat esse insolitum rarumque, hodie denuo conspiciendum se prodit: etenim tres causae sanctorum ad suum felicem exitum simul perveniunt; tres scilicet heroes augusta Tuae Sanctitatis manu coronam Sanctorum aut nimbum Beatorum mox recepturi sunt, debilem sane, veram tamen illius luminis repercussionem, quo in caelo circumfunduntur. In hoc manipulo, parvo illo quidem sed apprime electo, sancta cum laetitia novum admiramur pulcherrimum Carmeli lilium, sanctique Pastoris Maceratae et Tolentini sacram infulam perbelle coniuncta cum Apostoli Germaniae baculo calamoque docti catechistae et Tridentini theologi, qui, accensus flammis Iesu Cordis, — ipsi mirandum in modum in Vaticana Basilica manifestati, pridie quo solemnī ritu sua vota nuncupavit —, in continuis et utilissimis laboribus longam suam vitam consumpsit, ut in Europa Centrali perfectam fidei integritatem servaret, et sacrosacta iura defenderet huius Sanctae Sedis, cuius semper obedientissimum filium servumque fidelem se professus est. Coram tam pulchro et eloquente spectaculo, non possumus, quin humili gratoque animo divinam Sapiētiā et Bonitatem adoremus, quae illud nobis paravit, atque Sanctitati Tuae, quae venerabilibus verbis illud nobis manifestat, gratias agamus.

Cum autem has communes gratias ad Tuos pedes persolvendi iucundum officium mihi creditum sit, eo libentius hoc munere fungor, quo dua-

(1) Ut mos est, simul cum decretis de B. Petro Canisio alia quoque similia decreta lecta sunt de B. Teresia a Iesu Infante ex Ordine Carmelitarum, et de Ven. Vincentio M. Strambi, Episcopo Maceratensi et Tolentinate, e Congregatione SS. Passionis D. N. I. C.

quanto che ci sentiamo in questa occasione legati con particolari vincoli di carità alle altre due sì illustri Famiglie religiose che partecipano al giubilo santo di questo giorno. In un comune trionfo di glorificazione, più di tre secoli fa, furono uniti a S. Teresa, S. Ignazio e S. Francesco Saverio; recentemente alle bianche lane di Colei che già il popolo chiama la « Santa di Lisieux » fu associata la porpora del Beato Bellarmino; e già i figli della gran Madre del Carmelo e del Patriarca di Loyola si apprestano a commemorare la ricorrenza due volte centenaria dei supremi onori degli altari che a pochi giorni di distanza un Pontefice Domenicano, Benedetto XIII, tributava a S. Giovanni della Croce, a S. Luigi Gonzaga e al serafico giovanetto S. Stanislao Kostka.

Ai figli di S. Paolo della Croce oggi la Compagnia di Gesù si associa, pregustando con loro il gaudio dell'esaltazione del santo Vescovo Passionista, il quale, per la sua venerazione verso S. Ignazio, volle per la prima volta usare le insegne episcopali presso il sepolcro di lui; e tanto si adoperò, benchè invano, per riaverla nelle sue Diocesi, che ancor vivente fu da essa assai stimato e venerato, fino ad essere ammesso alla partecipazione dei meriti dell'Ordine; il che accresce ora in noi la fiducia di partecipare più largamente ai benefici della sua intercessione.

Così la nostra gioia è resa più pura, più completa dalla carità, da questa regina delle virtù, che è vincolo di perfezione e compendio di ogni santità che ha formato i Santi ed ora eternamente li unisce nell'ineffabile gloria celeste.

bus aliis illustribus religiosis familiis sanctam huius diei laetitiam participantibus, speciali caritatis vinculo coniunctos nos esse hodie sentimus. Communi enim gloriae triumpho, plus quam tribus ante saeculis, Sanctae Teresiae Sanctus Ignatius et Sanctus Franciscus Xaverius consociati sunt; recens vero candidae lanae Illius quam « Sanctam a Lisieux » populus iam nunc appellat, Beati purpura Bellarmini consociata fuit, atque inclytae Carmeli Matris et Loyolaei Patriarchae filii iam se accingunt ad bis centesimum anniversarium annum commemorandum, quo, paucis intermissis diebus, a Dominicano Pontifice Benedicto XIII, et Sancto Ioanni a Cruce, et Sancto Aloisio Gonzaga, et seraphico adolescenti Sancto Stanislao Kostka supremi altarium honores fuerunt decreti.

Hodie Sancti Pauli a Cruce alumni Societas Iesu se coniungit, atque gaudium cum eis, praegustat gloriae illius Passionistae Episcopi, qui pro qua in S. Ignatium veneratione suae episcopalis dignitatis insignibus ad eius sepulchrum prima vice uti voluit, atque Societatem Iesu ut in suas Dioeceses reducem videret tanto conatu quanquam frustra satagit, ut, ab eadem propterea summa veneratione et honore adhuc vivens sit habitus et particeps fieret omnium meritorum Ordinis.

Quod quidem hodie nostram spem accrescit eius intercessionis beneficium abundantius participandi.

Beatissimo Padre,

Noi Vi ringraziamo dall'intimo del cuore di averci procurato un sì dolce convegno di fraterna, scambievolmente letizia; noi Vi ringraziamo ancor più per quei prossimi convegni, ai quali, come speriamo, l'odierno prelude, per quelle feste soavissime, in cui vedremo nei nostri fratelli glorificata la nostra stessa vocazione, il nostro rispettivo Istituto. Sarà un inno di gloria che Voi, Beatissimo Padre, innalzerete alla vita religiosa, a quello stato di perfezione che il mondo lontano da Cristo disprezza perchè non conosce, ma che Voi tanto stimiate, dal quale Voi tanto Vi aspettate. Da questo chiuso giardino dello Sposo celeste sbocciarono tutti e tre i bei fiori di cui oggi ci rallegriamo, la cui varietà abbellisce la Chiesa, il cui profumo aleggia intorno al Vostro trono. Essi certamente sorridono dal cielo a Voi, loro glorificatore, e Vi ricambieranno l'onore loro procurato, con l'esaudire i voti apostolici del Vostro Cuore paterno. Noi li facciamo nostri questi Vostri voti, e umilmente preghiamo il Signore che durante il Vostro Pontificato voglia dare alla sua Chiesa molti Pastori simili al Venerabile Vincenzo M. Strambi; che voglia suscitare numerosi banditori della divina parola e zelanti propugnatori della verità come il B. Pietro Canisio; e che si degni moltiplicare le anime innocenti ornate di quella evangelica semplicità e ingenuo candore che tanto rapisce nella B. Teresa.

E affinchè noi per i primi non ci mostriamo indegni dei santi nostri fratelli che esultanti veneriamo, ci avvalor, Beatissimo Padre, l'Apostolica Vostra Benedizione, che umilmente Vi domandiamo per noi, per le nostre religiose famiglie, per le Diocesi che si gloriano di aver dato i natali o di accogliere la tomba di questi grandi Servi di Dio, per tutti quelli che hanno cooperato a preparare ed affrettare il santo giubilo di questo giorno indimenticabile.

Ita purius et plenius nostrum gaudium efficitur caritate, illa nempe virtutum regina, quae, vinculum perfectionis est omnisque sanctitatis summa, quae Sanctos efformavit, eosque nunc in caelorum ineffabili gloria in aeternum coniungit.

Beatissime Pater, intimo ex animo gratias Tibi referimus, quod fraternae mutuaeque laetitiae nobis tam dulcem conventum comparaveris; ampliores etiam gratias agimus de proxime futuris conventibus, quibus hodiernus, ut speramus, quasi praeludit, de illis, inquam, suavissimis festis diebus, quibus in exaltatione fratrum nostrorum, ipsa nostra vocatio, ipsumque cuiusque nostrum Institutum gloria cumulatam videbimus. Hymnum utique gloriae illa die compones in laudem religiosae vitae, illius nempe perfectionis status, quem mundus a Christo alienus spernit, eo quod illum ignorat, quem Tu vero tanti facis et ab eo tanta expectas. Ex

hoc coelestis Sponsi horto tres illi speciosi flores germinarunt, quibus hodie laetamur, quorum varietas Ecclesiam adornat, et quorum odores Tuum thronum fragrantia perfundunt. De coelis sine dubio subrident Tibi, suae praesentis gloriae auctori, atque honores ipsis comparatos, apostolicis animi Tui votis annuendo, Tibi pro merito rependent. Haec autem Tua vota hodie nostra facimus, Deumque humili animo precamur, ut, Te Pontifice, multos Ecclesiae suae, similes Venerabili Vincentio M. Strambi pastores, atque divini verbi praecones studiososque veritatis propugnatores, ut fuit Beatus Canisius, suscitare dignetur, et animas innocentes multiplicare, illa evangelica simplicitate candidaque ingenuitate ornatas, quae in Beata Teresia effulgens tantopere oblectat animos.

Ne vero primos nos sanctis nostris fratribus, quos laetabundi veneramus, indignos esse ostendamus, nos confirmet, Beatissime Pater, Apostolica Tua Benedictio, quam nobis humiliter imploramus, nostris etiam religiosis familiis, dioecesis, quae illos insignes Dei Servos vel in lucem edidisse, vel eorum sepulchra servasse gloriantur, universis tandem qui, in praeparanda et acceleranda huius memorabilis diei laetitia, adiumento fuere.

RESPONSUM SUMMI PONTIFICIS.

È vero: si rinnovano gli spettacoli che sembravano unici; diventano frequenti, stavamo per dire quotidiani, i godimenti che sembrerebbero riservati a circostanze rarissime nella storia stessa del mondo, nonchè nella breve storia di una vita umana. Questo fa l'Onnipotenza divina che di tante cose belle, sublimi, infinitamente numerose, semina gli spazi della terra e del cielo.

Tre nuove magnifiche imbarcazioni entrano trionfalmente nel porto della suprema gloria. Ai gigli, alle rose, alle grazie del fiore del chiuso Carmelo di Lisieux si uniscono la maestà veneranda del Vescovo, del pastore di anime, e le fiamme dell'apostolico zelo, lo splendore di sacra scienza, le sacre infatigate energie del Beato Pietro Canisio.

Furono ben rilevati, ben ricordati tanti lontani incontri di religiose famiglie, di tanti amici di Dio ravvicinati un giorno nella lotta, ed ora nella luce della gloria. Sono quelle che nel linguaggio comune si dicono *combinazioni*, ma che la mano di Dio graziosamente *combina* nel corso dei secoli. Nulla di più consolante per i Servi di Dio che il constatare — non appena si attende allo svolgimento degli avvenimenti umani — come c'è lassù una mente, un Cuore che non solo provvede largamente agli immediati bisogni dell'umanità, ma discende anche a così

squisite cure, a così delicate attenzioni di provvidenza; è consolante sentirsi in così buona e affettuosa custodia. Ed è precisamente in questa consapevolezza che tutti i Santi hanno attinto ciò che a tutti loro è comune, il più filiale abbandono, cioè, e la più fedele sudditanza nelle mani, nel pensiero, nel cuore di Dio.

È lì che essi trovano quella elevazione di spirito che li fa passare sulla terra pur non toccando terra, come il fiore purissimo del Carmelo, la candida celestiale meteora di Lisieux.

È lì che i Confessori, i Martiri, i quasi Martiri, come il Venerabile Strambi, attingono quella generosità di zelo apostolico, quella costante preparazione al martirio che fa loro affrontare le vie dell'esilio piuttosto che mettere in dubbio un istante solo l'adempimento del proprio dovere.

È lì che le anime grandi come il Beato Canisio dimenticano se stesse, e non pensano, non vivono se non per il lavoro, per

Versio latina:

Sic est omnino: iterantur spectacula quae unica videbantur; frequentia, prope dixi quotidiana, renovantur gaudia, quae rarissimis temporibus non tantum brevis historiae unius vitae humanae, sed etiam ipsius mundi, propria esse videbantur. Talia operatur Deus Omnipotens, qui in terrenis caelestibusque spatiis tot pulchra tamque sublimia affatim et abunde diffundit.

Tres novae splendidae naves in supremae gloriae portum triumphantes ingrediuntur. Liliis, rosis, venustis floribus clausi Carmeli a Lisieux coniunguntur tum animarum Pastoris, Episcopi veneranda maiestas, tum apostolici zeli flammae splendorque sacrae doctrinae, et sancti invictique labores Beati Petri Canisii.

Iure notati sunt et evocati tot longinqui occursus religiosarum familiarum, tot amicorum Dei olim in praelio, hodie vero in gloriae lumine consociatorum. Quae quidem vulgo dicuntur « combinationes », Dei autem manu, saeculorum decursu, venuste componuntur. Nihil servos Dei magis consolatur quam habere compertum, statim ac rerum humanarum evolutio consideratur, exsistere superius mentem aliquam animumque, qui non tantum prementi hominum inopiae liberaliter providet, sed ad exquisitam etiam sollicitudinem et tam suavem providentiae curam descendit. Nosse enim se tam amica bonaque custodia teneri magno sane solatio est. Cuius rei cognitione Sancti omnes id potissimum adepti sunt, quod singulis eorum est com-

la fatica, per il sacrificio che richiede l'apostolato a gloria di Dio ed a bene delle anime.

Questo accenno alle delicate disposizioni della Provvidenza divina Ci impone un'altra riflessione intorno alla cara rispondenza delle belle e sante figure, in questa circostanza glificate, con le necessità del momento presente.

In un tempo di tanta superbia di vita, di tanta insolenza di sensualità, ecco la Beata Teresa del Bambino Gesù, visione di semplicità incantevolmente infantile e di purezza, che si eleva tanto in alto in quello, che è della purezza l'ambiente e il regno, la disciplina cioè e la penitenza.

In un tempo in cui il ministero sacerdotale ed episcopale è diventato tanto più difficile quanto più vaste, varie e complicate e non sempre agevoli sono le opere, che l'ora attuale richiede e per le quali sono insufficienti le norme pastorali di un tempo che fu e che ebbe altri beni e conobbe altri mali, ecco un Vescovo che non solo è modello, ma eroe e quasi martire dell'episcopale ministero. È un modello, un conforto, una promessa.

In un tempo in cui da tanti, da una grande maggioranza, tutto si studia meno Dio, in cui tutte le scienze sono credute

mune, maxime nempe filialem sui deditionem et fidelissimum obsequium in manus, in mentem animumque ipsius Dei.

Ibi eam animi elevationem inveniunt, qua vitam in terra degunt quin tamen terram tangant, quemadmodum purissimus Carmeli flos, caelestis a Lisieux candida stella.

Ibi Confessores et Martyres et quasi Martyres, ut Venerabilis Strambi, eam apostolici zeli magnanimitatem constantemque martyrii praeparationem hauriunt, qua potius exilium deligant, quam vel minimum a sui muneris officio deflectant.

Ibi strenui viri, ut Beatus Canisius, sui ipsorum obliti, iam nil respirant nisi labores, aerumnas, sacrificia, quae apostolatus ad Dei gloriam bonumque animarum expostulat.

Haec suavium divinae Providentiae rationum commemoratio Nos inducit ad alia animo reputanda, quae nobiles inter sanctosque homines a Nobis hac occasione dilaudatos et hodiernas temporum difficultates vigent.

Hoc tempore tantae arrogantiae tamque procacis licentiae, ecce Beatam Teresiam a Puero Iesu, specimen simplicitatis mirifice infantilis necnon puritatis, quae adeo in sublime se evehit in eo, quod est

capaci di qualche utilità tranne la scienza della religione, dell'anima e di Dio, in cui tra tante dottrine è dimenticata precisamente quella che è la più eccelsa, perchè è la dottrina del Maestro divino; in questi tempi, in cui la stampa assorge a tanta potenza e importanza nel mondo, divenuta ora eco ed espressione della gran voce dei popoli, ora di questi informatrice, ammonitrice, subornatrice; in questi tempi, benvenuta sia la bella, grande figura del Beato Pietro Canisio, di quell'uomo che divise la sua vita tra le opere dello zelo apostolico e gli studi delle scienze sacre, la diffusione delle cattoliche verità con le sue opere dottrinali, controversistiche, liturgiche, catechistiche sopra tutto, e così in qualche modo divenne uno dei creatori della stampa cattolica, della « rivista » cattolica.

È evidente in queste coincidenze la graziosa disposizione della Provvidenza divina, che qualche volta maternamente sollecita sembra affrettarsi, qualche volta sembra quasi appartarsi,

puritatis et centrum et regnum, id est in morum disciplina et afflictatione corporis.

Hoc tempore, quo sacerdotum et episcoporum munera eo difficiliora evaserunt, quo ampliora, magisque diversa et salebrosa sunt, quando negotia praesenti aetate requisita nec semper facilia sunt, nec ea pastoralis ratione tractari possunt, qua alio tempore, cum alia bona aliaque mala ob oculos versantur, ecce Episcopum, ministerii episcopalis non solum exemplar, sed etiam heroem et quasi martyrem. Exemplar est, solamen simul et augurium.

Hoc tempore, quo a tot, a plerisque hominibus, omni rei, Deo excepto, studetur; quo omnes scientiae, praeter religionis, animae et Dei scientiam, aliquo modo utiles esse posse censentur; quo, tot inter doctrinas, illa dumtaxat oblivione premitur, quae est omnium suprema, quippe quae a divino Magistro tradita; hoc saeculo, quod ad tantam potentiam tantumque momentum divulgatio typographica assurgit, ut iam habeatur tamquam echo et expressio magnae vocis populorum, illos modo instruens, modo monens, modo vero depravans; hoc, inquam, tempore iam veniat auspicato Beati Petri Canisii nobilis insignisque persona, illius nempe viri, qui vitam suam transegit inter apostolici zeli labores sustinendos, sacras disciplinas ediscendas, et catholicas veritates propagandas, operibus suis doctrinalibus, sive de controversiis, sive liturgicis, sive praesertim catechisticis, ita ut unus e primis preli « periodici » catholici auctoribus aliquo modo efficeretur.

sembra tardare, ma non è mai in ritardo, arriva sempre nel momento vero, così come il Profeta diceva: *Si moram fecerit, expecta illum, quia veniens veniet et non tardabit.*

È pur vero quello che veniva soggiunto, che Noi stiamo intessendo un magnifico inno di gloria alle famiglie religiose. A queste sacre famiglie è ben dovuto un inno di gloria, perchè esse sono le milizie scelte di tutte le forze del Bene e della Verità; sono là gli apostoli, i martiri di domani; sono là i fiori più belli nei quali si compiace il Cuore di Dio, e dei quali si onora la loro madre e maestra, la Chiesa. Ella ha ben diritto di gloriarsene, perchè essa sola, ammaestrata da Dio, sa formare i Santi e sa poi coronarli di quella gloria che è in proporzione vera con la loro grandezza.

Ma anche al laicato cattolico si deve riferire questo inno di gloria, e il laicato ha tutto il dovere e tutto il diritto di associarsi. Anche per esso c'è, nella glorificazione degli eletti ora

Quibus in adiunctis clarissime benefica divinae Providentiae ratio apparet, quae, quandoque, materno affectu impulsa, festinare videtur, quandoque vero quasi recedere et dimorari; semper tamen, quin unquam reapse moretur, opportuno tempore advenit, ut Propheta dicebat: « Si moram fecerit, expecta illum, quia veniens veniet et non tardabit ».

Iure etiam fuit additum, Nos magnificum religionis familiis hymnum gloriae componere; his enim sanctis familiis gloriae hymnus debetur, quippe quae omnis Boni Veritatisque sint exercitus electi; illic invenies apostolos, martyres futuros, illic pulcherrimos flores, qui Dei animum delectant, suaeque matri et magistrae Ecclesiae honori sunt. Quae certe illis iure gloriatur, cum ipsa sola, edocta a Deo, sanctos effingendi viam cognoscat, eosque ea gloria coronandi, quae eorum excellentiae vere respondeat.

Sed laicis etiam catholicis illud carmen gloriae referri debet, quippe qui et ius et officium eiusdem laudis participandae omnino habent. Ipsis etiam, cum horum electorum laudes hodie celebramus, et gloriae et grati animi et sanctificationis hymnus debetur.

Gloriae hymnus: unde enimvero Sancti et Sanctae, religiosi et religiosae egrediuntur, qui, velut divinum germen, in Ecclesia multiplicantur? E laicorum ordine. Ita obvia est huius rei veritas, ut vel admirationem movere possit. Illi ergo laicorum etiam ordinem exornant. Non omnes quidem laici per alta vitae proprie religiosae culmina iter

celebrati, un inno di gloria, un inno di gratitudine, un inno di santificazione.

C'è un inno di gloria. Donde vengono infatti i Santi e le Sante, i religiosi e le religiose che pullulano, germogliazione divina, nella Chiesa? Essi vengono dal laicato. La verità è tanto semplice che può anche sorprendere. Essi dunque sono anche gloria del laicato. Non tutti, del laicato, possono passare per le alte vette della vita religiosa propriamente detta, non a tutti è dato di raggiungere i gradi della santità canonica e canonizzata; così come non tutti possono essere Tommaso d'Aquino o Dante Alighieri, Galileo o Volta. Ma come queste sono glorie dei popoli che hanno dato tali sommità, così i Santi sono gloria dell'umanità che ha dato tante grandezze di anime vicine a Dio.

Ma insieme all'inno della gloria risuona l'inno del ringraziamento, poichè non è solo la gloria di Dio e l'onore della Chiesa quello che discende dall'opera dei Santi. Basta guardare a quello che tante famiglie religiose fanno per il bene dei popoli cristiani e non cristiani, alle migliaia di case aperte alla cura molteplice, fisica, morale, intellettuale, pedagogica della gioventù. Basta vedere l'immenso numero di asili, rifugi, ospedali nei quali tutte le miserie umane trovano assistenza, aiuto, conforto, rimedio. Basta pensare a tanta luce di scienza, a tanto beneficio

agere possunt; et sicut Thomam ab Aquino vel Dantem Alighieri, Galilaeum aut Volta non omnes aequare possunt, ita canonicae et canonizatae sanctitatis gradus non omnibus datum est attingere. Attamen quemadmodum illi gentibus, quae tam excellentissimos viros dederunt, gloriam afferunt, ita Sancti gloria sunt humanitatis, quae tantum animarum Deo vicinarum lumen praebuit.

Sed cum gloriae carmine, grati etiam animi hymnus resonat, siquidem non solum Dei gloria aut Ecclesiae laudes e Sanctorum rebus gestis defluunt. Non satis est ea omnia contemplari, quae tot religiosae familiae in emolumentum christianorum et infidelium populorum operantur: innumeras domos ubi totis viribus moralibus, intellectualibus, physicis, multiplici sollicitudine, iuvenes educantur. Satis est aspicere immensum numerum asylo- rum, refugiorum, nosocomiorum, ubi omnes miseri auxilium, adiumentum, solamen, remedium inveniunt. Satis est animo reputare tantam scientiae lucem et tantum christianae educationis beneficium. Satis est gloriosam Expositionem Missionariam ingredi, ut quis videat quae exsequantur, quin ad sanctitatis culmen

di cristiana educazione. Basta entrare nella gloriosa Esposizione Missionaria per vedere quello che, anche senza salire ai fastigi della santità, fanno quei martiri, quei confessori, quei lavoratori indefessi, eroici, e non soltanto per la Religione, ma anche per la semplice umanità, non soltanto per il Cristianesimo, ma anche per la più elementare civilizzazione. Basta vedere, rilevare queste cose, per intendere tutta la immensità dell'onore che compete al popolo cristiano, che un giorno l'Apostolo chiamava col titolo glorioso di *plebs sancta*.

È un inno di ringraziamento e un inno di santificazione; perchè se non è per tutti la vita religiosa, a tutti si rivolge l'invito a salire più in alto; e le famiglie religiose dicono a tutti i laici, a tutte le varietà dei laici, come e fin dove possa salire la debole natura umana portata dalla grazia divina, quando sia corrisposta dalla docile volontà umana; dicono a tutti: *Ascende superius*. È dietro questa voce che ascendono non solo un Contardo Ferrini (1), ma tanti Contardi Ferrini, quanti sono nella gioventù cattolica e nella cattolica virilità, buoni e santi laici, giovani e giovinette, uomini, padri e madri di famiglia, studenti e studentesse di ogni scuola, che modestamente vivono e lavorano

ascendant, illi martyres, confessores, indefessi atque heroici operarii, non religionis tantum, sed simplicis etiam humanitatis causa, non Christianismi solum gratia, sed etiam maxime vulgaris culturae. Satis est talia videre et existimare, ut quis intelligat quam insignes laudes christiano acquirantur populo, quem olim Apostolus glorioso nomine «plebis sanctae» appellabat.

Ut grati animi, ita sanctificationis carmen est; etenim, si non omnibus convenit vita religiosa, singulis tamen exhortatio ad altiora petenda dirigitur; et omnibus laicis, cuiuscumque sint ordinis, religiosae familiae ostendunt quo modo et quousque ascendere possit imbecillis hominum natura, quando gratiae Dei sublevanti docili voluntate respondet. Omnibus dicunt: «Ascende superius».

Qua voce allecti, non solum Contardus Ferrini, sed tot Contardi Ferrini ascendunt, quot inter iuvenes virosque catholicos, boni et sancti laici inveniuntur, pueri puellaeque, viri, patres matresque fa-

(1) Professor laicus in Universitate civili Papiensi, magna cum sanctitatis fama vita functus anno 1902, cuius beatificationis causa iam introducta est.

per il Signore. Forse mai come ai tempi nostri fu dato di veder pullulare e fiorire tanto vigore di vera santità cristiana.

Davvero abbiamo di che unirci al gaudio di tutte le famiglie religiose, di tutte le Diocesi, di tutte le regioni, che oggi esultano; e dividiamo di tutto cuore la loro gioia.

In questi momenti in cui corre tanta divisione di animi, ingenerando insani nazionalismi dopo insane inimicizie, è più che mai opportuno il ricordo dei Santi che illuminarono tanti paesi e tanti popoli con la luce della loro universale carità. Basti per tutti il Beato Pietro Canisio, nato in Olanda, morto in Svizzera, apostolo nella Germania, nell'Austria, nell'estremo lembo occidentale della Francia, discepolo di Ignazio a Roma, maestro a Messina, dottore a Bologna. C'è davvero di che rallegrarsi e aprir l'animo a visione di più lieto avvenire in questi *melioris aevi nuncia*.

Nel conforto pertanto di queste memorie, di questi auspici, impartiamo l'Apostolica Benedizione, come l'invocava testè l'interprete così eloquente dei comuni voti. Vada essa in tutte le direzioni indicate: alle famiglie religiose, a quelle anzitutto, che sono, diciamo così, titolari di questa festività, e poi a tutte le altre che con esse hanno comune la divina sequela; vada alle Diocesi che si onorano di avere speciali vincoli con questi Servi di Dio; vada finalmente a quanti partecipano al giubilo di questa, come fu ben detta, indimenticabile giornata.

milias, omnium disciplinarum studiosi et studiosae, qui Domino modeste vivunt et laborant. Nunquam fortasse, ut hac nostra aetate videre licuit, christianam sanctitatem tanto vigore diffundi et florere.

Habemus revera unde religiosorum ordinum, dioecesium regionumque omnium gaudio Nos associemus et collaetemur; toto quidem animo eorum laetitiam participamus.

Hac hora qua tam alte dividuntur animi, qua insani nationalismi inimicitias insanas sequuntur, quam maxime opportune Sancti commemorantur, qui universalis suae caritatis luce tot regiones totque populos illustrarunt. Omnibus argumento sit Beatus Petrus Canisius, vir in Hollandia natus, in Helvetia vita functus, Germaniae, et Austriae et extremorum orientalis Galliae finium apostolus, Romae Ignatii discipulus, magister Messanae, Bononiae doctor. En certe unde recreemur animumque aperiamus spectaculo iucundioris futuri temporis, in his « melioris aevi nuntiis ».

His ergo commemorationibus et auspiciis recreati, Nos, ut communium votorum eloquens interpres nuper efflagitabat, Apostolicam Benedictionem impertimus. Descendat ea super omnes quos memoravimus: religiosas super familias, ad eas praesertim quarum quasi nomine illa festa celebrantur, ad alias deinde omnes, quae non secus ac illae, Dei vocantis vocem sequuntur; pergat ad dioeceses quae Dei famulis speciali vinculo unitas se gloriantur; ad eos tandem pergat omnes, qui huius semper memorabilis, ut recte dictum est, diei gaudia participant.

4.

30 martii 1925.

Omnes Episcopi ad proximum Consistorium semipublicum et ad canonizationis sollemnia invitantur. — S. C. Consist. (I).

DECRETUM

PRO SOLEMNI CANONIZATIONE BEATORUM IOANNIS BAPTISTAE MARIAE VIANNEY, PETRI CANISII, IOANNIS EUDES, MARIAE MAGDALENAE POSTEL, MAGDALENAE SOPHIAE BARAT AC TERESIAE AB INFANTE IESU.

Omnibus feliciter expletis, quae, iuxta sacros canones, praemitti praescripta sunt, ut Beati Servi Dei Ioannes Baptista Maria Vianney, PETRUS CANISIUS, Ioannes Eudes, Maria Magdalena Postel, Magdalena Sophia Barat, Teresia ab Infante Iesu, in Sanctorum albo recenseantur; Ss.mus Dominus Noster Pius Pp. XI die XXII aprilis p. f. Consistorium fieri decrevit, in quo sententiam Episcoporum in re tanti momenti exquirat, antequam ad solemnem Canonizationem procedat. Et ad hunc finem praescribit ut omnes Antistites, qui sunt intra centesimum ab Urbe lapidem, si possint, Romam tempestive petant, praefato Consistorio intersint, votum suum edituri, et solemni eidem Canonizationi adsistant. Remotiores vero de hac tam iucunda et extraordinaria solemnitatem certiores reddit, laetus quidem si non desint et alii qui valeant romanum iter suscipere et tantae festivitati interesse. Ne autem frequentibus ad Urbem itineribus nimium graventur Episcopi, Sanctitas Sua benigne indul-

get ut, qui hac occasione Romam advenerint et memoratis sollemniis interfuerint, eximantur ab obligatione visitandi sacra Limina prima proxima vice.

Datum Romae, ex aedibus Secretariae sacrae Congregationis Consistorialis, die 30 martii 1925.

L. ✠ S. † C. Card. DE LAI, Ep. Sabinen., *Secretarius*.

† Fr. RAPHAEL C., Archiep. Thessalonicens., *Adessor*.

5.

30 martii 1925.

Summus Pontifex in Consistorio secreto Eminentissimorum Cardinalium suffragia de B. Petri Canisii aliorumque Beatorum canonizatione exquirat (I).

SACRUM CONSISTORIUM SECRETUM.

Feria II, die 30 martii 1925, in Palatio Apostolico Vaticano, habitum est *Consistorium secretum*, in quo SS. Dominus Noster Pius PP. XI Patres Cardinales sic allocutus est:

«...Ex hisce quae ad vos, Venerabiles Fratres, attulimus, liquido apparet in quantam Christi Domini gloriam Ecclesiae suae gloria redundet: nova autem et Ecclesiae Conditori Christo et Ecclesiae ipsi accessio gloriae futura est per caelitum sanctorum honores viris feminisque innocentissimis mox, si Deo placuerit, decernendos. Quorum interposito patrocinio fieri non poterit, quin benignissimus Deus *multiplicatis intercessoribus ita unitatis et pacis propitius dona* largiatur, ut et populi omnes tandem aliquando, rebus tranquillatis, conquiescant et ad sinum Ecclesiae Matris, quotquot ab ea dissident, auspiciato revertantur... ».

Tum Reverendissimus Cardinalis Antonius Vico, sacrorum Rituum Congregationi Praefectus, compendiosa narratione vitam retulit, virtutes et miracula Beatorum Confessorum Ioannis Baptistae Mariae Vian-

(I) *Acta Ap. Sedis*, vol. XVII (1925), pp. 121-126, iis omissis quae ad hanc rem non pertinent.

ney, parochi vici *Ars*, PETRI CANISII, sacerdotis professi e Societate Iesu, Ioannis Eudes, missionarii apostolici et institutoris Congregationis Iesu et Mariae necnon Ordinis B. M. V. a Caritate, et Beatarum Virginum Mariae Magdalenae Postel, fundatricis Instituti Sororum scholarum christianarum, Magdalenae Sophiae Barat, fundatricis Societatis Sororum a Corde Iesu, et Teresiae a Iesu Infante, monialis professae Ordinis Carmelitarum Excalceatorum; ac insuper acta universa in causa Beatificationis et Canonizationis eorumdem, quae sacrorum Rituum Congregatio, praevio riguroso examine, admisit et approbavit.

Qualibet relatione expleta, Sanctissimus Dominus Noster Reverendissimorum Cardinalium suffragia exquisivit: « An scilicet deveniendum sit ad solemnem praefatorum Beatorum Canonizationem », et singuli Cardinales sententiam suam aperuerunt.

6.

2 aprilis 1925.

Sollemnis peroratio canonizationis B. Petri Canisii aliorumque Beatorum in Consistorio publico coram Summo Pontifice habetur (1).

SACRUM CONSISTORIUM PUBLICUM

Feria V, die 2 mensis aprilis 1925, in Aula Palatii Apostolici supra Porticum Basilicae Vaticanae, publicum fuit Consistorium pro solemni peroratione Causarum Canonizationis Beatorum Confessorum Ioannis Baptistae Mariae Vianney, parochi vici *Ars*, PETRI CANISII, sacerdotis professi e Societate Iesu, Ioannis Eudes, missionarii apostolici et institutoris Congregationis Iesu et Mariae necnon Ordinis B. M. V. a Caritate; et Beatarum virginum Mariae Magdalenae Postel, fundatricis Instituti Sororum scholarum christianarum, Magdalenae Sophiae Barat, fundatricis Societatis Sororum a Corde Iesu, et Teresiae a Iesu Infante, monialis professae Ordinis Carmelitarum Excalceatorum.

Praestita itaque a RR. DD. Cardinalibus Summo Pontifici obedientia, DD. Albertus Guidi, *Iosephus Biroccini*, Carolus Salotti, Franciscus Pacelli, Augustus Milani, Ioannes Guasco, sacrae Consistorialis aulae Advocati, retulerunt vitam, virtutes et miracula Bea-

(1) *Acta Ap. Sedis*, vol. xvii (1925), pp. 127-129.

torum, qui supra commemorati sunt, atque pro Canonizatione de more institerunt.

R. P. D. Nicolaus Sebastiani, Apostolicarum litterarum ad Principes Secretarius, stans a sinistro pontificii Solii latere, DD. Advocatis in genua provolutis, Sanctitatis Suae nomine his verbis respondit:

Nihil profecto per annum sacrum, cum, oblata cuilibet tanta caelestium copia donorum, emendare vulgo mores christianarumque virtutum refovere cultum studet Ecclesia, nihil, inquam, Beatissimo Patri antiquius contingere potest, quam ut, sollemni pontificalis magisterii sententia, summos honores, comprobatae hominum sanctitati tribui solitos, sex illis Beatis caelitibus, quorum causam digne, pro facultate vestra, dixistis, auspicato decernat. Etenim, cum id natura mortalium ferat, ut multo facilius optimi cuiusque exempla eos a culpa avocent atque ad serviendum caste actuoseque Deo multo trahant vehementius quam ipsa lata divinitus officii praecepta, dubitari nullo pacto licet, quin, Ioanne Baptista Vianney, PETRO CANISIO, Ioanne Eudes, Maria Magdalena Postel, Magdalena Sophia Barat et Teresia ab Infante Iesu in luce orbis terrarum collocatis et ad colendum imitandumque universo catholico nomini legitime propositis, in haec nova eademque tam illustria perfectae virtutis exempla, quasi cumulatis Anni Sancti incitamentis, societas hominum, cum magno communis salutis adiumento, intueatur. Quorum beatorum caelitem si alii alia temporum rerumque condicione in terris usi sunt, si, veluti flores in horto dominico consiti, alii alio ornatu enituere, constat tamen, haud dissimili eos omnes contentione nobilissimam ac plane singularem virtutum, quas theologicas ac morales vocant, sibi laudem comparasse, et prodigia ac mirabilia satis multa, Deo dante, animis corporibusque sanandis effecisse. Quodsi copiosa iis debuit Ecclesia debetque incrementa, maxime quia plerique eorum vel per scripta christianae sapientiae plena vel per conditas a se religiosas familias operam suam quodammodo perpetuasse dicendi sunt, nemo non videt, consecrata ipsorum gloria auctaque populi fiducia quanto copiosiora per tales deprecatores ac caelestes patronos beneficia Christifideles posthac impetraturi sint. Non una igitur de causa avet Beatissimus

Pater tres illos Confessores totidemque illas Virgines in Sancto-
rum caelitum numerum referre.

Verum in re gravissima, quae cum infallibili Romani Ponti-
ficis magisterio tam arcte coniungitur, Se a iudicio ultimo fe-
rendo usque adeo abstinebit, donec in Consistorio, ut aiunt,
semipublico Purpuratos Patres itemque omnes, quotquot in
Urbem haud multo post conventuri sunt, Patriarchas, Archie-
piscopos atque Episcopos de more sententiam rogaverit; quo
interim temporis intervallo ut sibi a Spiritu Paraclito optata
impetrent lumina, fideles hortatur universos.

Haec habui quae, Sanctissimi Domini Nostri iussu ac no-
mine, ad orationes vestras responderem.

7.

22 aprilis 1925.

*Summus Pontifex, Cardinalium et Episcoporum suffragiis, in
Consistorio semipublico exquisitis, sollemnum Canonizatio-
num dies indicit (1).*

SACRUM CONSISTORIUM SEMIPUBLICUM.

Feria IV, die 22 aprilis 1925, in magna aula superiori Palatii Apo-
stolici Vaticani, Consistorium semipublicum habitum est, in quo San-
ctissimus Dominus noster Pius Papa XI tam Reverendissimorum
Cardinalium, quam Patriarcharum, Archiepiscoporum et Episcopo-
rum, nec non Abbatum Nullius, quibus ius est, suffragia excepit pro
futura Canonizatione Beatorum Confessorum Ioannis Baptistae Mariae
Vianney, parochi vici *Ars*, PETRI CANISII, sacerdotis professi e Societate
Iesu, Ioannis Eudes, missionarii apostolici et institutoris Congrega-
tionis Iesu et Mariae necnon Ordinis B. M. V. a Caritate; et Beatarum
Virginum Mariae Magdalenae Postel, fundatricis Instituti Sororum
scholarum christianarum, Magdalenae Sophiae Barat, fundatricis So-
cietatis Sororum a Corde Iesu, et Teresiae a Iesu Infante, monialis
professae Ordinis Carmelitarum Excalceatorum.

Suffragia excepturus Beatissimus Pater haec praefatus est:

(1) *Acta Apost. Sedis*, vol. XVII (1925), pp. 170-171.

VENERABILES FRATRES.

De beatis confessoribus PETRO CANISIO, Ioanne Eudes, Ioanne Baptista Vianney, itemque de beatis virginibus Maria Magdalena Postel, Magdalena Sophia Barat, Teresia ab Infante Iesu ad sanctorum caelitem numerum adscribendis sic actum est in Consistoriis proxime superioribus, ut iure meritoque putemus, plane vos non dubitare, quin ii et omnibus virtutibus se, quoad vita fructi sunt, ornatos praestiterint, et, post obitum suum, deprecatores apud Deum a populo christiano adhibiti, rerum miracula patrarint. Commentarios praeterea ad vos perferri iussimus, unde vos pleniore hausta rei cognitione sententiam de gravissimo eiusmodi negotio Nobiscum vestram communicare possetis. In hisce quidem explendis Apostolici muneris partibus auxilium Spiritus Paracliti non est profecto Nobis, ex ipsis Conditoris Ecclesiae Christi Iesu promissis, defuturum; verumtamen ante quam beatos illos caelites perpetuae felicitatis compotes declaremus universisque christifidelibus tamquam sancte vivendi exempla ad imitandum proponamus, scitote, Nos cupere vehementer, ut lucem quoque consilii vestri menti Nostrae porrigatis. Itaque vos, Venerabiles Fratres, rogamus, ut Nobis, quid hac in re singuli opinemini, religiose significetis.

Exceptis vero adstantium suffragiis, Sanctissimus Dominus Noster haec addidit verba:

Magnopere equidem laetamur, una vos mente et voce in eo consentire, quod idem Nobismet ipsis placet, ut sex ii beati caelites in Sanctorum numerum Apostolica auctoritate referantur. Id igitur in Petriana Basilica per proximi mensis maii decursum facturi perlibenter sumus: et canonizationi beatae Teresiae ab Infante Iesu diem dicimus septimum decimum; beati PETRI CANISII diem Ascensioni Domini Nostri Iesu Christi sacrum, idest diem vicesimum primum; beatarum Mariae Magdalenae Sophiae Barat diem quartum ac vicesimum; denique beatorum Ioannis Eudes et Ioannis Baptistae Vianney diem dominicum Pentecostes, qui erit proximi item mensis postremus.

Interea, ut propositum Nostrum eveniat feliciter et ad divinam gloriam Ecclesiaeque utilitatem quam plurimum conferat, supplicibus instare Deo precibus, Venerabiles Fratres, ne grave-mini.

8.

21 maii 1925.

IN SOLLEMNI CANONIZATIONE

S. PETRI CANISII

SACERTOTIS E SOCIETATE IESU,

IN FESTO ASCENSIONIS DOMINI NOSTRI IESU CHRISTI,

DIE XXI MAII MDCCCXXV.

I.

RESPONSIONES AD POSTULATIONES (1).

I. — Ad postulationem *instantier* factam per Advocatum Sacri Consistorii Augustum Milani a Viro Eminentissimo Antonio Vico, Cardinali Praefecto S. Rituum Congregationi, R.mus D. Nicolaus Sebastiani, Secretarius Litterarum ad Principes, nomine Sanctitatis Suae, ita respondit:

Beati PETRI CANISII ut augeat hodie consecretque gloriam, cum incredibilia ab eo in Ecclesiam beneficia profecta, tum temporum, quibus nunc utimur, condiciones Beatissimo Patri magnopere suadent. Hic enim bonus Christi miles, inter praestantissimos Loyolaei Patris legiferi discipulos numerandus, *defunctus adhuc loquitur*; siquidem ex eius vita et scriptis catholici quidem habent, quantum sibi cavere debeant ne ab unitate atque integritate fidei desciscant, acatholici vero discant oportet, in tanta opinionum suarum inconstantia suaeque spei ruina, nullum sibi, nisi in Ecclesia Romana, perfugium, nullum aeternae salutis patere praesidium. Nonne Canisii labores et sudores, studia et scripta huc demum pertinere, ut, sartâ

(1) *Acta Ap. Sedis*, vol. XVII (1925), pp. 214-215.

tectâque, tot inter eius aetatis discrimina, nostrorum fide, quicumque in Germaniae finibus vel alibi a catholica unitate defecerant, ad unum Christi ovile, reconciliatâ cum Apostolica Sede concordîâ reverterentur? Atque videtur provisum divinitus, ut strenuus hic haeresis novatorum eversor per haec quidem tempora ad sanctorum caelitus honores eveheretur, cum, ubique terrarum et — quod est multo probrosius — in hac ipsa Urbe, ubi Christus Iesus infallibile veritatis magisterium constituit, omne genus insidiae imperitorum fidei ab acatholicis tenduntur; eo enim auspice ac patrono, sperandum fore ut solida serpenti haeresi obiciantur repagula. Verumtamen, Beatissimi Patris iussu ac nomine, ad postulationem vestram, aequam sane et honestam, respondeo, velle ipsum, ante quam Ecclesiae sanctae desideria atque optata perficiat, totam caelestem Curiam, ad lumen sibi impetrandum, invocari.

II. — Post cantatas Sanctorum Litanias, ad iteratam *instantius* postulationem, pariter idem R. mus Dominus respondit:

Sanctissimo Domino Nostro placet decretoria paulisper supersedere sententia, dum a vobis universis, ad uberiora caelestis sapientiae dona sibi concilianda, Spiritus Paraclitus suppliciter imploretur.

III. — Ad haec, praecinente Sanctissimo Domino Nostro, hymnus *Veni, creator Spiritus*, cum congrua oratione successit: quo expleto, tertiam *instantissimam* postulationem haec excepit responsio:

Advenit tandem horae momentum cum inerrans fidei Magister beato PETRO CANISIO sanctorum caelitus honores decernet, eundemque praeterea Ecclesiae Doctorem renuntiabit. Qua igitur decet veneratione et obsequio, oraculum Petri in Pio viventis audite omnes, quotquot adestis, universus audiat catholicus orbis.

II.

FORMULA DECRETORIA CANONIZATIONIS (1).

Tum Beatissimus Pater, in Cathedra sedens, sic definivit:

Ad honorem Sanctae et Individuae Trinitatis, ad exaltationem Fidei catholicae et Christianae Religionis augmentum, auctoritate Domini Nostri Iesu Christi, Beatorum Apostolorum Petri et Pauli ac Nostra; matura deliberatione praehabita et divina ope saepius implorata, ac de Venerabilium Fratrum Nostrorum Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium, Patriarcharum, Archiepiscoporum et Episcoporum in Urbe existentium consilio, Beatum PETRUM CANISIUM Sanctum esse decernimus et definimus ac Sanctorum catalogo adscribimus et, ex Sacrae Rituum Congregationis consulto, universalis Ecclesiae Doctorem declaramus; statuentes ab Ecclesia universali Eius memoriam quolibet anno die vigesima septima aprilis, pro die Eius natali vigesima prima decembris, inter Sanctos Confessores non Pontifices atque universalis Ecclesiae Doctores pia devotione recoli et in Martyrologio notari debere. In nomine Pa^{tr}is et Fi^{li}i et Spiritus^Sancti.

(1) Cfr. *Acta Ap. Sedis*, vol. XVII (1925), pag. 215.

III.

HOMILIA SS. DOMINI NOSTRI

IN SOLLEMNI MISSA PAPALI, POST EVANGELIUM RECITATA (1).

VENERABILES FRATRES, DILECTI FILII:

Ecclesiam sanctam Christus Dominus cum, suae promissionis memor, opportuno nunquam adiumento destituat, tum calamitosissima quaque tempestate summos sanctitatis laude viros excitare consuevit, qui, *potentes in opere et sermone*, regnum suum in terris fortiter tueantur lateque proferant. Ita, maxime necessario rei christianae tempore, clarissimus ille fidei et defensor et apostolus exstitit, Petrus Canisius; in quo quidem apparuit, quam vere dicatur, novum Ecclesiae militanti per Ignatium Loyolaeum a Deo datum subsidium. Hic enim nascentis societatis Ignatianae eximius alumnus non uno nomine Iesu Christi Sponsae laboranti profuit. Profuit quidem omnium exemplo virtutum in quibus, a pueritia ad extremam usque senectutem, tam mirabili ascensione profecit, ut maximam aequalibus suis admirationem moveret. Profuit etiam litterarum scientiâ exquisitissimâque divinarum rerum doctrinâ, quam Scripturis sacris operibusque Patrum assidue pervolutandis alebat; quod autem cum plena theologiae positivae, quam vocant, cognitione, Scholae sententiarum lumina coniungeret, non est cur miremur, eundem, ad oppugnandos immanes haereticorum errores, armatissimum sane militem in aciem descendisse. Profuit denique susceptis toleratisque, quinquaginta fere annos, omni sibi quiete interdicta, laboribus; etenim, per eam temporis diuturnitatem, quemadmodum cleri disciplinam populi que mores — eorum etiam animis, qui christianae societati praessent, ad vigilantiae diligentiaeque studium exacuendis — restituere contendit, sic haeresi, et vitiis quae viam ad haeresim sternerent, adversari nunquam destitit.

Itaque sanctum hunc novensilem, qui — eo ipso anno in Geldria ortus, quo Ignatius in Hispania ad bonam se frugem

(1) *Acta Ap. Sedis*, vol. XVII (1925), pp. 215-218.

perfectiusque institutum recepit et nonnullarum Germaniae provinciarum ab Ecclesia Romana induci coepit discidium — vetustae Batavorum gentis candidum tenacissimumque referebat ingenium, non tam Ignatii Patris propiorumque moderatorum, quam Summi Pontificis iussa ad id munus destinavere, ad quod, prope sepulcrum Petrianum in hac ipsa templi maiestate orans, se, quasi alterum Bonifacium, divinitus vocari intellexerat. Cum autem probe nosset, nescire tarda molimina Spiritus Sancti gratiam, umbratilem carissimamque domus suae religiosae palaestram deserens, athletae instar in pulverem et solem prodeuntis, provinciam sibi delatam capessere, nulla interposita mora, properavit. Luctatorem sane animo promptissimum non difficultates sexcentae, non vitae discrimina, non inimicorum insidiae, non indignitates contumeliaeque, non itinerum incommoda, cum ieiuniis vigiliisque coniuncta, ab incepto deterruerunt; secum enim ipse reputabat, Apostolos Christi a conspectu concilii gaudentes abiisse quoniam digni habiti erant qui pro nomine Iesu contumeliam paterentur, et omnes, qui pie voluissent vivere in Christo Iesu, persecutionem esse passuros. Populares igitur catholicos in fide confirmavit et haereticorum ad Ecclesiam reditum perseveranter adiuvit, sive alumnos sibi creditos docuit, sive in aedibus sacris contionatus est, sive cum novatoribus aut in athenaeis aut in publicis consessibus aut in foro, quotiescumque fidei morumque integritatis causa agebatur, disputavit invictus. Quod autem Canisium adversarii canem per ludibrium cognominabant, id profecto in eius laudem atque honorem cedit: etenim, quasi canis fidelis, eos omnes, qui dominicum gregem appeterent, non tam clamando quam repugnando disiecit. Ubi autem sibi adesse praesenti et alloquenti non licuit, illuc scripta sua pervenerunt, mirabilis ille praesertim *Catechismus*, qui, in omnes paene linguas conversus atque in totum terrarum orbem, inque eas regiones potissimum quibus extremum haeresis periculum immineret, invectus, germanae catholicae doctrinae peperit victoriae laetitiam. Nec minus ad eiusdem doctrinae tuitionem contulerunt Canisii vel epistulae, in plura nunc volumina collectae, vel scripta in Centuriatores edita, quae, etsi, ob urgentiores causas, moderatorum iussu, intermissa sunt, incitamento tamen immortalis memoriae Cardinali

Baronio fuere, ut in huius ipsius locum, suorum *Annalium* compositione, succederet. Alterius quidem post Bonifacium Germaniae apostoli praestantissima sane doctrinae copia ac gravitas, a decessore Nostro Leone XIII, per Encyclicas Litteras, ante annos septem et viginti, iis celebrata laudibus, quae vix eum decere viderentur cui Doctori appellatio nondum decreta esset, Nobis omnino suasit, ut Canisium unâ eademque sententiâ et inter sanctos caelites et inter Ecclesiae Doctores adscribere-mus, quemadmodum paulo ante fecimus et per Decretales Litteras mox conficiendas declaraturi item sumus: quod ut iniremus consilium, impulere praeterea postulatariae, quas vocant, epistulae, a compluribus episcopis, facultatibus theologicis et studiorum Universitatibus ad Nos haud multo ante datae. Cum, ceteroqui, Sancti huius Doctoris novensis actio et apostolatus ad gentes bene multas, ut ad Alsatiâ et Helvetiam, ut ad Bohemiam et Poloniam, ut ad Austriam et Hungariam et Italiam, pertinuerit, ubi etiam iuventuti instituendae, Seminariis conlegiisque conditis, mirifice prospexit, nonne videtur Deus ipse universis eum gentibus colendum imitandumque, veluti in signum unitatis et pacis, singulari quadam opportunitate, proponere?

Utinam nobis omnibus, triumphalem Redemptoris nostri reditum ad Patrem hodierno die recolentibus, auspicato contingat, ut, sancti Petri Canisii vestigia persecuti, eiusdemque patrocínio subnixi, partem tandem aliquando in sempiterno aevo cum Christo habeamus, cui sit laus et honor et gloria in saecula saeculorum. Amen.

9.

21 maii 1925.

LITTERAE DECRETALES

QUIBUS

BEATUS PETRUS CANISIUS, SACERDOS E SOCIETATE IESU
SANCTORUM FASTIS ADSCRIBITUR
ET UNIVERSALIS ECCLESIAE DOCTOR DECLARATUR (I).

PIUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

AD PERPETUAM REI MEMORIAM.

MISERICORDIARUM DEUS, qui olim, ut filios Israel, a mandatis suis aberrantes, in viam iustitiae ac veritatis revocaret, Prophetas e medio populi electi suscitabat, in novo quoque Foedere identidem, vertentibus saeculis, praeclaros pietate ac doctrina Viros e gremio Ecclesiae suae produxit, qui pro temporum necessitatibus, Christi asseclas in fide confirmarent, dissidentes ad catholicam unitatem reducerent, evangelicae veritatis integritatem, et scriptis et opere, ab adversariorum conatibus strenue defenderent.

Mirabilis huius erga Ecclesiam providentiae insigne exstat documentum Beatus Petrus Canisius. Qui, sicut Ezechiel Propheta, « ad gentes apostatrices » missus (2), tanta cum virtute et doctrina apud illos populos Christi legatione functus est, ut haereticorum malleus, et alter, post sanctum Bonifatium, Germaniae apostolus meruerit appellari, dignusque habitus sit, qui ad tutandam in Germania religionem divinitus datus putaretur.

Petrus Canisius Noviomagi in Gelria nobili genere Iacobo Kaniss et Aegidia Van Houweningen, piis parentibus, ortus est die festo apparitionis sancti Michaelis Archangeli, die

(1) *Acta Ap. Sedis*, vol. XVII (1925), pp. 349-365.

(2) EZECH., II, 3.

octava mensis maii, anni millesimi quingentesimi vigesimi primi: itaque eo ipso anno, quo in Germania, contra catholicam fidem atque hanc Apostolicam Sedem, immanis rebellionis signo elato, ingens hominum turba a mystico Christi ovili lugenda defectione avellebatur; in Hispania vero Ignatius de Loyola, Societatis Iesu auctor et parens, in obsidione Arcis Pampilonensis, salutari vulnere prostratus, terrestri militia abdicata, ad proelianda proelia Domini se convertit: Deo nimirum portendente, quos ille posthac adversarios, quem sacrae militiae ducem esset habiturus.

Post pueritiam in paterna domo peractam, Petrus Coloniam Agrippinae, humanioribus litteris operam daturus, se contulit. Lovanii deinde sacrorum canonum studio vacavit, quo absoluto, Coloniam repetens, iubente patre, iuri civili ac philosophiae addiscendae animum adiecit, magnam utrobique ingenii laudem sibi acquirens et optimam de se spem relinquens. Inter haec, pericula incautae iuventuti facile obrepentia aliquantulum expertus, brevi, Deo favente, pristinam animi puritatem ac quietem recuperavit, ope praesertim pii sacerdotis Nicolai Van Esch, quo conscientiae moderatore et christianae perfectionis magistro Coloniae utebatur.

Quod iampridem mente conceperat, totum se Deo mancipare, id, honestissimis nuptiis recusatis, magno animo completvit, perpetuam vovens castitatem, die vigesima mensis februarii anni millesimi quingentesimi quadragesimi; cuius voti se numquam poenituisse ipse prope moriturus professus est. Philosophiae lauream adeptus, theologiae studium solita alacritate est aggressus, enixe interea rogans Deum ut quamnam ingredi deberet viam sibi clarius ostenderet.

Moguntiam tunc advenerat beatus Petrus Faber, primus sancti Ignatii et ab eo conditae Societatis Iesu alumnus, qui Exercitiis Spiritualibus tradendis praeter ceteros excellebat. Canisius, ardenti incensus desiderio cognoscendi hunc Dei Famulum, de quo tam multa et praeclara audiebantur, Moguntiam petiit eique docilem discipulum se obtulit. Mensem integrum apud eum commoratus et miram Exercitiorum Spiritualium vim expertus, inde se non discessurum edixit, antequam a beato Petro Faber in Societatem Iesu assumptus esset. Persenserat

enim hunc esse Ordinem illum Clericorum, qui propheticis nec obscuris indiciis ei puero a Deo designatus non semel fuerat. Voti compos factus, primus e regionibus Germanico imperio subiectis in Societatem Iesu admissus est mense maio anno millesimo quingentesimo quadragesimo tertio.

Coloniam reversus, egregium evangelicae paupertatis exemplum dedit: nam, patre tunc amisso, hereditatem suam fere totam, eamque ingentem, pauperibus distribuit, sibi suisque sociis ea solum retinens, quae ad studia absolvenda prorsus necessaria forent. Iam inde ab illa aetate tanto vindicandae fidei ardore flagrare coepit, ut, vix ad Diaconi munus evectus, e suggestu verba faciens, haereticorum audaciam frangeret, impetum retardaret.

Sacerdotali auctus dignitate, anno millesimo quingentesimo quadragesimo sexto, tantam dein in concionando famam acquisivit, ut celeberrimae totius fere Germaniae cathedrales ecclesiae ipsaeque Principum aulae eum expeterent concionatorem. Totus simul incubuit ad Ecclesiae Catholicae iura defendenda et labantes vel delapsos animos, a perniciē, aut servandos, aut retrahendos. Summo cleri et populi Coloniensis consensu, ad Georgium Austriacum, Leodiensium Episcopum, et ad Carolum Quintum Augustum legatus est adversus Hermannum, Coloniensis Ecclesiae Antistitem, qui, haereticorum artibus irritus et novarum opinionum illecebris captus, falsas doctrinas palam profitebatur.

Vix annum sextum supra vigesimum Petrus attigerat, cum a Cardinali Othone Truchsess, Episcopo Augustano, ad Concilium Tridentinum, theologi munere ac nomine insignitus, missus est, omnibus iam tunc eius doctrinam et apostolicum zelum admirantibus.

Romam a sancto Ignatio vocatus, magna animi laetitia et ingenti fructu Legiferi Patris conversatione aliquamdiu usus est. Messanam deinde, claram Siciliae urbem, ire iussus, politiores litteras in illo primo Societatis Collegio summa cum laude docuit. Anno vix elapso, in Urbem revocatus, in templo Beatae Mariae Virginis a Strata coram sancto Parente Ignatio, die quarto septembris anni millesimi quingentesimi quadragesimi noni, solemnem quatuor votorum professionem emisit.

Pridie in hac Nostra Basilica Vaticana ad Germaniae apostolatū, instinctu divino, se vocatum senserat; eodem autem faustissimo die, dum ad Principis Apostolorum sepulcrum fervidas effundebat preces, Dominus Iesus dulcissimum Cor suum apertum ei spectandum praebeuit et purissimi amoris aquas inde haurire iussit. Accessit tremens beatus Vir, et intimam fidei, spei, caritatis, qua aestuabat, sitim copioso haustu exstinguere potuit. Qua mirabili divinae Bonitatis effusione recreatus, Ssm̃um Cor Iesu ex illo tempore impense colere coepit, ac tam salutarem cultum alios quoque docere non intermisit, suavissimis etiam precibus in eius honorem conscriptis; dignus propterea qui inter praeclaros sanctae Margaritae Mariae Alacoque quasi praecursores iure meritoque adnumeretur.

Hisce aliisque eximiis Dei donis ornatus et instructus, novus Germaniae apostolus ad ministerium suum aggrediendum aptissime sane paratus erat. Sed ab illo mitti oportuit, cui soli dictum est: « Pasce agnos meos! » (1); cum de aliis omnibus Evangelii praeconibus scribat Apostolus: « Quomodo praedicabunt, nisi mittantur? » (2). Beatus igitur Canisius a sancto Parente Ignatio in Germaniam stabili designatione redire iussus, fel. rec. Paulo III, Decessori Nostro, ut olim Beato Gregorio II, Praedecessori etiam Nostro, sanctus Bonifatius, humillime se sistit, Apostolicam benedictionem impetraturus. Felix profecto Pontifex, cui contigit duos e Societate Iesu a se approbata insignes apostolos, quorum laus est in Ecclesia, sua auctoritate instruere, sua benedictione munire: Franciscum Xaverium et Petrum Canisium!

Hic vocatione mystica per Romani Pontificis missione confirmata, iter statim arripuit; sed Bononiae, Superiorum iussu, tantisper constitit, ut theologiae lauream consequeretur. Qua, facto periculo, feliciter obtenta, et magisterii insignibus a Cardinali Ioanne Maria Del Monte, mox Iulio III futuro, solemni ritu acceptis, Alpes transcendit et Ingolstadtum petiit, exeunte anno Domini millesimo quingentesimo quadragésimo nono.

(1) IOAN., XXI, 15.

(2) ROM., X, 15.

Divinae gloriae amplificandae unice intentus, dici vix potest, quot per annos amplius quadraginta labores susceperit, aerumnas pertulerit. Cunctas fere Germaniae regiones, Bavariam praesertim et Franconiam, itemque Austriam et Bohemiam atque Helvetiam religionis causa peragravit; omne hominum genus saluberrimis institutis in multitudine et privatim excoluit, multasque civitates, vel ab haereseos contagione defendit, vel haeresi infectas catholicae fidei restituit.

In Ratisbonensi et in Augustano conventu Imperii proceres ad iura Ecclesiae tuenda et mores populorum emendandos excitavit. In colloquio Wormatiensi cum haereseos magistris disserens, tantam eruditionis copiam ac dicendi vim protulit, ut eos ad silentium adegerit. In Poloniam quoque ad conventum Petricoviensem a fel. rec. Paulo IV Summo Pontifice ire iussus, eamdem animi fortitudinem, infelici illius colloquii exitu minime debilitatam, ad finem usque servavit.

Primus a sancto Ignatio moderandae Superioris Germaniae Provinciae praepositus, domos et collegia multis in locis condidit, et evangelicos operarios ad errores evellendos, serenandamque pietatem in omnem Germaniam misit. Dillingae in Bavaria huiusmodi collegii initia Deus ipse sacrandam curavit, cum sanctus Stanislaus Kostka, a Deipara Virgine in Societatem Iesu vocatus, et Vindobona mirabili constantia Romam aufugiens, in itinere Canisium Dillingae tunc commorantem adiit. Hic seraphicum iuvenem ad eius vocationem tentandam per mensem retinuit, ac deinde Romam ad sanctum Franciscum Borgia, tertium Societatis Praepositum, remisit, apertis verbis declarans quantam de illo spem animo concepisset, quam profecto non fefellit eventus.

Concilio Tridentino, a fel. rec. Pio IV Decessore Nostro rursus convocato, Petrus Canisius, a Pontificiis Legatis vehementer expetitus, iterum interfuit, ibique eius in disserendo doctrina, in elucidandis quaestionibus consilii maturitas, in respondendo alacritas, in dicenda sententia gravitas ac constantia mirum in modum effulsit. Cuius celeberrimi Concilii felicem exitum absens deinceps non minus iuvit quam promoverat praesens: nam, Tridento Augustam Vindelicorum ob gravissima religionis negotia redire coactus, et inde Oenipontem a Ferdinando

Imperatore revocatus, ut in theologorum conventu sibi a consiliis esset, Ecclesiae in Concilio moderando libertatem atque Apostolicae Sedis iura strenue simul et prudenter propugnavit. Quibus meritis bene cognitis, idem Decessor Noster Pius IV tanta affectus est laetitia, ut Franciscum Borgia, qui vicaria tunc potestate Societatem Iesu in Urbe regebat, ad se venire iusserit et Canisium summis laudibus praedicans, cum sanctum filium absentem amplecti non posset, pro eo sanctum patrem peramanter amplexus sit. Cum Romam deinde Beatus Petrus ob Societatis negotia venisset, Summus Pontifex ei in Germaniam redeunti commisit, ut decreta Concilii Tridentini episcopis et saecularibus principibus, Sanctae Sedis nomine, traderet et in morem ubique perducenda commendaret.

Ad alias quoque legationes a rec. me. Gregorio XIII, Decessore item Nostro, adhibitus, alacri semper et numquam fracto difficultatibus animo, gravissima religionis negotia tractanda suscepit ac, vel inter praesentia vitae discrimina, ad exitum feliciter perduxit.

In academiis sacrarum humanarumque disciplinarum studia, miserandum in modum collapsa, instauravit. Collegium Germanicum, adolescentibus illius regionis excipiendis educandisque in Urbe institutum, qui, bonis moribus rectisque doctrinis imbuti, in patriam reversi, fortes Christi milites pro Ecclesia dimicarent, omni ope provehere atque amplificare curavit.

Tot inter curas, mirum sane est eum tempus et vires invenisse ad tam multa tamque praeclara conscribenda, quae totam, vel operosissimi hominis, vitam omnino absorbere debuisset videantur. Omissis iis, quae adhuc manuscripta neque edita iacent (inter quae duo circiter millia concionum de rebus fidei et morum, triginta tribus voluminibus contenta), opera ab ipso vulgata amplius triginta numerantur. Contra Centuriatores Magdeburgenses, sancto Decessore Nostro Pio V iubente, apologiam de catholicis veritatibus historicam simul et theologiam aggressus est. Duo prima et, pro dolor, sola, ingentis molis volumina, quae communi titulo *De Verbi Dei corruptelis* inscribuntur, ea profecto sunt, ut giganteum opus heroica obedientia abruptum fuisse aequales dolerent, posterius doleant. Occasione sumpta a Ioannis Baptistae praedicatione, quam in

primo volumine enarrat, eruditissimus Scriptor contra Centuriatores evincit ad internam iustificationem praeter fidem etiam bona opera esse necessaria; secundum autem volumen, quod in Beatae Mariae Virginis laudibus totum versatur, integram eamque copiosissimam de Deipara doctrinam complectitur, e Sacris Litteris et Catholica traditione desumptam. Per octingentas hasce paginas, praeter exquisitam scientiam, tenerrima qua Beatus Petrus flagrabat pietas in « Mariam Virginem incomparabilem et Dei Genitricem sacrosanctam » (ut eius verbis utamur) ingenuo quodam candore effunditur.

Quasi omnibus se profiteretur debitorem, omnibus hominum condicionibus utile ac sanum praebuit animi pabulum: pro eruditis viris editiones ampliores et, quantum tunc fieri potuit, criticas edidit operum S. Leonis Magni et S. Cyrilli Alexandrini, atque epistolarum S. Hieronymi; in usum puerorum *Principia grammatices* parare non est dedignatus; ad pietatem in populo christiano fovendam, complures libellos composuit, qui *Lectiones et precationes, Institutiones et exercitamenta, Notae in evangelicas lectiones* inscribuntur; viris quoque primariis proposuit *Enchiridion pietatis, quo ad precandum Deum instruitur princeps catholicus*. Eamdem eruditionis et doctrinae copiam, idem indefessum divinae gloriae studium, eundem animarum zelum redolent vere innumerae a Beato Viro de quibusvis, etiam gravissimis, negotiis conscriptae *Epistolae* (aliquas tractatus potius theologicos vel asceticos dixeris), quas nuper editas octo omnino volumina complectuntur.

Nullum vero Beati Petri Canisii opus ubique gentium tantam habuit famam, quantam iure meritoque collegit eius *Summa doctrinae christianae*. Cum enim in Universitatibus Ingolstadiensi et Vindobonensi sacram theologiam doceret, persenserat Canisius huius libri necessitatem; facile igitur Ferdinando Imperatori, id ipsum hortanti, dociles praebuit aures, et anno millesimo quingentesimo quinquagesimo quarto pro academiis primum et scholis superioribus suam edidit *Summam*, maximo Episcoporum et Theologorum plausu nec minore Ecclesiae utilitate. Dilucide et presse confectus, genuinum catholicum magisterium nusquam non exprimens, dici vix potest quantum ad clericos recte instituendos et ad errores refellendos hic liber ad

nostra fere usque tempora iuverit. Aequalem, ne dicamus maiorem, doctissimo Auctori pepererunt famam minores et minimi, qui vocantur, *Catechismi*, ex *Summa*, pro scholis inferioribus et pro parvulis elementarium scholarum discipulis, opportune excerpti. Vivo Canisio his centies huiusmodi libelli editi sunt, et innumeris propemodum editionibus post eius mortem in vulgus diffusi, non in Germania solum, sed in tota fere Europa, in viginti circiter linguas translati.

Non defuit qui Canisii *Summam* cum *Sententiarum Libro* compararet, nec qui Beatum *Catechismi* auctorem talem pro Occidente, qualem S. Cyrillum Hierosolymitanum pro Orientali Ecclesia, fuisse diceret. Beatum quoque Robertum Bellarminum doluisse ferunt, quod sero Canisii *Catechismum* noverit: si prius cognovisset, suum se non editurum, sed illum in italicum sermonem conversurum fuisse.

Tot tantisque curis, itineribus, laboribus distentus, Beatus Dei Famulus animum semper collectissimum et cum Deo coniunctissimum gerebat; domi autem cum versabatur, multas quotidie horas, interdum noctis etiam partem, orationi tribuere in deliciis habebat, lacrimis plerumque perfusus et ita a sensibus abductus, ut haud facile ad humanae vitae necessitudines revocaretur. Deiparae Virginis, ut supra significavimus, studiosissimus cultor, Marianas Sodalitates non modo pro iuvenibus, sed pro variis quoque civium ordinibus ubique instituendas curavit. Corporis afflictationi semper deditus, cruentas haud raro asperitates in se exercebat, vigiliis ac ieiuniis saepe quasi armis utens ad difficultates in sacro ministerio sibi obsistentes citius et melius superandas. Mortificatione ac patientia insignis ad exemplum, nullis unquam neque contumeliis neque minis neque ipsa capitis dimicatione ab inceptis deterri potuit. Ea vero erat humilitate, ut Vindobonensem episcopatum semel atque iterum oblatum constantissime recusarit, et vix adduci potuerit ut illius Ecclesiae procuracionem susciperet, Apostolica auctoritate a Iulio III Romano Pontifice ei ad annum demandatam. Enixis autem precibus plurimisque lacrimis sanctae memoriae Antecessorem Nostrum Pium V obsecravit ut a consilio desisteret, eum in Sacrum Purpuratorum Patrum Collegium cooptandi. Cum autem ille de se tam demisse senti-

ret, magni fiebat ab omnibus quotquot tunc erant inter catholicos civili vel ecclesiastica potestate fulgentes, quatuor praesertim Summis Pontificibus apprime carus et a Ferdinando Imperatore, ab Alberto Bavariae Duce aliisque Principibus Viris expetitus. Qui vero tunc in Ecclesia sanctitatis laude florebant, singulari eum amicitia prosequerantur: nam, ut sanctum Ignatium aliosque eiusdem aetatis e Societate Iesu Sanctos vel Beatos et, quem plus semel iam commemoravimus, sanctum Pium V omittamus, Carolus Borromaeus et Philippus Neri et alii complures pietate insignes magno in pretio eum habuerunt et summis laudibus extulerunt.

Ignatii Patris monitis institutus, obedientiam in primis coluit, cuius virtutis praeclara per totam vitam praebuit exempla, sed tunc praesertim cum, laboribus magis quam aetate fractus, facta ei omnem regiminis titulum et potestatem deponendi facultate, quibusvis Superiorum, vel inopinatis ingratisque, dispositionibus libens laetusque se subiecit.

Ultimam laboriosissimae vitae partem Friburgi in Helvetia transegit et incredibile quantum ibidem ad maiorem Dei gloriam, animarum multarum salutem, fidem in compluribus pagis vel conservandam vel restaurandam per annos septemdecim integros gessit. Gravissimo tandem morbo correptus, ad optatum finem magnis itineribus se properare sensit. Sanctis Ecclesiae Sacramentis rite munitus, in eadem urbe in osculo Domini, adstante, ut pie creditur, ipsa Domini Matre, quievit anno salutis millesimo quingentesimo nonagesimo septimo, aetatis suae septuagesimo septimo, die vigesima prima decembris, quo die Sancti Thomae Apostoli festum agitur.

Illi, vita functo, tamquam communi patri universa civitas, concursu prope incredibili et multis lacrimis, parentavit. Primum in maiore urbis templo, Sancto Nicolao dicato, venerandum corpus est conditum; unde post annos duodetriginta in templum Sancti Michaelis, Collegio Societatis Iesu contiguum, honorifice translatus est, ubi ad hoc usque tempus pie colitur.

Statim ab eius obitu, Petri Canisii nomen et sepulchrum miraculorum fama tota Septentrionali Europa inclaruit. E quibus, praeter ea quae ab hac Apostolica Sede pro Venerabilis Viri beatificatione approbata infra commemorabimus, non-

nulla alia hic significasse sufficiat, ut omnibus notum sit quam copiosam Deus retribuatur gloriam iis, qui sanctissimum Eius Nomen totis viribus in terris glorificare studuerunt.

Cum in templo Sancti Nicolai sacrum Canisii corpus, antequam sepulchro conderetur, communi civium venerationi expositum esset, pia quaedam mulier Friburgensis iamdudum insanabili epileptico morbo laborans, in templum venit, haec intra se, sicut evangelica illa mulier, magna cum fiducia revolvens: « Si tetigero tantum vestimentum eius, salva ero » (1). Sed impedita prae turba quominus ad Dei Famulum propius accederet, totam illam noctem, clam in templo delitescens, apud sacras exuvias, iam tumulo inclusas, in oratione permansit; nec frustra: nam illucescente die domum rediit prorsus sanata et ab illo morbo, donec vixit, semper deinceps immunis.

Ad idem gloriosum sepulchrum puella surda mutaue nata auditum et loquelam recuperavit.

Mulier, Simona Toba nuncupata, invocato Canisii patrocinio, oculi, ex quo laborabat, lumen recepit.

Ursulina quaedam, pia monialis, ab apoplectico morbo aliisque infirmitatibus illico et perfecte sanata est.

Canisio deprecatore, compluribus aliis insanabilibus morbis efficax remedium allatum, terribile etiam incendium mirabiliter extinctum.

Invalescente igitur cum sanctitatis tum miraculorum fama, annis millesimo sexcentesimo vigesimo sexto et millesimo sexcentesimo trigesimo, sacrorum Antistites Lausannensis et Frisingensis operam dederunt ut de Petri Canisii vita et virtutibus et prodigiis ordinaria quaestio institueretur. Verum, suborti bellorum tumultus, quominus haec causa progredi posset omnino prohibuerunt.

Compositis paulisper rebus, anno millesimo septingentesimo trigesimo, novas dederunt Summo Pontifici postulatorias litteras Carolus VI Augustus, alique Imperii proceres atque Episcopi, Apostolicam Sedem exorantes, ut strenuissimo catholicae fidei propugnatori Caelitum honores tribuerentur. His permotus Praedecessor Noster Clemens XII, fel. rec., de Venera-

(1) MATTH., IX, 21.

bilis Petri Canisii causa apud S. Rituum Congregationem introducenda chirographo subscripsit. Tunc Apostolica auctoritate inquiri coepit de virtutibus, quibus Dei Famulus enituisset; sed, turbulentissimis deinde rei sacrae et publicae excitationis tempestatibus, huius Causae cursus diu intermissus mansit.

Fel. demum rec. Gregorius Papa XVI, Praedecessor quoque Noster, die vigesima octava ianuarii anni millesimi octingentesimi quadragesimi quarti, praehabita cum Consultorum tum Patrum Cardinalium S. Rituum Congregationis affirmativa sententia, rite edixit: « Ita constare de Virtutibus theologalibus
« et cardinalibus earumque adnexis in gradu heroico Ven. Servi
« Dei Petri Canisii, Sacerdotis professi Societatis Iesu, ut tuto
« procedi possit ad ulteriora, nimirum ad discussionem qua-
« tuor miraculorum ».

Itaque haec de miraculis quaestio institui coepit, atque, post solita anteparaeparatoria et paraeparatoria comitia, annis millesimo octingentesimo sexagesimo et sexagesimo secundo habita, in Aedibus Vaticanis die duodecima ianuarii anni millesimi octingentesimi sexagesimi quarti Generalis Congregatio secuta est, in qua cum cl. me. Constantinus Cardinalis Patrizi, Causae Relator, coram fel. rec. Pio Papa IX, Praedecessore etiam Nostro, proposuisset dubium: « An et de quibus miraculis
« constet in casu et ad effectum de quo agitur », Patres Cardinales et Consultores suam quisque sententiam aperuerunt. At de communi hoc suffragio idem Praedecessor Noster apostolicum distulit denunciare iudicium usque ad diem Patrocinio castissimi Deiparae Sponsi sacrum, die decimo septimo aprilis eiusdem anni; quo die, Eucharistico sacrificio ad Vaticanas Aedes oblato, postquam in Patriarchali Liberiana Basilica altare consecrasset in hypogeo Confessionis, in proximo eiusdem Basilicae Sacrario, solemniter pronuntiavit: « Constare de quatuor miraculis in ter-
« tio genere, intercessore Venerabili Petro Canisio, a Deo patra-
« tis; scilicet de primo: Instantanae perfectaeque sanationis
« Elisabethae Vanderweit a lethali hepato-emphraxi, quae in
« abscessum migraverat, teterrimis stipata symptomatibus; de
« secundo: Instantanae perfectaeque sanationis Annae Mariae
« Kern ab chronica rheumatalgia, quae, in insanabilem arthri-

« tidem conversa, mortem portendebat; de tertio: Instantaneae
« perfectaeque sanationis Margaritae Allaz a labe confirmata et
« incurabili post diuturnum pulmonis morbum; de quarto:
« Instantaneae perfectaeque sanationis Mariae Annae Buman
« a paralyti, post ingestum venenum, saevissimis convulsio-
« nibus stipata ».

Post haec, nihil aliud eximio huic Famulo Dei ad laudis culmen in Ecclesia promerendum deerat, nisi ut penes Sacrorum Rituum Congregationem proponeretur dubium: « An, stante
« approbatione virtutum et miraculorum, *tuto* procedi posset
« ad Beatorum honores Venerabili Petro Canisio sanciendos ». Quo favorabiliter resoluta, idem Pontifex, anno millesimo octingentesimo sexagesimo quarto, postquam in Patriarchali Archibasilica Lateranensi, die vigesimo quarto mensis iunii, qua Sancti Praecursoris memoria colitur, sacro adstante Patrum Cardinalium Collegio, Missae Pontificali interfuisset, in proximo eiusdem Archibasilicae sacrario, rite ac solemniter decrevit: « *Tuto* procedi posse ad solemnem Venerabilis Petri Canisii
« Beatificationem ». Quod decretum publici iuris fieri, et in Sacrorum Rituum Congregationis acta referri iussit, Litterasque Apostolicas, in forma Brevis, de Beatificationis solemnibus in Patriarchali Basilica Vaticana quandocumque celebrandis, expediri mandavit. Breve autem ipsius Beatificationis datum fuit in Arce Gandulphi, sub anulo Piscatoris, die secunda mensis augusti, anno millesimo octingentesimo sexagesimo quarto. Beatificationis vero solemnibus in Vaticana Aede Beati Petri die vigesimo novembris eiusdem anni celebrata sunt.

Quinquagesimo septimo anno nondum expleto, ex quo Petrus Canisius Beatorum Caelitum honoribus auctus erat, causae *reassumptio* a fel. rec. Benedicto Papa XV, proximo Decessore Nostro, die vigesima mensis martii anni millesimi nongentesimi vigesimi primi, Apostolica auctoritate decreta est.

Duae autem, quae sequuntur, a Causae Postulatore propositae sunt prodigiosae sanationes, a Deo, Beato Canisio deprecante, in dioecesi Ruremondensi in Neerlandia patratae, u super iisdem institueretur actio.

Primum ex his miraculis contigit Sorori Ignatiae Walburgae Schneller, e Congregatione a Caritate S. Francisci. Haec, ab

infantia infirma semper utens valetudine, tertio fere aut quarto quoque anno aegrotare solita, convulsionibus etiam aliquando in puerili aetate obnoxia, ab undecimo usque ad vigesimum annum singulis fere mensibus vehementer e genibus laborabat. Annum agens septimum supra vigesimum, Religiosae Congregationi a Caritate S. Francisci nomen dedit, in eaque, expleto tirocinio, die decimo nono decembris anno millesimo octingentesimo nonagesimo sexto religionis vota nuncupavit. Typho, quem vocant, primo religiosae vitae anno, correpta et viribus pene confecta, trigesimo aetatis anno erythomate, quod morbillorum speciem praeseferebat, tentata est. Anno demum millesimo nongentesimo quarto, inopinate sanguinem evomit, qui utrum a pulmonibus, an ex stomacho proveniret duo medici statuere incassum conati sunt. Brevi ex hoc incommodo convaleuit viresque corporis recuperavit, sed in sequenti anno, cum copiosorem sanguinis eruptionem iterum passa esset, plures exinde ei molestiae, vehementes alvi dolores, vomitus frequentes, aliaque id genus incommoda obvenerunt, in dies percrebescencia. Anno demum millesimo nongentesimo decimo, medici auxilium invocandum fuit. Hic, Sororem Ignatiam hernia «incarcerata», ut aiunt, laborare ratus, chirurgicam sectionem expertus est, ex qua, praeter expectationem, aegrotam tuberculosi intestinali affectam esse, apparuit. Quapropter Doctor Rembauts, qui chirurgicam operationem peregerat, partem tuberculosi morbidam auferendam duxit. Post hanc chirurgicam sectionem Soror Ignatia aliquot annorum spatio aliquantulum melius se habuit, integra tamen valetudine minime recuperata. Etsi enim maximas adhiberet cautelas cibosque nonnisi leves sumeret, anno millesimo nongentesimo decimo quinto, crebris vomitionibus ac vehementibus alvi doloribus rursus premi coepit, interdum vix, aut ne vix quidem, recto corpore incedere valens: quae quidem infirmitates, ineunte anno millesimo nongentesimo vigesimo primo, adeo auctae erant, ut Ignatia nullum iam cibum, ne liquidum quidem, continere posset, et lectulo affixa, ob pectoris ac dorsi dolores resupina iacere cogeretur. Doctor Kettler, qui eam diligenter inspexerat, de acuta intestinorum tuberculosi agi ideoque nova sectione chirurgica opus esse edixit. Periti vero, postea ex officio depu-

tati, Doctores Henricus Pomponi, Albertus Ciotola et Nicolaus Gentile, Sororem Ignatiam occlusionē intestinali chronica ex affectione tuberculari laborasse declararunt.

Cum iam omnia remedia humana inutilia evasissent, et mors adventare videretur, Soror Maria Cornelia Casimir, Generalis Antistita, divinam opem, interposito Beati Petri Canisii patrocinio, implorare constituit. Eius reliquiis a Patribus Societatis Iesu obtentis, novendialis in monasterio supplicatio instituta est, Missis in hunc finem quotidie celebratis et fervidis precibus fuis. Nec frustra: statim ac Beati reliquiae Sorori aegrotanti applicatae sunt, haec melius se habere sensit, et opinione citius perfectae sanitati restituta est, omni gravissimi morbi vestigio deleta.

Alterum miraculum accidit in Collegio S. Ignatii, quod habet Societas Iesu Valkenburgi, in oppido Neerlandiae, in dioecesi Ruremondensi. Frater Petrus Schmitz, Scholasticus ex eadem Societate, annum agens quartum supra vigesimum, vix ab « influentiae » morbo, quem vulgo appellant, convalescerat, cum, paucis post diebus, die duodecima ianuarii anni millesimi nongentesimi vigesimi secundi iterum aegrotare coepit, sed morbo longe graviore, id est angina cum abscessu coniuncta. Arcessito medico et abscessu inciso, aegrotus aliquod levamen inde persensit, et febris recedere visa est. At ecce, praeter spem morbus mox ingravescit, febris maiore impetu redit, acres artuum et dorsi dolores per brachia, manus, pedes, latera migrantes obveniunt, magna quoque cordis debilitas, spirandi difficultas, ciborum fastidium, lucis impatientia, pulsus tenuis, irregularis, citatissimus. Qui aegroti curationem susceperant, Doctores Hapig et Kettler, his morbi notis perpensis et collatis consiliis, de « sepsi » agi persuasum habuerunt. Quod duo a curatione medici de lethali « sepsi » edixerunt iudicium, hoc postea periti quoque ex officio vocati, Doctores Franciscus Xaverius Armellini, Franciscus Pagano et Boleslaus Madeyski, diserte confirmarunt. Ob aegritudinis indolem et gravitatem, Doctor Kettler, nullam salutis spem superesse ratus, seri iniectionem proposuit, quae tamen semel atque iterum peracta, optato exitu caruit; et aegrotus, ad finem properare visus, morientium Sacramentis munitus est. Omni igitur humano auxilio deficiente, infirmus

eiusque sodales intercessionem Beati Petri Canisii fidenter invocarunt, novendiali supplicatione inchoata. Collegii Rector articulum digiti Beati Petri aegrotanti obtulit, qui deinceps semper ante pectus eas reliquias gestabat. Absoluta novendiali supplicatione, febris iterum augeri coepit, et medici de bono morbi exitu desperandum asserebant. Iteratis per alios novem dies precibus, et Missae sacrificio iisdem diebus oblato, aegrotus saepius in die exhibitas sacras reliquias deosculans, easque infirmis corporis partibus, ac praesertim cordi, applicans, pro Beati Petri Canisii canonizatione, addita recitatione trium « Ave, Maria » quotidie preces fundebat. Deus autem spem aegroti eiusque Religiosorum sodalium ad irritum non redegit. Nam, Beato Canisio deprecante, factum est ut, qui die septimo februarii morti proximus videbatur, hic subsequenti die, mane, inopinato extra periculum esset, et illico fere integrae sanitati restitutus.

Legitime vero recognita validitate processus auctoritate Apostolica in Curia Ecclesiastica Ruremondensi instructi super his miraculis in specie, quae post indultam Beato Petro Canisio venerationem supervenerant, de duabus sanationibus supra memoratis semel atque iterum disceptatum est apud S. Rituum Congregationis Consultores, audientibus de more in Coetu praeparatorio Cardinalibus eidem Congregationi praepositis. Deinde Generalis Congregatio locum habuit coram Nobis die vigesima quarta mensis martii huius anni, in qua cum Consultores tum Patres Cardinales responderunt: « Constare de duabus propositionibus sanationibus ». Unum supererat disputandum: « An, supposita duorum miraculorum approbatione, *tuto* procedi posset ad solemnem Beati Petri Canisii Canonizationem »; et eodem die in eodem conventu unanime suffragium quotquot convenerant emiserunt: « *Tuto* procedi posse ». Nos vero adstantes enixe admonuimus, ut Nostris suas preces adiungerent ad caelestis consilii munus in re tam gravi implorandum. Tandem die vigesima nona eiusdem mensis et anni solemniter ediximus: « Constare de duobus propositis miraculis, nempe de primo: « Instantaneae perfectaeque sanationis Sororis Ignatiae Walburgae Schneller ab occlusionibus intestinum ex affectione « tuberculari; de secundo: Instantaneae perfectaeque sanatio-

« nis Fratris Petri Schmitz a lethali sepsis morbo »; et insuper decrevimus: « *Tuto* procedi posse ad solemnem Beati Petri « Canisii Canonizationem ».

His peractis, Praedecessorum Nostrorum exemplis inhaerentes, die trigesima mensis martii huius anni dilectos Filios Nostros S. R. E. Cardinales apud Nos convocavimus in Consistorium secretum, in quo venerabilis frater Noster Antonius Cardinalis Vico, Episcopus Portuensis et S. Rufinae, Sacrorum Rituum Congregationi Praefectus et Causae huius procurandae praepositus, novensilis Sancti gesta singillatim ac perspicue exposuit magnoque omnes studio incendit, ut ad legitimam huius Causae absolutionem deveniretur. Paulo post, nempe die secunda mensis aprilis, Consistorium publicum celebratum est, in quo Cardinales et alii omnes, qui aderant, libentissime aures praebuerunt iis, quae praeclara oratione dilectus filius Iosephus Biroccini, Nostrae Consistorialis Aulae advocatus, de Beato Canisio diseruit.

Interea curavimus ut venerabiles fratres Patriarchae, Archiepiscopi et Episcopi de tanta solemnitate per litteras ad hoc datas admonerentur, quo, si facultas esset, sententiam et ipsi prolaturi, Nobis adstarent. Quorum cum non pauci in Urbem convenissent, omnes, re penitus explorata tum ex iis, quae in memorato Consistorio publico peracta fuerant, tum ex actis Sacrae Rituum Congregationis, quorum exemplar unicuique traditum est, in Consistorio, quod semipublicum vocant, habito die vigesima secunda aprilis in eandem, quam S. R. E. Cardinales, sententiam iverunt de Beati Canisii memoria summis honoribus consecranda. Cuius rei publica instrumenta a dilectis filiis Sedis Apostolicae Notariis exarata in tabularium S. R. C. deferri mandavimus.

Solemni igitur Canonizationi huic celebrandae diem praefiximus vigesimam primam mensis maii huius anni, qua gloriosam Redemptoris Nostri in caelos Ascensionem recolimus. Interea, fideles sumus vehementer cohortati ad ferventes preces ingeminandas, in iis praesertim sacris aedibus, in quibus Ssimum Sacramentum publice adorandum ex praescripto proponeretur, ut et ipsi ex tanta caeremonia fructus uberiores perciperent, Nobisque, in tam gravi officii Nostri munere, Spi-

ritus Paraclytus benignus adesset. Quum autem optatissima dies advenerit, omnes cum saecularis, tum regularis cleri Ordines, omnes Romanae Curiae Praesules et Officiales, omnes denique qui in Urbe aderant venerabiles fratres S. R. E. Cardinales, Patriarchae, Archiepiscopi, Episcopi, Abbates in Vaticanam Basilicam magnifico cultu ornatam convenerunt; Nosque, iis omnibus solemni supplicatione praeerantibus, eamdem Basilicam ingressi sumus. Tunc vero venerabilis frater Antonius Cardinalis Vico, S. Rituum Congregationi Praefectus, et Causae huic procurandae praepositus, perorante dilecto filio Augusto Milani, Nostrae Consistorialis Aulae advocato, vota Nobis et preces detulit Sacrorum Antistitum universaeque Societatis Iesu ut Beatum Petrum Canisium in Sanctorum numerum referremus. Quod cum iterum tertioque praefatus Cardinalis, per eundem Consistorialis Aulae advocatum, instantius ac instantissime egisset, Nos tandem, Paraclyti Spiritus lumine ferventer implorato, et Immaculatae Virginis, Angelorum ac Sanctorum omnium patrocinio confisi, « AD HONOREM SANCTAE ET INDIVIDUAE TRINITATIS, AD CATHOLICAE FIDEI INCREMENTUM ET DECUS, AUCTORITATE DOMINI NOSTRI IESU CHRISTI, SANCTORUM APOSTOLORUM PETRI ET PAULI AC NOSTRA, MATURA DELIBERATIONE ET VOTO VENERABILIUM FRATRUM NOSTRORUM S. R. E. CARDINALIUM, PATRIARCHARUM, ARCHIEPISCOPORUM, ET EPISCOPORUM, BEATUM PETRUM CANISIUM SANCTUM ESSE DECREVIMUS ET DEFINIVIMUS AC SANCTORUM NUMERO ADSCRIPSIMUS ET, EX S. RITUUM CONGREGATIONIS CONSULTO, UNIVERSALIS ECCLESIAE DOCTOREM DECLARAVIMUS, STATUENTES AB ECCLESIA UNIVERSALI EIUS MEMORIAM QUOLIBET ANNO DIE VIGESIMA SEPTIMA APRILIS, PRO DIE EIUS NATALI VIGESIMA PRIMA DECEMBRIS, INTER SANCTOS CONFESSORES NON PONTIFICES ATQUE UNIVERSALIS ECCLESIAE DOCTORES PIA DEVOTIONE RECOLI ET IN MARTYROLOGIO NOTARI DEBERE ».

Gratiis deinde ob tantum beneficium Deo actis, ad altare accessimus incruentum Sacrificium oblaturi, atque post Evangelicam lectionem quotquot aderant allocuti sumus, eosdem hortantes ut de tanta solemnitate fructus quam uberrimos caperent, et novi Sancti patrocinium apud Deum interponerent,

ut Nos et universam Ecclesiam protegat « a conventu malignantium, a multitudo operantium iniquitatem » (1). Denique Apostolicam benedictionem et plenariam indulgentiam peramanter in Domino impertivimus, atque Apostolicas hasce Litteras Decretales sub plumbo expediri mandavimus.

Nunc autem felici nuntio universus christianus populus exsultet et Sanctae Matri Ecclesiae gratuletur, quae, Divini Spiritus munere, tantum filium ad Domini Nostri Iesu Christi gloriam et fidelium praesidium protulerit. Exsultet et incluta Societas Iesu, quae tot se caelis dedisse incolas, tot Ecclesiae insignes viros, evangelicam veritatem scriptis et laboribus acriter defendentes, in Domino gloriari merito possit.

Sancti Petri Canisii virtutes, humilitatem, obedientiam, castitatem, diligentiam atque constantiam in propriis officiis obeundis, fidem praesertim operosissimam et erga hanc Apostolicam Sedem firmissimam fidelitatem colant christifideles cuncti et imitentur. Praeclaram eius memoriam, hisce Litteris consecratam, integram conservate, quotquot estis Ecclesiae filii, ut Iesu Christi amor in cordibus vestris in dies magis exardescat et « expoliantes vos veterem hominem cum actibus « suis, novum induatis, eum qui renovatur in agnitionem secundum imaginem Eius, qui creavit illum » (2).

In primis vero Canisium imitentur, qui, sacerdotio aucti, clarissimum in eo habent exemplar sacerdotalis sanctitatis cum doctrina sociatae; in eum respiciant, ab eoque discant quibus ornari debeat virtutibus optimus quisque ac sedulus in vinea Domini operarius, qui totam vitam suam ad hoc dirigat, ut regnum Dei in dies amplificetur ac populus Deo serviens et merito augeatur et numero.

Quod denique Nobis maxime cordi est, quod, praepotentibus Sancti Petri Canisii precibus confisi, haud temere Nobis sperandum putamus, hoc Nobiscum omnes orando impetrare conentur: ut cunctae Dominicae oves, quotquot a vero Christi ovili longe aberrant, Boni Pastoris eiusque, quamvis indigni, in terris Vicarii vocem audiant, et ad salutifera veritatis pascua redire

(1) Ps. LIII, 3.

(2) COLOSS., III, 10.

properent, divinam eamque infallibilem promissionem iam nunc in se feliciter complentes: « Et fiet unum ovile et unus Pastor! » (1).

Omnibus itaque, quae erant inspicienda, rite perpensis, omnia et singula praedicta certa ex scientia et Apostolicae potestatis plenitudine confirmamus, roboramus, atque iterum statuimus, decernimus, universaeque Catholicae Ecclesiae denunciamus; mandantes praeterea ut harum Litterarum transumptis, etiam impressis, manu tamen alicuius Notarii publici subscriptis, et sigillo viri in ecclesiastica dignitate constituti munitis, eadem prorsus fides habeatur, quae hisce Litteris haberetur, si originaliter exhibitae vel ostensae forent.

Nemini ergo has Litteras Nostras definitionis, mandati, decreti, relaxationis et voluntatis infringere, vel eis contraire liceat. Si quis vero, ausu temerario, hoc attentare praesumpserit, indignationem Omnipotentis Dei ac Beatorum Petri et Pauli, Apostolorum Eius, se noverit incursum.

Datum Romae, apud Sanctum Petrum, anno Domini millesimo nongentesimo vigesimo quinto, die vigesima prima mensis maii, Pontificatus Nostri anno quarto.

✠ Ego PIUS

CATHOLICAE ECCLESIAE EPISCOPUS.

L. ✠ S.

✠ Ego VINCENTIUS Episcopus Ostiensis et Praenestinus Cardinalis VANNUTELLI, Sacri Collegii Decanus, Datarius.

✠ Ego CAIETANUS Episcopus Sabinensis Cardinalis DE LAI.

✠ Ego ANTONIUS Episcopus Portuensis et S. Rufinae Cardinalis VICO.

(1) IOANN., X, 16.

- ✠ Ego IANUARIUS Episcopus Albanensis Cardinalis GRANITO PIGNATELLI DI BELMONTE.
- ✠ Ego BASILIUS Episcopus Veliternus Cardinalis POMPILJ.
- ✠ Ego IOSEPH tituli SS. Ioannis et Pauli Presbyter Cardinalis FRANCICA-NAVA DI BONTIFÉ.
- ✠ Ego RAPHAEL tituli S. Praxedis Presbyter Cardinalis MERRY DEL VAL.
- ✠ Ego OCTAVIUS tituli SS. Laurentii et Damasi Presbyter Cardinalis CAGIANO DE AZEVEDO.
- ✠ Ego PETRUS tituli S. Laurentii in Lucina Presbyter Cardinalis GASPARRI, a Secretis Status.
- ✠ Ego ANTONIUS tituli SS. Marcellini et Petri Presbyter Cardinalis MENDES BELLO.
- ✠ Ego FRANCISCUS tituli S. Pudentianae Presbyter Cardinalis BOURNE.
- ✠ Ego GULIELMUS tituli S. Crucis in Hierusalem Presbyter Cardinalis VAN ROSSUM.
- ✠ Ego MICHAEL tituli S. Eustachii Presbyter Cardinalis LEGA.
- ✠ Ego AIDANUS tituli S. Mariae in Porticu Presbyter Cardinalis GASQUET.
- ✠ Ego fr. ANDREAS tituli SS. Cosmae et Damiani Presbyter Cardinalis FRÜHWIRTH, Maior Poenitentiarius.
- ✠ Ego RAPHAEL tituli S. Hieronymi Illyricorum Presbyter Cardinalis SCAPINELLI DI LÉ-GUIGNO.
- ✠ Ego VICTORIUS AMADEUS tituli S. Priscæ Presbyter Cardinalis RANUZZI DE BIANCHI.
- ✠ Ego fr. THOMAS PIUS tituli SS. Quirici et Iulittæ Presbyter Cardinalis BOGGIANI.
- ✠ Ego FRANCISCUS tituli S. Marcelli Presbyter Cardinalis RAGONESI.
- ✠ Ego MICHAEL tituli S. Anastasiae Presbyter Cardinalis DE FAULHABER.

- ✠ Ego DIONYSIUS tituli SS.Nerei et Achillei Presbyter Cardinalis DOUGHERTY.
- ✠ Ego CAROLUS IOSEPH tituli SS. Quattuor Coronatorum Presbyter Cardinalis SCHULTE.
- ✠ Ego IOANNES tituli S. Susannae Presbyter Cardinalis BONZANO.
- ✠ Ego CAIETANUS Sanctae Agathae Protodiaconus Cardinalis BISLETI.
- ✠ Ego LUDOVICUS S. Mariae in Via Lata Diaconus Cardinalis BILLOT S. I.
- ✠ Ego CAMILLUS S. Mariae Scalaris Diaconus Cardinalis LAURENTI.
- ✠ Ego IOSEPH S. Nicolai in Carcere Tulliano Diaconus Cardinalis MORI.
- ✠ Ego FRANCISCUS S. Caesarii in Palatio Diaconus Cardinalis EHRLE S. I.
- ✠ Ego ALOISIUS S. Georgii ad Velabrum Diaconus Cardinalis SINCERO.
- ✠ Ego EVARISTUS S. Hadriani Diaconus Cardinalis LUCIDI.
- ✠ Ego AURELIUS S. Angeli in Foro Piscario Diaconus Cardinalis GALLI.

O. CARD. CAGIANO

S. R. E. Cancellarius.

✠ A. CARD. VICO

Ep. Portuen. et S. Rufinae

S. R. C. Praefectus.

Loco ✠ Plumbi.

Ioeph Wilpert, *Decanus coll. Prot. Apost.*

Ioannes Zani-Caprelli, *Prot. Apost.*

10.

22 iulii 1925.

Festum S. Petri Canisii, Confessoris et Doctoris, pro universa Societate ad ritum duplicem secundae classis evehitur. — S. Rit. C.

AD PRAEPOSITOS PROVINCIARUM.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTI.

Iussu Patris Nostri, cum R. V. communico S. Rituum Congregationis rescriptum quo festum S. Petri Canisii pro universa Societate ad ritum duplicem secundae classis evectum est.

Commendo me SS. SS.

Tusculi, die festo Purissimi Cordis B. M. V.

19 augusti 1925.

Rae Vae

Servus in Xto.

HENRICUS CARVAJAL

Secr. Soc. Iesu.

BEATISSIMO PADRE,

Il Procuratore Generale della Compagnia di Gesù prostrato al bacio del S. Piede umilmente implora perchè venga concesso che la festa di S. Pietro Canisio, ultimamente dalla Santità Vostra ascritto all'albo dei Santi ed insignito del titolo di Dottore della Chiesa Universale, possa essere celebrata, dai membri della stessa Compagnia, col rito doppio di seconda classe.

Tale umile richiesta è basata sul fatto che, quantunque come legge generale le feste dei Santi della Compagnia si celebrino con rito doppio maggiore, pure tale legge, per ragioni particolari ad alcuni dei nostri Santi, ha già avute varie eccezioni. Così si celebra con rito doppio di seconda classe la festa di S. Francesco Saverio, perchè Patrono specialissimo di tutti i membri della Compagnia che lavorano nelle Missioni; collo stesso rito si celebra pure la festa dell'Angelico S. Luigi Gonzaga, perchè Patrono particolare dei nostri Studenti religiosi, e la festa di S. Alfonso Rodriguez quale Patrono particolare dei Fratelli Coadiutori. Sembra perciò giusto che anche la festa di S. Pietro

Canisio, appunto perchè Dottore e perciò Patrono specialissimo dei nostri scrittori e professori, possa anch'essa essere celebrata col rito di seconda classe.

Che della grazia, ecc.

Roma, 16 luglio 1925.

SOCIETATIS IESU

Sanctissimus Dominus noster Pius Papa XI his precibus ab infrascripto Cardinali Sacrae Rituum Congregationi Praefecto relatis, attentis expositis peculiaribus adiunctis, benigne annuere pro gratia dignatus est: servatis de cetero Rubricis. Contrariis non obstantibus quibuscumque. Die 22 Iulii 1925.

† A. Card. VICO, Ep. Portuen., *Praef.*

L. ✠ S.

ALEXANDER VERDE, S. R. C. *Secretarius.*

11.

12 augusti 1925.

Approbantur Officium, Missa et Elogium S. Petri Canisii Confessoris et Doctoris. — S. Rit. C.

DECRETUM.

SOCIETATIS IESU

Sanctissimus Dominus Noster Pius Papa XI, referente infrascripto Domino Cardinali Sacrae Rituum Congregationi Praefecto, Officium et Missam propriam, nec non elogium in Martyrologio Romano inserendum Sancti Petri Canisii, Confessoris et Ecclesiae Doctoris, a Sacra Rituum Congregatione revisum et emendatum, prouti heic adnectitur, benigne approbare dignatus est: illudque in festo eiusdem Sancti Doctoris adhibendum concessit: servatis rubricis. Contrariis non obstantibus quibuscumque. Die 12 Augusti 1925.

† A. Card. VICO, Ep. Portuen., *Praef.*

L. ✠ S.

PHILIPPUS DI FAVA, *Substitutus*

OFFICIUM

DIE 27 APRILIS

S. PETRI CANISII

CONFESSORIS ET ECCLESIAE DOCTORIS

*Duplex II Classis (m. t. v.)**Omnia de Communi Confessorum non Pontificum, praeter ea quae hic habentur propria:*

IN I VESPERIS

✠. Amavit eum Dominus et ornavit eum, alleluia.

✠. Stulam gloriae induit eum, alleluia.

Ad Magnif. Ant. O Doctor optime, Ecclesiae sanctae lumen, beate Petre, divinae legis amator, deprecare pro nobis Filium Dei, alleluia.*Oratio.*

Deus, qui ad tuendam catholicam fidem beatum Petrum, Confessorem tuum, virtute et doctrina roborasti: concede propitius; ut ejus exemplis et monitis errantes ad salutem respiscant, et fideles in veritatis confessione perseverent. Per Dominum.

*Et non fit Commemoratio praecedentis.**In I Nocturno Lectiones Sapientiam de Communi Doctorum.*

IN II NOCTURNO

Lectio IV.

Petrus Canisius, Noviomagi in Gelria eo ipso anno natus est, quo Lutherus in Germania aperta rebellione ab Ecclesia descivit, et Ignatius de Loyola, in Hispania, terrestri militia abdicata, ad proelianda proelia Domini se convertit; Deo nimirum portendente, quos ille posthac adversarios, quem sacrae militiae ducem esset habiturus. Coloniae Agrippinae, quo studiorum causa concesserat, perpetuo castitatis voto se Deo obstrinxit, et paulo post Societati Iesu nomen dedit. Sacerdotio auctus, catholicam fidem contra novatorum insidias legationibus, sermonibus, scriptis libris statim defendendam suscepit. Ob praeclaram sapientiam et exploratum rerum usum a Cardinali Augustano et a pontificiis Legatis magnopere expetitus, semel atque iterum Concilio Tridentino interfuit; cuius etiam decreta ex auctoritate Pii Quarti Pontificis Maximi rite per Germaniam promulganda et in morem inducenda curavit. A Paulo Quarto ad conventum Petrico-

viensem ire iussus, aliisque a Gregorio Decimo tertio legationibus obeundis adhibitus, alacri semper et nunquam fracto difficultatibus animo, gravissima religionis negotia tractavit, ac vel inter praesentia vitae discrimina ad felicem exitum perduxit.

✠. Honestum fecit illum Dominus, et custodivit eum ab inimicis, et a seductoribus tutavit illum: * Et dedit illi claritatem aeternam, alleluia. †. Iustum deduxit Dominus per vias rectas, et ostendit illi regnum Dei. Et.

Lectio V.

Superno caritatis igne, quem in Basilica Vaticana e penetralibus Cordis Iesu olim copiose hauserat, inflammatus, et divinae gloriae amplificandae unice intentus, dici vix potest, quot, per annos amplius quadraginta, labores susceperit, aerumnasque pertulerit, ut complures Germaniae civitates ac provincias vel ab haereseos contagione defenderet, vel, haeresi infectas, catholicae Fidei restitueret. In Ratisbonensi et in Augustano conventu imperii proceres ad iura Ecclesiae tuenda et mores populorum emendandos excitavit: in Vormatiensi insolescentes impietatis magistros ad silentium adegit. A sancto Ignatio Germaniae Superioris provinciae praefectus, domos et collegia multis locis condidit. Collegium Germanicum, Romae constitutum, omni ope provehere atque amplificare studuit; in academiis sacrarum humanarumque disciplinarum studia, miserandum in modum collapsa, instauravit; contra Centuriatores Magdeburgenses duo volumina egregie conscripsit: et summam doctrinae christianae, theologorum iudicio et publico trium saeculorum usu ubique probatissimam, aliaque complura ad populorum institutionem valde accommodata in vulgus edidit. Quamobrem, haereticorum malleus et alter Germaniae apostolus appellatus, plane dignus habitus est, qui ad tutandam in Germania religionem divinitus electus putaretur.

✠. Amavit eum Dominus, et ornavit eum; stolam gloriae induit eum, * Et ad portas paradisi coronavit eum, alleluia. †. Induit eum Dominus lorica fidei, et ornavit eum. Et.

Lectio VI.

Inter haec, precatione crebra et assidua rerum supernarum commentatione, lacrimis saepe perfusus et animo interdum a sensibus abducto, Deo se coniungere solitus erat. A viris principibus vel sanctitate clarissimis et a quatuor Summis Pontificibus magno in honore habitus, adeo de se demisse sentiebat, ut se omnium minimum et diceret et haberet. Vindobonensem episcopatum semel, iterum ac tertio recu-

savit. Moderatoribus suis obsequentissimus, paratus erat ad ipsorum nutum omnia relinquere aut aggredi, etiam cum valetudinis et vitae periculo. Voluntaria sui ipsius coërcitione castitatem perpetuo sepsit. Demum Friburgi Helvetiorum, ubi plurimum pro Dei gloria et salute animarum ultimis vitae suae annis desudaverat, migravit ad Deum die vicesima prima decembris anno millesimo quingentesimo nonagesimo septimo, aetatis suae septimo supra septuagesimum. Hunc vero strenuum catholicae veritatis propugnatorem Pius Papa Nonus caelitus beatorum honoribus adauxit; novis autem fulgentem signis Pius Undecimus, Pontifex Maximus, anno iubilaei, Sanctorum numero accensuit, simulque Doctorem universalis Ecclesiae declaravit.

✠. Iste homo perfecit omnia quae locutus est ei Deus, et dixit ad eum: Ingredere in requiem meam: * Quia te vidi justum coram me ex omnibus gentibus, alleluia. †. Iste est qui contempsit vitam mundi, et pervenit ad caelestia regna. Quia. Gloria Patri. Quia.

IN III NOCTURNO

Lectio sancti Evangelii secundum Matthaeum (*Cap. 5, 13-19*)

Lectio VII.

In illo tempore: Dixit Iesus discipulis suis: Vos estis sal terrae. Quod si sal evanuerit, in quo salietur? Et reliqua.

Homilia sancti Petri Canisii Presbyteri.

Notae in Evangelia: in festo S. Martini Ep., post initium.

Amabo et colam missos a Christo Apostolos horumque successores in Evangelii semine spargendo sedulos et indefessos propagandi verbi cooperatores, qui iure testari possunt: Sic nos existimet homo ut ministros Christi et dispensatores mysteriorum Dei. Voluit enim Christus ut vigilantissimus ac fidelissimus paterfamilias per tales ministros ac legatos lucernam evangelicam igne caelitus demisso accendi, et accensam non modio supponi, sed super candelabrum constitui, quae suum splendorem longe lateque diffunderet omnesque tum Iudaeorum tum Gentium vigentes tenebras et errores profligaret.

✠. Iste est, qui ante Deum magnas virtutes operatus est, et de omni corde suo laudavit Dominum: * Ipse intercedat pro peccatis omnium populorum, alleluia. †. Ecce homo sine querela, verus Dei cultor, abstinens se ab omni opere malo, et permanens in innocentia sua. Ipse.

Lectio VIII.

Etenim evangelico Doctori sat non est, verbo lucere populo, et vocem in deserto clamantem praestare, multisque in pietate iuvandis lingua operam dare, ne alioquin, si verbi ministerium praetermittat, canis mutus non valens latrare a propheta dicatur. Sed et ardere illum oportet, ut, opere atque caritate instructus, munus suum ornet evangelicum, Paulumque ducem sequatur. Is quippe non contentus Ephesiorum episcopo demandare: Praeceptum hoc et doce: labora sicut bonus miles Christi Iesu; constanter etiam apud amicos et inimicos evangelizavit, ac episcopis apud Ephesum collectis bona dixit conscientia: Vos scitis, quomodo nihil subtraxerim utilium, quominus annuntiarem vobis, et docerem vos publice et per domos, testificans Iudaeis atque Gentilibus in Deum poenitentiam et fidem in Dominum nostrum Iesum Christum.

‡. In medio Ecclesiae aperuit os eius, * Et implevit eum Dominus spiritu sapientiae et intellectus, alleluia. †. Iucunditatem et exultationem thesaurizavit super eum. Et. Gloria Patri. Et.

Feria ii Rogationum, ix Lectio de Homilia Ferae et fit eius Commemoratio in Laudibus: alias

Lectio IX.

Talem enim pastorem decet esse in Ecclesia, qui, more Pauli, omnibus omnia fiat, ut in illo reperiatur aeger curationem, moestus laetitiam, desperans fiduciam, imperitus doctrinam, dubius consilium, poenitens veniam atque solatium, et quidquid tandem ad salutem est cuique necessarium. Quocirca pulchre Christus, cum primarios mundi Ecclesiaeque doctores constituere vellet, non sat habuit Discipulis dicere: Vos estis lux mundi: sed etiam illud subiecit: Non potest civitas abscondi supra montem posita, neque accendunt lucernam et ponunt eam sub modio, sed super candelabrum, ut luceat omnibus qui in domo sunt. Errant enim opinantes ecclesiae, quod muneri suo doctrinae splendore magis quam vitae integritate et caritatis ardore possint satisfacere. Te Deum laudamus.

AD LAUDES

†. Iustum deduxit Dominus per vias rectas, alleluia.

‡. Et ostendit illi regnum Dei, alleluia.

Ad Bened. Ant. Euge, serve bone et fidelis, quia in pauca fuisti fidelis, supra multa te constituam, intra in gaudium Domini tui, alleluia.

Oratio.

Deus, qui ad tuendam catholicam fidem beatum Petrum, Confessorem tuum, virtute et doctrina roborasti: concede propitius; ut eius exemplis et monitis errantes ad salutem resipiscant, et fideles in veritatis confessione perseverent. Per Dominum.

IN II VESPERIS

☩. Iustum deduxit Dominus per vias rectas, alleluia.

☩. Et ostendit illi regnum Dei, alleluia.

Ad Magnif. Ant. O Doctor optime, Ecclesiae sanctae lumen, beate Petre, divinae legis amator, deprecare pro nobis Filium Dei, alleluia, *Oratio* Deus, qui, *ut supra ad Laudes.*

Et fit Commemoratio sequentis tantum:

Ant. Similabo eum viro sapienti, qui aedificavit domum suam supra petram, alleluia.

Oratio.

Domine Iesu Christe, qui, ad mysterium crucis praedicandum, sanctum Paulum singulari caritate donasti, et per eum novam in Ecclesia familiam florescere voluisti: ipsius nobis intercessionem concede; ut passionem tuam iugiter recolentes in terris, eiusdem fructum consequi mereamur in caelis: Qui vivis.

MISSA

DIE 27 APRILIS

S. PETRI CANISII

CONFESSORIS ET ECCLESIAE DOCTORIS

Introitus (Eccli. 15, 5).

In medio Ecclesiae aperuit os eius: et implevit eum Dominus spiritu sapientiae et intellectus: stolam gloriae induit eum. Alleluia, alleluia. *Ps. 91, 2* Bonum est confiteri Domino: et psallere nomini tuo, Altissime. ☩. Gloria Patri.

Oratio.

Deus, qui ad tuendam catholicam fidem beatum Petrum, Confessorem tuum, virtute et doctrina roborasti: concede propitius: ut eius exemplis et monitis errantes ad salutem resipiscant, et fideles in veritatis confessione perseverent. Per Dominum.

Lectio Epistolae beati Pauli Apostoli ad Timotheum (2 *Tim.* 4, 1-8).

Carissime: Testificor coram Deo, et Iesu Christo, qui iudicaturus est vivos et mortuos, per adventum ipsius, et regnum eius: praedica verbum, insta opportune, importune: argue, obsecra, increpa in omni patientia, et doctrina. Erit enim tempus, cum sanam doctrinam non sustinebunt, sed ad sua desideria coacervabunt sibi magistros, prurientes auribus, et a veritate quidem auditum avertent, ad fabulas autem convertentur. Tu vero vigila, in omnibus labora, opus fac Evangelistae, ministerium tuum imple. Sobrius esto. Ego enim iam delibor et tempus resolutionis meae instat. Bonum certamen certavi, cursum consummavi, fidem servavi. In reliquo reposita est mihi corona iustitiae, quam reddet mihi Dominus in illa die, iustus iudex: non solum autem mihi sed et iis, qui diligunt adventum eius.

Alleluia, alleluia. (*Ps.* 118, 46. Loquebar de testimoniis tuis in conspectu regum, et non confundebam, alleluia. †. (*I Cor.* 9, 22). Omnia omnibus factus sum ut omnes facerem salvos, alleluia.

In Missis votivis, per annum, dicitur:

Graduale (*Ps.* 118, 129-130). Mirabilia testimonia tua, Domine, ideo scrutata est ea anima mea. †. Declaratio sermonum tuorum illuminat et intellectum dat parvulis.

Alleluia, alleluia. (*Ps.* 108, 30). Confitebor Domino nimis in ore meo: et in medio multorum laudabo eum, alleluia.

Post Septuagesimam, omissis Alleluia et versu sequenti, dicitur:

Tractus (*Ps.* 118, 104, 105 et 158). A mandatis tuis intellexi, propterea odivi omnem viam iniquitatis. †. Lucerna pedibus meis verbum tuum, et lumen semitis meis. †. Vidi praevaricantes et tabescebam, quia eloquia tua non custodierunt.

✠ *Sequentia sancti Evangelii secundum Matthaeum. (Cap. 5, 13-19).*

In illo tempore: Dixit Iesus discipulis suis: Vos estis sal terrae. Quod si sal evanuerit, in quo salietur? Ad nihilum valet ultra, nisi ut mittatur foras, et conculcetur ab hominibus. Vos estis lux mundi. Non potest civitas abscondi supra montem posita. Neque accendunt lucernam, et ponunt eam sub modio, sed super candelabrum, ut luceat omnibus qui in domo sunt. Sic luceat lux vestra coram hominibus, ut videant opera vestra bona, et glorificent Patrem vestrum, qui in caelis est. Nolite putare, quoniam veni solvere legem, aut prophetas: non veni solvere, sed adimplere. Amen quippe dico vobis, donec transeat caelum et terra, iota unum, aut unus apex non praeteribit a lege, donec omnia fiant. Qui ergo solverit unum de mandatis istis minimis, et docuerit sic homines, minimus vocabitur in regno cae-

lorum: qui autem fecerit, et docuerit, hic magnus vocabitur in regno caelorum.

Credo.

Offertorium (Ps. 33, 12). Venite, filii, audite me: timorem Domini docebo vos, alleluia.

Secreta.

Sanctifica, misericors Deus, haec munera tibi oblata, et Ecclesiae tuae, beato Petro intercedente, unitatis et pacis propitius dona concede. Per Dominum.

Communio (Is. 12, 4). Haurietis aquas in gaudio de fontibus Salvatoris, alleluia.

Postcommunio.

Sacrificium, Domine, quod in honorem beati Petri, Confessoris tui atque Doctoris, obtulimus: fidem nostram, spem et caritatem augeat, et Ecclesiam tuam nova semper prole laetificet. Per Dominum.

ELOGIUM IN MARTYROLOGIO ROMANO DIE 21 DECEMBRIS, SECUNDO LOCO

Friburgi Helvetiorum natalis sancti Petri Canisii, sacerdotis e Societate Iesu et Confessoris, doctrina et sanctitate praeclari, qui difficillimis Germaniae temporibus Fidem catholicam strenue defendit ac propagavit. Eum vero Pius Undecimus, Pontifex Maximus, Sanctorum catalogo adscripsit simulque Doctorem Universalis Ecclesiae declaravit; et ipsius festum quinto Kalendas Maii agendum esse decrevit.

DIE 27 APRILIS, PRIMO LOCO

Sancti Petri Canisii, sacerdotis e Societate Iesu, Confessoris atque Ecclesiae Doctoris; qui duodecimo Kalendas Ianuarii migravit ad Dominum.

Acta beatificationis BB. Martyrum Canadensium

12.

2 iunii 1925.

Decernitur constare de martyrio et causa martyrii Venerabilium Servorum Dei Ioannis de Brébeuf, Isaaci Jogues eorumque Sociorum. — S. Rit. C. (1).

QUEBECEN.

BEATIFICATIONIS SEU DECLARATIONIS MARTYRII VENERABILIUM SERVORUM DEI IOANNIS DE BRÉBEUF, GABRIELIS LALEMANT, ANTONII DANIEL, CAROLI GARNIER, NATALIS CHABANEL, ISAACI JOGUES, SACERDOTUM, RENATI GOUPIL ET IOANNIS DE LA LANDE, COADIUTORUM, E SOCIETATE IESU, IN ODIUM FIDEI INTERFECTORUM.

SUPER DUBIO:

An constet de martyrio et causa martyrii, signis seu miraculis, in casu et ad effectum de quo agitur?

Canadensis regionis historiam paullo altius repetenti compertum sane fit atque exploratum, si nobilis Canadensium natio ad eum vitae christianae sensum, actionem ac dignitatem evehi meruerit ad eumque exinde partum sese extollere excultae humanitatis gradum, sicut merito suspicere fas est atque admirari, id omne acceptum esse referendum primis illis Evangelii praeconibus, qui terram illam, quam, tribus ante saeculis, immanis occupabat barbaries, sudore, durissimis adsiduisque sacri ministerii exantlatis laboribus, suoque demum profuso sanguine irrigarunt, coluerunt et feracem effecerunt. Hi apostolici viri, ad quos huc usque sermo respexit, ad inclytam et benemerentissimam pertinent Societatem Iesu, quae foecunda Sanctorum est parens atque altrix; iique octo percensentur numero, quorum Sacerdotes sex, nimirum: Ioannes de Brébeuf, Gabriel Lalemant, Antonius Daniel, Carolus Garnier, Natalis

(1) *Acta Apost. Sedis*, vol. xvii (1925), pp. 314-316.

Chabanel et Isaac Jogues; bini vero Fratres Coadiutores; nempe: Renatus Goupil et Ioannes de La Lande.

Horum igitur singulorum venerabilium Dei Servorum Beatificationis seu Declarationis martyrii causa, quum ab Apostolica Sede digna habita fuisset, quae sacrae huic Congregationi cognoscenda permitteretur, minoribus, ut vocant, superatis iudiciis, eo, brevi annorum cursu, fuit progressa, ut praecipua, quae de martyrio est deque causa martyrii, institueretur quaestio.

Equidem, quae iudicialibus consignata sunt tabulis, qui scrutatus rimatusque fuit, hic non difficili perspexit negotio sibi que suasum habuit, bipartitam, tum scilicet ex parte tyranni, seu persecutoris, tum ex parte victimarum, prout eam scilicet ipsa postulat res, cunctisque a iure requisitis praeditam conditionibus, suppetere praestoque esse probationem. Sive enim iuridicum ille aggressus est in primis expendere fundamentum, quo regitur et sustentatur Causa, eiusmodi illud repperit, quod, ad normam iuris, deprehensum est soletque deprehendi similibus in Causis, quibus datum fuit optatam contingere metam. Sive ad intimum se postea convertit Causae ipsius meritum, utique gavisus est valde sibi ante oculos sistere videns atque micare splendidum catholicae nostrae Religionis triumphum. Cuncta namque, quibus christiani martyrii agnoscitur et demonstratur veritas, nedum in conspectum sese prodiderunt elementa, verum et, ex parte praesertim singulorum venerabilium Dei Famulorum, constitit adiuncta omnia, quae ipsorum antecesserunt et comitata sunt passionem, tantum in se habere et circum effundere luminis, ut patuerit divinam Gratiam ipsos praevenisse venerabiles Dei Servos, in eisque, foecundum tamquam semen, inseruisse quoddam veluti instinctum subeundi pro Christo martyrii.

Quocirca, ut ipsius erat, locum istum, magis quo per eum licuit, plenam in lucem educendum sedulo industrieque curavit Patronus; idque eo quidem consilio idem praestitit et effecit Patronus, ut peculiarem illam, quae circa necessariam de finali perseverantia probationem, quoad nunnulos e venerabilibus Dei Famulis, mota fuerat, facilius et efficacius repelleret difficultatem, gravissima potissimum in medium allata Benedicti XIV

sententia, iuxta quam *ab antecedentibus, quantum fas est, argumentum ad consequentes et ultimos actus satis aptum deduci potest* (*De Serv. Dei Beatificat. et Beat. Canonizat.*, lib. III, cap. 18, n. 16).

Quae itaque exordium sui superiore sumpserat anno, ad exitum perducta est iudicialis actio; post binas quippe prae-habitas anteparaeparatoriam et paraeparatoriam Congregationes, generalis successit Congregatio, quae, die decima secunda proxime praeteriti mensis maii, coram Sanctissimo Domino Nostro Pio Papa XI coacta fuit. In qua a Reverendissimo Cardinali Antonio Vico, causae Relatore, sequens ad discutendum propositum fuit Dubium: *An constet de martyrio et causa martyrii, signis seu miraculis, in casu et ad effectum de quo agitur?* Reverendissimi Cardinales et Patres Consultores suas ex ordine exposuerunt sententias, quas laeto studiosoque animo Sanctissimus Dominus noster est prosequutus, sed supremum Suum iudicium Sibi de more prorogandum duxit, enixius interea postulaturus a Domino, ut Sibi in gravissimo decernendo negotio propitius adesset. Hodierna vero die, quae tertia est post solemnissimum Pentecostes diem, Sacris piissime operatus, ad Vaticanas Aedes arcessiri mandavit Reverendissimum Cardinalem Antonium Vico, Episcopum Portuensem et S. Rufinae, sacrae Rituum Congregationi Praefectum causaeque Relatorem, una cum R. P. Angelo Mariani, Fidei Promotore generali, meque insimul infrascripto Secretario, eisque adstantibus, solemniter pronuntiavit: *Ita constare de martyrio et de causa martyrii venerabilium Servorum Dei Ioannis de Brébeuf, Gabrielis Lalemant, Antonii Daniel, Caroli Garnier, Natalis Chabanel, Isaaci Jogues, Sacerdotum, Renati Goupil et Ioannis de La Lande, Coadiutorum, e Societate Iesu, ut procedi possit ad ulteriora in casu et ad effectum, de quo agitur.*

Hoc Decretum evulgari et in acta sacrae Rituum Congregationis referri iussit quarto nonas iunias anno MDCCCXXV.

† A. Card. VICO, Ep. Portuens. et S. Rufinae,

L. ✠ S.

S. R. C. Praefectus.

ALEXANDER VERDE, *Secretarius.*

13.

2 iunii 1925.

Decernitur « tuto » procedi posse ad sollemnem eorundem Venerabilium Servorum Dei beatificationem. — S. Rit. C. (1).

QUEBECEN.

BEATIFICATIONIS SEU DECLARATIONIS MARTYRII VENERABILIVM SERVORVM DEI IOANNIS DE BRÉBEUF, GABRIELIS LAEMANT, ANTONII DANIEL, CAROLI GARNIER, NATALIS CHABANEL, ISAACI JOQUES, SACERDOTVM, RENATI GOUPIL ET IOANNIS DE LA LANDE, COADIUTORVM, E SOCIETATE IESU IN ODIUM FIDEI INTERFECTORVM.

SUPER DUBIO :

An stante approbatione martyrii et causae martyrii necnon dispensatione a signis seu miraculis, ad tramitem canonis 2116 § 2 Cod. iur. can., tuto procedi possit ad solemnem praefatorum venerabilium Servorum Dei Beatificationem?

Venerabilium Servorum Dei Ioannis de Brébeuf et Sociorum, de quorum martyrio deque causa martyrii agnita nuper et sancita fuit, solemni Ecclesiae iudicio, veritas, nedum penes religiosam per totum paene terrarum orbem diffusam inclytae Societatis Iesu familiam, cuius materno e sinu profecti, sanctique legiferi Patris Ignatii spiritu imbuti, domesticisque tantoque lumine coruscantibus Missionalium sodalium suorum, ipso praeunte sancto Francisco Xaverio, exemplis nutriti et roborati, supremum heroicae caritatis, ob gloriosum ipsorum martyrium, conscendere illi valuerunt fastigium, verum et apud universum Canadensem populum celebre nomen est, eorumque memoria, quin vel minime languesceret adeo diuturni variique temporis edacitate, recens usque ac vivida manens, viget immo et florescit in dies.

Et merito quidem. Adeuntibus namque extremam illam Americae septentrionalis partem quam Canadam appellant, si de catholicae rei prosperitate laetari tantopere licet, sponte

(1) *Acta Ap. Sedis*, vol. xvii (1925), pp. 316-318.

ad eosdem mens pervolat venerabiles Dei Famulos, quorum descripta nomina apostolicum hoc in fronte gerit Decretum, eosque magnus exquisitusque complectitur statim et prosequitur grati animi sensus. Nil propterea mirum, si adeo insignis summoque pretio aestimandi recepti beneficii memores iugiter constanterque sese perhibuerunt et probarunt Canadenses cives; quaeque de venerabilium Servorum Dei vita nitide acta, de generosis virtutibus, de inexplibili apostolici zeli ardore, deque praeclaro, quo perfuncti fuerunt, martyrio a maioribus suis, qui gestarum rerum oculati exstiterant fortunatique testes, acceperunt, eadem sancte religioseque custodienda, posterisque fideliter et incorrupte transmittenda curarunt.

Exinde percommode accidit, ut qui novae illius Gallicae coloniae, ex qua perillustis ortus est Canadensis populus, texendam susceperunt historiam, uti consentaneum prorsus erat, atque veritatis iustitiaeque flagitabant iura, silentio praeterire nequiverint magnitudinem benefactorum, quae ex eisdem venerabilibus Dei Famulis inde ab initio promanarunt et promanare pergunt in totam illam regionem. Quodque insuper non parvi est faciendum, idipsum sentierunt aperteque professi sunt non catholici etiam scriptores, iique neque modica auctoritate praediti, perspectae veritatis lumine et ipsi perculsi eique honeste debitum perhibentes obsequium. Quumque perinsignis Caesar Cantù in sua Universali Historia de Canadensium ageret gente, facere id ille non potuit, quin hunc eundem tangeret, uti reapse tetigit, locum, cum scripsit: « Fra questi « Irochesi e Uroni, che sopra le fiere non avevano altro vantaggio « che una più feconda invenzione di crudeltà, si avventurarono « i Missionarii: il padre Jogues, che prima arrivò, *cadeva Martire*, i successivi li seppero indolcire... Erano riveriti *questi uomini dell'orazione*: li credevano in corrispondenza con « l'Ente Supremo o destri negli incantesimi; e soprattutto la « rigidezza del loro celibato li faceva supporre superiori ai « mortali » (Lib. XIV, cap. XI, tom. IV, pag. 548).

Adiuncta haec, de quibus sermo huc usque fuit, quaeque mirum in modum Causam illustrent et commendant, eique peculiarem imprimunt notam, satis superque ostendunt, quan-

tum Causa ipsa tempori opportuna incidat atque fructuosa In generalibus idcirco sacri huius Ordinis comitiis, quae, die decima secunda proxime praeteriti mensis maii, coram Sanctissimo Domino nostro Pio Papa XI celebrata sunt, de duobus insimul, quemadmodum, peculiaribus incidentibus adiunctis, indultum quandoque fuit, actum est Dubiis: *An constet de martyrio et de causa martyrii, nec non de signis seu miraculis, in casu et ad effectum, de quo agitur?* et: *An, supposita approbatione martyrii et causae martyrii, nec non dispensatione a signis seu miraculis, tuto procedi possit ad solemnem Beatificationem?* Quumque hoc alterum pariter Dubium per Reverendissimum Cardinalem Antonium Vico, causae Relatorem, fuisset propositum, qui interfuerunt, cum Reverendissimi Cardinales, tum Patres Consultores uno veluti ore *tuto procedi posse* responderunt. Quamvis vero de unanimi hac suffragatione Sanctissimus Dominus noster valde fuisset gratulatus, noluit tamen tantae utilitatis tantaeque expetitae laetitiae Causam supremo Suo decretorio absolvere iudicio, sed, ceu de more, hoc Sibi prorogandum duxit, maioris caelestis luminis gratiam interim imploraturus. Hodierna vero die, feria tertia post Pentecosten, sacris Mysteriis devotissime celebratis, ad Vaticanas Aedes acciri praecepit Reverendissimum Cardinalem Antonium Vico, Episcopum Portuensem et S. Rufinae, sacrae Rituum Congregationi Praefectum causaeque Relatorem, una cum R. P. Angelo Mariani, Fidei Promotore generali, meque insimul infrascripto Secretario, eisque adstantibus, solemniter edixit: *Tuto procedi posse ad solemnem venerabilium Servorum Dei Ioannis de Brébeuf et Sociorum Beatificationem.*

Hoc autem Decretum evulgari, in acta sacrae Rituum Congregationis referri Litterasque Apostolicas in forma Brevis de Beatificationis solemnibus, ubi primum licuerit, in Basilica Vaticana celebrandis, expediri iussit, quarto nonas iunias anno MDCCCXXV.

† A. Card. Vico, Ep. Portuen. et S. Rufinae,
L. ✠ S. S. R. C. Praefectus.

ALEXANDER VERDE, Secretarius.

14.

21 iunii 1925.

LITTERAE APOSTOLICAE

QUIBUS

VENERABILES DEI FAMULI

IOANNES DE BRÉBEUF, ISAACUS JOGUES, GABRIEL LALEMANT,
ANTONIUS DANIEL, CAROLUS GARNIER, NATALIS CHABANEL

PRESBYTERI

RENATUS GOUPIL ET IOANNES DE LA LANDE

COADIUTORES

OMNES E SOCIETATE IESU

BEATI RENUNTIANTUR (I).

PIUS PP. XI

AD PERPETUAM REI MEMORIAM.

Pretioso purpurata martyrum sanguine ab initiis suis ad nostra usque tempora semper Ecclesia Christi fuit; nam, cum martyrum sanguis sit Christianorum semen, plurimi ex illis, qui, Apostolos Christi vestigiis secuti, nationes ubique terrarum et barbaras quidem gentes Evangelii lumine inlustrare conati sunt, martyrii palmam receperunt, ita sanguine suo Fidei semina irrigantes, quo uberores deinde segetes colligerentur. Id sane evenit medio saeculo XVII in regionibus, quas nunc Canadenses civitates ac Foederati Americae Septentrionalis Status obtinent; ubi octo fortissimi Christi pugiles occubuerunt, qui, omnes in Gallia nati, et digni Societatis Iesu alumni, in memoratas regiones, quas tunc « Novam Galliam » nuncupabant, a moderatoribus suis missi — etsi non uno eodemque tempore ac loco — post diuturnos asperimosque labores pro Fidei causa crudelissime necati sunt. Eorumdem vero, quibus duo quasi manipuli heroum sunt

(1) *Acta Ap. Sedis*, vol. XVII (1925), pp. 302-307.

effecti, veluti duces ac magistri Isaacus Jogues et Ioannes de Brébeuf merito censentur. Quorum primus, Dei Famulus scilicet Isaacus Jogues, Aurelianensis, septemdecim annos natus, eo praesertim animo ut sibi ad sacras missiones apud infideles iter pateret, suum anno MDCXXIV Societati Iesu nomen dedit. Tirocinio Rothomagi per biennium exacto, Parisiensi in civitate in philosophiam incubuit, et sacerdotio auctus Novam mox Galliam, anno MDCXXXVI, adivit. Sex ibi annos apud Hurones vixit, sollerter eos christianis veritatibus erudiens; sed cum, anno MDCXXXII, bello inter Iroquenses et Hurones saeviente, a moderatoribus suis vocatus ad Quebecensem civitatem, cum Renato Goupil et aliquibus aliis ab eadem urbe ad Hurones rediret, cum sociis in barbaras manus incidit Iroquensium, qui, more suo, aspera in captivos et praecipue in Isaacum et Renatum, utpote religionis christianae magistros, experiri tormenta gavisi sunt. Pluries enim ambos fustibus caedunt, ignitis carbonibus adurunt, eisdem ungues avellunt, digitorum particulas dentibus confringunt et abstrahunt; Isaacum autem, cui dexter quoque pollex resecatur, inter duos palos funibus suspendunt; denique utrumque in asperrimam servitutem coniiciunt; in qua Dei Famuli famem et frigus aliaque acerba passi sunt. Renatus vero Goupil, cum more suo salutiferum signum Crucis in fronte cuiusdam pueri digito efformasset, iussu barbari ex Iroquensibus senis, in odium eiusdem sanctae Crucis securi percussus, adorabile nomen Iesu geminans, primus in Novae Galliae missione die xxix septembris anno MDCXLII martyr occubuit. Andegavi ortus, tunc idem Dei Servus « erat vir triginta quinque annorum, simplicitate, vitae innocentia et patientia in adversis singularis, Deo, quem iugiter praesentem in omnibus habuit, atque Eius sanctissimae voluntati per amorem maxime subiectus ». Sic enim de illo, qui, antea sola interposita iurata, quam vocabant « donationis » promissione, Patrum famulatui addictus, paucis tantum diebus antequam occideretur, religiosa Societatis vota nuncupaverat, testatus est Dei Famulus Isaacus Jogues, qui illum habuit comitem itineris et servitutis, et, post illius mortem, tanquam martyrem veneratus est. Nam cum Dei Servo Isaaco, post tristem captivitatis annum, Ba-

tavi quidam, qui finitimam regionem, quam nunc Neo-Eboracensis Status complectitur, incolebant, aufugiendi occasionem e servitute, misericordia moti, praeberint; ipse, Deo favente, ad patriam, in qua ab omnibus uti martyr exceptus est, anno MDCXLIII exeunte, revertit; sed, vix anno elapso, Marianopolim seu Montem Regalem in Canadensi regione petiit, et ad Iroquenses, suos olim carnifices, pacis negotiandae causa rediit. Hac vero praeter spem feliciter composita, ad easdem barbaras gentes, anno MDCXLVI, sanctum praedicaturus Evangelium iterum reverti voluit; at ab iisdem superstitiosis Iroquensibus, qui, veriti ne Fidei praedicatio sibi maleficia inferret, primum suum apostolum proditorie aggressi sunt, tandem die XVIII octobris dicti anni, capite obruncato, occisus est; antea autem de brachio dorsoque ipsius adhuc viventis carne avulsa, quam barbarus quidam devoravit. Vir erat Dei Famulus natura mitissimus ac timidus, sed, assidua sui deminutione atque orandi continenti studio, suum ita animum firmaverat, ut ad difficillima quaeque, moderatorum suorum iussu aggredienda, semper paratus esset, atque in periculis et cruciatibus sustinendis mira sane christianae fortitudinis exempla praeberit. Illi vero, qua socius, Ioannes de La Lande novissime addictus fuit, qui, Dieppae in Rothomagensi archidioecesi natus, perpetua sponsione Novae Galliae missioni se « donatum » professus erat, et, cum fuga saluti suae consulere posset, maluit magistri sui sortem sequi, ita ut, simili modo eademque de causa, insequenti die interfectus sit. Fere post duos annos ab insigni horum morte, martyrii palmam adeptus est primus ex altero e Societate Iesu heroum manipulo, qui, duce Venerabili Dei Famulo Ioanne de Brébeuf, coronam gloriae aeternam meruerunt. Fuit ille Antonius Daniel, qui Dieppae ortus anno MDCI, vicennis Societatem Iesu ingressus erat. Iam sacerdotio initiatus, anno MDCXXXIII, ad Canadenses missiones se contulit; atque, unus e primis sociis Ioannis de Brébeuf, eundem in missione a Sancto Ioseph nuncupata condenda adiuvit. Postea Quebecensi in civitate, alumnis indigenis instituendis, Seminarium erexit, dein ad Hurones reversus, indefesso labore plures missiones fundandas provehen-

dasque curavit. Illum sacerdotalibus adhuc vestibus indutum, ob Missam vix expletam, et gregem suum ad constantiam hortantem Iroquenses occiderunt atque in ecclesia combussere, cum ipsi anno MDCXLVIII, incursione facta, pagum Sancti Ioseph cepissent atque igni cremassent. Aliquot post menses, alia facta incursione in Huronum pagos Sancti Ignatii et Sancti Aloysii, iidem Iroquenses tum Ioannem de Brébeuf cum Gabrielem Lalemant immani crudelitate torquent ac trucidant. Quorum Dei Servorum primus, Condae, in dioecesi Baiocensi, die xxv martii MDXCVI nobili genere natus, atque anno MDCXVII Societatem Iesu ingressus, Rothomagi, qua in urbe etiam postea litteras docuit, tirocinium fecit ac Deo votis religionis se obstrinxit. Sacro presbyteratus ordine auctus, ab exeunte anno MDCXXV apud Hurones in Canadensi missione operam laboremque consumpsit in Evangelio praedicando, donec ob rerum civilium perturbationem, anno MDCXXIX ad Galliam redire coactus est; at quattuor post annos ad dilectos Hurones reversus, tam alacriter fructuoseque in sacro ministerio apud ipsos laboravit, ut primus illius gentis apostolus merito habeatur. Vitam sollertissimam finivit die xvi martii anno MDCXLIX, inenarrabilibus cruciatibus per plures horas fortissime toleratis, cum Iroquenses eum antea fustibus percutiant et, clavis ignitis in carnes immissis, lacerent; ei labia, linguam, nares resecent, pellem capitis et capillos eripiant; eiusque dein caput corpusque, christianum baptismum iridentes, aqua ferventi inrigent. Denique cum mirum martyris animum impavidum et constantem ferre diutius barbari nequirent, unus ex ipsis de pectore Famuli Dei cor avulsum ad instar ferae devorat, dum ceteri eiusdem sanguinem bibunt. Insequenti die etiam Ioannis de Brébeuf socius, Gabriel Lalemant, Parisiensis, cui Iroquenses multa ex memoratis tormentis atque alia attulerunt, martyrium consummavit; qui, natus anno MDCX et vicennis Societati Iesu adscriptus, fere tres annos suam ante gloriosum obitum in Novae Galliae missione vitam laboriosam duxit. Eodem anno MDCXLIX exeunte, duo reliqui Christi pugiles martyrii palmam consecuti sunt; quorum alter, nomine Carolus Garnier, Parisiis ortus

anno MDCVI, atque adolescens Iesu Societatem ingressus, iam sacerdotio initiatus ad missionem Canadensem anno MDCXXXVI profectus est, in qua apud Hurones sacrum ministerium, apostolicis laboribus ac virtutibus fulgens, usque ad mortem, ob ingenuum animi candorem et virginalem innocentiam omnibus carissimus, peregit. Ab Iroquensium turmis in suum pagum irrumpentibus, missili plumbeo, gravi vulnere affectus, dum cuiusdam hominis morientis animae consulebat, tandem securi percussus VII idus decembris mortalem hanc vitam cum immortalis commutavit. Insequenti autem die e duobus martyribus alter, alios ab Iroquensibus fugientes secutus, cum iter faciens in silva, solus cum quodam Hurone apostata constitisset, ab eodem Fidei transfuga in odium religionis interfectus, in proximum flumen proiectus est. Eidem nomen erat Natalis Chabanel, qui in Mimatensi dioecesi ortus ac Tolosanae Societatis Iesu provinciae addictus, anno MDCXLIII, iam sacerdotali caractere ornatus, Canadensem regionem, triginta annos natus, attigerat. Ad graves in suo munere gerendo difficultates superandas, martyrium ardentem exoptans, perpetuo voto Deo sponderat se usque ad mortem in missione Huronica mansurum esse; eiusque obitus pro Christi Fide diu delituit, et tantum ex impudenti ipsius percussoris confessione serius cognitus est. Horum octo heroum reliquiis fere omnibus (paucis scilicet Dei Famulorum Ioannis de Brébeuf, Caroli Garnier et Gabrielis Lalemant exceptis) vel combustis a barbaris, vel alio quovis modo saeculorum cursu deperditis; ad loca eorundem sanguine sacrata gentes peregrinorum more confluunt, ibique sacella in eorundem memoriam Deo et Martyrum Reginae dicata erigunt, cum eosdem ad haec usque tempora ut veros Christi Martyres venerentur et praedicent. Quod plures quoque historiae scriptores, etiam acatholici, iique haud modica auctoritate praediti, senserunt aperteque professi sunt. His itaque et ceteris omnibus perpensis, Nos ipsi Feria III Pentecostes, scilicet secunda die iunii proxime praeterita, de eorundem Servorum Dei martyrio et causa martyrii constare sollemniter decrevimus. Hoc autem Nostrum iudicium de more paraverant primum processus Ordinarii, iam inde ab anno

MDCLII ab Archiepiscopo Rothomagensi incepti, et hoc vicesimo saeculo ineunte in Quebecensi archidioecesi aliisque locis denuo sumpti ac perfecti; quibus accessit decretum huius Causae introductionis, quod fel. rec. Decessor Noster Benedictus Pp. XV die IX mensis augusti anno MDCCCXVI manu sua signavit. Processibus dein Apostolicis absolutis, duplici Sacrae Rituum Congregationis conventu antepreparatorio et praeparatorio praehabito, die demum duodecimo mensis maii huius anni generalis Congregatio, in Aedibus Vaticanis coram Nobis convocata, communi sententia de praedictorum Servorum Dei martyrio et causa martyrii constare affirmavit. Super signis sive miraculis propterea dispensatum est. Quapropter illud unum supererat, ut Sacrorum Rituum Cardinales et Consultores rogarentur, an, stante adprobatione martyrii martyriique causae, nec non dispensatione a signis sive miraculis, tuto procedi posse censerent ad sollemnem eorundem Servorum Dei beatificationem; in memorato generali conventu die XII mensis maii proxime praeteriti, coram Nobis habito, tum iidem S. R. E. Cardinales, tum qui aderant Praelati et Consultores tuto procedi posse responderunt. Nos tamen in re tanti momenti mentem Nostram aperire cunctati sumus, ut enixis precibus supernum antea auxilium posceremus. Quod quidem cum fecissemus, die secunda huius mensis, religiosissime litato Eucharistico Sacrificio, adstantibus venerabili fratre Nostro Antonio S. R. E. Cardinali Vico, Episcopo Portuensi et Sanctae Rufinae, Sacrae Rituum Congregationi Praefecto, et causae Relatore, et dilectis filiis Alexandro Verde, eiusdem Sacrorum Rituum Congregationis a secretis, et Angelo Mariani, Fidei promotore generali, sollemniter ediximus tuto procedi posse ad sollemnem Venerabilium Servorum Dei Ioannis de Brébeuf, Isaaci Jogues, Gabrielis Lalemant, Antonii Daniel, Caroli Garnier, Natalis Chabanel, Renati Goupil et Ioannis de La Lande Beatificationem. Quapropter, precibus permoti plurimorum, Canadensis praesertim ditionis ac Neo-Eboracensis ecclesiasticae provinciae, Episcoporum, nec non Societatis Iesu universae, auctoritate Nostra Apostolica, concedimus ut iidem primores Americae Septentrionalis martyres, Venerabiles Dei Famuli Ioannes de

Brébeuf, Isaacus Jogues, Gabriel Lalemant, Antonius Daniel, Carolus Garnier, Natalis Chabanel, sacerdotes, Renatus Goupil et Ioannes de La Lande, coadiutores, omnes e Societate Iesu, Beati in posterum nuncupentur, eorumque reliquiae, si quae exstent, publicae fidelium venerationi proponantur, non tamen in sollemnibus supplicationibus deferendae; itemque permittimus ut eorundem Dei Servorum imagines radiis decorentur. Praeterea, eadem auctoritate Nostra, concedimus ut de iisdem quotannis Officium recitetur de Communi plurimorum Martyrum cum Lectionibus propriis per Nos adprobatis, et Missa pariter de eodem Communi celebretur, servatis rubricis, in dioecesibus tamen dumtaxat totius ditionis Canadensis ac provinciae ecclesiasticae Neo-Eboracensis, nec non in omnibus templis ac piis domibus, ubique terrarum sitis, quae ad Societatem Iesu pertineant, ab omnibus fidelibus, tam saecularibus quam regularibus, qui Horas canonicas recitare teneantur, et, quod ad Missas attinet, ab omnibus sacerdotibus ad templa confluentibus in quibus eorundem Beatorum festum celebretur. Denique largimur ut sollemnia Beatificationis eorundem Venerabilium Dei Famulorum, servatis servandis, in dioecesibus supra dictis, die ab Ordinario designando, celebrentur, nec non in ecclesiis sive publicis sacellis praelaudatae Societatis Iesu intra annum ab iisdem sollemnibus in Sacrosancta Patriarchali Basilica Vaticana rite peractis. — Non obstantibus constitutionibus atque ordinationibus Apostolicis, nec non decretis de non cultu editis, ceterisque contrariis quibuscumque. Volumus autem ut praesentium Litterarum exemplis, etiam impressis, dummodo manu Secretarii Sacrae Rituum Congregationis subscripta sint, et sigillo Cardinalis Praefecti obsignata, eadem prorsus fides in disceptationibus, iudicialibus quoque, habeatur, quae voluntatis Nostrae significationi, hisce Litteris ostensis, haberetur.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die XXI mensis iunii, anno MDCCCXXV, Pontificatus Nostri quarto.

P. Card. GASPARRI, *a Secretis Status.*

Alia documenta

15.

7 aprilis 1925.

Summus Pontifex pro novo aedificio Universitatis Gregorianae subsidia petit. — Chirograph. Pont.

Con memore pensiero e cordiale affetto di antichi alunni abbiamo sempre seguito ed ora con pastorale sollecitudine promoviamo, quanto ne è dato, i continui progressi della Nostra Università Gregoriana, Madre feconda di Pastori degnissimi e di illustri Dottori nella Chiesa di Dio. Consapevoli del suo imperioso bisogno di una più ampia e decorosa sede, ne approvammo un progetto degno di questo centro veramente cattolico di studi ecclesiastici superiori per tanti alunni, elette speranze della Chiesa, che in numero sempre crescente vi accorrono da quasi tutte le parti del mondo; e già benedetta la prima pietra dall'E.mo signor Cardinale Prefetto della S. Congregazione dei Seminarii e delle Università degli Studi, bramiamo ardentemente che il nuovo edificio sorga nel più breve tempo possibile. Per questo, pur salutando con lieta fiducia la bella ed animosa impresa e proponendoci di venirle in aiuto secondo la possibilità consentita dalle condizioni della Santa Sede, rivolgiamo un caldo appello alla generosità di quanti possono concorrere ad un'opera di tanta gloria di Dio e di universale bene della Chiesa; e mentre con particolare compiacenza conosceremo i nomi degli oblatori, ad essi ed a quanti con la preghiera e con l'azione affretteranno il compimento del Nostro voto, di tutto cuore impartiamo la Benedizione Apostolica.

PIUS PP. XI.

Versio latina:

Memori mente atque intima animi propensione, illius propria qui olim alumnus in Gregoriana Universitate fuit, constantes huius athenaei progressus semper observavimus et nunc pastorali sollicitudine promovemus incrementum foecundae huius Matris dignissimorum Pastorum et illustrium Doctorum in Ecclesia Dei. Cum igitur sciremus illam ampliorem atque honestiorem sede maxime indigere, novi aedificii delineationem dignam hoc Nostro pro studiis superioribus

ecclesiasticis Instituto vere catholico, ad quod tot alumnorum crescens in dies multitudo, selecta Ecclesiae spes, ex omnibus mundi plagis confluit; et cum Em. Cardinalis S. Congregationi de Seminariis et Universitatibus Studiorum Praefectus, iam primo benedixit lapidi, ardentem cupimus ut quam citissime novum aedificium consurgat. Quapropter simul atque laeta fiducia pulchrum hoc et generosum opus salutamus, eique auxilium praestare pollicemur quod Sanctae Sedis conditio permittet, eorum omnium liberalitatem fervide appellamus, qui possint ad hoc opus conferre, divinae gloriae et universali bono Ecclesiae valde profuturum; nec solum deinde singulari iucunditate nomina cognoscemus donantium, sed iam nunc eis et omnibus quotquot sive precibus sive opere Nostrorum executioni votorum instabunt, toto ex corde Apostolicam Benedictionem impertimur.

16.

11 iulii 1925.

Summus Pontifex gratias agit ob stipem Petrianam a Patre Nostro nomine Societatis Ipsi oblatam. — Secr. Stat.

AD R. P. WŁODIMIRUM LEDÓCHOWSKI
PRÆPOSITUM GENERALEM SOCIETATIS IESU.

Dal Vaticano, 11 luglio 1925.

REV.MO PADRE,

Il filiale esemplare attaccamento della Compagnia di Gesù alla Santa Sede si è ancora una volta luminosamente affermato con la cospicua offerta che la P. V. Rev.^{ma} ha testè umiliata ai piedi del Santo Padre per sovvenire alle Sue molteplici necessità.

Di questa nuova testimonianza di affetto, che è nel tempo stesso volenterosa cooperazione all'attività benefica del Padre comune, ringrazia la Santità Sua con la più viva riconoscenza; e mentre si rallegra di vedere anche in questo campo segnalarsi fra i primi la valorosa milizia di S. Ignazio, invoca su di essa con paterna espansione di cuore l'abbondanza delle divine ricompense e invia a Lei, Rev.mo Padre, ai singoli membri della

Compagnia e a tutte le sue opere, in segno di speciale benevolenza, l'Apostolica Benedizione.

Coi sensi della più distinta osservanza ho il piacere di ripetere i termini

Della P. V. Rev.^{ma}

Aff.mo nel Signore
P. Card. GASPARRI.

17.

25 septembris 1925.

Summus Pontifex, sodales Apostolatus Orationis ex Italia Romanam peregrinantes alloquens, multa de ipso opere Apostolatus Orationis edicit (1).

SERMO SUMMI PONTIFICIS.

Quest'anno Santo, santo e benedetto, Ci ha fatto assistere a molte belle e care scene. In questo luogo stesso ove voi siete, tanti e tanti pellegrini sono passati, venuti da tutte le parti del mondo, con infiniti disagi, e li abbiamo visti, e Ci siamo compiaciuti di loro; ma crediamo davvero che ben raramente, se pure, da un certo punto di vista, mai Ci si è presentata qui una scena così bella, così caratteristica, quale quella che voi Ci offrite.

La vostra vista, solo essa, desta nel Nostro pensiero tante idee, suscita tante cose grandi nel Nostro cuore, tanti affetti,

Versio latina:

Annus hic sanctus, vere sanctus et benedictus, multa nobis certe obtulit contemplanda, et pulchra visu et animo delectabilia. Hunc ipsum enim in locum, ubi nunc statis, innumeri accesserunt, non sine multis incommodis, peregrini ex omnibus terrae partibus advenientes. Et eos Nos vidimus et eorum praesentia delectati sumus. Sed vix, ut credimus, ac ne vix quidem (sub aliquo respectu) ulla fuit Nobis tam grata visio tamque typica, quam ea quam hodie Nobis spectandam

(1) Ex *Osservatore Romano*, 28-29 sept. 1925.

tanti sentimenti di compiacenza illimitata, di consolazione indicibile, di speranze ineffabili.

Basta dire che voi chiamate il Nostro pensiero all'Apostolato della Preghiera di cui avete fatto la professione, l'impegno di tutta la vita e della migliore vostra attività; questo apostolato al quale è tanto impegnato il Cuore stesso di Gesù, che vede in voi i Suoi apostoli appunto perchè apostoli di preghiera; quest'apostolato di cui il Signore vi ha onorato e che fin dalla prima età cristiana fu onorato dal più bel titolo, allorchè dallo stesso Apostolo delle genti, anzi dallo Spirito Santo stesso fu detto « *Gloria Christi* » (2 Cor., 8, 23).

Ma voi pure siete apostoli, perchè anche voi il Signore ha chiamato per questa magnifica, sublime via, a questa opera di tutte le opere: l'Apostolato. L'Apostolato a cui il mondo intero deve la vita delle anime. Infatti, quanto sa di fede, di carità, di civiltà cristiana; tutto quello che nel mondo c'è di buono e che ha una storia di bene, che ha promesse buone e sicure per l'avvenire, tutto è frutto dell'Apostolato. Ricordate?

L'apostolato primo, fu quello del nucleo eletto da Gesù Cristo, il cui Principe venne qui in Roma a piantare le sue tende, a fissare la sua sede, qui, dove l'ultimo dei suoi Successori vi

exhibetis. Solo enim vestro aspectu in Nostra mente tot rerum species suboriuntur, tot motus in Nostro corde, tantus animi affectus, tot immensae iucunditatis, ineffabilis solatii et spei inenarrabilis sensus excitantur! Id unum satis est dicere, vos in mentem Nostram revocare Apostolatam Orationis, quem professi estis, in quem toto robore nobilioribusque vestris studiis incumbitis: Apostolatam, inquam, illum, quem adeo Cor Christi Iesu adamavit, ut suos in vobis apostolos ideo agnoscat, quia apostoli orationis estis; Apostolatam illum, quo vos dignatus est Dominus honorare, quique, a primis Ecclesiae temporibus, singulari titulo decoratus est, dum per Apostolum gentium, immo per Spiritum Sanctum vocatus est: « *Gloria Christi* » (2 Cor. 8, 23).

Et vos quoque apostoli estis, quia Christus vos vocavit hac magnifica, sublimi via ad sublime illud prae caeteris opus: ad Apostolatam, cuius ope mundus vitam spiritus accepit. Re quidem vera, quantum de fide, de caritate, de christiana cultura cognoscitur, quidquid in mundo aut boni est, aut beneficentiae historiam meretur, quidquid bonae et firmae in futurum spei invenitur, id omne fructus est Apostolatus. Recordamini?

parla, come egli stesso vi avrebbe parlato. Abbiamo detto l'ultimo, e non soltanto l'ultimo in ordine di tempo, ma tuttavia unito a Lui da una catena d'oro di ininterrotta successione, che lo riannoda infallibilmente a lui e lo fa erede della sua parola. Ebbene, voi qui, intorno a Noi, vi riannodate a quei vostri predecessori a cui Gesù stesso disse: « Andate e portate nel mondo il regno del mio pensiero, il regno del mio amore, del mio cuore. Andate ».

Queste stesse cose dice oggi a voi Gesù per mezzo Nostro: « Andate e siate gli apostoli della preghiera, gli apostoli del Cuore di Gesù! » E l'Apostolato della Preghiera è il più facile e il più potente insieme. Il più potente perchè va diritto al Cuore di Dio e parla a Dio in favore degli uomini prima ancora di parlare agli uomini — può ben dirsi — in favore di Dio.

Potente e onnipotente, perchè alla preghiera tutto è stato promesso, tutto senza eccezione, purchè sia chiesto nel nome di Gesù, ossia, purchè nell'ambito della gloria di Dio e della salute delle anime e nel nome e nel Cuore di Gesù voi preghiate.

Tutti adunque i tesori dell'Onnipotenza divina sono a disposizione del vostro apostolato. Il quale è poi anche il più fa-

Primus apostolatus fuit illius a Christo electi manipuli, cuius dux Romam venit, ubi tabernaculum posuit suamque sedem constituit, hoc ipso in loco, ubi Successorum eius ultimus ipse vos alloquitur, eo modo, quo vos ille allocutus esset. Ultimus, inquam, non temporis solum ratione, sed etiam aureae catenae gratia successionis numquam interruptae, qua catena illi unitus illicque infallibiliter adnexus, illius verbi heres efficitur. Igitur et vos omnes, qui Nos stipatis, vestris antecessoribus Apostolis coniuncti estis, quibus ipse Iesus dicebat: « Ite, et inferte mundo regnum mentis meae, amoris mei, Cordis mei. Ite ».

Eadem hodie vobis dicit Iesus voce Nostra: « Ite et estote apostoli orationis, apostoli Cordis Iesu ». Apostolatus Orationis et facillimus et potentissimus est. Potentissimus, quippe qui recta tendit ad Cor Dei et prius Deo in bonum hominum, quam hominibus in bonum Dei, fas sit ita dicere, loquitur.

Potens et omnipotens est, quia orationi omnia omnino promissa sunt, dummodo ea petantur in nomine Iesu, dummodo vos quae sint gloriae et salutis animarum, illa in nomine et Corde Christi, petatis.

cile, perchè chi può trovar difficoltà a pregare? tutto può essere o divenire preghiera. L'intenzione, il desiderio di pregare sono in qualche modo preghiera. Non costa nulla, nè il minimo disagio, nè la minima fatica. È un semplice movimento di pensiero e di affetto, e chi non ne è capace?

Dilettissimi figli, sappiamo bene che, sotto la direzione di coloro che vi guidano in questa bella, santa, generosa via, voi sapete esercitare il vostro apostolato con una moltitudine di buone opere, delle quali un vero tesoro — tesoro di amore, di pensiero, di affetto, di santa operosità — Ci avete voluto presentare in una splendida esposizione di sacri arredi per le Missioni, ossia per il vero e proprio apostolato odierno, ed in una relazione magnifica nella quale abbiamo testè veduto con indicibile consolazione del cuore, tutta la massa di tesori indescrivibilmente preziosi che avete offerto a Dio per Noi in testimonianza della vostra pietà filiale. È un numero magnifico, di milioni e milioni di opere sante che dice la ricchezza di bene colla quale fecondaste, anzitutto nell'animo e nella coscienza vostra, la vostra preghiera.

Sappiamo la vostra frequenza ai Sacramenti, la brama di far del bene al prossimo, le parole di carità vera dette oppor-

Omnes ergo Omnipotentiae divinae thesauri praesto sunt vobis in usum apostolatus vestri. Qui quidem apostolatus facillimus quoque est: ecquis enim orare non potest? Quidvis oratio esse aut fieri potest. Intentio et voluntas ipsa precandi aliquatenus precatio sunt. Nullus ibi labor requiritur, nullum accedit incommodum, nulla defatigatio; motus quidam est mentis et affectus, cui impar ecquis habeatur?

Filii dilectissimi, novimus vos, sub eorum ductu, qui vos in huiusmodi pulchra, sancta, generosa via dirigunt, hunc vestrum apostolatatum exercere per opera bona multiplicia, quorum verum thesaurum (amoris nempe et intelligentiae, affectus et sanctae industriae) Nobis offerre voluistis, tum in splendida copia sacrae suppellectilis ad Missiones seu ad verum propriumque huius temporis apostolatatum destinatae, tum in magnifica relatione qua nuper novimus, cum inenarrabili animi Nostri solatio, totam molem thesaurorum omni descriptione maiorum, quos, in testimonium filialis erga Nos pietatis, in Nobis Deo obtulistis. Qui magnificus numerus millies et millies millium sanctorum operum sanctimoniae divitias ostendit, quibus in vestra praesertim anima et conscientia vestras omnium preces fecundastis.

tunamente ad ogni necessità, e sappiamo il magnifico apostolato che è l'esempio della vostra vita, del contegno della conversazione vostra ispirata in tutto, a cominciare dall'abito, alla pietà, alla purezza, alla nobiltà, alla dignità dell'anima cristiana, dell'anima amica di Gesù e che Gesù degnò — come fece di voi tutti — di una particolare amicizia e benevolenza del Suo Cuore divino.

Noi vi ringraziamo dal profondo del cuore di questa offerta così ricca e bella che l'amore vostro filiale ha ispirato al vostro cuore.

E dopo appena aver dato un'idea di tutti i sentimenti che voi Ci ispirate non possiamo a meno di pensare che, benchè siate tanti, dietro di voi ci sono altri milioni; e sappiamo che tutto l'Episcopato ferve di amore e di favore per la vostra opera, e che vede nell'Apostolato della Preghiera l'aiuto prezioso per tutto quel bene che all'Episcopato è sempre a cuore.

Tra voi abbiamo veduto e benedetto un gran numero di Sacerdoti, ben trecento a un dipresso, e poi qualche centinaio di uomini valorosi, di veri uomini. Quale consolazione per Noi, e come veramente possiamo ripetere ciò che dicevasi dei primi

Novimus quam saepe Sacramenta adeatis; quam ardentem proximo beneficia conferre cupiatis; quam opportune sinceræ caritatis verbis, ubi ea requirantur, utamini; novimus magnificum apostolatum, quem exercetis vitæ exemplo et tenore vestræ conversationis quæ omni ratione, — et primo quidem in usu vestium, — pietati, puritati, nobilitati, dignitati consentanea sit animæ christianæ, animæ Iesu amicæ, quam Iesus (quod in omnibus vobis præstitit) sui Divini Cordis amicitia et benevolentia particolari prosequi dignatus est.

Nos ergo gratias vobis ex intimo animo agimus pro locuplete illa et splendida oblatione, quam filialis amor vestris cordibus inspiravit.

Vix autem sensus hos Nostros, quos ipsi in Nobis excitatis, adumbravimus, cum iam menti Nostræ occurrunt, præter vos tanta multitudine hic adunatos, alia millies millia sociorum. Scimus præterea universum Episcopatum amore et studio in opus vestrum ardere, et Apostolatum Orationis adiumentum reputare pretiosum, ad omne illud bonum, quod Episcopis semper cordi est.

Vidimus inter vos, iisque benediximus, sacerdotes circiter trecentos, hominumque generosorum (quos vere viros dicam) plura centena.

Apostoli: « Gloria Christi ». Quando vediamo di questi uomini, Ci sentiamo il desiderio di dire: Oh! fossero tutti così!

E non basta: quante serve di Dio, coadiutrici degli apostoli, ed apostole esse stesse, abbiamo veduto ed abbiamo pensato che, come discendenti di quelle che l'Apostolo San Paolo raccomandava al santo suo Discepolo dicendo: « Aiutatele perchè hanno lavorato con noi nell' apostolato ». Voi zelatrici, voi ascritte; e soprattutto voi, dilette figli Sacerdoti, voi Direttori che siete i centri radiatori e propulsori di tutto questo movimento sacro, il vostro numero, che per Noi fu abbellito e impreziosito in quella rapida visione singola, sempre cara e stassera più cara perchè compiuta nel nome dell'Apostolato del Cuore di Gesù, un'altra indicibile gioia ci ha arrecato: la visione di tante giovinezze che crescono sotto il palpito del Cuore di Gesù, che nel fervore dell'apostolato crescono nella dignità della vita cristiana, la visione di questi piccini che hanno voluto venire così vicini al Nostro Cuore per offrirCi il tesoro della loro filiale pietà più tenera, in ragione della loro tenerezza, ed a Noi, in Gesù Cristo, come a Gesù Cristo stesso, più cara.

Tutto questo, figli dilette, è passato nel Nostro cuore, ed a questo dobbiamo aggiungere ancora un'altra ragione, ed è la visione di quelli di cui voi siete qui la rappresentanza. Quante migliaia e migliaia solo nella nostra Italia, e quanti milioni in tutto il mondo? Non molto tempo fa abbiamo potuto dare un rapido sguardo alle grandi linee, ai grandi numeri della vostra

Quantum inde Nobis solatium exsurgit! Quam merito iterum de his dici potest, quod de primis Apostolis dicebatur: « Gloria Christi »! Tales dum intuemur viros, inclamare cupimus: « O utinam et omnes tales sint ».

Nec satis est. Etenim quot Dei famulas, apostolorum adiutrices, apostolis sane et ipsas adnumerandas vidimus! Has arbitramur illis succedere, quas Apostolus Paulus suo sancto Discipulo commendabat his verbis: « Adiuva illas quae mecum laboraverunt in Evangelio ». O Zelatrices et huic coetui adscriptae mulieres; o Sacerdotes praesertim, dilectissimi filii, Directores, qui centrum estis unde radiant vimque accipiunt omnes illi sacri motus, multitudo vestra Nobis pulchrior et pretiosior fuit in hac brevi visione pulchra, singulari, semper cara, hoc tamen vespere eo cariore, quo nomine Apostolatus Cordis Iesu con-

magnifica, epica statistica. E quando si pensa quello che è di prezioso e di bello agli occhi e al Cuore di Dio, anche una sola anima, anche un solo apostolo vero della preghiera, un uomo, una donna, un piccolo Crociato e una piccola Crociata — e che dire poi dei Sacerdoti direttori di questa magnifica milizia? — se si pensa che questa unità viene moltiplicata per tanti numeri! — vediamo sorgere davanti allo spirito una visione grande come il mondo, bella come il Cuore di Gesù.

Tutte queste belle cose la vostra presenza evoca nel Nostro spirito!

Figliuoli diletteggissimi, abbiamo detto abbastanza per manifestarvi con quali sentimenti di profonda, di speciale compiacenza, vi abbiamo veduto e salutato ed ora vi benediciamo, per esprimervi con quali sentimenti viene a voi la Benedizione Apostolica che siete venuti qui a richiederla.

Sappiamo che siete venuti per corrispondere all'invito di ulteriore santificazione che la Chiesa rivolge con infinita misericordia in quest'anno a tutti i suoi figli, e che siete venuti allo scopo di santificarvi sempre più, allo scopo di sempre più santificare tutto quello che verrà a contatto con voi, e che siete venuti ad attingere i tesori inesauribili della Chiesa, tesori di indulgenze, di santità senza numero, e che di questi intendete

gregati estis. Alium vero Nobis ineffabile gaudium allatum est: spectaculum scilicet tot puerorum qui sub Cordis Iesu pulsum adolescunt, qui Apostolatus fervore in dignitatem christianae vitae succrescunt; spectaculum, inquam, istorum parvulorum qui tam prope ad cor Nostrum accedere voluerunt ut Nobis offerrent thesaurum suae filialis pietatis, eo tenerioris quo et ipsi aetate teneriores sunt, et Nobis in Iesu Christo, sicut ipsi Christo, carissimi.

Haec omnia in corde Nostro sunt oborta. Quibus et alia gaudii causa addenda est, visio scilicet eorum quos hic repraesentatis. Quot millia millium nostra dumtaxat in Italia, quot millies centena millia in universo mundo! Nuper datum est Nobis summam inspicere generales rationes magnosque numeros magnificae, epicae vestrae statisticae. Iamvero, si bene pensetur quid pulchri, quid pretiosi coram oculis et Corde Dei prae se ferat anima una, unus verus orationis apostolus, vir unus, mulier una, Crucifer parvulus unus, una parvula Crucigera (et quid dicam de Sacerdotibus magnificum illum exercitum dirigentibus?); si animo reputetur unitatem illam per tam multos iam nu-

avvalorare il vostro apostolato per soddisfare sempre più il Cuore di Gesù che niente più desidera che di vedere questi tesori elargiti a prezzo del Suo Sangue e posti a salvezza del maggior numero di anime, per la maggior gloria della Chiesa e del Padre Celeste!

Scenda la Nostra Benedizione su di voi, a corona e suggello delle sante aspirazioni e promesse che avete formulato prima di venire qui a riunirvi in questo luogo. E poichè l'apostolato domanda aumento di santificazione, il raggiungerlo, per voi, è semplice, e tutto si riassume in questo: siate sempre più e sempre meglio quello che siete, che vi chiamate e che volete essere, ossia sempre più ferventi apostoli del Sacro Cuore e della Preghiera, sempre più diligentemente accorti, ed affettuosamente generosi nell'adempire tutte le industrie del vostro apostolato, nel corrispondere a tutti i desideri che l'apostolato stesso vi insegna a leggere nel Cuore di Gesù. Più sentitamente su questo, vogliamo indirizzare la Nostra Benedizione.

Vogliamo ancora benedire tutti e singoli voi che siete qui, ai più piccini ed ai più inoltrati nella vita e nell'apostolato, ai più anziani tra voi, dilette Sacerdoti, di voi che siete lo strumento

meros multiplicari, exsurgit ante mentis oculos visio, quae magna est sicut mundus, et speciosa velut Cor Iesu.

Quae omnia pulchra vester conspectus in Nostra mente evocat!

Satis, filioli Nostri, diximus ut significarem, quibus profundae et intimae iucunditatis sensibus vos intueremur et salutarem, et iam vobis benedicturi sumus, quibus animi Nostri sensibus ad vos descendat Apostolica Benedictio, quam huc imploratum venistis.

Novimus utique huc vos advenisse ut ad maiorem sanctitatem invitationi responderetis, quam hoc anno infinita cum misericordia ad omnes suos filios Ecclesia direxit; novimus etiam vos eo fine advenisse, ut ipsi semper sanctiores efficeremini, omnesque vobiscum quomodocumque conversantes semper magis sanctificaretis; vos etiam infinitos indulgentiae et eximiae sanctitatis thesauros haurire voluisse, quibus apostolatus vestri valorem augeretis, ita ut longe melius Cordi Iesu satisfiat, cui nihil est antiquius, quam intueri hos thesauros sui Sanguinis pretio effusos ad plurimum animarum salutem, ad maiorem Ecclesiae Patrisque caelestis gloriam cedere.

Descendat ergo super vos Nostra Benedictio, sicut corona et sigillum eorum quae, antequam hunc in locum conveniretis, optastis et

di tutte le benedizioni che scendono dal Cuore di Gesù, che partono dal Tabernacolo; ed una benedizione particolare a voi, diletti germogli del sacerdozio, cari seminaristi, desiderio e speranza, non solo dei Vescovi e delle Diocesi, ma anche Nostra. E poi, diletti figli, benediciamo a tutte quelle belle e sante opere nelle quali voi impegnate il vostro apostolato ed a cui portate l'attività e l'amore nel Cuore di Gesù. Tutte queste opere sieno benedette, tutte sante, tutte belle e care al Nostro cuore, secondo la destinazione di ciascuna in seno all'Apostolato della Pregheiera.

Passando in mezzo a voi abbiamo sentito da molti chiederci una Benedizione speciale per una intenzione particolare, per i vostri infermi, per i vostri bambini. Ebbene, non solo per i presenti, ma per tutti quelli che portate nel cuore, tutti quei cari figli che avete lasciato nelle vostre case, per tutti questi bimbi tanto cari al Cuore di Gesù e prediletti del Nostro cuore e da tutti coloro che hanno cuore cristiano, su tutti scenda la nostra Benedizione. E scenda essa anche sui vostri malati, e se fossero malati e infermi di anima più che di corpo, più intensamente, Noi li benediciamo. Portare a tutti la Nostra parola che sia conforto dove c'è chi soffre, perchè tutti, in questo momento. Noi vogliamo benedire.

promisistis. Et quia Apostolatus requirit augmentum sanctificationis, in promptu vobis est illud assequi; unum enim sufficit: estote semper magis, semper melius, id quod estis, id quod vocamini, id quod esse vultis; estote nempe semper ferventiores Apostoli Sacri Cordis et Orationis, diligentiores semper et solertiores, et affectu promptiores ad omnia Apostolatus vestri munera adimplenda, ut respondeatis votis omnibus, quae vos in Corde Iesu legere docet Apostolatus. Hunc imprimis in scopum Benedictionem Nostram dirigi intendimus.

Vobis etiam omnibus et singulis benedicere volumus qui, sive iuniores, sive vitae et apostolatus annis proveciores estis, senioribus quidem inter vos, o dilecti Sacerdotes, qui omnium benedictionum a Corde Iesu descendunt, a Tabernaculo fluentium instrumentum estis; et vobis etiam particolari titulo, o iuvenes clerici, qui sacerdotii dilecta estis semina, non Episcoporum tantum vel Dioeceseon, sed etiam Nostrum votum et spes Nostra. Deinde, filii carissimi, benedicimus omnibus illis pulchris et sanctis operibus, in quibus vestrum impenditis apostolatam, quibusque robur vestrum confertis et amorem

E per raccogliere tutti vogliamo porla sul capo e nel cuore dei Nostri venerati Fratelli, i Vescovi, affinchè scenda sulle anime che sono loro affidate, ed in loro sieno benedette.

Particolarmente benediciamo l'opera dell' Apostolato della Preghiera, l'opera del Cuore di Gesù, perchè i Vescovi continuino a benedirla con le loro benedizioni ed a fecondarla con le loro cure pastorali.

Tutte queste benedizioni scendano su voi, come Noi fervidamente chiediamo.

in Christo Iesu. Omnia illa opera et sancta, et speciosa, et cordi Nostro dilecta, iuxta singulorum finem proprium intra Apostolatus Orationis ambitum, sint benedicta.

Cum inter vos transiremus, a multis rogati sumus specialem Benedictionem ad particulares intentiones, pro aegrotis scilicet et infantibus vestris. Igitur non in praesentes tantum, sed super omnes quos in corde fertis, super omnes filios domi relictos, super omnes infantes, Cordi Iesu tam caros, et quos cor Nostrum et omnium qui christianum animum fovant, speciali affectu prosequimur, super omnes, inquam, descendat Nostra Benedictio. Aegrotantes autem, et si qui potius animae quam corporis aegritudine forte laborent et languescant, eos intensiore Benedictione affici volumus. Quibus omnibus haec Nostra renuntiate verba, quae ubicumque labor invenitur, eo consolationem afferant; omnibus enim nunc volumus benedicere.

Verum, ut universos in unum colligamus, Nos Benedictionem imponimus capiti et cordi venerabilium Fratrum Nostrorum Episcoporum, ut inde in animas descendant, quae eorum curae sunt mandatae et in ipsis sint benedictae. Specialiter autem benedicimus operi Apostolatus Orationis, operi Cordis Iesu, ut Episcopi pergant illud suis benedictionibus prosequi et curis suis pastoralibus fecundare.

Quae omnes benedictiones super vos descendant, ut Nos perquam effuse imploramus.

II. — PRO PROVINCIIS, DOMIBUS, SODALIBUS.

18.

18 martii 1925.

Summus Pontifex Sodalitati Marianae Aschaffenburgensi (1) natalem ter centenarium gratulatur. — Ep. Secr. Stat.

ILL.^{mo} AC REV.^{mo} DOMINO IACOBO DE HAUCK

ARCHIEPISCOPO BAMBERGENSI EIDEMQUE

SODALITATIS MARIANAE CIVIUM ASCHAFFENBURGENSIUM PROTECTORI.

Dal Vaticano, die 18 martii 1925.

ILLme AC REV.^{me} DOMINE,

Cum Sodalitas Mariana Civium Aschaffenburgensium, quae feliciter Tuo patrocinio utitur, natalem ter centenarium proxime celebratura sit, Augustus Pontifex facere non potest quin laetitiam vestram participando augeat.

Etenim probe novit Sanctitas Sua Societatem vestram hoc diuturno temporis spatio actuosam dedisse operam tum ad pietatem in Virginem Deiparam colendam ac propagandam, tum ad christianam virtutem in exemplum exercendam, tum demum ad catholicam fidem servandam, tuendam et omnibus modis provehendam. Vehementer igitur vobis gratulatur Augustus Pontifex, qui praestabilem nativitatem vestram dilaudat ac paterno animo hortatur, dum caelestem a Deo vobis precatur auxilium ut uberiores fructus in dies ex sollertia vestra percipere possitis.

Interea Beatissimus Pater cum Amplitudini Tuae, tum singulis sodalibus istius Consociationis ceterarumque catholicarum Societatum, qui sollemnibus intererunt, ex animo benedicit facultatemque Tibi

(1) Haec florentissima Sodalitas Mariana, a Nostris olim condita, a Nostris etiam nunc regitur.

facit Apostolicam Benedictionem adstanti populo impertiendi. Quae Tibi referens, occasione libenter utor sensus existimationis maximae in Te meae profitendi, quibus sum et permanere gaudeo

Amplitudini Tuae
Addictissimus
P. Card. GASPARRI.

19.

16 maii 1925.

Summus Pontifex gratias agit et gratulatur ephemeridi « Le Missioni della Compagnia di Gesù » Venetiis editae. — Ep. Secr. Stat.

AD R. P. IOSEPHUM M. PETAZZI
MODERATOREM EPHEMERIDIS
« LE MISSIONI DELLA COMPAGNIA DI GESÙ ».

Dal Vaticano, 16 maggio 1925.

REV.^{mo} PADRE,

Compio il venerato incarico di significare alla P. V. Rev.^{ma} che il Santo Padre nuovamente si è compiaciuto di gradire il volume dell'annata 1924 del periodico « Le Missioni della Compagnia di Gesù », devotamente umiliato nelle auguste Sue mani, quale indubbio segno dello spirito d'ossequio che cotesta Rivista, voce fedele dei Missionari Gesuiti, professa alla Cattedra di S. Pietro, madre e maestra dell'apostolato evangelico.

Sua Santità è pertanto paternamente lieto di sentire vicino al Suo cuore gli innumerevoli figli lontani, i quali con eroici sacrifici per la salute delle anime, si fanno eco del messaggio della fede che da Lui, Pastore universale, è bandito nel mondo con l'Autorità di Vicario di Cristo; ed è soddisfatto d'apprendere, da un rapido sguardo alle pagine della Rivista, quale Gli consentono le molteplici cure, il rifiorire sempre crescente delle Missioni e delle loro opere ausiliari, del quale non ultima prova è pure l'incremento continuo di cotesto ottimo Periodico.

L'Augusto Pontefice formula quindi i voti migliori per la prosperità e delle Missioni e della Rivista; e ben di cuore benedice la P. V., i collaboratori e i lettori della provvida pubblicazione.

Con sensi di sincera stima passo al piacere di raffermarmi

Di V. P. Rev.^{ma}
Aff.^{mo} nel Signore
P. Card. GASPARRI.

20.

25 iulii 1925.

Summus Pontifex ephemeridem « Razón y Fé » eiusque scriptores laudat et vigesimum quintum ab ea inita annum gratulatur. — Ep. Secr. Stat.

DILECTIS FILIIS

SCRIPTORIBUS EPHEMERIDUM « RAZÓN Y FÉ ».

PIUS PP. XI.

Dilecti Filii, salutem et apostolicam benedictionem. — Quod quinto et vicesimo appetente iam anno postquam vestri, qui a fide et ratione apposite inscribuntur, menstrui Commentarii in lucem prodire coeperunt, vestra simul nunquam intermissa proposita ac devotionis sensa impensissimae in Apostolicam Sedem significastis, egregie gaudeamus ac vobiscum ex animo gratulamur. Novimus enim, — quod nuper etiam Venerabilis Frater Nuntius in Hispania Noster diserte confirmavit —, cum iam inde ab exordiis, strenui ut estis Christi milites quales Ignatii Loyolaei Patris Legiferi alumnos esse decet, pro humana ratione simul ac fide divina, pro Dei legibus atque Ecclesiae iuribus doctrinisque, pro vestrae item patriae salute ac dignitate, nunquam a religione seiungenda, decertare decrevissetis, quam firmiter constanterque, per hos annos quinque et viginti, in suscepto certamine perstitit hodieque perseveretis: in quo solemne ac sanctum vobis fuit, Episcopis prae-euntibus, a Romani Pontificis praeceptis consiliisque ne transversum quidem unguem discedere. Singulari item animi voluntate accepimus, Commentarios istos vestros, brevi per Hispaniam universam atque Americae etiam meridionalis plagas late disseminatos, et fructus ubique tulisse non mediocres et egregiam sibi laudem peperisse; neque id solum apud Ecclesiae pastores, ac sacros ex utroque clero administratos, sed etiam apud profanos homines, eruditiores praesertim et exquisitior humanitate exultos. Scilicet, cum religionis principiis ac plena sacrarum disciplinarum cognitione, bonarum item artium atque humanitatis studia coniungitis opportune; iidemque docetis assidue, quanti intersit et avitam in Hispania fidem retineri, et ad principia christiana populum gubernari prosperitatemque publicam provehi; erroribus praeterea dissidiisque depulsis, atque animorum coniunctione inter catholicos praesertim homines conciliata, aut nullam aut vix ullam, postremis hisce annis, graviolem quaeestionem, quae

ad religionis tutelam vel patriae bonum pertineret, silentio praeteriistis vel segniter tractastis. Itaque et menstruis commentariis, qui ad septuaginta et amplius volumina iam coaluerunt, et aliis compluribus conscriptis a vobis et large evulgatis libris illud consecuti estis, ut populis, quotquot ab Hispania et fidem et mores et linguam hauserint, praesto fueritis adversus eos qui praeclaram hanc haereditatem evertere aut deturpare conarentur. Hisce autem laudibus vestris alia nuper facta est laudis accessio ex commentariis quos, titulo *Estudios Eclesiásticos*, sacris disciplinis sacerdotum propriis illustrandis separatim edere coepistis. Quod autem vobis proponitis ut haud semel per mensem quantum licuerit ephemerides istas vestras edatis, consilium hoc vestrum et Nos vehementer dilaudamus et propensissima ubique voluntate exceptum iri confidimus. Divinae igitur Bonitati vobiscum gratias agentes, maiores in dies inceptis vestris progressiones ac fructus auspicamur eorundemque pignus paternaeque benevolentiae Nostrae testem vobis, Dilecti Filii, Apostolicam Benedictionem peramanter impertimus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum die xxv mensis Iulii, in festo Sancti Iacobi Apostoli, anno MDCCCXXV, Pontificatus Nostri quarto.

PIUS PP. XI.

21.

5 augusti 1925.

Pia Unio Chicagiensis pro institutione catholica fovenda ad gradum Unionis Primariae evehitur et Indulgentiis ditatur. — Breve Apost.

PIUS PP. XI.

Ad perpetuam rei memoriam. — In Chicagiensi civitate, apud Loyoleam Societatis Iesu Universitatem, princeps exstat sedes cuiusdam Piae pro catholica institutione Societatis, cui nomen *Catholic Instruction League* impositum est, et quam, adprobante eiusdem Archidioecesis Archiepiscopo, iam anno MCMXII Ioannes Lyons, presbyter a praefata Societate Iesu, constituit, praesertim ad catholicos pueros puellasque religionis rebus instituendos, qui scholas publicas frequentant. At alii quoque fines propositi sunt eidem frugiferae Unioni, quae intendit tum ad iuvenes atque aetate provectos parandos ad confessionem primamque Communionem suscipiendas,

tum ad aptas distinctasque scholas efformandas pro nigris, sinis ceterisque quos religiose instituendos in Foederatis Americae Septentrionalis Civitatibus saepe multi neglegunt, tum ad scholas parociales provehendas, tum denique ad opportunum aptumque institutum sive catholicis sive acatholicis bonae voluntatis praebendum, qui de dogmatibus moribusque religionis catholicae penitus erudiri cupiant. Ob uberrimos autem fructus, quos ab initiis ad hos usque dies praelaudata Pia Unio, magnis non obstantibus difficultatibus, pluribus in locis adepta est, Chicagiensis archidioecesis fines egressa, non modo in viginti a Foederatis Americae Septentrionalis Civitatibus dioeceses, sed in alias quoque ex aliis nationibus sese extendit; cum Episcopi et parochi permulti valde exoptent ut in propriis etiam locis ejusdem Unionis sedes constituentur. Quapropter, cum Procurator Generalis Societatis Iesu enixis Nos precibus flagitaverit ut Sedes huiusmodi Unionis, quae in Universitate Chicagiensi, quam supra memoravimus, exstat, ad Primariae dignitatem evehere de Apostolica benignitate dignaremur, Nos, cum Romanorum Pontificum usu institutoque Nobis acceptum sit ut frugifera sodalitia, quae, quasi auxiliariae cohortes Militantis Ecclesiae, in sacri ministerii exercitatione clerum adjuvant, honorificis titulis privilegiisque augeantur, precibus hisce adnuendum ultro libenterque existimavimus. Audito propterea Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinali Sacrae Concilii Congregationi Praefecto, Piam Unionem *Catholic Instruction League* nuncupatam, atque in Universitate Societatis Iesu Chicagiensi constitutam, Apostolica Nostra auctoritate, praesentium Litterarum vi, perpetuumque in modum, ad *Unionis Primariae* dignitatem evehimus, cum solitis adiectis privilegiis. Piae vero Unionis enunciatae, sic per Nos ad primariam erectae, moderatoribus, praesentium Litterarum tenore, itemque perpetuo, veniam facimus ut alias quaslibet Uniones eiusdem tituli atque instituti, ubique terrarum, canonice erectas aggregare rite queant, et cum illis indulgentias omnes ipsi Primariae Unioni Chicagiensi concessas vel ab Apostolica Sede concedendas, dummodo eadem cum aliis communicari queant, communicare licite possint. Peculiaribus autem indulgentiis hanc Primariam Unionem in perpetuum locupletare intendentes, conlatis consiliis cum S. R. E. Cardinali Poenitentiario Maiore, de Omnipotentis Dei misericordia atque eius Apostolorum BB. Petri et Pauli auctoritate confisi, omnibus et singulis Christifidelibus, qui ipsam Piam Unionem in posterum ingredientur, die primo eorum ingressus, si vere poenitentes et confessi Sanctissimum Eucharistiae Sacramentum sumpserint, Plenariam; ac tam inscriptis quam in posterum inscribendis enunciata in Unione sodalibus in cuiuslibet eorum mortis articulo, si vere poenitentes et confessi ac Sacra Com-

munione refecti, vel quatenus id agere nequiverint nomen Iesu ore, si potuerint, sin minus corde devote invocaverint, et mortem tamquam peccati stipendium patienter susceperint, etiam Plenariam; praeterea iisdem nunc et in posterum ipsam in Unionem adlectis sociis, si pariter admissorum exomologesi sacramentali expiati et caelestibus Epulis refecti, singulis annis, Beatae Mariae Virginis omnium gratiarum Mediatrix, Sancti Iosephi Sponsi Deiparae Virginis, SS. Innocentium et Sanctae Agnetis V. M. festivitatibus, dummodo semel in hebdomada et saltem per quattuor menses catechismum docuerint, pariter Plenariam omnium peccatorum suorum Indulgentiam et remissionem consuetis sub condicionibus misericorditer in Domino concedimus. Singulis quoque pueris puellisque, qui scholas Unionis eiusdem frequentant, die, qua prima vice ad Sacram Synaxim accesserint, et similiter Catechistis eadem die, si cum pueris Sacris Epulis se refecerint, assuetis sub condicionibus Plenariam omnium peccatorum suorum Indulgentiam et remissionem in Domino misericorditer largimur. Omnibus vero et singulis eiusdem Piae Unionis Primariae praesentibus ac futuris sociis, si saltem bis in mense Christianam doctrinam pueros docuerint, Partialem septem annorum Indulgentiam, ipso in mense semel lucrandam, in forma Ecclesiae solita concedimus. Haec statuimus, decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces semper exstare ac permanere, suosque plenos integros effectus sortiri et obtinere, ipsique Unioni *Catholic Instruction League* nuncupatae, sic ad Primariae dignitatem per Nos evectae, nunc et in posterum plenissime suffragari: sicque rite iudicandum esse ac definiendum, irritumque ex nunc et inane fieri, si quidquam secus, super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter attentari contigerit. Volumus denique ut praesentium Litterarum exemplis etiam impressis, manu alicuius Notarii publici subscriptis et sigillo personae in ecclesiastica dignitate vel officio constitutae munitis, eadem prorsus fides adhibeatur, quae adhiberetur ipsis praesentibus, si forent exhibitae vel ostensae.

Datum Romae, apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die v mensis augusti anno MCMXXV, Pontificatus Nostri quarto.

L. ✠ S.

P. Card. GASPARRI, *a Secretis Status*.

22.

4 octobris 1925.

Summus Pontifex RR. DD. Prosperum Paris, Vicarium Apostolicum Nankinensem, vigesimum quintum episcopatus annum gratulatur. — Ep. Secr. Stat.

AD RR. DD. PROSPERUM PARIS S. I.

EPISCOPUM TIT. SILANDENSEM

VICARIUM APOSTOLICUM NANKINENSEM.

Dal Vaticano, 4 ottobre 1925.

ILL.MO E REV.MO SIGNORE,

In occasione della prossima ricorrenza, in cui la S. V. Ill.ma e Rev.ma celebrerà il 25° della Sua Consecrazione Episcopale, l'Augusto Pontefice mi dà l'onorifico incarico di comunicarle i suoi paterni sentitissimi auguri e le sue felicitazioni. E tanto più volentieri il Santo Padre partecipa in ispirito alla sua festa giubilare, in quanto Gli è ben nota l'attività apostolica che V. S. ha spiegato in Cina in così lungo periodo di tempo, nel quale — sobbarcandosi a fatiche d'ogni genere — nulla ha tralasciato, perchè cotesto Vicariato divenisse, di giorno in giorno, più fiorente per la gloria di Dio e per la salute delle anime.

E davvero V. S., con l'aiuto del Signore, ha potuto compiere opere di gran vantaggio per la Chiesa, per le quali l'Augusto Pontefice in questa fausta circostanza Le manifesta il Suo sovrano compiacimento. Basterà dire infatti — senza parlare dell'incremento che per suo mezzo hanno avuto il Seminario, le scuole, le case religiose — che i cattolici di cotesto Vicariato sono oggi raddoppiati di numero e che anche il clero è aumentato in ragione dei cresciuti bisogni.

Guardando, dunque, a tanta copiosa messe raccolta in cotesta lontana terra, V. S. può veramente esultare di santa gioia, e perchè il suo gaudio sia pieno, Sua Santità, in attestato di Sua paterna benevolenza ed in auspicio di celesti abbondanti favori, Le invia di cuore l'Apostolica Benedizione.

Profitto volentieri dell'incontro per raffermarmi con sensi di sincera e distinta stima

Di V. S. Ill.ma e Rev.ma servitore
P. Card. GASPARRI.

23.

9 octobris 1925.

Laudatur nova editio operum Iacobi Balmes a P. Ignatio Casanovas parata. — Ep. Secr. Stat. •

AD P. IGNATIUM CASANOVAS S. I.

MODERATOREM BIBLIOTHECAE BALMES.

Dal Vaticano, 9 ottobre 1925.

REV.MO PADRE,

Fu lodevole idea quella di pubblicare in una nuova edizione critica le opere complete di Giacomo Balmes, e il Santo Padre, che ne ha accettato con piacere la dedica, si rallegra dell'ottima impresa e dei primi quattordici volumi offertiGli in omaggio in cui l'accuratezza dello studio e dell'indagine si segnalano al pari che la eleganza inusitata della veste tipografica.

Giacomo Balmes, purissima gloria della Chiesa Romana e della Spagna cattolica, è indubbiamente un insigne luminare dell'apologetica cristiana contro gli errori dei nostri tempi. Segnalatissimo per vastità di coltura e per chiarezza mirabile di genio filosofico, egli seppe mettere in luce nella forma più adatta e con rara perspicuità e chiarezza di stile i tesori della dottrina cattolica a folgorare le eresie dei nostri tempi, principalmente nel campo sociale e politico.

Ma lo zelo della causa cattolica e della difesa della fede lo rese infaticabile nel suo lavoro: e lottò da titano contro il protestantesimo colla sua opera *El protestantismo*, contro l'incredulità, il naturalismo, lo scetticismo, coi suoi molteplici scritti filosofici ispirati alla dottrina dell'Angelico Dottore, colle sue svariate trattazioni apologetiche, con le numerose pubblicazioni periodiche da lui fondate e sostenute con straordinario ardore e non senza spirito di sacrificio.

Reca meraviglia come in brevissimo spazio di vita — chè egli ebbe salute cagionevole e morì all'imatura età di soli 38 anni — abbia potuto comporre tante opere quante verranno alla luce nei 33 volumi occorrenti alla loro pubblicazione.

Veramente può di lui ripetersi il detto della sapienza: « Consummatus in brevi explevit tempora multa »; e poichè alla sua infaticabile operosità di apostolato sociale e religioso egli sempre congiunse un'austerità di vita specchiatissima sacerdotale, così è davvero provvido e salutare che si sia pensato a rinnovarne il ricordo e render facile la conoscenza della sua opera grande e meritoria.

Il Santo Padre, mentre pertanto ringrazia di nuovo dell'omaggio e si congratula con V. S. e con quanti cooperano alla bella iniziativa della Biblioteca « Balmes », a tutti invia di cuore, come testimonianza del Suo sovrano compiacimento, l'Apostolica Benedizione.

Io poi, valendomi della circostanza, mi pregio raffermarmi con sensi di distinta e sincera stima

Della P. V. Rev.ma aff.mo nel Signore
P. Card. GASPARRI.

24.

14 octobris 1925.

Summus Pontifex cruentam mortem P. Pauli Geny dolet eiusque merita commemorat. — Ep. Secr. Stat.

AD R. P. WLODIMIRUM LEDÓCHOWSKI
PRAEPOSITUM GENERALEM SOCIETATIS IESU.

Dal Vaticano, 14 ottobre 1925.

REV.^{mo} PADRE.

Al lutto così doloroso che ha colpito la Compagnia di Gesù sarà di qualche conforto per V. P. Rev.^{ma} e per tutti i suoi Confratelli, il sapere che il Santo Padre prende a questa grave perdita vivissima parte.

Per Suo venerato incarico io Le esprimo pertanto le più sincere e commosse condoglianze, assicurandoLa in pari tempo che all'anima eletta dell'estinto già così nobilitata e resa certo degna del Cielo dalle sue non comuni virtù sacerdotali e nobili fatiche di studioso e di scienziato, non mancheranno le preghiere e i suffragi di Sua Santità.

A sollevare poi V. P. e i suoi Confratelli da questa tristissima pena, giunga la Benedizione Apostolica che di tutto cuore l'Augusto Pontefice imparte loro.

Con sensi di ben distinta stima mi professo

di V. P. Rev.^{ma}

Aff.^{mo} nel Signore.
P. Card. GASPARRI.

25.

15 decembris 1925.

Vicariatus Apostolicus Hondurensis Britann. deinceps « de Belize » vocandus esse edicitur. — S. C. de Prop. F.

DECRETUM

Cum Vicariatus Apostolicus Hondurensis extra territorium Reipublicae de Honduras existeret, atque in eadem Republica aliae ecclesiasticae circumscriptiones haberentur, quibuscum supra memoratus Vicariatus confundi posset, visum est E. mis Patribus huius S. Congregationis Fidei Propagandae, in plenariis comitiis die 14 huius mensis habitis, appellationem eiusdem Missionis, iuxta petitionem R. P. D. Vicarii Apostolici ita commutare, ut ab urbe capite, nomen Vicariatus Apostolici *de Belize* posthac assumeret. Quam E. morum Patrum sententiam ab infrascripto S. Congregationis Secretario sibi relatum, in audientia eiusdem diei SS. mus Dominus Noster PIUS Div. Prov. Pp. XI, ratam habuit, ac Decretum praesens ad rem ut ederetur imperavit.

Datum Romae, ex Aed. S. Congregationis de Propaganda Fide, die 15 decembris 1925.

G. M. Card. VAN ROSSUM
Praefectus.

L. ✠ S.

† FRANCISCUS MARCHETTI SELVAGGIANI
Archiep. Seleucien, *Secretarius.*

ACTA PRAEPOSITI GENERALIS

I. — PRO SOCIETATE.

26.

6 ianuarii 1925.

Conventus Moderatorum « Nuntiorum SS. Cordis » Romae habendus indicitur.

AD PROVINCIARUM PRAEPOSITOS.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTI.

Quanti sit a Nostris facienda pia foederatio « Apostolatus Orationis », superior Congregatio Generalis palam edixit, cum inter media ad cultum Sacratissimi Cordis Iesu, pro suavissimo munere nobis divinitus commisso, fovendum et propagandum, apostolicum illud foedus, quemadmodum iam Generalis Congregatio XXVI fecerat, universae Societati peculiari modo commendatum voluit (1).

Cui legi pro viribus parere cupiens, Anni Sancti nactus occasionem, Romam advocare statui praecipuos inter Patres, qui *Nuntio Sacratissimi Cordis* in diversis nationibus edendo praesunt, ut de rebus ad Apostolatam Orationis ad ipsosque periodicos libellos pertinentibus inter se colloqui et deliberare queant. Ex ista autem Provincia advocandum censeo Patrem, quem R. V. monere velit, ut tempestive se praeparet. Quod si R. V. prae hoc Patre alium mittendum iudicaret, causas et nomen mihi indicare ne omittat ut illum tandem eligam, qui aptior in Domino videbitur.

Celebrabitur hic conventus a die 15 ad diem 20 mensis septembris in nostra Domo ad SS. Nominis Iesu.

Qui vero Romam venturus sit, statim suam designationem communicet cum P. Iosepho Boubée (9, rue Montplaisir, Toulouse,

(1) Coll. Decr. n. 223.

France), quem Directorem generalem delegatum Apostolatus Orationis, loco P. Iosephi Calot, nuper constitui; et a quo pleniores et magis determinatas de toto hoc negotio instructiones accipiet.

Summopere exopto ut res pro votis succedat; non enim mediocres fructus ex rite praeparato conventu sperare licet ad maius incrementum dulcissimi cultus SS. Cordis Iesu, quem omnes amplificare cupimus.

Commendo me ss. SS.

Romae, 6 ianuarii 1925.

Rae Vae

Servus in Xto.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI

Praep. Gen. Soc. Iesu.

27.

16 ianuarii 1925.

Nostrorum precibus commendantur Congregationes sacrorum Rituum super miraculis B. Petri Canisii.

AD PROVINCIARUM PRAEPOSITOS.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTI.

Cum in diem 3 februarii indicta sit Congregatio Praeparatoria super Miraculis Beati Petri Canisii e nostra Societate in ordine ad eius canonizationem, curet R. V. ut Nostrorum omnium precibus sanctisque Sacrificiis impense commendetur optatus huius Congregationis exitus. Quod si, ut sperare licet, faustus erit, brevi sequetur Congregatio Generalis coram Summo Pontifice, quam iam nunc omnium item precibus commendatam velim.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 16 ianuarii 1925.

R.^{ae} V.^{ae}

Servus in Xto.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI

Praep. Gen. Soc. Iesu.

28.

2 februarii 1925.

Normae quaedam traduntur de ministeriis tempore tertiae probationis exercendis.

AD PROVINCIARUM PRAEPOSITOS.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTI.

Quamquam n. 434 § 2 Epitomes sat clare describuntur ea quae ad ministeria sacra a PP. Tertianis exercenda attinent et fines intra quos contineri debent, tamen ut variis dubiis mihi propositis satisfaciam, aliqua enucleatius explicanda et cum R. V. communicanda esse censui.

1. *Eligere* igitur primo oportet « humiliora quaedam ministeria », quae magnam praeparationem aut multam rerum et animarum experientiam non requirunt, et minorem iacturam afferunt si quid erratur. His conditionibus profecto non respondent conciones per integram quadragesimam singulis hebdomadis semel vel saepius in templis magni concursus habendae; neque missiones sollemniores in civitatibus vel aliis locis ubi speciales et graves difficultates occurrunt; neque ut plurimum Exercitia Spiritualia pro sacerdotibus aut alumniis Seminariorum maiorum, neque cura emigrantium passim exquirendorum et similia, quae utilitate quidem non carent modo debitae adhibeantur cautelae, sed Tertianis non conveniunt; neque magis iis ut plurimum congruunt ministeria pro solis feminis, sive intra sive extra monasteria (1). Seligendae vero sunt missiones modestae in villis et pagis, aut conciones quadragesimales in iisdem locis, dummodo non saepius in hebdomada sit concionandum; exercitia faciliora pro operariis vel pro pauperibus pueris, explicatio doctrinae christianae et alia id genus opera apostolica, quae brevi tempore praeparantur.

2. Praeterea meminisse oportet *non omnia* promiscue ministeria, etiamsi per se Tertianis conveniunt, omnibus esse committenda, sed pro singulorum Patrum praeparatione, facul-

(1) Cfr. Epit. n. 605 § 1.

tatibus, animi corporisque viribus ita esse seligenda et temperanda, ut finis proprius huius experimenti obtineatur, et fervor in « schola affectus », i. e. in familiaritate cum Deo per spiritualia devotionis exercitia excolenda, in quam Tertiani imprimis incumbere debent, nec studii ac praeparationis sollicitudine nec laboris defatigatione intepescat.

3. Quod ad *modum* attinet, optandum est, quod iam monuit A. R. P. Wernz (1), ut Patres ad missiones non soli mittantur, sed bini, immo, si fieri potest, adiungantur Patribus veteranis, ut methodos et industrias iam longo usu probatas bene discant sibi que faciant familiares.

4. *Tempus* vero his ministeriis destinatum, sicut in Ordinatione Epitomes cavetur, ut plurimum unum circiter mensem non excedat, quo fiat ut nec schola affectus detrimentum patiatur, quod non raro propter ministeria diutius protracta accidit, nec tempus desit acquirendae intimae Instituti cognitioni, nostris praesertim temporibus adeo necessariae.

Praeter tempus huic experimento praecipue assignatum, poterunt Tertianis interdum parva ministeria committi, ex.gr. confessiones per aliquot horas, sed solum valde moderate.

5. Denique, cum haec ministeria ad experimenta tertiae probationis pertineant, sequitur ut Instructoris potissimum sit, quippe qui probationi praesit eamque moderetur, hoc sicut cetera experimenta assignare et assignatum dirigere. Quare valde laudanda est praxis quorundam Provincialium, qui tempore huius experimenti Tertianos non revocant in Provinciam (quod semper evitari debet quando iter magnum esset faciendum), sed eos sub Instructoris cura relinquunt ut in locis vicinis exercentur (2). Quod si propter graves rationes fieri nequeat, Provinciales tempestive Instructorem consulant qualia singulis ministeria permitti possint, nec facile ab eius sententia recedant.

6. Ante omnia autem necesse est, ut, exemplum S. Patris N. Ignatii secuti, semper *finem* horum ministeriorum prae oculis habeamus et meminerimus Tertianos ad opera apostolica non mitti quasi essent operarii ordinarii, sed *experimenti causa* (3),

(1) *Acta Rom.*, I (1913), p. 128.

(2) Cfr. P. WERNZ; *Acta Rom.*, I (1910), p. 25.

(3) Cfr. *Ex. Gen.* c. 4 n. 15.

ut et Societas melius perspicere possit quantum valeant, et ipsi aliquo modo ad futura ministeria praeparentur, vires proprias metiantur, humilitatem et abnegationem exerceant, et, oculis videntes extremam animarum necessitatem, inflammata desideria concipiant iis suo tempore opem ferendi. Hoc unum si in mente profunde impressum manserit, reliqua omnia rite intelligentur, dubiisque non paucis quae de his ministeriis oriri possunt facile solutis, Instituti praescripta ita integre executioni mandabuntur, ut hoc experimentum non fiat tertiae probationis intermissio, sed utilissima continuatio.

Usu edocti videmus fere omnes errores in hac materia commissos ex falsa illa et ipsis Constitutionibus contraria opinione oriri: Tertianos ministeriorum tempore operarios ordinarios esse, aut saltem, propter multos instantes labores, tales censendos esse. Ne, quaeso, decipiamur praesenti lucro animarum neve fructus praecoces ex arbore avellamus, qui semper minus iucundi sunt saporis nec diu servantur, sed persuasum habeamus hanc probationem, perfecte secundum Instituti praescripta peractam, mire conferre ad egregios operarios formandos, quorum unus plura ad Dei obsequium peragat quam decem mediocres. Ex hac ratione S. Pater Noster, quamvis magno animarum zelo flagraret, tamen vult ut iuvenes Patres, scientia necessaria iam plene instructi, non statim ad fructificandum in vineam Domini mittantur, sed unius anni moram interponentes ad scholam affectus prius se recipiant, quo « melius, cum in se ipsis profecerint, ad profectum spiritus alios ad gloriam Dei et Domini nostri iuvent » (1). Tanti igitur Patris praescripta et mentem etiam in hoc experimento rite instituendo fideliter sequamur, ut tertia probatio vere abundantes fructus ad maiorem Dei gloriam et salutem animarum afferat.

Velit R. V. cum omnibus domorum Superioribus et tertiae probationis Instructoribus hanc epistolam tempestive communicare.

Commendo me ss. SS.

Romae, die festo Purificationis B. M. V.,

2 februarii 1925.

Rae Vae

Servus in Xto.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI
Praep. Gen. Soc. Iesu.

(1) *Const.*, P. V c. 2 n. 3.

29.

11 februari 1925.

De suffragio in examine ad gradum ferendo et de examine scripto introducendo.

AD PROVINCiarUM PRAEPOSITOS.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTI.

Mentem proximae Congregationis Generalis expositurus eiusque praescripta exsecuturus, duplicem his litteris quaestionem de scholasticis examinibus breviter tractandam putavi: alteram de suffragio in examine ad gradum ferendo, alteram de examine scripto introducendo.

I.

Et ad primam quod attinet, Examinatores hucusque, ut notum est, in suffragio de examine ad gradum ferendo declarare debebant num examinatus tantum doctrinae haberet quantum necesse esset ad philosophiam et theologiam cum satisfactione docendam (1) iis in locis ubi idoneorum est auditorum ac disputantium concursus (2), adhibitis ordinariis praeparationibus (3). Verum cum haec formula ferendi iudicii in examine ad gradum, mutatis temporibus, variis dubiis occasionem praeberet, neque eodem modo a Professoribus in variis Assistantiis intelligeretur, Congregatio Generalis XXVII, quae tota fuit in iure nostro recognoscendo, suum esse existimavit in re tanti momenti normam quaerere bene definitam, qua unitas in Societate exoptata in ferendo iudicio de doctrina necessaria ad professionem quatuor votorum obtineretur.

Itaque re mature perpenſa et per plures Actiones examinata, Congregatio haec sancivit (4):

(1) C. VII d. 33 n. 2.

(2) C. VIII d. 37 n. 2.

(3) C. XII d. 22 n. 2.

(4) Coll. decr. n. 118; Epit. n. 349.

« 118. – § 1. Examinatores declarare debent num examinatus bene superaverit mediocritatem in philosophia et theologia scholastica, ideoque actu habeat eam doctrinam conspicuam et selectam, quae in Bullis Pontificiis et Societatis Constitutionibus et Congregationum Generalium decretis ad professionem quatuor votorum requiritur.

« § 2. Bene autem superare mediocritatem dicitur ille qui theses seu materiam pro examine ad gradum propositam non tantum penitus intelligat, sed et cum plena satisfactione exponere atque tueri valeat.

« § 3. Hac doctrina praeditus, aptus censetur qui, adhibitis congruentibus praeparationibus, philosophiam et theologiam scholasticam cum satisfactione doceat iis locis, ubi est idoneorum auditorum et disputantium concursus.

« § 4. Iudicium de doctrina ferendum est, non relative ad alios ad gradum iam promotos, sed absolute; et quidem habita ratione non ingenii solum, sed etiam doctrinae, quam actu habet dum examinatur ».

Secundum has normas formulae quoque iuramenti et suffragii ferendi retractata sunt (1).

Quae si quis attente consideraverit, facile videbit nunc ab Examinatore hoc unum requiri, ut iuratus iudicium ferat num examinatus *bene superaverit mediocritatem* in philosophia et theologia scholastica. Patebit item (ad quod praeterea attentos reddere velim Examinatores), Congregationem, addito adverbio « bene » ante « superaverit », clare significasse non satis esse ut candidatus mediocritatem ea mensura excedat, quae in aliis examinibus sufficit, sed ampliorem quam in aliis excessum supra mediocritatem requiri. Igitur non satisfacit in hoc examine qui vix, aegre mediocritatem superat, neque is qui simpliciter eam superat, sed is solum qui dici potest eam « bene » superasse, sicut § 2 d. 118 explicatur (cfr. supra).

Inde etiam colligitur Congregationem in condendis hac de re novis decretis nullatenus id spectasse ut examen ad gradum facilius redderet, seu mensuram doctrinae hucusque ad professionem necessariam imminueret, sed solum ut eam clarius

(1) Cfr. Coll. decr. nn. 110, 121; Epit. nn. 350, 352.

definiret et minus rectas interpretationes, quae forte ianuam sollemni professioni latius aperirent, praecaveret.

Propter has mutationes in formula iuramenti factas, expedire videtur ut omnes Examinatores ad gradum, decretis novis diligenter perpensis, iusiurandum secundum novam formulam rursus praestent.

In fine addere iuvat Examinatores, si quis tantam doctrinam non habeat quanta ad gradum exigitur, diserte in suffragio manifestare debere num saltem mediocritatem attingat (1), immo num etiam superet, quamquam non *bene*, idest non eo excessu, qui requiritur.

II.

Venio nunc ad alteram quaestionem de examine scripto introducendo. Congregatio Generalis, nonnullis de hoc argumento Postulatis respondens, noluit de hac re decretum condere, sed approbavit ut in ea tentamen aliquod fieret. En eius verba:

« Congregatio approbat, ut tentamen fiat de examine scripto, non quidem in ipso examine ad gradum sed in prioribus aliquibus examinibus idque ita ut Examinatores iudicium haustum ex tentamine scripto adhibeant ad modum notitiae aliunde habitae, ad mentem d. 44 § 2 (2), atque committit Patri Nostro ut et rem et modum componat cum singulis Provinciis » (3).

Huic Congregationis mandato obtemperans, primum rogo ut R. V., exquisitis prius sententiis Praefectorum studiorum et Professorum philosophiae et theologiae, cum suis Consultoribus consideret num videatur tale tentamen in ista Provincia faciendum esse. Quodsi censeatis id fieri debere, velit R. V. mihi clare exponere qua ratione putetis illud institui debere. Deliberare igitur oportebit:

1. Quatenam sint examina in quibus illud tentamen adhibendum sit.

(1) Cfr. Coll. Decr. n. 121 § 2; Epit. n. 352 § 2.

(2) Coll. Decr. n. 115 § 1; Epit. n. 346 § 1.

(3) In Ms., actio LXII, n. 3.

2. Quo tempore examina scripta sint instituenda: num v. g. immediate antequam incipiant oralia.

3. Quales et quot quaestiones sint proponendae.

4. Per quantum tempus futurum sit examen.

5. Qualis sit modus practicus respondendi quaestionibus propositis: num v. g. liceat uti aliquibus libris, ut Scriptura Sacra vel similibus.

6. Quomodo scripta sint examinanda; quomodo suffragia ferenda. Et alia similia.

Praepositi Provinciarum et Viceprovinciarum et ii Superiores Missionum, quorum iurisdictioni Collegium aliquod Nostrorum Philosophorum vel Theologorum subest, re accurate examinata, intra tres menses ab acceptis hisce litteris, Romam mittere velint suum suorumque Consultorum iudicium necnon sententias Praefectorum studiorum et Professorum; quibus omnibus integrum, ut patet, est ad me etiam directe quidquid senserint scribere.

De Collegiis porro, quae duabus simul Provinciis communia sunt, utriusque consultatio modo praedicto habeatur.

Haec erant quae de unanimi PP. Assistentium iudicio scribenda habebam. Curet R.V. ut harum litterarum exemplar cum omnibus Examinatoribus ad gradum et cum omnibus Praefectis studiorum atque Professoribus communicetur.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 11 februarii 1925.

Rae Vac

Servus in Xto.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI

Praep. Gen. Soc. Iesu.

P. S. -- Hac occasione utens noto in ultima parte n. 347 Epitomes (quae est Ordinatio Generalis) errorem irrepsisse sic corrigendum: «... in quatuor enuntiationes *ex theologia scholastica et duas ex philosophia scholastica* ita distributa, ut singulae enuntiationes tria membra seu puncta habeant».

30.

25 martii 1925.

Congressus nostrarum Missionum Romae habendus indicitur.

AD PROVINCIARUM PRAEPOSITOS.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTI.

Litteris die 15 augusti proxime elapsi datis, P. Richardus Cirera R^m V^m certiore fecit de proposito nostro conventum missionariorum Societatis Iesu in decursu anni iubilare Romae cogendi, simulque peritorum animadversiones et consilia exquisivit quo melius iste coetus praepararetur. Quasdam observationes valde utiles et practicas accepimus pro quibus sinceras gratias agimus omnibus quibus interest.

Conferentia nostra missionaria occasione Congressus generalis omnium Missionum a Sacra Congregatione de Propaganda Fide convocandi celebrari debebat, et eodem fere tempore, ita ut nostri delegati unico itinere duplex emolumentum reportare possent. Iamvero certum nunc est generalem illum Congressum non convocatum iri hoc anno. Num igitur etiam nostro valedicendum erit? Minime sane; nam nimis evidens est huiusmodi conferentiae utilitas sub conditionibus loci, temporis, adiunctorum adeo faventibus.

Attamen, ut patet, in determinanda amplitudine et frequentia nostri conventus ratio mutatarum circumstantiarum haberi debet. Nec necessarium, nec opportunum iam videtur ut omnes et singulae nostrae missiones per proprios delegatos Romae repraesententur, quum motiva conveniendi per omissionem Congressus Generalis ex parte sublata sint. Modum proinde faciliorem et simpliciorum cum approbatione Patris Nostri pro ordinanda nostra Conferentia proponimus.

Ante omnia nobis cordi est ut omnes Provinciae in futuro conventu suas partes habeant, et unitis consiliis et viribus ad communem utilitatem nostrarum missionum conspirent. Rogamus ergo singulos Patres Provinciales ut deputatum aliquem seligere velint qui nomine Provinciae conventui nostro mis-

sionario intersit. Seligatur hic deputatus ex Patribus qui intra limites Provinciae resident, sive sit procurator missionis, sive antiquus missionarius, sive hodiernus missionarius pro tempore in Provincia degens, sive alius qui ad id magis idoneus existimabitur. Ex missionibus ipsis nemo erit arcessendus, nisi forte ex una vel altera ex maioribus propter specialem aliquam rationem. Sint omnes ii tales qui in rebus missionalibus apprimè versati tum Provincias tum Missiones optimo fructu repraesentare valeant. Qui ita deputati fuerint, initio mensis Octobris, die postea accuratius definiendo, Romam convenient, ibique per aliquot dies inter se de rebus ad missiones spectantibus tractabunt, et ex Expositione Missionaria Vaticana et aliis fontibus Romanis, multa, ut speramus, ad diffusionem Evangelii utilia tum pro se, tum pro suis Missionibus haurient.

Rogo igitur R^m V^m ut, quamprimum poterit, certiore me faciat de deputato quem elegerit, cuius nomen Patri Nostro approbandum proponam.

Quae ad habitationem, ad ordinem rerum tractandarum, ad suam cuique partem in isto coetu adimplendam pertinent, iis qui conventuri sunt mature communicabuntur.

Commendo me SS. Sacrificiis.

Romae, 25 martii 1925.

R^{ae} V^{ae}
 Servus in XTO.
 AEMILIUS MATTERN S. I.
Assistens Americae.

QUAEDAM CAPITA RERUM

QUAE IN CONVENTU MISSIONARIO TRACTARI POTERUNT.

I. *De ipsis Missionariis*

1° De eorum dotibus naturalibus — de eorum virtute, zelo, pietate — de eorum scientia et solida formatione — de aliqua speciali institutione tempore opportuno.

2° De auxiliariis Missionariorum, et speciatim de clero indigena.

II. *De Mediis adhibendis pro conversione et perseverantia.*

1° De mediis spiritualibus — de administratione Sacramentorum — de devotionibus, festis religiosis.

2° De aliis mediis — de catechesi, scholis, collegiis, universitatibus, orphanotrophiis, nosocomiis — de operibus socialibus — de methodis antiquis et novis.

III. *De auxilio Missionibus praestando.*

1° De adiuvandis Missionibus per nostras Congregationes, vel coetus speciales, per ephemerides, praedicationes, conferentias.

2° De vocationibus fovendis — de zelo Missionum in Nostris promovendo.

IV. *De Prelo.*

1° De utilitate preli in ipsis Missionibus.

2° De prelo tamquam medio ad dandam informationem de Missionibus ad extra, et ab extra ad Missiones.

31.

21 maii 1925.

In gratiarum actionem pro novo Sancto et Ecclesiae Doctore Petro Canisio, hodie Societati concessio, quaedam praescribuntur preces.

AD PROVINCIARUM PRAEPOSITOS.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTI.

Deo quam maxime grati pro insigni beneficio, quo per suum in terris Vicarium et novum Societati Sanctum et primum in ea Ecclesiae Doctorem concessit, omnes Patres duas offerant Missas, alteram, quam singulis hebdomadis ad intentionem P. Generalis celebrare debent, in gratiarum actionem, ad intentionem Summi Pontificis alteram. Omnes vero, qui sacerdotes non sunt, bis ad easdem intentiones sacram communionem accipiant.

Insuper supplices Deum oremus, ut nobis concedat, ne « imitari pigeat, quod celebrare delectat ».

Commendo me SS. SS.

Romae, 21 maii 1925.

Rae Vae

Servus in XTO.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI
Praep. Gen. Soc. Iesu.

32.

31 maii 1925.

Domus maiores designantur et quaedam de Viceprovinciarum ac Missionum ad Congregationes iuribus definiuntur.

AD PROVINCiarUM PRAEPOSITOS.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTI.

Litteris die 27 iulii superioris anni rogavi Rae. Vae. eiusque Consultorum iudicium de domibus istius Provinciae inter *domos maiores* adnumerandis.

In re non levis momenti, quippe quae ipsam Congregationem Generalem aliquo modo tangat, illud videbatur certum: normam aliquam omnibus Provinciis communem statuendam esse; hanc vero nisi singularum auditis sententiis nefas esse decernere.

Ideoque cum ex variis causis ante paucos demum dies omnium simul Provinciarum responsiones colligere potuerimus, nostram etiam definitionem diutius quam optandum erat differre debuimus.

Iam ex acceptis responsis clare patuit quanta fuerit diversarum Provinciarum in re aestimanda iudiciorum varietas. Omnibus vero perpensis et cum PP. Assistantibus accurate examinatis, de eorum unanimi sententia haec principia in designandis domibus maioribus tenenda esse censui:

1° Omnes domus quarum Superior, quocumque nomine appellatur, secundum antiquum ius a Praeposito Generali, ternis propositis nominibus, constituitur, etiam deinceps maioribus domibus abscribendas esse per se patet. Tales sunt: *Domus professae*; *Collegia* sive *Nostrorum* sive *externorum*, etiam *inchoata* seu « quae iam in Collegia acceptata sunt » (1): quin etiam *minora Societatis Seminaria* (2), dummodo scholas proprias habeant: i. e. ne meri convictus sint, quorum alumni alienas scholas frequentant.

(1) Epit. n. 29 § 1, 3°.

(2) Ibid.

2° Quod ad domos attinet de quibus adhuc dubium esse poterat, maioribus adnumerentur *Seminaria illa clericalia* quae nostrae curae stabili aliqua ratione concredita sunt.

3° Ex *Residentiis* illae quoque inter domos maiores recensentur (1), quae, sive propter Sociorum numerum sive propter operum et ministeriorum momentum, ad Domorum professionum dignitatem propius accedunt, et quarum propterea Superiores diligentiore cura nominari et ad Congregationem Provinciam, ad mentem Constitutionum (2), convenire maxime decet.

4° De *Domibus scriptorum*, quamquam maxime optandum omnibus visum est ut qui eis praesunt, sicut a Praeposito Generali nominantur, ita etiam iure donentur Congregationibus Provincialibus vi muneris interveniendi, tamen nihil in praesentia decidendum putavimus, donec earum condicio iuridica accurate fuerit definita.

Haec prae oculis habentes, omnium domorum maiorum Catalogum adiectum confecimus; iis omissis, quae, secundum principium n. 1 statutum, maioribus ipso iure accensendae sunt.

Cum autem, secundum Constitutiones et Epitomes praescripta (3), Superiores locales omnium maiorum domorum a Praeposito Generali constituendi sint, ad omne dubium aufereandum, Superiores domorum, quae nunc inter maiores cooptantur, hisce ipsis litteris, si prius non erant, a me nominatos esse declaro, cum omnibus iuribus huic nominationi adnexis; ita tamen ut initium regiminis, non ab huius declarationis sed a susceptae gubernationis die computetur.

Atque haec quidem de domibus maioribus dicta sint.

* * *

Ut autem omnia, quae cum iure aliquorum ingrediendi Congregationes sive Generalem sive Procuratorum sive Provinciam coniuncta sunt et arbitrio Praepositi Generalis quodammodo relinquuntur, aequa ubique ratione definiremus, cum PP. Assistentibus consideravi, et omnibus consentientibus definivi: quibusnam *Viceprovinciis independentibus*, praeter ius quod

(1) Epit. l. c.

(2) P. VIII, c. 3 n. 1.

(3) N. 733, 2^a.

iis ex Instituto competit mittendi Procuratorem ad Congregationem Generalem, concedendum esset ut Relatorem ad Congregationem Procuratorum mitterent (1); quatenus habendae essent *maiores Missiones dependentes*, quibus triplex ius concedi oporteret, mittendi: a) aliquem ad Congregationem Provinciam (2); b) Relatorem ad Congregationem Procuratorum (3); c) Procuratorem ad Congregationem Generalem (4); quibusnam vero ex aliis Missionibus, aut solum deputatum aliquem ad Congregationem Provinciam, aut etiam, quia minus adhuc evolutis, nullum interea horum iurium esset concedendum. Perpendimus denique quibus in Missionibus dependentibus aut territoriis, Provinciae vicinioribus, idem ius atque in Provinciis retinendum esset; quibus vero in territoriis ita temperandum, ut sociorum in eis commorantium unus alterve solum Congregationi Provinciali intersit, et qui illi esse deberent.

Haec quoque omnia alteri Catalogo adiuncto inserenda curavi. Uterque autem Catalogus valet pro praesenti rerum statu; Praepositi enim Provinciarum et Missionum Superiores, auditis Consultoribus, mutationes deinde proponunt quae vertente tempore necessariae aut opportuna videbuntur.

Quod vero spectat electionem Procuratoris ad Congregationem Generalem mittendi a Missionibus maioribus quibus hoc ius tribuitur, cum illa eo modo fieri debeat, «quem Generalis pro ratione adiunctorum praescripserit» (5), interim eandem electionis formam servandam decerno in omnibus iis Missionibus, et quidem illam ipsam quae in Form. Congr. Prov. n. 2 § 4 pro Viceprovinciis independentibus praescribitur.

Commendo me ss. SS.

Romae, die festo Pentecostes, 31 maii 1925.

Rae. Vae.

Servus in Xto.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI

Praep. Gen. Soc. Iesu.

(1) Form. Congr. Proc. n. 4.

(2) Form. Congr. Prov. n. 9 § 3.

(3) Form. Congr. Proc. n. 4, Form. Congr. Prov. n. 2 § 3.

(4) Form. Congr. Gen. n. 7, 5°; Form. Congr. Prov. n. 2 § 2.

(5) Form. Congr. Prov. n. 2 § 5.

DOMUS MAIORES

PRAETER EAS QUAE TALES IPSO IURE CLARE DEFINIUNTUR

(Cfr. Epit. n. 733, n. 2° 29, § I, 1°-4°).**Assistentia Italiae**

PROV. ROMANA :

Coll. Anagninum, Germanico-Hungaricum, P. Lat. Americanum.

Resid. Romana ad SS. Nom. Iesu.

PROV. NEAPOLITANA :

Resid. Neapolitana ad SS. Nom. Iesu.

PROV. SICULA :

Resid. Panormitana ad SS. Nom. Iesu.

PROV. TAURINENSIS :

Resid. Taurinensis.

PROV. VENETA :

Resid. Mutinensis, Veneta.

In M. Mangal.: Semin. Episc. MangaloreNSE.**Assistentia Germaniae**

PROV. AUSTRIAE :

Coll. Canisianum (Oeniponte).

Resid. Klagenfurtensis.

VICEPROV. CECOSLOVACA :

Resid. Pragensis.

PROV. GERMANIAE INF.:

Resid. Berolinensis S. Petri Canisii, Bonnensis, Coloniensis, Holmiensis (Stockholm), Wratislaviensis (Breslau).

PROV. GERMANIAE SUP.:

Resid. Monacensis S. Ignatii.

In M. Helvetica: Coetus I, Coetus II.*In M. Brasil. Merid.*: Semin. Prov. S. Leopoldi.

PROV. HUNGARIAE :

Resid. Budapestinensis.

VICEPROV. IUGOSLAVIAE:

Semin. Sarajevense.

PROV. NEERLANDICA:

Resid. Haga-Comitana ad B. M. V

In M. Iavensi: Resid. Bataviensis

PROV. POLONIAE:

Resid. Cracoviensis ad S. Barbarae, Leopolitana SS.

Apost., Varsaviensis.

Assistentia Galliae

PROV. CAMPANIAE:

Resid. Argentinensis (Strasbourg), Nanceiana.

In M. Betsileensi: Resid. Ambositrensis.*In M. Sien-sien*: Domus ubi resident Superiores praecipuarum Sectionum.

PROV. FRANCIAE:

Resid. Parisiensis S. Germani.

In M. Nankinensi: Resid. S. Ioseph (Shanghai). – Domus ubi resident Superiores praecipuarum Sectionum.

PROV. LUGDUNENSIS:

Resid. Gratianopolitana, Massiliensis.

PROV. TOLOSANA:

Resid. Burdigalensis, Tolosana.

In M. Tananarivensi: Semin. Tananarivense. – Resid. Tananarivensis.*In M. Madurensi*: Semin. Trichinopolitanum. – Domus ubi resident Superiores districtuum Madurensis, Palamcotahensis, Trichinopolitani.**Assistentia Hispaniae**

PROV. ARGENTINO-CHILENSIS:

Seminaria Ancudense, Pontificium Bonaerense.

Resid. Cordubensis.

PROV. BAETICA:

Resid. Granatensis, Hispalensis.

PROV. CASTELLANA:

Resid. S. Sebastiani.

In Rep. Venezuelana: Semin. Caracense.

PROV. COLUMBIANA:

Semin. Pastense.

PROV. LEGIONENSIS:

Resid. Santanderensis, Vallisoletana.

In Ins. Cuba: Resid. Habanensis.

PROV. LUSITANA:

Resid. Pontevedrensis (cum Dom. Script.)

PROV. MEXICANA:

Resid. Mexicana principalis.

In Rep. Salvatorensi: Semin. Concil. S. Salvatoris.

PROV. TOLETANA:

In M. Peruviana: Resid. Limensis.**Assistentia Angliae**

PROV. ANGLIAE:

Resid. Londinensis Imm. Concept.

PROV. BELGICA:

Resid. Bruxellensis, Gandavensis.

In M. Bengalensi: Semin. Pont. Kandyense. – Domus ubi
resident Superiores praecipuarum Sectionum.

PROV. HIBERNIAE:

Resid. Dublinensis S. Franc. Xav.

In M. Australiae: Resid. Melbournensis S. Ignatii.**Assistentia Americae**

PROV. MARYLANDIAE – N. E.:

In Reg. Novae Angliae: Resid. Bostonensis.

VICEPROVINCIAE INDEPENDENTES

Quibus, praeter ius, quod habent ex Instituto, mittendi Procuratorem ad Congregationem Generalem (Form. C. Gen. n. 7 4°; Epit. n. 717 § I, 2°), ius quoque conceditur mittendi Relatorem ad Congregationem Procuratorum:

ASSIST. GERM.: Viceprov. Cechoslovaca.

» Iugoslaviae.

ASSIST. ANGL.: » Canadae Superioris.

MISSIONES MAIORES

Quibus conceditur ius mittendi:

a) *Aliquem ad Congr. Provincialem;* b) *Relatorem ad Congr. Procuratorum;* c) *Procuratorem ad Congr. Generalem.*

ASSIST. ITAL.: M. Brasiliensis Centr. (Rom.).

M. Mangalorensis (Ven.).

ASSIST. GERM.: M. Brasiliensis Merid. (Germ. Sup.).

M. Iavensis (Neerl.).

ASSIST. GALL.: M. Betsileensis (Camp.).

M. Sien-sien (Camp.).

M. Nankinensis (Franc.).

M. Syriae (Lugd.).

M. Tananarivensis (Tolos.).

M. Madurensis (Tolos.).

ASSIST. HISP.: M. Bombayensis-Poonensis (Arag.).

M. Philippinarum (Arag.).

M. Aequatoriana (Baet.).

M. Brasiliensis Sept. (Lus.).

M. Peruviana (Tolet.).

ASSIST. ANGL.: M. Zambesiana (Angl.).

M. Bengalensis (Belg.).

M. Australiensis (Hib.).

ALIAE MISSIONES DEPENDENTES:

A) *In quibus idem ius viget atque in Provincia:*

- ASSIST. ITAL.: M. Graeca (Sic.).
 M. Albaniensis (Ven.).
 ASSIST. GERM.: M. Danica et Suecica (Germ. Inf.).
 M. Lituanica (Germ. Inf.).
 M. Helvetica (Germ. Sup.).
 M. Orientalis inch. (Pol.).
 M. Rumenica (Pol.).
 ASSIST. HISP.: M. Tarahumarensis (Mex.).
 ASSIST. ANGL.: M. Caughnawagensis (Can. Inf.).
 M. Indicae (Can. Sup.).
 ASSIST. AMER.: M. Montium Sax. (Cal.).
 M. Dakotae Merid. (Missour.).

B) *Quibus conceditur ius mittendi aliquem ad Congr. Provinciale:*

- ASSIST. GALL.: M. Trincomaliensis (Camp.).
 M. Aegyptiaca (Lugd.): Rect. Coll. Cairensis.
 ASSIST. ANGL.: M. Guianensis (Angl.).
 M. Gallensis (Belg.).
 M. Kwangensis (Belg.).
 ASSIST. AMER.: M. Alaskana (Cal.).
 M. Iamaicensis (Maryl. - N. E.).
 M. Hondurensis (Missour.).

C) *E quibus nullus interim ad Congregationes venit:*

- ASSIST. ITAL.: M. Hwaisensis (Taur.).
 ASSIST. GERM.: M. Iaponica (Germ. Inf.).
 ASSIST. GALL.: M. Armenica (Lugd.).
 ASSIST. HISP.: M. Wuhu (Cast.).
 M. Ankingensis (Leg.).
 M. Cantonensis (Lus.).
 M. Goana (Lus.).
 M. Carolin., Marian. etc. (interim independens)
 ASSIST. AMER.: M. Patnensis (Missour.).

TERRITORIA SEPARATA:

A) *In quibus idem ius viget atque in Provincia:*

ASSIST. ITAL.: Ins. Melita (Sic.).

Ins. Sardinia (Taur.).

ASSIST. GALL.: Algeria (Lugd.).

Ins. Corsica (Lugd.).

ASSIST. HISP.: Ins. Baleares (Arag.).

B) *Quibus conceditur ius mittendi unum alterumve ad Congr. Provincialem:*

ASSIST. HISP.: Ins. Canariae (Cast.): Rect. Coll. Palmensis.

Venezuela (Cast.): Rect. Coll. Caracensis.

Ins. Cuba (Leg.): Duos Rectores antiquiores munere.

Nicaragua (Mex.): Rect. Collegii Granadensis.

San Salvador (Mex.): Rect. Seminarii.

C) *E quibus nullus interim ad Congregationes venit:*

ASSIST. HISP.: Panamá (Cast.).

33.

21 iunii 1925.

Epistola Patris Nostri de zelo animarum exemplo S. Petri Canisii et BB. Martyrum Canadensium in nobis fovendo.

AD SOCIETATEM UNIVERSAM.

REVERENDI PATRES FRATRESQUE IN CHRISTO CARISSIMI:

P. XTI.

Magnum Iubilaeum, iam inde a priscis temporibus in christianas consuetudines inductum, probe nostis *nuncupari itidem Annum Sanctum consuevisse, quia et sanctissimis initur, ducitur, absolviturque ritibus et ad sanctitatem morum promovendam tam aptum habetur quam quod maxime* (1). Quamvis

(1) Pius XI, Constit. Ap. « Infinita Dei misericordia », 29 maii 1924 (*Acta Ap. Sedis*, vol. XVI, 1924, pag. 209).

enim, Deo adiuvante, nulla sint tempora quibus optima perfectionis exempla non abundant — quippe cum christiana religio insitam eamque perpetuam vim habeat gignendi alendique virtutes; — tamen hodie, cum pia Mater Ecclesia illud Pauli iterando moneat: *Ecce nunc tempus acceptabile, ecce nunc dies salutis* (1), constat uberiora esse divinae gratiae adiumenta, quae ad excitandas ad altiorem sanctitatis gradum animas magnopere conferunt. Quod si haud modica spes est fore ut praeclara emolumenta anni sacri tempore omnibus Christifidelibus obventura sint, manifesto apparet, nobis, qui Divini Regis vestigiis propius insistere volumus, omni qua possumus ope studioque contendendum esse, ut singulari quadam ratione copiosas gratias e fontibus SS. Cordis Iesu hauriamus, uberioresque virtutum fructus percipiamus.

Augent rei opportunitatem extraordinaria sollemnia, quibus complures Dei Servi Beatorum Sanctorumve honores nuper consecuti sunt et tamquam eximia sanctimoniae exemplaria omnibus proponuntur. Atque dum hac de causa ingenti laetitia recreatur universa Ecclesia, dum iure meritoque sibi gratulantur Episcoporum ac Sacerdotum ordines, dum ex imo corde exsultant nonnullae religiosae familiae, placuit Patri misericordiarum Deoque totius consolationis, ut etiam minimae Societati nostrae sua esset gaudiorum causa ac incitamentum ad evangelicam perfectionem omnino singulare, cum unum ex sodalibus suis inter Sanctos, octo autem inter Beatos sollemniter adnumeratos cernere possit. Quamquam enim sanctitatis una eademque est natura, multiplices tamen ea formas induit pro statuum ac conditionum varietate; nam *stella differt a stella in claritate* (2); quare non sine magno Dei beneficio factum est, ut huius anni sacri tempore nobis omnibus Iesu Sociis, per Sancti Petri Canisii ac Beatorum Martyrum Canadensium exempla, peculiaris ratio ostenderetur, qua nos in spiritu renovare et gratiam vocationis nostrae, ut Apostolus dicit, resuscitare possimus.

Quod ut plenius assequamur, divinaeque Maiestati pro tanto beneficio debitas gratias tribuamus, pro munere meo

(1) II Cor., VI, 2.

(2) I Cor., XV, 41.

aliquid conferendum esse censui, per hanc ad universam Societatem epistolam, Sanctorum nostrorum exempla in memoriam revocando. Cumque hi omni virtutum genere excelluerint, sermonem tamen restringendum esse visum est ad flagrantem eorum zelum animarum easque virtutes, sine quibus verus perfectusque zelus existere nequit, unionem scilicet cum Deo et continuam sui ipsius abnegationem atque in omnibus mortificationem. Hic enim ardor apostolicus, quo ceterae virtutes alebantur et roborabantur, quasi nota quaedam propria et singularis totius eorum vitae fuisse videtur.

I.

Neminem vestrum latet, Patres Fratresque carissimi, Dei providentis consilium de apostolico munere inter Germaniae populos Canisio committendo, haud obscure ab ipso eius vitae exordio innotuisse. Siquidem «eo ipso anno natus est, quo Lutherus in Germania aperta rebellione ab Ecclesia descivit, et Ignatius de Loyola in Hispania, terrestri militia abdicata, ad proelianda proelia Domini se convertit: Deo nimirum portendente, quos ille posthac adversarios, quem sacrae militiae ducem esset habiturus » (1). Vobis etiam compertum est, Canisium, postquam a B. Petro Fabro, peritissimo pietatis magistro, Exercitiis spiritualibus excultus est et in Societatem receptus, tanto tuendae religionis ardore flagrare coepisse, ut, obligata Deo fide, nihil sibi defugiendum duxerit, quominus laboranti Ecclesiae quacumque poterat ratione subveniret. Exinde hoc unum cogitare, hoc unum appetere eo usque est visus, ut S. Parens Ignatius apostolicum Petri ardorem aliquantum temperandum esse non dubitaverit (2). Cum vero, supernis illustrationibus ab ipso Sacratissimo Corde Iesu in Vaticana basilica nuper recreatus ac roboratus ad solemnem Professionem emittendam accessisset, verba illa ad se dicta non semel existimavit: *Ecce ego mitto vos in medio luporum; ite, praedicate Evangelium omni creaturae* (3). Hoc igitur incensus desiderio, hoc

(1) Brev. Rom., 27 apr., Lect. IV.

(2) BRAUNSBERGER, B. P. *Canisii Epistolae et Acta*, vol. I, pag. 281, epist. 65.

(3) Cfr. *Confessiones* S. Petri Canisii in BRAUNSBERGER, vol. I, pag. 56.

monito impulsus, iter arripuit Canisius, et per annos amplius quadraginta complures Germaniae regiones peragravit, et omne hominum genus, concionibus, Exercitiis spiritualibus, disputationibus, ita excoluit, ut plures urbes atque provincias vel ab haeresi defenderit, vel haeresi infectas catholicae fidei restituerit. Cumque intellexisset quantam animabus cladem inferrent prave scripta typis edita, ad praeclara opera scribenda atque edenda iam inde a primis vitae religiosae mensibus impenso studio animum convertit: primus e Societate librum typis ipse vulgavit, primus de Scriptorum coetu colligendo cogitavit. Mirum sane est Canisium, tot inter assiduas curas et apostolicos labores, tempus et vires adinvenisse ad tam multa tantique ponderis conscribenda, ut primus e Societate nostra Universalis Ecclesiae Doctoris titulo, et quidem in ipsa sollemni Canonizatione, decorari meruerit; sed hoc idem effecit ille quo flagrabat caritatis ignis, quem e penetralibus Cordis Iesu, ut supra innui, copiose hauserat. Hinc cetera quoque omnia a Canisio tam egregie patrata repetantur oportet. Praeter Collegia erudiendae iuventuti ubique instituta, omnem dedit operam ut Collegium Germanicum in Urbe perpetuo constitueretur; semel atque iterum magna cum laude Concilio Tridentino interfuit, aliaque gravissima Ecclesiae negotia, cum in colloquio Vormatiensi et quinque comitiis imperialibus, tum in legationibus trium Romanorum Pontificum mandato susceptis, eo successu, Deo opitulante, tractavit, ut ad S. Petrum, teste Card. Baronio, apte quadrarent illa Apostoli verba: *Cuius laus est in Evangelio per omnes Ecclesias* (1). A pluribus cum S. Francisco Xaverio comparari consuevit; et merito quidem, etenim non una est ratio similitudinis inter haec duo veluti micantia sidera, quae in Ecclesiae caelo eodem fere tempore apparuerunt. Uterque per Exercitia spiritualia S. Patris Ignatii ad solidas virtutes atque ardentem Dei gloriae et salutis animarum sitim educatus, uterque maxima animi alacritate gravissimos labores pro religione amplexus est, uterque Ecclesiae magnum attulit emolumentum, ille fidem inter barbaros populos dilatando, hic inter haereticos restau-

(1) II Cor., VIII, 18.

rando; uterque apostolus dici meruit, Franciscus Indiarum, Petrus Germaniae; — quamquam non de sola Germania fuit hic optime meritus, sed etiam de finitimis regionibus, prae-sertim de Helvetia; immo et de convertenda Russia cogitavit, deque auxilio aliis populis ferendo, sive precibus et epistolis, sive aliis rationibus se sollicitum summo opere prae-buit.

Vividum hunc dilatandi Evangelii ardorem, non minus quam in Canisio, in Martyribus Canadensibus cernere licet. Huc profecto non attinet singula persequi de his eximiae sanctitatis viris per quos prima vice America Septemtrionalis in Martyrologio locum obtinet: quot regiones per invia loca concursaverint, quam graves labores susceperint, quot molestias pertulerint, quo studio divini verbi semen effuderint, qua fortitudine crudelissimam mortem subierint ad fidem catholicam confirmandam. Verum mihi temperare non possum, quin de singulis paucissima quaedam, speciminis ergo, attin-gam, quae in cordibus nostris hanc caelestem flammam accen-dant, qua Beati nostri fratres ardebant.

En imprimis B. Ioannes de Brébeuf, Huronum apostolus. Is durissimo vitae apostolicae tirocinio in Canada absoluto, ob bellum inter Anglos atque Gallos in Galliam redire coactus est; at quartum post annum Canadensem missionem repetiit, ac reliquam aetatem Huronibus christiana religione instituendis intentus transegit. Ardentissimo flagrans zelo, coram Deo exclamabat: « O utinam barbari canadenses converterentur, et non amplius Deum offenderent, sed eum ardenter amarent, etsi mihi subeunda essent omnia tormenta, quae captivi subire solent in his regionibus. Paratum cor meum, Deus, Domine Iesu Christe Redemptor meus, tu me tuo sanguine et morte pretiosissima redemisti: ideo promitto me tota vita mea tibi servituum in Societate Iesu in salutem animarum, et nulli alii, nisi uni tibi, aut propter te, servituum: id quod meo sanguine et mea manu subsignavi; paratus totam vitam meam tam libenter, quam hanc guttam, profundere » (1).

En B. Gabriel Lalemant, vir invalido quidem corpore sed robusta virtute; morum innocentia singulari, tantoque pec-

(1) Cfr. *Summarium Process. Apost.*, pag. 183; — ALEGAMBE, *Mortes illustres S. I.*, pag. 650.

cati odio incensus, ut vel ad eius speciem exhorresceret. Cum Dei hominumque caritate flagraret, annos sexdecim ardens Deum per lacrimas et suspiria, Moderatores precibus sollicitando fatigavit, ut ad extremam illam orbis terrarum regionem legaretur, nihil reveritus tenerrimam sui corporis constitutionem, hoc unum avens ut barbaros illos homines, quos inscitia rerum aeternarum interire cognoverat, aeternae salutis viam doceret.

Respicite quoque B. Carolum Garnier, a barbaris missili plumbeo graviter vulneratum et humi deiectum. In supremo vitae limine constitutus, mente animoque superna suspiciens, iunxerat in preces manus, mortem sic opperiri certus, cum vicinum Huronem christianum vulneribus et sanguine cooperatum ac neci iam propinquum videt. Tunc sui oblitus, omni conatu se in genua, ut potest, colligit; bis corporis imbecillitate collabitur; at denuo connixus, nihil intentatum relinquit ut ad suppetias moribundo ferendas tandem perveniat. Quis neget Beatum Garnier, tamquam lucernam inter emoriendum luce postrema vividius resplendentem illuxisse? Ceterum, tota eius vita hoc apostolico obitu digna fuerat. Nam, ne alia de candidissimis eius moribus et angelicis plane virtutibus commemorem, eius Superior qui optime eum noverat asserere non dubitavit putare se Patrem Carolum ne hora quidem vel unica, extra somni tempora, fuisse absque ardenti desiderio ad crescendo in via virtutis atque ad animarum lucra (1).

Nec minore admiratione dignus B. Isaacus Jogues, qui, etsi natura debilis ac timidus, tamen apostolus indefessus fuit, et catholicam fidem in eam Americae partem, quam hodiernus Neo-Eboracensis Status obtinet, e Sacerdotibus primus invexit. Animarum boni studiosissimus, cum in insidias Iroquensium incidisset, se ultro captivum tradidit, ne fideles in manibus hostium sine spirituali auxilio relinquerentur. Innumeris tunc tormentis excrucietur, quae ita in epistola quadam ab ipso breviter innuuntur: *Longus essem — sic ipse — si quae nos Galli pertulimus vellem singula recensere: mihi digitum unum combusserunt, alium dentibus contriverunt, alios iam contritos*

(1) *Summarium Process. Apost.*, pag. 84.

disruptis nervis contorserunt, ut etiam nunc utcumque sanati foede deformati remanserint (1).

Et sane, huiusmodi deformatio tanta erat, ut Beatus a divinorum mysteriorum celebratione prohiberetur, donec Urbanus VIII, de impedimento certior factus, dispensationem ei benigne concessit, in haec verba: *Indignum esset Christi martyrem Christi non bibere sanguinem* (2). Et tamen, integrum annum in captivitate, inedia ac frigore paene confectus, perseverat, aufugiendi occasione non semel spreta et prae-termissa. Quod si, dignissimo eius socio Fratre Renato Goupil ad caelum evocato et omni apostolici ministerii opportunitate ei sublata, tandem ad fugam capessendam induci potuit, hoc consilium nonnisi post longam ad Deum precationem et maturam considerationem amplexus est et unice quia maior Dei gloria id exigere videbatur. In Galliam reversus, paulo post rursus ad missionem remeavit, et quidem inter illos ipsos Iroquenses a quibus tam multa tamque atrocia supplicia passus fuerat, ibique optatam mortem pro Christo invenit.

Eundem profecto heroicae caritatis ardorem praeseferunt reliqui duo Sacerdotes, Beati Antonius Daniel atque Natalis Chabanel. Quorum primus, cum a barbaris irruentibus, sicut alii quibus ipso suadente fuga saluti fuit, haud aegre se posset subducere, non metuit pro filiis quos Christo genuerat animam ponere, inquiens: *Mea vita nihil est; hic est locus meus, dum vel una anima salvanda remanet* (3). Et ut bonus miles Christi ad fores templi vigil et impavidus hostium impetum solus sustinuit et gloriosus occubuit.

Alter, etsi ob multas adversitates a natura et a daemone oppositas ad reditum in patriam petendum vehementer impellebatur, nihilominus forti animo, obligata Deo fide, se in perdifficili illa Missione perpetuo permansurum spondit, firmissime apud se retinens, ut ipse aiebat, perseveranter Deo serviendum esse usque ad mortem (4).

(1) ALEGAMBE, l. c., pag. 621.

(2) *Summarium Process. Apost.*, pag. 100.

(3) *Summarium Process. Apost.*, pag. 76.

(4) ALEGAMBE, l. c., pag. 668.

Nec oblivione praetermittenda praeclara quoque duorum Fratrum exempla, per quae benignissimus Deus carissimos nostros Fratres Coadiutores rursus edocere velle videtur apostolicam esse omnium Societatis filiorum vocationem, cuiuscumque demum illorum gradus est. Ambo hi Beati Fratres sponte e patria in Novam Galliam se contulerunt, ut in barbaris ad fidem reducendis Patribus auxilio essent. Ambo Societatem nostram sic dilexerunt, ut, cum pro illius Missionis conditione, se arctiore ei vinculo devincire non possent, perpetua tamen et iurata donatione Societati se totos devoverint, digni proinde quos Societas nunc suos omnino appellet et habeat. Et sane genuino Societatis spiritu imbutum uterque se ostendit: Beatus Frater Goupil, in miserrimam servitutem cum Patre Jogues redactus, etiam tunc christianam religionem docere satagebat, et ob signum sanctae crucis in fronte cuiusdam pueri digito efformatum crudeli nece mactatus, vere, ut eiusdem Patris Jogues verbis utar, fidei et crucis martyr occubuit, religiosi Societatis votis paulo ante piissime nuncupatis. Beatus vero Ioannes de La Lande, antequam cum Patre Jogues itineri se committeret, in quo gloriosam mortem invenit, pericula optime praesentiens, generoso animo protestabatur se unice ob Dei servitium illuc ire, unde certo certius non esset reversurus.

Quem fugiat haec et alia permulta, quae addi possint, generosa animi sensa, non aliunde prodiisse quam ex caritate Christi heroicis martyres urgente; ex illo nempe apostolico zelo quem S. P. Ignatius tamquam praecipuum finem omnibus Societatis filiis proposuit?

Cum ergo nostrorum Caelitum vestigia persequi debeamus, cogitemus, Reverendi Patres Fratresque dilectissimi, Societatem nostram totam ex Instituto suo ad profectum animarum in vita et doctrina christiana et ad fidei defensionem et propagationem praecipue intendere oportere (1). Neque obstat commune officium salutis perfectionisque propriae acquirendae, quod ad omnes religiones spectat; quandoquidem utrumque ita nobis propositum est ut finis apostolicus aequae principaliter

(1) Form. Inst. Pauli III et Iulii III.

intendatur. Quamquam una atque individua est religiosae vitae ratio, singulae tamen religiones non eodem modo caritatis perfectionem adipisci conantur. Sunt quae primario ad contemplationem et laudem Dei ordinentur; sunt quae opera quaedam misericordiae, puta redemptionem captivorum, curationem infirmorum, aliaque id genus respiciant; at Societas Iesu finem habet maxime universalem, maiorem Dei gloriam per salutem animarum procurandam; quem finem ut assequatur, nullos labores, nullas cruces, ne mortem quidem recusare debet. Quare, « etsi finis Societatis duas complectitur partes, quarum prima est saluti ac perfectioni propriae, altera saluti item et proximorum perfectioni studere, negari tamen non potest, priorem illam partem notam minime esse qua Societas a reliquis religiosis Ordinibus distinguatur. Nota igitur Societatis praecipua scopusque illi proprius ac singularis est omnem industriam contentionemque suam ad proximorum salutem et perfectionem conferre » (1).

Incitamenta vero ad zelum accendendum aptissima, maximeque spiritui nostro conformia sunt ea, quae etiam Sancti nostri ex ipso libello Exercitiorum desumpserunt. Est imprimis sensus compassionis cum ob ingentem numerum eorum qui aeternam beatitatem non consequuntur, de quo numero sermo est in colloquio meditationis de poenis inferni, tum ob infelicissimum statum generis humani, qui describitur in contemplatione de Incarnatione. Et sane, si prae oculis habemus innumerabiles adhuc esse homines, qui aut in tenebris et umbra mortis sedent, aut haeretico veneno inficiuntur, et etiam inter eos qui verae fidei sunt compotes, plurimos inveniri qui, caecis effraenatisque cupiditatibus devincti, in aeternum exitium praecipites ruunt, profecto intelligemus nostrum esse pro viribus tot miseris adiumento esse, ut copiosae redemptionis Christi participes fiant. Accedit pulcherrimum efficacissimumque colloquium, quod a B. Parente nostro perhibetur post commentationem de triplici peccato, ubi sic ait: *Arguam insuper meipsum, percontans quid hactenus dignum memoratu egerim pro Christo, quid agam tandem aut agere debeam?* Certo certius, si ex priore interrogatione

(1) R. P. AL. CENTURIONE, *Epist. Gen.*, vol. II, pag. 234.

sensus pudoris et confusionis ob admissa peccata sponte profluit, fieri non potest quin ex aliis interrogationibus ardens desiderium nascatur divinae gloriae reparandae per plurimorum salutem nostra opera exemploque adiutorum, secundum illud Prophetiae poenitentis: *Docebo iniquos vias tuas et impii ad te convertentur* (1). Quid autem dicam de vocatione Regis divini quam exhibet contemplatio de Regno Christi? Omnes qui sanae mentis sunt, totos se offerre Christo debent; sed qui maiore affectu Christum sequi cupiunt, hic sistere non possunt. Horum itaque est offerre se ad plura et maiora quam ea quae Christi servitium necessario ab omnibus requirit. Et quamvis S. Parens Ignatius de animarum zelo expresse non agat, nemo tamen inficiabitur summum perfectionis fastigium in Christi imitatione attingere eos, qui non modo in se spirituales hostes vincere satagunt, verum etiam alios adiuvant, ut et ipsi, iisdem hostibus debilitatis et fractis, praestantiora munera Christo regi exhibeant.

De duobus tandem vexillis meditationem prae oculis habeatis, quae cum nobis viam ad summam perfectionem ostendit, simul et ad zelum apostolicum nos excitat *ut omni hominum generi, statui, et conditioni doctrinam sacram et salutiferam impartiamur*. Ibi etiam graphice describitur Luciferi invidia eiusque studium omnibus hominibus nocendi; princeps enim daemoniorum suos emissarios, hosque innumerabiles, ad omnia mundi loca, ad omnes personas destinat, ut quam plurimos in aeternam perniciem adducant. Numquid, Patres Fratresque optatissimi, segniores simus filiis tenebrarum? Dum infernus ille malorum princeps nostris temporibus nova et a saeculis inaudita rabie infestam aciem educit ad Ecclesiam Dei, qua perversis doctrinis, qua dissoluta vivendi ratione, qua odio rerumque omnium perturbatione, oppugnandam et, si posset, evertendam; nos qui Christi meremur stipendia et Iesu Socii peculiari prorsus titulo esse spondimus, viam commodiorem in vitae nostrae ratione sequamur et faciliore quodam apostolico labore contenti simus? Oh nunquam, nunquam! Sed oculos in crucifixum Salvatorem intendentes, qui brachiis ad nos extentis etiam nunc clamat: « Sitio », sitio animas, et amore accensi infiniti Amoris,

(1) Ps. L, 15.

dona naturalia et tam singularia gratiae munera, quae Dominus nobis sine ullo merito nostro ad salutem animarum procurandam largitus est, non angustis quibusdam finibus coercebimus, sed ad sublimiora pro Dei gloria animarumque salute exantlanda magis magisque convertemus.

II.

At vero ut animarum zelus, utpote supernaturalem proximorum felicitatem spectans divinumque amorem nobilissime exhibens, vere insignia perficiat, ut in intima cum Deo coniunctione suique abnegatione fundetur necesse est; quae quidem in Sanctis nostris mirum quantum affulserunt.

Ac primum omnium exigitur ut vir apostolicus sit instrumentum intime cum Deo coniunctum ope orationis, obedientiae, humilitatis. Movere siquidem corda hominum, voluntates flectere, mores emendare, caritatem accendere aliaque generis eiusdem, quamlibet humanam effugiunt industriam, et in una dumtaxat divina gratia praesentique Dei auxilio adaequatam sibi nanciscuntur causam. Quapropter Apostolus disertis verbis ait: *Neque qui plantat est aliquid, neque qui rigat, sed qui incrementum dat Deus* (1). Quod quidem adeo ratum fixumque est, ut, sine divina motione, ipsum ministerium apostolicum Christi Domini fuisset effectum vacuum. Procul dubio Dominus Iesus artem loquendi callebat, noverat qua via essent mentes convincendae et voluntates ad bonum excitandae, verbis etiam vim augebant illustria portenta in omnium oculos peracta; ipse tamen clare aperteque edixit: *Nemo potest ad me venire nisi Pater meus qui misit me traxerit eum* (2). Iamvero, secundum consuetum divinae providentiae consilium, gratiae adiumenta nonnisi precibus obtineri, quemnam praetereat? *Petite et dabitur vobis, quaerite et invenietis, pulsate et aperietur vobis; omnis enim qui petit accipit, et qui quaerit invenit, et pulsanti aperietur* (3).

Haec probe noscens S. Petrus Canisius, ac memor eorum quae a B. Petro Fabro didicerat, singulari quadam ratione curas

(1) I Cor., III, 7.

(2) Io., VI, 44.

(3) MATTH., VII, 7, 8.

advocabat suas, ut actionem cum oratione perpetuo coniungeret. Plures quotidie horas, cum mysteria fidei recogitando, tum sacris religiosissime litando, tum alias preces fundendo, quantum licuit, divinae Maiestati consecrabat. Reliquo autem tempore cum Deo coniunctissimus permanens, ad invisibilia Dei conspicienda ex minimis etiam rebus creatis facillime assurgebat; atque in caelestium rerum meditatione defixus, tanta fruebatur iucunditate, ut vim lacrimarum saepe profunderet. Idipsum dicatis de Martyribus Canadensibus. Ut unum alterumve solum commemorem, Beatus de Brébeuf tanta cum Deo vel inter apostolicos labores familiaritate utebatur, ut prope innumeris iisque mirabilibus illustrationibus et caelestibus visitationibus potiretur. « Omnia mihi, — sic ipse de quadam huiusmodi visitatione scribit, — visa sunt ardere circa me ingenti igne; et tum sensi me interius inflammari ad ardentiorum amorem Dei ». Et alibi: « In Deo solo quiescit cor meum et praeter ipsum nihil mihi sunt omnia, nisi propter ipsum » (1). Quid mirum si, hoc iugi orationis studio roboratus, in mediis deinde atrocissimis cruciatibus placido vultu et oculis in caelum sublatis animum Deo unice intentum et cum eo amice colloquentem exhiberet? Beatum etiam Gabrielem Lalemant referunt toto saevissimi supplicii tempore in oratione perseverasse, oculis identidem in caelum defixis et manibus precantis in modum coniunctis; cum vero se morti proximum sentiret, flexis genibus et patibulum suum complexus, integram sui oblationem Deo renovasse (2). Quae quidem omnia in moriente admiranda, continuum orationis studium in eo vivo praecessisse facile suadent. Hac assidua precatione Beatus Jogues, homo ceteroquin formidolosus, naturae infirmitatem adeo superavit, ut atrocissima quaeque impavidus toleraret et durissimam ac diuturnam servitutem hoc uno solatio leniret. Ceteros quoque Martyres passim affirmant historica monumenta fuisse vitae interioris studiosissimos, orationi deditos, cum Deo coniunctissimos (3). O utinam, tam praeclara exempla perpendentes,

(1) ALEGAMBE, l. c., pagg. 647, 651.

(2) *Summarium Process. Apost.*, pag. 71.

(3) *Summarium Process. Apost.*, pagg. 74, 83, 84, 95, 98, 105, 108.

orationis stata iura et tempora omnes Societatis filii iugiter servant illaesa, in itineribus quoque, in missionibus, aliisque muneribus obeundis! Utinam tempus ab aliis occupationibus vacuum, aliis vanis oblectationibus relictis, ad orandum, meditandum librosque spirituales legendos conferrent, et crebris ad Deum aspirationibus intimam illam cum Deo familiaritatem foveant, quam S. Pater Ignatius tantopere commendat! Quantum lucis, quantum virium, quantum efficacitatis ad magna pro nomine Iesu perficienda et perferenda omnes experiremur!

Praeter orationem, obedientia opus est ut apta instrumenta Dei efficiamur. Etenim instrumentorum esse liquet eorum usum non ab ipsis, sed ab artifice pendere; sicuti igitur is voluerit, et quando et ubi et in quo opere voluerit, adhiberi se patiantur oportet, quod quidem simplex et perfecta obedientia obtinet. Quid autem fiat, si non ad Moderatorum voluntatem quisque se accommodet, sed ipse sibi occupationes, ministeria, loca, officia eligere satagat? Sperarene ille possit instrumentum se fore divinae manui aptum? (1). Iam vero quantam obedientiae perfectionem Caelites nostri heroes assecuti sint, explicatione vix indiget. Omitto quae de praestantissima Canisii obedientia dici possunt, eo vel magis quod decessor meus R. P. Petrus Beckx, in epistola de B. Petri beatificatione, hanc rem fuse pertractavit. Iucundum sane esset diutius immorari in enarrando quam prompte et perfecte novensiles Beati Martyres Superiorum ductum sequerentur in omnibus quidem, sed in iis vel maxime, quae voluntati atque animi propensionibus adversarentur; qua in re mirabile profecto exemplum nobis prae-buit Beatus Natalis Chabanel, qui, insuperabiles fere difficultates expertus in linguis barbarorum addiscendis, in eorum moribus se accommodando, in omnibus denique illius Missionis adiunctis, ad praecludendam sibi, ut superius innui, omnem spem in patriam redeundi, perpetuam vovit stabilitatem in Missione Huronica, hoc unum obsecrans ut Deus ipsum in servum huius Missionis perpetuum susciperet, et dignum efficeret tam excelso ministerio (2). Et revera eo dignissimum

(1) Cfr. R. P. Io. ROTHAAAN, *Epist. Gen.*, vol. II, pagg. 410, 411.

(2) *Summarium Process. Apost.*, pagg. 87-88.

effecit Deus, eumque obedientiae non minus quam fidei Martyrem nobis nunc venerandum imitandumque proponit.

Ne longior sim, ceteros praetermittam; sed omnino abstinere non possum, quin duos ex iis eximie de obedientia loquentes inducam, eo vel magis quod quae dictis docuerunt factis egregie confirmarunt. « Dum meditando de vita Christi occulta – ait Pater de Brébeuf – ruminarem illa verba: *Et erat subditus illis*, venit mihi in mentem rogare: *Domine, quid me vis facere*, cum circa victum, austeritates, mores, naturam, tum circa tempus orationis? Responsum est mihi, quod olim Paulo: *Vade ad Ananiam et ipse dicet tibi quid te oporteat facere*. Statui igitur eo die, in posterum non me meo consilio regere, neque peculiarem Dei ductum exspectare per visiones, sensus et revelationes; sed me totum arbitrio Superioris permittere, cum circa ea quae exteriora sunt, tum circa ea quae interiora; neque quidquam amplius facere aut aggredi sine eius praevio consilio » (1). Et B. Carolus Garnier: « Nunquam quaestuosam fore animarum artem, aiebat, quantumvis amplum zeli nomen nostris sudoribus praetexamus, nisi Deum e nobis habeamus, qui nos huc aut illuc applicat per Superiorum manus. Hos prae istis, prae his istos labores quaerere, est quaerere semetipsum, et sic nec Deum nec animas quaerere nec invenire. Dum nos per viva obedientiae oracula rebus agendis applicat Deus, nobis quasi se reddit obnoxium, ut suis per nos imperiis obsecundet, detque nobis id quod iubet posse efficere. Cum autem nos non tam divino quam nostro instinctu nobis ipsis oculi ac duces sumus, Deum voluntaria illa nos adiuvandi obligatione non teneri; verum nostro nos ponderi viribusque relinqui, quae certo non nisi ad peccata patranda sufficiunt » (2).

Tandem humilitas, quae tanto splendore in ultimis Beati Garnier verbis refulget, opus est, ut vere Dei instrumenta evadamus; ea, inquam, humilitas, qua intime sentiamus nos in opere apostolico nihil omnino efficere posse, nisi manu Dei semper et ubique nos moveri et duci sinamus. Oh, quot et quam praeclara exempla humilitatis in Sanctis nostris demirari

(1) ALEGAMBE, l. c., pag. 649.

(2) ALEGAMBE, l. c., pag. 662.

licet! Quoniam multa persequi non possum, unum alterumve subiciam. S. Petrus Canisius cum in eo esset ut in Siciliam proficisceretur, paratissimum se ostendit ad quaelibet officia sive ianitoris, sive coqui, sive custodis horti, sive professoris etiam earum disciplinarum in quibus nullo modo esset versatus, immo voto se obstrinxit, se nihil facturum ut quae sibi forent necessaria, sive quod ad habitationem et ministeria spectat, sive quod ad reliqua omnia, consequeretur, sed liberam sui ipsius rerumque omnium suarum dispositionem Superioribus, quoad viveret, relicturum. Ob hanc vero adeo eximiam animi demissionem cum obedientia perfectissima sociatam, summus Christi Vicarius Gregorius XVI admiratione ita affectus est, ut hac potissimum de causa, S. Petrum heroicum virtutum culmen attigisse declarare minime cunctatus sit (1). Alienus a fastu, aliorum etiam inferiorum consiliis obsequentissimus, se neque ad dignitates ecclesiasticas, quas constantissime recusavit, neque ad Praepositi Provincialis munus aptum putabat, immo quamquam nemini probata non erat in disserendo doctrina, cum Tridentinos Patres alloquebatur, ipse se *uti anserem inter cynos* dictitabat (2).

His gemina leguntur de Martyribus Canadensibus. Quamquam B. Ioannes de Brébeuf, omnium iudicio, rerum magnarum capax erat, atque praeclaras gubernandi dotes praeseferebat, hoc est, suavitatem in tractandis animis, in adversis rebus fortitudinem, in dubiis consilium, in longis et arduis patientiam; nihilominus altioribus muneribus se indignum ratus, servilibus tantum obsequiis, quae ad rei domesticae adiutores spectant, idoneum se iudicabat. « Agnovi in me nullum esse talentum, – sic de se ipse scribebat anno 1631, – tantum me pro-
num esse ad obedientiam. Mihi visus sum aptus ad ianuam custodiendam, ad triclinium parandum, ad faciendam culinam. Geram me in Societate, ac si essem mendicus, per gratiam admissus in Societatem, et omnia mihi cogitabo fieri ex mera gratia » (3).

(1) BRAUNSBERGER, l. c., vol. I, pag. 263, *nota*.

(2) BRAUNSBERGER, l. c., vol. III, pag. 347.

(3) ALEGAMBE, l. c., pag. 648.

Hac eadem humilitate Beatus Natalis Chabanel, se martyrii gloria indignum reputans et tamen supremum sui holocaustum Deo offerre exoptans, martyrium in umbra, ut ipse aiebat, ardentissimis precibus a Deo petebat.

Referunt autem Acta Beatificationis (1) Patrem Carolum Garnier mira animi promptitudine atque alacritate animarum cultum aliaque Sacerdotis officia relinquere consuevisse, ut, Superiorum iussu, Fratris Coadiutoris munus interdum gereret, — quod quidem ab ipsis Societatis primordiis Patribus carissimum et usitatum erat, — in rusticos terrae labores incumberet, iumentis vice gravia onera per montana diuturnis nivibus rigentia deportaret, et his similia mancipiis imponi consueta officia obiret.

En sensus sublimes quos in se alere debent quotquot vere Apostoli esse cupiunt; en altae cogitationes Caelitum nostrorum, quorum memoria et recordatio nos movet, ut « imitari non pigeat quod celebrare delectat ».

III.

At instrumenta Deo per orationem, obedientiam, humilitatem coniuncta nec esse nec permanere poterimus, nisi continuae abnegationi et in omnibus, quoad fieri poterit, mortificationi, praeclara Sanctorum nostrorum exempla secuti, studuerimus.

Cum autem internae eorum mortificationis documenta non pauca iam attulerimus, oculos convertamus ad externam mortificationem tam miro splendore in eorum vita fulgentem, sine qua interna consistere vix potest.

Recordemur igitur, quam magno animo novensiles Beati Martyres, cuncta vitae commoda contemnentes, nec molestiis, nec laboribus, nec vitae ipsi pepercerint, ut animas proximorum lucrifacerent, ita ut haud immerito ipsis cum Apostolo Paulo dicere fas sit, se in omnibus exhibuisse, *sicut Dei ministros in multa patientia, in tribulationibus, in necessitatibus, in angustiis, in plagis, in carceribus, in laboribus, in vigiliis, in ieiuniis* (2);

(1) *Summarium Process. Apost.*, pagg. 83-84.

(2) II Cor. VI, 4, 5.

in itineribus saepe, periculis fluminum, periculis latronum, periculis in falsis fratribus... in fame et siti, in frigore et nuditate (1). Et tamen plura pati ardentem exoptabant fervidisque precibus a Deo exposcebant.

Neque hoc satis; nam huiusmodi poenis, quas aut necessitas imperabat aut caritas, minime contenti, insuper addebant ipsi, vel inter omnimodas apostolicae vitae angustias et aerumnas, voluntarias corporis afflictationes fere continuas, verberationes quotidianas, cilicia, et quidquid pia in se ipsos crudelitas sanctis hominibus persuadere solet; quemadmodum in Processibus enucleatius narratur de Beatis de Brébeuf, Jogues et Garnier, de reliquis satis, etsi summam, innuitur; omnes autem, in inopinatis quoque ac difficillimis adiunctis, perfectum sui imperium patefaciebant, miram de se victoriam reportabant; quod nullo prorsus modo perficere potuissent, nisi perpetuo mortificationis studio usuque constanti hanc sibi virtutem familiarem reddidissent.

Aspera et laboriosa hac via incessit quoque fortis Dei miles S. Petrus Canisius, *aspiciens in auctorem fidei et consummatorem Iesum, qui proposito sibi gaudio, sustinuit crucem, confusione contempta* (2). Nam, ut erat apostolico spiritu plenus, quasi gravissima ministerii incommoda et labores satis ipsum non coercerent, ultroneis poenitentiis vacare numquam destitit; breves somnos, nec cruciatibus vacuos, carpebat; ferreis instrumentis artus excruciebat, adeo ut ipsi Praepositi Generales, ne Petrus in letalem morbum incideret ac vitae suae finem interret, crudeles huiusmodi asperitates, praecepto imposito, mitigare minime dubitaverint (3).

Libet huic rei paulo magis insistere.

Aetatis enim in qua vivimus conditiones intimius perpendiculari, illud sponte occurrit inter tot tantaque damna quae materialismi error intulit, carnis concupiscentiam, immoderatam scilicet ac praepotentem voluptatum cupiditatem, im-

(1) II Cor., XI, 26, 27.

(2) Hebr., XII, 2.

(3) BRAUNSBERGER, l. c., vol. III, pagg. 271, 359; vol. VI, pagg. 159, 308, 486, 712, 722, etc.

primis esse adnumeranda. Nam si alias unquam, nunc certe, bonorum quae supra naturam sunt despectu in dies percrebescente, aeternaque posthabita caelorum beatitate, quam Christus Dominus per Ecclesiam omnibus praebet adipiscendam, huius vitae commoda et oblectamenta, quae voluptatem afferant, insatiabili quadam siti ab omnibus hominum coetibus appetuntur. Atque huic cupiditatum intemperantiae pabulum haud exiguum suppeditat quotidianum scientiarum, artiumque incrementum, quo non solum necessitatibus vitae provideatur, verum etiam vitae commoditates et deliciae in victu, vestitu, habitatione, cubiculorum suppellectili, itineribus, curis medicinalibus aliisque id genus, magis magisque in dies augeri soleant. Nos utique in ipso Societatis ingressu mundo valediximus resque omnes terrenas abdicavimus, ut spiritualibus bonis uberius potiamur, ut proximorum necessitatibus consulamus eosque ad altiora provocemus. At, nisi cautissimi simus, timendum est ne, dum aliarum infirmitatibus mederi nitimur, nos ipsi pestifera lue inficiamur. Testis enim experientia est, quosdam religiosarum familiarum alumnos ob hanc causam a pristina Instituti dignitate sanctitateque deflexisse, id nimis quaerentes quod in quotidiano vitae usu molestiam et fatigationem vel penitus auferre vel saltem minuere possit. Quid quod haud raro morum laxitas religiosaeque observantiae remissio pravis quibusdam sententiis fulcitur, quae cum specie boni verique tegantur, a prudentiae normis minime diffformes existimantur? Non enim defuerunt qui putaverint, ob praesentis temporis adiuncta, austeram rigidamque maiorum nostrorum vivendi rationem iam obsolevisse, immo antiqua severa praecepta esse quadantenus emollienda, si proximos a nobis avertere nolumus. Nonne, inquit, interior animi sanctitas cum corporum cultu, et zelus apostolicus cum hodiernae «civilizationis», quam vocant, facilitatibus amico foedere sociari optime possunt?

Non is ego profecto sum qui negem non parum utilitatis et fructus pro ipsis ministeriis oriri posse ex artium disciplinarumque progressu; at oblivioni nunquam dandum est vaferimum humani generis hostem saepe occultiores praetendere insidias, eosque qui iis effatis seu verius cavillationibus in rem

suam utuntur, nihil forte tale suspicantes, inimici fraudibus misere irretiri.

Numquid, Patres Fratresque dilectissimi, obsoleta iam esse dixerimus ea Redemptoris Nostri ac Magistri gravissima dicta: *Si quis vult post me venire, abneget semetipsum, et tollat crucem suam et sequatur me* (1); et: *Qui non accipit crucem suam et sequitur me, non est me dignus* (2)? Numquid antiquatam censebimus legem illam Apostoli Pauli: *Qui autem sunt Christi, carnem suam crucifixerunt cum vitiis et concupiscentiis* (3)? Num omni vi destituta est praeclara illa Exercitiorum sententia: « Hoc sibi quisque persuadeat, tantum se in studiis spiritualibus profecturum esse, quantum ab amore sui ipsius, et proprii commodi affectione sese abstraxerit »? Num in desuetudinem abiisse dicendum est illud Constitutionum praescriptum: « Maius ac impensius studium cuiusque sit, quærere in Domino maiorem sui abnegationem, et continuam in rebus omnibus, quoad poterit, mortificationem »? (4). Absit ut tam absona dicamus: Evangelii doctrina, atque Exercitiorum et Constitutionum utpote ex ipsiis Evangelii fontibus hausta, adhuc valet et in omne tempus valitura est, neque unquam fieri poterit ut christianae vitae perfectio et animarum zelus sincerus inveniatur in terra suaviter viventium.

Meminerimus quoque non solum Sanctos illos viros quos gloriosa celebratione hoc anno prosequimur, sed omnes Societatis Sanctos vere eminuisse cum in illa continua in rebus omnibus mortificatione a Constitutionibus Regulisque nobis imposita, tum in voluntariis poenitentiis tanto fervore susceptis, ut aliis ex regula severiorum Ordinum Sanctis certe non cedant. Et tamen hi sunt Fratres nostri quos ipsa Sancta Mater Ecclesia nobis ut exemplaria sectanda profert. Immo nullum inveniemus, RR. PP. et FF. CC., eximium Societatis Apostolum, qui non assidue huic continuae mortificationi institerit. Sancti Francisci Xaverii vestigia prementes, Missionarii sive in ethnicorum

(1) MATTH., XVI, 24.

(2) MATTH., X, 38.

(3) Gal., V, 24.

(4) *Summarium Constit. n. 12.*

regionibus sive inter fideles versantes asperrimas in se assumebant poenitentias, ut anima ad Deum converterent, praedicatores antequam sacrum suggestum ascenderent, se flagellis caedebant, confessarii et qui iuventutis curam habebant pro animabus sibi commissis voluntarie poenas luebant; et hoc non solum in antiqua, sed etiam in restituta Societate; exemplo sint, ut aliquorum tantum virorum mentionem faciam, Ven. P. Iosephus Pignatelli, P. Paulus Gin hac et P. Franciscus Tarín, quos ad altarium honores evectum iri speramus. Iure meritoque igitur dici potest a genuino apostolico Societatis spiritu recedere, qui hoc studio sui ipsius abnegationis et continuæ mortificationis non animetur; et sine ipso, etiamsi donis naturalibus et mediis humanis multum laboremus, non multum pro aeterna animarum salute faciemus, nec formidabiles erimus spiritibus infernis contra quos, teste Apostolo, praecipue nobis est pugna, quippe qui non vincantur *nisi oratione et ieiunio*.

Haud equidem ignoro non omnibus datum esse tam graves poenitentias in se suscipere, quas in Sanctis admiramur; at parvae mortificationes, ut exempli causa eae quae a Societatis nostrae Novitiis adhibentur, raro vires excedunt et tamen experientia docet earum usum per totam vitam iugiter perseverantem mirum quantum conferre ad solidae virtutis incrementum, neglectum vero fere semper spiritus fervori nocere. At certissime nemo est quin possit, secundum regulas a S. Patre Ignatio de temperando victu traditas, temperantiam socio Iesu dignam servare, nullus qui nequeat mortificationi et quidem non parvae studere, regulas Modestiae tot cum lacrimis ab eodem S. Patre compositas servando, nullus qui paupertatem ad tramitem Instituti colere non possit, in plena quod ad rerum sive pecuniae usum dependentia a Superioribus, in vestitu, cubiculi suppellectili, itineribus, nostrorum primorum Patrum exempla, ut Sancti nostri fecerunt, fideliter aemulando, ut omnes « quoad poterunt, eo pertingant quo illi pervenerunt, vel ulterius etiam in Domino progrediantur » (1).

Utinam semper, RR. PP. et FF. CC., cordi nobis sit hoc victoriae genus perfectissimum! Utinam in omnium animis in-

(1) *Exam. Gen.*, c. 3, n. 24.

sideat tenax propositum mortificationem Iesu circumferendi, eiusque vitam in corpore nostro manifestandi! Angusta est haec via, sed regia via est, qua nos Christus ad gloriam et per nos quam plurimos alios conducere vult. Ut tam asperam vitam amplecterentur, caritas Sanctos nostros urgebat; caritas eadem, si eam in cordibus nostris iugiter aluerimus, idem profecto in nobis efficiet.

Per Anni Sancti igitur occasionem, quo Christi in terra Vicarius, sive Ecclesiae thesauros larga manu dispensando, sive sublimiora sanctitatis exempla cunctis fidelibus exhibendo, omnes ad sanctiorem vitae rationem invitat, quanta possumus industria et conatu Fratribus nostris ad Caelitum honores evectis inhaerentes, spiritum illum fervoris et caritatis apostolicae in dies renovare nitamur. Et quoniam non in nostris viribus, sed in divinae gratiae auxilio potissimum tanti boni consequendi spes sita est, cum Sancto Patre nostro Ignatio ad Beatam Virginem Mariam confugiamus, per Mariam ad Iesum, per Iesum ad Deum Patrem accedamus, atque instantissime eum spiritum sanctitatis postulemus, qui et nos Caelitibus nostris, quantum fieri potest, similes reddat, et universam Societatem coram Deo exhibeat *non habentem maculam aut rugam aut aliquid huiusmodi, sed sanctam et immaculatam* (1). Fiat, fiat!

Vestris sanctis Sacrificiis et orationibus me magnopere commendo.

Romae, die 21 iunii 1925.

Vestrum omnium

Servus in Xto.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI

Praep. Gen. Soc. Iesu.

(1) Ephes., v, 27.

34.

29 iunii 1925

De novo Sancto novisque Beatis celebrandis quaedam normae traduntur.

AD PROVINCIARUM PRAEPOSITOS.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTI.

Ad solvenda dubia, quae occasione recentium decretorum canonizationis et beatificationis iam a quibusdam proposita sunt, et ut eadem agendi ratio, quantum fieri potest, ubique servetur, ex commissione Patris Nostri, haec quae sequuntur R^{ae} V^{ae} exponenda duxi:

1) In Litaniiis communibus nomen S. Petri Canisii, utpote Ecclesiae Doctoris, statim post S. Nicolaum est invocandum: eo enim loco, etiam Doctores non Pontifices suam sedem obtinent. Cum autem agatur de privato nostro pietatis exercitio, nullum ad hoc requiritur Sanctae Sedis rescriptum.

2) Tam de S. Petro Canisio, quam de Beatis Martyribus Americae Borealis, intra annum a canonizationis vel beatificationis sollemnibus in Basilica Vaticana celebratis, supplicationes triduanas, in omnibus Societatis templis vel sacellis publicis instituere fas est. Quid autem illis diebus fieri debeat aut liceat, diserte edicit *Instructio S. Rituum Congregationis* hac de re olim edita et etiam nunc vicens, quam referunt *Acta Romana* anni 1920 (vol. III, pp. 177 sq.).

3) Missa S. Petri Canisii, in triduanis supplicationibus adhibenda, ea est quam nuper S. Rituum Congregatio approbavit pro universa Ecclesia, cuius plura exemplaria R. V. iam, ut puto, accepit per domos Provinciae distribuenda. Quod si, quacumque de causa, Missa propria non habeatur, semper licet Missam de Communi Doctorum adhibere.

4) Pro Beatis Martyribus, ex S. Rituum Congregationis facultate, sumatur Missa ut in festo SS. Fabiani et Sebastiani (20 iannuarii), mutatis nominibus («...beatorum Martyrum tuorum *Ioannis, Isaaci eorumque Sociorum*...»). Prima quidem oratio habetur propria, quam infra subiicio, ut qui velit eam

recitare possit; cum tamen haec solummodo pro beatificatione et triduanis hisce supplicationibus valeat, non necessarium duximus eius exemplaria ad omnes Societatis domos hinc mittere.

5) Elogia in Martyrologio inserenda et officia nova nondum sunt a S. Congr. Rituum approbata.

Commendo me SS. SS.

Roma, 29 iunii 1925.

Rae Vae

Servus in Xto.

HENRICUS CARVAJAL

Secr. Soc. Iesu.

Oratio propria de BB. Ioanne de Brébeuf, Isaaco Jogues et Sociis MM.:

« Deus, qui primitias fidei in amplissimis Borealis Americae regionibus beatorum Martyrum tuorum Ioannis, Isaaci eorumque Sociorum praedicatione et sanguine consecrasti: concede propitius; ut, eorum intercessione, florida christianorum seges ubique in dies augeatur. Per Dominum ».

35.

1 iulii 1925.

INSTRUCTIO DE DIMISSIONE NOSTRORUM QUI SOLLEMNITER PROFESSI NON SUNT.

SUMMARIUM INSTRUCTIONIS

PROOEMIUM. – Momentum rei (n. 1). – Ius Societatis in ea re conservatum (n. 2). – Scopus (n. 3) et materia Instructionis (n. 4).

CAPUT I. – *Normae quaedam generales de causis et de modo dimittendi* (nn. 5-9).

CAPUT II. – *De dimissione invitatorum.*

Art. 1. De modo agendi cum iis qui ob defectum spiritus aliis scandalo sint.

Quomodo hic defectus praecavendus (n. 10); – curandus (n. 11-13). – Quomodo dimissio a Provinciali in consultatione tractanda (nn. 14, 15); – Generali proponenda (n. 16).

Art. 2. De modo agendi cum iis qui in culpas graviores prolapsi sint.

De culpis ex se gravibus (nn. 17, 18); – gravibus ex continuatione (n. 19). – De imprudentiis contra secundum votum (n. 20). – Quid si culpa sciantur ex manifestatione propria (n. 21); – ex aliena (n. 22).

Art. 3. De modo exsequendi decretum dimissionis.

De litteris dimissionis tradendis (n. 23). – De facultate recurrendi ad S. Sedem (n. 24). – De servandis documentis (n. 25).

CAPUT III. – *De dimissione eorum qui petunt.*

Norma fundamentalis (n. 26). – Quid si causae videantur iustae (n. 27); – quid si non sufficiant (n. 28). – Quatenus ipsa petitio possit esse causa sufficiens (n. 29). – Quid si afferantur causae secretae (n. 30). – De prohibita consultatione vel intercessionem externorum (n. 31). – De litteris dimissionis tradendis et de documentis servandis (n. 32).

CAPUT IV. – *Peculiaria quaedam de dimissione sacerdotum.*

Cur difficilius dimittendi (n. 33). – Cautiones ut raras sint eorum dimissiones (nn. 34, 35).

APPENDIX. – Formulae litterarum dimissionis et testimonii de acceptis vel traditis huiusmodi litteris.

PROOEMIUM

1. – Quantum Societatis intersit eos dimittere, qui ad eam apti non sint, dilucide apparet ex Constitutionibus (1), ubi talis dimissio recensetur inter media quae ad Societatis conservationem et incrementum plurimum conducunt; item ex ipsa praxi S. Patris Nostri et S. Francisci Xaverii, viri ut eximia sanctitate conspicui, sic eiusdem S. Fundatoris mentis intelligentissimi (2). Clare etiam apparet ex Bullis Pontificiis, quibus ius Societatis in ea re diserte confirmatur. Gregorius

(1) Constit. P. X n. 7; Epit. n. 849, 4°.

(2) Antiquae Ordinationes Generalium c. 12 n. 1.

enim XIV, in Litteris Apostolicis « Ecclesiae Catholicae », postquam in universum declaravit processum iudicalem in dimissione Nostrorum non requiri, hoc in specie addidit de dimissione eorum qui sollemniter professi non sunt: « Potestatem a Societate dimittendi quosvis non professos, ab hac Sede Apostolica saepius approbatam, eosque ab omni obligatione votorum, iuxta Constitutiones et (apostolica) Diplomata emissorum, per dimissionem ipsam, per quam vota praedicta cessant, liberandi, tamquam rem magni momenti ad Societatis puritatem et conservationem retinendam, omnino ratam, intactam et illibatam esse volumus ». Notandum autem est accuratam illorum praescriptorum observationem non corporis tantum Societatis interesse, verum etiam directe eius membrorum, et fere semper ipsorum dimittendorum. Dum enim Superiores eos, qui spiritu destituuntur, in Societate retinent, aut, vana spe emendationis postea obtinendae, vel falsa misericordia delusi, in iis dimittendis tergiversantur et cunctantur, teste experientia, subditis suis, atque integris etiam communitatibus, grave detrimentum afferunt. Ipsis quoque dimittendis durior fit dimissio, si diutius differatur, praesertim si ad eam usque aetatem in religione retineantur, qua sibi de mediis vitam in saeculo apte instituendi iam difficilius providere possint.

2. – Ius porro Societatis dimittendi eos qui sollemni professione non obstringuntur, etiam post editum Codicem iuris canonici, servatum est. Quamquam enim in can. 654 universe pronuntiatur in religione clericali exempta neminem post emissa vota perpetua dimitti posse, nisi instituto processu iudicali, revocato etiam quolibet contrario privilegio, nihilominus Commissio Pontificia ad interpretandum Codicem constituta, declaravit Societatem, quod ad eos attinet qui sollemnem professionem non emiserunt, illo canone non teneri, teneri tamen can. 647 § 2 (1), cuius praescripta referuntur nn. 88 § 1, 89, 92 Epitomes.

3. – Ut autem Superiores in re tanti momenti fideliter secundum mentem Sanctae Sedis atque Instituti nostri procedant,

(1) Com. Cod. 29 iun. 1918 (AR. 1918, p. 608).

et cum ea diligentia, prudentia, caritate quam Constitutiones iubent et ipse spiritus Dei nos edocet, necesse visum est peculiarem ea de re Instructionem edere (cuius iam Epitome mentionem facit n. 91), quae eis claras procedendi normas suppeditet. Intelligant vero Superiores (quemadmodum in antiqua Ordinatione P. Aquaviva eos iam monebat) se officio suo in re magni momenti non satisfacturos, si eas normas non diligenter observaverint (1).

4. - In hac Instructione de sola dimissione *ordinaria* agitur; de *extraordinaria* enim sufficiunt quae habentur nn. 93 et 94 Epitomes.

CAPUT I

NORMAE QUAEDAM GENERALES

DE CAUSIS ET DE MODO DIMITTENDI

5. - De causis dimissionis eorum qui tantum vota simplicia emiserunt, hae normae generales considerandae sunt:

1° Causae dimissionis semper debent esse *graves*, sive ex parte religionis, sive ex parte religiosi, et eo quidem graviores quo quis arctius corpori Societatis coniunctus est (2). Deinde, si agatur de dimissione invitorum, causae semper debent esse *culpabiles* (excepto tantum casu insignis ineptitudinis), non tamen necessario *delicta gravia* (qualia requiruntur ad dimittendos sollemniter professos) (3); immo neque *culpaе theologicæ graves*, siquidem defectus spiritus religiosi potest, positis ponendis, esse causa sufficiens (4).

2° Causae dimissionis semper debent *certo* innotescere Superiori dimittenti, quamquam necesse non est ut formali iudicio comprobentur (5).

(1) Cfr. antiq. Ord. Gen. c. 12 n. 1.

(2) Can. 647 § 2, 1°, 2°; Epit. n. 88.

(3) Can. 656, 657; Epit. n. 100 §§ 1-3.

(4) Can. 647 § 2, 2°; Epit. n. 88 § 1, 2°.

(5) Can. 647 § 2, 3°; Epit. n. 89.

3º Illae causae graves semper debent sufficienter constare in *foro externo*. Dimissio enim est actus fori externi, et proinde pronuntiari nequit, sive de invitis, sive etiam de petentibus agatur, nisi de valore causae in eodem *foro externo* sufficienter constet.

4º Si agatur de dimissione invitorum, causae dimissionis « religioso semper manifestari debent, data eidem plena respondendi licentia; eiusque responsiones Superiori dimittenti fideliter subiici » (1).

6. – Quod ad modum nostrum procedendi in negotio dimissionis, praesertim invitorum, attinet, non sufficit ut revera prudens sit ac legitimus, sed omnino requiritur ut talem fuisse probare possimus, id est, ut actus praecipui in dimissione praescripti non solum viva voce, sed etiam in *scriptis* fiant, et quidem in scriptis alia de re non agentibus, et ex his de illorum executione constet, ut infra de singulis dicitur; et in ea re Superiores admodum sint seduli. Etenim « contra dimissionis decretum est religioso facultas recurrendi ad Sedem Apostolicam » (2), et proinde omnino opus est ut omnia necessaria documenta scripta in promptu habeamus, quae in casu huiusmodi recursus Sacrae Congregationi exhibeantur.

7. – Meminerint Superiores, in omni dimissione, huius commendationis Epitomes: « Illi, de quorum dimissione agitur, ne exponantur publicis officiis aut ministeriis, sed domi contineantur, ut rei gravitas postulare videbitur » (3).

8. – Dimissio plenum suum iuridicum effectum consequetur statim atque constabit dimittendum litteras dimissionis accepisse; in casu vero recursus ad Sanctam Sedem, statim ac ei significatum fuerit responsum Sacrae Congregationis de Religiosis, decretum dimissionis confirmans.

9. – Claritatis gratia ex ordine agetur de dimissione invitorum et de dimissione petentium; et, quod ad invitos attinet,

(1) Can. 647 § 2, 3º; Epit. n. 89.

(2) Can. 647 § 2, 4º; Epit. n. 92.

(3) Epit. n. 84, 1º.

exponetur primum modus agendi cum iis qui defectu spiritus religiosi laborant, nec tamen culparum graviorum insimulantur; deinde, modus agendi cum iis qui in culpas graviores prolapsi sunt; tertio, modus exsequendi, in utroque casu, decretum dimissionis. In fine autem quaedam peculiariter notabuntur de dimittendis sacerdotibus.

De dimissione ob « insignem ineptitudinem » (1) nihil peculiariter notandum est. Exclusa enim illa ineptitudine quae ex infirma valetudine oriatur, et quae nunquam potest esse causa dimissionis, nisi certo constet eam ante vota fuisse dolose reticitam aut dissimulatam (2), casus huiusmodi insignis ineptitudinis videtur futurus omnino rarissimus, si serventur praescripta de admittendorum delectu, de admissorum institutione, de matura dimissione illorum novitiorum qui satis idonei non sint. Immo, nunquam videtur posse occurrere in Coadiutoribus temporalibus, si quidem ipso biennio probationis iam in officiis sui gradus exercentur. Si vero accadat ut Scholasticus ad recipiendos ordines sacros in Societate se vere non esse aptum ostendat, ideoque tuta conscientia ad eos promoveri nequeat, casus exponatur Praeposito Generali.

CAPUT II

DE DIMISSIONE INVITORUM

Art. I. — *De modo agendi cum iis qui ob defectum spiritus religiosi aliis scandalo sint.*

10. — Ex praescripto Codicis, « defectus spiritus religiosi, qui aliis scandalo sit, est sufficiens dimissionis causa, si repetita monitio una cum salutari poenitentia incassum cesserit » (3).

Prima autem et perpetua Superiorum cura esse debet praecavere ne subditi morbo tam periculoso affici incipiant

(1) Coll. Decr. n. 31 § 2; Epit. n. 88 § 2.

(2) Can. 647 § 2, 2°; Coll. Decr. n. 31; Epit. n. 77, 1°.

(3) Can. 647 § 2, 2°; Epit. n. 88 § 1, 2°.

(non enim repente animos corripere, sed paulatim pervadere solet), et si quae exordientis huius morbi signa deprehendant, ei medendo iam a primis initiis sedulam operam dare. Igitur « ut huiusmodi causae dimissionis raro occurrant, Superiores sollicite bono spirituali subditorum invigilent » (1); « ab iis quae nocere possint, domi et foris, eos defendant, tam praeveniendo, quam etiam, si quid mali acciderit, remedium adhibendo, ut ad singulorum et ad universale bonum convenit » (2).

11. – Quod si nihilominus aliquos spiritu deficere animadvertant et aliis scandalo esse, eos, consulto Provinciali, caritate, prudentia ac longanimitate, per se et per alios, qui apud illos magis posse sperantur, ad bonam frugem reducere conentur, Christi mansuetudinis non minus quam fortitudinis memores, interna imprimis remedia adhibendo (3), qualia sunt: imminutam perfectionis religiosae existimationem restituere; illusiones et errores depellere; aptam et praesenti animi affectioni congruentem lectionem spirituales suadere; virorum spiritualium, qui eos iuvare valeant, conversationem procurare; efficere ut Exercitia Spiritualia annua ea in domo fiant, in qua maiorem recollectionem et aptiorem directionem spirituales invenient, et similia.

12. – Nunquam autem praetermittant (idque iam ab initio praestent) eos de defectibus, qui iis obiiciuntur, diserte monere, data semper plena respondendi licentia. Monitiones vero, nisi desiderata iam obtenta sit emendatio, pro indole defectuum iterentur et graviores etiam in scriptis fiant, non dissimulato periculo cui se exponunt ne vocationem amittant et e Societate dimittantur. Poenitentiae quoque iniungantur salutare (4), quae vires quidem illius religiosi non superent, neque tamen adeo leves sint et ordinariae ut nullo negotio ac sine ullo dedecore subiri possint. Quo in genere caveant Superiores ne

(1) Epit. n. 90.

(2) Constit. P. IV c. 10 n. 5; Epit. n. 835, 1º.

(3) Cfr. Epit. n. 90.

(4) Cfr. Can. 647 § 2, 2º; Epit. n. 88 § 1, 2º.

in desuetudinem abeant illa remedia, a S. P. N. Ignatio maioribusque nostris adhiberi solita, ut Exercitia Spiritualia praeter praescripta, reprehensiones publicae e suggestu triclinii, et similia. His et aliis experimentis, secundum cuiusque indolem eligendis, Superiores subditos « probabunt », ut saepe dicit S. Ignatius in Constitutionibus, eosque iuvabunt ut, aut ad pristinum fervorem redeant, aut usu compertum fiat eos vocationem non habere vel saltem amisisse.

Cum vero non raro accadat ut huiusmodi religiosi, quando ob defectus reprehenduntur et puniuntur, eam defensionem afferant, quod a Superioribus suis severius, immo iniuste, iudicentur et tractentur, saepe expediet probatorum aliquot religiosorum testimonium colligere, asserentium spiritum religiosum in illis desiderari illosque, generali modo agendi, scandalo potius quam aedificationi esse; quod testimonium, tacitis nominibus, illis etiam significari poterit.

Singularum autem monitionum scriptum servetur exemplar, notatis die monitionis, poenitentia imposita, responsionibus a religioso pro sua defensione forte datis.

13. — « Quia curatio haec, ut notat P. Aquaviva, non unius aut alterius est hebdomadis, sed tempus longiusculum requirit », cavendum est Superioribus ne « taedio victi cum Provinciali importunius agant ut subditus alio amandetur. Quod quidem longe plus mali habet quam prima fronte videatur. Translato etenim huc illucque infirmo, cum eius curam ex animo nullus amplectatur, mutanturque in dies et medicus et ratio curationis, fit ut aeger ipse propemodum desperet, et ab omnibus Superioribus aversus, in maximas angustias miser redigatur » (1). Si tamen ob peculiaria adiuncta ex parte sive Superioris, sive infirmi, sive loci vel occupationis, discreta caritas Provinciali suadeat illum commodius et fructuosius alibi curari posse, novo Superiori debitam informationem de eius statu et directionem de ratione eum tractandi tradere ne omittat (2). Nunquam vero tales homines mittantur in Missiones exteras; neque etiam in aliam

(1) Instr. de spir., c. 1, Remedia 6; cfr. antiq. Ord. Gen. c. 12 n. 2.

(2) Cfr. antiquae Instructiones Generalium, I n. 2.

Provinciam nisi, ob peculiaria adiuncta, certa spes adsit illud ad curationem adiuturum esse, et approbante huius Provinciae Praeposito (qui plene de casu informetur) et adhibitis omnibus cautelis.

14. – Quod si haec cura et repetita monitio una cum salutari poenitentia incassum cesserit, Superior localis, re cum Consultoribus discussa, Provinciali id significabit (quem ceterum iam ab initio de omnibus certiore faciet et a cuius directione in toto negotio non recedet), eique omnes necessarias informationes et documenta praebebit.

Is vero si, praemissa oratione, censeat rem eo devenisse ut de dimissione deliberandum sit, religiosum certiore faciat de eius dimissione agi, eique denuo culpas quarum arguitur in scriptis significet, data ei plena respondendi licentia (1); hic autem respondeat semper etiam *in scriptis*.

15. – His peractis, Provincialis rem cum suis Consultoribus tractet (quorum consilia iam antea audire minime prohibetur), et, secundum praescriptum Epitomes n. 773 § 1, documenta omnia ad rem pertinentia iam ante consultationem cum iis communicet, monitiones praesertim et scripta responsa dimittendi, eaque attente considerandi tempus iis relinquat, quo melius parati ad consultationem accedant.

In consultatione autem haec praecipue examinanda erunt: primum utrum culpa sint certo verae, an dubiae, an forte exaggeratae; secundo, num tales sint ut de dimissione agendum sit; tertio, num longanimis curatio, monitiones et salutes poenitentiae (nn. 11-13) adhibitae fuerint; hae enim si neglectae fuerint frustra cuiusquam dimissio proponetur.

16. – Tandem si dimissio P. Generali proponenda videatur, praemisso breviter curriculo vitae dimittendi, accurate exponantur: – a) culpa seu defectus cum probationibus; – b) quid factum sit ad procurandam emendationem; num et quoties monitiones datae et poenitentiae impositae (nn. 12, 13); – c) responsa dimittendi; – d) sententiae Consultorum et Provincialis, subiun-

(1) Cfr. Can. 647 § 2, 3º; Epit. n. 89.

gendo etiam utrum subditus videatur paratus ad accipiendam dimissionem, an potius contra eam sit acturus apud Sanctam Sedem. Monitionum autem et responsorum dimittendi mittatur exemplar descriptum, subscribente Provinciali.

Art. II. — *De modo agendi cum iis qui in culpas graviores prolapsi sint.*

17. — In casu gravioris alicuius culpa (qualis foret lapsus carnis cum alio, machinatio contra Institutum vel Superiores, et similia) potiore iure quam in casu defectus spiritus religiosi, fas est Societati dimissionis medio incolumitati suae prospicere, salvis condicionibus n. 5.

Neque in hoc casu, per se (nisi peculiaris adiuncta aliud suadeant) expectandum est donec huiusmodi culpa pluries repetantur, sicut exigitur ad dimittendos sollemniter professos (1); sed statim ac debita certitudo de culpa habetur, Provincialis, facta prius reo facultate in scriptis respondendi ad ea quae ei obiiiciuntur, rem cum Consultoribus attente examinet, et deinde totum negotium cum necessariis documentis scriptis (probatione praesertim culpa et responsione rei) sine quibus nihil decerni potest, ad Generalem deferat, suam suorumque Consultorum sententiam de more addendo.

Generalis erit, omnibus perpensis iudicare utrum decretum dimissionis sit dandum sine mora, an differendum, an aliud quid agendum.

Si autem, ut facile accidere potest, huiusmodi culpa, quamquam de iis certo constat in foro externo, secretae tamen remaneant, a publicis poenitentiis imponendis abstinendum erit, et res tota servato secreto transigi debebit ut dimittendi, quantum fieri poterit, sine dedecore vel ignominia recedant (2). In aliquibus vero casibus, sive ad salvandam eorum famam, sive propter alias huiusmodi rationes, debita cum prudentia induci poterunt ut ipsi sponte dimissionem petant.

(1) Can. 657; Epit. n. 100 § 2.

(2) Cfr. Constit. P. II c. 3 n. 5; Epit. n. 82, 1º; antiq. Ord. Gen. c. 12 n. 5.

18. – Quod si occurrat casus adeo gravis et urgens ut sine magno periculo responsum Generalis exspectari nequeat, potest Provincialis, ex facultate cum eo a Generali habitualiter communicata, statim ad dimissionem procedere, quando agitur de Coadiutoribus temporalibus nondum formatis aut de Scholasticis approbatis, non vero quando agitur de iis Scholasticis qui iam sacerdotes sint (1); et quod de sacerdotibus dicitur ad subdiaconos quoque et multo magis ad diaconos extendatur. Tunc autem «magnum illud periculum» adesse censebitur, quando habebitur aut grave scandalum exterius, aut gravissimum nocumentum communitati imminens (2). Sed cum in hoc casu agatur de dimissione «ordinaria», quae omnes consuetos dimissionis a Societate effectus inducat, nominatim solutionem a votis et impedimentum ne dimissus valide in ullam religionem, ne in Societatem quidem, admittatur sine facultate apostolica (3), condicionibus omnibus, nn. 5 et 6 indicatis, satisfiat oportet; et proinde debent causae dimissionis in foro externo certo constare; religioso dimittendo scripto manifestari; plena respondendi licentia eidem relinqui, eiusque responsiones Provinciali et Consultoribus subiici. Intelligant porro Provinciales, si semper «in dimittendo mature omnino et considerate procedendum est» (4), id in praesenti casu maxime esse observandum, siquidem in re gravissima iudicium ferre debent quod soli Praeposito Generali reservari solet, et de quo Societas parata esse debet rationem S. Congregationi de Religiosis reddere. Si vero, peculiari de causa, condicionibus illis omnibus nn. 5 et 6 satisfieri nequeat, Provincialis utatur facultate sibi a iure communi concessa erga religiosos cuiuslibet gradus, eos simpliciter ad saeculum remittendi, votis non solutos (5). Immo, quoties haec remissio ad saeculum sufficiens videbitur ad «periculum illud magnum» praecavendum, Provinciales hac contenti sint, neque potestate vere dimittendi utantur.

(1) Epit. n. 72 § 2.

(2) Cfr. Can. 653, 668; Epit. n. 94 § 1.

(3) Cfr. Can. 542, 1º; Epit. nn. 46, 5º; 95 § 1, 2º.

(4) Constit. P. II c. 1 n. 1; Epit. n. 80.

(5) Cfr. Can. 653, 668; Epit. nn. 94, 102 § 1, 2º.

19. - Si agatur de culpa quae adeo gravis non sit ut, semel admissa, sufficiens sit causa dimissionis, sed multo maiorem gravitatem ex ipsa sua continuatione seu permanentia nanciscatur, veluti si quis Superioris iussa, sine legitima ratione excusante, exsequi detrectet, is scripto moneatur, additis salutaribus poenitentia ac dimissionis comminatione, et elapsis tribus saltem integris diebus a prima monitione (ipso monitionis die non computato), fiat altera; et si a culpa non cesset, procedatur ut dictum est nn. 14-16.

20. - Quod si de imprudentiis contra secundum votum agatur, quae in foro externo constant, quamquam tales non sunt ut iam dimissionem mereantur, semper Generalis de iis certior fiat.

21. - Ex sola manifestatione propriae culpae, quam quis sponte et libere Superiori, ut patri, facit, nemo potest invitus dimitti, neque aliae obligationes ei imponi praeter eas quae ex ipsa rei natura oriuntur. Has autem obligationes Superior ei declarare debet et instare ut illis satisfaciat; ut, si quis mores congruentes ordini sacro recipiendo non habeat, dimissionem ipse petat. Pro adiunctis etiam suaderi poterit transitus ad religionem strictioris disciplinae.

22. - Si culpa ex manifestatione aliorum ex Nostris scitur, diligenter consideret Superior utrum integer finis huic manifestationi praestitutus, i. e. « cum bonum commune, tum profectus spiritualis singulorum » (1) intendatur, an unice bonum illius cuius culpa manifestatur. Si primum, Superior bono tertii vel communi prospicere debet, et si culpae gravitas id exigat, etiam ad dimissionem deveniri potest, servatis praescriptis n. 17, et accepto prius manifestantium consensu, quem hi dare tenebuntur quoties, in morali aestimatione, unicum est medium ad grave damnum tertii vel communitatis avertendum. Si secundum, Superior tamquam pater, subditi emendationem opportunis mediis procurare potest ac debet, sed ad dimissionem deveniri non potest; manifestantes tamen obligabuntur

(1) Coll. Decr. n. 62, 5º; Epit. n. 218, 5º.

ad integrum finem manifestationis procurandum, quoties id, in morali aestimatione, unicum est medium grave damnum tertii vel communitatis avertendi, et hanc obligationem Superior eis significare tenetur. Quicumque autem sint manifestantes, Superior, ad mentem n. 219 Epitomes, attente perpendat quanta iis fides sit adhibenda; num forte iudicii defectu laborent, aut intentione minus recta procedant.

Art. III. – *De modo exsequendi decretum dimissionis.*

23. – Provincialis eiusve delegatus decretum dimissionis subdito intimet, adhibita formula litterarum dimissionis (cfr. Appendix). Dimittendus autem scripto testetur se litteras dimissionis accepisse, vel, si praevideatur id aegre facturum, tradantur ei litterae a Superiore eiusve delegato coram duobus testibus, et hi tres testimonio de traditis litteris sua ipsorum manu subscribant (cfr. Appendix). Quod si dimittendus conveniri nequeat, mittantur ei per tabellarios publicos litterae commendatae cum syngrapha receptionis, vel alio modo qui secundum locorum leges et conditiones tutissimus sit (1).

24. – « Contra dimissionis decretum est religioso facultas recurrendi ad Sanctam Sedem Apostolicam, sed tantum intra decem dies » (2). Tempus autem illud ita intelligendum est ut, non computato ipso die intimationis decreti, relinquuntur dimittendo decem integri dies, neque tempus illud censeatur currere, si dimittendus recurrendi ius ignoret, aut non valeat agere; quapropter necesse est ut Superior dimittens, vel qui eius nomine decretum intimat, de praedicto iure recurrendi et de limite temporis ei assignato, illum in actu ipso intimationis edoceat (3).

« Si dimittendus facultate recurrendi uti velit, id Superioribus significet, et per eos, vel ipse per se, ad Sacram Congre-

(1) Epit. n. 84, 3°; cfr. Can. 1719.

(2) Can. 647 § 2, 4°; S. C. de Relig. 20 iul. 1923 (AAS. 1923, p. 457); Epit. n. 92.

(3) S. C. de Relig. 20 iul. 1923, 3° (AAS. 1923, p. 457); cfr. Can. 34 § 3, 3°; 35.

gationem de Religiosis recurrat » (1). Ad probationem autem interpositi recursus requiritur et sufficit aut authenticum documentum (i. e. declaratio ab ipso dimittendo scripta vel saltem subscripta), aut saltem duorum fide dignorum hominum testimonium (2).

« Pendente autem recursu, dimissio nullum habet iuridicum effectum » (3) et proinde dimittendus est adhuc religiosus ideoque eisdem ac ceteri tenetur obligationibus et potitur iuribus. Quapropter in domo religiosa commorandi ius et obligationem habet et sub Superiorum obedientia manere debet (4). Poterit tamen Provincialis et, non raro, propter bonum commune necessarium erit, talem in aliam domum mittere, cum experientia constet huiusmodi homines, quo tempore incerta est eorum sors, aliis, maxime in propria domo, saepe esse nocivos.

Si dimittendus facultate recurrendi ad Sanctam Sedem uti nolit, statim, tamquam solutus ab omni obligatione erga Societatem, dimitti poterit. Curent autem Superiores sedulo observare praescripta Constitutionum (P. II c. 3 nn. 5-10, C) et Epitomes (nn. 82, 83, 98 § 3).

25. — Omnia dimissionis documenta in archivo servantur. « Separatim autem et caute custodiantur quae secreta esse debent; neque ultra veram necessitatem servantur quae aliquis famae nocere possint » (5). Quare, nisi peculiaris causa aliud suadeat, haec saltem post mortem dimissi destruantur.

CAPUT III

DE DIMISSIONE EORUM QUI PETUNT

26. — Quae superius, n. 5, dicta sunt de causis ad dimissionem requisitis, hic recolenda sunt et illa norma semper ante oculos habenda est: dimissionem sine iustis causis neque

(1) Epit. n. 92; cfr. S. C. de Relig. 20 iul. 1923, 1° (AAS. 1923, p. 457).

(2) S. C. de Relig. 20 iul. 1923, 2° (AAS. 1923, p. 457).

(3) Can. 647 § 2, 4°; S. C. de Relig. 20 iul. 1923, 4° (AAS. 1923, p. 458); Epit. n. 92.

(4) S. C. de Relig. 20 iul. 1923, 5° (AAS. 1923, p. 458).

(5) Epit. n. 779 § 2.

licite a subdito peti, neque licite, immo neque valide, a Superiore concedi posse. Diversa ergo erit Superiorum agendi ratio pro diversa gravitate causarum quae ad petendam dimissionem afferuntur.

27. – Si causae allatae Provinciali videantur iustae, iubeat dimissionis petitionem et causas allatas sibi scripto dari, easque cum Consultoribus diligenter perpendat, ac deinde ad Generalem accurate referat cum suo illorumque iudicio.

28. – Si causae allatae sibi videantur non sufficere, Provincialis generatim difficilem se exhibeat (etiamsi ex parte Societatis rationes sint ad concédendam dimissionem), ut ex hac difficultate et ipse religiosus ad sanam mentem redeat, et aliorum aedificationi prospiciatur (1).

Si petens nihilominus importune instet, nec monitis acquiescere velit, iubeatur similiter dimissionis petitionem causasque allatas scripto exhibere, cum diserta affirmatione nullam aliam subesse causam petitioni (2), illasque Provincialis cum suis Consultoribus sedulo examinet, et annotato suo illorumque iudicio, cum Generali communicet.

Si Generalis iudicaverit causas sufficientes non esse, petens tenetur se subiicere et Provincialis, si id expedire putaverit, poterit etiam sub obedientiae praecepto ei silentium imponere (3), salvo semper huius iure ad Sacram Congregationem de Religiosis recurrendi ad impetrandum indultum saecularizationis.

29. – Animadvertendum autem est, solam quidem petitionem nunquam esse per se causam sufficientem dimissionis; huiusmodi tamen homines, si ad certum tentationis gradum pervenerint, raro aptos esse ad Societatem, et ideo dimitti posse, non quidem ob ipsam petitionem, sed quia inutiles ac reliquo corpori Societatis noxii facti sunt, neque se emendare volunt (4).

(1) Cfr. antiq. Ord. Gen. c. 12 n. 6.

(2) Cfr. C. VII d. 22 n. 1.

(3) Cfr. C. VII d. 12 n. 1.

(4) Cfr. antiq. Ord. Gen. c. 12 n. 6.

30. — Si quis dimissionem postulet allegando causas secretas, invitetur ad eas Generali exponendas. Si renuat, tenetur, si ita Generali videbitur, Provinciali alterive Patri a Generali designato, eiusmodi causas sub secreto aperire, qui, illis examinatis, ad Generalem referat. Quod si id quoque renuat, sciat Superiores Societatis ei dimissionem concedere non posse (1). Proinde nemo legitime dimitti potest ob hanc solam rationem quod affirmet « dimissionem a Confessario approbari ». Omnibus autem litteris ad Generalem datis de dimissione sponte petita ob causas, quae natura sua secretum exigunt, inscribatur: « soli »; nec Provincialis has res cum Consultoribus tractet. Curet quoque, prudentiae et caritatis memor, praecognita dimittendi mente, talem Nostris et externis dare explanationem dimissionis quae iis satisfacere possit (2).

31. — Meminisse oportet « in virtute sanctae obedientiae prohiberi ne quis externos, inconsulto Provinciali, de sua dimissione in consilium adhibeat nisi in confessione, aut ullo modo externorum auxilio vel intercessione ad dimissionem a Superioribus obtinendam utatur » (3).

32. — Quae nn. 23 et 25 praescribuntur de tradendis litteris dimissionis, de procurando scripto testimonio acceptarum dimissionis litterarum, de documentis in archivo servandis, hic quoque applicentur.

CAPUT IV

DE DIMITTENDIS SACERDOTIBUS

33. — Ad dimittendos sacerdotes qui sollemniter professi non sint, eadem requiruntur causae, quae supra n. 3 allatae sunt. Quoniam tamen iuridica condicio eorum qui in sacris iam constituti dimittuntur, multo gravior quam ceterorum est, peculiarem quoque cautelam exigit; ex iuris enim praescripto, religiosi dimissi, qui propriam dioecesim amiserint,

(1) Cfr. C. VII d. 22 n. 5.

(2) Cfr. antiq. Ord. Gen. c. 12 n. 7.

(3) Coll. Decr. n. 308; Epit. nn. 84, 2º; 912.

sacros ordines exercere prohibentur, donec Episcopum bene-volum receptorem invenerint (1), et praeterea, si ob certa delicta dimittantur, aliis gravibus poenis sunt obnoxii (2). Accedit quod in Societate longior probatio admissioni ad ordines sacros praemittitur, « neque diffitendum est mirum videri, praesertim iudicibus externis, hominem qui per sat multos annos in Societate fuerit versatus atque adeo dignus habitus sit ut ad maiores ordines promoveretur, non multo post initum sacerdotium indignum existimari qui in religione retineatur » (3).

34. – Magna ergo sedulitate observentur haec praescripta Epitomes:

1º « Ut quis ad ordines sacros promoveatur requiritur ut in spiritu ac religiosis virtutibus bene profecerit et in vocatione stabilis sit ac firmus; qui autem talis non iudicetur, ad ordines ne promoveatur nisi prius emendatio satis longo temporis experimento fuerit probata; neve unquam promotio ut medium emendationis adhibeatur » (n. 364, 4º).

2º « Nemo ad inchoandam theologiam mittetur, nisi praemissis informationibus, a Provinciali cum suis Consultoribus examinandis, comperiatur in virtute ita satisfecisse ut de eius admissione ad ordines sacros prudenter dubitari nequeat » (n. 295 § 3).

35. – Immo, singularem adhibeant diligentiam Superiores ad bene cognoscendos et sedulo formandos Scholasticos, et ad *mature* dimittendos eos, qui Societati non satisfaciunt (4). « Mature » autem intelligendum est: saltem *antequam inchoent studia theologiae*; atque ita fiet ut dimissiones sacerdotum futurae sint quam rarissimae in Societate.

Romae, 1 iulii 1925.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI
Praep. Gen. Soc. Iesu.

(1) Can. 641; Epit. n. 95 § 2, 2º.

(2) Can. 670; Epit. n. 95 § 2, 3º

(3) P. Martin, 24 apr. 1904 (Ep. sel., p. 173).

(4) Cfr. Epit. n. 450 § 5.

APPENDIX

I. — FORMULAE LITTERARUM DIMISSIONIS

FORMULA PRIMA: *de iis qui nondum in sacris constituti sunt, quacumque de causa dimittantur.*

« N. Praepositus Provinciae (vel: Praepositus Viceprovinciae, Superior Missionis) N. Societatis Iesu, omnibus quorum interest, et in quorum notitiam hae litterae venerint, salutem in Domino.

Fidem facimus N., in Societate nostra aliquamdiu quidem vixisse, professionem tamen sollemnem non emisisse; quin potius legitime dimissum esse, liberum a votis et ab omni erga Societatem obligatione.

In cuius rei testimonium, eidem N. has patentes litteras, manu nostra subscriptas et officii nostri sigillo munitas, dedimus.

Loco, die, anno ».

FORMULA SECUNDA: *de sacerdotibus omnibus, quacumque de causa dimittantur, exceptis culpis de quibus in canone 670,*

Addatur formulae praecedenti, in fine paragraphi secundae: « Attamen nequit, extra religionem, ordines sacros exercere, donec Episcopum benevolum receptorem invenerit ».

FORMULA TERTIA: *de sacerdotibus dimissis ob culpas, de quibus in canone 670:*

Addatur formulae primae, in fine paragraphi secundae: « Attamen subiacet praescriptis canonis 670 ».

II. — FORMULAE TESTIMONII DE ACCEPTIS VEL TRADITIS LITTERIS DIMISSIONIS

FORMULA PRIMA: *testimonium ipsius dimittendi de acceptis litteris dimissionis.*

« Infrascriptus N. testatur se hodie accepisse litteras dimissionis a Societate (quas petierat).

Loco, die, anno ».

Haec formula ab ipso dimittendo integra scribatur.

FORMULA SECUNDA: *testimonium de traditis litteris dimissionis* :

« Infrascriptus N. testatur se, coram N. et N., tradidisse N. litteras dimissionis a Societate.

Loco, die, anno ».

Huic formulae duo etiam testes subscribant.

36.

31 Iulii 1925.

Missio in Insulis Marianis, Carolinis et Marshall Provinciae Baeticae attribuitur.

DECRETUM.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI

PRAEPOSITUS GENERALIS SOCIETATIS IESU.

Quinto iam elapso anno, ex quo perdifficilis in Marianis et Carolinis Insulis Missio (cui deinde complures additae sunt ex insulis Marshall), per manifestam Sanctae Sedis voluntatem Societati concredita, litteris nostris die 19 martii anni 1920 datis, sub immediato Praepositi Generalis regimine interim constituebatur et communibus omnium Hispaniae Provinciarum curis atque subsidiis excolenda tradebatur; tempus advenisse videtur de eius administratione aliquid certius firmitusque statuendi.

Quamquam enim omnes et singulae illae Provinciae, pro suo divinae gloriae propagandae studio, quemadmodum hanc Dominici agri partem non sine magnis sacrificiis adhuc excoluerunt, ita ad eam in posterum quoque colendam paratissimae profecto sunt; nemo tamen non videt istam in Societate singularem conditionem, quam singulares item rationes et incerta incipientis Missionis sors tunc suadebant, nunc, sorte illa, quantum praevidere licet, definita sine magno illius regionis atque ipsorum Missionariorum incommodo diu protrahi non posse.

Quare, cum post multa sive intra sive extra Societatem frustrata tentamina pro certo habeamus hunc evangelicum campum

neque a Sancta Sede aliis Missionariis, neque a nobis alius Assistentiae Provinciae committi posse; audita Praepositorum Provincialium Hispaniae et Patrum Assistentium concordi sententia, attentisque fervidis desideriis, quibus Toletana primum Provincia, eaque divisa, Provincia Baetica, aliarum Provinciarum exemplo, partem aliquam, et quidem hanc potissimum, inter infideles sibi assignari concupiebat; re diu multumque considerata ac precibus Sanctisque Sacrificiis Deo commendata, decernendum esse iudicavimus et hisce litteris decernimus: Missionem in Insulis Marianis, Carolinis et Marshall, quae hucusque a Praeposito Generali immediate pendebat et ab Hispaniae Provinciis, viribusque collatis, iuvabatur, deinceps uni Provinciae Baeticae attribuendam esse, cum omnibus iuribus et officiis quae, ad normam legum Societatis Iesu, Missionibus a Provincia dependentibus conveniunt.

Ad personas autem quod attinet, omnes et singuli Socii aliarum Provinciarum nunc praedictae Missioni legitime adscripti, Provinciae Baeticae in perpetuum applicati censeantur.

Omnes vero socii aliarum Provinciarum qui vi huius decreti Provinciae Baeticae applicantur, si in ea supremum diem obierint, praeter suffragia a Provincia Baetica iis persolvenda, eadem a pristina quoque cuiusque Provincia, in perennis caritatis testimonium, habeant; ipsi autem eiusdem Provinciae defunctis usitata suffragia ex caritate persolvant.

Porro ne Provincia, quae recens erecta magna Sociorum penuria laborat gravi hoc onere obruatur; fraterno auxilio interim per aliquot annos a ceteris Hispani Provinciis sublevabitur, eo modo quem re cum aliis Provincialibus collata statuendum censuerimus.

Hoc nostrum decretum, proximo die festo omnium Sanctorum Societatis (6 novembris) in praecipuis Hispanicarum Provinciarum domibus intra Hispaniae fines sitis, ad mensam legatur atque ab hac promulgatione plenam vim habeat; in ipsa vero Missione a Superiore cum omnibus Sociis eo meliore modo ac tempore, quo fieri poterit, communicetur.

Quod reliquum est, Beatus Parens noster Ignatius, sub cuius auspiciis haec decernuntur, intercedentibus illius Missionis Martyribus, dilectis filiis ibidem strenue laborantibus et Pro-

vinciae Baeticae eius curam tam generoso animo suscipienti, e caelo benedicat et apostolicos eorum labores in dies promoveat ad maiorem Dei gloriam.

Datum Romae, die festo S. P. Ignatii, 31 iulii 1925.

37

29 augusti 1925.

Petuntur statisticae aliaeque informationes ad relationem quinquennalem parandam S. Congregationi de Religiosis hoc anno exhibendam.

AD SOCIOS PRAEPOSITORUM PROVINCIALIUM.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTI.

Ex decreto S. Congregationis de Religiosis (8 martii 1922) debet Societas hoc anno ad Sanctam Sedem mittere primam illam relationem, ab omnibus Ordinibus et Congregationibus Religiosis ad normam can. 510 Codicis Iuris Canonici quinto quoque anno exhibendam (1).

Inter alia autem capita illud complectitur informatio, quod ad ministeria refertur et ad apostolica opera, quae in salutem proximorum vi nostri Instituti exercemus.

Aptissima quidem est haec, quae se sponte offert, occasio, ut in notitiam multorum id ignorantium (vel ex ipsis etiam qui informationem ex officio legent) vocemus, quanta Deus bona per nostram Societatem ubique terrarum operetur. Ut vero haec, non verborum eloquentia sed numerorum, ostendere possimus, omnino necesse est, ut Provinciae omnes opem nobis ferant in hoc informationis capite potissimum praeparando, certosque

(1) *Acta Ap. Sed.*, XIV (1922), pp. 278 sqq.

nuntios ac definitos numeros nobis suppeditent, quibus graphice ac per statisticas coram omnium oculis explicere liceat collectos laboris fructus in diversis actiosi nostri zeli exercitationibus.

Et quamquam non admodum fore molestum videtur id nobis officii praestare, quandoquidem non agitur de relatione aliqua concinnanda, sed de solis numeris aut brevissimis notis colligendis, quo facilius tamen omnia peragantur, duo schematum genera typis edita mittimus; alia per Provinciam a R. V. distribuenda ut a Superioribus domorum compleantur, alia in quibus notitiae ac numeri singularum domorum in summam redigenda erunt, quae omnium operum Provinciae conspectum generalem exhibeat; atque haec sola nobis restituenda sunt.

Praeter ea autem quae in schematibus quaeruntur, mittendus etiam est *index librorum* in Provincia editorum post ultimum anno 1923 ad Congregationem Generalem missum. Si hunc indicem excipias et relationem de numero alumnorum, quae facilius ad quinquennium extenditur, in reliquis ministeriis et operibus enumerandis sufficit ea describere quae ultimo anno (sive civili sive ecclesiastico pro more uniuscuiusque Provinciae) peracta sunt. Neque requirendae erunt a R. V. notitiae ex Missionibus a Provincia dependentibus; de his enim, quantum opus erit, investigandis, nos ipsi cum Missionibus agimus.

Scio equidem haec fere, sive in Litteris aedificantibus sive separatis foliis, a pluribus Provinciis typis iam mandari solere; his vero Provinciis parvi laboris erit haec ipsa in novam hanc formam redigere, quae nobis, in computu generali ministeriorum totius Societatis praeparando, magno erit adiumento.

Quare R^m V^m nomine Patris Nostri precor, ut Patrem designet solertem atque industrium, qui maxima diligentia et qua fieri possit fidelitate responsa quaestionibus in adiunctis foliis propositis colligenda atque quamprimum ad nos mittenda curet. Optimum sane esset si paradigmata ineunte octobri accipere possemus.

Ceterum non dubito quin R. V. pro suo in nostram Societatem amore, omni contendat nisu ac sollicitudine hoc mandatum exsequi, tam consentaneum sensibus ac factis N. S. P. Ignatii,

qui magnam semper adhibuit curam in divulgandis A. M. D. G. operibus, quae propter eandem divinam gloriam filii sui aggredebantur et peragebant.

Commendo me ss. SS.

Tusculi, 29 augusti 1925.

R^{ac} V^{ae}

Servus in Xto.

HENRICUS CARVAJAL

Secr. Soc. Iesu.

38.

7 octobris 1925

De bis centenaria commemoratione canonizationis SS. Aloisii et Stanislai rite praeparanda.

AD PROVINCIARUM PRAEPOSITOS.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTI.

R.^m V.^m non latet proximum annum 1926 bis centesimam nobis adducturum esse memoriam faustissimi illius diei, 31 decembris anni 1726, quo Summus Pontifex Benedictus XIII, ex Ordine Praedicatorum, angelicos nostros iuvenes Aloisium Gonzaga et Stanislaum Kostka Sanctorum fastis adscripsit. Quam commemorationem oblivione aut silentio praetermittere nobis profecto non licet: non quo, vano exteriorum apparatus studio permoti, invalescenti quidlibet temere commemorandi consuetudini (libidinem paene dixeris) morem gerere velimus; sed ut, gratum piumque animum erga Deum sanctissimosque Fratres nostros significantes, opportunam iuventutis iuvandae occasionem capiamus.

Velit igitur R. V. quid, pro suae Provinciae conditione, viribus, aliisque rationibus, faciendum sit iam nunc considerare et tempestive ea, praesertim in Collegiis, paranda curare, quae ex hac sollemni memoria veram et diuturnam utilitatem allatura putentur.

Cetera autem consilia prudenti R.^{ae} V.^{ae} electioni permittens, id unum urgere velim, ut omni qua fieri potest ratione, duorum carissimorum Caelitum cognitionem et devotionem in omnibus foveamus: in Nostris, in alumnis Collegiorum, in Seminariis, in ipso populo christiano.

Fatendum sane est plerisque in locis cultum Sancti Aloisii (ut de hoc solum loquar, utpote magis et universalius noto) proximis hisce annis refriguisse; alicubi etiam fere ignoratur angelicum Iuvenem ad Societatem Iesu pertinere; ubique certe longe abest ille devotionis fervor, qui omnium corda erga Sanctum Aloisium incendit auspicatissimo anno 1891, ut forte R. V. ipsa bene recordatur. Ecce nunc optima occasio aliquid simile tentandi!

In hunc finem, ut quam plurimi iuvenes ubique terrarum Sancti Aloisii exemplo ad pleniorē vitae christianae perfectionem excitentur, Pontificia nostra Universitas Gregoriana prae-eunte, quae tanto Patrono merito gloriatur eiusque castissimas exuvias in templo S. Ignatii fideliter custodit, Coetus quidam seu Comitatus Romae nuper constitutus est, cui praeest ipse Emus. Cardinalis Basilius Pompilj, Urbis Vicarius, eiusque membra, praeter Rectorem Universitatis Gregorianae et unum alterumve alium de Societate, e variis religiosis Familiis iuventuti educandae operam navantibus et e Seminariis vel ecclesiasticis Collegiis selecti sunt. Huius Romani Comitatus munus praecipuum erit communes et, quantum licebit, synchronas ubique promovere sollemnitates, ut iuventus catholica totius orbis, mente et corde coram suo Patrono una simul unita, ei suum obsequium una simul exhibeat. Mens est omnes catholicos iuvenes, per octiduanas aut saltem triduanas conciones rite dispositas, ad generale quoddam amplectendum vitae christianae propositum seu programma, ad Aloisii exemplum redactum, suaviter inducere, quo, subscriptis singulorum nominibus, sollemni veluti promissione, ad angelicum Iuvenem, pro sua quisque conditione et vocatione, imitandum impellantur. Huiusmodi vero pagellae, nominibus refertae apteque in libros compactae, Romam deinde deferrentur, Summo Pontifici prius conspiciendae, et postea ad aram Sancti Aloisii, a iuvenibus singulorum nationum legatis, ipso centenariae commemora-

tionis die, sollemniter deponendae. Eodem autem tempore toto catholico orbe cuncti iuvenes ad generalem Communionem invitandi erunt, et, illo proposito palam perlecto, omnes suam Sancto Aloisio consecrationem renovabunt.

Ad hoc obtinendum, oportet in primis consentientes habere Episcopos aliosque ex utroque clero, qui immediatam iuventutis curam exercent; pagellas parare, divulgare, explicare, colligere, aliaque multa tempestive parare. Quae omnia¹ exigunt ut in singulis Societatis Provinciis unus habeatur, qui recta cum Comitatu Romano communicet eiusque in hoc programme explicando personam gerat. Hunc virum eligat R. V., et quamprimum eius nomen et domicilium mihi aperire velit, ut P. Rectori Universitatis Gregorianaë, apud quem Comitatus Romanus sedem habet, illum indicare possim; qui inter se deinde communicabunt.

Optimum erit novas angelici Iuvenis vitae editiones et imagines parare et in vulgus spargere; qua etiam in re auxilio esse poterit Comitatus Romanus, qui notitias quoque bibliographicas et alia id genus praeberè poterit.

Quod de cultu S. Aloisii impensius fovendo commemoravi, idem sane curandum esset de Sancto Stanislao. Non equidem ignoro hunc seraphicum adolescentem, Societati nostrae a Beata Virgine donatum, in aliquibus regionibus minus quam Aloisium iuvenibus catholicis notum esse; sed hoc ipsum nobis forte imputandum, quod tam pretiosum maternae Deiparae erga nos benevolentiae pignus tamque lucentem lampadem nimis sub modio continuimus.

Hanc igitur occasionem nacti, etiam Sancti huius amabilissimi notitiam et devotionem diffundendam curemus, eo quoque fine ut, eius exemplo allecti, complures bonae spei iuvenes ad Christi stipendia in Societate nostra merenda convolent et ita, multiplicatis validis operariis, maior Dei gloria in dies amplificetur.

Commendo me R.^{ae} V.^{ae} sanctis Sacrificiis.

Romae 7 octobris 1925.

R.^{ae} R.^{ae}

Servus in Xto.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI

Praep. Gen. Soc. Iesu.

N. B. — Mox accipiet R. V. aliquot exemplaria epistolae Coetus Romani, cum nomine E.^{mi} Card. Pompilj, Urbis Vicarii, subscripto, qua singuli Orbis Episcopi ad Aloisianam commemorationem fovendam invitantur. R.^m V.^m rogo ut, per se vel per idoneos Patres, ad singulos Ordinarios qui in istius Provinciae territorio resident singula huiusmodi epistolae exemplaria quam primum mittenda curet; optandum autem est, ut non publicis tabellionibus deferenda committantur, sed a Nostrorum aliquo, quantum fieri potest, blandis verbis et apto modo ad manus Praesulum perferantur. Qua quidem huius epistolae pervulgandae ratione nos usuros esse ego ipse Summo Pontifici promisi, cum hac de re mecum agere dignaretur; et Beatissimus Pater eam valde sibi probari ostendit, utpote quae ad excitandum Episcoporum zelum maxime idonea videatur. Pro Episcopis cardinalitia dignitate insignitis peculiaris epistola paratur, cuius quoque exemplaria, si res ferat, ad R.^m V.^m mittentur eadem ratione distribuenda.

Cum vero haec executioni mandata fuerint, pergratum mihi erit a R. V. me certiore fieri.

39.

17 octobris 1925.

Missio Brasiliae Centralis a Provincia Romana seiungitur et in Viceprovinciam independentem erigitur.

DECRETUM.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI

PRAEPOSITUS GENERALIS SOCIETATIS IESU.

Missio Brasiliae Centralis, assiduis Provinciae Romanae curis sexaginta annos exculpta et a R. P. Francisco Xav. Wernz p. m., litteris die 25 decembris 1911 datis, certis finibus, sicut et reliquae duae Brasilienses Missiones, circumscripta, eo sociorum domorumque numero instructa est, ut de eius administratione iam non ab aliqua Provincia pendenti providendum esse duxerimus. Nam praeter tres Residentias, habet duo florentissima Collegia in duabus praecipuis sui territorii urbibus, Flumine Januario ac Sancti Pauli; Domumque Probationis Neo-Friburgi cum Collegio Nostrorum et Schola Praeparatoria: quae omnia optimam spem faciunt fore ut Missio sibi in posterum

satis esse possit. Quodsi nondum eo prosperitatis devenit, ut statim ad iustae Provinciae dignitatem evehatur, nihil tamen vetat quominus iam nunc Viceprovinciae nomine et iuribus decoretur; eo vel magis quod saepe hac via ad optatum incrementum celerius pervenitur.

Quare, Patribus Assistentibus in consilium adhibitis, auditis etiam sententiis tam Praepositi Provinciae Romanae et Superioris Missionis quam eorum Consultorum, aliorumque in utraque regione graviorum Patrum, Nos, magna illorum consensione confirmati, rebus omnibus diu ac diligentissime perpensis et potissimum Divini Spiritus lumine saepius implorato, decernendum esse putavimus, atque ad normam decretorum 275 et 276 decernimus ac declaramus: Missionem Brasiliae Centralis, adhuc Provinciae Romanae subiectam, hisce nostris Litteris in veram atque independentem Viceprovinciam erigi, cum omnibus iuribus, privilegiis ac facultatibus, quae Viceprovinciis independentibus ex Instituti nostri praescripto debentur.

Novae Viceprovinciae porro nomen, fines, bona sint eadem quae Missio hucusque habebat.

Ad socios vero quod attinet, ii omnes in Viceprovinciam Brasiliae Centralis sunt cooptandi, qui hactenus Missioni stabili modo erant adscripti, dummodo ad Provinciam Romanam pertinuerint; Socii enim aliarum Provinciarum in Missione nunc forte degentes, ad normam decreti 277, ad suam quisque Provinciam in posterum quoque pertinere pergent.

Socii denique omnes, e quibus universa Provincia Romana constabat, ad gratiae memoriae mutique amoris testimonium, etiam peracta seiunctione, ordinaria pro vita functis suffragia inter se persolvant.

Hoc nostrum decretum in omnibus tam Romanae Provinciae quam Viceprovinciae Brasiliae Centralis domibus, proximo die festo Immaculae Conceptionis Beatae Mariae Virginis, 8 decembris 1925, usitato more palam super mensam perlegatur et ex eo die plenam vim obtineat.

Faxit Deus ut, quae ad solam eius maiorem gloriam a Nobis statuta sunt, rata ipse habeat et confirmet; atque, Deipara Virgine Immaculata ac Beatis quadraginta Martyribus et Ven. Iosepho Anchieta intercedentibus, novae Viceprovinciae socii

adeo merito augeantur et numero, ut in latissimo campo sibi commisso, exemplo Maiorum secundum Societatis Institutum laborantes, uberiores in dies fructus referant in salutem animarum.

Datum Romae, die festo S. Margaritae Mariae Alacoque,
17 octobris 1925.

L. ✠ S.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI
Praep. Gen. Soc. Iesu.

HENRICUS CARVAJAL
Secr. Soc. Iesu.

40.

17 octobris 1925.

*Missio Brasiliae Meridionalis a Provincia Germaniae Superioris
seiungitur et in Viceprovinciam independentem erigitur.*

DECRETUM.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI

PRAEPOSITUS GENERALIS SOCIETATIS IESU.

Quod iampridem R. P. Franciscus Xav. Wernz p. m. de Missionibus Brasiliensibus persenserat et apte parandum curaverat, hoc nunc, sin minus ad plenum exitum deducendum, saltem ultra provehendum propiusque disponendum videtur. Cum enim Decessor Noster, die 25 decembris 1911, tres Missiones Brasilienses certis finibus circumscriberet, id se facere profitebatur, cum alias ob causas, tum etiam ut praepararet « novarum Provinciarum constitutionem ».

Et sane ut ad solam Missionem Brasiliae Meridionalis oculos convertamus, eam assiduis diligentissimisque primum Germaniae dein Germaniae Superioris Provinciae curis, eo prosperitatis devenisse reperimus, ut sui iuris fieri tuto valeat. Praeter enim Seminarium provinciale Leopoldense, tria florentissima Collegia habet cum duobus Convictibus, Residentias omnino duodecim, parvas eas quidem sed variis in locis opportune sitas,

et (quod pluris hac in re est faciendum) in urbe Parecy-Novo Domum probationis quae spem futuri incrementi haud dubiam praebet. Usu enim iam diuturno cognovimus eas regiones quae propter maius Dei obsequium propriis viribus gradatim prudenterque relinquuntur, aut uberiore divina benedictione fecundatas aut diligentiore humana industria excultas, alacrius evolvi novisque vocationibus auctas ad iustae Provinciae amplitudinem celerius pertingere.

Accedebat crescens difficultas regionem, et loco et moribus tam dissitam tamque feliciter in dies progredientem, serio atque pro rei merito efficaciter administrandi per Praepositum Provinciae, quae novis pariter incrementis in proprio territorio augetur multiplicibusque negotiis quotidie magis implicatur.

Itaque auditis et mirum in modum consentientibus, cum Praepositi Provincialis ac Superioris Missionis eorumque Consultorum aliorumque gravium virorum, tum Patrum Assistentium iudiciis, et divina ope enixe implorata, pro ea potestate quam Litterae Apostolicae et Constitutiones Praeposito Generali tribuunt, Missionem Brasiliae Meridionalis cum omnibus eius bonis ac domibus a Provincia Germaniae Superioris disiungimus, atque Viceprovinciam independentem erigimus et constituimus, eodem nomine nuncupandam et iisdem finibus circumscriptam, quibus hactenus Missio definiebatur; eique omnia iura et facultates et privilegia conferimus, quibus Viceprovinciae independentes secundum nostrum Institutum potiuntur.

Ad Socios quid attinet, quotquot e Provincia Germaniae Superioris nunc in Missione stabiliter versantur, eos omnes nova Viceprovincia sibi adscriptos habeat. Aliarum vero Provinciarum sodales, qui eidem applicati erant, eadem porro ratione applicati maneant. Provincia Germaniae Superioris autem genuino S. Patris Ignatii spiritu animata maiusque Dei obsequium tantum anhelans se promptam declarat novellam Viceprovinciam sicut usque adhuc fecit ita in posterum, primis annis, pro viribus adiuvere.

Socii denique omnes, e quibus universa Provincia Germaniae Superioris constabat, ad gratae memoriae mutique amoris te-

stimonium, etiam peracta seiunctione, ordinaria pro vita functis suffragia inter se persolvant.

Hoc nostrum decretum proximo die festo Immaculatae Virginis Conceptionis, 8 decembris 1925, in praecipuis saltem Provinciae et futurae Viceprovinciae domibus, usitato more palam super mensam legatur et ex eodem die plenam suam vim obtineat.

Datum Romae, die festo S. Margaritae Mariae Alacoque,
17 octobris 1925.

L. ✠ S.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI
Praep. Gen. Soc. Iesu.

HENRICUS CARVAJAL
Secr. Soc. Iesu

41.

17 octobris 1925.

Mittuntur exemplaria libelli « Practica quaedam ad Formulam scribendi » et paradigmata informationum.

AD PROVINCIARUM PRAEPOSITOS.

REVERENDE IN CHRISTO PATER:

P. XTI.

Hisce diebus in lucem prodiit libellus « Practica quaedam ad Formulam scribendi » novis Epitomes praescriptis accommodatus, novisque curis recognitus atque a Patre Nostro approbatus. Huius libelli recta hinc ad singulas istius Provinciae domos tot exemplaria mittimus quot (secundum normas infra expositas) necessaria visa sunt. R^{ae} V^{ae} tamen plura insuper destinamus ut defectus, sicubi forte sunt, supplere aut futuris Provinciae necessitatibus providere possit.

Accipiet quoque R. V. simul cum his litteris paradigmata informationum separatim ad leges novae instructionis typis edita. Haec autem ideo mittuntur ut exemplo sint secundum quod R. V. accurate conficienda curet folia, quae deinceps in informationibus Romam mittendis adhiberi debebunt.

Commendo me sanctis Sacrificiis.

Romae, 17 octobris 1925.

Rae Vae

Servus in Xto.

HENRICUS CARVAJAL

Secr. Soc. Iesu.

MONITUM.

Quae mittuntur exemplaria libelli « Practica quaedam ad Formulam scribendi » ita sunt distribuenda, ut in singulis domibus singula apud se habeant exemplaria:

- 1) Superior.
- 2) Minister aliique Consultores domus.
- 3) Instructor tertiae Probationis et Magister Novitiorum eiusque Socius.
- 4) Consultores Provinciae.
- 5) Admonitor Superioris.
- 6) Praefecti studiorum et Examinatores NN.
- 7) Examinatores Candidatorum et Neo-Sacerdotum.
- 8) Moderatores libellorum periodicorum.
- 9) Stabiles Censores librorum.
- 10) Bibliothecae Patrum et Scholasticorum (Novitiis exclusis).
- 11) In domibus tertiae Probationis tot exemplaria praesto sint quot Patres Tertiani esse solent.

Nota. — Si exemplaria Roma missa non sufficiant, recurratur ad Provincialem, penes quem plura exemplaria sunt, ad usum Provinciae destinata. Item, si quae supersint, ad Provincialem remittantur.

42.

21 novembris 1925.

Nova formula renuntiationis bonorum cum omnibus Provinciis communicatur.

AD PROVINCICIARUM PRAEPOSITOS.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTI.

Communico cum R. V. formulam, secundum quam documentum scriptum renuntiationis bonorum deinceps conficiendum erit. Si vero ista Provincia peculiari de causa aliquid in hac Formula mutare necessarium iudicet, id mihi R. V. mature proponat. Minime autem intenditur ut haec Formula in foro etiam civili valeat; sed praeterea praestanda erunt omnia quae requiruntur ut renuntiatio, quantum fieri potest, etiam iure civili effectum consequatur (cfr. Coll. Decr. n. 178 § 2; Epit. n. 483 § 2).

Hac occasione quaedam notare velim:

1° Secundum proximae Congregationis Generalis decretum, renuntiatio plerumque brevi ante ultima vota facienda est, et, nisi aliud statuerit Generalis, ante haec vota emissa effectum non consequitur (Coll. Decr. n. 176 § 2; Epit. n. 481 § 2).

2° Si quae bona in favorem Societatis renuntientur, semper ad validitatem requiritur acceptatio Generalis, nisi agatur de ea summa, cuius applicatio Provincialibus permittitur (Coll. Decr. n. 181 § 1; Epit. n. 490 §§ 2 et 5). Ideo etiam ea de causa in nova editione libelli *Practica quaedam ad Formulam scribendi* n. 68 dicitur: « Informationes satis mature Romam mittantur, ut promovendi... omnia quae promotioni praemittere debent... tempestive peragere valeant... ».

3° Bona hereditaria, secundum decretum Congregationis XXVII, simpliciter abdicanda sunt, ita ut, si quae post susceptum gradum Nostris obveniant, declarare debeant se ad haec iam nullum ius habere (Coll. Decr. n. 179, 2°; Epit. n. 484, 2°). Si quis vero bonis renuntiaturus peculiarem aliquam difficultatem in facienda tali abdicatione praevideat, Generalis consulatur.

4° Vix opus est monere Nostros, post emissa ultima vota, neque iam ullam bonorum dispositionem valide facere neque renuntiationem semel factam mutare posse (cfr. Epit. n. 491 § 1).

5° Curandum est ut haec materia in tertia probatione accurate omnino explicetur, ita ut Tertiani probe intelligant et de quibus bonis disponere valeant, et in quosnam fines, secundum mentem S. Patris, ea applicanda sint (utrum in pia opera, an forte in consanguineos), et, si quae Societati elargiri velint, quomodo circa horum applicationem se habere debeant.

Commendo me SS. SS.

Romae, die 21 novembris 1925.

R.^{ae} V.^{ae} servus in Xto.
WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI
Praep. Gen. Soc. Iesu.

FORMULA RENUNTIATIONIS BONORUM.

(Epit. n. 485).

Ego N., Scholasticus (*vel*: Coadiutor temporalis) approbatus Societatis Iesu, partem cum Christo egeno et paupere habere cupiens, re diligenter considerata coram Domino, plene et irrevocabiliter renuntio bonis meis et iuribus qualibuscumque, tam quae actu habeo, etiam mihi ignota (1), quam quae inter hanc renuntiationem et ultima vota ad me forte pervenient, et de his dispono in favorem N. (2).

Bona haereditaria post ultima vota ad me perventura; ad mentem Collectionis Decretorum n. 179, 2°, simpliciter abdicō. Quaecumque vero post eadem vota titulo donationis vel legati

(1) Si renuntians putet se nulla bona vel iura actu habere, addat: «quamquam puto me nunc nulla habere» (Epit. n. 485 § 1, 2°).

(2) Hic indicentur bona, de quibus disponitur, et personae physicae vel morales, in quarum favorem de iis disponitur. Si autem dispositio fiat in favorem plurium, indicetur clare quae bona singulis relinquuntur, etiam cuinam bona forte ignota.

mihi obtingent, ea Societati acquiri et secundum eiusdem Institutum applicanda esse intelligo.

Haec renuntiatio post vota demum valere incipiet (1).

Omnia autem intelligi volo secundum spiritum Constitutionum Societatis Iesu, quam ut matrem amplexus sum et in reliquos dies omnes ut matrem fovebo.

Ita me sentire ac disponere sancte testor et mea manu nomen subscribo.

Tali tempore et loco.

N. N.

Formulam manu sua renuntians scribat in charta formae romanae (circiter 26 cm. longa et 20 cm. lata, anglice 10 $\frac{1}{2}$ et 8 unc.) duobus exemplaribus (tribus in Viceprovinciis Missionibusque dependentibus), quorum unum Romam a Provinciali mittatur, alterum in archivo Provinciae servetur (tertium in archivo Viceprovinciae vel Missionis); in alio autem folio in archivo Provinciae (et Viceprovinciae vel Missionis) servando scribantur pactiones, si quae sint, cum parentibus initae, promissionesve ab iis factae (Coll. Decr. n. 180 § 2; Epit. n. 485 § 2).

43.

30 decembris 1925

Solvitur dubium de duratione facultatum vicennalium Leonis XII.

AD PROVINCIARUM PRAEPOSITOS.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTI.

Ad omne dubium praecavendum, quod alicui forte e Nostris subrepere possit, mandante Patre Nostro, R^m V^m certiore facio facultates vicennales, a Leone XII per Litteras Apostolicas «Plura inter» die 11 iulii 1826 Societati concessas

(1) Hoc omittatur si quis, ad normam Coll. Decr. n. 179, 4° (Epit. n. 484, 4°), cum facultate Generalis ante tempus ultimorum votorum renuntiationem faciat, quae statim suum effectum consequatur.

et ab eius Successoribus singulis vicenniis renovatas, vim suam servaturas esse, non quidem solum usque ad diem 27 ianuarii anni 1926 mox ineundi, sed usque ad diem 11 iulii eiusdem anni. Nam, etsi proxima vice, peculiaribus de causis, facultatum renovatio in mensem ianuarium anticipata fuerit, id, fatentibus peritis, nihil ademit consuetae durationi earumdem facultatum, quas Leo XII a «data praesentium», id est a die 11 iulii, concessas esse diserte edixit.

Interea vero curabit Pater Noster harum facultatum renovationem parare et obtinere, quam deinde tempestive cum universa Societate opportuna ratione communicabit.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 30 decembris 1925.

R^{ae} V^{ae}

Servus in Xto.

HILARIUS AZZOLINI

Vicesecr. Soc. Iesu.

II. — PRO PROVINCIIS, MISSIONIBUS, DOMIBUS.

44.

19 aprilis 1925.

Sociis Assistentiae Hispaniae indicuntur suffragia pro insigni benefactore Exc.^{mo} D.^{no} Claudio Lopez a Comillis.

AD PRAEPOSITOS PROVINCIARUM ASSISTENTIAE HISPANIAE.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTI.

Hoc ipso mane telegramma misi R^{ae} V^{ae} quo commendabam ut pro Exc.^{mo} D.^{no} Claudio Lopez, Marchione a Comillis, heri vita functo, suffragia fundatoribus decreta offerrentur.

Quanta enim egregius hic vir, de religione catholica optime meritus, beneficia imprimis Hispaniae Assistentiae contulerit, probe R. V. atque omnes noscunt; cum, ut alia omittam, in omnium oculis ver-setur Seminarii Pontificii Comillensis aedificium, quod ille, genitoris desideria et promissa exsecutus, a fundamentis excitavit, et largis deinde eleemosynis donare usque ad vitae finem perseveraverit.

Idcirco Societas nostra ex multo iam tempore eum insignibus suis benefactoribus annumerabat, at quominus fundatoris iura ipsi attribueret nonnullae in nostris legibus obstabant difficultates. Quae cum per recentem disciplinam, multiplices fundatorum gradus inducentem, fuerint sublatae, nuperrime ex communi iudicio Patrum Assistentium illi simul cum eius patre D.^{no} Antonio iura fundatorum in tota Hispaniae Assistentia, ad normam decreti 215 § 2, concedenda constitueram.

Quod vero, Divinae Providentiae consilio, adhuc viventi manifestare non licuit, id nunc in vita functi levamen quantocius tribuere volumus.

Curet igitur R. V. ut hae litterae cum omnibus suae Provincia sociis communicentur; qui oblati suffragiis minime contenti, memores sint illius S. P. Ignatii (*Const. P. IV. c. I. n. 6*) pulcherrimae exhortationis: « Tum fundatoribus tum etiam ipsorum necessariis, et quoad

vivunt et postquam obierint, peculiariter sese devinctam esse Societas, ex caritate cognoscat; ut omni officio illos prosequatur, quod a nobis, iuxta minimam hanc nostram professionem, ad divinam gloriam praestari possit ».

Commendo me ss. SS.

Romae, 19 aprilis 1925.

Rae Vae

Servus in Xto.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI

Praep. Gen. Soc. Jesu.

45.

31 iulii 1925.

Epistola Patris Nostri ad Socios Missionum Aegypti, Armeniae, Syriae, post earum visitationem nuper peractam.

AD SOCIOS MISSIONUM PROVINCIAE LUGDUNENSIS.

MES RÉVÉRENDIS PÈRES ET BIEN CHERS FRÈRES,

P. C.

La visite des Missions de votre Province en Orient m'a causé deux grandes joies: la joie de vous en procurer les consolations, les encouragements et les grâces; puis la joie d'entendre le P. Visiteur rendre bon témoignage de votre esprit religieux, de votre zèle et de la prospérité de vos œuvres. Tout cela, il est vrai, n'était pas nouveau pour moi, mais il m'a été très doux d'en recevoir une nouvelle confirmation. Et avec vous je remercie la Bonté Divine qui a daigné bénir vos travaux.

Depuis lors, j'ai conçu le projet de vous écrire une lettre pour vous exprimer toute ma satisfaction de l'œuvre apostolique que vous accomplissez en Orient, — c'est ce que je fais maintenant de très grand cœur, — et pour m'entretenir avec vous des moyens de rendre votre zèle plus efficace encore pour la plus grande gloire de Dieu et le salut des âmes.

Soyez de vrais Missionnaires de la Compagnie de Jésus. — En l'écrivant j'entends bien m'adresser à tous sans exception: Pères, Scolastiques et FF. Coadjuteurs; à tous, c'est-à-dire aussi bien à ceux qui travaillent dans l'enseignement supérieur et dans les Collèges, à ceux qui s'adonnent à des œuvres scientifiques de tous genres, qu'à ceux qui sont occupés dans le ministère proprement dit. Les efforts des premiers qui

s'adressent aux élites et qui se traduisent par des œuvres dont la valeur s'impose à tous: — éducation et instruction des clercs et des laïcs, œuvres de presse, travaux scientifiques de langues et d'histoire, observatoires, bibliothèque Orientale et imprimerie, — obtiennent des résultats fort consolants et renforcent singulièrement l'autorité et la puissance apostolique de ceux qui travaillent directement au salut des âmes.

Soyez donc tous de vrais Missionnaires de la Compagnie. — Faut-il vous rappeler que la première vertu du Missionnaire est l'amour de Dieu, une ardente charité qui ne pouvant être contenue se répand à l'extérieur, et se manifeste par un zèle tout apostolique? Il en résulte que plus vous serez unis à Dieu par la charité, plus vous réaliserez en vous l'idéal de l'Institut: idéal de générosité, d'abnégation, de mortification et de désintéressement, plus aussi votre apostolat, béni de Dieu, produira des fruits de salut et de sainteté. Plus vous serez parfaits, plus aussi votre apostolat sera fécond. Et c'est pour cette raison que S. Ignace dans les Constitutions (P. X. nn. 1 et sq.) nous recommande dans l'apostolat d'attacher plus d'importance aux moyens surnaturels qu'aux moyens naturels, à ceux qui nous unissent à Dieu qu'à ceux qui nous préparent et nous disposent à travailler parmi les hommes. Les uns et les autres sont nécessaires, mais, en fin de compte, les plus beaux dons naturels tirent toute leur efficacité des vertus surnaturelles et par dessus tout de la charité qui unit à Dieu et obtient de Lui la grâce qui féconde l'apostolat.

Ces principes vous sont trop connus pour que j'y insiste davantage et je me hâte d'ajouter qu'un vrai Missionnaire parce qu'il aime Dieu, aime les âmes et spécialement les âmes qui lui sont confiées, celles qui l'entourent et au milieu desquelles il doit vivre. Vous devez donc, selon le poste que vous a confié la Sainte Obéissance, aimer vraiment les enfants et les jeunes gens que vous avez mission d'instruire, les fidèles de tous les Rites qui vous approchent et l'immense foule de Musulmans et de Schismatiques qui vous entoure. Les aimer c'est leur porter cet amour surnaturel qui voit en eux des enfants de Dieu ou au moins des âmes rachetées par le sang de N. S. J. C.; les aimer c'est, sans s'aveugler sur leurs défauts, voir surtout leurs qualités; c'est se taire résolument et toujours sur le mal pour ne pas diminuer l'estime à laquelle ils ont droit et garder toujours intacte la flamme de votre zèle apostolique. En effet, à trop regarder les défauts de ceux que nous avons mission de former ou d'évangéliser, surtout à trop en parler, on perd peu à peu le courage si nécessaire à l'apôtre, on s'attriste, on se blase et finalement on s'annihile. Rappelons-nous plutôt les accents

avec lesquels S. Fr. Xavier parlait des Indiens et des Japonais, comment S. P. Claver accueillait ses pauvres nègres et se faisait leur esclave, comment les BB. Martyrs du Canada, jamais découragés par l'inconstance et la trahison des Indiens, aimaient ces âmes que Dieu leur avait confiées. Comment y réussissaient-ils? En mettant en pratique le conseil de S. Ignace; dans ces Japonais, dans ces Indiens et dans ces Nègres ils voyaient N. S. J. C. et cela leur suffisait pour tout embellir, pour tout rendre aimable, pour remplir leur âme de paix et d'une sainte allégresse.

Cet amour des âmes qui remplit le cœur du Missionnaire ne se traduit pas simplement par la bienveillance des jugements et des paroles, il s'exprime aussi et surtout par des actes, par le don absolu de soi-même aux âmes, à l'exemple de N. S. J. C. Dès lors la vie du Missionnaire, que celui-ci soit prédicateur, directeur d'écoles ou écrivain, professeur ou surveillant, est tout entière ordonnée vers un but unique: faire le plus grand bien surnaturel possible aux âmes qui lui sont confiées. Cette pensée, j'allais dire cette passion dominante envahit toute son âme si bien qu'elle y étouffe peu à peu toutes les autres aspirations de l'amour-propre, de la sensualité, de l'égoïsme sous toutes ses formes. Il vit uniquement pour gagner des âmes à Dieu et peut dire comme S. Paul: *omnia omnibus factus sum*: Je me suis fait tout à tous.

Ces paroles expriment parfaitement le caractère du dévouement d'un vrai Missionnaire. Se faire tout à tous c'est s'adapter le plus parfaitement possible au peuple que l'on doit évangéliser. La tendance de l'égoïste est de se faire le centre de toutes ses aspirations et de tout ce qui l'entoure. Il ramène tout à lui. La vraie charité nous oblige pour ainsi dire à nous décentrer, à nous orienter vers le bonheur des autres, à nous adapter continuellement aux âmes avec lesquelles nous sommes en relations. On n'agit pas de même dans l'apostolat avec un homme mûr et un enfant, avec un catholique ou un schismatique, avec un chrétien ou un musulman. Il faut savoir se faire tout à tous, s'adapter aux différents âges, aux différents Rites, aux différentes Religions.

Pour vous, mes RR. PP. et mes biens chers FF. qui devez faire du ministère dans ce « Proche Orient », la première adaptation à accomplir est celle de la langue. Votre premier devoir, dans la mesure où cet effort vous est encore possible, est d'acquérir une telle connaissance de la langue Arabe qu'elle ne soit jamais une barrière entre vous et ceux que vous devez évangéliser, mais au contraire qu'elle vous soit un auxiliaire puissant pour gagner la bienveillance des indigènes, ouvrir leur cœur, et éclairer leurs âmes.

Vous adapter à ces peuples d'Orient ce sera encore acquérir les connaissances nécessaires sur leurs mœurs et leurs coutumes, sur leur histoire et leur Religion. C'est un champ très vaste qui s'ouvre devant vous. Il faut le cultiver dans la mesure où vos forces, vos occupations et la direction de vos Supérieurs vous le permettront. Il s'agit, en effet, d'une histoire qui remonte loin dans le passé, de la connaissance des différents Rites et de leur Liturgie, des Schismes et de l'Islamisme. Toutes ces connaissances, à des degrés divers cependant, sont de nature à vous mettre à l'unisson des peuples au milieu desquels vous vivez et vous aideront puissamment à profiter de ces occasions providentielles où une parole, une conversation bien adaptées pénètrent le cœur, le remuent et l'acheminent vers la lumière de la Foi. Elles vous guideront dans votre effort pour étudier avec sympathie des peuples divers et complexes, mais attachants cependant par bien des côtés lorsqu'on sait trouver le chemin de leur cœur.

Vous faire tout à tous ce sera vous adapter aux différents Rites parmi lesquels vous travaillez depuis longtemps. Il y a parfois des difficultés, des malentendus inévitables. Il ne faut pas s'en effrayer mais les résoudre conformément au désir commun de l'Eglise et de la Compagnie dans un esprit d'humilité, de paix et de charité. Pour cela deux dispositions sont nécessaires: la parfaite obéissance aux directions de la Ste Eglise et un effort de bienveillance et de charité pour bien comprendre le point de vue de la Hiérarchie Orientale et les motifs de leurs réclamations.

Les directions de l'Eglise, spécialement depuis le pontificat de Léon XIII, sont parfaitement claires. Les Souverains Pontifes ne se sont pas bornés à donner des décisions particulières, à trancher des difficultés locales, mais embrassant d'un seul regard l'immense foule des Schismatiques du monde entier ils ont cherché les moyens les plus efficaces pour faciliter leur retour à l'unité catholique. Connaissant leurs préjugés contre l'Eglise Latine ils ont compris qu'il fallait que les Schismatiques convertis se trouvaient chez eux dans l'Eglise Romaine. Et c'est pour cela qu'ils ont si constamment favorisé les Rites catholiques où les Schismatiques savent qu'ils retrouveront leur Liturgie, leurs chants, leur langue, leurs prières, leurs cérémonies: toute une part — et la plus sensible à leur cœur et à leur imagination — de leurs traditions religieuses. C'est pour toutes les âmes sincères et de bonne foi diminuer le fossé qui les sépare de Rome. C'est donc une grande pensée apostolique qui a inspiré les directions de l'Eglise de Rome. Il résulte de là que nous devons, comme l'Eglise le désire, favoriser la prospérité des Rites, diriger vers eux les Schismatiques et les meilleurs catholiques, aider leurs prêtres et leurs Evêques, nous bien

garder de gêner et de contrecarrer leurs œuvres. Nous sommes près d'eux pour les secourir, pour leur préparer la voie et, dans la mesure où c'est possible, les mettre à même de se passer de nous.

A cette parfaite obéissance aux directions de l'Eglise il faut ajouter un effort d'adaptation aux pensées et aux désirs des différentes Eglises Catholiques Orientales: comprendre leur ambition de la prospérité de leur Rite et en conséquence leur désir de ne rien perdre des éléments qui peuvent lui donner plus de relief et de force. Ils regrettent parfois que nos élèves, leurs ouailles, n'acquièrent pas assez chez nous la connaissance et l'amour de leur Rite, qu'après leur éducation, devenus hommes, ils s'en désintéressent, continuent à suivre le Rite Latin ou bien abandonnent toute pratique religieuse. N'y a-t-il pas là un désir légitime? Ne serait-ce pas sagesse de notre part de leur donner satisfaction avec bonne grâce et dans une pensée apostolique, dans la mesure où cette adaptation est compatible avec la marche d'un grand Collège. On ne peut nier que ces aspirations de la Hiérarchie Orientale soient en pleine conformité avec les directions de l'Eglise. La vraie solution n'est-elle pas d'y répondre avec la même largeur d'esprit et la même grandeur d'âme qu'elles ont été conçues. Partout le Missionnaire doit se faire tout à tous, partout il doit s'adapter aux âmes au milieu desquelles il travaille. C'est nécessaire et difficile partout, mais dans aucun pays, peut-être, plus difficile que dans vos Missions. La difficulté ne doit pas vous rebuter, mais au contraire vous exciter à vous montrer de dignes fils de la Compagnie de St. Ignace qui voulait que nous servions les âmes avec un absolu désintéressement: *omni emolumento posthabito*. C'est ainsi que vous serez de vrais Missionnaires.

Mais ce n'est pas tout encore; il ne suffit pas que vous soyez des Missionnaires zélés, oublieux de vous-mêmes, dévoués, il faut que vous soyez de vrais missionnaires de la Compagnie de Jésus. La Compagnie a-t-elle donc une conception spéciale de l'apostolat? Pour répondre à cette question il suffit de se rappeler sa devise: *Ad Maiorem Dei Gloriam*. Nous travaillons dans les Missions, nous y faisons du bien, mais y faisons-nous le plus grand bien possible? Pour mieux répandre la Foi et servir l'Eglise dans un pays, il faudrait changer de moyens, s'adapter à des besoins nouveaux. Ces moyens les changeons-nous? cette adaptation la faisons-nous? Les œuvres dont nous nous occupons sont fécondes, mais ces mêmes œuvres ne pourraient-elles pas être faites par d'autres afin que nous puissions nous porter à des œuvres plus importantes, à des nécessités spirituelles plus extrêmes? St. Ignace pensait que nous devions abandonner les Missions quand elles étaient suffisamment organisées pour porter notre activité au secours d'âmes plus abandonnées. Vous le voyez, mes RR. PP. et

mes biens chers FF., c'est toujours la même Règle: *Ad Maiorem Dei Gloriam*.

Que votre chère Province ait généreusement travaillé pour réaliser de son mieux l'idéal de St. Ignace, il n'est pas permis d'en douter. Il suffit pour s'en convaincre de lire les travaux que vous avez publiés sur vos Missions à l'occasion de l'Exposition. Par la nature même du pays que vous aviez à évangéliser, votre apostolat devait être un apostolat de préservation de la Foi chez les Catholiques entourés de Musulmans et de Schismatiques, et aussi un apostolat de conquête spécialement parmi ces derniers. Des résultats fort consolants ont été obtenus; les Rites ont fait des progrès réels depuis les débuts de la nouvelle Mission. Aussi, en pensant devant Dieu aux intérêts de ces régions que vous évangélisez et à la meilleure direction à donner à votre apostolat je suis arrivé à cette conclusion qu'actuellement vous devez vous tourner résolument vers l'apostolat de conquête. Ce ne sont pas les champs d'apostolat qui manquent soit en Haute Egypte, soit en Syrie et parmi les groupes les plus importants des Arméniens dispersés, ni l'espérance d'une moisson fructueuse, ni la bonne volonté de la hiérarchie Orientale. Ce sont les ouvriers. Mais c'est une consolation pour moi de savoir qu'on en prépare pour l'avenir et je compte pour le présent sur la sagesse de vos Supérieurs qui s'inspirant des principes de St. Ignace sauront faire une répartition des Missionnaires qui leur permettra de répondre aux besoins les plus urgents réclamés par la plus Grande Gloire de Dieu. Lorsque les Missions seront résolument engagées dans cette voie je ne doute pas que la Bonté Divine leur envoie de nombreuses vocations de l'Orient même et de France.

Il vous reste encore une tâche difficile pour l'avenir, tâche à laquelle la Compagnie a le devoir de se préparer. Je veux parler de l'apostolat parmi les Musulmans. Jusqu'ici le monde Musulman a opposé une barrière presque infranchissable à la pénétration du Catholicisme. Les conversions qui se font dans son sein sont rares, difficiles, incertaines, et lorsqu'elles ont lieu elles entraînent avec elles des difficultés matérielles et morales qui sont parfois au-dessus des forces des convertis. Pourtant peut-on agir pratiquement comme si la masse Musulmane était exclue de la volonté salvifique de N. S. J. C.? Faut-il se résigner à penser qu'il n'y a rien à faire pour eux? Beaucoup s'y refusent; des hommes généreux se sont mis à l'œuvre, et surtout le Souverain Pontife, préoccupé de la grande misère spirituelle de l'Islamisme, veut que l'on prie pour hâter l'heure de la Providence où enfin la lumière du Catholicisme pourra largement pénétrer parmi les Musulmans. Il demande aussi qu'on prépare cette grande œuvre par tous les travaux d'approche qui sont à la portée des Missionnaires et dont les principaux sont

les œuvres de charité et la diffusion des idées catholiques par la presse. Est-ce que la Compagnie qui, encore une fois, s'efforce de promouvoir la plus grande gloire de Dieu, peut s'abstenir de participer à cette œuvre d'une portée apostolique si considérable et se refuser à préparer les voies à l'évangélisation des Musulmans?

Cette œuvre, mes RR. PP. et mes bien chers FF., vous l'avez déjà commencée par vos travaux scientifiques si estimés non seulement des savants Européens, mais aussi des savants du monde Arabe et Musulman. La voie est donc ouverte. Il s'agit seulement d'y avancer avec résolution et méthode. J'engage donc vivement les Supérieurs à faire les sacrifices nécessaires pour promouvoir à Beyrouth un centre d'études arabes et islamiques qui, aidé et facilité par les deux instruments de choix que sont la Bibliothèque Orientale et l'Imprimerie, pourra exercer une influence notable dans le monde musulman lettré. Par là on pourra peu à peu faire mieux connaître aux Musulmans la Religion Catholique, dissiper leurs préjugés, établir une atmosphère de sympathie qui préparera l'avenir. Et c'est où revient la nécessité impérieuse dont j'ai déjà parlé d'acquérir une connaissance profonde de la langue Arabe, des coutumes et de la religion Musulmane. Est-ce qu'en réalité la difficulté d'établir le contact avec les Musulmans ne vient pas trop souvent d'une connaissance insuffisante de la langue et des choses de l'Islam chez le Missionnaire?

Pourquoi parlé-je de cette importante question de la conversion des Musulmans à vous Missionnaires du Levant et de l'Egypte? C'est que peu de Missions me semblent aussi bien placées pour travailler à cette œuvre. Vous occupez Constantinople, Beyrouth, Damas, le Caire, vos traditions vous y préparent, votre recrutement en Orient vous facilite la tâche. Ne sont-ce pas là des signes très clairs de la volonté divine? Efforcez-vous donc de vous préparer résolument aux tâches futures et de chercher les moyens de hâter la réalisation des désirs et des espérances de la Sainte Eglise.

Si vous suivez fidèlement les conseils que je vous donne dans cette lettre, — et je sais, mes RR. PP. et mes bien chers FF., que vous les suivrez de votre mieux — j'ai confiance que les œuvres de vos chères Missions prendront un nouvel essor. Votre action s'élargira et pénétrera plus profondément dans les nations que vous évangéliserez. Sans doute vous aurez plus à travailler et plus à souffrir, mais je sais que vous voir appelés à vous signaler au service de Notre Seigneur est le comble de vos vœux.

Enfin, pour finir par la pensée que j'exprimais au début de cette lettre, je vous invite à puiser avec une invincible confiance dans le Cœur de Jésus débordant d'amour pour les hommes, la pure charité

qui inspire les larges vues et les grands désirs, le zèle ardent et désintéressé qui font les vrais Missionnaires de la Compagnie de Jésus.

Je me recommande instamment à vos prières et SS. SS.

Rome, le 31 juillet 1925.

Votre Serviteur en N. S.
WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI
Praep. Gen. Soc. Iesu.

46.

31 iulii 1925.

Epistola Patris Nostri ad Socios Missionis in Insulis Carolinis, Marianis et Marshall, Provinciae Baeticae nuper attributae (I).

AD PATRES ET FRATRES MISSIONIS OCEANICAE.

REVERENDI PATRES AC FRATRES IN XTO. CARISSIMI:

P. XTI.

Singularia adiuncta quibus Carolinarum et Marianarum missio Societati concredita fuit, me adduxerant ut illam ad tempus sub immediata tutela atque obedientia Patris Generalis collocarem. Exoptatum tamen tempus advenisse existimo, quo huic insueto rerum statui finis imponatur et ad consuetam conditionem redigatur haec Missio, quae ex quo tempore a nobis suscepta est, tot tantisque a Deo cumulata est beneficiis, ut nobis documento sint in reliquum etiam copiose ei ab ipso Domino benefactum iri.

Qua in re divinae signa benevolentiae in miserandam illam dominicae vineae plagam perspicere tanto est iucundius, quanto eam apostolice colendam Societas puriori intentione aggressa est. Post bellicam enim Europae cladem illius sustinere Missionis curam nulla familia religiosa poterat, sed nec nostra pluribus se oneribus tollendis parem existimabat: vix tamen atque divina per Summum Pontificem Benedictum XV voluntas manifestata est, Societas quae singulari vinculo sub Romani Pontificis obedientia militare profitetur, novo se accinxit labori, et optimi fructus partim collecti partim in certa spe positi, qui-

(1) V. supra, pp. 333 sqq.

bus Missionariorum laborem in plerisque insulis compensare infinita Dei bonitas dignata est, satis aperte declarant quam grata Deo fuerit illa animi promptitudo et eius Vicarii mutui submissio.

Complures lustralibus Baptismi aquis sunt abluti, non modo pueri ac puellae, verum natu quoque maiores, quos inter nonnulli qui magnarum tribuum duces futuri sunt; confluunt catechumeni, qui a solutiori vitae genere ad sancta christianae vitae desideria transgrediuntur; variae sunt institutae scholae nec parum frequentatae; inter eos qui christiano nomine sunt iam insigniti, non desunt qui Eucharistico pane frequenter imo et quotidie reficiantur; fuerunt etiam Protestantes in Ecclesiam Catholicam cooptati; ubique demum magni habetur nostra religio.

Praeclara profecto sunt haec Dei beneficia. Quo vero certius ac securius etiam in futurum divinam vobis benevolentiam concilietis, debitam sive cum ipso Deo sive cum Superioribus sive cum proximis coniunctionem fovere debetis.

Et primum quidem cum Deo per fervidam ac nunquam interruptam orationem. Quo magis enim est actuosa Missionariorum vita ac maiora inter pericula incedit, eo debetis diligentius curare ut exercitia spiritualia quotidiana integre ac devote peragatis: ne, quaeso, salutis ceterorum plus quam vestrae studeatis ac memineritis ex intima hac cum Deo unione illam hauriendam animi constantiam quam ab incepto nulla unquam difficultas potest dimovere; sacrum illum ardorem atque unctionem, validiora quoque illa divinae gratiae auxilia quibus hominum animos ad Dei cognitionem et amorem efficaciter alliciatis; illud denique praestantissimum vitae exemplum quo facile sibi infideles persuadeant sanctam esse religionem, quae tantae sanctitatis praecones et ministros habet.

Voluntates ac iudicia subditorum coniungit cum Superioribus perfecta obedientia, quae Societatis nostrae insigne semper atque ubique fuit, maxime vero in Missionariis necessaria est, si finem illum in quem consequendum confertis viribus omnes conspirant, infideles ad Christum trahendi, vere assequi desiderant. Et siquidem Missionarius in solitudine ac suo unice gregi intentus ad secum omnia negotia cogitanda et propriam in iis sententiam exsequendam sponte naturae propendet, idcirco Sanctus noster Legifer vult ut qui foras ad laborandum in agro dominico mittuntur amantissimi sint obedientiae in eaque exercitati, ac nominatim de loco quem debent incolere, haec in Constitutionibus p. 7, c. 2 addit: « erit autem eius, qui mittitur, officium, nulla ratione se ingerendo ad eundum vel manendum in hoc loco potius quam in illo, plenam ac omnino liberam sui dispositionem Superiori, qui eum Christi loco dirigit, ad ipsius maius obsequium et laudem relinquere ».

Ac vere inquieto esse animo oportet ac timere tot inter pericula constitutum Missionarium, ne a Deo derelinquatur, qui obedientiam voto sancitam Creatori suo obtulerit ac deinde voluntati propriae negligenter indulserit.

Proximorum denique animas, eas potissimum quae vobis commissae sunt, supernaturali amore prosequi deque aeterna earum salute sollicitè curare debetis. Quem in finem illum in vestris animis zelum excitare conemini, quo inflammatus S. Paulus omnia omnibus fiebat ut omnes faceret salvos; qui S. Francisci Xaverii, Missionariorum omnium Patroni, animum stimulabat ut nunquam rebus iam gestis contentus nova semper pro infidelium conversione moliretur atque aggredere; quo abrepti nonnulli vestri praedecessores non labore solum coluerunt ac sudoribus istum campum irrigarunt, sed sanguine etiam suo foecundarunt, quos inter duos e Societate nostra memorare iuvat praeclarissimos, Didacum a Sancto Victore qui protomartyr fuit huius regionis, et Augustinum Strobach qui et ipse praecipuam suam pietatem in B. V. Mariam et S. Franciscum Xaverium impendit. Eorum vos vestigia calcantes, aeternum vale patriae, sanguini, commoditatibus dixistis; eorum exemplo strenuos vosmet exhibete ad superandas quae vobis obvenient in convertendis infidelibus difficultates, neque enim blande sed durissime accidit humanae naturae ut qui prius vitiis irretirentur, austeram nunc vitam christiano homine dignam instituant.

Occasione igitur huius decreti, quod post diuturnam considerationem sancitum, certus sum ab omnibus vobis esse libenter accipiendum, vos omnes enixe hortor ut harum quas dixi virtutum amorem novo vigore instauretis, et fervidas Deo deferatis preces ut illud in magnam cedat Missionis prosperitatem.

In fine vobis vestrisque laboribus atque fidelibus ex corde benedico, prouti id quovis die mane et vespere cum particula SS.mae. Crucis facere consuevi; etenim tanto viciniore cordi meo estis, R.R. Patres et Fratres in Xto. carissimi, quanto magis longinqui et quanto maioribus periculis in illis solitariis insulis obiecti. Mei etiam in vestris orationibus memores semper sitis ut vestrorum meritum et coronarum in caelo et ego particeps fiam.

Romae, die festo S. P. Ignatii, 31 iulii 1925.

Omnium vestrum
Servus in Xto.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI
Praep. Gen. Soc. Iesu.

Administratio Provinciae Missourianae ita dividitur ut, una et integra manente Provincia, pars orientalis Viceprovinciali gubernanda committatur.

AD R. P. FRANCISCUM XAV. MCMENAMY
PRAEP. PROV. MISSOURIANAE.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTI.

Iam tempore Visitationis istius Provinciae, exquisitis sententiis tum Patris Provincialis tum plurium Patrum gravium, omnino necessarium visum est P. Visitatori ut Provincia divideretur, eo praesertim fine ut faciliori eius gubernationi atque porro maiori eius prosperitati consuleretur. Dilucide enim constabat unum Provinciale vix aut ne vix quidem posse tot homines, tot et tam diversa opera dirigere, totque domicilia in tam vasto territorio dispersa rite visitare. Valde quoque difficile erat, singulorum subditorum dotibus et idoneitate bene cognitis, aptissimos quosque ad varia officia designare; quod tamen omnino necessarium est si opera in Provincia iam feliciter suscepta, in suo vigore conservare atque magis magisque secundum Institutum evolvi atque perfici debent. Attamen ob varias rationes divisio tunc temporis differenda videbatur.

Iterum tempore Congregationis Generalis idem consilium ex consensu plurimum Patrum magnae auctoritatis mihi propositum fuit. Quum vero postea etiam a Patribus gravibus magna cum sinceritate exponerentur difficultates non spernendae, rem adhuc serio considerandam putavi et divisionem ulterius differendam censi.

Ingravescentibus porro in dies rationibus propter quas divisio Provinciae mihi iam ante quinque annos proposita erat, aucto mirum in modum Deo favente numero Novitiorum, et altera novitiatus domo in situ aptissimo iam feliciter erecta, putavi quaestionem divisionis et omnes rationes pro et contra, iterum cum Patribus Assistantibus perpendendas esse. Qui omnes uno ore censuerunt procedendum esse ad divisionem, et quidem ita ut initio divisio tantummodo administrativa statueretur, quemadmodum alibi cum felici successu fecimus.

Remanente igitur Provincia Missouriana una atque integra, pars eius maior, quae occidentem respicit, sub immediato regimine Patris

Provincialis perget; parti vero orientali praeficietur Superior, qui eam tamquam Viceprovincialis gubernabit. Ita fiet ut complura negotia, quibus Praepositus Provinciae obruitur, ad alium transferri possint; ita quoque difficultates, quae completam divisionem nunc minus opportunam reddunt, gradatim vim suam amittent.

Quod attinet ad territorium a futuro Viceprovinciali administrandum, id complectitur Status Ohio, Michigan, Indiana et Kentucky. Quod quidem territorium cum magnum numerum Catholicorum contineat, vocationes sat multas ad Societatem quotannis producat, quatuor Collegia, novitiatum et domum tertiae probationis habeat, atque multas magnasque urbes includat in quibus ministeria Societatis expetuntur, laetam spem foveo fore ut in optimam Provinciam, parvam forsani territorii extensione, sed omni ex parte iuxta Institutum nostrum perfectam, post breve tempus consurgat.

Ad subditos quod attinet, principia illa, quae in constituenda nova Provincia adhiberi solent iam, nunc prae oculis habeantur. Itaque socii, qui in parte orientali nati sunt, paulatim pro opportunitate in eam erunt arcessendi et contra. Stabilis autem collocatio sociorum fiet quando perfecta divisio statuatur.

Viceprovincialis habebit Socium et quatuor Consultores, a P. Generali nominandos eadem ratione ac in Provincia. Loco P. Praepositi Provincialis ordinariam administrationem partis orientalis Provinciae exercebit; diriget Superiores locales; socios muneribus applicabit, per varias domos eos distribuendo; labores Societatis proprios suscipiet et moderabitur secundum Instituti nostri praescripta; disciplinam religiosam sedulo promovebit. Quotannis omnes domos visitabit et elenchos visitationis per P. Provincialem ad P. Generalem mittet; concedet facultates Provinciali reservatas; admittet candidatos ad Novitiatum et Novitios ad prima vota; requiret necessarias informationes ante ultima vota (*Const. P. VI c. I n. I*).

Praeterea Viceprovincialis erit curare tum ut opera nostra in parte orientali iam initiata et stabilita magis adhuc perficiantur, tum ut alia nova data occasione et locis nobis convenientibus suscipiantur; haec omnia ea qua par est prudentia et modestia cum auctoritate ecclesiastica tractando. Deinde officii sui esse meminerit cum Episcopis et clero tam saeculari quam regulari bonas relationes fovere.

Relationes inter P. Provincialem et Viceprovincialem sic temperabuntur: Scribet hic ad illum singulis saltem mensibus; auditis Consultoribus ei novos Superiores nominandos significabit; informationibus et Consultorum iudicio exquisitis, proponet ei candidatos votorum ultimorum; quos admisit Novitios, eorum nomina cum eodem communicabit. Suo tempore P. Provinciali desideria manifestabit circa

destinationes Scholasticorum et Patrum tertiae probationis qui ad partem orientalem pertinent. Quamquam Consultor ipsius Provinciae futurus non est, tamen ad consultationes vocandus erit, quoties quaestiones tractabuntur, quae sive pro universa Provincia sive pro parte orientali maioris momenti sint. Rerum temporalium administratio non mutabitur; expedit tamen ut Viceprovinciali certa quaedam quotannis pecunia assignetur, ne pro singulis expensis faciendis ad P. Procuratorem recurrere cogatur.

Censores librorum vel articulorum ipse P. Viceprovincialis nominabit, qui si non sufficient, alii a P. Provinciali expetendi erunt. Vota censorum de libris (non ita de articulis) ad P. Provinciale mittenda erunt, cuius solius erit « Imprimatur » concedere.

Quod ad Missiones externas Provinciae concreditas attinet, earum cura generalis pro praesenti pendebit a Provinciali.

In ratione annuntiandi defunctos in Societate et suffragia pro eis peragendi nihil immutatur.

Dubia si quae occurrant P. Provincialis solvat, vel, si graviora sunt, auditis P. Viceprovinciali et PP. Consultoribus mihi proponat.

Commendo me SS. SS.

Tusculi, die 8 septembris 1925.

Rae Vae

Servus in Xto.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI

Praep. Gen. Soc. Iesu.

48

27 septembris 1925.

Administratio Provinciae Poloniae ita dividitur, ut, una integraque manente Provincia, Polonia Minor Viceprovinciali proxime regenda committatur.

AD R. P. STANISLAUM SOPUCH

PRAEP. PROV. POLONIAE.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTI.

Cum, post immane bellum europaeum, divina misericordia factum sit, ut Provincia Poloniae laetissima caperet incrementa, non solum territorio valde aucto, sed etiam sociorum numero atque operum multitudine et gravitate in annos feliciter crescente, magis magisque

apparuit summa utilitas, immo iam necessitas dividendae administrationis, ut tot tantisque laboribus melius possit provideri neve felix Provinciae progressus ullo modo impediatur vel retardetur. Quapropter, lumine divino instanter et assidue implorato, postquam ea quae in litteris die 3 maii huius anni datis de dividenda istius Provinciae administratione proposueram a R. V. eiusque Consultoribus maxima cum diligentia discussa sunt, nos vero animadversiones a vobis deinceps factas mature examinavimus, restat ut divisionis negotium nunc confirmem ac R^{ae} V^{ae} exsequendum committam.

Itaque una erit interim atque integra Provincia Poloniae, sed territorium quod provincias ecclesiasticas Cracoviensem et Leopoli-tanam complectitur et Polonia Minor vocari poterit, Viceprovinciali administrandum committetur.

Ad socios porro quod attinet, cum ob numerum multo maiorem eorum qui in Polonia Minore orti sunt nequeat applicari principium quod alias sequi consuevimus, ut in quo quis territorio natus est eidem adscribatur, eam sociorum distributionem ratam habeo, quam R. V. post maturam cum Patribus Consultoribus deliberationem mihi proposuit et ego in litteris die 9 iulii datis iam approbavi; quae distributio generatim firma manebit, licet mutationes aliquae, prout rerum necessitas eas exigit, minime excludantur, Communes autem erunt philosophia et theologia, haec Cracoviae postea Lublini, illa Neo-Sandecii postea Cracoviae; item commune erit opus Scriptorum.

Iam de Superioribus, Provinciali inquam et Viceprovinciali agendum est, quorum alter Varsaviae, alter Cracoviae residebit. Maioris momenti est quaestio de auctoritate Viceprovincialis. Itaque is exercebit loco Provincialis ordinariam administrationem eius territorii quod futuram Provinciam Poloniae Minoris constituturum est. Suum habebit Socium suosque Consultores a Praeposito Generali nominandos; diriget Superiores locales, socios ad munera destinabit, eos per domos distribuendo, labores Societatis proprios suscipiet et secundum principia in VII parte Constitutionum (c. 2, D, E, F) indicata moderabitur. Quotannis omnes domos visitabit et relationes cum elenchis ad P. Generalem mittet. Concedet facultates Provinciali reservatas; determinabit censores librorum vel articulorum et dabit facultatem eas typis mandandi (« imprimatur »); admittet candidatos ad Noviciatum et Novicios ad prima vota. Tuebitur disciplinam religiosam et curam habebit ut in omnibus domibus vita communis secundum Epitomes praescripta et antiquas consuetudines magis magisque vigeat. Etenim ad benedictionem divinam futurae novae Provinciae impetrandam ante omnia sollicitus esse debet, ut omnes constanti animo incumbant, ut nihil perfectionis quod divina gratia consequi possint in absoluta

omnium Constitutionum observatione nostrique Instituti peculiari ratione adimplenda praetermittant. Denique Viceprovincialis meminerit officii sui esse cum Episcopis et clero tam saeculari quam regulari bonas fovere relationes.

De commercio epistolarum quae ex officio scribendae sunt, in parte Viceprovinciali attributa, haec valebunt. Provinciali scribent: Viceprovincialis secundo quoque mense et praeterea quotiescumque res postulaverit, Superiores domorum maiorum bis in anno, reliqui Superiores et Consultores omnes semel in anno. Ad Praepositum Generalem autem Viceprovincialis et Superiores et Consultores omnes qui ei subsunt eodem prorsus modo atque in Provinciis quae sunt sui iuris statutis temporibus (cfr. Epit. n. 859) referent.

Quod ad Missiones attinet, interim omnes a Provinciali quidem pendebunt, sed ad eas sustentandas ac provehendas etiam Polonia Minor contribuere debet.

Denique in ratione adnuntiandi defunctos in Societate et suffragia pro iis peragendi nihil immutatur.

Hac igitur divisione peracta sperare licet fore ut progressus iste quem Provincia Poloniae opitulante Dei gratia proximis annis nacta est, eodem propitio perduret ac perficiatur, nec solum sit externus, sed etiam, immo praeprimis internus. Etenim quo magis augebatur multitudo et gravitas negotiorum, eo difficilior evasit vigilans cura eorum quae ad spiritum religiosum Provinciae conservandum sunt necessaria, his praesertim turbulentis temporibus novarum idearum plenis. In posterum vero Praepositus Provinciae onere ordinariae administrationis earum fere domorum quae iamdiu plene sunt constitutae levatus, totis viribus in novam vastamque Provinciae partem magis magisque ordinandam, excolendam, antiquo Societatis spiritu penitus imbuendam incumbere poterit. Et persuasum omnes habeant, quo diligentius omnes huic rei coniunctis viribus operam dabunt, eo felicior fore Provinciae profectum etiam externum. Nam, ut usus rerum nullo non tempore edocuit, Dominus iis religiosis familiis quae regulas suas observare fervide student, et multas vereque aptas mittere vocationes et convenientes fecundosque labores procurare solet. Quod autem attinet ad Provincialis cum Viceprovinciali relationem, id unum monere sufficiat, ut cum eo in omni caritate agat eumque pro viribus iuvet, sola maiori Dei gloria prae oculis habita. Atque ita fiet ut maturetur laetissimus dies, quo ex una Provincia Poloniae duae pleni iuris Provinciae enascentur.

Restat ut R^{ae} V^{ae} et Viceprovinciali et utrique Provinciae parti amplissimam divini Cordis benedictionem, maternum Reginae Societatis praesidium, peramantem protectionem S. P. Ignatii, S. Francisci

Borgiae, S. Stanislai aliorumque Sanctorum nostrorum ferventibus precibus implorem. Quarum in signum et pignus ex intimo corde omnibus vobis benedico.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 27 septembris 1925.

Rae Vae

Servus in Xto.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI

Praep. Gen. Soc. Iesu.

49.

17 octobris 1925.

Epistola Patris Nostri ad Socios novae Viceprovinciae Brasiliae Centralis (I).

AD PATRES ET FRATRES
VICEPROVINCIAE BRASILIAE CENTRALIS.

REVERENDI PATRES FRATRESQUE IN XTO. CARISSIMI:

P. XTI.

Quod modo audistis decretum de Missione Brasiliae Centralis a Provincia Romana separanda et in Viceprovinciam independentem erigenda, licet pro rerum humanarum conditione aliquid moestitiae permixtum habeat, quippe quod fratres a fratribus quodammodo seiungat, gaudio tamen magno vobis omnibus verti debet.

Nam nova Viceprovincia venit cum exultatione portans manipulos suos et colligans florentem segetem a Provincia Romana in labore satam atque in sudore excultam.

Sane, si animo repetimus ea quae a primis illis Romanis Sociis, ante sexaginta annos ad Brasiliae oras appellentibus, generose tentata sunt et incepta, quaeque ab aliis, priscorum vestigia continuato successu prementibus, operose aucta sunt vel de integro suscepta, in omnium Brasiliensium cordibus imperiturae admirationis et grati animi sensus excitentur oportet. Quod quidem optime persenserunt et adhuc persentiunt omnes latissimae istius regionis Episcopi, qui uno veluti ore Societatem de christiana re optime meritam ita prae-

(1) V. supra, pp. 340 sqq.

dicant et extollunt, ut in nostris operibus laudandis nimii fere videantur. Ii etiam, qui reipublicae administrationem, vel summo nonnunquam magistratu, tenent, Societatis opera, Collegia praesertim, amplissimis verbis et subsidiis prosequi consueverunt. Quod si hae laudes Sodalibus antiquae Societatis, qui suis sudoribus suoque interdum sanguine Brasiliensium gentem religiosa et civili vita instituerunt, obvenire magna ex parte dicendae sunt, eas tamen nostri quoque aevi Socios, utpote ab illis non dissimiles, afficere ipsi humanissimi laudatores palam profitentur, quemadmodum nuper testati sunt, cum Paulopolitanae urbis exordia, publico exstructo monumento, commemorarent.

Et re quidem vera, ut unius Patris memoriam instaurem, non indignus profecto videtur qui cum priscis istius Missionis Patribus conferatur eximius ille SS. Cordis Iesu cultor et apostolus, P. Bartholomaeus Taddei, qui, ardentissimum e Christi Pectore ignem mutuatus, impense curavit, ut Brasilia tota eo flagraret. Notum vulgatumque est huius potissimum viri industria factum esse ut, quod Ven. P. Iosephus Anchieta solido fere saeculo ante ortam Sanctam Margaritam Mariam primum sacellum SS. Cordi dedicans felici praesagio inchoarat, id plene copioseque conficeretur, ut nempe dulcissimi Redemptoris divinum Cor, per Apostolatum praesertim Orationis, qua privatis qua publicis iisque perquam sollemnibus religionibus, singulari prorsus studio a Brasiliensibus vulgo coleretur.

Hanc igitur domesticam eamque pretiosissimam hereditatem sancte custodiat, Reverendi Patres Fratresque carissimi, quotquot in novam Viceprovinciam adlecti estis, et totis viribus enitamini, non solum ne sacrum eiusmodi ignem exstingui paulatim sinatis, verum etiam ut eum in dies augeatis eoque omnia inflammetis. Mihi scilicet alte persuasum est, hinc paene totum istius carissimae Viceprovinciae bonum pendere.

Alterum, quod semper Romanis Patribus, ad optatissimum hunc diem praeparandum, cordi fuit, quodque omnibus Brasiliae Centralis Sodalibus summopere commendo, illud est, ut in religiosis vocationibus fovendis fideles Dei adiutores sitis. Si enim unquam alias, nunc maxime vos haec necessitas perurget. Scio equidem Brasiliensium non paucos iamdiu in Societatem cooptatos esse, iisque hodie peculiari laetitia gredientibus ex intimo corde vehementer gratulor; domum etiam probationis Neo-Friburgensem satis nunc florere gaudeo. Sed non hic sistendum est: ingens omnino messis, quae iam sub oculis vestris albescit, plurimos exigit operarios. Hi vero ex ipsa praesertim Brasilia, ut per se quisque facile videt, quaerendi seligendique sunt. Nec putandum huius rei curam ad Superiores dumtaxat pertinere: minime sane, sed omnes Patres Fratresque ad id conspirare adlabo-

rando debent, ut populus Deo serviens apud vos quoque et merito augeatur et numero. Quod quidem, experientia teste, non tam verbis ac suasionibus (in quibus adhibendis, ad mentem Constitutionum, magna prudentia opus est), quam fervida oratione ac praeclaro vitae religiosae et apostolici zeli exemplo obtinetur. Iamvero si in omnibus Societatis filiis magna propriae vocationis existimatio, si assidua pietatis exercitatio, si intima cum Deo coniunctio, mundique et rerum omnium temporalium contemptus, si debita Superioribus obedientia atque erga Fratres eximia caritas, si denique ardens D. N. Iesu Christi et animarum eius sanguine redemptarum amor semper eluceant, iuvenes ex Brasilia, ut alibi fit, divina afflante gratia, ad nostram vitam amplectendam sponte allicientur.

Utinam brevi adeo multiplicemini, ut etiam ad ethnicos, qui interiori vestram regionem incolunt, fidei subigendos animum intendere possitis. Ita strenui illius Sociorum manipuli exempla instaurebitis, qui ante triginta quinque annos, duce P. Augusto Servanzi, sacram ad Goyacos expeditionem, non sine vitae iactura, quamvis exiguo fructu, aggressi sunt.

Quamobrem haec omnium novae Viceprovinciae Sodalium praecipua sollicitudo sit, ut sua quisque vivendi ratione maiores usque gratias isti dilectae Societatis portioni mereri studeat. Fidelissimus vero Deus, suis adamussim stabit promissis, et bonorum etiam temporalium, quibus indigetis, copiam suppeditabit, cum haec pollicitus sit: « Quae-rite primum regnum Dei et haec omnia adiicientur vobis ».

Immaculata Virgo Deipara, cuius auspiciis nova enascitur Viceprovincia, eam semper peculiari foveat providentia. Beati quadraginta Martyres et mirabilis ille Brasiliae apostolus Ven. P. Iosephus Anchieta, cuius in album Beatorum inscriptio vestris potissimum precibus et industriis innititur, hisce initiis a caelo adsint, et in posterum quoque alant ac fortunent. Deus autem omnis spei per dilecti Filii sui Cor sacratissimum haec nostra vota una cum gratiarum actione benignus suscipiat, utque tantum opus inchoare voluit, Illud Ipse ad fastigium perducatur, quo pleni iuris Provincia in Brasilia Centrali citius institui queat.

Vobis omnibus peramanter in Domino benedico et vestris SS. SS. et orationibus me enixe commendo.

Romae, die festo S. Margaritae M. Alacoque, 17 octobris 1925.

Vestrum omnium

Servus in Xto.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI

Praep. Gen. Soc. Iesu.

50.

17 octobris 1925.

Epistola Patris Nostri ad Socios novae Viceprovinciae Brasiliae Meridionalis (I).

AD PATRES ET FRATRES
VICEPROVINCIAE BRASILIAE MERIDIONALIS.

REVERENDI PATRES ET FRATRES IN XTO. CARISSIMI:

P. XTI.

Hodiernam sollemnitatem Immaculae Conceptionis Beatae Mariae Virginis, dilectissimi fratres, praeter communem qua totus terrarum orbis exultat laetitiam, alio quoque faustissimo gaudio, divina Providentia suaviter disponente, animos vestros merito perfundere consolarique si dicam, haud me errare existimo. Etenim quamquam probe intellego vos ob separationem a carissima Provincia matre non levi etiam dolore affici, tamen si consideratis vos hodie ad optatissimam quandam pertingere metam, ad erectionem inquam independentis Viceprovinciae Brasiliae Meridionalis, ut modo ex Decreto audivistis, ac simul ad alteram eamque ultimam alacerrimos excurrere, ad Provinciae pleni iuris constitutionem, quis dubitet quin maerorem praeponderet laetitia? Quam ob rem tam ea quae iam complevistis quam ea ad quae aggredimini breviter perstringere mihi liceat, ut quo ampliores gratias divinae Bonitati pro tot tantisque beneficiis acceptis egeritis, eo uberiores pro futuris laboribus hauriatis fiduciam et obtineatis benedictionem.

Breve est temporis spatium ex quo primi missionarii in istum campum immissi sunt, difficilis ager, arduus labor; testes sunt haud paucae paroeciae tantis sudoribus erectae, excultae, ordinatae idque in regionibus inuiis, domibus et vicis non raro dissitissimis; testes sunt congressus catholicorum saepe et cum optimo fructu celebrati; testes sunt indefessae curae etiam materialem populi condicionem sublevandi; testes sunt labores scientifici nec pauci nec parvi qui apud externos optimum Societati in Brasilia nomen compararunt; testes denique gravissimi sunt Collegia vestra atque imprimis Seminarium Provinciale ipsi quam hodie colimus Immaculae Conceptioni dedicatum

(I) V. supra, pp. 342 sqq.

quippe cuius sit sanctos divinatorum ministros efformare et quod numerum haud spernendum validorum sacerdotum iam emiserit. Verum non est opus haec singula amplius persequi, cum inter vos adhuc vivant veterani operarii qui indefesso labore per decennia pondus diei et aestus portantes de populo isto optime meriti sunt. Quae cum laetis animis recolimus, praeprimis recordemur oportet infinitae Bonitatis divinae, ut iam significavi, « gratias agentes semper pro omnibus »; post Deum autem gratissimi esse et manere debemus Provinciae primum Germaniae, deinde Germaniae Superioris, quae tamquam amantissima mater, cum alia et permagna sacrificia faciendo, tum selectos filios cedendo, Missionem Brasiliensem generoso studio promovit et etiam Viceprovinciam deinceps quamdiu opus erit iuvare parata est.

Iam ut ad futura oculos convertamus, Reverendi Patres Fratresque in Christo carissimi, quid vobis dicam? Ad illam adspicite, quae hodie magnum signum e caelo toti mundo illuxit. Hanc colite, sed colite imitatores facti: sanctissima est enim quae « sine ulla peccati labe concepta est ». Itaque cum summa diligentia et constantia studete « exhibere vos sanctos et immaculatos et irreprehensibiles ». Quo nihil gratius Immaculae Virgini facere poteritis, nihil salubrius vobismetipsis. Non quasi putem multis vos indigere stimulis: magno cum gaudio haud semel de bono spiritu et de bona voluntate vestra audiui, sed ut secundum illud Apostoli « quae quidem retro sunt obliviscentes, ad ea vero quae sunt priora extendentes vos ipsos ad destinatum persequamini, ad bravium supernae vocationis ». In hoc autem sanctissimo utilissimoque certamine quot et quanta vobis praebet auxilia Societas mater! Unum illud hic in mentem revoco, atque omnes vos rogo: « tenete traditiones quas didicistis », Constitutiones inquam S. Patris Ignatii, praescripta Instituti, consuetudines nostras antiquas crebro sancitas, constanter commendatas, longo usu comprobatas. Parvae res interdum sunt vel, ut rectius dicam, videntur si singulas inspicias: at magnae quia ex iis fideliter custoditis veluti coalescit genuinus spiritus Societatis et ministeriis apostolicis comparatur superna benedictio. Hac in re vobis fulgido exemplo sint praeter BB. Quadraginta Martyres, qui ante apostolatam, ad quem summis desideriis adspirabant, ipsum meruerunt martyrium, clasissimi illi Brasiliae Apostoli, P. Emmanuel de Nobrega et Ven. P. Iosephus Anchieta. Quanta praeluxerunt vitae sanctitate, quanta fidelitate in observandis omnibus traditionibus nostris idque mediis in laboribus apostolicis vere ingentibus! Horum vestigia virorum sequimini, si vere magna ad Dei gloriam efficere cupitis. Horum etiam cultum diligenter promovete et propagate, ut, si Deo placuerit, eos Ecclesia aliquando dignos habeat qui honoribus altaris insigniantur.

Iam de laboribus vestris ut pauca dicam, imprimis gratulandum vobis est de vastissimo pulcherrimoque campo. Et profecto latissime patet ager colendus, dispositio animarum optima, tota denique rerum omnium progressio et condicio talis est, ut fructus innumeros exspectare liceat. Ne vero tam laeta spes fallatur, necesse est, ut quotquot estis, memores vos iam constituere Viceprovinciam brasilianam, in brasilianum populum omnes vires vestras impendatis et ubi maiores sunt necessitates ibi prius opem feratis, non indulgentes naturae affectibus, sed agentes secundum illud Apostoli: « Omnibus omnia factus sum, ut omnes facerem salvos ». Porro campum vobis commissum secundum principia Instituti nostri et secundum directiones Superiorum vestrorum excolite. Praeclara opera nostra: Exercitia Spiritualia, Missiones populares, Congregationes Marianas maxime virorum et iuvenum, puerorum educationem unanimi consilio studioque fovete; pro viribus inquam, nam probe scio etiam istic pro dolor paucissimos esse operarios in tanta messe. Quam ob rem vos omnes exhortor atque obsecro, ut cum Providentia divina in attrahendis vocationibus sedulo coope-remini; nam Deus ad fines suos consequendos humanis instrumentis uti statuit: ipse quidem semina vocationis spargit, sed his aptam terram, ut ita dicam, praeparare et teneras plantulas irrigare et protegere etiam nostrum est. Semper praesto est gratia divina, inveniuntur etiam boni iuvenes, non deficiunt denique optimae occasiones, neque iis qui in paroeciis laborant, neque iis qui Exercitia Spiritualia et Missiones tradunt, neque iis denique qui in Collegiis tot iuvenibus educandis vacant.

Ostendi vobi initio quam imitari oporteat, Virginem Immaculatam; restat ut eandem proponam quam invocetis protectricem. Potentissima est enim quae « serpentis caput virgineo pede contrivit ». In difficultatibus vestris atque angustiis ad Reginam vestram, ad Advocatam et Matrem vestram plena cum fiducia confugite: nam, ut S. Bernardi verbis utar, ipsa tenente non corruitis, ipsa protegente non metuitis, ipsa duce non fatigamini, ipsa propitia pervenitis. Quam bonam partem vero is eligat qui hoc modo imitandam invocandamque sibi proponit Beatissimam Virginem, S. Petrus Canisius hoc ipso anno summis honoribus auctus clarissime demonstrat. Sub dulcissimae Matris tutela viam perfectionis iniit, et quo certius eam percurreret SS. Cordi Iesu commendari ab eoque recreari meruit. Ex hoc enim fonte vitae et sanctitatis « pacem, caritatem, perseverantiam » hausit, quibus virtutibus corroboratus innumeros deinceps labores sustinuit ac divinam gloriam longe lateque mirum in modum auxit. Eandem Matrem, idem Filii eius amabilissimum Cor etiam vos ferventer colite. Sic et singuli vestram ipsorum felicitatem aeternam consequemini et

cuncti id efficietis, ut regnum Dei in vastissimis Brasiliae regionibus, quibus maximum pro re catholica momentum tribuendum est, in dies amplius propagetur et firmitus stabiliatur. Quod faxit Divinum Cor Iesu per intercessionem Immaculatae Virginis et S. Petri Canisii et Apostolorum Brasiliae.

Commendo me ss. SS. et OO.

Datum Romae, die festo S. Margaritae Mariae Alacoque,

17 octobris 1925.

Vestrum omnium

Servus in Xto.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI

Praep. Gen. Soc. Iesu.

III. — RESPONSA.

A) INSTITUTI DECLARATIONES UNIVERSAE SOCIETATI PROPOSITAE (Cfr. Epit. n. 18 § 2).

51.

5 augusti 1925.

De loco quo FF. Coadiutores ultima vota emittant. (cfr. Epit. n. 167 § 2).

Quod de loco quaerit R. V. ubi magis expedire videatur ut FF. Coadiutores ultima vota emittant, mens praescriptionis, qua mensem immediate praecedentem in aliquo Seminario Nostorum degere iubentur, ea esse videtur ut in hac etiam ut plurimum vota nuncupent, eo magis quod longum saepe iter faciendum ut in propriam domum revertantur, non videtur optima praeparatio [ad sui holocaustum Domino devote offerendum.

B) ALIA RESPONSA (Cfr. Epit. n. 18 § 2).

52.

10 martii 1925.

De usu rhedae « automobilis ». (cfr. Epit. nn. 478 § 4 501 § 3).

De rheda « automobile » meminisse iuvat quantum S. Pater Noster afficeretur erga paupertatem, prae oculis tamen semper habendo maius divinum obsequium (1); ac proinde, si usus talis rhedae conferre possit ad maiorem Dei gloriam procurandam, etiam hoc medium usurpare licet. Facultas ceterum ita est tribuenda ut praecaveantur abusus: haec rheda nunquam fiat quasi res propria alicuius Patris, neve meris recreationibus inserviat.

(1) Cfr. *Const. P. VI c. 2 n. 12.*

53.

19 aprilis 1925.

De facultatibus generalibus renovandis (cfr. Epit. nn. 19, 174).

De dubiis circa numerum 174 Epitomes haec respondeo:

1° Ad primum standum antiquo usui istius Assistentiae, secundum quem facultates quolibet mense sunt ab omnibus renovandae.

2° Ad secundum dubium: recte R. V. censet omnes bis saltem in anno apud Superiorem domus facultates renovare debere.

3° Ad tertium dubium: recte omnino sentiebat R. V. num. 174 § 2 agere de dispensationibus generalibus pro singulis individuis; Superior enim localis non habet ius tribuendi dispensationes generales toti suae Communitati. Usus vero iudicio Provincialis subiiciendi illas quoque dispensationes generales singulis factas omnino conformis est antiquae Societatis traditioni.

54.

26 maii 1925.

De valetudine religioso modo curanda. (cfr. Epit. nn. 247, 248, 266, 267).

Non possum probare ut Nostri aegroti ad domum paternam mittantur ad curandam valetudinem. Verum forsitan est nos aliquando non posse aegrotis nostris eandem curam et sollicitudinem impendere quam exercere solent consanguinei erga suos, neque omnia remedia ad salutem conducentia eis praebere. Ratio est quia religiosi sumus, et certis quibusdam obligationibus tum in sanitate tum in infirmitate obstringimur. Quos si quaedam adiumenta exinde desunt, ipsa religio et Dei Providentia alia supplent, quae non minus ad animi pacem et corporis sanitatem conducunt. Casus igitur debuit esse omnino extraordinarius ut tale quid permitti potuerit.

55.

1 iunii 1925.

De extraordinariis curationibus (cfr. Epit. nn. 258-268).

Quemadmodum in ceteris rebus, ita etiam in cura valetudinis Nostri memores sint oportet se esse religiosos et pauperes Christi ideoque sibi remedia illa extraordinaria, quibus homines mundani iique divites utuntur, non convenire nisi sint rationes vere graves. De hac re etiam necesse est medicos edocere, aliter

in dies frequentius Nostris varia curationum loca suadebunt. Quod si externi viderint Nostros saepe ad aquas venire, et nos divites esse putabunt et, quod etiam multo peius est, Nostri spiritum Societatis cum mundi spiritu permutabunt. Quapropter nisi illi, qui magis magisque irrepere videtur, mundanos usus imitandi fortissime resistendum est. Alterum quod monere atque adeo inculcare velim est hoc: *ordinaria* valetudinis cura, quam et prudentia suadet et imprimis caritas exigit, habenda est *maior*. Id si fit, evitatur plerumque necessitas ad remedia confugiendi quae nostram condicionem minus decent, magnas pecunias devorant, morbus denique non auferunt, sed solum leniunt. Quapropter v.g. curandum est Superioribus, ut cibi ordinarii bene praeparati et vere salubres sint, ne Nostri laboribus opprimantur, similia.

56.

20 iunii 1925.

De Nostris valetudinem curantibus (cfr. Epit. nn. 258-268).

Iis in locis ubi Nostri valetudinis curandae causa diversantur, maius est relaxandae disciplinae periculum idque ex duabus rationibus: primum quia saepe conveniunt homines maxime diversae indolis, deinde quia ex studio sese recreandi ad libertatem aequo maiorem appetendam propensi sunt. Quare in eiusmodi domibus maior necessaria est ex parte Superiorum sollicitudo ac vigilantia. Immo Praepositi Generales saepius talibus domibus peculiarem ordinem praescripserunt. Porro si agitur de infirmis Scholasticis etiam diligentior cura est adhibenda non solum corporis, sed etiam atque ante omnia spiritus. Bene discernere oportet, quatenus exceptiones iis necessariae sint in victu, ordine diurno, similibus, et in quibusnam rebus vitam communem sequi possint, atque ut eam sequantur, omni cum firmitate insistendum est.

57.

30 iunii 1925.

De laboribus apostolicis Lectorum et Patrum Scholasticorum (cfr. Epit. n. 326).

Imprimis distinguere debet inter hos et illos; non eadem enim utrisque statuenda est norma. Et *Patres Scholastici* quidem abstinere debent a laboribus apostolicis. Nam studia totum

hominem requirunt et magni momenti est ut bene peragantur, cum ad futura ministeria apostolica sint scientifica praeparatio, quae si tempore Scholasticatus neglecta erit, postea non reparabitur. Ideo solam rarissime et per modum fere exceptionis concedi potest, ut Patres Scholastici laborem aliquem parvum praestent, qualis est v. g. concionem aliquam habere iam praeparatam, vel aliqua dominica per paucas horas confessiones audire. Nec multo plus concedendum est iis tempore vacationum; quo ante omnia uti debent ad vires reficiendas et ad repetenda perficiendaque ea quae addidicerunt. Quod deinde ad *Professores* attinet, praeprimis id semper prae oculis habere debent sibi in serium laborem scientificum incumbendum esse. Quo salvo, sine dubio iis utile erit subinde ministeria minora suscipere, idque ex tribus rationibus: primum, ut mens laborum aliqua varietate recreetur, deinde ut zelum apostolicum exercent, denique ut cum vita cotidiana hominum coniuncti maneant eorumque necessitates ac difficultates proprio rerum uso cognoscant, quod, ut patet, muneri docendi non parvam affert utilitatem. Itaque concedi possit, ut Professores v. g. quovis sabbato per unam alteramve horam confessiones audiant, vel nonnunquam concionentur, tempore vacationum aestivarum unum alterumque sacrum secessum tradant. Sed etiam in laboribus aestate assumendis prudens modus adhiberi debet, ita ut neque vires atterantur (quare respiciendum est ad singulorum valetudinis condicionem) et sufficiens reliquatur tempus non solum ad subsequenteris anni lectiones praeparandas sed etiam ad privatum studium atque ad scribendum.

APPENDIX

APPENDIX

ULTIMA DOCUMENTA DE EXPOSITIONE MISSIONARIA VATICANA

I.

AD MODERATORES PERIODICORUM DE MISSIONIBUS.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTI.

In recenti Expositionis Missionariae visitatione manifestavit Summus Pontifex desiderium omnes periodicos, qui in Missionibus eduntur aut de Missionibus potissimum agunt, in Bibliothecam Expositionis colligendi.

Hoc pontificium votum, quod aliunde etiam Patris Nostri Generalis voluntati valde consonum est, libenter cum R^a V^a communico.

Velit igitur R^a V^a in posterum singulos sui periodici libelli numeros modo stabili hac inscriptione mittere:

Biblioteca dell'Esposizione Missionaria.

Vaticano - ROMA.

et fasciculos iam a 1 die huius anni publicatos includere ne gravetur.

Commendo me ss. SS.

Romae, 4 martii 1925.

Rae Vae

Servus in Xto.

RICHARDUS CIRERA S. I.

II.

AD SUPERIORES REGULARES MISSIONUM.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTI.

Felix Expositionis Missionariae successus, qui expectationem superavit, facit ut Summus Pontifex permanens Missionum Musaeum in magno Lateranensi Palatio instituere desideret. Quod ut in praxim reduci possit, complura ad Expositionem missa Romae retinenda es-

sent. Cum vero, Sanctitas Sua neque promissionem de rebus reddendis oblivioni dederit, neque contra illam agere intendat, promptus est ad ea sibi emenda quae maioris momenti sunt pro Museo Missionum efformando, quandocumque aliqua Missio ea dono non offerret.

Equidem non dubito quin Nostri omnes liberales erga Sanctam Sedem futuri sint; quae vicissim curatura speratur ut quae largiores se in hoc desiderio obsecundando Missiones ostendent uberioribus etiam eleemosynis subleventur.

Sed notare quoque iuvat obiecta nonmulta fracta huc pervenisse, quae plerumque sine novo damni periculo aut certe sine magnis expensis integra iterum restitui non poterunt; ac praeterea res omnes in Italiam advectas, nisi hae Summo Pontifici donentur aut denuo retro mittantur, vectigali (Douane) esse subiectas.

Patet tamen mentem Sanctae Sedis nullo modo esse ea quae magnae aestimationis sunt, veluti archivii thesauros, et similia, ad Expositionem pro tempore commodata, Romae retinere.

His omnibus perpensis, velit R^a V^a mecum suam voluntatem de rebus istius Missionis in Expositione Vaticana exhibitis communicare. Omnium autem responsiones expectare debemus ut constet quid a Patre Nostro Summo Pontifici offerri possit. Scio aliquas Missiones omnia iam liberaliter obtulisse; gratum tamen erit ab his etiam ratae oblationis nunc significationem accipere.

Commendo me ss. SS.

Romae, 25 iulii 1925.

R^{ae} V^{ae}

Servus in Xto.

RICHARDUS CIRERA S. I.

III.

AD SUPERIORES REGULARES MISSIONUM.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTI.

Comitatus directivus Expositionis Missionariae Vaticanae, Praeside Exmo Domino Francisco Marchetti-Selvaggiani, cognoscere desiderat istius Missionis Instituta Religiosorum et Religiosarum quae vel res aliquas ad Expositionem miserunt, vel in eis parandis strenue adlaborarunt. Nominibus Institutorum Religiosorum conveniens erit addere nomina Collegiorum vel Institutionum quae utrovis modo operam suam pro Expositione contulerunt.

Quod de Institutis Religiosis dico, eodem modo valet de quibuslibet Institutionibus, et etiam de quacumque familia saeculari vel persona, quae aliquid memoria dignum pro Expositione obtulerit, vel fecerit.

Omnia haec modo praeciso et nitido caractere scribere, et neminem, qui gratitudine dignus sit, omittere oportet; nam verisimile videtur ideo a Missionibus hanc notitiam postulari, quia mens est aliquod benevolentiae signum illis omnibus in scriptis exhibere, qui ad felicem Expositionis successum, Summo Pontifici adeo gratae, re vel opere juvarunt. Idcirco error vel omissio, personis quas afficeret, vere injucunda essent.

Rogo igitur V^{am} R^{am} ut de his, quam primum poterit, accurate rescribat.

Romae, 13 novembris 1925.

R^{ae} V^{ae}

Servus in Xto.

RICHARDUS CIRERA S. I.

ACTA ROMANA SOCIETATIS IESU

VOLUMEN V

FASCICULUS III - ANNO 1926

AD USUM NOSTRORUM TANTUM

ROMAE
APUD CURIAM PRAEPOSITI GENERALIS

—
1927

INDEX

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

I. — PRO SOCIETATE.

	Pag.
1. — 27 <i>ianuarii</i> 1926. — Approbantur Officium, Missa et Elogium BB. Martyrum Canadensium	397
2. — 13 <i>martii</i> 1926. — Indulgentia plenaria quotannis lucranda conceditur Apostolatu Orationis die festo Christi Regis	404
3. — 27 <i>martii</i> 1926. — Festum S. Margaritae M. Alacoque ad ritum duplicem pro universa Societate evehitur	406
4. — 5-14 <i>mai</i> 1926. — De indulgentia plenaria decem S. Stanislai dominicis concessa, et de Missa die 3 novembris pro Nostris defunctis celebranda	407
5. — 12 <i>mai</i> 1926. — Conceditur usus et approbatur ritus benedicendi aquam S. Francisci Xaverii	409
6. — 22 <i>mai</i> 1926. — Decernitur constare de martyrio Venerabilium Martyrum Albenacensium	410
7. — 3 <i>iunii</i> 1926. — Decernitur « tuto » procedi posse ad beatificationem Venerabilium Martyrum Albenacensium . .	413
8. — 6 <i>iunii</i> 1926. — Litterae Apostolicae quibus Venerabiles Dei Famuli Iacobus Salesius Presbyter et Gulielmus Salmochius Coadiutor, ambo e Societate Iesu, Beati renuntiantur	416
9. — 13 <i>iunii</i> 1926. — Summus Pontifex Aloisium Gonzaga, altero exeunte saeculo ab ei decretis Sanctorum Caelitum honoribus, laudibus extollit et caelestem universae christianae iuventutis Patronum confirmat	421
10. — 15 <i>iulii</i> 1926. — Summus Pontifex gratias agit ob stipem Petrianam a Patre Nostro nomine Societatis Ipsi oblatam	433
11. — 11 <i>augusti</i> 1926. — Vicariatus Apostolicus de Haimen in Sinis, a Nankinensi seiunctus, erigitur et clero indigenae committitur	434

12. — 1 *octobris* 1926. — Decernitur constare de martyrio CXCI Venerabilium Martyrum Parisiensium anni 1792, inter quos viginti tres « Societatis Iesu iam sodales » numerantur 436
13. — 7 *octobris* 1926. — Decernitur « tuto » procedi posse ad beatificationem CXCI Venerabilium Martyrum Parisiensium anni 1792; inter quos viginti tres « Societatis Iesu iam sodales » numerantur 439
14. — 12 *octobris* 1926. — Facultates vicennales, in novam formam redactae, a Summo Pontifice conceduntur 442
15. — 17 *octobris* 1926. — Litterae Apostolicae quibus Venerabiles Servi Dei Ioannes Maria du Lau Archiepiscopus Arelatensis, Franciscus Ioseph de la Rochefoucauld Episcopus Bellovacensis, Petrus Ludovicus de la Rochefoucauld Episcopus Santonensis et Socii (inter quos viginti tres « Societatis Iesu iam sodales »), omnes Parisiis in odium Fidei interempti, Beati renuntiantur 446
16. — 18 *octobris* 1926. — Parva quaedam additio approbatur in Officium S. Alphonsi Rodriguez inserenda 459
17. — 13 *novembris* 1926. — Facultates peculiares et indulgentiae conceduntur pro festis centenariis S. Aloisii. 461
18. — 24 *novembris* 1926. — Festum S. Petri Canisii ad universam Ecclesiam extensum declaratur. 462

II. — PRO PROVINCIIS, MISSIONIBUS, DOMIBUS.

19. — 27 *ianuarii* 1926. — Summus Pontifex gratulatur ob fructus a Nuntio SS. Cordis latos 463
20. — 10 *martii* 1926. — Summus Pontifex « diem Missionum » Turnholti in Prov. Belgica mox agendum gratulatur. 464
21. — 3 *mai* 1926. — Summus Pontifex « Actionem Popularem » laudat. 464
22. — 4 *iunii* 1926. — Summus Pontifex gratulatur de flosculis spiritualibus a Cruciatâ Eucharistica oblatis. 466
23. — 15 *iunii* 1926. — Peculiares facultates liturgicae conceduntur templo S. Ignatii Romae pro centenario S. Aloisii. 466
24. — 27 *iulii* 1926. — Collegio Pontificio Kandiensi in insula Ceylon conceditur facultas conferendi gradus academicos. 467
25. — 28 *iulii* 1926. — Mutantur fines et ampliatur territorium Praefecturae Apostolicae Zambesiae 468
26. — 3 *augusti* 1926. — Summus Pontifex gratias agit pro « thesauro spirituali » a sodalibus Apostolatus Orationis Ipsi oblato 469
27. — 11 *augusti* 1926. — R. P. Simon Tsu Vicarius Apostolicus de Haimen eligitur. 470

	Pag.
28. — 23 augusti 1926. — Summus Pontifex «Vitam S. Aloisii» a P. D'Aria conscriptam laudat, eique initam «Collectionem Vitarum Sanctorum pro pueris» gratulatur	471
29. — 29 octobris 1926. — Privilegia liturgica ad quinquennium conceduntur altari S. Stanislai in templo S. Andreae ad Quirinalem.	472
30. — 3 decembris 1926. — Quaedam Residentiae in Vicariatu Apostolico de Batavia aliis Religiosis committuntur.	473
31. — 3 decembris 1926. — Summus Pontifex ephemeridi Bombayensi «The Examiner» gratulatur et benedicit	474
32. — 11 decembris 1926. — Summus Pontifex gratias agit et gratulatur auctori libri «Vingt-trois anciens Jesuites»	474
33. — 20 decembris. 1926. — Privilegia et indulgentiae conceduntur pro triduanis festis centenariis canonizationis S. Stanislai in templo S. Andreae ad Quirinalem	475

ACTA PRAEPOSITI GENERALIS

I. — PRO SOCIETATE.

34. — 18 ianuarii 1926. — De nova sede Universitatis Gregorianaee elevanda et subsidiis ad id a Nostris et externis conferendis	479
35. — 21 ianuarii 1926. — Commendantur Nostrorum precibus Congregationes super martyrio VV. MM. Albenacensium.	485
36. — 27 ianuarii 1926. — Mittuntur exemplaria «Acta Congressus Missionum S. I.»	486
37. — 2 februarii 1926. — De festis centenariis aloisianis ad mentem Summi Pontificis et Patris Nostri parandis	486
38. — 19 martii 1926. — Mittuntur Regulae Instructoris Patrum tertiae probationis et Instructio ad Patres qui tertiam probationem peragunt.	490
Regulae Instructoris Patrum tertiae probationis.	491
Instructio ad Patres qui tertiam probationem peragunt.	495
39. — 19 martii 1926. — Elenchus mittitur variarum quaestionum de paupertate nostra, quibus respondendum est.	503
40. — 27 aprilis 1926. — Promulgatur libellus «Ad mensam legenda variis anni temporibus».	509
Instructio de religiose impendendi triduo renovationis.	513
41. — 23 maii 1926. — Facultates vicennales usque ad finem anni prorogatae nuntiantur.	516
42. — 16 iunii 1926. — Mittuntur Decreta et Litterae Apostolicae de novis BB. Martyribus Iacobo Salesio et Gulielmo Saltamochio et traduntur normae pro triduanis festivis celebrationibus agendis	517

	Pag.
43. — 29 <i>iunii</i> 1926. — Charta geographica nostrarum Missionum nuntiatur mox imprimenda et vulganda	518
44. — 2 <i>iulii</i> 1926. — Regio Novae Angliae, a Provincia Marylandiae-Neo Eboracensi seiuncta, in Provinciam erigitur . .	519
45. — 31 <i>iulii</i> 1926. — Provincia Poloniae in duas Provincias dividitur, Poloniae Maioris et Mazoviae alteram, alteram Poloniae Minoris vocandas	521
46. — 15 <i>augusti</i> 1926. — Petitur elenchus librorum «textus» qui in scholis theologiae vel philosophiae pro Nostris adhibentur	523
47. — 17 <i>augusti</i> 1926. — Nuntiatur mors et indicuntur suffragia pro P. Alfredo Maertens olim Procuratore generali . .	524
48. — 8 <i>septembris</i> 1926. — Peregrinationes Romanae, nostrorum praecipue alumnorum, ad sollemnia Aloisiana die 31 decembris celebranda commendantur	525
49. — 27 <i>septembris</i> 1926. — Novus Societatis Secretarius renuntiatur	529
50. — 27 <i>septembris</i> 1926. — Pater Noster epistolam S. P. N. Ignatii de religiosa perfectione ad omnes Societatis Scholasticos mittit	529
51. — 7 <i>octobris</i> 1926. — Mittuntur exemplaria epistolae S. P. Ignatii de religiosa perfectione omnibus Scholasticis distribuenda	530
52. — 30 <i>octobris</i> 1926. — Difficultates Universitatis Tokiensis significantur et facultas benedicendi aquam S. Francisci Xaverii communicatur	531
53. — 31 <i>octobris</i> 1926. — Facultates vicennales nuper renovatae cum Nostris communicantur	533
54. — 6 <i>novembris</i> 1926. — Nova «Martyrologii Societatis Iesu» editio nuntiatur et explicatur	538
55. — 10 <i>novembris</i> 1926. — De servandis praescriptis impositis in facultatibus ad debita contrahenda	539
56. — 22 <i>novembris</i> 1926. — Mittitur relatio de Nostris in Mexico afflictis	540
57. — 8 <i>decembris</i> 1926. — Indicitur Congregatio Procuratorum in annum 1927	541
Instructio de documentis triennialibus Romam afferendis	543
58. — 8 <i>decembris</i> 1926. — Tres loci Formulae Congregationis Provincialis declarantur	545
59. — 8 <i>decembris</i> 1926. — De electione Relatorum Viceprovincialium occasione Congregationis Procuratorum facienda	548
60. — 15 <i>decembris</i> 1926. — Informationes de nostris Missionibus mox edendae nuntiantur	550
61. — 18 <i>decembris</i> 1926. — Qua ratione Postulata in Congregatione Provinciali examinanda sint	551

62. — 19 decembris 1926. — Solvitur dubium pro catalogo de aptis ad gubernandum («Practica quaedam ad Formulam scribendi» n. 38).	Pag. 553
---	-------------

II. — PRO PROVINCIIS, MISSIONIBUS, DOMIBUS.

63. — 24 ianuarii 1926. — Directio generalis Apostolatus Orationis Romam transferenda nuntiatur.	555
64. — 2 iulii 1926. — Epistola Patris Nostri ad Socios divisae Provinciae Marylandiae-Neo Eboracensis	556
65. — 31 iulii 1926. — Epistola Patri Nostris ad Socios divisae Provinciae Poloniae.	558
66. — 5 septembris 1926. — Ordinatio de studiis sinicis mittitur et commendatur	561
67. — 8 septembris 1926. — Operarii pro Missione Tananarivensi, summa hominum penuria laborante, enixe implorantur.	564

III. — RESPONSA.

A) INSTITUTI DECLARATIONES UNIVERSAE SOCIETATI PROPOSITAE.

68. — 21 aprilis 1926. — De usu machinae photographicae	567
69. — 17 iulii 1927. — De capsis ad eleemosynas colligendas	567
70. — 15 septembris 1926. — De duratione regiminis Superiorum localiom	568
71. — 6 octobris 1926. — De admittendis ad Congregationem Provinciale	569
72. — 26 novembris 1926. — De colloquio spirituali Scholasticis et FF. Coadiutoribus praescripto	569

B) ALIA RESPONSA.

73. — 23 ianuarii 1926. — De administratione bonorum inter prima et ultima vota	571
74. — 28 ianuarii 1926. — De Novitiis valetudine debilibus	571
75. — 29 ianuarii 1926. — De devotionibus et operibus Societatis propriis impensius promovendis	572
76. — 1 februarii 1926. — De modo tradendi Exercitia Spiritualia S. P. N. Ignatii.	573
77. — 26 februarii 1926. — De festinatione in Sacro vitanda	573
78. — 10 martii 1926. — De cautela et prudentia adhibendis in loquendo vel scribendo de ephemeride nostra «Acies ordinata» et de Congregationum Marianarum regimine	574
79. — 13 martii 1926. — De errore in formula votorum	575
80. — 17 maii 1926. — De Fratribus Coadiutoribus peculiari arte informandis	575
81. — 22 iulii 1926. — De munere Socii Magistri Novitiorum	575
82. — 31 augusti 1926. — De processione in festo Corporis Christi.	576

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

I. — PRO SOCIETATE.

1.

27 ianuarii 1926.

Approbantur Officium, Missa et Elogium BB. Martyrum Canadensium. — S. Rit. C.

DIE 16 MARTII

BB. IOANNIS DE BRÉBEUF, ISAACI JOGUES ET SOCIORUM
MARTYRUM

Duplex

(In tota ditione Canadensi, pro utroque clero: duplex maius).

IN I VESPERIS

℣. Laetamini in Domino et exsultate, iusti.

℞. Et gloriamini, omnes recti corde.

Ad Magnif. Ant. Istorum est enim regnum caelorum, qui contempserunt vitam mundi et pervenerunt ad praemia regni, et laverunt stolas suas in sanguine Agni.

Oratio.

Deus, qui primitias fidei in amplissimis Borealis Americae regionibus Beatorum Martyrum tuorum Ioannis, Isaaci eorumque Sociorum praedicatione et sanguine consecrasti: concede propitius; ut, eorum intercessione, florida christianorum seges ubique in dies augeatur. Per Dominum.

Et fit Commemoratio Feriae.

AD MATUTINUM

In I Nocturno, Lectiones Fratres: debitores, de Communi plurimorum Martyrum extra Tempus Paschale.

IN II NOCTURNO

Lectio IV.

Ex iis Societatis Iesu sodalibus, qui Ecclesiae in America Boreali exordia medio saeculo decimo septimo maxime illustrarunt, octo purissimas hostias sibi elegit Deus, ut fidei semina earum sanguine irrigata in uberiores segetes deinde succrescerent. Omnes hi Martyres, in Gallia nati et, praeter duos laicos, sacerdotio aucti, in Missionem Canadensem, quae Novae Galliae tunc vocabatur, a Superioribus missi, post diuturnos asperrimosque labores, ob unam eandemque religionis causam, etsi non uno eodemque tempore nec loco, crudelissime necati sunt. Horum veluti duces ac magistri merito censentur Ioannes de Brébeuf, Condae in dioecesi Baiocensi nobili genere ortus, et Isaacus Jogues, aurelianensis, viri strenui et apostolico zelo incensi, mortificationi maxime dediti, cum Deo in oratione coniunctissimi, caelestibus etiam visionibus quandoque illustrati. Ab iis haud ab-similes erant quatuor socii sacerdotes Antonius Daniel, dieppensis, Gabriel Lalemant et Carolus Garnier, parisienses, Natalis Chabanel, mimatensis; qui omnes variis in pagis inter Hurones sacris muneribus fideliter fungebantur.

R⁷. Sancti tui, Domine, mirabile consecuti sunt iter, servientes praeceptis tuis, ut invenirentur illaesi in aquis validis: * Terra apparuit arida, et in Mari Rubro via sine impedimento. V. Quoniam percussit petram et fluxerunt aquae et torrentes inundaverunt. Terra.

Lectio V.

Frequentes finitimorum Iroquensium incursiones, Huronicam missionem saepe vastantes, haud raro in supremum discrimen Patrum vitam vocabant. Anno millesimo sexcentesimo quadragesimo secundo, Isaacus Jogues, cum Renato Goupil, Societatis Iesu coadiutore temporali, iter faciens, in Iroquenses incidit, qui eum eisque socium dirissime torquent et in servitutem redigunt. Eodem anno die vigesima nona septembris, Renatus, in odium salutiferae crucis a barbaro sene interfici iussus, prope Auriesville, in hodierno Neo-Eboracensi Statu

candidissimam animam efflavit. Isaacus anno proximo, aufugiendi occasionem nactus, in Galliam revertit; sed post annum Americam repetens et semel atque iterum ad eosdem barbaros, suos olim carnifices, cum Ioanne de La Lande, Societatis Iesu item coadiutore, progressus, die decima octava octobris anno millesimo sexcentesimo quadragesimo sexto, prope Ossernenon, in hodierna dioecesi Albanensi, acinace percussus martyrii palmam consecutus est. Postero vero die eius socius Ioannes, eadem redimitus corona, ad caelum evolavit.

R7. Verbera carnificum non timuerunt Sancti Dei, morientes pro Christi nomine: * Ut heredes fierent in domo Domini. V. Tradiderunt corpora sua propter Deum ad supplicia. Ut.

Lectio VI.

Anno millesimo sexcentesimo quadragesimo octavo, die quarta iulii Antonius Daniel, qui pagi Sancti Ioseph inter Hurones curam gerebat, contra invasores Iroquenses gregem suum impavidus defendens, sagittis et ignitis glandibus confossus, ad templi fores bonus pastor pro ovibus animam posuit. Anno proximo, die decima sexta martii, Ioannes de Brébeuf, Huronum apostolus merito nuncupatus, una cum Gabriele Lalemant ab Iroquensibus comprehensus, post diuturnos saevissimosque cruciatus, ipsis barbaris invictam Christi pugilis fortitudinem demirantibus, gloriosus occubuit; quem postridie Gabriel Lalemant eadem cruenta via eademque virtute secutus est. Mense autem decembri eiusdem anni millesimi sexcentesimi quadragesimi noni, in pervigilio Immaculatae Conceptionis Beatae Mariae Virginis, Carolus Garnier, vulneribus confossus et securi percussus, innocentissimam vitam glorioso exitu conclusit. Postero demum die, Natalis Chabanel, ab Hurone apostata dolose invasus et in profluentem deiectus, in dilecta sibi Missione, cui perpetuo colendae, natura frustra obsistente, heroico voto se obstrinxerat, optatam martyrii palmam adeptus est. Hos octo Americae Borealis primores Martyres Pius Undecimus Pontifex Maximus, anno sacro millesimo nongentesimo vigesimo quinto, Beatorum numero adscripsit.

R7. Tamquam aurum in fornace probavit electos Dominus, et quasi holocausti hostiam accepit illos; et in tempore erit respectus illorum: * Quoniam donum et pax est electis Dei. V. Qui confidunt in illum, intelligent veritatem: et fideles in dilectione acquiescent illi. Quoniam. Gloria Patri. Quoniam.

IN III NOCTURNO

Lectio sancti Evangelii secundum Lucam. *Cap. 5, 17-23.*

Lectio VII.

In illo tempore: Descendens Iesus de monte, stetit in loco campestri, et turba discipulorum ejus, et multitudo copiosa plebis ab omni Iudæa, et Ierusalem, et maritima, et Tyri, et Sidonis. Et reliqua.

Homilia sancti Petri Canisii Presbyteri.

Notæ in evangelicas lectiones: in die festo Omnium Sanctorum, post initium.

Notabo Christum, longe aliter quam hunc mundum, de beatitudine docere atque pronuntiare. Mundi etenim est proprium rebus caducis et fluxis, quae hic relinquendae sunt, metiri hominis felicitatem, perinde ac si dicatur: Beatus populus, cui haec sunt. Immo vero quos Christus beatos hic pronuntiat, eos insipiens mundus tantum pro miseris et infelicibus ducit, eosdem de more contemnit atque aversatur, ut hinc etiam Christus ipse testetur Apostolis: Amen, amen, dico vobis, quia plorabitis et flebitis vos; mundus autem gaudebit, vos autem contristabimini. Recteque dixit Salomon: Ambulans recto itinere et timens Deum, despicitur ab eo qui infami graditur via.

R̃. Propter testamentum Domini et leges paternas, Sancti Dei perstiterunt in amore fraternitatis: * Quia unus fuit semper spiritus in eis, et una fides. Ṽ. Ecce quam bonum et quam iucundum habitare fratres in unum! Quia.

Lectio VIII.

Beati demum sunt qui persecutionem propter iustitiam patiuntur, suaque invicta patientia Christi regnum aeternum obtinent. Ad hoc genus beatitudinis, nulli magis quam protomartyr Stephanus alique fortissimi Christi milites ac martyres referendi sunt: quoniam velut oves ad occisionem pertractae, ad sanguinem usque pro iustitia christiana certarunt, nulla ut hostium vis atque barbaries, nulla tribulationis vel tentationis acerbitas eos a fidei confessione, Christi caritate, doctrina Ecclesiae et iustitiae tramite potuerit abducere ac separare. O felices illi qui bona testari conscientia potuerunt: Quis nos separabit a caritate Christi? Tribulatio? an angustia? an fames? an nuditas? an periculum? an persecutio? an gladius? In his omnibus superamus propter eum qui dilexit nos. Transivimus per ignem et aquam, et eduxisti nos in refrigerium.

R7. Sancti mei, qui in carne positi certamen habuistis: * Mercedem laboris ego reddam vobis. V̄. Venite, benedicti Patris mei, percipite regnum. Mercedem. Gloria Patri. Mercedem.

Lectio IX de Homilia Feriae; sicubi autem extra Quadragesimam hoc Festum celebretur, et IX Lectio alicuius Officii commemorati non sit dicenda, erit sequens

Lectio IX.

Praeterea felices omnes qui hanc scalam Iacob, superioribus gradibus octo distinctam, in hunc usque diem ascendunt, relictis omnibus impedimentis, ita ut capitales hostes, mundum, carnem ac satanam, quotidie vincant, sibiue virtutum studio gradum faciant ad beatam immortalitatem. Verum longe feliciores et illi, qui pugnandi et vincendi fecere finem, et, ipso ascendendi labore confecto, ad certaminis coronam pervenerunt, iamque veluti rude donati et emeriti milites, quiete summa potiuntur, et in caelesti tabernaculo habitant, mercede amplissima cumulati. Nec dubium quin sancti Martyres pique Doctores prae ceteris floreant electis in perpetuas aeternitates, quoniam ob virtutes heroicas aureolam, sicut Theologi vocant, et excellentem lauream peculiari privilegio consequuntur.

Te Deum laudamus.

AD LAUDES

V̄. Exsultabunt Sancti in gloria.

R7. Lætabuntur in cubilibus suis.

Ad Bened. Ant. Vestri capilli capitis omnes numerati sunt: nolite timere: multis passeribus meliores estis vos.

Oratio.

Deus qui primitias fidei in amplissimis Borealis Americae regionibus Beatorum Martyrum tuorum Ioannis, Isaaci eorumque Sociorum prædicatione et sanguine consecrasti: concede propitius; ut, eorum intercessione, florida christianorum seges ubique in dies augeatur. Per Dominum.

Et fit Commemoratio Feriae.

Vesperae a Capitulo de sequenti, Commemoratio praecedentis et Feriae.

Ubi vero hoc Festum fit sub ritu duplici maiore, in II Vesperis, Commemoratio sequentis et Feriae.

ELOGIUM

MARTYROLOGIO ROMANO

PRO SOCIETATE IESU ET DITIONE CANADENSI INSERENDUM

Die 16 Martii, primo loco.

Decimo septimo Kalendas Aprilis.

In America Septentrionali, Beatorum Martyrum e Societate Iesu Ioannis de Brébeuf, Isaaci Jogues, Gabrielis Lalemant, Antonii Daniel, Caroli Garnier, Natalis Chabanel, sacerdotum, et Renati Goupil ac Ioannis de La Lande, coadiutorum temporalium; quorum primus hac die, post dirissimos cruciatus, ab Iroquensibus interfectus est; reliqui vero, aliis diebus varioque necis genere, eandem martyrii palmam adepti sunt. Qui omnes, a Pio Undecimo Pontifice Maximo inter Beatos una adscripti, indivisa veneratione hac die coluntur.

MISSA

DIE 16 MARTII

BB. IOANNIS DE BRÉBEUF, ISAACI JOGUES ET SOCIORUM
MARTYRUM

Missa ut in festo Ss. Fabiani et Sebastiani, 20 ianuarii, cum Orationibus propriis, ut infra:

Oratio.

Deus, qui primitias fidei in amplissimis Borealis Americae regionibus Beatorum Martyrum tuorum Ioannis, Isaaci eorumque Sociorum praedicatione et sanguine consecrasti: concede propitius: ut, eorum intercessione, florida christianorum seges ubique in dies augeatur. Per Dominum.

Et, in Missis non conventualibus, fit Commemoratio Feriae.

Secreta.

Immaculatam Hostiam fac nos, Domine, puris mentibus offerre, quam Beatis Martyribus tuis illibatus vitae candor et iuge mortificationis studium dapem suavissimam efficiebant. Per Dominum.

Et fit Commemoratio Feriae, ut supra.

Postcommunio.

Fortium pane refectis tribue nobis, omnipotens Deus; ut, sicut Beati Martyres tui Ioannes, Isaacus eorumque Socii, eodem roborati, animam suam pro fratribus ponere non dubitarunt; ita nos, alter alterius onera portantes, proximos nostros opere et veritate diligamus. Per Dominum.

Et fit Commemoratio Ferae, ut supra; et de ea legitur Evangelium in fine, iuxta Rubricas.

IN STATIBUS FOEDERATIS AMERICAÆ SEPTENTRIONALIS
(tum a Provinciis Societatis tum a Dioecesibus quibus conceditur)

Festum agitur

DE IISDEM BEATIS MARTYRIBUS

DIE 26 SEPTEBRIS

sub ritu duplici maiore.

Officium et Missa ut in schemate praecedenti, mutatis congruenter Rubricis de commemorationibus faciendis, de Lectionibus I Nocturni, etc. iuxta Rubricas. — Conceditur tamen ut, tum in titulo festi, tum in Orationibus propriis, primo loco ante nomen B. Ioannis de Brébeuf ponatur nomen B. Isaaci Jogues.

In Martyrologio vero haec ponantur:

DIE 16 MARTII (*secundo loco*)

In America Septentrionali..... eandem martyrii palmam adepti sunt. Qui autem a Pio Undecimo Pontifice Maximo inter Beatos una adscripti sunt, hi omnes *sexto Kalendas Octobris* indivisa veneratione coluntur.

DIE 26 SEPTEBRIS (*primo loco*)

Beatorum Martyrum Isaaci Jogues, Ioannis de Brébeuf eorumque Sociorum, e Societate Iesu, quorum passio decimo septimo Kalendas Aprilis commemoratur.

DECRETUM.
SOCIETATIS IESU.

Venerabilibus Dei Famulis Ioanne de Brébeuf, Isaaco Jogues et Sociis Martyribus, e Societate Iesu, nuperrime ab Apostolica Sede Beatorum Albo sollemniter adscriptis, utpote qui pro Christi nomine in longinqua Americae Septentrionalis plaga Martyres invicti occubuerunt; Rev.mus P. Aurelianus Fajella, eiusdem Societatis Causarum Servorum Dei Postulator, Sanctissimum Dominum Nostrum Pium Papam XI iteratis precibus rogavit, ut de ipsorum Beatorum festo, die decima sexta martii occurrente, tum orationes proprias in Missa, tum lectiones secundi et tertii nocturni in Officio, ceterum de Communi plurimorum Martyrum, nec non Elogium Martyrologio Societatis inserendum, benigne concedere dignaretur. Sanctitas porro Sua, referente infrascripto Domino Cardinali, Sacrae Rituum Congregationi Praefecto, revisione earundem Lectionum, orationum atque Elogii legitime peracta, benigne adnexum Proprium Officii et Missae, approbare et concedere dignata est in festo Beatorum Martyrum Ioannis de Brébeuf et Sociorum, recolendo sub ritu duplici die 16 martii: servatis de cetero Rubricis. Contrariis non obstantibus quibuscumque. Die 27 Ianuarii 1926.

L. ✠ S.

† A. Card. VICO, Ep. Portuen., *Praefectus*.

ANGELUS MARIANI, S. R. C. *Secretarius*.

2.

13 martii 1926.

*Indulgentia plenaria quotannis lucranda conceditur Apostolatu
Orationis die festo Christi Regis. — Breve Apost.*

PIUS PP. XI
AD PERPETUAM REI MEMORIAM.

Cum praeterito anno Litteris Encyclicis « Quas primas » Domini Nostri Iesu Christi festum, ubique terrarum, postremo dominico die mensis Octobris quotannis celebrandum institutum sit, Moderator Generalis Piae Unionis ab *Orationis Apostolatu*

nuncupatae enixas Nobis preces adhibuit, ut Sodalibus eiusdem coetus plenariam Indulgentiam memorato die festo D. N. Iesu Christi Regis quotannis lucranda de benignitate Nostra in perpetuum concedere dignaremur. Nos autem probe noscentes promerita Pia Unionis praefatae, quae, iam ab anno MDCCXLIV constituta, continenter ad Nostra usque tempora socialis Iesu Christi regni quoquo pacto provehendi apud populos nationesque sibi finem peculiarem proposuit, et a Decessoribus Nostris pluries gratiis spiritualibus, quibus instructa magis magisque sancta proposita attingere valeret, locupletata est, hisce supplicationibus adnuendum ultro libenterque existimavimus, idque etiam sive ut frugiferi ipsius Operis bono consulamus, sive ut Presbyteris e Societate Iesu, quibus idem concreditum est, gratificemur, qui Orationis Apostolatus atque eiusdem inceptorum incremento operam studiumque suum alacriter navant. Quapropter, collatis consiliis cum dilecto Filio Nostro S. R. E. Cardinali Poenitentiario Maiore, de Omnipotentis Dei misericordia, atque eius Apostolorum BB. Petri ac Pauli auctoritate confisi, omnibus et singulis Pii Coetus ab Orationis Apostolatu nuncupati sodalibus, praesentibus ac futuris, si vere poenitentes et confessi Sanctissimum Eucharistiae Sacramentum sumpserint, singulis annis, die festo memorato D. N. Iesu Christi Regis propriam praefatae Unionis Ecclesiam vel Sacellum, si exstet, sin autem quamlibet aliam Ecclesiam vel Sacellum publicum visitaverint, ibique pro Christianorum Principum concordia, haeresum extirpatione, peccatorum conversione ac S. Matris Ecclesiae exaltatione pias ad Deum preces effuderint, *Plenariam omnium peccatorum suorum Indulgentiam* et remissionem misericorditer in Domino concedimus. Decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces semper exstare ac fore, suosque plenos atque integros effectus sortiri vel obtinere, ipsique sodalicio ab Orationis Apostolatu nuncupato nunc et in posterum amplissime suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum irritumque ex nunc et inane fieri si quidquam secus super his a quoquam, auctoritate quamlibet, scienter sive ignoranter attentari contigerit. Non obstantibus contrariis quibuslibet. Volumus autem ut praesentium Litterarum exemplis, etiam impressis, manu alicuius Notarii

publici subscriptis et sigillo personae in ecclesiasticae dignitate vel officio constitutae munitis, eadem prorsus fides adhibeatur, quae adhiberetur ipsis praesentibus si forent exhibitae vel ostensae. — Datum Romae, apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die XIII m. martii, an. MCMXXVI, Pontificatus Nostri quinto.

P. Card. GASPARRI
a Secretis Status.

3.

27 martii 1926

Festum S. Margaritae M. Alacoque ad ritum duplicem pro universa Societate evehitur. — S. Rit. C.

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P.XTI.

Iussu Patris Nostri, cum R. V. communico S. Rituum Congregationis rescriptum quo festum S. Margaritae M. Alacoque pro universa Societate ad ritum duplicem minorem evectum est; de qua mutatione R. V. suae Provinciae socios quorum interest certiores facere velit.

Commendo me ss. SS.

Romæ, in sollemnitate S. Ioseph, 21 aprilis 1926.

Rae Vae
Servus in Xto.
HILARIUS AZZOLINI
Vicesecr. Soc. Iesu.

SOCIETATIS IESU.

Ad humiles preces Procuratoris Generalis Societatis Iesu, Sacra Rituum Congregatio, prae oculis habens concessionem, iam eidem Societati factam, diei 29 septembris 1864, utendo facultatibus sibi specialiter a Sanctissimo Domino Nostro Pio

Papa XI tributis, benigne indulget ut festum S. Margaritae Alacoque, iam concessum Societati Iesu, deinceps recolatur sub ritu duplici minori, adhibita Missa propria de eadem Sancta, concessa pro aliquibus locis: servatis de ceterò Rubricis. Contrariis non obstantibus quibuscumque.

Die 27 martii 1926.

L. ✠ S.

† A. Card. VICO, Ep. Portuen., *Praefectus*.

ANGELUS MARIANI, S. R. C. *Secretarius*.

4.

5-14 maii 1926.

De indulgentia plenaria decem S. Stanislai dominicis concessa, et de Missa die 3 novembris pro Nostris defunctis celebranda.
— S. Rit. C.

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTI.

Ex mandato Patris Nostri, cum R. V. communico duo Sanctae Sedis Rescripta nuper Societati nostrae concessa.

Per primum quidem Indulgentia plenaria ditantur decem dies dominici, qui festo S. Stanislai Kostka praemitti solent; cum enim adhuc solum partialibus Indulgentiis hoc pium exercitium ornaretur, visum est praesentem seraphici Novitii bis centenariam canonizationis memoriam non esse transmittendam, quin aliquod erga eum venerationis incrementum impetraretur.

Alterum autem Rescriptum quid indulgeat, facile ex ipsius lectione erui potest.

Commendo me ss. SS.

Romae, die festo SS. Cordis Iesu, 11 iunii 1926.

Rae. Vae.

Servus in Xto.

HILARIUS AZZOLINI

Vicesecr. Soc. Iesu.

I.

BEATISSIMO PADRE,

Il Procuratore Generale della Compagnia di Gesù, prostrato ai piedi della Santità Vostra, chiede umilmente la grazia dell'Indulgenza plenaria, da lucrarsi, alle solite condizioni, dai fedeli che in ciascuna delle dieci Domeniche, che precedono la festa di S. Stanislao Kostka, abbiano praticata qualche pia opera in onore di detto Santo.

Che della grazia, ecc.

Die 5 maii 1926.

SACRA POENITENTIARIA APOSTOLICA benigne annuit pro gratia Indulgentiae plenariae, suetis sub conditionibus lucranda ab iis, qui decem Dominicis pia opera in honorem memorati Sancti expleverint. Praesenti ad septennium valituro. Contrariis quibuscumque non obstantibus.

L. ✠ S.

S. LUZIO, S. P. *Regens.*
P. RAVELLI, S. P. *Offic.*

II.

SOCIETATIS IESU.

Quum, instituto festo Iesu Christi Regis, die tertia novembris resumenda iuxta rubricas sit Missa de Dominica praecedenti, fere semper impedita a concurrente festo Domini; quo facto privilegium Societati Iesu concessum omnes Missas praefata die litandi in commemorationem Defunctorum Societatis frustraretur, Procurator Generalis Societatis Iesu Sanctissimum Dominum Nostrum Pium Papam XI humillime supplicavit ut omnes sacerdotes Societatis praefata die tertia novembris litare possint Sacrum pro defunctis, non obstantibus rubricis. Sacra porro Rituum Congregatio, vigore facultatum sibi specialiter a Sanctissimo Domino Nostro tributarum, attentis peculiaribus adiunctis, de speciali gratia, benigne indulget ut singuli Societatis sacerdotes, praefata die tertia

novembris, dummodo non impediatur a Dominica vel alio festo duplici primae aut secundae classis occurrente, Missam celebrare valeant pro omnibus suae Societatis defunctis: contrariis non obstantibus quibuscumque. Die 14 Maii 1926.

L. ✠ S.

† A. Card. VICO, Ep. Portuen., *Praefectus*.

ANGELUS MARIANI, S. R. C. *Secretarius*.

5.

12 maii 1926.

Conceditur usus et approbatur ritus benedicendi aquam S. Francisci Xaverii. — S. Rit. C.

RITUS BENEDICENDI AQUAM S. FRANCISCI XAVERII INDIARUM APOSTOLI

ŷ. — Adiutorium nostrum in nomine Domini.

ŕŕ. — Qui fecit caelum et terram.

ŷ. — Dominus vobiscum.

ŕŕ. — Et cum spiritu tuo.

Oremus.

Deus, qui ad salutem humani generis, maxima quaeque sacramenta in aquarum substantia condidisti; adesto propitius invocationibus nostris: et elemento huic multimodis purificationibus praeparato virtutem tuae beneŕdictionis infunde, et praesta per invocationem sancti Nominis tui, et intercessionem S. Francisci Xaverii Indiarum Apostoli, ut cuicumque ex ea sumpserint, corporis sanitatem et animae tutelam accipiant. Per Christum Dominum nostrum. — Amen.

Oremus.

Deus, qui ad illuminationem gentium, beatum Franciscum Indiarum Apostolum elegisti, et miraculorum gloria decorasti, concede, ut eius meritis et intercessione, et in fide, quam docuit, inveniamur stabiles, et in caritate, quam exercuit, efficaces. Per Christum Dominum nostrum. — Amen.

Et aspergatur aqua benedicta.

SOCIETATIS IESU.

Sanctissimus Dominus Noster Pius Papa XI, referente infra-scripto Domino Cardinali, Sacrae Rituum Congregationi Praefecto, praefatam formulam, a Sacra Rituum Congregatione revisam et emendatam, dignatus est approbare et concedere Praeposito Generali Societatis Iesu aliisque eiusdem Societatis sacerdotibus: servatis servandis. Contrariis non obstantibus quibuscumque. Die 12 maii 1926.

L. ✠ S.

† A. Card. VICO, Ep. Portuen., *Praefectus*.

ANGELUS MARIANI, *S. R. C. Secretarius*.

6.

22 maii 1926.

Decernitur constare de martyrio Venerabilium Martyrum Albencensium. — S. Rit. C. (1).

VIVARIEN.

BEATIFICATIONIS SEU DECLARATIONIS MARTYRII VENERABILium SERVORUM DEI IACOBI SALESII SACERDOTIS ET GULIELMI SALTAMOCHII COADIUTORIS E SOCIETATE IESU ALBENACI IN
ODIUM FIDEI INTERFECTORUM.

SUPER DUBIO:

An constet de martyrio et causa martyrii praefatorum Venerabilium Servorum Dei, nec non de signis seu miraculis, in casu et ad effectum, de quo agitur?

Si quod umquam extitit religionis nostrae sacratissimum mysterium, cuius odio apprime Ecclesia ab haereticis impeteretur scriptis et nefariis omne genus artibus, id ferme fuit augustis-

simum Eucharistiae Sacramentum, in quo miserator Dominus supremum amoris pignus reliquit, et redemptionis memoriam numquam interituram constituit. Hoc odio Tharcisius acolythus, *Christi sacramenta gerens*, caesus Viae Appiae lapides suo sanguine cruentavit; hoc odio IACOBUS et GULIELMUS, Societatis Iesu dignissimi alumni, quum omni ope contenderent, ut veram Christi praesentiam in Eucharistico Sacramento Albenaci anno 1593 ab impiis haereticorum conatibus vindicarent, ab haereticis comprehensi gloriosam mortem oppetierunt. Pater IACOBUS SALESIUS, cui comes a suis moderatoribus datus fuerat GULIELMUS SALTAMOCHIUS, Albenacum concesserat, ut sacras conciones ad populum haberet, quum uterque ab haereticis captus est, atque P. IACOBUS ad disputationem de Eucharistiae dogmate invitatus, haec ad haereticos verba convertit: « *Date mihi Biblia sacra, et ostendam vobis, quomodo vestri ministri decipiant vos et ad inferos deducant* »; quibus auditis, ex ministris quidam satanico furore incensus clamitare coepit: « *Occidite, occidite hos falsos prophetas: sufficerent hi duo ad inficiendum totum mundum* ». Hisce vocibus perceptis, satellites ambos rapiunt ad supplicium. Pater IACOBUS animam suam, genibus flexis pie Deo commendavit, et precem pro tyrannis suis adiecit, aiens: « *Domine, ignosce illis* ». Frater GULIELMUS pari constantia, pugionibus confossus, spiritum Deo reddidit. Eorum vero corpora ignominia maxima sunt affecta, aliaque gesta quae acerrimum haereticorum odium in catholicam fidem luculentissime patefecerunt. Christiana vero gens eos uti martyres habuit, eosdemque *Eucharistiae*, propter quam passi fuerant, *Martyres* nuncupavit.

Vix atque iudiciales inquisitiones proferre licuit, haec coepta est martyrii causa, conditisque Apostolicis tabulis, iisque legitimis declaratis, prima disceptatio est habita super utriusque Servi Dei martyrio penes Reverendissimum Cardinalem Vincentium Vannutelli, causae Relatorem, die nona mensis februarii vertentis anni. Die autem vicesima tertia martii coactus est in Vaticana aula Congregationum praeparatorius coetus, atque die decima prima vertentis mensis universus sacrae Rituum Congregationis coetus coram Sanctissimo Domino nostro Pio Papa XI congregatus est; in eoque memoratus

causae Relator ad discutiendum hoc dubium proposuit: *An constet de martyrio et causa martyrii praefatorum Venerabilium Dei Servorum, nec non de signis seu miraculis, in casu et ad effectum, de quo agitur?*

Singuli tum Reverendissimi Cardinales, tum Patres Consultores suas ex ordine sententias protulere; quibus perceptis, Beatissimus Pater precibus exposcendam esse superni luminis copiam ratus est, antequam decretoriam sententiam pronuntiaret.

Quum autem eam ferre decrevisset, hodiernam diem constituit, pervigilium iucundorum sollemnium Pentecostes; ideoque, Sacro religiosissime perlitato, accersiri iussit Reverendissimos Cardinales Antonium Vico, Episcopum Portuensem et S. Rufinae, sacrae Rituum Congregationi Praefectum, et Vincentium Vannutelli, Episcopum Ostiensem et Praenestinum, sacri Collegii Decanum, causae Relatorem, una insimul cum R. P. Carolo Salotti, S. Fidei Promotore generali, meque infrascripto Secretario, eisque adstantibus sollemni decreto sanxit: *Ita constare de martyrio et causa martyrii Venerabilium Dei Servorum IACOBI SALESII et GULIELMI SALTAMOCHII, ut ad ulteriora procedi possit.*

Praesens decretum publici iuris fieri et in acta sacrae Rituum Congregationis referri mandavit, undecimo calendas iunias anno millesimo nongentesimo vicesimo sexto.

† A. Card. VICO, Ep. Portuen. et S. Rufinae,
S. R. C. Praefectus.

L. ✠ S.

ANGELUS MARIANI, S. R. C. Secretarius.

7.

3 iunii 1926.

Decernitur « tuto » procedi posse ad beatificationem Venerabilium Martyrum Albenacensium. — S. Rit. C. (1).

VIVARIEN.

BEATIFICATIONIS SEU DECLARATIONIS MARTYRII VENERABILIVM
SEVRORVM DEI IACOBI SALESII SACERDOTIS ET GULIEL-
MI SALTAMOCHII COADIUTORIS E SOCIETATE IESU ALBENACI
IN ODIUM FIDEI INTERFECTORVM.

SUPER DUBIO:

An, stante approbatione martyrii et causae martyrii, nec non dispensatione a signis seu miraculis, ad tramitem Canonis 2116 § 2 Codicis Iuris Canonici, TUTO procedi possit ad sollemnem praefatorum Venerabilium Dei Sevrorum Beatificationem?

Felicitate quadam accidere videtur, ut nobilissima haec causa, quae multo maturius optatam metam attingere valisset, si fortuito diu non latuissent episcopales inquisitiones de eorumdem nece rite adornatae, hac nostra aetate absolvatur Beatorumque Martyrum honores sollemniter decernantur duobus ex inlyta Societate Iesu alumni, qui, declinante saeculo decimo sexto, Albenaci in Gallia, saeviente Calviniana insectatione, pro Christi Iesu praesentia in sacratissimo Eucharistiae Sacramento ab haereticorum ausibus vindicanda inique mactati sunt. Dum enim ingenti cum gaudio conspiciamus mirifice augeri ubique terrarum pietatem et cultum in Sanctissimam Eucharistiam, quae una in se complectitur quidquid catholica religio maxime mirandum habet, et per quam Christus Dominus *divitias sui erga homines amoris effudit*, ceu Synodus Tridentina docet (Sess. XIII, cap. 2); dum certatim in oppidis ac frequentissimis urbibus conventus celebrari, proximosque vel in remota America apparari scimus, unde veri adoratores maximam hauriunt spiritus alacritatem, novosque eadem caritate succendunt,

(1) *Acta ap. Sedis*, vol. XVIII (1926), pp. 289-291.

atque insimul iniurias reparare satagunt, quibus haeretici hoc Sacramentum augustissimum afficiunt; nihil sane opportunius, nihil felicius quam aetate hac, qua, ita disponente Deo, veluti sancta aemulatio orta est in cultu erga eucharisticum Sacramentum provehendo et amplificando, praefatorum Dei Famulorum, qui tamquam *Eucharistiae Martyres* agnoscuntur, exemplum debitis praeconiis celebrare, et christianae plebi imitationi proponere. Ipsi enim verbo et opere docuerunt, Filium Dei, qui humanam carnem assumpsit, esse in Sanctissima Eucharistia praesentem, ipsiusque Christi Corpus, qui in caelis sedet ad dexteram Patris, hoc Sacramento contineri, adorandumque fore omnigenis obsequentis ac devoti animi significationibus.

Neminem sane latet, exempla magis quam verba plebis corda movere; eapropter sperare fas est, multiplicatis intercessionibus, Deum nobis libentius esse concessurum, ut, talibus provocati exemplis, *dimicare et vincere hostem possimus, ut, parta victoria, cum iisdem Sanctis in regnis caelestibus triumphemus* (S. Ioann. Chrys. in Serm. 7 de martyri.).

Laetetur itaque universa Ignatiana sodalitas, quae antiquam perennemque laudem strenue oppugnandi haereses, et in sacrorum dogmatum defensione suorum filiorum vitam numquam faciendi pretiosiores, sibi gloriam, novis hisce exemplis, instaurare valet, atque duobus praefatis Venerabilibus alumniis suis praeclara illa tribuere iure potest, quae Ecclesia canit de Sanctis Martyribus Ioanne et Paulo: « *Isti sunt duae olivae, et duo candelabra lucentia ante Dominum: habent potestatem claudere caelum nubibus et aperire portas eius, quia linguae eorum claves caeli factae sunt* ». Pater IACOBUS SALESIUS ex glorioso certamine cum haereticis palmam retulit; Frater GUILIELMUS etiam heroicae obedientiae praemium promeruit; namque, cum a morte se eripere potuisset, sodali suo adhaerere maluit eiusque famulatui permanere addictum, quam in moderatorum suorum mandatis delinquere.

De utriusque Venerabilis Servi Dei martyrio et martyrii causa triplex instituta est iudicialis actio, latumque undecimo calendas iunias vertentis anni sollemne decretum. Adeo vero luculenta et explorata martyrii veritas ex habitis sueta severitate super eodem disceptionibus apparuit, ut causae Actores a signis seu miraculis in specie probandis relevari, ad iuris

nostri tramitem, obtinuerint, Apostolico accedente decreto sub die vicesima sexta superioris mensis maii. Quo autem actorum series integra foret, unum adhuc expendendum supererat: utrum Beatorum Martyrum honores praefatis duobus Venerabilibus Dei Servis *tuto* decerni possent. Hoc praestitit Reverendissimus Cardinalis Vincentius Vannutelli, causae Relator, proposito in coetu universo sacrae Rituum Congregationis coacto coram Sanctissimo Domino nostro Pio Papa XI, calendis huius mensis, sequenti dubio: *An stante approbatione martyrii et causae martyrii, nec non dispensatione a signis seu miraculis ad tramitem Canonis 2116 § 2 Codicis Iuris Canonici, tuto procedi possit ad sollemnem eorundem Famulorum Dei Beatificationem?* Singuli qui aderant tum Reverendissimi Cardinales tum Patres Consultores unanimi suffragatione *affirmative* responderunt; nihilo minus Beatissimus Pater preces esse iterandas censuit, ut in negotio adeo gravi uberior divini luminis copia impetraretur.

Quum vero mentem suam aperire constituisset, hodiernam auspiciatissimam diem selegit, qua annum sollemne festum Corporis Christi celebratur; ideoque, sacra religiosissime oblata Hostia, accersiri mandavit Reverendissimos Cardinales Antonium Vico, Episcopum Portuensem et S. Rufinae, sacrae Rituum Congregationi Praefectum, et Vincentium Vannutelli, Episcopum Ostiensem et Praenestinum, sacri Collegii Decanum causaeque Relatorem, una insimul cum R. P. Carolo Salotti, S. Fidei Promotore generali, meque infrascripto Secretario. Quibus adstantibus, Pontificio solio assidens sollemniter edixit: *Tuto procedi posse ad sollemnem Venerabilium Dei Servorum IACOBI SALESII et GULIELMI SALTAMOCHII Beatificationem.* Atque hoc decretum de more promulgari, in acta sacrorum Rituum Congregationis recenseri, Litterasque Apostolicas in forma Brevis de Beatificationis sollemnibus in Patriarchali Basilica Vaticana, quum primum licuerit, celebrandis, expediri iussit, tertio nonas iunias, anno millesimo nongentesimo vicesimo sexto.

† A. Card. VICO, Ep. Portuen. et S. Rufinae,
S. R. C. Praefectus.

L. ✠ S.

ANGELUS MARIANI, S. R. C. Secretarius.

8.

6 iunii 1926.

LITTERAE APOSTOLICAE
 QUIBUS VENERABILES DEI FAMULI
 IACOBUS SALESIUS PRESBYTER
 ET GULIELMUS SALTAMOCHIUS COADIUTOR
 AMBO E SOCIETATE IESU
 BEATI RENUNTIANTUR (I).

PIUS PP. XI
 AD PERPETUAM REI MEMORIAM.

Pretiosa in conspectu Domini mors illorum qui ad erudiendos in Fide populos missi, sanguinem pro Christo suum viriliter effuderunt, atque ita Domini Iesu caritatem vere sunt imitati. Eos inter merito Venerabiles Dei Famuli IACOBUS SALESIUS, presbyter, et GULIELMUS SALTAMOCHIUS, coadiutor, ambo e Iesu Societate, recolendi sunt, quos haeretici in catholicam religionem disciplinamque ac praesertim in augustissimum Eucharistiae Sacramentum rabie atque odio furentes, Albenaci in Helviis, dioecesis Vivariensis intra fines, atrociter occiderunt. Hanc enim in civitatem, calviniana lue infectam, ad verbum Domini evangelizandum Dei Servi missi sunt: Iacobus eidemque socius de more datus Gulielmus; alter pietate ac doctrina plane singularis; litterarum alter expers, sed columbina simplicitate ornatus, ardentique pro Christo patiendi desiderio flagrans. Vix ibi trimestri spatio contiones ad populum, cum magna rei catholicae utilitate et haeticorum quoque admiratione, Salesius habuit; atque adeo eundem zelus domus Dei continenter comedit, ut, tam brevi temporis intervallo, mulieres a turpi ad honestam vitam ipse plurimas avocaverit, a superstitionibus populares atque ab erroribus numerosis avulserit, dissidia gentium compescuerit, catholica dogmata omnibus bonae voluntatis hominibus perspicue demonstraverit, Albenaci quoque,

(i) *Acta Ap. Sedis*, vol. XVIII (1926), pp. 271-275.

sicut iam antea aliis in locis, in quibus praedicationis munere functus erat, multos denique a reprehensibili ac peracerbo bello pro haereticis gerendo deterruerit. Illis autem diebus, catholicos inter atque adversarios factis indutiis, Vivariensi in provincia arma silebant; at publica, quae data fuerat, fide spreta, nonis februaryiis anni MDXCIII, ab aliquibus ex maxime furentibus ac fanaticis calvinistis, quos milites haud minus insani ferocesque comitabantur, Albenacensis civitas, noctu et improvise, armis capta est; hoc autem praesertim intentu ut duos Dei Famulos; quos pseudo-prophetas vocabant, aut ad suam sectam adducerent haeretici, aut de medio tollerent. Iacobus Salesius una cum socio quadam in domo morabatur, haud procul ab ecclesia sita. Eos per vim rapiunt milites, a tribus ducti calvinianis ministris amborum potissimum mortem expetentibus. Interea Venerabiles Dei Famuli in cuiusdam haeretici domum non sine contumeliis vexationibusque raptantur; ibique proposita a calvinianis obloquentibus, circa disciplinam catholicam abstinentiae et ieiunii, circa liberum hominis arbitrium, circa Ecclesiae Sacramenta ac praecipue Sanctissimam Eucharistiam, argumenta Salesius splendide confutavit; et singulis in quaestionibus agitatae coram omnibus, qui aderant, malam adversariorum fidem atque inscitiam palam demonstravit. Eo ipso inclusionis die post tantas tamque laboriosas discussiones Salesius cum socio sub noctem, perfrigida tempestate, seminudus ac ieiunus, sine cibo, sine strato, petulantium militum ludibrio vexationibusque relinquitur. Die vero sequenti, cum acris iterum de augustissimo Eucharistiae Sacramento disputatio institueretur atque adversos calvinistas, furore magis quam veritate armatos, impietatis manifestae pius insignisque theologus iesuita convinceret, eosque denuo gravissimis rationibus configeret, duo mites captivi Iacobus Salesius et Gulielmus Saltamochius ad mortem illico damnati sunt. Statim igitur in plateam nobile illud par victimarum a domo deducitur, quae in genua provolutae Domino se commendant, ac pro suis carnificibus orant. Mox Iacobus glande plumbea a tergo feritur ac sternitur, et cum prorsus ac paene exanimatus nomen Iesu inclamaret, ferro confossus e vita migravit. Ad eiusdem vero virtutem aemulandam socius Gulielmus accensus, morientem martyrem com-

plectitur, ac dum a circumstantibus militibus, repetitis pugionis ictibus, crudelissime configitur, ad constantiam se ipse hortatur, dolorisque acerbiter dulcissimo Christi nomine lenit. Dei Servorum corpora sex dies in trivio omnibus fere vestibis expoliata, coenoque foeda suoque sanguine cruentata, avibus canibusque exposita iacuerant; per urbem postea trahuntur ad portam civitatis, inque semiruptam vetusti stabuli maceriam ad instar iumentorum proiecta, ac dein in proximi « de Jorand » horti angulo extra muros humata sunt. Erat autem dies eorundem pro Christo martyrii septima februarii an. MDXCIII: Salesius fere septem supra triginta annos natus, socius forte sextum ac trigesimum agens annum; ambo ex Arvernica oriundi, atque ex dioecesi Claromontana: alter ex oppido quod vocant *Lezoux*, ex oppido alter *Saint-Germain-l'Herm* nuncupato. Iam a puerili aetate Iacobus in Iesu Societatis disciplina educatus, qua alumnus antea in Collegio Billomensi, in quo adolescentulus est etiam adscriptus Marianae Sodalitati, dein Parisiis, Viroduni et Mussiponti, conspicuis animi ingenique laudibus floruit; non modo enim latinis, graecis, hebraicis, chaldaicis litteris, sed etiam philosophia ac theologia insigniter instructus, mentem ac pectus omni virtutum genere compleverat. Eximia in illo modestia, singularis mansuetudo, magnus contemptus sui, ingens perfectae vitae studium praecipuusque divini amoris ardor. Sanctissimum Christi Corpus tanta pietate tantoque amore cultuque prosequabatur, ut nulla de re libentius ardentiusve quam de Sanctissima Eucharistia loqueretur. Philosophiae ac theologiae gradibus ornatus, anno MDLXXXV sacerdotio auctus, tum in Mussipontana tum in Turnonensi universitate scite naviterque theologiam docuit, atque interea desiderio martyrii flagrans a Societatis Iesu Praeposito Generali missionem « ad infideles sive Americae, sive Iaponios, aut Sinenses, aut alios quoscumque » instanter petebat. Illius propterea dignus sodalis Gulielmus Saltamochius, qui in Iesu Societate coadiutor temporalis circiter ab anno MDLXXXI, orationis studio, ingenua simplicitate, morum suavitate atque in primis obedientia sic excelluit, ut nonnisi natus ad martyrium videretur, et omnes, qui penitus eum noverant, quasi angelum e caelo delapsum et humana carne vestitum putarent. Utrius-

que Venerabilis corpora in humili horti memorati loco extra muros civitatis, in qua duo ipsi Christi pugiles martyrii palmam consecuti sunt, duos fere annos remanserunt; at postea ad urbem « Ruoms » nuncupatam, nobilis cuiusdam pientissimae matronae curis, venia ab haereticorum tribuno obtenta, translata atque honorifice sepulta sunt. Ab illo quidem tempore Iacobum Salesium, sociumque Gulielmum Saltamochium, quos *Martyres Albenacenses* communi voce appellabant, plebes ut veros Christi Martyres veneratae sunt ac praedicaunt. His itaque et ceteris omnibus perpensis Nos ipsi decimo primo calendas iunias huius anni de eorundem Servorum Dei martyrio et causa martyrii constare sollemniter decrevimus. Hoc autem nostrum iudicium paraverunt tum disceptatio, quae penes Venerabilem Fratrem Nostrum Vincentium S. R. E. Cardinalem Vannutelli, Episcopum Ostiensem ac Praenestinum, Causae Relatorem, die nona mensis februarii vertentis anni super utriusque Servi Dei martyrio habita est, tum conventus Sacrae Rituum Congregationis praeparatorius die xxiii m. martii in Vaticanis Aedibus actus, tum denique Generalis Congregatio coram Nobis die xi m. maii proxime praeteriti convocata, in qua communi sententia de praedictorum Dei Famulorum martyrio et causa martyrii constare affirmatum est. Super signis propterea sive miraculis etiam a Nobis de more est dispensatum. Illud autem unum supererat, ut Sacrorum Rituum Cardinales et Consultores rogarentur, an, stante adprobatione martyrii martyriique causae, nec non dispensatione a signis sive miraculis, tuto procedi posse censerent ad sollemnem eorundem Servorum Dei Beatificationem; atque in generali conventu die prima mensis iunii proxime elapsa coram Nobis habito tum iidem S. R. E. Cardinales, tum qui aderant Praelati et Consultores tuto procedi posse responderunt. Nos tamen in tanti momenti re mentem Nostram aperire cunctati sumus, ut enixis precibus supernum antea lumen posceremus. Quod quidem cum fecissemus, die tertia huius mensis, in quo festum Sacratissimi Corporis Christi Ecclesia celebrat, religiosissime litato Eucharistico Sacrificio, adstantibus Venerabilibus Fratribus Nostris Antonio S. R. E. Cardinali Vico, Episcopo Portuensi et Sanctae Rufinae, Sacrorum Rituum Congregationis Praefecto, et Vincentio S. R. E. Cardinali Van-

nutelli, Episcopo Ostiensi ac Praenestino, Sacri Collegii Decano et Causae Relatore, una cum dilectis Filiis Angelo Mariani, memoratae Sacrorum Rituum Congregationis a secretis, et Garolus Salotti, Fidei Promotore generali, sollemniter ediximus ad sollemnem Venerabilium Servorum Dei, quos *Martyres Eucharistiae* nuncupant, Jacobi Salesii presbyteri et Gulielmi Saltamochii coadiutoris Beatificationem *tuto* procedi posse. Quapropter, precibus permoti plurimorum Episcoporum nec non Societatis Iesu universae, concedimus ut iidem *Eucharistiae Martyres* Venerabiles Dei Famuli IACOBUS SALESIIUS, sacerdos, GULIELMUS SALTAMOCHIUS, coadiutor, ambo e Societate Iesu, Beati in posterum nuncupentur, eorumque reliquiae publice Christifidelium venerationi proponantur, non tamen in sollemnibus deferendae supplicationibus; itemque permittimus ut eorundem Servorum Dei imagines radiis decorentur. Praeterea eadem auctoritate Nostra, concedimus ut de eorundem quotannis Officium recitetur de Communi plurimorum Martyrum cum Lectionibus propriis, et Missa pariter de eodem Communi cum orationibus propriis celebretur, per Nos adprobatis, iuxta Rubricas Missalis et Breviarii Romani. Huiusmodi vero Officii recitationem Missaeque celebrationem fieri dumtaxat largimur in dioecesi Claromontana et in Vivariensi, nec non in omnibus templis ac piis domibus, ubique terrarum sitis, quae ad Societatem Iesu pertineant, ab omnibus fidelibus, tam saecularibus quam regularibus, qui horas canonicas recitare teneantur, et quod ad Missas attinet, ab omnibus sacerdotibus ad templa confluentibus, in quibus eorundem Beatorum festum celebretur. Denique statuimus ut sollemnia Beatificationis eorundem Venerabilium Dei Famulorum, servatis servandis, in dioecesibus Claromontana et Vivariensi supradictis, die ab Ordinario designando, peragantur, nec non in ecclesiis sive publicis sacellis praelaudatae Societatis Iesu intra annum ab iisdem sollemnibus in Sacrosanta Patriarchali Basilica Vaticana rite celebratis. Non obstantibus Constitutionibus et Ordinationibus Apostolicis, ac decretis de non cultu editis, ceterisque contrariis quibuscumque.

Volumus autem ut harum Litterarum exemplis etiam impressis, dummodo manu Secretarii enunciatae Rituum

Congregationis subscripta sint et sigillo Praefecti munita, eadem prorsus fides in disceptationibus etiam iudicialibus adhibeatur, quae Nostrae Voluntatis significationi, hisce Litteris ostensis haberetur.

Datum Romae, apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris die VI mensis iunii anno MCMXXVI, Pontificatus Nostri quinto.

P. CARD. GASPARRI, *a Secretis Status.*

9.

13 iunii 1926.

Summus Pontifex Aloisium Gonzaga, altero exeunte saeculo ab ei decretis Sanctorum Caelitum honoribus, laudibus extollit et caelestem universae christianae iuventutis Patronum confirmat. — Epist. Apost. (1).

DILECTO FILIO
WLODIMIRO LEDÓCHOWSKI
PRAEPOSITO GENERALI SOCIETATIS IESU

PIUS PP. XI.

DILECTE FILI
SALUTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM.

Singulare illud est in divini Magistri vita, quod iuvenes ab eo praecipua quadam caritate dilinguntur. Innocentes enim pueros ad se allicit atque attrahit (2) pestiferosque eorum corruptores cum corripit severitate verborum, tum gravissimis se poenis multaturum minatur (4); intemerato autem adolescentulo, ad invitamenti praemiique modum, expletam perfectamque sanctitatis formam proponit (3).

(1) *Acta Ap. Sedis*, vol. XVIII (1926), pp. 258-267.

(2) Marc. x, 13-16.

(3) Matth. xviii, 6.

(4) Marc. x, 21.

Hunc ipsum cum a suo Conditore spiritum Ecclesia, divinae heres legationis atque operae, hausisset, inde a christiani aevi primordiis se eodem iuvenum amore studioque incensam ostendit ac praestitit. Itaque, causa infantiae suscepta, corporum coepit animorumque tueri incolumitatem; filios suos ut litterarum initiis altioribusque disciplinis imbueret, et ludos iis et athenaea aperire; Ordines ac religiosa sodalicia non tam probare quam provehere, eo nimirum consilio, ut, academiis, collegiis, publicis scholis, consociationibus conditis, iuventuti rite instituendae consulerent. Cuius quidem curandae institutionis nativum inviolatumque sibi Ecclesia ius nullo non tempore vindicavit, utpote quae facere non posset, quin coram commissa sibi humani generis universitate doceret, unam se esse germanae de moribus doctrinae custodem, unam se certamque difficillimae illius artis magistram, quae in ingeniis hominum christiane conformandis versaretur. Incredibile quidem est quam Nos in praesentia delectet, innumerabiles ubique iuvenes, eosdemque ex utroque sexu atque ex omni civitatis ordine, intentione animorum motu, sacerdotibus suisque instare Pastoribus, cupidos cum se doctrina omnique christianae vitae cultu expoliendi, tum ecclesiam iuvandi laboris sui auxilio in ea, quam persequitur, emendatione hominum ac salute. Reputantibus autem Nobis, quam crebra iuvenum agmina, superiore piaculari anno, undique coram convenerint, ii sane redintegrantur voluptatis laetitiaeque fructus, quos tum cepimus cogitando, ex talibus per omnes nationes ordinatis iuventutis legionibus quam frequens pacatusque coaliturus aliquando foret exercitus, quo ad senescentem mundum Apostolica Sedes recreandum uteretur. Ac Nostro crescit in animo altiusque defigitur iuvenum caritas, cum multiplices exsecrandasque cernimus insidias, quae eorum fidei atque innocentiae struuntur: qua quidem in aspera universae spiritualis vitae dimicatione nimium saepe contingit, ut aetatis virtutisque nervi debilitentur et elidantur bene multorum, qui mirum quanto Ecclesiae civitatisque usui esse potuerant.

Alterum igitur, quod postremo huius anni die complebitur saeculum ab delatis Aloisio Gonzagae sanctorum caelitus honoribus, ad spiritualem iuventutis profectum tam praeclaras

videtur habere utilitates, ut ad filiolos Nostros, qui, qua late orbis terrarum protenditur, in spem regni Iesu Christi succrescunt, cogitationes et alloquium Nostrum perlibenter, cum te, dilecte fili, alloquimur, convertamus. Etenim, quo debent iuvenes Patrono caelesti, in suae discriminibus periculisque vitae, valido uti ac potenti, eum praeterea sequantur oportet, singulare prorsus virtutum omnium exemplum: cuius vitam si quidem penitus introspiciant, iam plane noverint, qui sit ad perfectionem christianam aditus, quae accommodatiores ad eius adeptionem adhibendae artes, quamque suaves pretiososque, vestigiis Aloisii insistendo, virtutum fructus percepturi sint. Iamvero, Aloisium in se atque in suo collocatum lumine si contemplantur, omnino sane alium, quam quem Ecclesiae adversarii fallaciter fabricati sunt vel scriptores minus prudentes finxere: nonne eum, vel in tanta recentius Ecclesiae parta sanctitatis laude, singulare iuvenilium virtutum exemplum habeant? Etenim si quis annales percurrat nostros, facile comprobabit, adolescentes hominesque, quos Dei Spiritus post Gonzagae obitum ad hunc diem excitavit vitae innocentia mirabiliores, magnam partem, ad eius disciplinam animos suos conformasse. In quibus, ne multi simus, commemorare tantummodo placet Ioannem Berchmans, qui, cum in Collegio Romano degeret, nihil sibi aliud proposuerat, quam ut Aloisium in se referret; Nuntium Sulpritium, iuvenem illum operarium, qui Castellionensem imitari et a puero coepit et ad exitum usque perrexit; Contardum Ferrinium, qui, cum ab aequalibus alter Aloisius merito nuncuparetur, tum hunc ipsum, quo exemplo ac tutore castimoniae utebatur, piissime coluit; Bartholomaeam Capitania, quae Gonzagam, cuius se in clientelam religiose contulisset, perfecte, vivens moriensque, reddidit, quaeque ab Aloisio, saeculari hoc anno, quasi ipsius gloriae particeps effecta ad beatorumque caelitus honores deducta videatur. Nec temere quispiam affirmet, Aloisium ad interiorem immutationem perfectionemque Gabrielis a Virgine Perdolente haud parum valuisse: qui, quamquam adolescens animum aliquanto leviores remissionemque ostendit, Gonzagae tamen, quem iuventutis Patronum venerari didicerat, opem auxiliumque implorare non destitit. Atque ut e recentioribus puerilis iuvenilisque disciplinae

auctoribus ac magistris unum afferamus, Ioannes Bosco non modo Aloisium amanter colebat, sed eiusmodi cultum, quem soboli suae veluti hereditate reliquit, commendare vehementer pusionibus iis consueverat, quotquot sancte educendos excepisset: qua in Aloisii imitatione ex iis maxime omnium profecit candidissima illa anima, Dominicus Savio, quem Deus terris tam brevi permisit deditque conspiciendum.

Utique videri potest, non sine arcano divinae providentiae consilio contigisse, ut immatura morte, vixdum efflorescens, tum eriperetur Aloisius cum egregiae eius ingenii animique laudes, constans atque impigra voluntas, singularis ac paene divina rerum prudentia, cum religionis animarumque studio coniunctae, feracissimi apostolatus beneficia spondebant ac sperare iuebant. Nam placuit Deo, ut ab caelesti iuvene, quem communis aetatis flos amabilem imitabilemque ultro reddidisset, iuvenes perdiscerent, quodnam peculiare eius aetatis esset praecipuumque munus, scilicet ut se ad vitae agitationem, animo per christianas virtutes solide excolendo expoliendoque, pararent. Quo qui interiorum earum patrimonio virtutum, quae in Aloisio mirifice eluxerunt, destituti sint ac careant, non eos profecto ad vitae pericula ac certamina, non eos ad apostolatus coepta satis aptos armatosque fore existimabimus, sed, factos veluti *aes sonans* et *cymbalum tinniens* (I), aut nihil profuturos aut forte nocituros illi ipsi causae, quam agendam defendendamque susceperint, quemadmodum superioribus aetatibus haud semel evenisse in comperto est. Itaque nonne tempestive opportuneque in haec tempora incidunt saecularia eiusmodi Gonzagae sollemnia, quippe qui suae exemplo vitae iuvenibus, ad externa ingenio proclivibus atque ad prosiliendum in vitae actionem promptissimis, suadeat, ut proximos et rem catholicam ne ante curent, quam se ipsi interiorum virtutum studio atque exercitatione perfecerint?

Atque illud in primis iuvenes Gonzaga docet, christianae institutionis summam in vivae fidei sensu tamquam fundamento consistere, qua homines fide, veluti lucerna lucente in caliginoso

(I) I Cor., XIII, 1.

loco (1), illustrati, mortalis vitae naturam ac momentum penitus agnoscant. Itaque cum Aloisius decrevisset, vitam sibi non « ad temporales » sed « ad rationes aeternas » componendam esse — unde si quis discedat, iam vir spiritualis aut esse aut dici nequeat — eiusmodi rationes, e divina revelatione haustas, in sanctorum Exercitiorum palaestra, in quam, vix e pueritiâ egressus et deinde in Societatem Iesu adscitus, identidem secessit maxima cum animi utilitate ac voluptate, diu multumque volutare ac commentari assuevit. Iamvero omnino oportere censemus, ut in animis adolescentium nostrorum, Gonzaga duce, id altius insideat, hominum vitam non esse adeo depri-mendam ut caducarum rerum cura ac fruitione dumtaxat contineatur, qua haud raro iuvenum ingenia sensusque abri-piuntur, sed, contra, habendam nobis esse quasi quoddam curriculum, ubi, uni Christo servientes, ad sempiternam beati-tatem nitamur. Atque rectam hanc vitae aestimationem habi-turi facile sunt adolescentes nostri, si quidem, caelestem imitati Patronum, interdum a rerum humanarum turbine procul secesserint ac per statos aliquot dies spiritualibus Exercitiis vacaverint, quae, ut ex diuturna experientia liquet, nata apta sunt ad molles docilesque iuvenum animos salutariter firmiterque praeoccupandos.

Hac supernarum rerum luce collustratus, ut diximus, Aloisius, cum nihil intentatum relinquere statuisset ut vitam inno-centissimam duceret, tam in incepto perseveravit constanter, ut, inde a primo rationis usu ad extremum usque spiritum, ab omni gravis peccati macula se immunem praestiterit: prae-cipueque ab pudicitiae flore tam diligenter omnem vel tenuis-simam labeculam prohibuit, ut, cum ab aequalibus angeli nomine honestaretur — quo ipso deinceps nomine eum chris-tianus populus consalutare assuevit — tum Beato Roberto Bellarmino, quo sanctus adolescens peritissimo usus est pietatis magistro, confirmatus in gratia videretur. Quam quidem per-fectionem absolutionemque virtutis haud sane Aloisius idcirco attigit, quia, inaudito quodam Dei beneficio, iis exemptus esset interioribus externisque pugnibus, quae in naturam ab originali

(1) II *Petr.*, 1, 19.

iustitia collapsam sunt nobis, dolentibus quidem, saepius pugnandae. Quodsi, ob privilegium prorsus singulare, voluptatis libidinisque stimulis agitatus est nunquam, tamen, ut erat ad grandia comparatus, ab irae igniculis gloriolaeque titillationibus vacuus omnino non fuit: quas quidem naturae appetitiones invicta voluntate non tam coercuit, quam rationis imperio penitus atque omnino subegit. Cum autem nativam humanarum virium imbecillitatem non ignoraret, idemque virtuti in primis diffideret suae, divinae gratiae praesidium sibi comparare studuit, fuis interdiu noctuque et in multas horas productis ad Deum precibus, patrocinioque Deiparae Virginis, in cuius clientela primas facile tulit, apud divinam clementiam adhibito; maxime vero, quod in Eucharistia Sanctissima totius vitae spiritualis fontem ac robur posita esse intellexeret, divinam mensam, quotiescumque per id temporis licebat, celebrare consueverat, ut recentiores perpetuo vires inde exprimeret atque hauriret. Vitae autem innocentiam morumque castimoniam ut custodiret noster — neque enim a divinae gratiae dono seiungi industria hominis queat — ad piissimum Augusti Sacramenti et Deiparae cultum humanarum rerum fugam adiecit eamque sensuum castigationem, quam reliqui mortales, maximam partem, suspicere quidem possint, aequare non possint. Illud enim mirabile ac vix credibile dixeris, in tanta morum corruptela, Gonzagam animi candore cum caelestibus spiritibus certasse; in tanta voluptatum consecratione, adolescentem singulari abstinence et vitae austeritate atque asperitate floruisse; in tali honorum cupiditate, adeo Aloisium illos contempsisse ac fastidivisse, ut et principatu, qui sibi hereditario iure obventurus erat, se perlibenter abdicavit et in eam religiosam familiam cooptari maluerit, in qua, iurisiurandi religione interposita, ad sacras dignitates intercluderetur aditus; in eo denique immodico veteris romanorum graecorumque sapientiae cultu, tam assiduum Aloisii fuisse caelestium rerum studium atque usum, ut, praecipuo Dei munere, mirifica ipsius industria coniuncta, adeo tota mente cum Deo cohaereret, nullis ut alienis cogitationibus a rerum divinarum contemplatione avocaretur.

Haec quidem singularia, ipsisque consummatae virtutis hominibus inaccessa fere, sanctitatis culmina; res tamen do-

cumento adolescentibus nostris esto, quibus artibus quod est praestantissimum iuventutis decus atque ornamentum, morum scilicet innocentia et castimonia, servetur incolume. Qua in re non ignoramus, nonnullos iuvenilis disciplinae magistros, praesenti morum depravatione perterritos, qua tot adolescentes in exitium, incredibili cum animarum detrimento, praecipites aguntur, tam gravem ut perniciem iacturamque a civitate prohibeant, in nova aliqua institutionis educationisque via excogitanda totos esse. At vero hos probe intelligere velimus, nihil se commodi rei publicae allaturos, si artes illas eamque disciplinam neglexerint, quas, e christianae sapientiae fonte haustas diuturnoque saeculorum usu probatas, idem ille Aloisius in se expertus est efficacissimas: fidem, inquit, vivam, illecebrarum fugam, animi temperationem et continentiam, actuosam in Deum Beatamque Virginem pietatem, vitam denique caelesti epulo quam creberrime refectam ac recreatam.

Quodsi intentis adolescentes animis Gonzagam tamquam absolutum castimoniae sanctitatisque exemplum suspexerint, ii profecto non modo libidinem cohibere condiscunt, sed etiam funestum illum christianae institutionis scopulum vitabunt, in quem incidant oportet quotquot, commentis imbuti scientiae cuiusdam doctrinam Christi Ecclesiaeque detrectantis, immodico libertatis aestu, mentis arrogantia animique licentia conturbari se sinunt. At contra Aloisius, licet se aviti principatus heredem fore sentiret, quibus litterarum pietatisque usus est praeceptoribus, iis se ducendum ultro permittit; postmodum vero Societatis Iesu alumnus, ea animi demissione moderatorum iussis consiliisque obtemperat, ut vel in minimis religiosae vitae officiis ne transversum quidem unguem ab instituto discederet: quae quidem agendi ratio quantum ab eorum iuvenum ratione abhorreat, qui, specie quadam boni decepti nulliusque patientes freni, seniorum monita detrectant, nemo est qui non videat. Quicumque igitur sub Christi signis militare cupiunt, pro certo habeant, se, disciplinae iugo a suis cervicibus deiecto, ignobiles, palmarum loco, clades accepturos, cum iuvenes sint ita comparati divinitus, ut in sua mentis animique cultura in suaque demum vita ad christianos spiritus componenda nihil proficiant, nisi alieno magisterio regantur. Quodsi magnam ad ceteras

disciplinas, at maiorem profecto ad actionis atque apostolatus officia animi docilitatem afferant oportet: quae quidem officia, cum munus Ecclesiae a Christo mandatum attingant, sancte utiliterque expleri nequeant, nisi demissis erga eos animis, quos Spiritus Sanctus *posuit episcopos regere Ecclesiam Dei*. Quemadmodum autem in paradiso terrestri, grandia atque incredibilia Satan pollicitus, primos humani generis parentes, ab officio obedientiae abductos, ad rebellandum Deo impulit, sic, sub libertatis obtentu, hisce temporibus, iuvenes corrumpit ad interitumque inani inflatos superbia trahit, quorum, contra, germana dignitas in una legitimae auctoritati obtemperacione consistat. Iamvero Aloisius, quamvis, ob insignem prudentiae laudem apud populum suum commendatus, magnam futuri principatus exspectationem commovisset et religiosi postea sodalibus ad summum Ordinis magistratum aptissimus aliquando fore videretur, unus tamen se ipse despiciens, humillimo obsequio cum dignitate coniuncto iis omnibus parebat, quicumque sibi, Domini sui ac Regis aeterni vices gerendo, praeficiebantur.

Ex sanctissima interim eiusmodi vitae ratione, ad fidei lucem ac normam absolutissime exacta, praeclaros iucundissimosque fructus percepit Aloisius; naturae autem gratiaeque dona inter se mirum in modum congruentia talem effecere, ut perfectam adolescentis formam exprimeret. Etenim, ob ingenii praestantiam ac maturitatem iudicii, ob animi nobilitatem ac fortitudinem, ob comitatem et suavitatem morum, nonne perfectius quiddam praetulit atque exhibuit? Iuvenis sane innocentissimus, qui, a quavis animi perturbatione vacuus, in una veri ac recti contemplatione perspicientiaque perpetuo defixus erat, quam singulari esset intelligentia acieque mentis, apparet prorsus, cum ex confectis studiorum bonarumque artium summa cum laude curriculis, tum ex disputationibus de re philosophica publicis unanimi cum assensione plausuque habitis, tum etiam ex scriptis — potissimumque ex epistolis — quae quidem scripta, etsi haud frequentia, pro adolescentis aetate, sapienterum cognitione ac consideratione commendantur. Quae autem in eo iudicii integritas subtilitasque eluceret, manifesto colligitur ex difficillimis negotiis, quae, a patre sibi commissa, prudenter

gessit expediitque feliciter, ex eoque haud minus arduo, quod, patre vita functo, cum Mantuae Duce dynastam fratrem suum, simultatibus odiisque restinctis, reconciliavit. Nobilitatem praeterea animi comitatemque morum prolixè cumulateque dilaudabant omnes, quotquot vel in consuetudine communis vitae vel in luce ipsa regiae domus cum eo versati sunt: dicimus civis ac famulos, principes dicimus aulicosque viros, ac potissimum Societatis moderatores ac sodales, quibus omnibus sui admirationem iniecerat. Verumtamen novimus, praecipua quadam ratione firmitatem animi constantiamque voluntatis in Aloisio enituisse; siquidem, inde a teneris unguiculis, parvulus ille Castellionensis principatus heres statuerat ac deliberaverat sanctitatem adipisci, quo in consilio animose fortiterque inito sic usque ad obitum perstitit, nihil ut unquam spirituales ascensiones, quae cum prima rationis luce congruissent, aut retardaret aut interciperet. Ecquod igitur aliud liceat opportunius aptiusque iuvenibus — iis potissimum qui studiis dant operam — proponere exemplum, quod pro aetate intueantur ac sedulo imitentur? Hi enim, praeterquam quod ad saniores solidioresque doctrinas excolere mentes animosque debent, praeterea et sapienti et tranquillo et aequabili iudicio valeant oportet, ut recte de hominibus deque eventis existiment ac sentiant, neque aut falsis rerum imaginibus aut impetu mollitieve animi aut vulgari opinione se transversos agi patiantur; ea denique opus est ut benignitate ac suavitate emineant, qua pacem in domestico convictu in hominumque societate tueantur ac provehant, et voluntatis firmitate et constantia, qua et se ipsi et proximos ad bonum regere queant.

Nec vero defuit in Aloisio mira quaedam industria atque alacritas in ceterorum hominum utilitatem impensa, qua apostolatus ille continetur, in quem saepius aetatem ingeniumque adolescentium ferri videmus. Quamquam enim praecipuum Gonzagae assiduumque studium in ea positum erat caelestium rerum commentatione familiarique cum Deo consuetudine, quare ipsius vita dici recte poterat *abscondita cum Christo in Deo* (1), attamen crebro ex eius animo iam tum erumpebant

(1) *Coloss.* III. 3.

apostolici ardoris igniculi, qui futuri quodammodo incendii flammam portenderent. Quo in genere, vix e puero egressus, rectis exemplis piisque colloquiis commonere omnes quibuscum ageret, atque, occasione oblata, ad virtutem inflammare; cumque aetate aliquantum processisset, ad maiora exardescens, altissima quaeque ac difficillima pro aeterna animarum salute prospicere et apostolicas etiam ad haereticos vel ethnicos expeditiones cogitare. Civibus autem Romanis spectaculo fuit Aloisius, cum Collegii Romani alumnus, plateas, compita, vicos circumiret Urbis, ut christianae doctrinae elementis puerulos ac pauperes erudiret; testes iidem fuere heroicae illius caritatis, qua is incensus, cum Urbs pestilentia conflictaretur, exitiali laborantibus morbo ministrabat: cuius quidem morbi cum semina concepisset, paucis post mensibus, annos vix quatuor ac viginti natus, tabe absumptus est. Atque hic etiam iuvenibus nostris patet sane latissimus campus, in quo actuose, Aloisio duce, versentur: scilicet ad imitandum sequendumque proponitur recti exempli via, honestorum eloquentia sermonum, sacrarum Missionum amor ac studium, christianae doctrinae institutio, multiplex denique caritatis exercitatio. Quibus quidem rebus si catholicorum iuvenum cohortes animos adiecerint, iam Aloisiani apostolatus formam rettulerint apteque ad tempora accommodaverint: Aloisiani, inquam, apostolatus, qui de caelo salutaris perseverat, nedum sit Gonzagae morte praecisus atque interceptus. E beata enim caelestium sede, in qua eum Carmelitis illa virgo Magdalena e Pazziis, per visum, gloriose regnantem mirabunda conspexit; in qua ipsum item assidere, inter sanctos caelites per sollemne decretum numerando, fel. rec. decessor Noster Benedictus XIII, abhinc ducentis annis, declaravit; nunquam destitit Aloisius adolescentium potissimum ordines omnes in suam clientelam receptos beneficiis cumulare. Idcirco sodalicia eorundem quamplurima Aloisii vel nomine censi vel patrocinio gloriari; idcirco iuvenes utriusque sexus paene innumerabiles, vestigia eius persecuti, poenitentiae spinas cum innocentiae liliis mirifice consociare; idcirco nobile quoddam veluti certamen Aloisium inter et christianam iuventutem exortum, uter superior existeret, ipse caelestibus donis adolescentes augendo, an haec Patronum caelestem

venerando. Itaque nihil mirum si Romani Pontifices Aloisium iuventuti exemplum simul ac Patronum attribuerunt.

Quae Nos quidem omnia recolentes, cum simus in primis de adolescentium optima institutione ac salute solliciti, hoc praesertim tempore cum ea plus solito periclitatur, ut praeteritarum non modo recordatio rerum renovetur, sed etiam uberiora ab Aloisio bona proficiscantur, de more institutoque decessorum Nostrorum, praesertim Benedicti XIII ac Leonis XIII, iterum sollemniter confirmamus ac, quatenus opus sit, auctoritate Nostra apostolica declaramus Sanctum Aloisium Gonzagam Patronum caelestem christianae iuventutis universae. Hanc igitur lectissimam catholicae familiae sobolem, in Aloisii tutelam fidemque convocantes, quo florentior in dies crescat ac vigeat, et, christianam fidem palam aperteque professa, morum innocentiam latius praeferat, impense hortamur paternoque obsecramus animo, ut Aloisium intueatur atque imitetur, eundemque perpetuo colat atque invocet, per eas quoque pietatis exercitationes, unde — ut e precationibus per sex continuos dominicos dies habitis — tam multos, eosdemque haud mediocres, exstitisse fructus diuturna experientia docet.

Summopere interea laetamur, ab Consilio principe saecularibus sollemnibus habendis ac promovendis, cui quidem Cardinalis Noster in Urbe Vicarius studiosissime praesidet, id iuvenibus propositum, ut parent, dato aliquo sacris commutationibus spatio, pactum quoddam de christiana vita a se integre casteque ducenda, in scidis relatum, manu sua subscribere ac veluti iureiurando obfirmare: quae quidem scidae in volumina collectae atque ab legatis universae e catholico orbe iuventutis huc delatae, postquam Romanus Pontifex eas quasi ratas habuerit, pietatis memoriaeque causa, in Ludovisiano templo deponantur, ubi veneranda Aloisii ossa requiescunt. Qua quidem re nihil ad generosam iuvenum naturam excitandam opportunius, quorum spiritualem ubique gentium renovationem saecularis commemoratio cum auspicato intendat, tum paritura haud dubie videtur. Quotquot autem ingentis catholicorum iuvenum familiae legati, ut diximus, stato ad celebrationem tempore, in hanc almam Urbem convenient, eos, magnarum profecto rerum utilitatumque sponsores, perli-

benter admissuri atque allocuturi sumus: quos quidem ipsos ad Aloisii sepulcrum cogitatione animoque comitabimur, rogantes, ut filioli Nostri universi tutelam caelestis Patroni cotidie validiorem experiantur.

Quandoquidem vero, uno eodemque die cum Aloisio coniunctim, in caelitibus sanctis Stanislaus Kostka numeratus est, qui paulo ante et in Societate Iesu vixerat et ad beatas sedes evolaverat, nostros decet adolescentes, per hanc ipsam rei faustitatem, in seraphicum iuvenem Polonum intueri, quem Deus « inter cetera sapientiae » suae « miracula » talem effecit, ut « etiam in tenera aetate, maturae sanctitatis gratiam » adeptus sit. Principe is quoque loco ortus, magno praeditus excelsoque animo, caelesti castimonia florere et ad perfectissima quaeque contendere; fratri suo germano, urbaniori lautiorique homini, obsistere ac repugnare; ex callidis haereticae hospitalis familiae et vagorum intemperantiumque aequalium insidiis victor continuo exstare; eucharistico epulo, haud semel per Angelorum ministerium, recreatus ac roboratus, diuturna pedes itinera conficere, ut Deo ad altiora vocanti, ut Deiparae ad Societatem Iesu aperte scienti, obsequeretur; in alma vero hac Urbe quasi ad tempus consistere, ut haud ita multo post, interiore caritatis flamma consumptus, cum duodeviginti haud amplius annos haberet, adhuc tirunculus, in aeternam illam urbem Hierusalem, inter sanctos confessores minimus natus, ingrederetur. Stanislai profecto animi fortitudinem et constantiam visus est Deus peculiari ratione rependere voluisse, innocentissimum collustrando adolescentem eo gloriae splendore, ut is suam gentem, immo totum christianum nomen, in maximo eorum temporum discrimine, quod Turcarum incursiones facerent, tutela sua, quasi inexsuperabili quodam vallo, munierit. Ipsum autem patriae suae laboranti, vel mirabiliter, adfuisse, tam erat vulgo exploratum, ut Ioannes Sobieski, christianus ille Caesar, qui gravissima Vindobonam obsidione liberavit, affirmare non dubitaret, victorias suas non tam se armis quam Stanislai patrocinio debuisse.

Utinam Caelites hi ambo, coniuncta inter se deprecatione, impetrent atque efficiant, ut iuventus nostra, utrumque aemu-

lando, ad unam veramque christifidelium gloriam, idest ad pulcherrimam castimoniae et sanctitatis laudem, et ardentius adspiret et citatiore gradu procedat.

Caelestium interea munerum auspicem paternaeque caritatis Nostrae testem, tibi, dilecte fili, universis e Societate Iesu religiosi viris eorundemque alumnis, apostolicam benedictionem peramanter impartimus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum die XIII mensis iunii anno MDCCCXXVI, Pontificatus Nostri quinto.

PIUS PP. XI.

10.

15 iulii 1926.

Summus Pontifex gratias agit ob stipem Petrianam a Patre Nostro nomine Societatis Ipsi oblatam. – Secr. Stat.

AD R. P. WLODIMIRUM LEDÓCHOWSKI
PRAEPOSITUM GENERALEM SOC. IESU.

Dal Vaticano, 15 luglio 1926.

REV.MO PADRE,

Il generoso obolo di carità filiale col quale la Compagnia di Gesù vuol integrare le molteplici manifestazioni del suo assoluto attaccamento alla Santa Sede, porge al Santo Padre nuova opportunità di esprimere alla P. V. Rev.ma, e per suo mezzo a tutti i Membri della Compagnia, il Suo augusto compiacimento per la solerte, intelligente, disciplinata attività onde mettono a servizio della Chiesa, in ogni genere di apostolato, tante preziose energie.

Nella lieta certezza che della efficacia di questa stessa attività sarà sempre ottima garanzia quella inalterata devozione, Sua Santità si compiace di invocare sulla P. V. e su i suoi figli le più elette grazie del Cielo, mentre con paterno animo imparte

a Lei, ai singoli Religiosi e a tutte le opere della grande famiglia di S. Ignazio, l'Apostolica Benedizione.

Con sensi di perfetta osservanza ho il piacere di ripetermi della P. V. Rev.ma

Aff.mo nel Signore:

P. Card. GASPARRI.

LATINA INTERPRETATIO:

Ex aedibus Vaticanis, 15 iulii 1926.

Reverendissime Pater,

Generosa stips, quam filiorum ritu et affectu societas Iesu in Apostolicam Sedem contulit, ea quidem absolutae ipsius adhaesionis in eandem Sedem declaratio est et complementum, ac Sanctitatis suae novae voluptatis causa evadit, quam Paternitati Vestrae Reverendissimae ac per eam toti Societati manifestat. Oblectatur namque valde Summus Pontifex hac sedula, sapienti, ordinata solertia, qua Societatis membra, tantas vires, easque pretiosas, in omni apostolatus genere ad obsequium Ecclesiae repandunt.

Haec autem ipsa devotio illius eiusdem solertis ac industriae actionis efficax sponsio est; quod cum pro certo habeat Beatissimus Pater, Paternitati Vestrae eiusque filiis eximia caeli dona adprecari gaudet. Interea eidem Paternitati Vestrae, singulis religiosis, omnibus magnae Ignatianae familiae operibus, paternam et apostolicam benedictionem impertit.

Perfectae observantiae sensu me profiteor Paternitatis Vestrae.

Addictissimum in Domino

P. Card. GASPARRI.

11.

11 augusti 1926.

Vicariatus Apostolicus de Haimen in Sinis, a Nankinensi seiunctus, erigitur et clero indigenae committitur. — Litt. Apost. (1).

PIUS PP. XI.

Ad futuram rei memoriam. — Ut, aucto Pastorum numero, fidelium gregis bono latius consulamus, id nos admonet supremi munus apostolatus quo fungimur. Iamvero cum Venerabilis

(1) *Acta Ap. Sedis*, vol. XIX (1927), pp. 88-89.

Frater Prosper Paris, Episcopus titularis Silanden. et Vicarius Apostolicus de Nanking, instanter nos postulaverit ut ob latissime patens suae iurisdictioni subiectum territorium atque incolarum ibidem commorantium multitudinem, suus Nankinensis Vicariatus divideretur atque e territorio ab ipso dismembrato sive diviso novus ad catholicam fidem validius promovendam conderetur Apostolicus Vicariatus, indigenis Sacerdotibus committendus, Nos, collatis consiliis cum VV. FF. NN. Cardinalibus negotiis Propagandae Fidei praepositis, ac praehabito voto Venerabilis Fratris Celsi Costantini, Archiepiscopi tit. Theodosien. ac Delegati Apostolici in Sinis, nec non omnibus rei momentis attente perpensis, ea quae sequuntur decernentes, praelaudati Praesulis votis ultro libenter annuendum existimavimus. Nimirum, Motuproprio atque ex certa scientia et matura deliberatione Nostris, deque Apostolicae Nostrae potestatis plenitudine, praesentium tenore, territorium quod civiles subpraefecturas de Haimen, Tsunmin, Nantung, Jukao, Taihing, Tsinkiang complectitur, a Vicariatu Apostolico de Nanking seiungimus; idemque territorium, ita seiunctum sive dismembratum, in Vicariatum Apostolicum erigimus, cui nomen facimus de Haimen, et quod curis Cleri indigenae tradimus. Haec volumus, decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces iugiter exstare ac permanere, suosque plenos atque integros effectus sortiri atque obtinere; illisque ad quos pertinent, sive pertinere poterunt, nunc et in posterum suffragari amplissime; sicque iudicandum esse ac definiendum; irritumque ex nunc et inane fieri, si quidquam secus super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter attentari contigerit. Non obstantibus contrariis quibuscumque. Datum Romae, apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die XI m. augusti anni MCMXXVI, Pontificatus Nostri quinto.

P. Card. GASPARRI,
a Secretis Status.

12.

1 octobris 1926.

Decernitur constare de martyrio CXCI Venerabilium Martyrum Parisiensium anni 1792, inter quos viginti tres « Societatis Iesu iam sodales » numerantur. – S. Rit. C. (1).

PARISIEN.

BEATIFICATIONIS SEU DECLARATIONIS MARTYRII VENERABILIUM SERVORUM DEI IOANNIS MARIAE DU LAU ARCHIEPISCOPI ARELATENSIS, FRANCISCI IOSEPHI DE LA ROCHEFOUCAULD EPISCOPI BELLOVACENSIS, PETRI LUDOVICI DE LA ROCHEFOUCAULD EPISCOPI SANTONENSIS, ET SOCIORUM, PARISIIS IN ODIUM FIDEI INTEREMPTORUM MENSE SEPTEMBRI ANNO 1792.

SUPER DUBIO:

An constet de martyrio et causa martyrii, signis seu miraculis, in casu et ad effectum, de quo agitur?

Nunquam satis deplorari poterit tetrica illa et miseranda lues, quae saeculo XVIII declinante, mendaci philosophiae nomine fucata, mentes perverterat, mores corruperat, cladibus ac ruinis Gallias apprime impleverat. Horret animus in infandis crudelitatis atque immanitatis spectaculis recolendis quae, gallica perduellione saeviente, impii scelestique homines, vix hoc nomine digni, exhibuerunt, sacras aedes depopulantes, catholicae religionis sacrosancta signa violantes, Episcopos, sacerdotes piosque laicos suo arbitrio mactantes, qui iuramenti formulam, a laica potestate descriptam et Ecclesiae iuribus ac libertati conscientiae plane adversantem, nuncupare renuebant, vel minus benevolos erga novas politicas institutiones se ostenderent.

(1) *Acta Ap. Sedis*, vol. XVIII (1926), pp. 439-447.

Tot inter egregios sacerdotes praeclarosque Christifideles qui teterrima illa tempestate neci traditi sunt, prae fulget profecto insignis illa virorum legio, qui mense septembri anno 1792 Lutetiae Parisiorum summa iniuria immanique barbarie interfecti fuere. Istorum biscentum ac tredecim digni sunt habiti, qui tamquam strenui Christi milites honore decorarentur quo Ecclesia Martyres suos honestare solet, eorumque martyrii causa ad Apostolicam Sedem delata est. Ipsorum internecio in eodem loco perfecta est, ubi custodiendi detinebantur. Videlicet, in coenobio Carmelitarum centum et decem necati sunt, eorumque nomina heic fideliter descripta prostant:

(Sequuntur nomina, inter quae quatuordecim « Societatis Iesu iam sodalium »: vide infra, pp. 449-453).

Septuaginta ac septem mactati sunt in Seminario S. Firmini; scilicet:

(Sequuntur nomina, inter quae septem « Societatis Iesu iam sodalium »: vide infra, pp. 453-457).

Viginti tres Servi Dei ex recensitis in carcere Abbatiae S. Germani interempti fuere:

(Sequuntur nomina, inter quae unius « Societatis Iesu iam sodalis »: vide infra, pag. 458).

Tres quoque in carcere appellato « La Force », interfecti sunt:

(Sequuntur nomina, inter quae unius « Societatis Iesu iam sodalis »: vide infra, pag. 458).

Iudicialibus confectis tabulis, tum Ordinaria tum Apostolica auctoritate Parisiensi in ecclesiastica Curia, super martyrio et causa martyrii, signis seu miraculis, ipsarumque legitima forma expensa et agnita, Congregatio antepreparatoria est habita in aedibus R.mi Cardinalis Vincentii Vannutelli, causae Relatoris, die 23 octobris a. 1923, in qua actum est de martyrio, causa martyrii, et signis seu miraculis omnium praefatorum Servorum Dei. Praepparatorius autem Coetus coactus est post biennium in Vaticana Congregationum aula die 15 novembris.

Hoc vertente anno, die 13 iulii generalia celebrata sunt Comitia coram Sanctissimo Domino nostro Pio Papa XI, in quibus memoratus Cardinalis Vannutelli sequens dubium discutiendum proposuit: « *An constet de martyrio, causa martyrii et signis seu miraculis praefatorum bis centum tredecim Dei Servorum* ». Suffragia tum Reverendissimorum Cardinalium tum Patrum Consultorum intento animo prosecutus est Beatissimus Pater, suam tamen sententiam pandere distulit, ratus precibus Deum exorari oportere, atque ampliozem superni luminis copiam in re tam gravi fore implorandam.

Quum vero, cunctis maturo et accurato examine perpensis, mentem suam aperire statuisset, hodiernam diem, qua S. Remigii, Rhemensis Antistitis, sollemnis recolitur memoria, designavit: atque, Pacis Hostia devotissime oblata, advocari mandavit Reverendissimos Cardinales Antonium Vico, Episcopum Portuensem et S. Rufinae, sacrae Rituum Congregationi Praefectum, et Vincentium Vannutelli Episcopum Ostiensem et Praenestinum, sacri Collegii Decanum causaeque Relatorem una cum R. P. Carolo Salotti, S. Fidei Promotore generali, meque infrascripto a secretis, solioque Pontificio assidens, sollemni decreto edixit: « *Ita constare de martyrio et causa martyrii centum nonaginta et unum Venerabilium Dei Servorum supra recensitorum, ut procedi possit ad ulteriora in casu et ad effectum de quo agitur; quoad vero reliquos duos et viginti, dilata, et coadiuvantur probationes* ». Hi porro sunt:

(*Sequuntur nomina dilatorum, inter quos nullus e Nostris invenitur*).

Hoc decretum publici iuris fieri et in acta sacrae Rituum Congregationis inseri iussit, kalendis octobris anno millesimo nongentesimo vigesimo sexto.

† A. Card. VICO, Ep. Portuen. et S. Rufinae,
S. R. C. Praefectus.

ANGELUS MARIANI, S. R. C. Secretarius.

L. ✠ S.

13.

7 octobris 1926.

Decernitur « tuto » procedi posse ad beatificationem CXCI Venerabilium Martyrum Parisiensium anni 1792, inter quos viginti tres « Societatis Iesu iam sodales » numerantur. — S. Rit. C. (1).

PARISIEN.

BEATIFICATIONIS SEU DECLARATIONIS MARTYRII VENERABILIUM
SERVORUM DEI IOANNIS MARIAE DU LAU ARCHIEPISCOPI
ARELATENSIS, FRANCISCI IOSEPHI DE LA ROCHEFOU-
CAULD EPISCOPI BELLOVACENSIS, PETRI LUDOVICI DE LA
ROCHEFOUCAULD EPISCOPI SANTONENSIS, ET SOCIORUM,
IN ODIUM FIDEI PARIENS INTEREMPTORUM MENSE SEPTEMBRI
ANNO 1792.

SUPER DUBIO:

An, stante approbatione martyrii et causae martyrii, nec non dispensatione a signis seu miraculis, ad tramitem Can. 2116 § 2 Cod. Iuris Can., tuto procedi possit ad sollemnem Venerabilium centum et nonaginta unius Servorum Dei Beatificationem?

Quid possint humanae vires divina gratia roboratae, quum Sanctorum omnium declarant exempla, tum apprime eorum, qui acriter tentati maluerunt per immanes cruciatus vitam fundere, quam a Christi fide et ab Ecclesiae unitate desciscere. Horum multi, quorum purpureis palmis gloriatur Ecclesia, in teterrima illa contra catholicam religionem insectatione emicuerunt, quae saeculo XVIII ad exitum flectente per Galliam desaevit, ex omni hominum conditione, qui *pro testamento Dei sua corpora tradiderunt et laverunt stolas suas in sanguine Agni*. Conspicuis sane istorum manipulis in ipsa urbe Galliarum principe collectus est septembri mense anno 1792, quos inter emi-

(1) *Acta Ap. Sedis*, vol. XVIII (1926), pp. 450-452.

nent memorati tres Venerabiles viri episcopali dignitate praestantes, plurimique alii animarum curam gerentes. Hi, quos Christifideles nacti erant captivitatis socios, quique eiusdem exitii mox futuri erant participes, peramanter hortantur, admissorum doleant, mentes ad caelum convertant, aeterna supplicia iis longe tetrora ita effugiant, quae a carnificibus parabantur. Hisce stimulis religiosi sensus in iis mirifice excitantur: in genua se omnes provolvunt, conscientiam suam expiandi percupidi, atque ad mortem pie obeundam sese parant. Qui in coenobio Carmelitarum detinebantur, in horto tumultuose iugulati plures sunt, alii vero templum ingredi iussi ad iniquum iuramentum nuncupandum iterum tentantur, omnesque reluctantes morte mulctantur. In templo autem assiduas preces Deo fundebant, et ut quisque ad necem suo nomine appellabatur, serenus laetusque surgebat, velut si ad Agni nuptias ab Angelis evocaretur; alii ab horarum canonicarum non desistebant recitatione, vel sanctos libros oculis tenebant subiectos; alii Deo benedicebant, quod, quae dogmata ex cathedris librisque defenderant, eadem sibi contingeret sanguinis testimonio confirmare; Christi crucifixi alii imaginem extremum conspiciebant, eius verba repetentes: *Domine, dimitte illis, quia nesciunt quod faciunt*. Etiam qui in Abbatia S. Germani necati sunt, piam oppetere mortem, sacerdotum concaptivorum ministerio adiuti, studuerunt. Qui vero in Seminario S. Firmini custodiebantur, vel intra aedes iugulati fuere vel e fenestra deorsum in viam deiecti, ubi immanissimae mulieres convenerant, quae, ut quispiam sacerdos ex alto aedium proiciebatur, ad eum, belluarum instar sanguinem sitiens, accurrebant, clavisque armatae, si quid spiritus adhuc in eo manebat, crudeliter eripiebant. Neque a mortuorum corporibus vexandis abstinerunt: namque conscendebant currus, quibus erant illa imposita, atque (horribile dictu) pedibus proterebant, in frusta concidebant, crura, capita secabant, distractaque membra tollentes, veluti trophaea transeuntibus ostentabant, clamitantes: *Vive la nation!*

Opportune sane et auspiciato contingit hac nostra aetate, qua bellum adversus Dominum et Christum eius a nostrae religionis osoribus instaurari haud immerito timendum est, adeo praeclara fidei et fortitudinis celebrare exempla, ex quibus ma-

gnum profecto robur Christifidelibus accedet, ad strenue dimicandum contra perfidos conatus omnigenasque insidias inimicorum Christi nominis. *Armantur enim filiorum animi dum patrum recensentur triumphi* (Eucher. Lugdun., Hom. de SS. Petro et Paulo).

Laetetur itaque universa Catholica Ecclesia ob novam gloriam novamque utilitatem sibi obventuram ex istorum Venerabilium Dei Servorum exaltatione. De martyrio quippe martyriique causa centum et nonaginta unius ex biscentum tredecim, de quibus iudiciales disceptationes sunt habitae, plane constare ad iuris praescriptum, decreto lato kalendis vertentis mensis, ubi ipsorum nomina religiose descripta sunt, sancitum est. Atque, martyrii ipsius evidentia inspecta, a proferenda de signis seu miraculis peculiari probatione soluti sunt, altero decreto, causae Actores, prout in iure canonico provisum est (*can. 2116 § 2*).

Unum tamen praestandum supererat, quo huius sacri fori iudiciales formulae complerentur. In universo itaque sacrorum Rituum coetu die quinta volventis mensis coacto coram Sanctissimo Domino nostro Pio Papa XI, Reverendissimus Cardinalis Vincentius Vannutelli, causae Relator, hoc dubium discutiendum proposuit: *An, stante approbatione martyrii et causae martyrii, nec non dispensatione a signis seu miraculis, TUTO procedi possit ad sollemnem praefatorum Venerabilium centum nonaginta et unius Servorum Dei Beatificationem?* Porro cuncti qui aderant Reverendissimi Cardinales et Patres Consultores affirmativum suffragium ediderunt; a mente vero sua aperienda supersedit Beatissimus Pater, ingeminatis precibus uberiolem caelestis sapientiae copiam impetrandi studiosus.

Hodiernam autem faustissimam designavit diem, qua annua sollemnia honori Beatissimae Virginis Mariae sub sacratissimi Rosarii titulo peraguntur, divinaque ferventer oblata Hostia, ad se advocari mandavit Reverendissimos Cardinales Antonium Vico, Episcopum Portuensem et S. Rufinae, sacrae Rituum Congregationi Praefectum, et Vincentium Vannutelli, Episcopum Ostiensem et Praenestinum, sacri Collegii Decanum causaeque Relatorem; itemque R. P. Carolum Salotti, S. Fidei Promotorem generalem, meque infrascriptum Secretarium, iisque ad-

stantibus, sollemni decreto edixit: *Tuto procedi posse ad sollemnem centum et nonaginta unius memoratorum Dei Servorum Beatificationem.*

Huiusmodi decretum publici iuris fieri, in acta sacrorum Rituum Congregationis referri, Litterasque Apostolicas in forma Brevis de Beatificationis sollemniis in Patriarchali Basilica Vaticana, ubi primum licuerit, perficiendis expediri iussit, nonis octobris anno millesimo nongentesimo vicesimo sexto.

† A. Card. VICO, Ep. Portuen. et S. Rufinae,
S. R. C. Praefectus.

ANGELUS MARIANI, S. R. C. Secretarius.

14.

12 octobris 1926.

Facultates vicennales, in novam formam redactae, a Summo Pontifice conceduntur. — Autogr. Pontif.

SUPPLEX LIBELLUS SUMMO PONTIFICI OBLATUS AB EOQUE APPROBATUS.

BEATISSIME PATER,

Praepositus Generalis Societatis Iesu, ad pedes Sanctitatis Vestrae provolutus, haec humiliter exponit:

Die 11 iulii anni vertentis exspiraverant facultates quaedam, ad sacrum ministerium pertinentes, quae Praeposito Generali Societatis a Summo Pontifice Leone XII f. r. per Breve « Plura inter », 11 iulii 1826, ad viginti annos concessae erant, et quae deinde, elapso vicennio, directe et immediate a Successoribus Eius Summis Pontificibus Gregorio XVI, Pio IX, Leone XIII, Pio X f. r. in eandem rationem renovatae sunt. In illo enim Brevi diserte cautum erat ut pro renovatione harum facultatum ad Summum Pontificem immediate recurreretur; et ita quidem ut si, vacante S. Sede, exspirassent, prorogatae censerentur donec ad novum Pontificem recurri potuisset; hae enim facultates, quamquam potissimum intuitu Missionariorum Praeposito Generali concedebantur, ex ipsius tamen Brevis intellectu et

continua interpretatione, cum aliis quoque Operariis, pro prudenti eiusdem iudicio, communicari poterant, neque proinde earum usus limitabatur ad territoria uni alicui S. Congregationi subiecta. Cum vero facultates illae anno 1826 concessae fuerint secundum formulam tunc temporis a S. Congregatione de Propaganda Fide usurpatam, haec autem formula Codici Iuris Canonici non iam in omnibus congruat et ab ipsa Congregatione emendata fuerit, petit humiliter Orator ut facultates ad aliud vicennium renoventur secundum novum Elenchum annexum, cuius plerique articuli ex formula antiqua, nonnulli ex novis formulis S. Congregationis de Propaganda Fide excerpti sunt; unus et alter ex parte congruunt cum pristina formula, ex parte ab eadem discrepant, id quod de singulis notatur.

Et Deus etc.

Romae, die 10 octobris 1926.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI
Praep. Gen. Soc. Iesu.

Facultates prouti in adnexo elencho recensentur et prout petuntur ad vicennium in Domino prorogamus.

Die 12 octobris 1926.

PIUS PP. XI.

ELENCHUS FACULTATUM VICENNALIUM

PRAEPOSITO GENERALI SOCIETATIS IESU CONCESSARUM
QUARUM RENOVATIO PETITUR.

1.* — Dispensandi vel commutandi quaelibet vota privata, ea etiam quae Sedi Apostolicae reservantur, de quibus in Canone 1309.. — (Antiqua facultas n. 1, correcta secundum n. 28 hodiernae formulae tertiae minoris).

2.* — Dispensandi, canonicis existentibus causis, super impedimentis matrimonialibus sive minoris sive maioris gradus

(Can. 1042), tam publicis quam occultis, etiam multiplicibus, iuris tamen ecclesiastici (exceptis impedimentis provenientius ex sacro presbyteratus ordine, ex defectu praescriptae aetatis et ex affinitate in linea recta consummato matrimonio); qua facultate uti liceat quoties Sedes Apostolica aut saltem Ordinarius facile adiri non possit, et servatis clausulis in n. 20 formulae tertiae minoris S. Congregationis de Propaganda Fide appositis. — (Facultates antiquae nn. 2-6, correctae secundum n. 20 formulae citatae, addita vero clausula: « qua facultate uti liceat... »).

3.* — Dispensandi cum gentilibus et infidelibus plures uxores habentibus ut post conversionem et baptismum, quam ex illis maluerint, si etiam ipsa fidelis fiat, retinere possint, nisi prima voluerit converti. — (Antiqua facultas n. 7 et n. 23 formulae citatae).

4.* — Absolvendi ab omnibus censuris, sive simpliciter sive speciali modo Romano Pontifici reservatis. — (Antiquae facultates nn. 9-10, correctae secundum n. 27 citatae formulae).

5.* — Concedendi indulgentiam plenariam primo conversis ab haeresi, servatis consuetis condicionibus, atque etiam fidelibus quibuscumque in articulo mortis saltem contritis, si confiteri non possint. — (Facultas antiqua n. 11, et, quod ad primam partem, n. 34 citatae formulae).

6. — Concedendi ut ob legitimam gravemque rationem, de qua eius conscientia oneratur, loco divini Officii, Rosarium vel aliae preces recitari possint. — (Facultas antiqua n. 12, correctae ad normam n. 42 citatae formulae).

7. — Conferendi uni alterive ex suis sacerdotibus facultatem consecrandi, iuxta formam in Pontificali Romano praescriptam, calices, patenas et altarium lapides, adhibitis tamen oleis ab Episcopo catholico benedictis, in locis missionum ubi non erunt Episcopi, vel distent duas dietas, vel ubi sedes vacet. — (Facultas antiqua n. 13, correctae secundum n. 30 citatae formulae).

8.* — Dispensandi, iusta de causa, fideles in foro conscientiae, super lege ieiunii et abstinentiae, itemque super lege de

observantia festorum. — (Facultas antiqua n. 14 ampliata ad normam Canonis 1245, verum addita clausula «in foro conscientiae »).

9. — Permittendi ut in casu necessitatis Missa celebrari possit bis in die, aut sine ministro, vel sub dio et sub terra, atque etiam in mari, dummodo mare sit tranquillum, in loco tamen decenti; etiam si altare sit fractum vel sine Reliquiis Sanctorum; et praesentibus haereticis, schismaticis, infidelibus et excommunicatis, si aliter celebrari non possit; atque ut Missa celebrari queat una hora post mediam noctem et duabus horis post meridiem. — (Facultas antiqua n. 15, conservata quoad primum membrum, correctam in ceteris ad normam n. 3 citatae formulae, habita ratione canonis 821 § 1).

10. — Permittendi, si ab haereticis aut infidelibus sit periculum sacrilegii, ut SS.um Sacramentum pro infirmis sine lumine in loco tamen decenti retineri possit. — (Facultas antiqua n. 16, correctam ad normam n. 13 formulae citatae).

11. — Permittendi suis Missionariis ut vestes laicales induere possint, si aliter vel transire ad loca eorum curae commissa, vel in eis commode manere non potuerint. — (Facultas antiqua n. 17, correctam ad normam n. 43 citatae formulae).

12.* — Administrandi omnia Sacramenta etiam parochialia, Ordine et Confirmatione exceptis; et quoad Sacramenta parochialia, in dioecesibus seu in locis ubi non erunt Episcopi vel Ordinarii aut eorum vicarii, vel in paroeciis ubi non erunt parochi, vel ubi erunt, de eorum licentia. — (Facultas antiqua n. 18).

13.* — Benedicendi solo crucis signo, cum omnibus indulgentiis a Sede Apostolica concedi solitis, coronas, cruces, parvas statuas et sacra numismata, et adnectendi coronis indulgentias quae a S. Birgitta et quae a Patribus Crucigeris nuncupantur. — (Facultas antiqua n. 19, correctam ad normam n. 29 citatae formulae).

Petitur ut facultates illae quae asterisco notantur possint subdelegari.

15.

17 octobris 1926.

LITTERAE APOSTOLICAE
 QUIBUS
 VENERABILES SERVI DEI
 IOANNES MARIA DU LAU
 ARCHIEPISCOPUS ARELATENSIS
 FRANCISCUS IOSEPH DE LA ROCHEFOUCAULD
 EPISCOPUS BELLOVACENSIS
 PETRUS LUDOVICUS DE LA ROCHEFOUCAULD
 EPISCOPUS SANTONENSIS
 ET SOCII
(inter quos viginti tres « Societatis Iesu iam sodales »)
 OMNES PARISIIS IN ODIUM FIDEI INTEREMPTI
 BEATI RENUNTIANTUR (I).

 PIUS PP. XI

AD PERPETUAM REI MEMORIAM.

Teterrima ac miseranda seditio, rerumque publicarum ever-
 sio, quae labente saeculo decimo octavo per Galliam exorta,
 sacra omnia ac profana miscuit, non modo in Regem ac nobi-
 les, sed praecipue in Ecclesiam Ecclesiaeque ministros saevit.
 Profligatissimi enim homines, rerum summa per nefas potiti,
 falsa sub philosophiae specie, odium, quo adversus Ecclesiam
 aestuabant fucati, totis viribus christianum nomen penitus
 abdere connisi sunt. Quare contra Antistites sacrorum, Prae-
 sules, ac sacerdotes iniquas saecularizationis leges detrectante
 fidemque catholicam profitentes, vesanus furor exarsit, vete-
 rumque persecutionum tempora renovari visa sunt, ita ut imma-
 culata sponsa Dei, Ecclesia, novis itemque gloriosis Martyrum
 coronis effulserit. Et re quidem vera Parisiis, horrenda illa et
 communi populorum consensu perpetuo execrata caedes, quae
 incunte mense septembris anni MDCCLXXXII coenobium Car-
 melitarum, seminarium Sancti Firmini, Abbatiam Sancti Ger-

(1) *Acta Ap. Sedis*, vol. XVIII (1926), pp. 415-425.

mani, et carcerem vulgo « La Force » tanto ac tam nobili sanguine infecit, iure meritoque compellari potest verum ac sollemne invictorum Christi heroum in odium fidei interemptorum martyrium. Tres in eadem internecione ceciderunt Antistites. Primus Ioannes Maria du Lau, in dioecesi Petrocoricensi anno MDCCXXXVIII natus, qui, ad Archiepiscopalem Sedem Arelatensem evectus, in eadem Ecclesia regenda Caroli Borromaei Mediolanensis archiepiscopi virtutum aemulator extitit, et cum venisset Lutetiam Parisiorum, et civilis Constitutionis iniquum iusiurandum elicere renuisset, in Carmelitarum coenobium, immutatum in carcerem, detrusus, ab impiis sicariis gladio transfossus est. Alter Franciscus Iosephus de la Rochefoucauld, natus anno MDCCXXXVI in dioecesi Engolismensi, qui, Bellovacensis Episcopus renuntiatus, doctrina non minus quam caritate insignis, omnia bona sua pauperibus distribuit, et cum, verbo et scriptis catholicam fidem professus, iuramentum refutasset, in coenobium Carmelitarum et ipse detrusus, lethali vulnere accepto, supra corpus germani fratris, iam occisi, exanimis occubuit. Tertius Petrus Ludovicus de la Rochefoucauld, praedicti Episcopi frater, anno MDCCXXXIV natus, qui Santonensem Episcopalem Sedem obtinebat, et fidei vindex acerrimus Iansenistarum errores reprobaverat. Cum fratre Bellovacensi Episcopo comprehensus, iuramento negato, a satellitibus iugulatur. Una cum tribus hisce Praesulibus, quamplures interfecti sunt sacerdotes tam saeculares quam regulares, Vicarii, Parochi, canonici, et nonnulli quidem fideles publicorum munerum dignitate clari. Hos omnes in odium fidei necatos fuisse constat. Nam carnifices, pro tribunali sedentes, vel singulos appellabant et iussum negantes iuramentum, illico adstantibus sicariis, proximo in atrio, vel etiam eos, sprete quacumque processus iuridici specie, mactandos clavis ferroque iugulandos tradebant. Continuo igitur appellari martyres coepti sunt a coevis et posteris praeclarissimi hi fidei adsertores; et percrebrescente in dies sanctitatis et martyrii fama de Beatorum Martyrum honoribus ipsis Servis Dei tribuendis Causa inchoata est. Die vero XIV m. ianuarii an. MDCCCCXVI rec: me: Decessor Noster Benedictus PP. XV Introductionis Causae Commissionem obsignavit. Proposita autem de martyrio quaestio, cum omnibus nominibus

constitisset tam trium nominatorum Antistitum quam centum octoginta et octo sociorum, quorum nomina inferius recensentur, internecionem in odium christiani nominis evenisse et solam fidem fuisse illius causam, Nos, sollemni decreto calendis octobribus anni vertentis dato, de martyrio martyriique causa eorundem centum nonaginta et unius Venerabilium Servorum Dei constare ediximus. Cum igitur esset de martyrio prolatum iudicium, illud supererat discutiendum, nimirum ut Sacrorum Rituum Cardinales et Consultores rogarentur an, stante approbatione martyrii martyriique causa, nec non dispensatione a signis, *tuto* procedi posse censerent ad sollemnem eorundem Venerabilium Servorum Dei Beatificationem. Hoc praestitit Venerabilis Frater Noster Vincentius Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalis Vannutelli, Episcopus Ostiensis et Praenestinus, Sacri Collegii Decanus, Causae Relator, in generalibus comitiis coram Nobis in Vaticanis aedibus habitis, die v m. octobris huius anni, omnesque tam Cardinales quam qui aderant patres Consultores unanimi consensu affirmative responderunt. Nos tamen in tanti momenti re Nostram aperire mentem distulimus, donec a Patre luminum caelestis sapientiae auxilium impetremus. Quod cum impensis precibus fecissemus, tandem, die vii huius mensis et anni, Eucharistico Sacro rite litato, accitis adstantibusque Venerabilibus Fratribus Nostris Antonio Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinali Vico, Episcopo Portuensi ac Sanctae Rufinae, Sacrorum Rituum Congregationi Praefecto, et Vincentio Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinali Vannutelli, Episcopo Ostiensi ac Praenestino, Sacri Collegii Decano, Relatore Causae, nec non dilectis filiis Angelo Mariani, ipsius Congregationis Sacrorum Rituum a Secretis, et Carolo Salotti, Fidei Promotore generali, sollemniter ediximus tuto procedi posse ad sollemnem Beatificationem Venerabilium Dei Servorum qui infra nominantur.

Quae cum ita sint, precibus etiam permoti Archiepiscopi Parisiensis atque Archiepiscoporum et Episcoporum omnium Galliae, et Cleri tam saecularis quam regularis nationis illius, Apostolica Nostra auctoritate, praesentium Litterarum vi, facultatem facimus ut Beati in posterum appellentur nonaginta quinque Servi Dei in coenobio Carmelitarum necati,

nempe: – I. Ioannes Maria du Lau, Archiepiscopus Arelatensis. – II. Franciscus Iosephus de la Rochefoucauld, Episcopus Bellovacensis. – III. Petrus Ludovicus de la Rochefoucauld, Episcopus Santonensis. – IV. Vincentius Abraham, sacerdos, in dioecesi Rhemensi parochus. – V. Andreas Angar, paroeciae Parisiensis ad Sancti Salvatoris vicarius. – VI. Ioannes Baptista Claudius Aubert, paroeciae Dominae Nostrae, in oppido Pontoise Versaliensis dioecesis Curio. – VII. **Franciscus Balmain**, *in dioecesi Nivernensi ortus, iam Societatis Iesu sodalis, Parisiis degens*. – VIII. Ioannes Petrus Bangué, in dioecesi Bisuntina natus, nosocomii Parisiensis Sancti Iacobi a sacris. – IX. Ambrosius Augustinus Chevreux, Congregationis Benedictinae a Sancto Mauro Parisiis summus moderator. – X. Lodovicus Barreau de La Touche, eiusdem Congregationis monachus. – XI. Renatus Iulianus Massey, ipsius Congregationis monachus. – XII. Lodovicus Franciscus Andreas Barret, e dioecesi Avenionensi sacerdos, paroeciae Parisiensis ad S. Rochi addictus. – XIII. Iosephus Bécavin e dioecesi Nannetensi sacerdos. – XIV. **Carolus Ieremias Béraud du Pérou**, *in dioecesi Rupellensi ortus, Societatis Iesu iam sodalis, postea Eudista*. – XV. Robertus le Bis, e dioecesi Constantiensi, ad S. Dionysii in oppido Briis sous Forges parochus. – XVI. **Iacobus Iulius Bonnaud**, *in archidioecesi S. Dominici ortus, Societatis Iesu iam sodalis, Vicarius generalis Lugdunensis*. – XVII. Ioannes Antonius Savine, in dioecesi Vapicensi natus, moderator sodalitatis clericorum Sancti Sulpicii. – XVIII. Lodovicus Alexius Mathias Boubert, Ambianensi in dioecesi natus, diaconus, oeconomus sodalitatis clericorum Sancti Sulpicii. – XIX. Ioannes Antonius Hyacinthus Boucharens de Chaumeils, Aniciensi in dioecesi natus, Vicarius generalis Vivariensis. – XX. Ioannes Franciscus Bousquet, Carcassonnensi in dioecesi ortus, presbyter Parisiis commorans. – XXI. Ioannes Franciscus Burté, Ordinis Minorum Conventualium, Parisii, Procurator. – XXII. **Claudius Cayx-Dumas**, e dioecesi Cadurcensi, Societatis Iesu iam sodalis, Ursularum Virginum ad Sancti Claudii Versaliensi in dioecesi moderator. – XXIII. **Ioannes Charton de Millou**, Lugduni natus, iam Societatis Iesu alumnus, religiosarum a SS.mo Sacramento Parisiis confessarius. – XXIV. Claudius Chaudet, e dioecesi Aquensi,

paroeciae Parisiensi ad Sancti Nicolai de Campis addictus. — XXV. Nicolaus Clairet, e dioecesi Constantiensi, a sacris in nosocomio Parisiensi Incurabilium. — XXVI. Iacobus Alexander Menuret, in dioecesi Valentiniensi natus, praepositus domui Sancti Francisci Salesii in oppido Issy, penes civitatem Parisiensem. — XXVII. Claudius Colin, superior hospitii et cappellanus ad altare Sancti Eutropii ad Nostrae Dominae, Lutetiae Parisiorum. — XXVIII. Petrus Ludovicus Ioseph Verrier, e dioecesi Cameracensi, presbyter domus Sancti Francisci Salesii in oppido Issy. — XXIX. Bernardus Franciscus de Cucsac, Tolosanae archidioecesi, e societate Sancti Sulpicii, moderator Seminarii philosophici Parisiis. — XXX. Franciscus Dardan, e dioecesi Baionensi, alumnus ephebei Sanctae Barbarae a sacris confessionibus, Parisiis. — XXXI. **Gulielmus Antonius Delfaut** (1), *iam Societatis Iesu sodalis, archipresbyter in dioecesi Petrocoricensi*. — XXXII. Mathurin Victor Deruelle, Parisiis, paroeciae ad Sancti Gervasii presbyter. — XXXIII. Gabriel Desprez de Roche, in dioecesi Nivernensi ortus, Vicarius generalis Parisiensis. — XXXIV. Thomas Nicolaus Dubray, in dioecesi Bellovacensi natus, sodalitatis Sancti Sulpicii sacerdos. — XXXV. Thomas Renatus Dubuisson, in dioecesi Vallis Vidonis ortus, parochus ad Sancti Dionysii in oppido Barville Aurelianensis dioecesis. — XXXVI. Franciscus Dumasrambaud de Calandelle, dioecesis Lemovicensis Episcopi a secretis. — XXXVII. Henricus Hippolytus Ermès, Parisiis natus, vicarius Paroeciae ad S. Andreae des Arcs. — XXXVIII. Armandus de Foucauld de Pontbriand, e dioecesi Petrocoricensi, Vicarius generalis Arelatensis. — XXXIX. **Claudius Franciscus Gagnières des Granges**, *Cambriensi in archidioecesi ortus, iam Societatis Iesu sodalis, presbyter domus Sancti Francisci Salesii apud Lutetiam Parisiorum*. — XL. Iacobus Gabriel Galais, e dioecesi Andegavensi, e societate Sancti Sulpicii, moderator Seminarii Robertinorum. — XLI. Petrus Gauguin, in archidioecesi Turonensi ortus, e societate Sancti Sulpicii, Issiensis bibliothecae praefectus. — XLII. Ludovicus Laurentius Gaultier, in Rhedonensi archidioecesi natus, nosocomii Incurabilium Parisiis cappellanus. — XLIII. Georgius

(1) Saepius scribitur: DELFAUD.

Girault, in archidioecesi Rothomagensi natus (Pater Severinus inter Franciscales Sodales Tertii Ordinis), a confessionibus sororum Sanctae Elisabeth Parisiis. – XLIV. Ioannes Goizet, archipresbyter paroeciae Nostrae Dominae oppidi Niort in Pictaviensi dioecesi. – XLV. Petrus Landry, vicarius in eadem paroecia Nostrae Dominae, in dioecesi Pictaviensi. – XLVI. Ioannes Philippus Marchand, Rupellensi in dioecesi ortus, et ipse Vicarius Paroeciae Nostrae Dominae oppidi Niort in dioecesi Pictaviensi. – XLVII. Andreas Grasset de Saint Sauveur, natus Marionopoli in Canada, canonicus Ecclesiae Cathedralis Senonensis. – XLVIII. **Carolus Franciscus Le Gué**, *Rhedonensis archidioecesis, Societatis Iesu iam sodalis, Parisiis concionator*. – XLIX. Petrus Michael Guérin, e dioecesi Rupellensi, e societate Sancti Sulpicii, moderator Seminarii Nannetensis. – L. Ioannes Antonius Guilleminet, e dioecesi Montis Pessulani, vicarius paroeciae ad Sancti Rochi Parisiis. — LI. Franciscus Ludovicus Hébert, e dioecesi Baiocensi, in Congregatione Eudistarum vicarius Superioris generalis. – LII. Iacobus Stephanus Philippus Hourrier, e dioecesi Ambianensi, e sodalitate Sancti Sulpicii, praefectus Seminario de « Laon » Parisiis. – LIII. Ioannes Baptista Jannin, Constantiensi in dioecesi ortus, nosocomii Parisiensis de la Salpêtrière a sacris. – LIV. Ioannes Lacan, e dioecesi Ruthenensi, nosocomii a Pietate nuncupati Parisiis a sacris. – LV. **Claudius Antonius Roduphlus Laporte**, *e dioecesi Corisopitensi, Societatis Iesu iam sodalis, vicarius ad Sancti Ludovici, in oppido Brest*. – LVI. Franciscus Lefranc, e dioecesi Baiocensi, Eudista, superior Seminarii et Vicarius generalis Constantiensis dioecesis. – LVII. Guillelmus Nicolaus Ludovicus Leclercq, e dioecesi Atrebatensi, in religione frater Salomon, e sodalibus Scholarum Christianarum. – LVIII. Oliverius Lefebvre, in dioecesi Baiocensi ortus, nosocomii Parisiensis a Misericordia nuncupati Parisiis a sacris. – LIX. Urbanus Lefebvre, ex archidioecesi Turonensi, societatis Missionum ad infideles presbyter, addictus postea Clero ad Sancti Eustachii Parisiis. – LX. Iacobus Ioseph Lejardinier des Landes, e dioecesi Sagiensi, parochus ad Sancti Nicolai in oppido « de la Feuille » dioecesis Constantiensis. – LXI. Franciscus Caesar Londiveau, vicarius paroeciae loci « Evailé » dioecesis Cenomanensis. – LXII. Lu-

dovicus Longuet, e dioecesi Baiocensi, canonicus ad S. Martini Turonensis archidioecesis. — LXIII. Iacobus Franciscus de Lubersac, e dioecesi Petrocoricensi, Victoriae Ludovici XV filiae eleemosynarius. — LXIV. Henricus Augustus Luzeau de la Mulonnière, in dioecesi Nannetensi ortus, e sodalitate Sancti Sulpicii, moderator Seminarii Andegavensis. — LXV. Gaspar Claudius Maignien, ex archidioecesi Bisuntina, parochus loci « la Villeneuve le Roi » dioecesis Bellovacensis. — LXVI. Ludovicus Mauduit, parochus ad Sancti Petri loci « Noyers » dioecesis Aurelianensis. — LXVII. Franciscus Ludovicus Méallet de Fargues, e dioecesi Sancti Flori, Vicarius generalis dioecesis Claramontensis. — LXVIII. Iacobus Ioannes Le Meunier, in oppido « Mortagne » ad Nostrae Dominae vicarius, dioecesis Sagiensis intra fines. — LXIX. Ioannes Iacobus Morel (Pater Apollinaris inter Minores fratres Capulatos nuncupatus), Friburgensi in dioecesi natus, vicarius Germanorum in paroecia ad Sancti Sulpicii, Parisiis. — LXX. Ioannes Baptista Nativelle, e dioecesi Baiocensi, vicarius ad Sancti Martini de Longjumeau dioecesis Versaliensis. — LXXI. Renatus Nativelle, Ioannis praedicti frater, vicarius ad Sancti Dionysii in oppido « Argenteuil » dioecesis Versaliensis. — LXXII. Nezel, clericus Parisiis natus, professor apud Sulpicianos Issienses, penes Lutetiam Parisiorum. — LXXIII. Mathias Augustinus Nogier, e dioecesi Aniciensi, Parisiensibus Ursulinis a sacris. — LXXIV. Ioseph Thomas Pazery de Thorame, e dioecesi Aquensi, alter a Decano capituli cathedralis Blezae. — LXXV. Iulius Honoratus Cyprianus Pazery de Thorame, Iosephi Thomae praefati frater, Vicarius generalis Tolonensis, in dioecesi Foroiuliensi. — LXXVI. Petrus Franciscus Pazery de Thorame, duorum praecedentium Servorum Dei avunculus, Vicarius generalis dioecesis Arelatensis. — LXXVII. Petrus Ploquin, vicarius in loco « Druye » archidioecesis Turonensis. — LXXVIII. Ioannes Baptista Michael Pontus, e dioecesi Constantiensi, presbyter sodalitatis S. Sulpicii, Parisiis. — LXXIX. Renatus Nicolaus Poret, e dioecesi Baiocensi, parochus in oppido « Boitron » dioecesis Sagiensis. — LXXX. Iulianus Poulain de Launay, e dioecesi Baiocensi, presbyter paroeciae Sanctorum Omnium in archiepiscopali civitate Rhedonensi. — LXXXI. Petrus Nicolaus Psalmon, ex archidioecesi

Rothomagensi, e sodalitate Sancti Sulpicii, superior Seminarii de Laon Parisiis. – LXXXII. Ioannes Robertus Quéneau, in dioecesi Andegavensi oppidi « Allonnes » parochus. – LXXXIII. Stephanus Franciscus Deusdedit de Ravinel, e dioecesi Baionensi, in Seminario Sancti Sulpicii, Parisiis, diaconus. – LXXXIV. Iacobus Augustinus Robert de Lezardière, e dioecesi Lucionensi, in Seminario Sancti Sulpicii, Parisiis, diaconus. – LXXXV. Claudius Rousseau, parisiensis, e societate Sancti Sulpicii presbyter, praefectus in Seminario de Laon Lutetiae Parisiorum. – LXXXVI. **Vincentius Iosephus Le Rousseau**, e dioecesi Corisopitensi, iam sodalis Societatis Iesu, moderator a confessionibus sanctimonialium a Visitatione Parisiis. – LXXXVII. Franciscus Urbanus Salin de Niart, e dioecesi Argentoratensi, canonicus in loco « Saint Lisier de Conseraus » dioeceseos Apamien-sis. – LXXXVIII. Ioannes Henricus Ludovicus Samson, e dioecesi Constantiensi, vicarius in oppido « Caen » dioecesis Baio-censis. – LXXXIX. Ioannes Antonius Barnabas Séguin, ex archidioecesi Avenionensi, vicarius paroeciae Parisiensis ad Sancti Andreae « des Arcs ». – XC. Ioannes Baptista Maria Tes-sier, in dioecesi Carnutensi ortus, presbyter sodalitatis S. Sulpicii Parisiis. – XCI. **Thomas Loup** (1), *appellatus Bonnotte*, iam Societatis Iesu sodalis, in dioecesi Nivernensi natus, Ursularum Parisiensium confessorius. – XCII. Carolus Regis Matthaeus comes de Valfons de la Calmette, Nemausensi in dioecesi ortus, emeritus militiarum dux Parisiis degens. – XCIII. **Mathurin Nicolaus de la Villecrohain Le Bous de Villeneuve**, in archidioecesi Rhedonensi natus, Societatis Iesu iam sodalis, Monialium a Calvario Parisiis moderator. – XCIV. **Franciscus Vaireilhe-Duteil**, in dioecesi Lemovicensi natus, iam sodalis Societatis Iesu, degens in pia domo S. Francisci Salesii loci « Issy » penes Lutetiam Parisiorum. – XCV. **Iacobus Friteyre-Durvé**, in dioecesi Claromontensi natus, iam sodalis Societatis Iesu, missionarius Parisiis degens.

Et similiter septuaginta duo Servi Dei, in Seminario Sancti Firmini, quod iam Congregationis a Missione Sancti Vincentii de Paulo domus fuit, mactati, videlicet: – I. Andreas Abel Alricy,

(1) Proprie vocabatur: LUPUS (nomen baptismi) THOMAS (nomen familiae).

octogenarius sacerdos, in dioecesi Gratianopolitana natus, e Clero ad Sancti Medardi. – II. **Renatus Maria Andrieux**, *Rhedonensis, iam sodalis Societatis Iesu, superior communitatis ad S. Nicolai du Chardonnet, Parisiis.* – III. Nicolaus Bize, Versaliensis ortu, Rector Seminarii S. Nicolai du Chardonnet Parisiis. – IV. Stephanus Michael Gillet, Parisiensis, presbyter communitatis Parisiensis ad Sancti Nicolai du Chardonnet. – V. Ludovicus Ioannes Matthaeus Lanier, ortus in dioecesi Vallis Vidonis, praefectus in eodem Seminario Sancti Nicolai du Chardonnet. – VI. Carolus Victor Veret, Sagiensis ortu, diaconus Communitatis Sancti Nicolai du Chardonnet. – VII. Petrus Paulus Balzac, Parisiensis, in paroecia ad Sancti Nicolai du Chardonnet, presbyter. – VIII. Ioseph Ludovicus Oviéfe, Parisiensis, apud dictam paroeciam ad Sancti Nicolai du Chardonnet presbyter. – IX. **Ioannes Franciscus Maria Benoit**, *dictus Vourlat, Lugdunensis ortu, iam Societatis Iesu sodalis, moderator spiritualis sanctimonialium a perpetua Adoratione SS.mi Sacramenti.* – X. Ioannes Carolus Maria Bernard, e dioecesi Nannetensi, canonicus regularis, et curator bibliothecae penes Abbatiam Sancti Victoris, Parisiis. – XI. Michael Andreas Silvester Binard, ortus in dioecesi Constantiensi, Parisiis in Collegio Navarrensi doctor. – XII. Claudius Bochot, ortus in dioecesi Trecensi, moderator Patrum a Doctrina Christiana Parisiis. – XIII. Eustachius Felix, in eadem dioecesi natus, procurator Patrum a Doctrina Christiana Parisiis. – XIV. Ioannes Franciscus Bonnel de Pradal, in dioecesi Apamiensi ortus, canonicus regularis ad Sanctae Genovefae Parisiis. – XV. Claudius Ponse, e dioecesi Aniciensi, canonicus regularis Sanctae Genovefae Parisiis. – XVI. Petrus Bonsé, Parisiensis, parochus ad Sancti Sulpicii in oppido « Massy » dioecesis Versaliensis. – XVII. Petrus Briquet, e dioecesi Suessionensi, theologiae doctor in Collegio Navarrae Parisiis. – XVIII. Petrus Brisse, e dioecesi Bellovacensi, templi cathedralis canonicus, maior poenitentarius. – XIX. Carolus Carnus, e dioecesi Ruthenensi, in Collegio Regio emeritus professor. – XX. Ioannes Carolus Caron, e dioecesi Atrebatensi, parochus in oppido « Collégien » dioecesis Meldensis. – XXI. Bertrandus Antonius de Caupenne, e dioecesi Auxitana, vicarius oppidi « Montmagny » in dioecesi Versaliensi.

– XXII. Nicolaus Colin, parochus loci «Genevrières» dioecesis Lingonensis. – XXIII. Sebastianus Desbrielles, ex archidioecesi Bituricensi, magister scholarum in nosocomio Parisiensi a Pietate. – XXIV. Ioannes Petrus Duval, pariter magister scholarum in eodem nosocomio. – XXV. Ludovicus Franciscus Rigot, ortu Ambianensis, aedituus in ipso nosocomio. – XXVI. Iacobus Dufour, e dioecesi Constantiensi, vicarius ad Sancti Rhemigii loci «Maisons» archidioecesis Parisiensis. – XXVII. Dionysius Claudius Duval, natus in oppido «Saint-Etienne-du-Mont» in eadem dioecesi, Sancti Stephani paroeciae in archidioecesi Parisiensi vicarius. – XXVIII. Iosephus Falcoz, ortus in dioecesi Maurianensi, sacerdos Parisiensibus nosocomiis addictus. – XXIX. Gilbertus Ioannes Fautrel, e Constantiensi dioecesi, cappellanus Hospitii pro infantulis proiectis alendis in suburbio Sancti Antonii Parisiis. – XXX. Philibertus Fougères, Parisiensis ortu, parochus ad Sancti Laurentii in dioecesi Nivernensi. – XXXI. Ludovicus Iosephus François, in dioecesi Cameracensi natus, moderator Seminarii Parisiensis Sancti Firmini. – XXXII. Petrus Ioannes Garrigues, e dioecesi Ruthenensi, presbyter e clero Parisiensis. – XXXIII. Nicolaus Gaudreau, Parisiensis, parochus oppidi «Vert le petit» in dioecesi Versaliensi. – XXXIV. Georgius Hieronymus Giroust, in dioecesi Meldensi natus, vicarius loci «Gennevilliers» archidioecesis Parisiensis. – XXXV. Ioseph Maria Gros, e Lugdunensi archidioecesi, parochus ad Sancti Nicolai du Chardonnet Parisiis. – XXXVI. Ioannes Henricus Gruyer, natus in dioecesi Sancti Claudii, e Congregatione Missionis, vicarius ad Sancti Ludovici Versaliensis dioecesis. – XXXVII. **Petrus Michael Guérin du Rocher**, *Societatis Iesu iam sodalis, in dioecesi Sagiensi ortus, moderator domus nuper ad Catholicam fidem conversorum, Parisiis.* – XXXVIII. **Robertus Franciscus Guérin du Rocher**, *supradicti Petri Michaelis frater, iam Societatis Iesu sodalis, Parisiis degens.* – XXXIX. Yvo Andreas Guillon de Keranrum, in dioecesi Briocensi natus, curator Collegii Navarrae et vicecancellarius Athenaei Parisiensis. – XL. Iulianus Franciscus Hédouin, e dioecesi Constantiensi, sacerdos Parisiis sanctimonialibus addictus. – XLI. Petrus Franciscus Hénocq, natus in dioecesi Ambianensi, doctor in Collegio a Cardinali Lemoine appellato, Parisiis. – XLII. **Eligius Her-**

que du Roule, e *Lugdunensi archidioecesi*, iam *Societatis Iesu* sodalis, *nosocomii a Pietate nuncupati Parisiis cappellanus*. — XLIII. Petrus Lodovicus Joret, presbyter. — XLIV. Ioannes Petrus Le Laisant, in dioecesi Constantiensi ortus, vicarius ad Sancti Dionysii in oppido Dugny archidioecesis Parisiensis. — XLV. Iulianus Le Laisant, supramemorati Ioannis Petri germanus frater, vicarius in oppido Videcosville archidioecesis Parisiensis. — XLVI. Gilbertus Ludovicus Symphorianus Lanchon, in dioecesi Constantiensi natus, moderator spiritualis religiosarum a Portu Regali Parisiis. — XLVII. Iacobus de la Lande, e dioecesi Sagiensi, parochus loci « Illiers-l'Évêque » dioecesis Ebroicensis. — XLVIII. Ioannes Ioseph de Lavéze Belay, natus in dioecesi Vivariensi, nosocomii Parisiensis vulgo « Hôtel Dieu » vicarius. — XLIX. Michael Leber, Parisiensis, curio paroeciae ad Sanctae Magdalenae loci « Ville-l'Évêque » Parisiis. — L. Petrus Florentius Leclerq sive Clerq, ortus in dioecesi Ambianensi, presbyter in Seminario ad Sancti Nicolai du Chardonnet Parisiis. — LI. Ioannes Carolus Legrand, Parisiensis, philosophiae professor in Collegio de Lisieux nuncupato Parisiis. — LII. Ioannes Lemaitre, in dioecesi Baiocensi natus, novensilis sacerdos Parisiis. — LIII. Ioannes Thomas Leroy, in dioecesi Catalaunensi natus, prior parochus de la Ferté-Gaucher in dioecesi Meldensi. — LIV. Martinus Franciscus Alexius Loublier, parochus loci de « Condé-sur-Sarthe » dioecesis Sagiensis. — LV. Claudius Sylvanus Mayeneaud de Bisefranc, Augustodunensi in dioecesi natus, communitatis a Sancto Rocho sacerdos concionator Parisiis. — LVI. Claudius Ludovicus Marmotant de Savigny, Parisiensis, parochus loci « Compans la Ville » dioecesis Meldensis. — LVII. Henricus Ioannes Millet, Parisiensis, ecclesiae ad Sancti Hippolyti Lutetiae Parisiorum vicarius. — LVIII. Franciscus Ioseph Monnier, Parisiensis, ad Sanctis Severini Parisiis vicarius. — LIX. Maria Franciscus Mouffle, Parisiensis, paroeciae S. Merry vicarius. — LX. Ioannes Michael Philippot, Parisiensis, Collegio Navarrae addictus, sacerdos. — LXI. Petrus Claudius Pottier, in civitate Havre natus, sodalis Congregationis Eudistarum, moderator magni Seminarii archidioecesis Rothomagensis. — LXII. Iacobus Leonorus Rabé, natus in dioecesi Constantiensi hospitii Parisiensis proiectorum puerorum vicarius. — LXIII.

Petrus Robertus Régnet, ortus in civitate « Cherbourg », in dioecesi Constantiensi presbyter. – LXIV. Yvo Ioannes Petrus Rey de Kervisic, in dioecesi Briocensi natus, vicarius parisiensis ad Sancti Iacobi « du Haut Pas ». – LXV. Nicolaus Carolus Roussel, presbyter apud Seminarium Sancti Nicolai du Chardonnet Parisiis. – LXVI. Petrus Saint-James, natus in oppido « Caen », Parisiensis nosocomii a Pietate eleemosynarius. – LXVII. Iacobus Ludovicus Schmid, Parisiensis, ad Sancti Ioannis Evangelistae Parisiis parochus. – LXVIII. **Ioannes Antonius Seconds**, *Ruthenensi in dioecesi natus, iam sodalis Societatis Iesu, Parisiis in Nosocomio Pietatis a sacris*. – LXIX. Petrus Iacobus de Turmenyes, in archidioecesi Rothomagensi natus, magnae domus Navarrae Parisiis, magister ac presbyter. – LXX. Renatus Ioseph Urvoy, e dioecesi Briocensi, sacerdos magister conferentiarum in Seminario Triginta trium Parisiis. – LXXI. **Nicolaus Maria Verron**, *e dioecesi Corisopitensi, iam sodalis Societatis Iesu, Religiosarum mulierum a Sancta Aura, Parisiis, spiritualis moderator*. – LXXII. Ioannes Antonius Ioseph de Villette, in dioecesi Cameracensi natus, eques a Sancto Ludovico, iam militiae dux, Parisiis degens.

Item Servi Dei unus supra viginti, qui in carcere Abbatiae Sancti Germani interempti fuerunt: – I. Daniel Ludovicus André des Pommerayes, in archidioecesi Rothomagensi natus, paroeciae Parisiensis ad Sancti Pauli vicarius. – II. Ludovicus Rhemigius Benoist, Parisiis ortus, in eadem civitate ad Sancti Pauli vicarius. – III. Ludovicus Remigius Nicolaus Benoist, supradicti frater germanus, et ipse eiusdem Sancti Pauli paroeciae vicarius. – IV. Ioannes Andreas Capeau, ex archidioecesi Avenionensi, vicarius memoratae a Sancto Paulo paroeciae. – V. Antonius Carolus Octavianus du Bouzet, e dioecesi Auxitana, Vicarius generalis archidioecesis Rhemensis. – VI. Armandus Chapt de Rastignac, e dioecesi Petrocoricensi, Vicarius generalis Arelatensis dioecesis. – VII. Ludovicus le Danois, e dioecesi Constantiensi, paroeciae Parisiensis ad Sancti Rochi vicarius. – VIII. Claudius Fontaine, Parisiensis, paroeciae ad Sancti Iacobi « de-la-Boucherie » vicarius. – IX. Petrus Ludovicus Gervais, ex archidioecesi Rothomagensi, Archiepiscopi Parisiensis a secretis. – X. Sanctes Huré, natus in dioecesi Ver-

saliensi, presbyter Parisiis degens. - XI. Carolus Ludovicus Hurtrel, Parisiis ortus, sacerdos ex ordine Minimorum. - XII. Lodovicus Beniaminus Hurtrel, diaconus, praecedentis germanus frater. - XIII. **Anna Alexander Carolus Maria Lanfant**, *natus Lugduni, iam Societatis Iesu sodalis, concionator sacer, Parisiis*. - XIV. Laurent, sacerdos, puerorum lingua et auribus captorum educator Parisiis. - XV. Thomas Ioannes Monsain, ortus in dioecesi Baiocensi, paroeciae ad Sancti Rochi Parisiis vicarius. - XVI. Franciscus Ioseph Pey, e dioecesi Foroiuliensi, vicarius ecclesiae « S. Landry » Parisiis. - XVII. Ioannes Ioseph Rateau, ex archidioecesi Burdigalensi, presbyter Parisiis degens. - XVIII. Marcus Ludovicus Royer, Parisiensis, in sua civitate ad Sancti Ioannis « en Grève » parochus. - XIX. Ioannes Ludovicus Guyard de Saint Clair, in dioecesi Sagiensi natus, canonicus Noviomagi, in dioecesi Bellovacensi. - XX. Ioannes Petrus Simon, Parisiensis, emeritus parochus, Lutetiae Parisiorum scholasticus, ad Nostrae Dominae Capituli canonicus. - XXI. Petrus Iacobus Maria Vitalis, in archidioecesi Avenionensi natus, in ecclesia de « Saint Merry », Parisiis, vicarius.

Denique tres Famuli Dei in carcere appellato « La Force » interfecti, scilicet: - I. Ioannes Baptista Bottex, in dioecesi Bellicensi ortus, oppidi Neuville-sur-Ain parochus. - II. Michael Franciscus de la Gardette, e dioecesi Claromontensi, Parisiensis paroeciae ad Sancti Gervasii vicarius. - III. **Franciscus Hyacinthus Le Livec de Trésurin**, *natus in dioecesi Corisopitensi, Societatis Iesu iam sodalis, a sacris Filiarum Calvarii Parisiis*.

Horum omnium corpora et reliquiae, si quae supersint, non tamen in sollemnibus supplicationibus deferenda, concedimus ut publicae fidelium venerationi proponantur, atque imagines radiis decorentur. Insuper, eadem auctoritate Nostra, ut de illis recitetur officium et Missa celebretur de communi plurimorum Martyrum iuxta Rubricas Missalis et Breviarii Romani facultatem facimus. Eiusmodi vero Officii recitationem et Missae celebrationem fieri dumtaxat mandamus in archidioecesi Parisiensi, ubi omnes centum nonaginta et unus Famuli Dei martyrium fecerunt, et in dioecesibus ubi unusquisque eorum natus est et vixit, et quod ad Venerabiles Dei Famulos in religiosas congregationes vel ordines regulares adlectos, in omnibus tem-

plis, vel sacellis, ac piis domibus ubique terrarum sitis, quae pertineant respective ad congregationes vel ordines, quorum ipsi Servi Dei fuerunt alumni, ab omnibus fidelibus tam saecularibus quam regularibus, qui horas canonicas recitare teneantur: et quod ad Missas attinet a sacerdotibus confluentibus ad templa, in quibus Beatorum ipsorum festum celebretur. Denique largimur ut sollemnia Beatificationis eorundem Famulorum Dei peragantur cum Officio et Missa duplicis maioris ritus, idque fieri concedimus, in praedictis dioecesibus et in templis, seu oratoriis, quae nominavimus, die per respectivum Ordinarium designando, intra annum postquam eadem sollemnia in Patriarchali Basilica Vaticana fuerint celebrata. Non obstantibus Constitutionibus et Ordinationibus Apostolicis nec non decretis de non cultu editis ceterisque contrariis quibuscumque. Volumus autem ut harum Litterarum exemplis, etiam impressis, dummodo manu Secretarii Sacrorum Rituum Congregationis subscripta, et Praefecti eiusdem Congregationis sigillo munita sint, in disceptationibus etiam iudicialibus, eadem prorsus fides adhibeatur, quae Nostrae voluntatis significationi, his ostensis Litteris, haberetur.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die XVII mensis octobris, anno MCMXXVI, Pontificatus Nostri quinto.

P. Card. GASPARRI, *a Secretis Status*.

16.

18 octobris 1926.

Parva quaedam additio approbatur in officium S. Alphonsi Rodriguez inserenda.— S. Rit. C.

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTI.

Mitto R.^{ae} V.^{ae} rescriptum S. Rituum Congregationis, quo parva quaedam additio fit in quinta lectione Officii S. Alphonsi Rodriguez, ob rationes in ipso documento expositas.

Curet R. V. ut hoc praesertim cum redactore Kalendarii Provinciae aliisque quorum forte intersit communicetur.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 21 novembris 1926.

R.^{ae} V.^{ae}

Servus in Xto.

IOSEPHUS DEMAUX-LAGRANGE

Secr. Soc. Iesu.

BEATISSIME PATER:

Procurator Generalis Societatis Iesu ad pedes Sanctitatis Vestrae provolutus haec humiliter exponit:

Sanctus Alphonsus Rodriguez, Coadiutor temporalis Soc. Iesu, fere totam suam religiosam vitam Palmae in insula Maiorica transegit, ibique corpus eius requiescit atque maxima populi devotione colitur. Nihilominus in lectionibus ipsius Officii, Societati Iesu et civitati illi concessi, nulla fit mentio de hac civitate, quod clerus, praesertim saecularis, et incolae aegre ferunt.

Ad inconveniens hoc praecavendum Orator humiliter petit ut in lectione quinta illius Officii post verba: «in humilem Sodaliū Adiutorum gradum admitteretur» haec alia addi possint: ¶ «*Novitiatum Valentiae ingressus, post paucos menses missus est Palmam in Maiorica, ubi ad finem usque vitae suae mansit*».

Et Deus, etc...

Sacra Rituum Congregatio vigore facultatum sibi specialiter a SS.mo D.no nostro Pio Papa XI tributarum, propositam additionem in lectione V Officii S. Alphonsi Rodriguez Conf. e Societate Iesu, post verbum *admitteretur*, approbavit et concessit uti sequitur: «*Novitiatum Valentiae ingressus post paucos menses missus est Palmam in Maiorica, ubi ad finem usque vitae suae permansit*». — Contrariis non obstantibus quibuscumque.

Die 18 octobris 1926.

ANGELUS MARIANI

S. R. C. Secretarius.

L. ✠ S.

17.

13 novembris 1926.

Facultates peculiares et indulgentiae conceduntur pro festis centenariis S. Aloisii. — S. Rit. C. et S. Poenit.

I.

Cum Coetus Romanus ad Aloisianam commemorationem promovendam constitutus, cui complura dubia et quaesita undique perlata erant, a S. Rituum Congregatione postulasset:

1) ut ubi, annuente Rmo. Ordinario loci, per triduanas sollemnitates vel unico die festo, commemoratio Canonizationis S. Aloisii celebratur, iisdem diebus Missa eiusdem Sancti legi possit;

2) ut, etiam in posterum, ubi, iusta de causa, annualis Sancti Aloisii dies festus die 21 iunii celebrari non possit, cum Ordinarii consensu, in aliam opportuniorem diem transferri queat;

eadem S. Congregatio dignata est benigne annuere utrique postulationi, atque extendere, si opus est pro circumstantiis, decretum N. 3918 ab eadem S. Congregatione datum « Dubium diei 27 iunii 1896 circa sollemnitatem externam S. Aloisii Gonzagae die ab Ordinariis designata cum Missis propriis de festo etc. » (Decr. Auth. S. R. C., vol. III, p. 308. — Romæ, ex typ. Polyglott., 1900).

Quare, vi supradicti decreti, ubicumque festum S. Aloisii Gonzagae cum sollemnitate fieri contigerit, datur facultas celebrandi Missam de eodem S. Aloisio, quacumque die pro eodem festo a Rmis. Ordinariis in singulis Ecclesiis et Oratoriis fuerit designata, idque pro omnibus Missis; cum extensione ad praedictam diem Indulgentiae plenariae a Christifidelibus semel lucrandae in forma Ecclesiae consueta, dummodo non occurrat duplex primae classis aut Dominica privilegiata item primae classis, *quoad Missam sollemnem*; aut etiam duplex secundae classis nec non Dominicae, feriae, vigiliae octavaeque privilegiatae, *quoad Missas lectas*, neque omittatur Missa Conventualis aut Parochialis, officio diei respondens, ubi eam celebrandi adsit onus; servatis Rubricis.

II.

Ex rescripto S. Poenintiariae Apostolicae (diei 13 nov. huius anni) conceditur Indulgentia plenaria, semel lucranda ab omnibus Christifidelibus, qui rite confessi et SS. Comunione refecti, visitaverint Ecclesiam aut publicum Oratorium (aut semipublicum pro iis qui illo legitime utuntur) ubi, triduanæ supplicationes, aut festum ob commemorationem Canonizationis S. Aloisii celebratur, si ad intentionem Summi Pontificis oraverint.

Item conceditur Indulgentia plenaria, iisdem condicionibus, semel lucranda ab iis, qui Ecclesiam aut Sacellum visitaverint ubicumque, occasione translationis in Urbem insignis reliquiae Capituli S. Aloisii, haec venerationi fidelium fuerit proposita.

18.

24 novembris 1926.

Festum S. Petri Canisii ad universam Ecclesiam extensum declaratur. — S. Rit. C. (1).

URBIS ET ORBIS.

Sanctissimus Dominus Noster Pius Papa XI, referente infra-scripto Domino Cardinali Sacrae Rituum Congregationi Praefecto, Officium et Missam propriam nec non elogium in Martyrologio Romano inserendum Sancti Petri Canisii, Confessoris et Ecclesiae Doctoris, a Sacra Rituum Congregatione revisum et emendatum prouti heic adnectitur (2), benigne approbare dignatus est: illudque in festo eiusdem Sancti Doctoris ab universali Ecclesia adhibendum concessit: servatis Rubricis. Contrariis non obstantibus quibuscumque. Die 24 novembris 1926.

† A. CARD. VICO, Ep. Portuen. et S. Rufinae,
S. R. C. Praefectus.

ANGELUS MARIANI, *Secretarius.*

L. ✠ S.

(1) *Acta Ap. Sed.*, vol. XIX (1927), pp. 26-31.

(2) Vide textum Officii et Missae et Elogii in *Actis Rom.* vol. V (1925) pp. 228-235.

II. — PRO PROVINCIIS, MISSIONIBUS, DOMIBUS.

19.

27 ianuarii 1926.

*Summus Pontifex gratulatur ob fructus a Nuntio SS. Cordis
latos. — Secr. Stat.*

AD P. CAROLUM PARRA
NUNTII SS. CORDIS TOLOSÆ MODERATOREM.

Dal Vaticano, 27 Janvier 1926.

Mon très Révérend Père:

Le Souverain Pontife a agréé avec une particulière bienveillance l'hommage que vous Lui avez fait du *Messenger du Coeur de Jésus — Recueil de l'année 1925*.

Sa Sainteté vous en remercie bien paternellement et ne peut que vous féliciter pour un apostolat qui procure au Sacré Coeur des réparations si nécessaires et contribue à répandre avec tant de zèle dans le monde entier des moyens de sanctifications si efficaces et si recommandés par l'Eglise catholique.

Avec Ses vœux paternels pour que le *Messenger du Coeur de Jésus* multiplie toujours davantage les fruits de vie éternelle dans les âmes, le Saint Père est heureux de vous envoyer, ainsi qu'à vos collaborateurs, lecteurs et abonnés, une spéciale Bénédiction Apostolique.

Particulièrement reconnaissant de l'hommage que vous avez bien voulu me faire d'un exemplaire du Recueil, je vous en remercie et profite volontiers de l'occasion pour vous redire, mon très Révérend Père l'assurance de mes sentiments dévoués en Notre Seigneur.

P. Card. GASPARRI.

20.

10 martii 1926.

Summus Pontifex «diem Missionum» Turnholti in Prov. Belgica mox agendum gratulatur. — Secr. Stat.

AD R. P. PETRUM BOETTO
PROCURATOREM GENERALEM SOC. IESU.

Dal Vaticano, 10 marzo 1926.

Mon très Révérend Père,

Il m'est particulièrement agréable de vous dire la bienveillante satisfaction avec laquelle Sa Sainteté a pris connaissance du projet de la journée missionnaire qui doit avoir lieu le 14 avril prochain au Collège Saint Joseph à Turnhout.

Le Saint Père en félicite et en remercie de coeur tous les Organisateurs de l'Oeuvre « Pro Apostolis » et il forme des vœux pour que la jeunesse estudiantine réponde, au-delà de toute attente, à l'appel qui lui est fait dans le but de consacrer ses énergies à un apostolat qui doit tant contribuer au salut des âmes.

Comme gage des faveurs divines sur les travaux du futur petit Congrès et sur tous les chers jeunes gens qui y prendront part, le Souverain Pontife est heureux d'envoyer à tous une spéciale Bénédiction Apostolique.

Veuillez agréer, mon très Rév. Père, l'assurance de mon religieux dévouement.

P. Card. GASPARRI.

21.

3 maii 1926.

Summus Pontifex «Actionem Popularem» laudat. — Secr. Stat.

AD R. P. GUSTAVUM DESBUQUOIS
OPERIS MODERATOREM.

Dal Vaticano, 3 mai 1926.

Mon Révérend Père,

Depuis plus de vingt ans que l'*Action Populaire* est fondée, vous avez déjà reçu à plusieurs reprises, l'auguste témoignage de la satisfaction du Saint Siège et je suis heureux de vous le renouveler au moment où votre oeuvre, anéantie par la guerre, achève enfin sa reconstruction et déjà commence une nouvelle carrière.

Il est, en effet, d'une nécessité chaque jour plus pressante que les catholiques travaillent énergiquement à préparer aussi le triomphe de la loi du Christ, d'un bout du monde à l'autre, dans un esprit de fraternité entre les classes, et par le respect mutuel des droits de chacun.

Tous ceux qui se dévouent à cette oeuvre de justice et de paix sont unanimes à reconnaître l'aide et l'appui précieux qu'ils ont trouvés dans l'*Action Populaire*. Grâce à une documentation scientifique et à une exacte méthode, vous recherchez dans la vie sociale internationale les institutions nouvelles les mieux adaptées aux besoins d'aujourd'hui et, après les avoir examinées et, au besoin, rectifiées, selon les exigences d'une doctrine vraiment catholique, vous les recommandez comme des solutions équitables aux problèmes qui tourmentent les sociétés. Par là, vous guidez avec sûreté les applications pratiques des hommes d'action dans les domaines les plus divers et vous contribuez à la véritable paix chrétienne à l'intérieur des États comme entre les peuples.

Il a été particulièrement agréable à Sa Sainteté de vous voir dispenser cet enseignement social de la manière la plus heureuse, soit par des cours et conférences destinés au public des Universités et aux élèves des Séminaires, soit en collaborant à la formation des catholiques militants, soit par la collection si éducative de vos publications, soit enfin par d'innombrables consultations doctrinales et juridiques sur toutes les difficultés que rencontrent les oeuvres paroissiales et l'organisation des forces catholiques.

Aussi le Saint-Père fait-il des vœux pour que l'*Action Populaire*, surgie de ses cendres, conserve intact cet esprit de zèle si apostolique et si industriel que vous lui avez inspiré, et qu'elle prenne tous les développements que vous envisagez dès maintenant, avec confiance.

C'est dans cet espoir que le Saint-Père vous envoie à vous, à vos collaborateurs, à tous vos bienfaiteurs et amis la Bénédiction Apostolique.

Veuillez agréer, mon Révérend Père, l'assurance de mon dévouement en Jésus-Christ.

P. Card. GASPARRI.

22.

4 iunii 1926.

Summus Pontifex gratulatur de flosculis spiritualibus a Cruciatâ Eucharistica oblatis.

AD P. VICTOREM MARMOITON

E PROV. TOLOSANA.

Dal Vaticano, 4 juin 1926.

Mon Révérend Père,

Sa Sainteté a reçu, avec une toute paternelle bienveillance, l'hommage des compositions et des dessins représentant les résultats du Concours annuel des Petits Croisés de l'Eucharistie.

C'est de tout coeur que le Souverain Pontife se réjouit de cette nouvelle manifestation de pitié de la part des enfants catholiques envers le Mystère de nos autels et l'oeuvre des Missions étrangères; et il aime à espérer que les sentiments qu'ils viennent d'exprimer si bien dans leurs petits travaux, se réaliseront dans la pratique des plus belles vertus chrétiennes pendant toute leur existence.

Dans cette douce confiance, le Souverain Pontife félicite de coeur les lauréats du Concours et envoie volontiers à chacun d'eux, à tous leurs frères et soeurs, membres de la Croisade Eucharistique, et tout particulièrement à vous, comme à ceux qui vous aident dans cet apostolat, une paternelle Bénédiction Apostolique.

Il m'est bien agréable de profiter de l'occasion pour vous assurer, mon Révérend Père, de mes dévoués sentiments en Notre-Seigneur.

P. Card. GASPARRI.

23.

15 iunii 1926.

Peculiares facultates liturgicae conceduntur templo S. Ignatii Romae pro centenario S. Aloisii. — S. Rit. C.

ROMANA SEU SOCIETATIS IESU.

Vertente anno bis centenario millesimo nongentesimo vigesimo sexto; quo Benedictus Papa XIII fel. rec. Angelicum Iuvenem Aloisium Gonzaga Sanctorum Albo adscripsit, simulque exemplar et patronum studiosae iuventutis declaravit atque constituit, saecularia

Eius canonizationis sollemnia per octo continenter dies in hac Alma Urbe peragentur in ecclesia S. Ignatii, ubi summa religione et pietate incolarum et exterorum ipsius corpus asservatur et colitur. Quo vero extrinsecae sollemnitati etiam rituum sollemnitas accedat, ad magis fovendam et augendam cleri plebisque fidelis devotionem erga inclytum sanctum confessorem, in ipso Festi octavario et subsequentibus anni saecularis diebus, hodiernus eiusdem ecclesiae praefectus, de consensu Rev.mi Procuratoris Generalis Societatis Iesu, a Sanctissimo Domino nostro Pio Papa XI pecularia privilegia liturgica petiit atque obtinuit prouti per praesens decretum ipsa infra describuntur; nimirum:

I. Ut hoc anno, singulis enuntiatae octavae diebus Missa propria de S. Aloisio dici possit in omnibus dictae ecclesiae et cuiusque sacelli adnexi altaribus a quolibet sacerdote rite celebrante; excepto tamen Festo S. Ioannis Baptistae et Commemoratione Sanctorum Protomartyrum S. Romanae Ecclesiae.

II. Ut hoc anno saeculari perdurante sacerdotes tantum peregrini et duces peregrinorum celebrare valeant in supradictis altaribus Missam de ipso S. Aloisio Gonzaga cum *Gloria* et *Credo* singulis diebus; exceptis tamen Festis dupl. I et II classis, Dominicis aliisque Festis de praecepto, necnon Feriis, Vigiliis octavisque privilegiatis. Servatis de cetero Rubricis. Contrariis non obstantibus quibuscumque. Die 15 iunii 1926.

L. ✠ S.

† A. Card. VICO, Ep. Portuen., *Praefectus*.

ANGELUS MARIANI, S. R. C. *Secretarius*.

24.

27 iulii 1926.

Collegio Pontificio Kandiensi in insula Ceylon conceditur facultas conferendi gradus academicos. — S. C. de Prop. Fide.

DECRETUM.

Cum Collegium Pontificium Kandiense curis concreditum Patrum Societatis Iesu ampliora in dies incrementa feliciter suscepisset, huic S. Congregationi de Propaganda Fide preces oblatae sunt Praepositi Generalis Societatis Iesu ut idem Collegium facultate augeretur gradus academicos in Philosophia sacraque Theologia conferendi. Itaque Emi. ac Rmi. Patres huius S. Congregationis in plenariis comitiis

die 26 iulii currentis anni habitis, omnibus accurate perpensis, precibus Praepositi Generalis S. I. adnuendum esse censuerunt, decernentes ut exinde Collegium Pontificium Kandiense tot nominibus commendatum valeret academicos gradus Baccalaureatus nimirum, Licentiae et Laureae Doctoralis tum in Philosophia tum in Theologia iis suis solis alumnis conferre, qui integro Philosophiae vel Theologiae cursu ibidem rite confecto, statuta pericula legitime superaverint, sedulo praeterea diligenterque servatis Codicis praescriptionibus et regulis quae in Statutis praefati Seminarii Kandiensis continentur, et hac insuper lege ut ii tantum alumni possint Laurea in Sacra Theologia decorari, qui prius Lauream in Philosophia fuerint adepti.

Quas Eminentissimorum Patrum sententias SSmo. Domino Nostro Pio Div. Prov. Pp. XI ab infrascripto huius S. Congregationis Secretario in audientia eiusdem diei 26 iulii relatas, Sanctitas Sua benigne adprobare ratasque habere dignata est ac praesens in re Decretum confici iussit.

Datum Romae ex Aed. S. Congr. de Propaganda Fide, die 27 iulii 1926.

G. M. Card. VAN ROSSUM, *Praefectus*.

L. † S.

† FRANCISCUS MARCHETTI-SELVAGGIANI,
Archiep. Seleuciens., *Secretarius*.

25.

28 iulii 1926.

Mutantur fines et ampliatur territorium Praefecturae Apostolicae Zambesiae. — Litt. Apost. (1).

PIUS PP. XI.

Ad futuram rei memoriam — Quae catholico nomini aeternaeque fidelium saluti bene, prospere ac feliciter eveniant, ea ut mature, praestemus Nos admonet supremi Apostolatus officium, quo in terris divinitus fungimur. Iamvero cum Venerabilis Frater Maturinus Guilleme, Episcopus titularis Materitanus et Vicarius Apostolicus de Nyassa, in Africa Centrali, Nos enixis precibus rogaverit, ut quaedam territorii pars Missionis suae ab ipso Vicariatu separaretur, et finitimae cederetur Praefecturae Apostolicae Zambesiae, ad id adnuente dictae Praefecturae Ordinario, quo spirituali curae memorati

(1) *Acta Ap. Sedis*, vol. XVIII (1927), pp. 49-50.

territorii incolarum aptius provideatur, supra laudati Praesulis votis concedendum ultro libenterque existimavimus. Collatis itaque consiliis cum VV. FF. NN. Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalibus negotiis Propagandae Fidei praepositis, Motu proprio, partem territorii Vicariatus Apostolici de Nyassa, sitam ad sinistram fluminis Loan-gwa, usque ad punctum in quo Meridianum trigesimum primum attingit, nec non partem territorii Vicariatus ipsius ad sinistram meridiani eiusdem sitam, e dicto de Nyassa Vicariatu separamus atque dismembramus; easdemque duas partes, sic separatas sive dismembratas, finitimae Praefecturae Apostolicae Zambesiae cedimus atque adiungimus. Haec volumus, edicimus, mandamus, decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces iugiter extare ac permanere; suosque plenos atque integros effectus sortiri atque obtinere; illisque ad quos pertinent, sive pertinere poterunt, nunc et in posterum amplissimo suffragari: sicque rite iudicandum esse ac definiendum, irritumque ex nunc et inane fieri, si quidquam secus, super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter attentari contigerit. Non obstantibus contrariis quibuscumque.

Datum Romae, apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die XXVIII m. iulii an. MCMXXVI, Pontificatus Nostri quinto.

L. ✠ S.

P. Card. GASPARRI,
a Secretis Status.

26.

3 augusti 1926.

Summus Pontifex gratias agit pro «thesauro spirituali» a sodalibus Apostolatus Orationis Ipsi oblato. — Secr. Stat.

AD P. PASCHALEM ALOISI MASELLA
MODERATOREM APOSTOLATUS ORATIONIS ROMAE.

Dal Vaticano, 3 agosto 1926.

Revmo. Padre,

Sono lieto di potermi rendere interprete con la P. V. Revma. della viva compiacenza del Santo Padre per l'offerta del Tesoro Spirituale da Lei presentato Gli a nome di tutti gli ascritti all'Apostolato della Preghiera.

Sua Santità fu molto consolato nel vedere che agli ascritti d'Italia, primi ad iniziare questa pia sottoscrizione, si sieno aggiunti, con non minore generosità di zelo e di santo entusiasmo, numerosissimi soci

di tanti altri paesi, e beneaugura ad una prossima universalità della bella Associazione. Ma il Suo gradimento fu anche più pieno nell'avvertire come tra le offerte comparisse anche quella della Cina lontana, alla quale vanno in tanta parte le sue sollecitudini Apostoliche e i Suoi più ardenti voti per una sua prossima intera conquista alla luce del Vangelo e al Divin Regno di Cristo.

Un conforto poi tutto particolare venne a Sua Santità dalla larga partecipazione che a questa gara di preghiere presero i piccoli Crociati dell'Eucaristia, falange prediletta al Suo cuore e indubbiamente anche al Cuore di Gesù.

L'Augusto Pontefice pertanto, mentre ringrazia con la piena effusione dell'animo Suo per questo aiuto spirituale che gli viene dai Suoi figli — sul quale tanto conta e continuerà a fare affidamento per la Sua ardua e sublime missione di paternità universale — vuole incoraggiarli a rendere sempre più intensa la santa e bella crociata. E con la speranza che all'Apostolato della Preghiera sia dato raccogliere in avvenire offerte sempre maggiori e da tutte le parti del mondo, fomentando così quella devozione e quell'affetto filiale verso il Vicario di Gesù Cristo, ch'è sempre stata la sua nota caratteristica e il suo vanto, imparte a Lei, Revmo. Padre, e a tutti gli Zelatori, le Zelatrici e gli iscritti l'Apostolica Benedizione.

Io poi, valendomi della circostanza, mi pregio riaffermarmi con sensi di distinta e sincera stima della P. V. Revma.

Affmo. nel Signore:
P. Card. GASPARRI.

27.

11 augusti 1926.

R. P. Simon Tsu Vicarius Apostolicus de Haimen eligitur. —
Breve Apost.

DILECTO FILIO
SIMONI TSU

SACERDOTI E SOCIETATE IESU

PIUS PP. XI.

Dilecte Fili, salutem et Apostolicam benedictionem. — Ecclesiarum omnium cura divinitus Nobis commissa postulat ut felici earum statui ac prospero regimini sollicito studio consulamus. Iamvero cum novus Vicariatus Apostolicus de Haimen in Sinis nuper per Nos

erectus sit, nunc autem agatur de primo eidem Vicariatui Apostolico Vicario praeficiendo, Nos, collatis consiliis cum VV. FF. NN. Sacrae Romanae Ecclesiae Cardinalibus negotiis Propagandae Fidei praepositis, omnibusque rei momentis attente ac sedulo studio perpensis, tibi e Societate Iesu sacerdoti, quem egregia doctrina, vitae integritas suavitas morum, aliaque singularia animi ingeniique ornamenta maxime commendant, munus enuntiatum committendum existimavimus. Te igitur, Episcopali characterе mox decorandum, Apostolica Nostra auctoritate, praesentium tenore, primum Vicarium Apostolicum novi Vicariatus Apostolici de Haimen in Sinis eligimus, facimus, atque constituimus, tibi que facultates omnes necessarias atque opportunas tribuimus ad officium enuntiatum salubriter ac fructuose in Domino implendum. Mandamus propterea omnibus et singulis, ad quos pertinet, ut te in primum Vicarium Apostolicum dicti novi Vicariatus Apostolici de Haimen in Sinis recipiant, admittant, tibi que faveant, praesto sint ac pareant, tuaque salutaria monita ac mandata reverenter audiant, atque impleant actuose; neque illis officiant, secus sententiam a te in detractantes rite latam Suprema nostra auctoritate sanciemus. Non obstantibus contrariis quibuscumque. Datum Romae, apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die XI m. augusti anno MCMXXVI, Pontificatus Nostri quinto.

P. Card. GASPARRI, *a Secretis Status*.

28.

23 augusti 1926.

Summus Pontifex «Vitam S. Aloisii» a P. D'Aria conscriptam laudat eique invitam «Collectionem Vitarum Sanctorum pro pueris» gratulatur. — Secr. Stat.

AD P. FRANCISCUM M. D'ARIA
IN CONVICTU NEAPOLITANO SS. CORDIS.

Dal Vaticano, 23 agosto 1926.

Rev.mo Padre,

Ho ricevuto la *Vita di S. Luigi Gonzaga narrata ai giovinetti*, con la quale la P. V. Rev.ma inizia una «Collezione illustrata di Vite di Santi narrate alla fanciullezza», e mi sono affrettato a presentarla al Santo Padre.

Sua Santità ha gradito l'omaggio e ammirato sia lo stile facile e veramente adatto ai piccoli lettori, sia la graziosa veste tipografica. Mentre pertanto l'Augusto Pontefice si congratula vivamente con V. P. della opportuna e utilissima iniziativa, fa voti che Ella e i suoi collaboratori moltiplichino rapidamente tali pubblicazioni, che Egli si augura che vadano tra le mani di tutti i giovanetti e le giovinette cristiane, ed in attestato di paterna benevolenza e come pegno del Suo sovrano compiacimento, invia alla P. V. e alla benemerita Casa Editrice l'Apostolica Benedizione.

La ringrazio dell'esemplare a me destinato e colgo l'occasione per professarmi con sincera stima

di V. P. Rev.ma
aff.mo nel Signore:
P. Card. GASPARRI.

29.

29 octobris 1926.

Privilegia liturgica ad quinquennium conceduntur altari S. Stanislai in templo S. Andreae ad Quirinalem. — S. Rit. C.

Beatissimo Padre,

Il Sacerdote Stanislao Federici della Compagnia di Gesù, Rettore della Chiesa di S. Andrea al Quirinale prostrato ai Piedi di Vostra Santità umilmente espone che, conservandosi in detta Chiesa il corpo di S. Stanislao Kostka, vengono quasi ogni giorno Sacerdoti dell'uno e dell'altro Clero e gruppi di visitatori italiani e stranieri, che domandano di dire o ascoltare la Messa del Santo sulla sua tomba. Per potere soddisfare a questa devozione di tanti lo stesso Rettore supplica che nell'altare dove si conserva il corpo di S. Stanislao Kostka si possa celebrare la Messa votiva del Santo, esclusi i giorni da eccettuarsi.

Che della grazia, ecc.

SOCIETATIS IESU.

Sacra Rituum Congregatio, utendo facultatibus sibi specialiter a Sanctissimo Domino nostro Pio Papa XI tributis, attentis expositis et precibus a Rev.mo P. Procuratore Generali Societatis Iesu enixe commendatis, ita benigne indulsit ut in Altari praedictae Ecclesiae, sub quo religiose asservatur et colitur sacrum corpus S. Stanislai

Kostkae, Missae votivae de eodem Sancto celebrari valeant a sacerdotibus peregrinis et ducibus peregrinorum, singulis per annum diebus, exceptis tamen Festis duplicibus I et II classis, Dominicis aliisque Festis de praecepto servandis, necnon Feriis, Vigiliis Octavisque privilegiatis; servatis de cetero Rubricis aliisque servandis. Valituro praesenti Indulto ad proximum quinquennium. Contrariis, non obstantibus quibuscunque.

Die 29 octobris 1926.

† A. Card. VICO, Ep. Portuens., *Praefectus*,
ANGELUS MARIANI, S. R. C. *Secretarius*.

30.

3 decembris 1926.

Quaedam Residentiae in Vicariatu Apostolico de Batavia aliis Religiosis committuntur. — S. C. de Prop. Fide.

R. P. D. ANTONIO VAN VELSEN S. I.

EPISC. TIT. AEZANITAN.

VICARIO APOSTOLICO DE BATAVIA.

ILLME. AC REVME. DOMINE:

Per praesentes Amplitudini Tuae communicare satago quod haec Sacra Congregatio curam evangelizationis civilium residentiarum de Pekalongan, Banjoemas et Kedoe (districtibus de Magelang et Temangoeng exceptis) Provinciae Hollandicae Missionariorum Sacratissimi Cordis demandandam censuit.

Superior Generalis dictae Societatis iam huic attributioni consensus praestitit, et proxime Iavam versus aliquos missionarios mittet, qui, sub auctoritate Amplitudinis Tuae, onus sibi commissum explere incipiant.

Interim Tibi a Deo O. M. fausta quaeque adprecor.

Romae, die 3 decembris 1926.

Amplitudinis Tuae
addictissimus servus:

G. M. Card. VAN ROSSUM, *Praefectus*.

† FRANCISCUS MARCHETTI-SELVAGGIANI,
Archiep. Seleucien., *Secretarius*.

31.

3 decembris 1926.

Summus Pontifex ephemeridi Bombayensi « The Examiner » gratulatur et benedicit. — Autogr. Pontif.

Willingly we bless the Examiner's Programme which is « To promote all Indian Catholic action » as defined by His Holiness the Pope, namely the collaboration of all Catholics, without exception or distinction, for the extension of the Reign of Jesus Christ King among individuals, in the family and in the Society outside of and above all party and communals politics.

L. ✠ S.

PIUS PP. XI.

32.

11 decembris 1926.

Summus Pontifex gratias agit et gratulatur auctori libri « Vingt-trois anciens Jésuites ». — Secr. Stat.

AD P. HENRICUM FOUQUERAY
E PROVINCIA FRANCIAE.

Dal Vaticano, 11 decembre 1926.

Mon très Révérend Père,

Le Souverain Pontife a agréé l'hommage que vous Lui avez fait du volume: « *Un groupe de martyres de septembre 1792 — Vingt-trois anciens Jésuites* ».

Sa Sainteté vous remercie de ce témoignage de vénération filiale et vous félicite d'avoir contribué à faire connaître toujours davantage ce groupe de héros immolés pour la foi.

Comme gage de Sa particulière bienveillance le Saint Père envoie de tout coeur pour vous-même et pour votre ministère une spéciale Bénédiction Apostolique.

En vous remerciant de l'exemplaire que vous m'avez destiné je profite de l'occasion pour vous donner, mon très Révérend Père, l'assurance de mon religieux dévouement.

P. Card. GASPARRI.

33.

20 decembris 1926.

Privilegia et indulgentiae conceduntur pro triduanis festis centenariis canonizationis S. Stanislai in templo S. Andreae ad Quirinalem. — S. Rit. C.

Beatissimo Padre:

Il Procuratore Generale della Compagnia di Gesù prostrato al bacio del S. Piede umilmente implora che i favori concessi pel triduo, che si celebrerà nella chiesa di S. Ignazio dell'Urbe, alla fine di quest'anno, in preparazione alla solenne commemorazione del secondo centenario dalla canonizzazione di S. Luigi Gonzaga, vengano estesi anche al triduo, che nei giorni 29-30-31 dicembre si farà ad onore di S. Stanislao Kostka, nella chiesa di S. Andrea, dove sta il sepolcro del Santo Giovane.

Il fatto che i due Santi vennero canonizzati nello stesso anno e nello stesso giorno, e che molti pellegrini hanno nel loro programma anche le funzioni in onore di S. Stanislao, nella detta chiesa, sembrano ragioni sufficienti perchè la grazia sia concessa. E certo farebbe meraviglia ai tanti pellegrini, alcuni dei quali vengono da assai lontano per venerare i due Santi, se essi dovessero notare che quanto venne concesso per S. Luigi non venisse concesso al suo confratello S. Stanislao.

Che della grazia ecc.

SOCIETATIS IESU.

Sacra Rituum Congregatio, vigore facultatum sibi specialiter a SS.mo D. N. Pio Papa XI tributarum, attentis expositis peculiaribus adiunctis, benigne annuit pro gratia iuxta petita, cum privilegio Missae de S. Stanislao Conf. et Indulgentiae plenariae et partialis, iuxta Instructionem Sacrae Rituum Congregationis huic Rescripto adiectam (1). Contrariis non obstantibus quibuscumque.

Die 20 decembris 1926.

† A. Card. VICO, Ep. Portuen., *Præfectus*.

ANGELUS MARIANI, S. R. C. *Secretarius*.

(1) *Acta Rom.*, vol. III, 1920, pp. 177-178.

ACTA PRAEPOSITI GENERALIS

ACTA PRAEPOSITI GENERALIS

I. — PRO SOCIETATE.

34.

18 ianuarii 1926.

De nova sede Universitatis Gregorianae elevanda et subsidiis ad id a Nostris et externis conferendis.

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTI.

Quod Congregationis Generalis XXVII decretis et desideriis maxime consonum videbatur, quod Summi Pontificis firma voluntas iubebat, hoc non sine mira Dei providentia coeptum est: novum, inquam, Pontificiae Universitatis Gregorianaе seu Collegii Romani aedificium.

Paulo quidem serius rem aggredi mens erat, cum non ignoremus quot quantaeque difficultates operi incipiendo sese opponerent et probe sciremus etiam maiores in eo proseguendo, hisce praesertim temporibus, nos esse offensuros. Sed ardens Summi Pontificis desiderium, quod praecepti instar nobis esse debet, eiusque iteratae adhortationes omnem cunctandi locum praecluserunt, et paterna Christi in terris Vicarii benedictione suffulti hanc molitionem in nomine Domini exstruere coepimus. Quam feliciter ad exitum perductum iri, eadem Beatissimi Patris benedictione innixus, eo firmiter confido, quod primae eaeque gravissimae difficultates citra spem nec sine praesenti Dei numine evanuerunt.

Quantopere vero haec res urgeat, facile persentiunt quotquot, praesentem Universitatis Gregorianaе sedem suis oculis inspicientes, eam cum alumnorum numero comparatam perpendunt. Nam, si ante sex annos, in mea epistola die 12 septembris 1919 ad omnes Provinciarum Praepositos data, iure affirmare potui « aedes Borromaeas quibus adhuc Universitas Gregoriana continetur, pro crescente auditorum frequentia et multiplicatis praelectionum classibus, dudum factas esse perincommodas ac proposito fini nequaquam congruere ». (1); haec profecto multo verius nunc dici debent, cum alumnorum numerus ab illo anno ad hunc diem fere duplicatus sit, ideoque etiam locorum angustiae, quas in memorata epistola data opera exponebam, eo nunc succreverint ut ferme intolerabiles evaserint, magno cum discipulorum incommodo atque adeo non spernendo periclitandae valetudinis timore. Et, quod non minus dolendum, dum res ita se habent, aliorum Collegiorum et Institutorum alumni ad nostras scholas, prout exoptant, admitti prorsus nequeunt.

Sed nunc, ut liquet, non exigua pecuniae vis ad tantum opus perficiendum undique quaeri et colligi oportet. Qua in re iterum R^{ae}. V^{ae}. adiumentum expetere cogor. Optime novi quot sacrificia universa Societas susceperit ad alia eaque necessaria communia opera promovenda: ut unum commemorem quod iisdem litteris ante sex annos commendabam, ad Curiam nostram propria novaque sede instruendam omnes Provinciae pro viribus magno animo adlaborarunt, quamquam nondum totam habemus nummorum summam, quae omnino requiritur. Nec vana profecto fuit mea petitio etiam quod ad Universitatem Gregorianam pertinet. At, dum debitas ago gratias de pecuniae parte iam collata, infitiri non possum eam vel primis aedificii initiis vix sufficere. Nunc autem firma mihi insidet spes fore ut, re incepta et ad exitum penitus quam citissime perducenda, omnibus Societatis filiis novos fortesque stimulos addat ardens Summi Pontificis desiderium et votum, qui pro certo habet Societatem, secundum ea quae ipsa decreto san-

(1) *Acta Rom.*, vol. III, 1919, pp. 69-70.

civit, magno corde ac generoso animo Universitati Gregorianaesse provisuram.

Ne tantam Beatissimi Patris fiduciam fallamus, debemus in primis nos ipsi, quantum fieri potest de nostra paupertate aliquid dare, et deinde alios quoque benefactores studiose quaerere et prudenter comparare. Cogitet R. V., cogitemus omnes non agi hic de singulari quadam, quamvis magna, unius Provinciae domo, sed de « communi opere » seu, ut praedicti decreti verbis utar, de « generali omnium nationum Collegio atque universae Societatis Seminario » immo « de totius Ecclesiae honore et de ingenti animarum salute ». Novimus cuncti quanto amore Romanum Collegium prosecutus sit S. P. N. Ignatius, qui nullis pepercit sacrificiis ut illud vel difficillimis temporibus sustentaret; quantum cordi fuerit S. Francisco de Borgia ceterisque nostris antiquis Praepositis; nostis quibus sollemnibus verbis Congregatio Generalis XXVII legem tulerit, qua mihi verum officium impositum est « capiendi omnia consilia quae... necessaria aut utilia videbuntur ut Collegium Romanum exspectationi Ecclesiae et Societatis in dies magis respondeat » (1).

Cui igitur legi ut pro meo munere morem geram, haec in Domino visum est iterum in mentem revocare et instantius rogare, quae fere omnia anno 1919 (2) iam praeoccupaveram:

1. Ubi adest arca foundationum rite dotata eam partem sortis erogare fas erit, quam sine vero Provinciae damno inde auferri posse R. V. arbitrabitur, illud Tobiae sibi dictum reputans: « Si multum tibi fuerit, abundanter tribue; si exiguum tibi fuerit, etiam exiguum libenter impertiri stude » (3).

2. Singulae quoque domus, Collegia praesertim alumnorum, si quid habeant quod ex suis proventibus supersit liberae Moderatorum dispositioni concedendum, de hoc magno negotio meminerint velim. Qua occasione liceat mihi tria valde commendare, quae non minus ad augendum hunc elargitionis fontem, quam ad bonam ipsarum domorum gubernationem mirum in

(1) *Statuta Congr. Gen. XXVII*, decr. 21; *Coll. Decr.* n. 138.

(2) *Acta Rom.*, vol. III, 1919, p. 72.

(3) *Tob.*, IV, 9.

modum iuvabunt: Parsimoniam ab omnibus Nostreis secundum religiosae paupertatis spiritum adhibendam, prudentem et sedulam rerum temporalium administrationem, temperantiam a novis nec vere necessariis aedificiis extruendis.

3. Itidem attribatur aliquid bonorum illorum, quibus se Nostri ex Instituto abdicant, quaeque pro Superiorum arbitrio tradunt expendenda. Ii vero qui renuntiationem bonorum facturi sunt, poterunt Romani Collegii necessitates singulari ratione prae oculis habere.

4. Videat R. V. num singulis mensibus a singulis sacerdotibus unum saltem Sacrum vel plura celebrari possint pro stipendio ad hunc finem deinde corrogando. Quod quidem, etsi aegre permittam quia nihil antiquius Societati est quam ut paupertatis nostrae puritas prorsus illibata servetur, exemplo tamen confirmatus decessoris mei b. m. R. P. Francisci Xav. Wernz, qui eadem ratione Universitatis Tokiensis initia adiuvit, id hac vice eo facilius admitti posse existimo, quod non de nostro, sed de Pontificio Instituto agatur, et rem menti Summi Pontificis omnino consonam esse plene mihi persuasum est.

5. At, quantumvis a nobis fiat, nostrae vires tantae moli excitandae impares prorsus sunt. Sanctam Sedem nobis auxilio futuram equidem spero; sed tot tantisque ubique necessitatibus Beatissimus Pater opem ferre debet, ut vel Ipse non semel auxilio Se indigere fateatur. Sedule igitur curandum, ut multos eosque munificos benefactores inveniamus. Neque hoc adeo difficile esse autumo, si iis qui pecunia abundant bene res proponatur, praesertim si, ut vere est, tamquam opus Pontificium exhibeatur ad commune Ecclesiae bonum in Urbe instituendum. Sunt enim non raro, qui forte ad minores res praesertim nostras iuvandas difficile admodum inducantur, qui tamen magnanimo quodam munificentiae sensu allecti pro publicis et universalioribus institutis maximas quasque elargitiones libenter profundant. Huiusmodi homines prudenter adeantur oportet, iisque apte ostendatur vehemens Summi Pontificis desiderium Universitati Gregorianae dignam sedem comparandi; sciant Beatissimum Patrem iam quaedam numismata, ex iis quae anno 1924 ad hoc novum aedificium commemorandum cudi iussit, nobis tradidisse inter praecipuos benefactores distribuenda; quae

quidem numismata, praeter insignem augusti Donatoris dignitatem et benevolentiam, magnum quoque valorem historicum et artisticum praeseferunt, eo magis quod venalia nullibi prostant, sed unius Summi Pontificis nutu iisque fere solis, quibus debentur ex officio, tribuuntur. Nomina autem omnium oblatorum in unum volumen collecta, ipso Summo Pontifice id optante, Sanctitati Suae una cum singulorum elargitionibus legenda exhibebuntur.

Si quis vero integram aulam vel contignationem suis impensis exstruendam curare velit, nostrum erit peculiare ei grati animi signum praebere; exempli gratia: in illa aedificii parte ipsius nomen et beneficia marmore insculpta commemorando. Quod quidem etiam de Oratorio publico, de bibliotheca aliisque similibus partibus dici debet.

Iuverit ad manus habere chartas, libellos et id genus alia de futuro aedificio, quae in hunc finem hic edita sunt et, in varias linguas translata, ad Provincias ab Oecono generali mittentur. Iis libellis exhibetur etiam pulcherrimum et bene longum autographum a Summo Pontifice die 7 aprilis 1925 propria manu exaratum (1), quo ab omnibus Ecclesiae filiis auxilia peteret ad utilissimum hoc opus perficiendum. Sed haec forte in singulis regionibus melius aptanda erunt peculiaribus cuiusque populi moribus et indoli; ideoque eorundem, quos mox dicam, Provinciarum delegatorum erit huiusmodi res opportune parare et prudenter distribuere.

Nam, ut viribus unitis procedatur, utile videtur unum in singulis Provinciis deligere virum prudentem et industrium, cui tota haec nobilis emendicandi ratio peculiari modo committatur, et ad quem recurrant quotquot maiores et pleniores indicationes hac de re habere cupiant. Quod si plures in eiusdem linguae regione Societatis Provinciae constitutae sint, praeter singulos Provinciarum « zelatores », communis designetur, collatis Praepositorum consiliis, operis Promotor, qui in tota regione zelatorum actionem ad unitatem quandam prudenter redigat.

Hos vero Promotores, ut ita dicam, nationales, si id utile videbitur, Romam vocare non renuam, quo plenius totam rem

(1) *Acta Rom.*, vol. v, 1925, p. 259.

cum Universitatis Moderatoribus componant et, momentum muneris sibi commissi suis ipsi oculis cernentes, maius dein huic negotio studium impendant.

Si quis autem ultiores de hisce omnibus rebus explicationes et informationes habere velit, ad Procuratorem Universitatis Gregorianae, P. Ioannem Delattre, recurrat (*Via del Seminario*, 120, ROMA 19).

6. Nostris denique omnibus magnopere commendo ut, hoc opus, quod divina Providentia confisi ad maiorem Dei gloriam nuper aggressi sumus, fuis ad Deum precibus, assidue adiuvari conentur. Qua efficacissima adiuvandi ratione eo impensius utantur oportet earum Provinciarum sodales, quae propter inopiam suam nihil aut perparum erogare possunt.

Sanctum Ioseph nominatim cum fiducia adaeamus, cuius beneficia saepe singulas domos atque adeo Provincias et universam Societatem non minus quam singulos socios expertos esse domestica monumenta testantur. Eos quoque Sanctos Caelites invocemus, qui Collegii Romani olim alumni nunc eius Patroni iure meritoque censentur: Sanctos inquam Aloisium Gonzaga, Ioannem Berchmans, Camillum de Lellis, Leonardum a Portu Mauritio, Ioannem Bapt. De Rossi, Beatum Robertum Bellarmino ceterosque sat multos Beatorum honoribus cumulatos. Hisce omnibus intercedentibus, faxit Deus, qui unus corda hominum fortiter et suaviter quaquaversus vertere potest, ut complures tanti operis efficaces fautores excitentur.

Quid de toto hoc negotio in singulis Provinciis fieri possit ac debeat, singulis Praepositis pro regionum varietate decernendum relinquo: mihi tamen valde iucundum erit ea singillatim nosse quae istic R. V. statuerit vel commendaverit.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 18 ianuarii 1926.

R^{ac}. V^{ac}.

Servus in Xto.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI

Praep. Gen. Soc. Iesu.

35.

21 ianuarii 1926.

*Commendantur Nostrorum precibus Congregationes super martyrio
VV. MM. Albenacensium.*

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTI.

Cum in diem 9 proximi mensis februarii indicta sit Congregatio Antepreparatoria super martyrio et causa martyrii Venerabilium Servorum Dei Iacobi Salès et Gulielmi Saltamochio, Martyrum Albenacensium, e nostra Societate, curet R. V. ut Nostrorum omnium precibus sanctisque Sacrificiis impense commendetur optatus huius Congregationis exitus. Quod si, ut sperare licet, faustus erit, brevi sequentur aliae duae Congregationes Praeparatoria et Generalis, quas iam nunc omnium item precibus commendatas velim.

Hanc nactus occasionem, R^m. V^m. certiore facio festum Beatorum Martyrum Canadensium, ex Sacrae Rituum Congregationis decreto, quotannis agendum esse die 16 martii ab universa Societate, exceptis Provinciis Statuum Foederatorum Americae Septentrionalis, in quibus ob peculiare causas idem festum die 26 septembris agatur. Officium et Missa a S. R. C. nuper approbata mox ad Provincias mittentur.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 21 ianuarii 1926.

R^{ae}. V^{ae}.

Servus in Xto.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI

Praep. Gen. Soc. Iesu.

36.

27 ianuarii 1927.

Mittuntur exemplaria « Acta Congressus Missionum S. I. »

AD OMNES SUPERIORES DOMORUM.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTI.

Mitto R.^{ae} V.^{ae} tot exemplaria libri nuper editi « *Acta Congressus Missionum S. I.* » quot exemplaria « *Memorabilium S. I.* » mitti solent, ut eadem ratione inter Nostros distribuantur; id est: praeter exemplaria Superiorum cubiculis addicta, singula saltem exemplaria singulis communitatis classibus tradantur, Novitiis scholasticis minime exclusis. Optat enim Pater Noster ut Missionum notitia et studium in omnibus Nostris, prout vocationem nostram decet, magis magisque augeantur, ad quod profecto haec *Acta* non parum conferent.

Commendo me ss.SS.

Romae, die 27 ianuarii 1926.

R.^{ae} V.^{ae}
 Servus in Xto.
 HILARIUS AZZOLINI
Vicesecr. Soc. Iesu.

37.

2 februarii 1926.

De festis centenariis aloisianis ad mentem Summi Pontificis et Patris Nostri parandis.

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTI.

Intimo afficior gaudio cum fere quotidie ad me laeti perferuntur nuntii de magno studio, quod in Nostrorum animis excitarunt litterae, die 7 octobris anni proximi a me datae (1),

(1) *Acta Rom.*, vol. v, 1925, pp. 337-339.

ad sollemnia SS. Aloisii et Stanislai canonizationis festa bis centenaria commemoratione recolenda. Gratias in primis agere debeo Provinciarum Praepositis, qui aptos selectosque viros ad haec festa paranda et promovenda in singulis Provinciis, ut mandaveram, elegerunt. Noverint isti Promotores magni momenti munus sibi demandatum esse, e quo cum Ecclesiae tum Societati multum incrementi ac spiritualis boni iure sperare licet.

Cum autem Romae, praeter Coetum Aloisianum, de quo in illis litteris meis scribebam, nunc alius Coetus constitutus sit pro festivis sollemnitatibus ad S. Stanislai quoque honorem promovendis, curent omnes Provinciarum delegati cum his Coetibus ad propositum finem amice conspirare, et eorum consiliis, quantum fieri poterit, parere. Ad Promotorum vero diligentiam magis magisque inflammandam, quaedam cum R. V. communicanda habeo, quae mihi quidem magnae laetitiae fuere Nostrisque omnibus consolationi futura esse confido.

Litteras ab Emo. Card. Basilio Pompilj, Urbis Vicario et Coetus Romani Praeside, ad singulos totius orbis Episcopos de Aloisiano centenario datas, sicut R. V., ita et alii Praepositi Provinciales ad sui quisque territorii Praesules deferendas sedule curarunt; et iam nunc complures Antistites pulcherri-
mis epistolis Emo. Cardinali responderunt, se libentissime hanc occasionem arrepturos, ut iuventuti tot insidiis circumdatae opportune succurrerent, eamque ad suum Angelicum Patronum imitandum exstimularent; eorumque nonnulli, pro ardentissimo studio suo, dioecesani Promotores ipsi esse voluerunt. Iam a multis regionibus accepimus ad uberiores fructus ab hac celebratione percipiendos varias pro locorum hominumque varietate excogitari industrias: libros et libellos et plagulas in vulgus spargenda, imagines mobiles lumine exprimendas et id genus alia.

Sed, quod pluris est, ipse Summus Pontifex Aloisiana festa magno studio promovenda curat et curabit. Iam ter has sollemnitates inter praecipuas novi anni laetas spes palam commemoravit. Die vero 22 ianuarii me accersivit et, post alia negotia, sponte diuque de hac re mecum sermonem habuit. Mirum quantum Beatissimus Pater a cultu S. Aloisii per haec

festas reviviscentes sperandum ducat! Adolescentium praesertim animos attingantur oportet, — inquit, — ut spiritu ac pietate intime renovati mundanis illecebris fortius resistent, sublime sanctitatis christianae exemplar in innocentissimo Aloisio sibi propositum, eius virtutes propius aemulantes, in se perfectius exprimere conentur: sanctitas enim quod ad substantiam semper eadem est, nec obsoleta unquam dici potest.

Et hic mentem suam Summus Pontifex clarius manifestans, hodierna iuvenum pericula describere coepit: ardorem illum insanae libertatis, quo passim adolescentes, ceteroquin boni, omnis fere auctoritatis impatientes, abripiuntur, et individualismum, si ita loqui fas est, prorsus exaggeratum, quo se sibi-metipsis magistros et duces esse posse existimantes, in lacrimabiles errorum abyssos praecipites dilabuntur. Huic igitur iuventuti tot passionibus exagitatae vera et genuina proponatur Sancti Aloisii imago: non ea quidem, quam perperam omnino effinxerunt pictores nonnulli et imperiti biographi, sed illa quam ex veridicis testimoniis fidelis historia exhibet. Errant, inquit Beatissimus Pater, qui Aloisium imaginantur, molliori quidam parumque virili pietati deditum, ab humanis rebus indole magis quam virtute alienum.

Et sane errare prorsus dicendi sunt, qui opinentur illum Romani imperii principem mundo valedixisse ob innatum imperandi timorem et melancholicum quoddam honorum et divitiarum taedium. Longe alius exstitit verus Aloisius: dignus ille fortissimae Gonzagae gentis filius, solum perpetua sui victoria virilique voluntatis firmitate eo perfectionis processit ut, quod magnanima virtus erat, mitioris naturae fructus imperitis videretur; imperitis, inquam, nam prudentissimos quosque testes ac spectatores profecto non fugisse verum humilis tironis ingenium, cum alia ostendunt, tum hoc quod ab ipso eius in nostram Societatem ingressu totius Ordinis supremus Moderator futurus dictitaretur. Quod si nostrae aetatis iuvenibus rite proponatur, si heroica Sancti Aloisii caritas etiam cum vitae dispendio proximis iuvandis adhibita apte illustretur, fieri nequit quin, falsis de Aloisio opinionibus depositis, ad eius virtutes aemulandas facile alliciantur.

Haec hisque similia benignissime locutus Beatissimus Pater, spem fecit Se de pulcherrimo hoc argumento Apostolicas Litteras esse scripturum. Cum vero Ei in memoriam revocassem simul cum S. Aloisio seraphici quoque S. Stanislai bis centenariam commemorationem nos esse celebraturos, valde gavisus est Summus Pontifex, et utriusque Angelici Iuvenis exempla perbelle inter se comparabat.

Quam comparisonem si quis urgere velit, miram plane inveniet alterius cum altero similitudinem: uterque ipsa familiae conditione inexplicabilibus fere vinculis ad mundum adstrictus videbatur, sed superna virtute roboratus uterque se et mundum animo magno superavit; uterque naturam suam, eamque non torpidam sed ardentissimam, rationi et fidei subegit ad exemplum, Angelorum potius quam hominum, utut sanctorum, integritatem uterque aemulatus. Quod si utriusque vitam intimius investigemus, facile inveniemus undenam hi duo amabilissimi Fratres nostri tantam animi fortitudinem una cum tam suavissima sacri fervoris alacritate coniunctam hauserint: e fontibus, inquam, Salvatoris in SS. Eucharistiae Sacramento latentis, ex insigni erga Beatissimam Virginem Deiparam filiali pietate, ex perfecta sancti Instituti, ad quod divinitus vocati fuerant, observantia.

Non vacat hic diutius hisce explanandis immorari; indicasse sufficiat, ut omnes Nostri, ii praesertim quibus hoc officium demandatum est, ad ea dirigant omnes huius festivae commemorationis sollemnitates, secundum Summi Christi in terris Vicarii voluntatem. Ut audistis, haec SS. Aloisii et Stanislai festa non in mero Angelicorum Iuvenum externo honore consistere debent, sed potius ad intimam iuventutis reformationem conducant oportet. Quod quidem, ut maximo cum gaudio ab ipso Comitatu Romano promotore affirmatum cerno, Exercitiis spiritualibus potissimum et Marianis Sodalitatibus rite institutis obtinebitur.

Ea quae cum R. V. et per ipsam cum omnibus istius Provinciae sociis communicanda habebam. Omnes vires eo convertamus, ut haec Summi Pastoris desideria opere compleantur, quae ad magnum christianae reipublicae emolumentum et ad optatam morum emendationem profecto maxime proderunt.

R.^{ae} V.^{ae} eiusque in hoc centenario parando adiutoribus gratissimus ero, si eorum omnium quae istic hac de re a Nostreis edentur, aliquot exemplaria ad me mittantur, ut simul hic collecta habeamus quae hoc anno in hunc finem prodibunt.

Commendo me SS. SS.

Romae, die 2 februarii 1926.

R.^{ae} V.^{ae}

Servus in Xto.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI

Praep. Gen. Soc. Iesu.

38.

19 martii 1926.

Mittuntur Regulae Instructoris Patrum tertiae probationis et Instructio ad Patres qui tertiam probationem peragunt.

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS.

REVERENDE IN XTO PATER:

P. XTl.

Mitto ad R.^m V.^m, suis quoque Consultoribus tradenda, duo documenta ad tertiam probationem pertinentia, quae eodem tempore ad Rectores Domorum tertiae probationis et ipsos Instructores directe hinc mittuntur: *Regulas recognitas Instructoris Patrum tertiae probationis; Instructionem ad Patres tertiae probationis*, sufficiendam antiquae Ordinationi, quae inscribitur « Pro iis qui tertium annum agunt probationis » (1).

Duobus hisce documentis et Epistola data 2 februarii anni elapsi de ministeriis Tertianorum (2), continentur, ad praesentes necessitates accommodatae, normae praecipuae de modo tertiam probationem ad mentem Constitutionum peragendi; quibus normis, si forte in aliqua re ab antiquis differant, nunc

(1) Antiquae Ordinationes Generalium, cap. 3 tit. 3.

(2) *Acta Rom.*, vol. v, 1925, pp. 275-277.

omnino standum erit. Plane autem confido R^{am}. V^{am}. sedulam operam ex parte sua esse daturam ut quae in re tanti momenti commendantur fideliter ad effectum deducantur.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 19 martii 1926

R.^{ae} V.^{ae}

Servus in Xto.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI

Praep. Gen. Soc. Iesu.

Regulas Instructoris PP. tertiae probationis apud se habere debent:

- 1) P. Rector Domus tertiae probationis.
- 2) P. Instructor.
- 3) P. Minister Domus tertiae probationis.

Instructionem ad Patres tertiae probationis apud se habere debent:

- 1) P. Rector Domus tertiae probationis.
- 2) P. Instructor.
- 3) P. Minister Domus tertiae probationis.
- 4) Singuli Patres tertiam probationem peragentes. — Habeantur igitur in Domibus tertiae probationis tot exemplaria Instructionis quot sunt cubicula Patribus Tertianis assignata.

REGULAE INSTRUCTORIS PATRUM TERTIAE PROBATIONIS.

Numeris marginalibus Regularum adiunguntur intra parentheses numeri antiquarum Regularum, in quibus eadem materia tractatur, sive quid in his mutatum fuit sive non.

1 (1). — Adniti ante omnia debet, qui huic muneri praeficitur, ut, memor utilitatis necessitatisque, ob quam in Societate instituta est haec probatio, ipse serio ac diligenter in officium incumbat, et eos, qui in hac probatione exercendi sunt, excitet ut magno animi studio et alacritate eam suscipiant.

2 (2). — Quod ad rationem probationis attinet «exerceantur Tertiani iisdem fere experimentis ac Novitii, aliisque similibus ad perfectam abnegationem conducentibus, sumpto semper initio ab Exercitiis Spiritualibus. Ad Instructoris autem prudentiam

pertinet omnia, pro cuiusque viribus ac dispositione, ad finem intentum apte temperare » ⁽¹⁾, ut nec severius quam par sit, nec remissius exigantur; sed ad maiorem eorum profectum, solidarumque virtutum adeptionem singula referantur.

3 (7). — « Pro quinto ac sexto simulque tertio experimento, destinari poterunt, non quidem ad sacrum ministerium more operariorum exercendum, sed ad humiliora quaedam ministeria, velut missiones per villas et pagos, quae magnam praeparationem non requirant, neque ut plurimum ultra unum circiter mensem durent; eo autem fine suscipiantur, ut sint aliqua praeparatio ad futura ministeria, incitamentum zeli animarum, abnegationis exercitium » ⁽²⁾.

4 (6). — Exercitia corporalia valde moderata sint, et non qualia Novitiorum, eademque ad mortificationem potius et avocationem ab animi contentione, quam ad defatigationem apposita; tametsi vilia indumenta, et aliae id genus mortificationes praetermitti non debent.

5 (3, 4). — In exhortationibus de iis agat quae ad omnimodam perfectionem secundum Instituti nostri rationem acquirendam conducunt, neque praetermittat ea tractare quae Tertianos ad officia sua sacerdotalia sanctius peragenda iuvent et praesertim quae ad maiorem reverentiam affectumque in SS. Missae celebratione inflammandum valent. Theologiae quoque asceticae et mysticae solidas notiones eis in memoriam revocet eosque contra periculosas novitates praemuniat.

6 (5). — Neque ab re erit si Tertiani practicas interdum de aliqua virtute exhortationes habere iubeantur, ut de obedientia, humilitate, paupertate, fraterna caritate, oratione et ceteris; et in his potius conceptus sensusque proponant quos Dominus ipsis communicaverit, tamquam ad promovendum spiritum efficaces, quam aliud quidpiam ad concionum morem meditatum vel paratum.

7. — Notitiam Instituti summa cura apud eos promoveat ⁽³⁾, instructionibus, collationibus casuum, repetitionibus

⁽¹⁾ Epit. n. 434 § 1.

⁽²⁾ Epit. n. 434 § 2.

⁽³⁾ Coll. Decret. n. 156; Epit. n. 435.

particularibus et generalibus, aptumque tempus ad studium privatum assignet. Curet autem Institutum explanare solide, integre, practice, historica quoque eruditione moderate adhibita. Totum vero hoc studium potius ad spiritum Societatis intimius cognoscendum et in se excitandum quam ad notitiam mere speculativam ordinetur, ita ut Tertiani sanctitatem multo magis quam scientiam appetant.

8 (4). — Eadem cura eos in plenam quoque intelligentiam Exercitiorum Spiritualium inducere conetur, ita ut eorum rationem reddere et dexteritatem in iis tractandis acquirere valeant ⁽¹⁾, eumque librum una cum Constitutionibus sibi reddant valde familiarem.

9 (4). — Det etiam operam ut cognoscant modum ministeria Societatis rite obeundi, agendique cum variis hominum classibus, item adiuvandi eos qui moriuntur ⁽²⁾. Ideo curet ut Regulas Sacerdotum, Concionatorum, Missionariorum aliaque huiusmodi documenta et praecipuas facultates a Sancta Sede concessas, in ordine praesertim ad sacrum ministerium, bene intelligant. Quantum opus est practicae quoque exercitationes de caeremoniis Missae et de administratione Sacramentorum adiungi poterunt.

10 (7). — Collationes casuum conscientiae, quae singulis hebdomadis a Tertianis habendae sunt ⁽³⁾, ita instituantur ut praecipua quaedam et magis practica ex universa theologia morali et liturgia recolantur.

11 (9). — Procuranda erit ad Tertianorum usum copia librorum qui ad lectionem spiritualem et ad Instituti studium sint accommodati; imprimis praeclariores nostri de re ascetica scriptores, commentarii de Instituto, historiae Societatis, vitae nostrorum Sanctorum, Beatorum aliorumque qui virtutis fama claruerunt; et, si tales libri desint, certiore faciat Provinciale.

12 (13). — Curet cum singulis, bis saltem in mense, de eorum profectu in spiritu agere eosque paterne et cum caritate

⁽¹⁾ Cfr. Constit. P. IV c. 8 n. 5, E; Epit. n. 668 §§ 2, 3.

⁽²⁾ Cfr. Constit. P. IV c. 8; Epit. n. 361 §§ 1-3.

⁽³⁾ Coll. Decret. n. 129 § 2; Epit. n. 372 § 1.

instruere ⁽¹⁾. Videat quomodo in orationis industria, in coerendis affectibus, in superandis difficultatibus, in continua rerum omnium mortificatione, indifferentiaque ad gradus et Societatis ministeria se habeant.

13. — In initio tertiae probationis Patrum rationem conscientiae, ab eo tempore quo ad studia missi sunt, accipiat, nisi Provincialis id ipse fecerit vel alium delegaverit ⁽²⁾.

14 (10). — « Tertianorum confessiones, libere ad se accedentium, etiam habitualiter audire potest, dummodo Superior domus ne constituatur, neve de singulis Tertianis ad Superiores referat » ⁽³⁾.

15 (11, 18). — Litteras ad eos vel ab iis datas videat, curetque ut eorum commercium litterarum sit valde moderatum, ita ut raro tantum ac propter iustas causas litteras accipiant et scribant ⁽⁴⁾.

16 (16, 17). — « In iis quae ad munus dirigendi et instruendi Tertianos pertinent a solo Provinciali pendet. Eius item est Patres ad ministeria destinare, et omnium experimentorum tempus, ordinem modumque praescribere, monito nec improbante Provinciali, et conscio Superiore domus » ⁽⁵⁾.

17 (10, 16). — « Ad disciplinam universae domus quod attinet, Superiori, non vero Ministro, obnoxius est; Tertiani vero tam Superiori quam Ministro » ⁽⁶⁾, ut cum Regularum urgenda est observatio, aut errata poenitentiis corrigenda, cum mensae inserviendum, vel foras exeundum praeterquam ad ambulandum, et his affinia, de quibus tamen omnibus Instructor consulendus est. « Poenitentias vero ex devotione vel alia id genus mortificationes Instructor concedere potest » ⁽⁷⁾.

18 (18). — Litteras a se scriptas vel ad se datas clausas mittet et accipiet ⁽⁸⁾; cubiculi clavem propriam habebit, et in mensa

(1) Cfr. Epit. n. 432 § 2.

(2) Epit. n. 437 § 1.

(3) Epit. n. 432 § 1.

(4) Epit. nn. 252 § 1; 256 § 6.

(5) Epit. n. 431 §§ 1, 2.

(6) Epit. n. 431 § 4.

(7) Epit. n. 431 § 3.

(8) Epit. n. 256 § 6.

aliisque communibus exercitiis primum post Superiorem locum occupabit, non vero extra propriam domum.

19 (12). — Singulis hebdomadis dies unus ab usitatis exercitiis vacet, quo etiam die ad praedium, recreationis causa, mitti poterunt semel in mense, vel saepius si Provinciali videbitur.

20. — Curet ut Tertiani bene sint occupati et cum fructu tempus transigant, ideoque distinctas assignet horas et spatia ad varia exercitia, aliquid tamen temporis ad eorum arbitrium relinquendo. Exceptis autem diebus dominicis festisque et hebdomadaria vacatione, singulis diebus habeatur instructio vel exhortatio. Priusquam vero ad ministerii sacri experimentum mittantur aliquod praeparationis tempus iis concedi poterit, praecipuis probationis exercitationibus minime interruptis.

INSTRUCTIO AD PATRES QUI TERTIAM PROBATIONEM PERAGUNT ⁽¹⁾

SUMMARIUM

PROOEMIUM. — De fine et de convenientia huius probationis (n. 1). — Quo animo ad eam accedendum (n. 2).

CAPUT I. — *De iis in quibus Tertiani se potissimum exercere debent.*

De studio rerum spiritualium (n. 3). — De humilitate et abnegatione (n. 4). — De spiritu apostolico (n. 5). — De cognitione Instituti (n. 6).

CAPUT II. — *De praecipuis quibusdam mediis adhibendis.*

De removendis iis omnibus quae distrahere possint (nn. 7, 8). — De silentio (n. 9). — De directione P. Instructoris (n. 10). — De devotione erga SS. Cor Iesu, B. Virginem Mariam, S. Ioseph, S. Patrem Ignatium (nn. 11, 12).

De frequenti, et saltem menstrua, huius Instructionis lectione (n. 13).

(1) Magnam partem desumpta ex antiquis Ordinationibus Generalium, cap. 3 tit. 3, et ex Epistola P. WERNZ, *De tertia probatione*, 2 febr. 1910 (Epist. sel., pp. 179-189).

PROOEMIUM.

1. – Meminerint Tertiani finem quem S. Pater Ignatius huic tertiae probationi praestituit, hunc esse ut, absoluta iam ea cura et diligentia quae ad excolendum intellectum adhibita est, sese diligentius exerceant in schola affectus, insistantque in rebus spiritualibus et corporalibus, quae ad profectum in humilitate et in abnegatione universi amoris sensualis ac voluntatis iudiciiue proprii et ad maiorem cognitionem et amorem Dei conferunt, quo melius, cum ipsi profecerint, alios ad profectum spiritus iuvent⁽¹⁾. Quoniam enim, sicut nos docet S. Fundator, ad finem nostrum consequendum efficaciora habenda sunt ea media quae instrumentum cum Deo coniungunt, quam quae illud erga homines disponunt (qualis est doctrina), omnino aequum est ut in instituendis Nostris priora media non minore diligentia quam posteriora parentur ⁽²⁾, et in excolendo « affectu » seu corde et voluntate ⁽³⁾, non minor adhibeatur cura quam in excolendo intellectu. Quare, licet initio vitae religiosae integrum biennium iaciendis fundamentis spiritus tribuitur, ac deinde ad virtutum et spiritus huius incrementum diuturna cura adlaboratur, et quamquam ingentes animarum necessitates undique urgent, nihilo minus post absoluta studia integer praeterea annus singulis conceditur, quo certius eum in vita spirituali attingant gradum, qui decet viros pro vocatione sua ad perfectionem tendentes et animabus illuminandis ac sanctificandis destinatos.

2. – Tertiani, firmiter persuasum habentes maximum sibi a Deo beneficium offerri (quo forte nullum in tota vita religiosa praestantius), « ad hanc probationem magna animi simplicitate ardentique desiderio sui profectus accedant; proponantque sibi

(¹) Epit. n. 426, 1°, ex *Constit.* P. V c. 2 n. 1.

(²) *Constit.* P. X nn. 2, 3; Epit. nn. 847, 848.

(³) Quid intelligendum sit nomine « affectus » colligitur ex *Constit.* P. IX c. 2 nn. 2-5, A.

omnino abhorrere ab omnibus quae hunc profectum possint impedire, totisque viribus ea amplecti, quae ad eum adiutura Superiorum iudicio videbuntur » (¹).

CAPUT I

De iis in quibus Tertiani se potissimum exercere debent.

3. – Itaque imprimis, secundum S. Fundatoris praescriptum, *in rebus spiritualibus, quae ad maiorem cognitionem et amorem Dei conferunt, insistant*; nec solum in initio et in fine tertii anni Exercitia Spiritualia S. P. Ignatii quo maiore fieri potest fervore peragant (utpote quae sint praecipuum medium in interna vita proficiendi), sed toto etiam anno in ordinaria pietatis exercitia singulari cura et diligentia incumbant, ut in iisdem bene et constanter peragendis in dies magis magisque proficiant. Quam commendationem de S. Missae Sacrificio, de divino Officio, de mentali oratione peculiarem in modum intelligant. Lectioni quoque librorum spiritualium, propriis cuiusque necessitatibus melius congruentium, vacent; eligant autem imprimis, secundum Instructoris iudicium, praeclariores nostros de re ascetica scriptores, quos bene notos habere debent, Societatis historiam, vitas nostrorum Sanctorum, Beatorum aliorumque qui virtutis fama claruerunt (²). Et quod ad orationem attinet, praescriptum omnibus tempus idem habeant ac Novitii; praeterea autem, pro sua quisque devotione et consulto Instructore, aliquid amplius sibi concedere poterunt, cum finis potissimus huius anni sit intimam eam cum Deo familiaritatem in spiritualibus devotionis exercitiis et in omnibus actionibus acquirere, quam Societatis operariis necessariam esse Constitutiones docent (³) et cuius perfecta praxis in sublimi illa

(¹) Epit. n. 433; cfr. P. AQUAVIVA, n. 3; P. WERNZ, p. 180.

(²) Cfr. P. WERNZ, pp. 184, 185.

(³) Cfr. Epit. n. 436; P. AQUAVIVA, n. 6. – Cfr. etiam *Constit.* P. III c. I n. 26; P. VII c. 4 n. 3; P. IX c. 2 n. 1; P. X n. 2; Epit. nn. 175, 599, 781 § 1, 847 § 1.

contemplatione de amore Dei traditur ⁽¹⁾. Persuadeant sibi se ex tertia probatione nullum praestantiorum thesaurum secum ferre posse, quam si penitus imbuantur spiritu orationis in quo, tamquam in solido fundamento, nitantur, ex quo necessaria subsidia in omnes futuros eventus hauriant, in quo unicam spem felicitis exitus ministerii apostolici reponant ⁽²⁾.

4. — Orationis studio accedere debet, sicut S. Parens exoptat, assiduus labor ut *in humilitate et in abnegatione universi amoris sensualis ac voluntatis iudiciiique proprii proficiant*. His enim virtutibus tota Instituti perfectio totaque eius vis apostolica innititur; contra vero, nihil his magis exitiale foret quam spiritus independentiae, propriae excellentiae amor, commodorum cupido. Eos autem potissimum inordinatos affectus vincere et eos defectus corrigere studeant, quibus ad vitam spiritualem et zeli exercitium magis impediri aut retardari possunt. Et quoniam primus gradus ad procurandam emendationem est defectus et erroris perspicua cognitio, lumen divinum instanter petant, propriam experientiam interrogent, aliorum et imprimis Superiorum admonitiones libenter accipiant, ac statim manum operi strenue admoveant. Arduus quidem labor iis proponitur, sed qui eorum vires, gratia Dei adiutas, minime excedit. Ad hunc finem plurimum conducent usus examinis particularis, tam ad semina vitiorum radicitus exstirpanda quam ad virtutes excolendas sapienter ordinatus; accurata observantia Regularumstrarum et consuetudinum Societatis et illius Provinciae, in qua versantur; rerum etiam minimarum cura; imprimis ipsa tertiae probationis experimenta, si eo animo et modo peragantur, qui a S. Parente intenduntur; praesertim Exercitia Spiritualia per integrum mensem animo magno ac liberali obeunda ⁽³⁾; exercitia corporalia quoque seu opera manualia et similia, ad humilitatem et obedientiam profitendam suscipienda ⁽⁴⁾.

⁽¹⁾ *Exercitia Spiritualia*, Contemplatio ad obtinendum amorem.

⁽²⁾ Cfr. P. WERNZ, pag. 184.

⁽³⁾ *Exercitia Spiritualia*, Annotatio quinta.

⁽⁴⁾ Cfr. P. WERNZ, pag. 185.

5. – Spiritum apostolicum, ad quem augendum haec probatio directe ordinatur, omni conatu fovere studeant, et ex ipso zeli impulsu impensius in spiritum orationis et abnegationis incumbant, ut *cum ipsi profecerint, alios ad profectum spiritus iuvent*. Intelligant autem experimentum sacri ministerii eo fine suscipiendum esse ut sit « aliqua praeparatio ad futura ministeria », modo spirituali et aedificatione pleno exercenda; « incitamentum zeli animarum », quale solet esse harum ingentes necessitates prope perspexisse; « abnegationis exercitium », quod huiusmodi humilioribus ministeriis ferme proprium est ⁽¹⁾. Et hoc quidem zeli exercitium moderata tantum mensura suscipere licet; alterum vero est zeli genus quod (praeter orationes et mortificationes pro salute animarum oblatas) in ipsa domo continuo exercere possunt, quodque ab iis omnino exspectatur: id est ut, omni semoto humano respectu, aliis bono exemplo praeluceant.

6. – Cum autem huic tertiae probationi is quoque finis assignetur « ut pleniorum Instituti ac praesertim genuini eius spiritus notitiam acquirant » ⁽²⁾, idque alios, qui iam recensiti sunt, fines, magnopere iuvet, diligenti et profundo Instituti studio vacent omnes, quod non modo ad notitiam hauriendam, sed etiam ad excitandum affectum dirigant, ita ut quae cognoverint ad Instituti normas esse praestanda, ea totis viribus amplectantur firmiterque in usum quotidianum deducant. Omnia quidem Instituti monumenta: Litteras Apostolicas, Compendium privilegiorum, Congregationum Generalium Decreta, Regulas, Epitomen, Instructiones, communes Praepositorum Generalium Epistolas, attente perlegant, assidue pertractent; at utrumque vere mirabilem librum et Exercitiorum Spiritualium et Constitutionum, sibi faciant quam maxime familiarem, assiduum adhibendo laborem ut sensum percipiant interiorumque spiritum sub verborum cortice latentem hauriant, adiectis etiam mortificationibus et ferventibus precibus, quibus lumen ad intelligendum et robur ad exsequendum a Spiritu Sancto impetrent ⁽³⁾.

⁽¹⁾ Cfr. Epit. n. 434 § 2.

⁽²⁾ Epit. n. 426, 3°; cfr. Coll. Decret. n. 156.

⁽³⁾ Cfr. P. WERNZ, pag. 186; P. LEDÓCHOWSKI (*Acta Rom.*, vol. II, 1918, pag. 60).

CAPUT II.

De praecipuis quibusdam mediis adhibendis.

7. — Ad ea quae hactenus commemorata sunt praestanda, prima et necessaria conditio est secessus, seu remotio a quibusvis negotiis et occupationibus, maxime externis, quantumvis piis ac religiosis, quae non faciant ad finem propter quem instituta est tertia probatio. Huiusmodi sunt, cum alia, tum frequens epistolarum commercium, lectio librorum libellorumve periodicorum qui sint profani, superflua vel non necessaria cum externis conversatio; quae omnia Patres Tertiani nullo modo sibi permissa habeant ⁽¹⁾.

8. — Eodem consilio, toto tertiae probationis tempore ab omni studio abstineant scientiae non solum profanae, sed etiam sacrae ⁽²⁾, praeter ea quae ad ipsum Institutum et ad parandas collationes casuum conscientiae pertinent. Immo, ut omnis etiam internae distractionis fons praecludatur, caveant ne ulla ratione exquirant vel coniciant quid sibi, expleto tertiae probationis anno, futurum sit, et qua in re eos occupare velint Superiores ⁽³⁾, (quibus sane licebit, si ita in Domino expedire iudicaverint, consilia sua illis manifestare). Foveant Tertiani « religiosam indifferentiam ad quaevis munia Societatis in qualibet domo obeunda » ⁽⁴⁾; cui tamen indifferentiae minime adversatur, sed plene potius congruit, si ad humiliora et difficiliora sponte se offerant.

9. — Praeterea, cum Domus tertiae probationis domus orationis vere dici et esse debeat, in ea, tam intra quam extra cubicula, diligentissime servetur silentium, sine quo vel ipsa vitae spiritualis initia vix intelligi possunt. Neque domi cum

⁽¹⁾ Cfr. P. WERNZ, pp. 180, 181.

⁽²⁾ Cfr. P. AQUAVIVA, n. 7.

⁽³⁾ Cfr. P. AQUAVIVA, n. 15.

⁽⁴⁾ Coll. Decr. n. 60, 3°; Epit. n. 208, 2°.

Nostris aliunde venientibus, neque cum sociis propriae domus sibi non assignatis, sine facultate sermones miscebunt ⁽¹⁾. Sibi quoque peculiariter commendatum habeant ut «tempus recreationis religiose transigant, et ea quae pios religiosos decet, loqui assuescant; quo fiet ut, quando cum externis agendum erit, ea colloquia miscere noverint, quae pietatem redoleant audientesque aedificent » ⁽²⁾.

10. – Denique in omnibus Patris Instructoris directionem fideliter sequantur, utpote qui iis dux et magister a Deo datus sit; illi rationem conscientiae, ab eo tempore quo ad studia missi sunt, reddant, nisi Provincialis ipse eam acceperit vel alium delegaverit ⁽³⁾; illum frequenter et saltem bis in mense adeant magnaque animi simplicitate et sinceritate alloquantur, persuasum habentes ex hac mutua communicatione totius probationis fructum magnam partem pendere ⁽⁴⁾.

11. – Quod si, ob humanam fragilitatem, ad propositam perfectionem vires sibi deesse opinentur, neque ea inflammata desideria sentiant, quae huic ultimae probationi congruant, meminerint Christum Dominum Nostrum Patribus Societatis, sui Cordis cultoribus, «gratias copiosas promisisse ita ut, etiam ultra quam speraverint, laeti forent tam spiritualis singulorum profectus, quam fructus apostolicorum Societatis laborum » ⁽⁵⁾; quamobrem, «fiducialiter agant, neque timeant, sed aquas hauriant in gaudio de fontibus Salvatoris » ⁽⁶⁾. Beatam quoque Virginem Mariam, in qua, velut in arce, rerum nostrarum spem ac tutelam collocavit S. Parens Noster ⁽⁷⁾, ut filii matrem magna cum fiducia adeant, genuinum Societatis spiritum efflagitantes, quo nihil libentius concedet. Sanctum etiam Ioseph sedulo cultu prosequantur et vitae internae patronum et exemplar sibi praestituant.

⁽¹⁾ Cfr. P. AQUAVIVA, n. 10; P. WERNZ, pag. 181.

⁽²⁾ Epit. n. 228.

⁽³⁾ Cfr. Epit. n. 437 § 1.

⁽⁴⁾ Cfr. P. WERNZ, pag. 187.

⁽⁵⁾ Epit. n. 851 § 1.

⁽⁶⁾ *Isaias*, c. 12, vv. 2 et 3.

⁽⁷⁾ Cfr. P. AQUAVIVA, Ep. Praep. Gen., t. I, pag. 180. n. 21.

12. – In hac denique schola affectus tamquam discipuli constituti, peculiarem sibi magistrum assumant Sanctum Patrem Ignatium, eumque enixe rogent ut eos perfectius in dies informare dignetur spiritu illo, quem et in Constitutionibus tanto labore expressit, et per Exercitia Spiritualia in singulos filios transfundere solet, ita ut his non tantum normam perfectionis scriptam reliquerit, sed eorum animos etiamnunc, quasi semper praesens, imbuere non desinat.

Quare hanc Instructionem concludere liceat praeclaris verbis quibus Summus Pontifex Pius XI ⁽¹⁾ Religiosis omnibus cultum erga suos Fundatores commendavit: « Religiosos viros cohortamur, ut suum quisque Conditorum Patremque legiferum in exemplum intueantur, si velint gratiarum, quae e sua ipsorum vocatione proficiscuntur, certo esse copioseque participes. Praestantissimos enim eiusmodi viros, cum sua excitarunt Instituta, quid aliud fecisse constat, nisi divino afflatui paruisse? Quam igitur ii notam in sua cuiusque Sodalitate impressam voluerunt, eam quicumque ex suis in se exhibent, ab incepto sane non aberrant. Quare eo sodales, optimorum instar filiorum, curas cogitationesque convertant, ut Patris legiferi honorem tueantur, eius cum et praescriptis et monitis obsequendo, tum imbibendo spiritum; neque enim e statu suo decident usque dum Conditoris sui vestigiis institerint: « Filii eorum propter illos usque in aeternum manent ⁽²⁾ ».

13. – Hanc Instructionem singulis saltem mensibus legant Tertiani, quo facilius eam in praxim deducant ⁽³⁾.

Romae, die 19 martii 1926.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI
Praep. Gen. Soc. Iesu.

⁽¹⁾ PIUS XI, Epistola Apostolica 19 mart. 1924 (*Acta Ap. Sedis*, 1924, pp. 135-136; *Acta Rom.*, vol. V, 1924, pp. 26-27).

⁽²⁾ *Eccli.*, c. 44, v. 13.

⁽³⁾ P. AQUAVIVA, n. 17.

39.

19. martii 1926.

Elenchus mittitur variarum quaestionum de paupertate nostra, quibus respondendum est.

AD OMNES PROVINCICIARUM PRAEPOSITOS.

REVERENDE IN XTO PATER:

P. XTI.

Paupertatem nostram «ut murum religionis firmum, in sua puritate conservare» (1), proximae Congregationi Generali maxime cordi fuit et ideo peculiari cura adlaboravit ut praescripta de hac materia clare exponeret et dubia non pauca solveret, quae praesertim de paupertate in communi orta erant.

Quandoquidem vero ad finem intentum non sufficit leges sapientes condere, sed necesse est ut in praxim deducantur, de executione urgenda sollicitos nos esse oportet; quod quidem in *hac paupertatis materia* potissimum valet, cum constet *humanae naturae hostem eniti solere ut debilitetur hoc paupertatis propugnaculum ac refugium, quod Deus Dominus noster religionibus inspiravit contra illum aliosque religiosae perfectionis adversarios* (2).

Propterea ad mentem Congregationis Generalis mei muneris esse duxi Praepositorum Provinciarum vigilantiam excitare, ut, viribus coniunctis, ad ea omnia quae ad paupertatem pertinent rite ordinanda sedulo incumbamus.

In hunc finem simul cum his litteris mitto R.^{ae} V.^{ae} elenchum variarum quaestionum quae de praecipuis capitibus nostrae paupertatis in communi agunt, eam rogans ut ad singulas accurate referat quomodo res in praesenti se habeant, et quo-

(1) Constit. P. VI c. 2 n. 1.

(2) Constit. P. VI c. 2 n. 1.

ties ex responsis datis constabit aliquid de facto paupertati nostrae minus congruere, indicetur etiam remedium quod videatur adhibendum. Si privilegia quaedam vel dispensationes, sive a Sancta Sede, sive a Praeposito Generali concessa sunt, harum facultatum exemplar accurate descriptum responsis adiungatur. Si vero dispensatio aliqua petenda videatur, rationes dilucide exponantur.

Scio equidem accuratam harum quaestionum investigationem non parvum laborem requirere, at non dubito quin eum, ex amore Societatis, libenter omnes suscepturi sint, cum de re tanti momenti agatur. Etenim, ut S. Pater in X Parte Constitutionum n. 5 dicit: « Paupertas velut propugnaculum est Religionibus, ut eas in statu suo et disciplina conservet ». Ceterum omnino convenit ut Provinciales in hoc labore non solum a Superioribus et Procuratoribus localibus, sed etiam ab aliis viris peritis, praesertim a Procuratoribus Provinciae et Revisoribus arcarum Provinciae et rei temporalis domorum efficaciter iuventur.

In fine addo in hac epistola non agi de Missionibus exteris apud infideles (de iis enim seorsim postea agetur), sed tantum de Provinciis et Viceprovinciis et Missionibus apud catholicos vel acatholicos. Harum autem Missionum Superiores relationem de sua Missione mittant per Praepositum Provinciae a qua pendent.

Omnes vero relationes saltem ad finem mensis octobris iam in nostris manibus esse oportebit.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 19 martii 1926.

R.^{ae} V.^{ae}

Servus in Xto.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI

Praep. Gen. Soc. Iesu.

QUAESITA DE OBSERVANTIA PAUPERTATIS NOSTRAE IN COMMUNI

N.B. — Numeri in textu allati reiiciunt ad locum Epitomes, ubi haec materia tractatur; qui quidem ante oculos habendus erit in responsis conficiendis.

I. DE RESIDENTIIS (n. 518).

1. In *Residentiis independentibus* servaturne accurate paupertas Domorum professorum (nn. 501-512)? — Nominatim: Habentur aliqua bona immobilia praeter illa quae n. 505 § 1 indicantur, aliqui redditus ex bonis frugiferis (tituli ad latorem, stabilia in locationem data, praedia, etc.); et, si habentur, in quem usum adhibentur? — Si res praescriptis Instituti non congruant, quomodo melius ordinari poterunt?

2. Habentur *Residentiae dependentes* et quaeenam? — Habent bona frugifera? Ex his aliqua intuitu ipsius Residentiae data sunt, de quibus proinde peculiariter curandum est « ut salvae sint donatorum intentiones » (n. 518 § 5)? — Quando et cum qua domo unio facta est? Suntne rationes intrinsecae propter quas vere pars illius domus dici possint? — Si huiusmodi rationes desint, quomodo res in posterum secundum Institutum componendae esse videntur?

3. Quoniam Domus Exercitiorum Residentiis aequiparantur, de his quoque eadem informationes tradantur.

II. DE DOMIBUS SCRIPTORUM (n. 519).

4. Suntne in Provincia scriptores qui coniunctim operi alicui scribendo et edendo adlaborant? — Ubi habitant? in Collegiis? in Residentiis? in Domibus separatis?

5. Si in Collegiis: unde sustentantur? ex pretio a subscriptoribus periodici et emptoribus librorum soluto? ex redditibus (intellectis ut n. 1), sive communibus toti Collegio, sive intuitu periodici datis? — Collegium inde gravatur?

6. Si in Residentiis vel in Domibus separatis, unde sustentantur? ex pretio a subscriptoribus periodici et emptoribus librorum soluto? ex redditibus (intellectis ut n. 1)? et in hoc casu, estne domus illa legitime unita aut legitime uniri poterit alteri domui, reddituum capaci, ita ut propter rationes intrinsecas vere pars talis domus dici possit,

neque haec inde gravetur, neque quidquam fiat contra fundatorum intentionem?

7. Si quid praescriptis Instituti minus bene congruere videatur, quomodo res in posterum ordinandae erunt?

III. DE VITANDA OMNI SPECIE NEGOTIATIONIS (nn. 533-535).

(quod praesertim in libris edendis et vendendis applicationem habet).

In Epitome non explicatur (n. 653 § 5) in quo consistat negotiatio omnibus clericis ab Ecclesia prohibita (id enim, sicut in Codicis canone 142, ex theologia morali notum supponitur), sed solum afferuntur iuris nostri prohibitiones, quae quidem ius commune longe excedunt. Hic vero iuvabit commune quoque ius de singulis in memoriam revocare.

1. *De typographia* (n. 534 § 1, 1°).

Iure communi prohibetur scripta externorum, pretio ab externis soluto et cum lucro nostro, per opifices externos conductos, imprimere; neque effugitur prohibitio si lucrum inde perceptum in opera pia impendatur. In ea re indultum Sanctae Sedis opus est.

Iure nostro prohibetur habere typographiam ad imprimendos libros quoscumque, qui externis vendantur (1); idque etiam si sint opera Nostrorum, etiam si a domesticis opificibus imprimantur. Ut typographiam habere liceat requiritur facultas Generalis, qui eam concedere potest, praesertim quando agitur de libris Nostrorum, si adsunt causae gravissimae et remotis periculis negotiationis.

Quaeritur ergo:

8. Habetur in Provincia typographia ad imprimendos libros qui externis vendantur? ex qua facultate? quas ob causas concessa?.

9. Suntne opifices illius typographiae externi an domestici?

10. Quinam libri in ea imprimuntur? Nostrorum tantum, an etiam externorum?

11. Si externorum, num imprimantur cum lucro nostro?.

2. *De editione librorum* (n. 534 § 1, 2°).

Iure communi prohibetur ab externis emere ius edendi opus aliquod ut illud deinde sumptibus nostris per opifices externos imprimatur et cum lucro nostro vendatur.

(1) In hoc n. I «De Typographia» et n. II «De venditione librorum», verbum «vendere» intelligendum est, non de sola publica venditione ad modum bibliopolae, sed de quacumque venditione.

Iure nostro prohibemur libros, etiam a Nostris scriptos, sumptibus nostris edere ut deinde externis vendantur; in ea re requiritur facultas Generalis, qui eam solum concedere potest «iustis de causis et dummodo semper praecaveantur iusta externorum offensio aliaque pericula » (v. g. perdendi capitalis in eo impensi). Duo in Epitome afferuntur exempla «iustae causae»: quando agitur de libellis nostris periodicis aliisque libris cum iis intime connexis, — vel de libris ad usum potissimum alumnorum nostrorum a Nostris conscriptis.

Quaeritur ergo:

12. Habeturne aliqua facultas sumptibus nostris edendi libros externis vendendos et qualis?

13. Vitatur offensio externorum in usu talis facultatis?

14. Utrum libri, qui cum libellis periodicis venduntur, cum his intime connectuntur annon?

15. Utrum periodici et libri a periodicis editi venduntur per bibliopolas an ab ipsa administratione periodici? Cur non per bibliopolas? Vitatur iusta externorum offensio?

16. Hac occasione significantur statuta peculiaria Provinciae, si quae sint, de applicatione lucri quod ex scriptis aliisque ingenii laboribus Nostrorum obvenit; et si nulla sint huiusmodi statuta, num quaedam proponenda videantur (n. 494 § 2).

3. *De venditione librorum vel aliarum rerum quarumcumque* (n. 535).

A. *In genere*:

Iure communi prohibetur negotiatio quaestuosa (vel mercatura) quae in hoc consistit quod aliquid eo fine ematur ut deinde, non mutatum, carius vendatur.

Iure nostro haec venditio prohibetur, etiamsi res nostro labore mutata fuerit. Neque iure communi, neque nostro prohibetur ea vendere, etiam carius, quae in usum nostrum empta fuerint et deinde supervacanea deprehendantur.

B. *In specie*: ut in libris aliisque rebus discipulis nostris vendendis vitetur omnis etiam species negotiationis, ex Instituto, huiusmodi venditio hisce condicionibus limitatur:

1° Ut nihil vendatur nisi adsit necessitatis vel magnae utilitatis ratio;

2° Ut vendatur pretio quam minimo (salvis impensis solvendis et damnis praecavendis), et proinde ea domus quae vendit non quaerat sibi lucrum;

3° Ut lucrum, si quod nihilominus obveniat, non in nostram utilitatem impendatur, sed in res discipulis proficuas neque alio titulo iis debitas.

Eadem norma applicanda est similibus casibus, v. g. si in ecclesiis nostris, in domibus Exercitiorum quaedam vendenda videantur.

Examinetur ergo:

17. Num in quibusdam domibus aliquid vendatur et quid (libri, imagines, numismata, rosaria...). — Num revera de singulis verificetur condicio « necessitatis vel magnae utilitatis » (moralis, ut patet), non vero lucri inde percipiendi. — Num in determinando pretio venditionis et in usu lucri forte obvenientis serventur normae praescriptae.

4. De cultura praediorum (n. 536).

Iure communi et nostro prohibetur « agros conducere ut inde lucrum percipiatur », v. g. ad alendos ibi greges, ad vendendos fructus inde perceptos, « non vero si id fiat ad praediorum nostrorum administrationem vel animalium nostrorum sustentationem; neque prohibetur ad praediorum nostrorum pascua consumenda emere animalia quae postea divendantur ».

18. Videatur ergo num in ea re aliquid sit dubii.

IV. DE PAUPERTATE PROVINCIAE.

19. Quidnam in Provincia intelligitur nomine supptuum communium? — Quomodo iis providetur (n. 522)?

20. Quanam habentur in Provincia arcae praeter arcam Seminarii Provinciae; quibusnam finibus destinantur (n. 523)? — Habentne bona frugifera (titulos ad latorem, stabilia ad locationem data, praedia, etc.)?

21. Bona Seminariorum Nostrorum vel Arcae Seminarii impenduntur in aliquos fines, diversos ab iis qui n. 514 indicantur?

V. VARIA QUAESITA.

22. Fuitne aliqua domus declarata « Collegium inchoatum », eique, quamquam scholas non habet, ex redditibus vivere permissum (n. 517)? — Si ita sit, quanam spes affulget scholas inchoandi?

23. Suntne in Provincia aliquae ex domibus n. 520 enumeratis, quae vere Collegia nostra alumnorum habendae sint?

24. Si tales habendae non sint, fructumne Nostri ex iis aliquem percipiunt praeter honestam sustentationem (n. 520)?

25. Percipiturne ex paroeciis vel quasi-paroeciis, si quae habeantur, aliquid praeter honestam sustentationem eorum, qui paroeciae inserviunt (n. 521)? — Si quid praeterea percipitur, in quem usum adhibetur?

26. Suntne in ecclesiis nostris arcae ad colligendas eleemosynas, sive pro ipsa ecclesia, sive ad alios fines pios (n. 531 § 2)? — vel eleemosynae sub officiis divinis colliguntur, praeter eas collectas quae ab Ordinariis locorum praecipiuntur? — vel pecunia pro sedibus petitur? — Estne ea in re aliqua facultas a Generali concessa? — Quantum fere pecuniae in singulis domibus hisce mediis colligitur in anno, et ad quid impenditur?

Rogatur ut: a) respondeatur ad singulas quaestiones, nulla praetermissa etiam si tantum dicendum sit «negative»; — b) responsa ad singulas quaestiones incipiant a linea et numerus quaestionis semper memoretur; — c) responsa in uno tantum folii latere scribantur.

40.

27 aprilis 1926.

Promulgatur libellus «Ad mensam legenda variis anni temporibus».

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTI.

Epistola die 26 novembris 1924 data (1), omnibus Provinciarum Praepositis normas quasdam tradidi de iis quae in renovatione votorum ad mensam legenda essent, eosque monui ex iis, quae legi solebant, nonnulla interim posse omitti, donec ederetur libellus, toti Societati communis, cui titulus: *Ad mensam legenda variis anni temporibus*. Atqui nunc editus est ille

(1) *Acta Rom.*, vol. V, 1924, pag. 123.

libellus et propediem ad omnes domos mittetur: itaque curandum erit ut posthac normis in eo datis ubique stetur. De quibus haec pauca notasse iuvabit:

Imprimis omnino decere et menti Codicis (1) congruere visum est, ut quotannis publice legatur *Formula Instituti Societatis* a Iulio III approbata, quae dicitur et est « Regula Societatis » (2).

« Variis decretis Congregationum Generalium », quae ex voluntate Congregationis XVI legebantur, et « Monitis generalibus » substituti sunt *selecti Epitomes loci*, in quibus reperiuntur pleraque decreta Congregationum Generalium ad omnes Nostros pertinentia, et omnia fere praescripta Monitorum generalium quae in recognitione Instituti servata sunt.

Epistola P. Caraffae de religiose impendendo triduo renovationis nunc ad modum Instructionis proponitur, paucis et levioribus mutationibus factis.

Tandem documentis illis quae in Collegiis Nostrorum, ineunte anno scholastico, legi debebant: i. e. Monitis P. Laynez, Epistolis PP. Aquavivae et Vicecomitis de educatione Scholasticorum, et similibus, substituuntur, utpote quae excellentem in modum complectatur quidquid Scholasticis nostris, studiis vacantibus, commendari potest, celebris ipsius Sancti Fundatoris nostri *Epistola de Perfectione* ad Scholasticos Conimbrienses.

Nihil quidem impedit quominus pro more Provinciae haec documenta legantur lingua vernacula. At curandum erit ut translatio Epistolae P. Caraffae novo textui plane respondeat, et, si selecti quoque Epitomes loci vertendi videantur, huiusmodi translatio Romae primum recognoscenda erit.

Atque haec quidem de iis quae ex Societatis praescripto publice legenda sunt. Quodsi posthac Sancta Sedes quaedam *legenda* praescripserit, omnium Superiorum erit, ad normam Codicis (1) id fideliter exsequi. In praesenti vero, ex peritorum

(1) Can. 509 § 2, 1º.

(2) In ipsa Formula n. 6.

(3) Can. 509 § 2, 1º.

sententia, nihil est quod ex Sanctae Sedis praescripto, sive omnibus Religiosis communi, sive Societatis proprio, publice legi debeat.

Commendo me ss. SS.

Romae, die festo S. Petri Canisii,
27 aprilis 1926.

R.^{ae} V.^{ae}

Servus in Xto.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI

Praep. Gen. Soc. Iesu.

AD MENSAM LEGENDA VARIIS ANNI TEMPORIBUS.

CAPUT I.

QUAE SEMEL QUOTANNIS IN OMNIBUS DOMIBUS LEGENDA SUNT.

1. – Semel quotannis in omnibus domibus legenda sunt:

1° Formula Instituti a Iulio III approbata (vide n. 2).

2° Ex Epitome Instituti ea quae sequuntur:

De cura spiritus et de disciplina religiosa; de cura valetudinis (nn. 171-263);

De castitate; de obedientia; de paupertate singulorum (nn. 456-501);

De modo Societatis conservationem et incrementum procurandi (n. 846-851).

3° Catalogus censurarum et praeceptorum Nostris impositorum (vide n. 3).

4° Regulae Sacerdotum.

Quo mense legentur excerpta ex Epitome, omitti poterunt ordinariae lectiones menstruae de quibus n. 8, siquidem in illis Epitomes locis afferuntur Regulae fere omnes, tam Summarii quam Communes.

2. – FORMULA INSTITUTI SOCIETATIS IESU
A IULIO III APPROBATA
ET LITTERIS APOSTOLICIS « EXPOSCIT DEBITUM » INSERTA
(*Vide in « Inst. Soc. I. », ed. Florent., vol. I, pp. 23-26.*)

3. – CATALOGUS CENSURARUM ET PRAECEPTORUM
NOSTRIS IMPOSITORUM.

(*Ex Collectione Decretorum nn. 305-315.*)

CAPUT II.

QUAE ANTE SINGULAS RENOVATIONES LEGENDA SUNT.

4. – Ante renovationem, tempore in Consuetudinario Provinciae statuto, legantur:
- 1° Regulae modestiae (nisi iam singulis mensibus legi soleant).
 - 2° Regulae Scholasticorum Societatis (in Collegiis Nostorum) (1).
 - 3° Regulae (communes) Fratrum Coadiutorum.
 - 4° Catalogus P. Nadal « Quibus de rebus Nostri recreationis tempore colloqui possint » (vide n. 5).
 - 5° Selectae Praepositorum Generalium Epistolae; et etiam, si usus fert, alii libri qui ad assequendum finem renovationis iuvare possint.
5. – CATALOGUS PATRIS NADAL QUIBUS DE REBUS NOSTRI RECREATIONIS TEMPORE COLLOQUI POSSINT.
- (*Vide in « Inst. Soc. I. », edit. Florent., vol. III, pp. 373-374.*)
6. – Pridie tridui renovationis legitur:

(1) Coll. Decr. n. 50 § 2; Epit. n. 172 § 3.

INSTRUCTIO

DE RELIGIOSE IMPENDENDO TRIDUO RENOVATIONIS

EX LITTERIS P. VINCENTII CARAFFA 29 IANUarii 1647 DESUMPTA.

Finis seu scopus huius tridui est renovatio spiritus, sive interni hominis, quam quisque tenetur in seipso pro viribus curare. Eius rei causa, subducat imprimis sese unusquisque ab omnibus occupationibus aliis; unde non solum domo ne egrediantur renovaturi, sed nec vocentur ad ianuam (1) aut extraordinarias lectiones scholarum; non distineantur academicis circulis vel repetitionibus, sive in scholis, sive domi; sed recipiant se singuli in cubicula sua et « rebus spiritualibus impendant totum tempus quod liberum relinquent scholae, aut moderatum studium privatum, si sint feriae, aut denique munus adimplendum » (2), et observent silentium etiam tempore recreationis consuetae (3), id quod colloquiis cum solo Deo per orationem vocalem insumere potissimum conveniat. Simile quid concedendum erit Coadiutoribus quoque temporalibus, et curandum Superioribus ut commoditatem etiam illi habeant sese plus solito colligendi.

Quotidie vespere instituat, coram Sanctissimo Sacramento exposito, « altera hora meditationis, cuius puncta, sicut etiam matutinae, a Praefecto spiritus vel alio proponantur » (4), quo ubi-ore cum fructu utraque peragatur.

Praeter hanc mentalis orationis horam, legatur liber aliquis spiritualis per semihoram (5), isque eiusmodi sit qui potius fructuose inflammet affectum quam curiose pascat intellectum.

Ponatur semihora altera in examine profectus spiritualis (6), exigatque unusquisque rationem a seipso quam accurate Regulas observaverit, quam diligenter munere suo perfunctus fuerit, quanta cum aedificatione actiones suas ordinarias obiverit;

(1) Epit. n. 424 § 2.

(2) Epit. n. 424 § 3.

(3) Epit. n. 424 § 2.

(4) Epit. n. 424 § 1.

(5) Epit. n. 424 § 1.

(6) Epit. n. 424 § 1.

lustret statum vitae antecedente semestri spatio exactae, notetque quae passio adhuc magis vigeat, quis affectus potissimum mortificationis ferro indigeat, quae culpa emendandae, quae devotiones adhibendae, quae castigationes sint usurpandae. Iuvabit enim huiusmodi examen tam ad reddendam rationem conscientiae, quam ad peragendam melius confessionem generalem, quae duo singulis sex mensibus praestanda sunt (1).

Verum ut corrigantur imprimis defectus illi qui erumpunt foras et manifestant se aliis, pertinentque ad externam disciplinam, proderit multum si paulo ante triduum instituat Superior consultationem, et percurrendo nomina singulorum, qui vota instauraturi sunt, petat a Consultoribus quos defectus in quolibet notaverint vel ab aliis notatos audiverint, et de illis singulos moneat ut in triduo totis viribus in illorum emendationem seriam incumbant. Cum enim teneatur Superior subinde subditos commonefacere de defectibus, nullum tempus opportunius ad id videtur renovatione votorum. Et si tum adhibeantur huiusmodi monitiones, non poterit ullus conqueri de dilato sacerdotio vel gradu ob defectus nunquam sibi indicatos a Superioribus.

Denique ad obtinendam interni hominis renovationem perfectam, quae triduanæ huius collectionis scopus est, conducet magnopere assumere poenitentias aliquas seu corporis afflictiones praeter ordinarias quibus et placetur Divina Maiestas ob culpas semestri superiore admissas, et impetrentur eiusdem auxilia efficacia ad transigendum sanctius semestre subsequens. Quocirca praeter poenitentias unicuique sponte usurpandas, communis sit omnibus abstinencia pridie renovationis votorum, et praeterea flagellatio privata, et denique reprehensio defectuum ex suggestu, qua obiurgentur singuli renovaturi, tam de defectibus quos ipsi ultro porrigent, quam de aliis quorum admonendos publice Superior censebit (2).

Et haec sunt quae ad instaurandum sexto quoque mense cum fructu spiritum commendanda videntur, ut per hanc reno-

(1) Exam. c. 4 nn. 34-39, 41; Const. P. IV c. 10 n. 5; Sum. Const. 5, 40; Epit. nn. 186 § 2; 201 § 2.

(2) Epit. n. 424 § 1.

vationem votorum appareant statim velut renovata modestia et silentium, et absoluta omnium Constitutionum observatio, quantum id divina gratia consequi possimus (1).

CAPUT III.

QUAE INITIO ANNI SCHOLASTICI IN COLLEGIIS NOSTRORUM LEGENDA SUNT.

7. – Initio anni scholastici legitur Epistola S. P. N. Ignatii ad Scholasticos Conimbricenses, 7 maii 1547, quae habetur in « Epistolis Praepositorum Generalium », t. I, pp. 1-18 (Rollarii, 1909) et in plerisque Collectionibus vernaculis harum Epistolarum. Nova translatio latina, eaque accuratior, dabitur separato libello.

CAPUT IV.

QUAE SINGULIS MENSIBUS IN OMNIBUS DOMIBUS LEGENDA SUNT:

8. – Singulis mensibus legenda sunt:
 1º Summarium Constitutionum (2).
 2º Regulae Communes (3).
 3º Epistola S. P. N. Ignatii: De virtute obedientiae.
 Praeterea laudabiliter leguntur Regulae modestiae.

CAPUT V.

QUAE POST INDICTAM CONGREGATIONEM PROVINCIALEM LEGENDA SUNT.

9. – Si Congregatio Provincialis praevia sit Congregationi Procuratorum, haec legenda sunt:

PRAECEPTA OBEDIENTIAE QUAE PERTINENT
 AD CONGREGATIONEM PROVINCIALEM ET PROCURATORUM.

In virtute sanctae obedientiae praecipitur:

- 1º Ne quis a die indictae Congregationis Provincialis, vel per se vel per alium, directe vel indirecte, procuret ut in Pro-

(1) Constit. P. VI c. 1 n. 1; Sum. Const. 15.

(2) Sum. Const. 53.

(3) R. com. 47.

curatorem vel Substitutum pro Congregatione Procuratorum ipse vel alius eligatur aut alius excludatur; et ne quis suffragium pro se ferat (1).

2° Si in Congregatione Procuratorum in informationibus de statu Societatis aliquis rem gravem intellexerit quae Societati vel alicui eius personae detrimentum afferre possit, servet secretum cum omnibus, exceptis tantum Patribus Congregatis (2).

10. — Si Congregatio Provincialis praevia sit Congregationi Generali quae ad eligendum Generalem conveniat, legatur ex Collectione Decretorum integrum Caput I Catalogi Censurarum et Praeceptorum (Appendix Quarta, nn. 303 et 304); si vero Congregatio nonnisi ad negotia conveniat, legatur ex eadem Collectione n. 304, 3° et 4°.

Et haec sunt quae ex praescripto sive Congregationis Generalis, sive Praepositi Generalis ad normam n. 172 § 4 Epitomes, ad mensam legenda sunt.

Romae, die 27 aprilis 1926.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI
Praep. Gen. Soc. Iesu.

41.

23 maii 1926.

Facultates vicennales usque ad finem anni prorogatae nuntiantur.

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS.

REVERENDE IN XTO. Pater:

P. XTI.

Mandante Patre Nostro, R.^m V.^m certiore facio facultates vicennales, de quibus die 30 decembris superioris anni scripsi (3), quaeque proximo die 11 iulii finem habiturae fuis-

(1) Coll. Decret. n. 304, 4°; Epit. n. 904.

(2) Coll. Decret. n. 304, 1°; Epit. n. 901.

(3) *Acta Rom.*, vol. v, 1925, pag. 348.

sent, a Summo Pontifice usque ad diem 31 decembris huius anni benigne prorogatas esse. Non potuit enim de iis in alterum vicennium renovandis tempestive tractari; quae renovatio cum impetrata fuerit, R.^{ae} V.^{ae} statim significabitur.

Velit interim R. V. haec cum omnibus Nostris, quorum interesse putet, opportuna ratione communicare.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 23 maii 1926.

R.^{ae} V.^{ae}

Servus in Xto.

HILARIUS AZZOLINI

Vicesecr. Soc. Iesu.

42.

16 iunii 1926.

Mittuntur Decreta et Litterae Apostolicae de novis BB. Martyribus Iacobo Salesio et Gulielmo Saltamochio et traduntur normae pro triduanis festivis celebrationibus agendis.

AD OMNES PROVINCiarUM PRAEPOSITOS.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTI.

Ad R.^m V.^m mitto exemplaria Decretorum et Litterarum Apostolicarum (1), quibus die 6 iunii nostris Eucharistiae Martyribus Iacobo Salesio et Gulielmo Saltamochio Beatorum honores decreti sunt. Haec exemplaria per domos distribuenda curet R. V., ut omnes Societatis filii tanti beneficii certiores fiant et debitas Deo persolvant gratias.

Triduanæ supplicationes, quae intra annum, a die beatificationis computandum, in nostris ecclesiis peragi solent, secundum *Instructionem S. Rituum Congregationis* hac de re editam (2), instituendae sunt. Missa sumatur e Communi plurimorum Martyrum extra tempus paschale secundo loco, id est

(1) V. supra, pp. 410, 413, 416.

(2) *Acta Rom.*, vol. III, 1920, pp. 177-178.

Missa « Sapientiam » cum prima oratione propria, quam infra transcribo, donec a S. Congregatione definitive approbentur Missa et Officium mox eius examini subiicienda.

Commendo me ss. SS.

· Romae, die 16 iunii 1926.

Rae. Vae.

Servus in Xto.

HILARIUS AZZOLINI

Vicesecr. Soc. Iesu.

Oratio propria de BB. Martyribus Iacobo Salesio et Gulielmo Saltamochio.

Deus, qui beatos famulos tuos, Iacobum et Gulielmum, fortissimos Eucharistiae Martyres effecisti; eorum intercessione concede: ut, Corporis et Sanguinis tui sacra mysteria frequentantes, invicta fide et placitis moribus tibi deservire mereamur. Qui vivis.

43.

29 iunii 1926.

Charta geographica nostrarum Missionum nuntiatur mox imprimenda et vulganda.

AD OMNES DOMORUM SUPERIORES.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTI.

In Congressu Missionum, mense octobri anno 1925 Romae habito, propositum est ut magna charta geographica Missionum nostrarum conficeretur, quae ad promovendam cognitionem nostrarum Missionum et ad excitandas vocationes valde profutura sperabatur (1). Absoluto Congressu, haec charta iuxta documenta ab ipsis Missionariis ad Expositionem Vaticanam missa statim a P. Iosepho Verschueren (Prov. Belg.) confici coepta est et nunc imprimitur. Huius cartae descriptionem simul cum specimine Missiones Indiae referente, quod est quarta pars totius chartae, ad R.^m V.^m mitto.

(1) Cfr. *Acta Congressus Missionum S. I.*, pag. 96.

Pretium totius chartae, tam pro *Nostris* quam pro *externis*, expensis vectionis non computatis, 30 francis belgicis constat.

Chartas quidem *Nostris* (tam pro se quam pro *externis* qui per eos chartam emere cupiant) per schedulam huic epistolae adnexam petant apud Secretariatum Missionum: *Via S. Nicola da Tolentino 8, Roma* (30); pecunia tamen a Procuratoribus Provinciarum ad Oeconomum Generalem mittatur.

Quo autem citius haec charta *externis* innotescat iique facilius ad eam emendam alliciantur, omnes Redactores periodico-
rum nostrorum enixe rogantur, ut brevem descriptionem huius chartae una cum pretio in foliis suis publicare velint, simulque indicent *externos immediate* chartam emere posse apud directionem: « *Xaveriana* », 11, *Rue des Récollets, Louvain Belgique Gyro 129057* (P. Charles). Cum indicationes statisticae et inscriptiones octo linguis exprimantur, rogantur Nostri ut, ad festinandam impressionem quamprimum scribant quot exemplaria et qua lingua expressa accipere cupiant.

Commendo me ss. SS.

Romae, die festo SS. Apostolorum, 29 iunii 1926.

R.^{ae} V.^{ae}

Servus in Xto.

EDUARDUS GOULET S. I.

Secr. pro Mission.

44.

2 iulii 1926.

Regio Novae Angliae, a Provincia Marylandiae-Neo Eboracensi seiuncta, in Provinciam erigitur.

DECRETUM.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI

PRAEPOSITUS GENERALIS SOCIETATIS IESU.

Provincia Marylandiae-Neo Eboracensis, tam sociorum domorumque numero quam operum apostolicorum multiplicitate atque magnitudine, iam quinque abhinc annos eo succreverat, ut separata eius partis septentrionalis administratio statuenda

visa fuerit, quo suavius et facilius plena ipsius in duas perfectas Provincias divisio pararetur. Iamvero, cum vocationes in utraque Provinciae parte, Deo favente, semper numerosiores in annos habeantur, varia Societatis opera prospere admodum evolvantur, et Domus probationis ac Collegium Nostrorum, quae tunc temporis in regione Novae Angliae desiderabantur, ibidem feliciter constitui potuerint, nihil nunc obstare videtur quominus ad istam plenam atque iamdudum praevisam divisionem procedamus.

Auditis igitur sententiis Praepositi Provincialis et Viceprovincialis Regionis Novae Angliae, utriusque Consultorum, necnon PP. Assistantibus in consilium adhibitis, divino auxilio saepe instanterque invocato, pro auctoritate Nobis a Litteris Apostolicis et Constitutionibus Societatis collata, Provinciam Marylandiae-Neo Eboracensem in duas pleni iuris Provincias dividimus, quarum altera pristinum Provinciae nomen retineat, altera Novae Angliae nuncupetur; iisque omnia iura et facultates et privilegia conferimus, quibus secundum Institutum nostrum Provinciae Societatis potiuntur.

Quod territorium autem spectat duarum Provinciarum, earumque personas, domicilia ceteraque hucusque communia, haec praeterea decernimus:

1. Provincia Novae Angliae eam Statuum Foederatorum partem complectetur quae communiter Nova Anglia appellatur, id est: Status Maine, New Hampshire, Vermont, Massachussetts, Connecticut et Rhode Island. Reliquum vero veteris Provinciae territorium integrum manebit tamquam nova Provincia Marylandiae-Neo Eboracensis.

2. Intra fines supra descriptos unaquaeque Provincia obtinebit domicilia omnia, cum ipsorum bonis et iuribus et obligationibus, sive iam condita sive posthac condenda. Ad res pecuniarias quod spectat conventionem iam ex utraque parte disceptatam atque approbatam confirmamus.

3. Socii porro ei Provinciae adscribentur in qua nati sunt vel domicilium habebant cum Societati nomen dederunt, nisi ob aequas rationes in casibus particularibus Praepositus Generalis aliter providerit; extra Provinciam nati, ad eam pertinebunt, in qua divisionis tempore versantur, nisi Provinciales iam antea aliud inter se convenerint.

In mutui vero amoris testimonium Socii omnes qui die 31 iulii huius anni ad universam Provinciam Marylandiae-Neo Eboracensem pertinebunt, etiam post separationem peractam, consueta pro defunctis suffragia inter se persolvent.

4. Quod ad Missiones externas attinet, interim utraque Provincia coniunctim eas iuvare debebit, earumque regimen Praeposito Provinciae Marylandiae-Neo Eboracensis demandatum permanet.

Hoc nostrum decretum die 31 huius mensis, S. Parenti Nostro Ignatio sacro, quo in singulis domibus more usitato legendum et promulgandum erit, plenam suam vim secundum leges nostras habiturum esse pronuntiamus.

Dignetur S. P. Ignatius, potentissima Beatae Virginis Mariae interposita mediatione, a Sacratissimo Corde Iesu impetrare ut quae a Nobis per hasce litteras decreta sunt, firma et rata de caelo habeantur, utque Socii utriusque novae Provinciae hodie stabilitae, vestigiis Sancti nostri Fundatoris fideliter inhaerentes, et ipsi in virtutibus semper magis proficiant et quam plurimos ad aeternam beatitudinem perducere studeant.

Datum Romae, die festo Visitationis B. Mariae Virginis,
2 iulii 1926.

L. ✠ S.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI
Praep. Gen. Soc. Iesu.

HILARIUS AZZOLINI, *Vicesecr. Soc. Iesu.*

45.

31 iulii 1926.

Provincia Poloniae in duas Provincias dividitur, Poloniae Maioris et Mazoviae alteram, alteram Poloniae Minoris vocandas.

DECRETUM.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI
PRAEPOSITUS GENERALIS SOCIETATIS IESU.

Postquam anno superiore, propter nimiam territorii amplitudinem ac laetissima non solum laborum sed etiam sociorum incrementa, Provinciae Poloniae administratio ita divisa est ut pars quae dicitur Polonia Minor curae Viceprovincialis com-

mitteretur, hanc autem divisionem, opitulante Deo, felicem fuisse eventus omnino probavit, tempus esse censemus ultra progredi et id quod divisa administratione praeparatum est, iam ipsius Provinciae divisione absolvere atque perficere. Itaque Nos, auditis Patribus Provinciali et Viceprovinciali eorumque Consultoribus, et negotio, ut par erat, cum Patribus Assistantibus accurate perpenso; imprimis autem caelesti auxilio Patris luminum crebris fervidisque precibus implorato: pro officii nostri auctoritate, unam Provinciam Poloniae in duas dividimus quae, pristinis fere nominibus repetitis, Poloniae Maioris et Mazoviae altera, altera Poloniae Minoris appellabuntur, et utramque omnibus iuribus, facultatibus, privilegiis, quae ceteris Provinciis ex Instituti nostri praescripto conceduntur, pari modo instructam esse declaramus.

Quae duae porro Provinciae his finibus circumscribentur, ut ea pars quae inde a die 10 octobris anni proximi separatim administrabatur et quae territorium provinciarum ecclesiasticarum Cracoviensis et Leopoliensis adaequat Provinciam Poloniae Minoris, reliqua pars reipublicae Poloniae Provinciam Poloniae Maioris et Mazoviae constituat. Sociorum autem distributio, cum, ob numerum multo maiorem eorum qui in Polonia Minore orti sunt, principium quod alias sequi consuevimus applicari non liceat, ea rata habeatur quam a Patribus Provinciali et Viceprovinciali nobis propositam antea approbavimus, retento iure mutationum faciendarum si quae necessariae vel opportunae visae fuerint. Bona temporalia denique ea ratione dividuntur quam die 8 iunii approbavimus.

Ad tres Missiones quod attinet, Missio Orientalis cum Provincia Poloniae Maioris et Mazoviae, Missiones Rumaenica et Rhodesiae Septentrionalis cum Provincia Poloniae Minoris coniungentur, ita tamen, ut per aliquot saltem annos utraque Provincia omnes tres Missiones et personis et pecuniis fraterna cum caritate generosoque animo iuvare ac promovere studeat.

Socii autem ex quibus universa Provincia Poloniae die 15 augusti constabit, in mutui amoris grataeque memoriae signum, etiam post divisionem peractam solita pro utriusque Provinciae vita functis suffragia inter se persolvent; quare mortes in utraque Provincia adnuntiabuntur.

Hoc decretum ipso die 15 proximi mensis augusti Beatae Mariae Virginis in caelum Assumptae sacro, quo in singulis utriusque Provinciae domibus super mensam de more promulgandum erit, plenam secundum leges nostras vim habiturum esse edicimus.

Quod reliquum est, divino Cordi Iesu humillime supplicamus, ut per merita et intercessionem Sanctissimae Dei Genitricis Mariae, S. Patris Nostri Ignatii, S. Stanislai Kostka et B. Andreae Bobola, quae supra statuimus et sanximus, ea rata firmaque habere et utrique Provinciae amantissime benedicere dignetur, ea gratiarum ubertate effusa quae ad plurimos laetissimosque fructus per universam Poloniam et Missiones Provinciis Poloniae concreditas ad maiorem Dei gloriam proferendos valeat.

Datum Romae, die festo S. P. Ignatii, 31 iulii 1926.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI

Praep. Gen. Soc. Iesu.

L. ✠ S.

HENRICUS CARVAJAL, *Secr. Soc. Iesu.*

46.

15 augusti 1926.

Petitur elenchus librorum textus qui in scholis theologiae vel philosophiae pro Nostris adhibentur.

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTI.

Rogo R.^m V.^m ut, ad normam n. 304 § 1 Epitomes, quamprimum ad me mittendum curet elenchum librorum textus, qui proximo anno scholastico 1926-27 pro disciplinis theologicis et philosophicis adhibendi erunt in Collegiis istius Provinciae in quibus theologia aut philosophia Nostris traditur.

Si in aliqua ex his disciplinis nullus adhibeatur textus typis editus, mittantur folia lithographice vel alio modo multiplicata quae locum libri textus tenent.

Annotationes quoque mittantur discipulis tradendae, quas professor ad textum complendum addendas iudicaverit, si agatur de annotationibus alicuius momenti, ut de integris thesibus vel capitibus.

Commendo me ss. SS.

Tusculi, die 15 augusti 1926.

R.^{ae} V.^{ae}

Servus in Xto.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI

Praep. Gen. Soc. Iesu.

47.

17 augusti 1926.

Nuntiatur mors et indicuntur suffragia pro P. Alfredo Maertens, olim Procuratore generali.

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTI.

Heri vespere, in hac Tusculana domo, ad quam ante quindecim dies cum tota Curia rusticaturus advenerat, post brevem morbum, omnibus sanctis Sacramentis munitus, piissime in Domino obiit P. Alfredus Maertens, Oeconomus generalis, aetatis anno 88, Societatis 64; qui, ab anno 1898 ad 1921 Procuratoris generalis et deinde Oeconomi generalis muneribus fidelissime functus, ad extremam usque senectutem optime de Societate meruit.

Cum autem proxima Congregatio Generalis XXVII ad eum quoque qui aliquando fuerit Procurator generalis extenderit suffragia olim pro solo Societatis Secretario praescripta (Epit. n. 854 § 2, 8º), curet R. V. ut quivis suae Provinciae sacerdos

Sacrum unum faciat; qui vero sacerdotes non sunt, coronam unam seu tertiam Rosarii partem recitent et Missam atque Communionem offerant pro anima carissimi in Christo defuncti.

Commendo me ss. SS.

Tusculi, die 17 augusti 1926.

R.^{ae} R.^{ae}

Servus in Xto.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI

Praep. Gen. Soc. Iesu.

48.

8 septembris 1926.

Peregrinationes Romanae, nostrorum praecipue alumnorum, ad sollemnia Aloisiana die 31 decembris celebranda commendantur.

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTI.

Non dubito quin a Romano Coetu Aloisiano R. V. iam edocta sit SS.um D.num Nostrum Pium PP. XI proximo die 31 decembris in Basilica Vaticana Sacrum sollemne esse facturum, ut augustissimo ritu et Christi Regis festum ad Annum Sanctum toti orbi indultum pie concludendum renovata laetitia celebretur, et Angelici universae iuventutis Patroni memoria, catholicorum iuvenum stipantibus cohortibus, recolatur, qui illo ipso die ante duo saecula in eadem Basilica simul cum seraphico Stanislao Kostka Sanctorum honoribus auctus est.

Ut igitur Summi Pontificis benevolentiae atque votis satis faciamus, nobis omnino curandum est ut quam plurimi tunc ex toto orbe iuvenes Romam conveniant, qui universae christianae iuventutis partes revera agere conspiciantur. Nulla igitur gens, nullus populus huic vere catholico conventui desit: cernat communis Pater coram Se totius christianae familiae

sobolem Angelici Fratris et Patroni vestigia persequi cupientem; videat suis Ipse oculis melioris aevi spem nullibi non adesse et corde praesago futuros salutis fructus praegustet, quos ex hac centenaria sollemnitate capiendos saepe et praesertim in sua Epistola apostolica die 13 iunii ad me data auspicatus est. Agitur enim non de pia qualicumque peregrinatione instituenda, sed de virili christianae perfectionis proposito Romae ad Sancti Aloisii cineres et Beati Petri cathedram summa veluti religione confirmando, ut hinc redeant iuvenes quasi Christi Regis equites ab eiusdem Christi Regis Vicario consecrati et ad huius vitae militiam gerendam fortissimis armis instructi.

Curet igitur R. V. ut in primis Pater, qui in ista Provincia ad Aloisiana festa promovenda iam designatus est, necessarium habeat tempus et prudentem agendi libertatem ad Romanas iuvenum peregrinationes tempestive fovendas, parandas, ordinandas. Eius erit praesertim opportuna hac de re consilia suggerere aliisque modis iuvare peregrinationes dioecesanarumque coetuum, Collegiorum, Seminariorum, quae Societati concredita non sunt. Ex nostris vero Collegiis et Marianis Sodalitatibus ipsi Superiores, deposito quovis praeiudicio, pro viribus curare debent ut quam plurimi adolescentes Romanum iter arripiant. Prorsus enim decet Societatem, quae ex Instituto iam inde ab initio de iuventute excolenda peculiari ratione sollicita semper fuit, quaeque iure meritoque tanto Filio gloriatur, ad hunc Aloisianum conventum complura eaque selecta iuvenum agmina adducere.

Sed etiam iuvenibus nobis commissis valde utile et suave erit cernere se in magnam veluti familiam coadunatos esse eodemque spiritu ubique regi quotquot Societatis curis educantur. Scio equidem huiusmodi peregrinationes sacrificia et expensas haud parvas secum ferre; sed usu novimus non adeo difficile esse benefactores invenire qui nos adiuvent, praesertim cum agatur de re Summo Pontifici apprime grata et de sollemnitate a qua abesse, ubi omnes orbis civitates aderunt, propriae civitati dedecori verteretur. Ceterum, etiam si ipsa Collegia aut Sodalitates totum fere onus sustinere debeant, talem pecuniam optime impensam ducant; melius profecto impensam, quam si aliud voluptuarium iter suis alumni praeberent.

Ut autem omnia parari possint ad nostros iuvenes apta ratione recipiendos, tempestive moneatur necesse est P. Carolus Miccinelli (via del Seminario, 120, Roma 19), ad quem haec cura demandata est, quot fere ex nostris alumnis a singulis Collegiis vel Congregationibus Romam adventuri sint; et cetera omnia ad tales peregrinationes pertinentia cum eodem Patre directe communicentur.

Evidens est nostros iuvenes a nobis comitandos esse: ideoque R. V., cum primum poterit, mihi probanda significet nomina eorum e Nostris, quos Romam hac occasione mittere velit. Eorum numerum R.^{ae} V.^{ae} prudentiae committo: pendet enim non solum a numero iuvenum comitandorum, sed potissimum ab eorum aetate, conditione, indole peculiari. Curet tamen, pluribus quoque domibus amice conspirantibus, ne nimii sint Nostri Romam adventuri; sciant omnes, has peregrinationes esse pro iuvenibus nobis commissis, non pro Societatis sodalibus.

De ratione vero hoc iter instituendi, cum Nostri tum ipsorum alumni meminerint, ut Summi Pontificis olim de simili re loquentis verbis utar, ne Romam « ut cotidiani viatores » veniant, sed illo pietatis ac fidei spiritu imbuti, « a quo tantum horum naturalismus temporum abhorret » (cfr. Bulla « Infinita Dei », 29 maii 1924).

Faxit Deus ut carissimi nostri alumni, Christi Vicarii benedictione muniti et exemplis roborati Sanctorum Aloisii et Stanislai (cuius quoque sepulcrum et cubicula illis diebus sollemni pompa omnes simul invisent), in patriam redeant copiosis divinae gratiae auxiliis locupletati, et viri evadant christiano nomine vere digni, quales hodiernis temporibus opus sunt.

Hanc occasionem praetermittere nequeo, quin Nostrorum omnium precibus enixe commendem Provinciae Mexicanae socios tam dira persecutione vexatos eorumque opera gravissimis obnoxia difficultatibus. Fratrum nostrorum strenue pro Ecclesiae iuribus dimicantium in oratione memores simus, ut Dei gratia, qua adhuc fortes ad exemplum exstiterunt et genuinos Ignatii Patris filios, rectissime cum Ecclesia sentiendo, sese praebuerunt, ad finem usque huius impiissimae impugnationis regantur, roborentur, ad victoriam deducantur.

Denique, in gratiarum actionem ob insigne quoddam beneficium a divina Bonitate nuper Societati collatum, curet R. V. ut omnes Sacerdotes unum Sacrum secunda intentione faciant et omnes qui Sacerdotes non sunt Missam et Communionem et coronam semel offerant.

Commendo me ss. SS.

Tusculi, die festo Nativitatis B. M. V.,

8 septembris 1926.

R.^{ac} V.^{ac}

Servus in Xto.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI

Praep. Gen. Soc. Iesu.

Nota pro Provinciis utriusque Americae:

Optime novi vix fieri posse ut ex Americae Provinciis, praesertim tam brevi temporis spatio, peregrinationes maioris numeri adolescentium parentur. Optaverim tamen ut etiam ex istis regionibus nonnulli saltem iuvenes e nostris potissimum Collegiis, Universitatibus, Congregationibus Marianis veniant, utramque Americam in Aloisianis sollemnitatibus repraesentaturi.

Nota pro Missionibus:

Quamquam Epistolae, quae nunc mittitur, praecipua pars ad Missiones non pertinet (nam perdifficile est ex illis Romanas iuvenum peregrinationes instituere), visum est tamen etiam cum iis esse communicandam *ad notitiam*, eo vel magis quod quae in fine habentur de Mexicana Provincia orationibus iuvanda et de Missa in gratiarum actionem offerenda, etiam Missionariis commendanda et praescribenda sunt.

49

27 septembris 1926.

Novus Societatis Secretarius renuntiatur.

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTI.

Cum ad maius divinum obsequium fore visum sit ut P. Henricus Carvajal, visitatione Provinciae Baeticae feliciter peracta, alias quoque Provincias visitet, re cum PP. Assistentibus collata, eum a munere Secretarii Societatis, quo per quinque annos fidelissime functus est, liberare et P. Iosephum Demaux-Lagrange, Provinciae Tolosanae, Secretarium Societatis nominare constituimus.

Commendo me ss. SS.

Tusculi, die 27 septembris 1926.

R.^{ae} V.^{ae}

Servus in Xto.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI

Praep. Gen. Soc. Iesu.

50.

27 septembris 1926.

Pater Noster epistolam S. P. N. Ignatii de religiosa perfectione ad omnes Societatis Scholasticos mittit.

AD OMNES SOCIETATIS SCHOLASTICOS.

CARISSIMI IN XTO. FRATRES:

P. XTI.

In libello nuper edito quo continentur « Ad mensam legenda variis anni temporibus » praescribitur ut quotannis initio anni scholaris in Collegiis Nostrorum legatur pulcherrima epistola S. P. N. Ignatii ad Scholasticos Conimbricenses anno 1547 data,

et in hunc finem faciliorem illius epistolae latinam translationem rursus edendam curavi. Qua occasione optimum duxi ut singula ipsius exemplaria singulis Societatis Scholasticis distribuuntur. Nihil enim ad vestram condicionem accommodatius, nihil utilius dici potest quam quod amantissimus Parens Noster illis litteris efficacissime complexus est.

Hoc igitur documentum tamquam ab ipsius Sancti Conditoris manibus accipite eique diligenter studere conemini, et, quod magis est, quae ibi docentur, ad praxim deducere contendite, ut genuini tanti Patris filii et veri Socii Iesu semper esse mereamini.

Vestris orationibus me enixe commendo.

Romae, die 27 septembris 1926.

Vestrum omnium

Servus in Xto.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI

Praep. Gen. Soc. Iesu.

51.

7 octobris 1926.

Mittuntur exemplaria epistolae S. P. Ignatii de religiosa perfectione omnibus Scholasticis distribuenda.

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS.

REVERENDE IN XTO PATER:

P. XTI.

Mandante Patre Nostro mitto R.^{ae} V.^{ae} multa exemplaria Epistolae S. P. N. Ignatii ad Scholasticos Conimbricenses, quam idem Pater Noster rursus edendam nuper curavit non modo ut in Collegiis Nostrorum quotannis ad mensam legatur (cfr. *Ad mensam legenda variis anni temporibus*, n. 7) sed etiam ut singulis Scholasticis, prout initio libelli in litteris ad eos datis edicitur, singula exemplaria distribuuntur.

Velit igitur R. V. omnibus Scholasticis *in ista Provincia* (etsi ad alias Provincias pertineant) *nunc degentibus* hoc Patris Nostri munusculum distribuere et in posterum quoque curare ut singuli singula exemplaria apud se habeant. Quare, quodcumque opus erit, a P. Secretario alia exemplaria petantur, quae in hunc finem in Curia semper praesto erunt.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 7 octobris 1926.

R.^{ae} V.^{ae}

Servus in Xto.

HILARIUS AZZOLINI

Vicesecr. Soc. Iesu.

52.

30 octobris 1926.

Difficultates Universitatis Tokiensis significantur et facultas benedicendi aquam S. Francisci Xaverii communicatur.

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTI.

R.^{ae} V.^{ae} mitto relationem de statu nostrae Universitatis Tokiensis in Iaponia a P. Eduardo Goulet, Secretario pro Missionibus, confectam, quae in omnibus domibus ut ad mensam legatur vehementer cupio (1).

Ex ea R. V. omnesque Nostri perspicietis quot quantisque difficultatibus nunc potissimum exagitetur opus illud Sanctae Sedi tantopere carum et maximi prorsus momenti ad Ecclesiae Catholicae decus tutandum et animarum salutem, non modo intra Iaponiae fines, sed etiam in aliis Asiaticis populis, procurandam. Spero equidem omnes Nostros hac relatione excitatum

(1) Haec relatio in «*Memorabilium S. I.*» fasciculo anni 1926 edetur.

iri ad fervidas preces fundendas pro Tokiensi Universitate, cuius incolumitatem et prosperitatem ut omnibus viribus curemus Summus ipse Pontifex nuper mihi enixe commendavit. Peropportunum ad id tempus propinquat, quo S. Franciscum Xaverium, primum Iaponiae Apostolum, universa colit Ecclesia. Hunc igitur potentissimum adhibeamus advocatum et per eius intercessionem aeterni Regis Cor tangamus, ex quo omnia nobis bona promanant.

Hominum corda in manibus Dei sunt et quocumque Ipse vult ea inclinare potest. Cum de Instituto Biblico condendo ageretur et magna pecuniae vis nobis opus esset, pia quaedam domina, nullis importunis precibus sollicitata, sed solum de magno opere ex voluntate Summi Pontificis perficiendo edocta, Institutum illud copiose fundavit. Faxit Deus ut in hoc altero quoque negotio praesentissima eius Providentia simili modo nos adiuvet!

Hanc occasionem nactus, cum omnibus Societatis sacerdotibus communico facultatem ante aliquot menses nobis restitutam benedicendi aquam S. Francisci Xaverii secundum antiquam formulam aliquantulum a S. Rituum Congregatione correctam, sicut in adnexo folio exscripta habetur (1). Pristinum huius aquae usum, nunc pro dolor paene obsoletum, sed olim bene notum et salutarem, curent omnes denuo in populo christiano ubique restituere et diffundere; id quod profecto non modo ad salutem corporum, sed etiam ad devotionem erga Indiarum et Iaponiae Apostolum magis magisque fovendam valde iuvabit, non sine maiore ipsarum Missionum notitia et maiore in dies earum incremento.

Ut autem haec formula omnibus praesto sit, mox parvioribus schedulis exprimetur, quarum singula exemplaria singulis Patribus erunt distribuenda.

Romae, die 30 octobris 1926.

R.^{ae} V.^{ae}

Servus in Xto.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI

Praep. Gen. Soc. Iesu.

(1) V. supra, p. 409.

53.

31 octobris 1926.

Facultates vicennales nuper renovatae cum Nostris communicantur.

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTI.

Litteris die 23 proximi mensis maii a P. Vicesecretario datis (1) R. V. certior facta est facultates Societatis vicennales, quae die 11 iulii finem habiturae erant, usque ad diem 31 decembris huius anni prorogatas esse. Nuper vero Summus Pontifex, pro Sua in nos benignitate, easdem facultates ad alterum vicennium renovare dignatus est, sed secundum novum elenchum ab antiquo paulum diversum, a me Suae Sanctitati propositum.

Ad Reverentiam Vestram mitto cum *supplicem Libellum* Summo Pontifici oblatum ab Eoque approbatum (2), tum *Elenchum* ipsarum facultatum, adiecto modo quo earum usus Nostris conceditur; cui quidem communicationi deinceps unice standum erit. Curet autem R. V. ut singula facultatum exemplaria singulis nostris Sacerdotibus tradantur.

Quo vero Nostri facilius et securius his facultatibus uti valeant, conficietur eisque distribuetur brevis earundem commentarius, in quo etiam agetur de aliis quibusdam facultatibus nostris, quarum usus frequentior est. Quod ideo iam nunc signi-

(1) V. supra, pag. 516.

(2) V. supra, pp. 442-443. — Ibi refertur etiam Elenchus facultatum prout Summo Pontifici propositus fuit ab Eoque confirmatus; sed claritatis causa hic etiam singulae facultates repetuntur, quo melius earum *communicatio* intelligatur.

fico ne interea opus recognoscendi et denuo edendi Elenchos facultatum, in variis Assistentiis vel Provinciis iampridem confectos, frustra suscipiatur.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 31 octobris 1926.

R.^{ae} V.^{ae}

Servus in Xto.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI

Praep. Gen. Soc. Iesu.

ELENCHUS FACULTATUM VICENNALIUM

PRAEPOSITO GENERALI SOCIETATIS IESU CONCESSARUM

adiecto modo quo, eiusdem auctoritate, cum Nostris communicantur.

NOTA. — *Facultates, quae asterisco notantur, a Summo Pontifice declaratae sunt subdelegabiles.*

1*. — Dispensandi vel commutandi quaelibet vota privata, ea etiam quae Sedi Apostolicae reservantur, de quibus in Canone 1309.

Illae eo iure aliis quaesito, vota non reservata commutare vel dispensare possunt omnes Confessarii; vota reservata commutare vel dispensare possunt Superiores et alii Confessarii quibus Provinciales id commiserint, dummodo tamen de eorum doctrina et discretionem ita constet ut nullus abusus, nulla Ordinariorum offensio sit timenda.

2*. — Dispensandi, canonicis existentibus causis, super impedimentis matrimonialibus sive minoris sive maioris gradus (Can. 1042), tam publicis quam occultis, etiam multiplicibus, iuris tamen ecclesiastici (exceptis impedimentis provenientibus ex sacro presbyteratus ordine, ex defectu praescriptae aetatis et ex affinitate in linea recta consummato matrimonio); qua facultate uti liceat quoties Sedes Apostolica aut saltem Ordinarius facile adiri non possit, et servatis clausulis in n. 20 for-

mulae tertiae minoris S. Congregationis de Propaganda Fide appositis (1).

Communicari potest a Provincialibus, servatis de iure servandis, caute tamen et quod ad ipsa impedimenta et quod ad Patres attinet cum quibus ea communicantur, at in solis regionibus quae subsunt Sacrae Congregationi de Propaganda Fide aut Sacrae Congregationi pro Ecclesia Orientali; quod vero ad alias regiones attinet, recurratur ad Praepositum Generalem.

3*. — Dispensandi cum gentilibus et infidelibus plures uxores habentibus ut post conversionem et baptismum, quam ex illis maluerint, si etiam ipsa fidelis fiat, retinere possint, nisi prima voluerit converti.

Communicatur sicut facultas 2^a.

4*. — Absolvendi ab omnibus censuris, sive simpliciter sive speciali modo Romano Pontifici reservatis.

A censuris Sanctae Sedi simpliciter reservatis absolvere possunt Superiores et ii Confessarii quibus id concesserint; a censuris vero eidem specialiter reservatis, Superiores et ii Confessarii quibus Provinciales id concesserint, dummodo de eorum doctrina et discretione ita constet ut nullus abusus, nulla Ordinariorum offensio sit timenda.

(1) *Hae sunt clausulae*: « Concedendo tamen has dispensationes, Ordinarius (i.e. hic Provincialis vel ii quibuscum facultatem communicaverit) prae oculis habeat regulas statutas in Codice, a Can. 1035 ad Can. 1080, circa impedimenta in genere et in specie et, in impedimentis mixtae religionis et disparitatis cultus, servatis conditionibus ab Ecclesia praescriptis: videlicet de amovendo a catholico coniuge perversionis periculo, ac de universa prole utriusque sexus in catholicae religionis sanctitate baptizanda et educanda; monita parte catholica de obligatione, qua tenetur, conversionem coniugis acatholici prudenter curandi; eaque lege ut, neque post matrimonium coram Ecclesia initum, partes adeant ministrum falsi cultus ad matrimonialem consensum praestandum vel renovandum. Si agatur vero de matrimoniis cum hebraeis vel mahumetanis, peculiari ratione oportet ut constet de status libertate partis infidelis, ad removendum periculum polygamiae; absit periculum circumcisionis prolis; et si civilis actus sit ineundus, sit tantum caeremonia civilis nullaue Mahumetis invocatio aut aliud superstitionis genus interveniat ».

5*. — Concedendi indulgentiam plenariam primo conversis ab haeresi, servatis consuetis condicionibus, atque etiam fidelibus quibuscumque in articulo mortis saltem contritis, si confiteri non possint.

Communicatur cum omnibus Confessariis; secunda vero pars cum quibusbet Societatis Sacerdotibus qui infirmis assistant.

6. — Concedendi ut ob legitimam gravemque rationem, de qua eius conscientia oneratur, loco divini Officii, Rosarium vel aliae preces recitari possint.

Facultas recitandi loco divini Officii Rosarium vel alias preces a Praeposito Generali conceditur iis ex Nostris quos legitimam gravemque causam ad id habere iudicaverint Superiores vel Confessarii Nostrorum; qui tamen impedimentum strictius potius quam latius interpretentur.

7. — Conferendi uni alterive ex suis Sacerdotibus facultatem consecrandi iuxta formam in Pontificali Romano praescriptam calices, patenas et altarium lapides, adhibitis tamen oleis ab Episcopo catholico benedictis, in locis missionum ubi non erunt Episcopi, vel distent duas dietes, vel ubi sedes vacet.

Haec facultas confertur uni alterive Sacerdoti, quem Provincialis designaverit, sed in iis solum regionibus de quibus in communicatione facultatis 2^{ae}.

8*. — Dispensandi, iusta de causa, fideles in foro conscientiae, super lege ieiunii et abstinentiae, itemque super lege de observantia festorum.

Communicatur cum omnibus Confessariis.

9. — Permittendi ut in casu necessitatis Missa celebrari possit bis in die, aut sine ministro, vel sub dio et sub terra, atque etiam in mari, dummodo mare sit tranquillum, in loco tamen decenti; etiam si altare sit fractum vel sine Reliquiis Sanctorum; et praesentibus haereticis, schismaticis, infidelibus et excommunicatis, si aliter celebrari non possit; atque ut Missa cele-

brari queat una hora post mediam noctem et duabus horis post meridiem.

Hae facultates hunc in modum communicantur:

a) Facultas celebrandi in mari (dummodo mare sit tranquillum et locus decens) conceditur omnibus nostris Sacerdotibus qui, cum facultate Superiorum, iter maritimum arripiunt.

b) Facultas celebrandi una hora post mediam noctem et duabus horis post meridiem conceditur iis Sacerdotibus quibus Superiores id permiserint.

c) Ceterae facultates, id est: « celebrandi bis in die aut sine ministro, vel sub dio et sub terra, etiam si altare sit fractum vel sine Reliquiis Sanctorum, et praesentibus haereticis, schismaticis, infidelibus, excommunicatis, si aliter celebrari non possit », conceduntur iis Sacerdotibus quibus Superiores id permiserint, at solum in iis regionibus de quibus in communicatione facultatis 2^{ae}; quod vero ad ceteras regiones attinet, recurratur ad Praepositum Generalem.

10. — Permittendi, si ab haereticis aut infidelibus sit periculum sacrilegii, ut SSum. Sacramentum pro infirmis sine lumine in loco tamen decenti retineri possit.

Conceditur usus huius facultatis iis in locis, in quibus Provinciales hoc periculum haberi iudicaverint.

11. — Permittendi suis Missionariis ut vestes laicales induere possint, si aliter vel transire ad loca eorum curae commissa, vel in eis commode manere non potuerint.

Communicatur ut facultas 9^a, c.

12*. — Administrandi omnia Sacramenta etiam parochialia, Ordine et Confirmatione exceptis; et quoad Sacramenta parochialia, in dioecesibus seu in locis ubi non erunt Episcopi vel Ordinarii aut eorum vicarii, vel in paroeciis ubi non erunt parochi, vel ubi erunt, de eorum licentia.

Communicatur ut facultas 2^a; ultima vero pars « administrare haec Sacramenta in paroeciis, ubi erunt parochi, de eorum licentia » communicari potest ab omnibus Superioribus.

13*. — Benedicendi solo crucis signo, cum omnibus indulgentiis a Sede Apostolica concedi solitis, coronas, cruces, parvas

statuas et sacra numismata, et adnectendi coronis indulgentias quae a S. Birgitta et quae a Patribus Crucigeris nuncupantur.

Communicatur cum omnibus Sacerdotibus nostris.

NOTANDA:

1. *Confessarii* hic intelliguntur quotquot approbati sunt pro externis, nec prohibentur audire confessiones.

2. *Confessarii Nostrorum* intelliguntur ii de quibus Epitome n. 194.

3. *Superiores* intelliguntur omnes veri nominis Superiores, de quibus Epitome nn. 32 et 35; praeterea Superiores domorum dependentium; et pro iis omnibus, sive absentibus, sive morbo impeditis, sive mortuis, illi qui, ad normam Epitomes n. 737, illorum vices gerunt.

4. *Provinciales* intelliguntur, ad normam Epitomes n. 34, Praepositi Provinciarum et Viceprovinciarum ac Superiores Missionum; item Viceprovinciales et Vicesuperiores Missionum; sive Viceprovinciae et Missiones independentes, sive dependentes sint.

54.

6 novembris 1926.

Nova « Martyrologii Societatis Iesu » editio nuntiatur et explicatur.

NOTANDUM.

Hanc novam nostri MARTYROLOGII editionem paravimus secundum normas seu Rubricas quae in recentissima Martyrologii Romani editione typica Vaticana (a. 1922) habentur. Eapropter non modo omnes additiones ad hunc usque diem concessas inseruimus, sed etiam praeterita elogia revidenda censuimus, praesertim quod ad diem natalem Beatorum, si alius sit ab eorundem festo, deinceps enunciandum.

Ad lectorum commodum notavimus quonam loco secundum Rubricas singula elogia legenda sint.

Cum autem hoc nostrum Martyrologium nonnisi ad usum extraliturgeticum nostrarum Domorum edatur, ab Officialibus

S. Rituum Congregationis P. Procuratori Generali id petenti nuper declaratum est, sola nostrorum Superiorum facultate et approbatione imprimi posse.

Romae, die 6 novembris 1926.

IOSEPHUS DEMAUX-LAGRANGE
Secret. Soc. Iesu.

55.

10 novembris 1926.

De servandis praescriptis impositis in facultatibus ad debita contrahenda.

AD OMNES PRAEPOSITOS PROVINCIALES.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTI.

Uti probe R. V. novit, quotiescumque a Sancta Sede facultates expetuntur ad debita contrahenda, Sacra Congregatio onus semper imponit *ipsum debitum exstinguendi per ratas annuas a Praeposito Generali praefiniendas, et docendi quotannis ipsum Praepositum Generalem de ratae solutione.* Hac de causa P. Generalis in suo decreto exsecutoriali expetitam facultatem concedit quidem, sed iuxta condiciones a Sacra. Congregatione praescriptas, *ac potissimum proposita P. Generali rata annua, quae assignatur ad extinctionem debiti cum onere docendi quotannis ipsum Generalem Praepositum de solutione secuta.*

Haec omnia clare ostendunt hic agi de re summi momenti, quae Superiorum conscientiam onerat, et cuius exsecutio omnibus cordi esse debet.

E contra persaepe accidit ut, qui facultatem debita contrahendi obtinuerint, de hoc contenti sint et omnino eorum obliviscantur, quae ipsis cum in rescripto tum in decreto exsecutoriali imposita sunt. Hinc fit ut Procurator Generalis Sacrae Congregationi testari non possit ab alumnis Societatis ea omnia bene peragi, quae ab ipsa praescripta sunt, quod certe bono Societatis nomini valde nocet.

Ad malum hoc praecavendum, nomine Patris Nostri, R.^m V.^m rogo ut velit Superiores omnes, qui eiusmodi facultates obtinuerint, monere de obligatione ipsis imposita non modo P. Generali proponendi ratam annuam, quae statuta fuerit ad debiti extinctionem, quod saepe fit in ipsa petitione (1), sed etiam *quotannis* eum docendi de secuta solutione annuae ratae, donec totum debitum extinctum fuerit. Hanc autem notitiam sub initium uniuscuiusque anni iidem Superiores cum ipso P. Procuratore Generali, qui postulatis Sacrarum Congregationum satisfacere tenetur, directe communicare teneantur.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 10 novembris 1926.

R.^{ae} V.^{ae}

Servus in Xto.

PETRUS BOETTO

Proc. Gen. Soc. Iesu.

56.

22 novembris 1926.

Mittitur relatio de Nostris in Mexico afflictis.

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTI.

Litteris Patris Nostri die 8 septembris huius anni Provincia Mexicana, dira persecutione vexata, Nostrorum omnium precibus commendabatur (2). Quo autem impensius hoc fraternae caritatis subsidium praestare omnes studeant, voluit Pater Noster ut, ex epistolis aliisque nuntiis ad nos perlatis, brevis quaedam de rebus Societatis in Mexico conficeretur relatio,

(1) Cfr. *Practica quaedam ad Form. scrib.*, n. 11, 3°.

(2) V. supra, pag. 527.

quam nunc ad R.^m V.^m mitto per domos vulgandam (1). Haec tamen relatio cum externis ne communicetur, et etiam in loquendo omnes quam cautissimi simus oportet.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 22 novembris 1926.

Servus in Xto.

IOSEPHUS DEMAUX-LAGRANGE

Secr. Soc. Iesu.

57.

8 decembris 1926.

Indicatur Congregatio Procuratorum in annum 1927.

AD OMNES PRAEPOSITOS PROVINCiarUM
ET VICEPROVINCiarUM
AC SUPERIORES MISSIONUM.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTI.

Cum proximo anno 1927, ex Instituti praescripto, habenda it Congregatio Procuratorum, eam, secundum morem receptum, hodierna die Beatissimae Virgini Immaculatae sacro indicare volui, ut tempestive Congregationes Provinciales quoque indici, Relatores Viceprovinciarum maiorumque Missionum designari, documenta Romam afferenda parari possint.

Igitur, adhibitis in consilium PP. Assistantibus, decerno die 26 septembris proximi anni Procuratores Romam convenire debere, ut postero die, quo natae confirmataeque primum Societatis memoriam quotannis recolimus, primus habeatur Congregationis consessus. Conveniendi locus idem erit ac superioribus annis, Collegium Germanicum Hungaricum.

Praepositorum *Provinciarum* erit opportuno tempore Congregationem Provinciale[m] cogere et curare ut statim post in-

(1) Haec relatio in « *Memorabilium S. I.* » fasciculo anni 1926 mox edetur.

dictam Congregationem Provinciale ad mensam legantur ea quae hac occasione legi debent (Cfr. Libellum « Ad mensam legenda variis anni temporibus » n. 9). Convocandi erunt quotquot, vi nn. 6-II et 20-26 Formulae, ad Congregationem ius habent. Quinam autem sint Superiores locales, qui utpote a P. Generali nominati, convocandi sint, et quatenus ii qui in territoriis a reliqua Provincia separatis, non tamen in Missionem erectis, ad eam vocandi sint, declaravi in Epistola 31 maii 1925 (1).

Omnibus *Viceprovinciis* in eadem illa Epistola iam concessi, vel hac Epistola concedo, ius mittendi Romam, occasione Congregationis Procuratorum, Relatorem, qui eligi debebit ad normam n. 2 §§ 4 et 6 Formulae Congregationis Provincialis.

Quod vero ad *Missiones* attinet, praescripta n. 9 eiusdem Formulae in Epistola illa 31 maii 1925 iam declaravi. Itaque aliquibus Missionibus conceditur ut eodem iure utantur atque ipsa Provincia; — aliis, iisque non paucis, ut Patrem aliquem mittant ad Congregationem Provinciae a qua pendent, ad normam n. 9 § 3 Formulae; — et praeterea, harum aliquibus, ut eundem illum Patrem Romam mittere possint, ceu Relatorem, occasione Congregationis Procuratorum (ib. n. 2 § 7).

Dubia vero, si quae occurrant de iure vocis sive activae sive passivae ad Congregationem Provinciale, mihi mature solvenda proponantur (Cfr. Form. n. 14).

Tandem, documenta triennalia mature conficiantur secundum Instructionem Epistolae huic adiunctam. Praepositi vero Provinciarum, post habitam Congregationem Provinciale, Romam mittant, ad normam Formulae n. 86 § 3: Acta Congregationis, Votum de cogenda aut non cogenda Congregatione Generali, Postulata, aut saltem ea documenta quae ibidem indicantur.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 8 decembris 1926.

R.^{ae} V.^{ae}

Servus in Xto.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI

Praep. Gen. Soc. Iesu.

(1) *Acta Rom.*, vol. v, 1925, pp. 285-287.

INSTRUCTIO

DE DOCUMENTIS TRIENNALIBUS

OCCASIONE CONGREGATIONIS PROCURATORUM A. 1927

EX OMNIBUS PROVINCIIS ET VICEPROVINCIIS ROMAM AFFERENDIS.

1. et 2. — Catalogi triennales personarum, primus et secundus (Epit. n. 874, 1°), conficiendi ea ratione quae explicatur in Actis Romanis a. 1922, pp. 465-466. In Catalogum secundum referantur soli Patres et Scholastici, in primum vero omnes Nostri, qui die indictae Congregationis Procuratorum i. e. 8 decembris 1926, ad Provinciam vel Viceprovinciam pertinebant neque alienae applicati erant; ergo illi quoque qui in alienis Provinciis vel Viceprovinciis versantur, sed iis non applicantur (cfr. Epit. n. 817). — (Duo exemplaria).

3. — Catalogus triennalis aptorum ad gubernandum (Epit. n. 874, 2°), confectus ad normam nn. 34-38 libelli « Practica quaedam ad Formulam scribendi », et adhibitis foliis informationum quae sint consentaneae exemplari ad Provincias misso anno 1925. — (Duo exemplaria).

4. — Litterae annuae (Epit. n. 875) ab ultimis quae missae sunt usque ad finem anni aut scholastici 1925-1926, aut civilis 1926, pro modo annos computandi in singulis Provinciis adhibito, confectae ad normam nn. 39-43 eiusdem libelli.

5. — Summarium vitae defunctorum (Epit. n. 876) ab ultimo quod missum est (ut de Litteris annuis dictum est), confectum ad normam n. 44 eiusdem libelli.

6. — Status temporalis triennalis domorum et arcarum Provinciae (Epit. nn. 579, 3° et 580, 3°); item eorum operum maioris momenti, de quibus id diserte praescribetur; triennium autem intelligatur, pro more Provinciae, de tribus ultimis annis aut scholasticis (v. g. a 1 sept. 1923 ad 1 sept. 1926) aut civilibus (a 1 ian. 1924 ad 1 ian. 1927). Hoc vero documento comprehenduntur tria antiqua: « Status Temporalis - Historia domus - Catalogus rerum ».

7. — Contractus perpetui, praesertim maioris momenti, proximo triennio initi, necdum missi; singulis autem exemplaribus subscribat Provincialis (Epit. n. 556, § 3).

8. — Index librorum a Nostri editorum post indicem mense septembris 1925 Romam missum ad parandam Relationem quinquennale Sacrae Congregationi de Religiosis praebendam. In hoc Indice scribantur:

Nomina auctoris (i. e. baptismi et familiae) idque etiam si opus tacito vel alieno nomine editum sit; — titulus operis ea lingua qua

editum est, sed characteribus latinis et addita translatione latina; — nomen typographi, forma libri, annus quo editus est, quota sit editio.

Ita recenseantur libri a Nostris conscripti vel translati, vel ab externis Nostris adiuvantibus conscripti; item articuli alicuius molis in libellis periodicis non nostris editi; non vero folia vel libelli paucarum paginarum.

Quod attinet ad auctores qui in aliena Provincia versantur, servetur norma quae supra de Catalogis primo et secundo data est.

9. — Si nondum missa fuerint, ut debuerant, addantur praeterea, ab ultimis quae missa sunt, documenta ultimorum votorum et renuntiationis bonorum (Epit. nn. 455 § I et 486).

10. — Index documentorum omnium, subscripto Provincialis nomine.

N. B. — 1° « Catalogus primus », « Status temporalis domorum », « Catalogus librorum » parari poterunt a Superioribus localibus, si ita Provinciali videatur. Hic vero ipse Catalogum secundum parabit, audito Superiore locali.

2° Quaecumque in hac Instructione de Provincialibus dicuntur, intelligenda quoque sunt de Praepositis Viceprovinciarum et Superioribus Missionum. Omnia tamen documenta Missionum una cum documentis Provinciae a qua pendent, Romam afferenda sunt.

3° In scribendis « Catalogo secundo » et « Statu temporali » adhibenda sunt ipsa folia a Curia Generalitia mittenda; cetera vero documenta scribantur in charta formae Romanae (Cfr. libellus « Practica quaedam » n. 3, 2°).

4° Omnia scribantur accurate et nitide, ita ut commode legi possint; si autem characteres formentur machina dactylographica (quod minime improbandum est), atramentum sit nigrum et bene coloratum.

5° « Catalogorum primi et secundi, aptorum ad gubernandum » duo exemplaria Romam afferantur, ceterorum vero documentorum unum tantum; omnium tamen servetur unum exemplar in archivio Provinciarum et Viceprovinciarum (alterum insuper in archivio Missionum dependentium).

6° Excepto Catalogo primo, qui in fasciculum compingendus est, cetera omnia documenta afferantur foliis solutis; singula tamen documentorum genera singulis involucris includantur.

7° Non prohibetur quominus haec omnia non a Procuratore afferantur, sed per publicos tabellarios mittantur; at tempestive certior fiat P. Secretarius Societatis de tempore et modo quo missa sunt.

58.

8 decembris 1926.

Tres loci Formulae Congregationis Provincialis declarantur.

AD OMNES PROVINCiarUM PRAEPOSITOS.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTI.

Litteris communibus, quibus Congregatio Procuratorum indicitur, has alteras Provincialibus adiungo, ad declarandos tres Formulae Congregationis Provincialis locos, atque ita non pauca dubia praecavenda.

I. — In n. 19 § 1, 2º, vox passiva in Congregatione Provinciali denegatur iis Professis, qui versantur sive in Missionibus ab hac Provincia dependentibus (nisi Generalis ob minorem distantiam alicuius Missionis aliud statuerit), sive in aliis Provinciis, quae Generalis iudicio nimis distent.

Itaque haec norma statuenda videtur:

Vocem passivam habent qui intra unam hebdomadam commode vocari et Patrem Provinciale convenire valent, idque, si dubium est, iudicio illius coetus de quo in Form. n. 16.

II. — In n. 22, 1º, agitur de Patribus applicatis ad opera quae pluribus Provinciis communia sint vel a Praeposito Generali immediate pendeant.

Talia censenda sunt in praesenti:

1º *In Assistentia Italiae:*

Periodicum « Civiltà Cattolica ».
Institutum Biblicum.
Institutum Orientale.

{ quae tria a Praeposito Generali immediate pendent.

2º *In Assistentia Germaniae:*

Periodica « Stimmen der Zeit »
« Katholischen Missionen ».

{ communia Provinciis Germaniae Inferioris et Superioris.

« Zeitschrift für Ascese und Mystik ». } commune duabus
 } Provinciis Germaniae et
 } Provinciae Austriae.

Opus Scriptorum Cracoviense. } commune duabus
 } Provinciis Poloniae.

3° *In Assistentia Galliae:*

Periodicum « Etudes ». } communia omnibus
 } Provinciis Galliae.
 Opus « Action populaire ».

4° *In Assistentia Hispaniae:*

Opera « Monumenta Historica Socie- } communia omnibus
 tatis Iesu » } Provinciis Hispaniae.
 « Acción Social ».
 Periodicum « Razon y Fé ».

5° *In Assistentia Americae:*

Periodicum « America ». } commune omnibus
 } Provinciis Americae.

Qui ad haec opera applicati sunt, in propria Provincia utramque vocem retinent, nisi propter nimiam distantiam aut voce activa uti nequeant (Form. n. 17), aut, ut dictum est supra ad n. 19, vocem passivam non habeant.

III. — In n. 22, 2°, agitur de Seminariis Nostrorum quae pluribus Provinciis sint communia.
 , Talia habenda sunt in praesenti:

1° *In Assistentia Italiae:*

Domus tertiae probationis Florentinae } communis quinque
 } Provinciis.

2° *In Assistentia Germaniae:*

Domus tertiae probationis Viennensis } communia Provinciis
 Collegium Nostrorum Oenipontanum } Austriae et Germ Sup.
 Collegium Nostrorum (Philos.) Pulla-
 cense }

Collegium Nostrorum (Theol.) Lublinense	{	communia duabus Provinciis Poloniae.
Collegium Nostrorum (Philos.) Cracoviense		

3° *In Assistentia Galliae:*

Domus tertiae probationis Parodiana	{	communia Provinciis Franciae et Lugdunensi.
Collegium Nostrorum (Theol.) Lugdunense		
Collegium Nostrorum (Philos.) Jerseyense		
Domus tertiae probationis Florinensis	{	communia Provinciis Campaniae et Tolosanae.
Collegium Nostrorum (Theol.) Angiense		
Collegium Nostrorum (Philos.) Valisense		

4° *In Assistentia Hispaniae:*

Domus tertiae probationis Manresana	{	communis Provinciis Aragoniae et Castellanae.
Domus tertiae probationis Salmanticensis		
Collegium Nostrorum (Theol. et Philos.) Granatense.	{	commune Provinciis Baeticae et Toletanae.

5° *In Assistentia Angliae:*

Domus tertiae probationis in Tullamore	{	communis Provinciis Angliae et Hiberniae.
--	---	--

6° *In Assistentia Americae:*

Domus tertiae probationis Poughkeepsiensis	{	communis Provinciis Marylandiae-Neo Eboracensi et Novae Angliae.
Collegium Nostrorum (Theol.) Woodstockiense		
Collegium Nostrorum (Philos.) Westoniense	{	interim communia Provinciis iisdem.

Qui ad haec Seminaria applicantur utramque vocem retinent in propria Provincia, dummodo ipsi pertineant ad unam ex Provinciis quibus hae domus sunt communes; si vero ad nullam ex his pertineant, servantur normae generales nn. 7 et 17.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 8 decembris 1926.

R.^{ae} V.^{ae}

Servus in Xto.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI

Praep. Gen. Soc. Iesu.

Nota. — Nuper ad omnes Provincias et Viceprovincias missa sunt nonnulla exemplaria novae « Formulae Congregationis Provincialis » separatim edita, quae diligenter etiam in futurum conservanda erunt, ut Patres ad Congregationem Provinciale vel ad eligendum Relatorem convenientes singuli suum exemplar in promptu habeant.

59.

8 decembris 1926.

De electione Relatorum Viceprovinciarum occasione Congregationis Procuratorum facienda.

AD VICEPROVINCiarUM PRAEPOSITOS.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTI.

Cum nunc primum in Viceprovinciis procedendum sit ad eligendum Relatorem qui, occasione Congregationis Procuratorum, Romam veniat, opportunum duxi ea quae de hac electione in Formula Congregationis Provincialis breviter admodum praescribuntur (n. 2 §§ 4, et 6) paulo uberius explicare. Itaque:

1. Electio Relatoris institui debet in *loco* habitualis residentiae Praepositi, eo *tempore* quo ei visum fuerit.

2. *Vocem activam* in ea electione habent primum ipse Praepositus Viceprovinciae; deinde eius Consultores, qui quacumque de causa praesentes fuerint; tum Professi quatuor votorum in eo loco habitualiter commorantes, qui sint de Viceprovincia, id est aut qui ad Viceprovinciam pertineant (Epit. n. 817 § 1), aut qui ex aliena quidem sint Provincia vel Viceprovincia, sed huic Viceprovinciae a die 8 decembris 1926 actu sint applicati, eo sensu qui explicatur in Formula n. 7 §§ 3 et 4. Quod si de alicuius iure dubitetur, Praepositus Generalis consulendus est.

3. Si quis ex iis, qui vocem activam habeant, *impedimento aliquo detineatur*, iudicium de hoc impedimento ferendum est, ut habetur in Formula n. 17; coetus vero cuius est iudicare, constat ex iisdem Patribus qui hic n. 2 indicantur; et eorundem est solvere, ad praesentem praxim, dubia quae de alicuius iure tardius sint exorta quam ut P. Generalis consuli possit; semper autem ab hac consultatione excludendus est ille de cuius iure vel impedimento agitur.

4. *Electio* fieri debet ad plura medietate suffragia secreta, eo modo quo praescribitur in Formula nn. 38 et 40. Praeposito Viceprovinciae ut scrutatores assideant duo antiquissimi Professi, servatis praescriptis Formulae n. 50 § 2.

Ut manifestum est, si primo scrutinio debita maioritas non obtinetur, ad novum vel nova scrutinia procedendum est.

5. *Vocem passivam* habent in hac electione omnes sacerdotes, etiam non graduati, qui sint de Viceprovincia, id est qui aut pertineant ad Viceprovinciam (neque alienae Provinciae vel Viceprovinciae actu sint applicati), aut qui ex aliena quidem sint Provincia vel Viceprovincia sed huic Viceprovinciae a die 8 decembris 1926 sint applicati (cfr. Formula n. 7 § 4); nullo vero Formulae praescripto excluditur ipse Viceprovinciae Praepositus.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 8 decembris 1926.

R.^{ae} V.^{ae}

Servus in Xto.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI

Praep. Gen. Soc. Iesu.

60.

15 decembris 1926.

Informationes de nostris Missionibus mox edendae nuntiantur.

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTI.

In Congressu Missionum, anno 1925 Romae habito, nonnulli Patres congregati optarunt, ut in Curia Nostra informationes publicarentur, quibus vita et incrementum Missionum cum Nostris identidem communicarentur (1).

Ut huius rei initium, quamvis modestum, fiat, curavi ut a Secretariatu Missionum elucubrationes quaedam praepararentur in quibus, simul cum nonnullis informationibus e litteris Missionariorum desumptis, referantur quoque media in variis Provinciis ad promovendas Missiones adhibita, necnon notae bibliographicae, quae ad constituendas bibliothecas Missionum utiles esse possint.

Mox ad R.^m V.^m et ad omnes domos nostras, necnon ad moderatores periodicorum Missionum, primae eiusmodi informationum paginae mittentur, quarum lectio Patribus et Scholasticis enixe commendatur. Cum Fratribus vero Coadiutoribus res ipsis utiles, tempore opportuno, ex. gr. tempore recreationis, communicentur.

Ne vero inutili dispendio permagnus exemplarium numerus frustra mittatur, rogo ut R. V. Secretario pro Missionibus indicare velit ad quasnam domos et quo numero has informationes mittere conveniat.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 15 decembris 1926.

R.^{ae} V.^{ae}

Servus in Xto.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI
Praep. Gen. Soc. Iesu.

(1) Cfr. *Acta Congressus Missionum S. I.*, pag. 149.

61.

18 decembris 1926.

Qua ratione Postulata in Congregatione Provinciali examinanda sint.

AD OMNES PROVINCiarUM PRAEPOSITOS.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTI.

Quoniam in Formula Congregationis Provincialis, a proxima Congregatione Generali recognita, modus quo postulata examinanda sint aliquantulum mutatus est, opportunum duxi de numeris 77-80 Formulae pauca animadvertere, quae Provinciales in dirigenda Congregatione iuvare poterunt.

Postulata, a Deputatis approbata, Congregationi proponantur eo ordine, quem illi determinaverint (n. 75), et in singulis ita procedatur:

1) Ante omnia, potest Provincialis (ubi id fert natura postulati), vel ipse, vel per alium a se designandum, *statum quaestionis exponere*; quibus verbis minime intelliguntur argumenta quae pro postulato vel contra illud excogitari possint, sed tantum *notiones*, quae sive in ratione *iuris*, sive in ratione *facti* necessariae sunt, ut Patres de postulato sibi iudicium efformare valeant. Notiones *iuris* suppeditari possunt v. g. legendo loco Instituti, Epitomes, Regularum, Instructionum, Consuetudinum Provinciae, etc., qui ad rem pertineant. Notiones *facti*: exponendo breviter res gestas, quae cognosci debent; si v. g. petatur erectio domus novae, dicatur quinam externi id petant, num iam ea de re actum sit cum P. Generali et quid responderit, similia. Status autem quaestionis exponendus est *objective*, exclusis elementis informationis mere subiectivae, i. e. sententia ipsius exponentis.

2) Deinde interrogentur Patres ex ordine, ut *ii qui velint sententiam* dicant; id est eas animadversiones proponant quas

ad solvendam quaestionem conducere putent; qualia sunt imprimis argumenta pro postulato vel contra postulatum. In sententiis autem dicendis, memores sint normae n. 78: « loquentur quidem libere et sincere, modeste tamen et breviter, re coram Deo considerata; qui autem posteriores sunt, priorum dicta, cum iactura temporis atque aliorum taedio, ne repetant ». Itaque si quis loqui volebat, sed aliquid novi afferendum iam non habet, dicat simpliciter se idem atque talem Patrem qui antea locutus est sentire. Nemo vero ad sententiam dicendam cogitur, et quicumque voluerint possunt declarare se « nihil » dicendum habere.

3) Tandem omnes ex ordine rogentur suffragia, quae ferenda sunt uno ex tribus hisce modis: « placet — non placet — abstineo » (n. 80).

4) Liberum est Provinciali in sententia dicenda (sicut in suffragio ferendo) loqui primo vel ultimo loco (cfr. n. 41 § 3).

5) Denique, si quid proponatur quod maiore consideratione egere videatur, Congregatio ad plura medietate suffragia id ad aliam sessionem differre potest; quod si dilatio non probetur, statim suffragia de postulato ipso ferantur; sin dilatio probetur, interrogentur Patres num velint ut textum postulati cum omnibus communicetur; et si Congregatio id velit, modus communicationis ab ipso Provinciali determinandus erit.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 18 decembris 1926.

R.^{ae} V.^{ae}

Servus in Xto.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI

Praep. Gen. Soc. Iesu.

62.

19 decembris 1926.

Solvitur dubium pro catalogo de aptis ad gubernandum. («Practica quaedam ad Formulam scribendi» n. 38).

AD OMNES PROVINCICIARUM PRAEPOSITOS.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTI.

Dubitatum est a quibusdam de interpretatione n. 38 libelli «Practica quaedam ad Formulam scribendi». Quaeritur enim num censendi sint applicati huic Provinciae, et proinde in Catalogum aptorum ad gubernandum huius Provinciae inserendi, ii Patres aliarum Provinciarum in hac Provincia versantes: 1° qui applicati sunt alicui operi pluribus Provinciis communi (cfr. Epist. «Litteris communibus» 8 dec. 1926, II); 2° qui in hac Provincia alicui Seminario Nostrorum sunt applicati, quod pluribus Provinciis sit commune (cfr. ibid., III). Ratio dubitandi est praescriptum Formulae Congregationis Provincialis n. 22, secundum quod omnes illi Patres utramque vocem in propria Provincia retinent.

Huic dubio respondeo in neutro casu esse recedendum ab usu qui vigeat ante Congregationem XXVII, et proinde priores non esse inserendos in catalogum aptorum huius Provinciae, posteriores vero esse inserendos.

Illis prioribus enim legitime applicantur rationes expositae a P. Wernz in epistola die 2 februarii 1913 data (A. R., 1913, p. 43), ob quas non censendi sunt applicati Provinciae in qua versantur. Ad alios vero quod attinet, ius speciale vel privilegium iis concessum ultra obvium verborum sensum extendi non debet. Definitio applicationis videtur in iis plene verificari (cfr. Epitome n. 817 § 3, vel Form. C. Prov. n. 7 § 3). Deinde notabile discrimen intercedit inter Scriptores periodici et Patres Seminario Nostrorum applicatos: illi sustentantur a Provinciis in communi, si periodicum ipsum non sufficit, — hi vero a Provincia in qua docent. Illi diriguntur in suo labore a Provincialibus in com-

muni, – hi pendent a solo Provinciali huius loci, – quamquam hunc decet rationem aliquam habere animadversionum sui collegae.

Solutio huius dubii valet similiter de suffragiis pro defunctis.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 19 decembris 1926.

R.^{ae} V.^{ae}

Servus in Xto.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI

Praep. Gen. Soc. Iesu.

II. — PRO PROVINCIIS, MISSIONIBUS, DOMIBUS.

63.

24 ianuarii 1926.

Directio generalis Apostolatus Orationis Romam transferenda nuntiatur.

AD PRAEPOSITOS PROVINCIARUM

ASSISTENTIAE GALLIAE.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTI.

Magnificum et uberrimum Apostolatus Orationis opus, abhinc sexaginta quinque annos in Gallia natum et inde in omnes orbis plagas diffusum, Christi nomen ac regnum ad extremos usque terrae fines perferens, ea nunc, Deo favente, incrementa cepit, ut opus vere catholicum et universale iam dici mereatur. Quapropter, re diu et diligentissime perpensa divinoque lumine saepius invocato, ipso Summo Pontifice approbante, opportunum, immo necessarium duxi generalem tanti operis Directionem Romam transferre.

Qui nuntius, quamvis vobis Galliae sodalibus aliquid moeroris afferat necesse sit, cum Apostolatus Orationis sedem a patria vestra quodammodo avelli cernatis, maiore tamen vos gaudio afficiat oportet: ex hac enim translatione solida spes affulget fore ut florentissimum opus, quod singulari modo gloria vestra semper erit, novum in dies incrementum accipiat. Nam ex hoc totius christianitatis centro et capite, e quo omnes ecclesiasticae auctoritatis rivuli profluunt, ad quod omnes Ecclesiae filii intentis oculis respiciunt, facilius sane erit salutiferum foedus non solum latius promovere, sed etiam, singularum regionum condicionibus et necessitatibus intimius perspectis, eas melius adiuvare, ut pro varietate gentium varios, sed ubique copiosissimos fructus ab Orationis Apostolatu omnes percipiant. Praeterea hinc Apostolatum Orationis aliaque opera cum ipso connexa ab adversariis non paucis iisque acerrimis efficacius defendere poterimus, inanibus illorum cavillationibus tempestive occurrendo.

Tot demum tantaque sunt negotia, quae ab Apostolatu Orationis dependent, ut prudenter de iis deliberare et iudicium ferre nequeam

nisi omnia veluti ante oculos habeam; quod quidem, experientia teste, fieri non potest, si Directio generalis a me tam longe abest.

Ceterum, Apostolatium Orationis sedem ad me propius accersens, nativam indolem et peculiarem ei ab origine impressum characterem mutare prorsus nolo. Mihi enim plane compertum est, sicut et Decessores mei cum verbo tum scripto testati sunt, quam prudenter simul et strenue iam inde ab initio sanctum hoc Foedus rexerint Moderatores Generales Tolosani; qui, bonae memoriae Patrum Francisci Xaverii Gautrelet et Henrici Ramière vestigiis inhaerentes, fervidum erga SS. Cor Iesu devotionis ignem longe lateque diffuderunt, et eiusdem divini Cordis Nuntium ad remotissimas usque orbis plagas feliciter invexerunt.

Dum autem vobis omnibus et in primis Tolosanae Provinciae maximas ex intimo corde gratias ago, enixe rogo ut etiam in posterum et precibus et opere Apostolatium Orationis eiusque Moderatorem singulari cura adiuvare pergatis.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 24 ianuarii 1926.

R.^{ae} V.^{ae}

Servus in Xto.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI

Praep. Gen. Soc. Iesu.

64.

2 iulii 1926.

Epistola Patris Nostri ad Socios divisae Provinciae Marylandiae-Neo Eboracensis.

AD PATRES ET FRATRES PROVINCiarUM MARYLANDIAE-NEO EBORACENSIS ET NOVAE ANGLIAE.

REVERENDI PATRES ET FRATRES IN XTO. CARISSIMI:

P. XTI.

Promulgato decreto quo Provincia vestra dilecta in duas divisa est, iam nunc uti mos est, vos ipsos PP. et FF. carissimos socios separatos ex corde alloquor. Non tamen communi sed peculiari quodam animi affectu ad haec scribenda moveor, testimonia manifesta prospiciens gratiarum insignium quibus Dominus noster Provinciam Marylandiae-Neo Eboracensem hucusque cumulare dignatus est,

quaeque in ipsis causis hanc hodiernam divisionem suadentibus iam diu praeluxere. Gratia enim divina favente tot ad vos venerunt, his praesertim quinque annis, optimi tirones arduae Christi militiae cupidi, tantopere etiam aucti sunt labores quibus veterani vexillum Ducis nostri latius divulgare conantur, ut divisio in duos diversos laborum campos vix diutius differri posset. Neque quidem immature nec inconsiderate haec nunc divisio fit. Nam hodie nonnisi perficitur definitiva quae abhinc quinque annis tamquam administrativa divisio coepta est, quaeque interim gradatim quasi et pedetentim ad completam separationem perducta est.

Quid igitur hodie, contrariis affectibus corda vestra exagitantibus, gaudii scilicet et gratiae memoriae amplissimorum Dei beneficiorum, tristitiae quoque cuiusdam, sine qua longum quodvis humanum consortium dissolvi nequit, quid magis consentaneum quam vos omnes et singulos hortari vobisque commendare ut idem iste Christi amor qui vos socios eiusdem Provinciae hucusque coniunxit, deinceps in diversas Provincias separatos magis adhuc ad invicem affectos, atque contra communem vestrum vestrique Ducis inimicum coniunctius adhuc consociatos habeat?

Quae quidem Christi caritas si corda vestra inflammare pergit facile erit cum amore vere fraterno vobis invicem succurrere in necessitatibus quae, ut fieri poterit, nunc ex una nunc ex altera parte exorientur. Eodem divino amore impulsu singuli quoque utriusque novae Provinciae vehementius adhuc operam dabunt ut interna cuiusque sanctificatio singularibus externis benedictionibus Provinciae collatis quasi pari passu respondeat. Immo verbi S. Parentis Nostri nunquam immemor: «illa enim interiora sunt, ex quibus efficaciam ad exteriora permanare ad finem nobis propositum oportet», suum quisque maximum studium faciet, ut perfectam ipsius Christi vitam internam intimius semper in se aemuletur.

Socios vero Provinciae Novae Angliae, qui ex Provincia materna separantur ac proinde sensu magis proprio novam Provinciam constitui dici possunt, paucis praeterea in particulari compellare velim. Mihi enim maxime cordi est, ut etiam haec nova Provincia et numero et virtute semper magis crescat, veraque fiat mater Sanctorum. Quo igitur generosius benigna Dei Providentia optimas vocationes huic praesertim regioni largita est atque, uti speramus, adhuc est largitura, eo diligentius adlaborandum erit ut iuvenes, quos Deus nobis dederit, iuxta antiquas Societatis traditiones sanctasque nostras leges formentur et eximii operarii in vinea Domini evadant.

Qui vero pondus diei et aestus iam portant, meminerint ignem nunquam dicere satis, et meliora semper charismata aemulantes in

dies progredi curent in perfectione propria et zelo animarum, ea ratione quae nobis in Constitutionibus et Regulis praescribitur, cum haec via sit quam Deus ipse ad maiorem gloriam suam propagandam per S. Patrem Ignatium, cuius festum hodie celebratur, nobis indicavit.

Utrique dilectae Provinciae vobisque omnibus et singulis, Reverendi Patres atque Fratres in Christo carissimi, ex corde benedico, meque vestris sanctis Sacrificiis et orationibus commendo.

Romae, die festo Visitationis B. M. V., 2 iulii 1926.

Vestrum omnium servus in Xto.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI

Praep. Gen. Soc. Iesu.

65.

31 iulii 1926.

Epistola Patris Nostri ad Socios divisae Provinciae Poloniae.

AD PATRES ET FRATRES UTRIUSQUE PROVINCIAE POLONIAE.

REVERENDI PATRES FRATRESQUE IN XTO. CARISSIMI:

P. XTI.

Habemus sane, Reverendi Patres Fratresque carissimi, cur hoc die memorabili intima exsultemus laetitia et Deo amplissimas referamus gratias, beneficia recolentes quibus Divina Bonitas hisce praesertim proximis annis Provinciam nostram carissimam, quae nos in Societatem recepit et enutrivit, uberrime cumulavit.

Nulla enim Societatis Provincia post immane bellum tanta incrementa cepit quanta in Polonia cernuntur. Eius territorium fere quintuplum est factum cum ingenti ministeriorum augmento; vocationum copia, divina aspirante gratia, in dies ita augecit, ut altera Probationis Domus Calissiis instituenda fuerit; praeterea et Collegium Vilnense felicissime inchoatum est et Collegium Nostrorum Pincense, et amplissimum Collegium Maximum Lublinense, quod hisce diebus pro nostris utriusque Provinciae theologis sollempni ritu apertum est; domus novae multae erectae, longe plures ab Episcopis et populis expetitae; plurima denique alia nova opera, passim a Nostris suscepta, cum fructu sustinentur et mira prosperitate evolvuntur. Et haec omnia (cum iuniores, qui ad pristinos sodales proximo septennio accesserunt, hac in re computari nondum possint) exiguo illo Sociorum

numero coepta sunt, qui domibus solius Poloniae Minoris ante bellum vix sufficere videbatur. Nec satis: quasi restitutae Poloniae fines angustiores essent ardenti Nostrorum zelo, non modo Missio Rhodensiae Septentrionalis iam pridem inchoata validis aucta est incrementis, sed et duae aliae novae Missiones inceptae sunt, Rumaenica et Orientalis, quae quanti momenti sint et quantam spem faciant pro catholica fide propaganda nemo vestrum ignorat.

Tot tantisque operibus sustinendis exiguae adhuc Provinciae vires pares omnino esse non equidem dicam: nonnulla opera festinatae originis notam prae se ferunt, nec defectus desunt, quibus assidua Superiorum vigilantia mederi oportet. Sed tanta et talia, utut imperfecta, aggredi potuisse magnum Provinciae nostrae meritum, Dei vero insigne erga nos beneficium dicendum est.

Iure meritoque autem sperare licet hanc Provinciae divisionem, quae maioribus Societatis in Polonia restituta eventibus adnumeranda est, quaeque novam quandam domesticae historiae periodum felici auspicio inaugurat, plurimum conferre posse ut ad optatam perfectionem inchoata opera melius ac celerius deducantur.

Quam maximas igitur gratias pro tantis beneficiis in nos effusis Deo referre debemus; sed etiam ad ulteriora et maiora appetenda atque aggredienda nos extendamus oportet. Divisio Provinciae novum quasi finem nobis ante oculos ponit: ut ampliora Dei de nobis consilia meditantes, iis fidelius respondeamus, in vitae interioris studium impensius incumbendo. Quo maiores enim labores nobis suscipiendi sunt, tanto maiora etiam exoriuntur pericula cuidam in rebus spiritualibus perficiendis negligentiae indulgendi. Minime vero tolerari potest, ut haec res spirituales damnum vel exiguum patiantur, immo firmiter illud Societatis principium retinere debemus pietatis exercitia primum nostrum maximumque esse officium. « Neque sufficeret, ut omnes studium rerum spiritualium rem summi momenti, immo rerum nostrarum animam habeant, sed illud ceteris omnibus anteferant sibi persuadeant bonum Societatis statum huic studio inniti; ideoque omnes suum tempus rebus spiritualibus impendant et devotioni quaerendae pro mensura gratiae Dei ipsis communicatae insistant ». (Epit. n. 181). Diligentissime caveamus ab illa illusionem, qua inimicus noster nobis persuadere nititur tempus exercitiis spiritualibus subtractum in animarum bonum utilius impendi posse; sed firmiter teneamus ministeria nostra tunc solum uberes fructus latura esse, cum sincero spiritu orationis innitantur; ut enim non solum auctoritate sed etiam experiendo scimus, « illa interiora sunt, ex quibus efficacia ad exteriora promanat ». Quod semper quidem verissimum fuit, hodie autem magis necessarium esse quam antea temporibus vel ex eo apparet, quod moderni homines viros

vere internos et spirituales desiderant et quaerant, qui ipsorum animas illuminare et regere possint. Tales autem nunquam erimus, nisi cum maxima fidelitate et omni diligentia exercitia spiritualia, meditationem imprimis et conscientiae examina, peragamus.

Plurima eaque praeclara huius fidelitatis erga Deum exempla in nostra Provincia cognovimus, eximios illos Patres, inquam, qui a venerandis nostris ex Alba Russia senibus genuino pristinae Societatis spiritu alte imbuti fuerant. Ut unum commemorem, P. Gasparem Szczepkowski, qui flagrantem animarum zelum et magna consilia cum ferventi pietate coniungens, saepe nobis inculcabat primum in vita nostra locum exercitiis spiritualibus tribuendum esse eaque ne ob urgentissimos quidem labores omittere fas esse.

Praeterea, cum multa ministeria a nobis postulentur neque semper fieri possit, ut tales labores, quamquam nimios, recusemus, summi momenti est tamquam normam semper prae oculis habere illud: « Non multa, sed multum ». Itaque cum subditi tum Superiores prudenter considerent, quales labores magis ad gloriam Dei conferant, ideoque aliis praeferendi sint, et ministeria minus utilia suaviter at fortiter detrectent. Simul vero cordi habeant accuratam ministeriorum et viro-
rum eximiorum praeparationem. Neminem vestrum latet Patrem Petrum Skarga de fide in Polonia renovanda optime meritum fuisse; at certe praeclarus ille divini verbi praeco nunquam tantos obtinisset fructus, nisi fervidae orationi profundum studium et diligentissimam praeparationem addidisset.

Vobis denique, RR. PP. et FF. CC., illud idem hodierno die peculiari ratione commendare velim, quod Dominus noster discipulis suis tantopere exoptabat: ut omnes unum sitis in caritate Christi. Quod quidem si ab omnibus Christifidelibus iure exigitur, quantum nos, Iesu Socios, deceat, luce clarius apparet. Etenim sine hac cordium unione nihil revera boni et magni perfici potest: quot vero, ea deficiente, ubique terrarum et praeprimis in nostra patria grassentur mala nostris oculis videmus. Itaque coniungamur obedientiae vinculo cum Superioribus, coniungamur inter nos vera caritate fraterna, coniungamur omnes communi zelo animarum pretioso Christi sanguine redemptarum. Qui spiritus unionis vigeat necesse est non solum inter Socios unius Provinciae, sed inter omnes PP. et FF. utriusque novae Provinciae.

Caveamus igitur ab omni specie « provincialismi », qui indignus est Filiis Societatis, sed universam patriam sancto amore amplectentes commune eius spirituale bonum promovere iunctis viribus studeamus. Novi equidem hunc universalem amorem nonnunquam sacrificium aliquod ab alterutra Provincia postulaturum esse, sed meminerimus amorem non esse sine sacrificio.

Et quandoquidem Provinciae Poloniae divisio faustissimo die B. Mariae V. in caelum Assumptae perficitur, quo die seraphici nostri Patroni, S. Stanislai Kostka, felicissimum item ad caelos transitum celebramus, impetret nobis amabilissimus Sanctus Adolescens a Sanctissima sua ac nostra Matre et Regina, ut vita nostra Divino Duci ac Regi nostro fidelissime dicata, intima et iugis conversatio in caelis sit et tandem in caelesti beatitudine consummetur. Quod ut SS. Cor Iesu nobis omnibus concedat et utramque Provinciam sua gratia fecundet mille Missas applico.

Vobis omnibus, RR. PP. et FF. CC., ex corde benedico meque vestris sanctis Sacrificiis et orationibus valde commendo.

Romae, die festo S. P. Ignatii, 31 iulii 1926.

Vestrum omnium servus in Xto.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI

Praep. Gen. Soc. Iesu.

66.

5 septembris 1926.

Ordinatio de studiis sinicis mittitur et commendatur.

AD PRAEPOSITOS PROVINCIARUM FRANCIAE ET CAMPANIAE.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTI.

Grato animo litteras accepi quibus Praepositi Provinciarum Franciae et Campaniae necnon Superiores Missionum Nankinensis et Sien-hsien suam propriam suorumque Consultorum sententias, de Missionariorum nostrorum studiis sinicis, cum accurata perspicuitate et sincera libertate expresserunt.

His sententiis inter se collatis et coram Domino consideratis, rem nunc satis exploratam iudico ut curriculum studiorum sinicorum iam praescribere valeam prout id in Ordinatione, quam hodie R.^{ae}V.^{ae} transmittito, facio.

Propter varias rationes opportunum non duxi praescribere ut Scholastici ante philosophiam absolutam in Missionem Sinensem mittantur ut studio linguae sinicae incumbant. Id vero Praepositis Provincialibus licebit, re mecum collata; a fortiori licebit iis, qui iam

ante philosophiam per annum studio linguae sinicae vacaverunt, cum debita moderatione in eo pergere, ne quod diligente labore acquiescerant oblivione pereat.

Utile autem reputavi quod ab aliquibus commendabatur praescribere, ut Scholastici ad Missionem destinati tempore iunioratus et philosophiae notiones generales ad Missiones pertinentes sibi comparent. Hoc enim lectionum genus ita institui potest ut, praeter propriam utilitatem, simul aptissimam remissionem inter studia austeriora suppeditet. Sed nemo non videt ad finem exspectatum adipiscendum necesse esse ut harum lectionum elenchus et ordinatio a Patre Generali approbanda a peritis accurate conficiantur, neque abs erit ab aliarum Societatum in Missionibus versantium experientia doceri.

Consonum quoque est voto a multis expresso theologiam in Sinis peragi, ea tamen conditione, quod omnes maximi momenti esse ducebant, ut Seminarium nec merito lectorum, nec doctrinae soliditate et amplitudine, nec Scholasticorum aemulatione Seminariis Europaeis impar sit. Ut in Ordinatione ipsa videre est, omnia sine induciis providenda sunt ut theologiae cursus, mense octobri 1930 initium habere possint. Spero etiam alias Provincias vos in parandis professoribus pro hoc theologatu adiuturas esse; audiavi Praepositum Provinciae Austriae biennistam cedere iam paratum esse.

Ceterae eiusdem Ordinationis dispositiones ineunte anno scholari 1927-28 vim obligatoriam habebunt; quod sane minime impedit quin, ubi fieri potuerit, iam pro parte saltem, laudabiliter executioni mandentur; et summopere optandum est ut Scholasticis theologiam nunc agentibus adiumenta ad incipiendum proficiendumve in disciplinis sinicis praestentur.

Non me fugit fore ut nonnulla inter haec praescripta graviora forte aliquibus videantur, attamen persuasum habeant omnes rem totam diligentissime fuisse examinatam et ex variis interdum inter se valde discrepantibus sententiis ea selecta quae videbantur ad finem intentum obtinendum efficaciora.

His tamen humanis argumentis sepositis, id unum prae oculis habeant filii Societatis, hi maxime qui omnibus in mundo valedixerunt ut vitam suam in Missionibus ad maiorem Dei gloriam et salutem infidelium devoverent, hanc esse voluntatem Domini sibi per Superiores significatam. Quare, gratia vocationis, S. Patris Nostri praeceptis, S. Francisci Xaverii ceterorumque primi nominis Missionariorum exemplo freti, proprium iudicium abdicantes, meminerint benedictiones divinas labores ex obedientia et iuxta obedientiam susceptos mira ecunditate donare.

Ordinationem hanc velint Praepositi Provinciarum Campaniae et Franciae Superioribus utriusque Missionis Sinensis transmittere; ego vero eam cum Praepositis Provinciarum quae in iisdem socios laboris miserunt, communicabo.

R.^{ae} V.^{ae} omnibusque Missionariis paterne benedicens, ss. SS. me commendo.

Tusculi, die 5 septembris, 1926.

R.^{ae} V.^{ae}

Servus in Xto.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI

Praep. Gen. Soc. Iesu.

ORDINATIO

DE MISSIONARIIS STUDIIS SINICIS INITIANDIS.

Quae S. P. N. Ignatius et Institutum nostrum omnibus Societatis filiis praescribit de addiscenda eius regionis lingua in qua resident ad maiorem unionem eorum qui in Societate vivunt maiusque auxilium eorum apud quos habitant, haec maxime locum habent in Missionibus exteris inter infideles quoscumque, iuxta eam caritatis regulam qua se Apostolus omnibus omnia faciebat ut omnes lucrificeret. Multum igitur interest ut Missionarii Societatis non solum linguam eorum ad quos missi sunt, sed et omnia quae ad eos pertinent, bene calleant.

Quare, ut hic de solis Missionibus in Sinensi republica sitis verba faciam, ad debitam cognitionem peritiamque rerum sinicarum procurandam quin inde institutio generalis cum religiosa tum intellectualis Nostrorum detrimentum capiat, re accurate coram Domino perpensa, haec statuenda et praescribenda iudicavi.

1. Qui a Superioribus ad Missiones Sinenses destinati fuerint, iunioratus et studiorum philosophicorum tempore saltem notiones generales pro Missionibus praesertim Sinensibus utiles addiscant, quales ex. gr. sunt notiones geographicae et historicae regionis, principia ethnologiae et rei hygienicae his Missionibus applicatae et similia, necnon sufficientem linguae anglicae usum acquirant.

2. Absoluto philosophiae cursu et servatis Instituti praescripti de mittendis ad Missiones, Scholastici, a P. Generali probati,

in Sinas mittantur ibique per duos ut plurimum annos studio linguae rerumque sinicarum optimorum magistrorum ductu sedulo incumbant.

3. Post scholam sinicam Scholastici, nisi forte quidam a Superioribus statim in theologiam mittantur, ita magisterio per annum in Missione applicentur ut ipsorum probationi et praeparationi vere prosit; ideoque labore scholari ne obruantur sed potius iis tempus suppeditetur, ut studio et usu linguam resque sinicas sibi familiares reddere possint in iisque magis in dies proficiant.

4. Uterque Theologiae cursus completus, cum maior tum minor, in Sinis peragendus erit in eoque singularis ratio habeatur futuri scholasticorum inter Sinenses apostolatus. Seminarium autem Nostrorum aptis Lectoribus, bibliotheca aliisque ad solida studia promovenda necessariis seu convenientibus ita instruatur ut ceteris Societatis Seminariis omnino par sit.

5. Missionarii Sinenses ad Tertiam Probationem, donec eidem in Sinis instituendae provisum fuerit, in Europam redeant.

6. Iam nunc Praepositi Provinciarum quae in Missionibus de Sienhsien et Nankinensi partem habent, earumque Missionum Superiores curam adhibeant ut huius Ordinationis tres primi articuli ineunte anno scholari 1927-28 executioni mandari possint; quartus vero, qui Seminarium Theologiae respicit, mense Octobri 1930 suam vim omnino sortiatur.

Romae, die 3 septembris 1926.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI
Praep. Gen. Soc. Iesu.

67.

8 septembris 1926.

Operarii pro Missione Tananarivensi, summa hominum penuria laborante, enixe implorantur.

AD QUOSDAM PROVINCIARUM PRAEPOSITOS.

Quoties de Missione Tananarivensi in Insula Madagascar, Provinciae Tolosanae commissa, nuntios accipio, immenso dolori mihi est videre hanc pulcherrimam regionem, albam ad messem, in dies magis ac magis messoribus orbari. Oppressi labore nimio, cuius fruc-

tus abundantes atque optimi et sunt et exspectantur, Missionarii deficere incipiunt: plures iam occubuerunt; alii, septuagenarii et octogenarii totum pondus laboris diu sustinere iam non poterunt; nuper etiam ipsos Neo-Sacerdotes indigenas, spem Ecclesiae Madecassensis, paucorum dierum spatio pestis interemit.

Novitiatus mox aperiendus erat et iam deficit qui Novitiorum Magister sit. Quanta desolatio quando ne vocationes quidem nascentes coli poterunt! Superior Missionis, veterani nostri ad me clamant auxilium implorantes et agnoscentes Provinciam suam amplius facere non posse. Ex hac enim Provincia Tolosana, quae 682 Sociis constat, 267 Madurae, 73 Tananarivae et in insulis laborant: dimidia pars igitur totius Provinciae Missionibus applicatur.

Quorum filiorum extremam necessitatem lugens, ad ceteros filios meos me converto ut fratres adiuvere velint. Scio Provinciam cui R. V. praeposita est ad maiorem Dei gloriam iam pro viribus impense laborare, spero tamen fore ut saltem aliquis in ea inveniatur qui dilectis nostris Missionariis Tolosanis adiungi possit.

Ex animo gratias ago R.^{ae} V.^{ae} pro liberalitate, qua votis meis, quantum potuerit, respondebit, et futuris Missionariis benedico.

Commendo me ss. SS.

Tusculi, die 8 septembris 1926.

R.^{ae} V.^{ae}

Servus in Xto.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI

Praep. Gen. Soc. Iesu.

III. — RESPONSA.

A) INSTITUTI DECLARATIONES UNIVERSAE SOCIETATI PROPOSITAE (Cfr. Epit. n. 18 § 2)

68.

21 aprilis 1926.

De usu machinae photographicae (cfr. Epit. nn. 495 et 501 § 3).

Cum usus machinae photographicae satis inter Nostros non Sacerdotes solum sed Scholasticos etiam invaluerit, a nonnullis Provinciarum Praepositis interrogatus sum quid sive in usu sive in translatione eiusmodi machinarum sit tenendum. Re igitur cum Patribus Assistantibus collata, duas has normas statuendas atque servandas duxi:

1° illarum machinarum usum iis solummodo Superiores concedant, quibus sive ob officium quo funguntur sive ob studia quibus addicuntur, est talis usus aut necessarius aut valde conveniens; ac nemini illum permittant ad meram animi relaxationem. Aliter non leve infligitur detrimentum paupertati, nec parvum in nugis, viro religioso parum dignis, tempus teritur quod esset rebus maioris divinae gloriaetribuendum. Si ergo alicui fuisset data hucusque facultas praeter huius normae limites, illa est ei detrahenda.

2° machinae, ut quaelibet alia res, pertinent ad domum; ac tantummodo in singulari aliquo casu, ob graves quae intersint causas, concedi potest ut de domo in domum transferantur.

69.

17 iulii 1926.

De capsis ad eleemosynas colligendas (cfr. Epit. n. 531 § 2).

In sacello semipublico alumnorum non licet capsam apponere ad eleemosynas colligendas; talia enim sacella comprehenduntur in ecclesiis nostris, de quibus agit Epitome num. 531 § 2.

70.

15 septembris 1926.

De duratione regiminis Superiorum localium (cfr. Epit. n. 743 § 3).

Animadverto invaluisse apud nonnullos e Nostris opinionem parum accuratam de duratione regiminis Superiorum localium in Societate. Opinantur enim Superiorem, qui post triennium non mutatur, plerumque per alterum triennium in officio permanere debere, adeo ut, si ante expletum illud tempus mutetur, id fere argumento sit rem minus feliciter successisse.

Iam vero talis opinio ab Instituto nostro plane est aliena. Secundum Constitutiones (P. IX c. 3 n. 14), Provinciales quidem constituuntur « ad triennium ut plurimum (quamvis et contrahi et prorogari etiam id spatium temporis possit, quando ad maiorem Dei ac Domini nostri gloriam id fore videbitur) », de Superioribus autem localibus nulla temporis mensura statuta est; immo Congregatio Generalis II decreto 68 negavit normam de Provincialibus constitutam ad Superiores locales transferendam esse. Postea vero, cum necesse fuisset aliquid decernere de iure mutandi eos Superiores locales qui vi muneris ad Congregationem Provinciale ius haberent, statutum est eos mutari non posse, nec proinde iure suo ad hanc Congregationem privari, si ante obitum Generalis triennium non expleverint, aut non constet de voluntate Generalis eos ante illud tempus mutandi (cfr. Form. C. Gen. n. 8); unde factum est ut triennium censeretur tempus communiter gubernationi Superiorum localium praefixum: et, ut habet Epitome (n. 743 § 3), « Superiores locales ex praxi, ut plurimum ad triennium constituuntur ». De sexennio Superiorum localium (immo neque Provincialium) in nullo Instituti documento fit mentio. Ius autem Societatis de duratione regiminis Superiorum localium diserte confirmatum est ab Alexandro VII in Litteris Apostolicis « Debitum pastoralis officii » 1 ianuarii 1663 (1). Neque ex iure communi aliud deduci potest, cum canon 505 de tempore

(1) Cfr. *Institutum Soc. Iesu*, edit. Florent., vol. I, pag. 186.

minimo vel regulariter explendo nihil dicat, idque totum legitimis cuiusque religionis statutis committat.

Atqui magni momenti est ut in ea re a recta Instituti intelligentia minime recedatur et Societati plena libertas relinquatur Superiores mutandi quando maius Dei obsequium id postulare videbitur. Quare cum mens Instituti sit «ne praefecturae Superiorum localium nimis diuturnae sint» (Coll. Decr. n. 247 § 3; Epit. n. 743 § 3), desidero ut Superiores mutandi, mihi ut plurimum ante sexennium proponantur, ut opinio de altero regiminis triennio ipsa praxi refellatur.

71.

6 octobris 1926.

De admittendis ad Congregationem Provincialem (cfr. Epit. n. 721, 2º; Form. C. Prov. n. 8 § 1).

Quod attinet ad numerum sollemniter Professorum et Coadiutorum spiritualius in Congregationem Provincialem admittendorum, casus iste [i. e., si Coadiutores spirituales tertiam partem Professorum superent] in Formula Congregationis non consideratur, forte ideo quod Societas id accidere vix posse iudicavit in Provinciis plene constitutis. Et vero ne in ista quidem Provincia id eveniet, si omnes fere sollemniter Professores ad Congregationem ius habentes, ad eam revera conveniant; quod certe omni ope curandum est. Quod sicubi tamen accideret, ut numerus sollemniter Professorum non sit duplo maior eorum Coadiutorum spiritualium qui ratione officii ad Congregationem ius habent, nullus horum est excludendus, sed omnes omnino admittendi sunt.

72.

26 novembris 1926.

De colloquio spirituali Scholasticis et FF. Coadiutoribus praescripto (cfr. Epit. nn. 166, 283 § 3, 840).

Dubium a quibusdam motum est de colloquio spirituali quod Scholasticis qui studia theologica nondum absolverunt et Fratribus Coadiutoribus singulis mensibus praescribitur (Epit.

nn. 283 § 3 et 166). Quaeritur enim utrum Praefectum Spiritus adire debeant etiam ii qui data sibi libertate usi, non ipsum Praefectum Spiritus, sed alium ex designatis Confessariis Confessarium stabilem elegerunt; an iis ad peragendum colloquium spirituale hunc proprium Confessarium adire liceat.

Obligatio, de qua hic agitur, oritur, ex decreto proximae Congregationis (Coll. Decr. n. 283; Epitome n. 840), quod primum dotes et munus Praefecti rerum spiritualium breviter describit, et ei deinde praescribit ut « Nostros qui studia theologica nondum absolverunt et Fratres Coadiutores omnes frequenter privatim alloquatur, id est singulis saltem mensibus ». Quod autem in Epitome, locis allatis, ipsis Scholasticis et Fratribus Coadiutoribus commendatur ut « Praefectum spiritus singulis saltem mensibus adeant, de rebus animae suae tractaturi » nihil aliud est quam obligationem, quae ex decreto oritur, reciprocam enuntiare.

Iam vero nullo pacto videtur ambigi posse de sensu decreti Congregationis Generalis; in eo enim (sicut etiam in Codice Iuris Canonici, canone 588, de Praefecto seu Magistro spiritus religiosorum qui studiis vacant) manifeste non agitur de Confessario quem sibi quisque elegerit, sed de eo Patre qui a Superioribus constituitur ut « Nostros in via spirituali doceat, dirigat, contra pericula muniat » (Epit. n. 840).

Hic autem meminerit hoc colloquium spirituale non idem esse ac rationem conscientiae, de qua agit Regula 40 Summarii, et cum iis praesertim quorum non est Confessarius, singulari utatur prudentia, loquendo quidem de rebus spiritualibus et viam rectam ad perfectionem acquirendam secundum mentem S. Patris Ignatii eos docendo, at cavendo ne animi arcana perscrutari velle videatur.

Patet praeterea Superiores posse et debere decretum Congregationis Generalis XXIII, a proxima Congregatione confirmatum, in memoriam revocare: « Optandum ut Scholastici et Coadiutores temporales sibi Praefectum spiritus Confessarium eligant, salva plena libertate alium ex designatis adeundi » (Coll. Decr. n. 57 § 2; Epit. n. 196 § 3); quod iam Novitiis inculcandum erit.

B) ALIA RESPONSA.

(Cfr. Epit. n. 18 § 2).

73.

23 ianuarii 1926.

De administratione bonorum inter prima et ultima vota (cfr. Epit. nn. 136, 479 § 3, 557).

Rectissime iudicat R.V. eos de paupertate prorsus perperam sentire qui cum pecuniam accipiunt aut accepturos se sciunt, ita loquuntur quasi de ea libere et pro lubitu disponere possint.

Eis legisse sufficiat Epitomes numerum 136, ut meminerint se administrationem et usum fructum bonorum ante prima vota ultro cessisse, ac proinde de redditibus bonorum quae possident se iam non posse pro lubitu disponere, neque dispositionem semel factam et a Provinciali approbatam mutare sine approbatione Patris Generalis.

Sed duo alii casus dari possunt: 1) Si pecunia quam accipiunt non est redditus proprie dictus, sed quasi pars patrimonii quae iis traditur; tunc censenda sunt « bona supervenientia » quibus applicatur numerus 479 Epitomes, et eorum administrationis et usus fructus cessio fieri debet. – 2) Dona vero seu eleemosynae, secundum eundem articulum, Societati acquiruntur et, nisi donator ipse usum determinaverit, applicanda sunt secundum Epitomes numerum 557. « Donum autem maioris momenti » intelligendum est quod summam illam superat, de qua Superior localis disponere potest.

74.

28 ianuarii 1926.

De Novitiis valetudine debilibus (cfr. Epit. nn. 77 et 86).

Quod attinet ad valetudinem Novitiorum mirum non est, si nunc praesertim in aliquibus Provinciis non sunt firmi: hoc ex temporum calamitate provenit. Et sane oportet huius rei rationem habere et ad valetudinem iuvenum prudenter attendere; at ex altera parte aequè cavendum est, ne modum exceedamus neve exceptiones a vita communi frequentiores in dies

evadant. Quam longe praestat aliquot debiliores dimittere quam propter eos totam Novitiorum educationem molliorem reddere.

Cum iis igitur, qui, quamvis debiles, ad nostram vitam religiosam et scholasticam sustinendam vere apti videntur, ordinariis curis et temperamentis utantur Superiores, quibus, experientia teste, vires etiam debiles ita sustentari et roborari poterunt ut vocationi non sint obstaculo.

Sed qui ipsius tirocinii tempore viribus ita deficiunt, ut curis exquisitoribus et diuturnis, fortasse etiam extra domum, indigeant, secundum antiquam Societatis traditionem ad proprias familias ut plurimum remittendi sunt. In saeculo enim multo facilius peculiarem valetudinis curam habere possunt, et iam saepe factum est, ut tales postmodum validi operarii in vinea Domini evaserint. Nam, si quis ob solam infirmam valetudinem e novitiatu dimittitur, alias homo aptus et vocationis amans, nihil obstat quominus postea, si vires plene recuperaverit, in Societatem iterum admittatur.

75.

29 ianuarii 1926.

De devotionibus et operibus Societatis propriis impensius promovendis (cfr. Epit. nn. 620, 672 - 678, 851).

R.^{ae} V.^{ae} et per eam omnibus Patribus istius Provinciae enixe commendare velim, ut nostras praeprimis devotiones, nostra opera excolant ac propagent. Optime fere R. V. id facere possit in visitatione domorum, tunc enim occasio erit videndi et determinandi quid etiam in particulari fieri debeat et possit. Ne autem putaverint Nostri non convenire ut ipsi nostras res commendemus. Certe non debemus inmoderati esse; at tacere de nostris operibus eaque negligere esset falsa prorsus modestia. Haec opera ab ipsa divina Providentia nobis data sunt, cum Instituto nostro artissime cohaerent, ab Ecclesia saepe sancita sunt ac laudata. Voluntas Dei est igitur et desiderium Ecclesiae ut opera nostra diligenter curemus ac promoveamus eorumque auxilio regnum Dei propagemus.

76.

1 februarii 1926.

De modo tradendi Exercitia Spiritualia S. P.N. Ignatii (cfr. Epit. n. 669).

Gaudeo de numero et fide exercitantium qui, si iis Exercitia rite et religiose tradantur, non possunt officia sua non melius intelligere et fidelius adimplere.

Sed, ut dixi, rite et religiose iis Exercitia tradi debent: etenim illusio esset a genuinis Exercitiis S. P. N. Ignatii, varietatis aut accommodationis causa, plus minusve discedere et tamen fructum exspectare quem ipsa Exercitia prodere solent; illusio non minus periculosa foret characterem « spirituales » eorumdem Exercitiorum nonnihil negligere et tamen fructum exspectare quem gratia divina in anima fidei semper operatur.

Certe « iuxta eius qui exercetur habitudinem, puta pro aetate, doctrina, vel ingenio accommodari debent Exercitia », ipse S. Pater Ignatius inquit in annotatione 18; sed ipse etiam quomodo accommodari debeant, in tribus ultimis annotationibus explicat. Quo magis quis Exercitiis studuerit, eo aptior invenietur ad quibusvis ea rite tradenda, et quo fidelius ea secutus fuerit, eo uberiores et feliciores fructus referet. Melius est pauciores exercitantes habere, qui vere proficientes postea multos alliciant quam auxilio « secessuum socialium » turbam auditorum congerere, qui neque magis christiani neque rectius sociales ad vitam consuetam redibunt.

77.

26 februarii 1926.

De festinatione in Sacro vitanda (cfr. Epit. n. 184 § 4).

Etiam ad alium defectum, de quo nunc e variis Provinciis querelae afferuntur, R.^m V.^m attentam facere velim, et ut eum impugnet rogare. Saepe enim nunc iuvenes Patres ad festinandum in Missae Sacrificio offerendo et ad tempus gratiarum

actionis contrahendum inclinant. Quae festinatio quantopere dedeceat in re tam sancta tamque sublimi, quae nobis est fons omnium gratiarum, manifestum est. Itaque dimidiam horam in Missam dicendam impendere non est nimium tempus, immo fere necessarium, si quis devote litare velit et generatim dicendum est Missam una cum gratiarum actione tres saltem horae partes complecti oportere.

78.

10 martii 1926.

De cautela et prudentia adhibendis in loquendo vel scribendo de Congregationum Marianarum regimine et de ephemeride nostra « Acies Ordinata » (cfr. Epit. n. 237).

In litteris nonnullis ad viros saeculares datis et etiam in aliqua ephemeride a Nostris edita, vidi plus semel mentionem fieri de periodico « Acies Ordinata », quod, ut in eius fronte aperte dicitur, ad usum Nostrorum solum editur. Nullo ergo pacto est nisi inter Nostros nominandum; eius enim mentio non aviditatem solum illud cognoscendi excitat, sed ius etiam quoddam tribuit ad illud cognoscendum.

Item reperio in scriptis ad externos destinatis Praepositum Generalem Societatis saepe exhiberi ut supremum Moderatorem omnium Marianarum Congregationum, atque ita expressis verbis appellari. In quo error committitur: etenim verum illud est si de solis agitur Congregationibus, quae a Patribus Societatis diriguntur; etiam est verum nonnullam eum indirecte exercere potestatem in eas quae ad Primam Primariam aggregari desiderant, siquidem illas Praepositus Generalis non aggregat, nisi earum videat regulas genuino harum Congregationum spiritui consentaneas. Illum tamen generalem modum loquendi, quo Praeposito Generali iurisdictio veri nominis in omnes Marianas Congregationes tribuitur, ut ex dictis patet, amor veri vitare cogit; suadet autem et prudentia, ne alicuius animum irriteremus, cum omnes nunc generatim Congregationes nostra consilia benevole sequantur.

79.

13 martii 1926.

De errore in formula votorum (cfr. Epit. nn. 415 § 1, 416 § 1, 453 § 2, 454 § 1).

Ubi errore acciderit ut in nuncupatione ultimarum votorum pro formula Coadiutorum Spiritualium adhibita sit formula professionis trium votorum, ad cautelam repetenda sunt vota iuxta rectam formulam, et quidem coram Superiore vel alio ab ipso designato. Ad hoc autem nullo externo teste opus est, cum nunc a proxima Congregatione Generali XXVII diserte declaratum sit curandum quidem esse ne desint externi testes in ordinariis adiunctis, eorum tamen praesentiam ad validitatem minime requiri (cfr. Epit. n. 453 § 2); et per se patet in hoc casu praestandam non esse nisi id quod stricte requiritur.

80.

17 maii 1926.

De Fratribus Coadiutoribus peculiari arte informandis (cfr. Epit. n. 154, 2°).

Quae R. V. scripsit de FF. Coadiutoribus qui a magistratu publico facultatem acceperunt vel accepturi sunt iuvenes artem suam docendi, summopere placuerunt: est utilissima res et valde laudanda. Hoc enim modo iuvenes postulantes varias artes egregie addiscere poterunt; id quod postea et ipsis et Societati magno erit emolumento, non solum propter artis utilitatem, sed etiam propterea quod, ut rerum usus ostendit ii Fratres qui artem aliquam bene callent, meliores religiosi esse solent. Quodsi iuvenes illi Societatem non ingredientur, iis certe semper utilissimum erit artem didicisse et per aliquod tempus a mundi contagione remotos sub bono regimine vixisse.

81.

22 iulii 1926.

De munere Socii Magistri Novitiorum (cfr. Epit. nn. 128 et 133).

Non fugit R.^m V.^m quanti habeat Societas nostra hoc munus Socii, qui, ex praescripto Instituti semper Magistro adiungendus, officium habet Novitios dirigendi in externa disciplina religiosa

accurate servanda. Opus ergo est in domo probationis apto Socio et quidem stabili; sat strenuus qui disciplinae religiosae invigilare et defectus externos Novitiorum corrigere valeat. Ab hac cura vero iuxta traditiones Societatis Magister semper liberatur, ut totus se devoveat formationi spirituali Novitiorum: amabilem semper se praestando ita ut omnes in suis difficultatibus ad eum confugere, ab eoque consolationem et paternam benignitatem sperare possint.

82.

31 augusti 1926.

De processione in festo Corporis Christi (cfr. Epit. nn. 643 § 1, 689, 851 § 2).

Cum in canone 1291 non revocetur, viget nostrum privilegium non adeundi processionem Corporis Christi; fatendum tamen est Eucharisticum cultum vehementer fovendum esse ac proinde paratos se Superiores exhibeant, ad «*repraesentationem*» seu *commissionem* aliquam mittendam. Quod viam sternit ut deinde nostram pompam in honorem SSmi. Cordis Iesu sine cuiusquam invidia deducamus.

ACTA ROMANA SOCIETATIS IESU

VOLUMEN V

FASCICULUS IV - ANNO 1927

AD USUM NOSTRORUM TANTUM

ROMAE
APUD CURIAM PRAEPOSITI GENERALIS

—
1928

INDEX

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

I. — PRO SOCIETATE.

1. — *12 iunii 1923.* — Erigitur in Indiis Orientalibus nova Dioecesis Calicutensis e dismembratione Dioecesis Mangalorensis *Pag.* 585
2. — *12 iunii 1923.* — Dismembrata Dioecesi Trichinopolitana, erigitur nova Dioecesis Tuticorinensis in Indiis Orientalibus 586
3. — *15 iulii 1926.* — Praescribuntur normae ad praecavenda pericula quibus obiiiciuntur Religiosi in locis balneorum et similibus 588
4. — *25 ianuarii 1927.* — Prorogatur ad quinquennium facultas adimplendi praeceptum annuae Confessionis et Communionis in sacris ad populum Missionibus vel Exercitiis spiritualibus. 589
5. — *26 ianuarii 1927.* — Approbantur Missa, Officium et Elogium BB. Martyrum Albenacensium 590
6. — *26 ianuarii 1927.* — Approbantur Missa, Officium et Elogium BB. Martyrum Parisiensium anni 1792 599
7. — *28 ianuarii 1927.* — Summus Pontifex Societati gratulatur ob peregrinationes Aloisianas optime peractas 606
8. — *1 februarii 1927.* — Indulgentia Plenaria in festo S. Petri Canisii in templis Societatis quotannis lucranda conceditur 608
9. — *23 martii 1927.* — Favores liturgici pro festo centenario S. Aloisii 610
10. — *1 aprilis 1927.* — Conceditur ut facultas benedicendi aquam S. Francisci Xaverii cum externis quoque Sacerdotibus communicari possit. 611
11. — *27 aprilis 1927.* — Separato territorio e Vicariatu Apostolico de Batavia, erigitur Praefectura Apostolica de Malang 612
12. — *25 maii 1927.* — Erigitur in territorio Archidioeceseos Calcuttensis in India nova Dioecesis de Ranchi 614

13. — 14 iulii 1927. — Distracto territorio ex Praefectura Apostolica de Zambesia, in posterum de Salisbury denominanda, erigitur Praefectura Apostolica de Broken Hill in Africa meridionali. 615
14. — 9 augusti 1927. — Facultas conceditur quasdam benedictiones impertiendi et recitationem Matutini ac Laudum anticipandi a meridie 617
15. — 8 octobris 1927. — Prorogatur ad sex menses facultas celebrandi triduana sollemnia beatificationis BB. Martyrum Parisiensium. 618
16. — 15 octobris 1927. — Ad familiares et alumnos extenditur facultas lucrandi indulgentias in sacello domestico . . 619
17. — 8 novembris 1927. — Conceditur ad decennium facultas promovendi Scholasticos nostros ad ordines minores statim post philosophiam. 621

II. — PRO PROVINCIIS, DOMIBUS, SODALIBUS.

18. — 10 ianuarii 1927. — Summus Pontifex gratias agit ob stipem Sibi oblatam ab Aloisianis peregrinis ex Hispania . . 623
19. — 28 ianuarii 1927. — Festum BB. Ignatii de Azevedo et Sociorum pro Nostris in Brasilia degentibus ad ritum duplicem maiorem evehitur 624
20. — 29 ianuarii 1927. — Summus Pontifex auctori folioli « Être avec le Pape » gratulatur et benedicit 624
21. — 23 maii 1927. — Summus Pontifex Moderatori et Scriptoribus ephemeridis « Zeitschrift für Katholische Theologie » quinquagesimum ab ea edita annum gratulatur . 625
22. — 28 maii 1927. — Festa Aloisiana in Anglia celebrata Summus Pontifex vehementer gratulatur. 626
23. — 19 iunii 1927. — Commentario italico « Manresa » Summus Pontifex gratulatur et benedicit. 626
24. — 14 iulii 1927. — Fines reguntur inter Dioeceses Tuticorenses et Trichinopolitanam in Indiis 627
25. — 20 iulii 1927. — Summus Pontifex laudat librum P. Titi Bottagisio de Papa Bonifacio VIII 628
26. — 31 iulii 1927. — Summus Pontifex Moderatori ac Scriptoribus commentarii « Brotéria » vigesimum quintum ab eo inito annum gratulatur 629
27. — 5 augusti 1927. — De erectione et regimine Pontificii Seminarii Maioris a SS. Corde Iesu Kùlari in Sardinia. . 631

28. — 7 augusti 1927. — Templum B. M. V. quod Societas habet in oppido Starawies (Pol. Min.) Basilicae Minoris titulo insignitur 634
29. — 11 augusti 1927. — Festum S. Wenceslai Ducis ac Martyris pro Viceprovincia Cechoslovaca ad altiore ritum evehitur. 635
30. — 6 septembris 1927. — RR. DD. Carolo Remigio Givelet S. I., Vicario Apostolico de Fianarantsoa in insula Madecassensi, quinquagesimum Societatis annum agenti Summus Pontifex gratulatur 636
31. — 17 septembris 1927. — Summus Pontifex auctori libri « Pour le Pape » gratulatur et benedicit 637
32. — 8 octobris 1927. — Festum S. Bonifacii Episcopi et Martyris pro omnibus domibus Societatis in Germania sitis ad ritum duplicem II classis evehitur 637
33. — 12 novembris 1927. — Summus Pontifex gratulatur et benedicit auctori libri « Le Christ dans la Banlieu » 638
34. — 18 novembris 1927. — Conceditur pro Provinciis Galliae translatio festi B. Petri Fabri in diem 11 augusti 639
35. — 23 novembris 1927. — Conceditur pro Provinciis Galliae altior ritus in festo S. Ioannis Francisci Regis 639
36. — 19 decembris 1927. — Summus Pontifex in Consistorio secreto nuntiat Cardinalem Ludovicum Billot S. I. sacra se purpura abdicasse. 640

ACTA PRAEPOSITI GENERALIS

I. — PRO SOCIETATE.

37. — 22 ianuarii 1927. — Nuntiatur mors et indicuntur suffragia pro P. Hermanno Walmsley, olim Angliae Assistente. 643
38. — 2 februarii 1927. — Missio Philippina a Provincia Aragoniae separatur et Provinciae Marylandiae Neo-Eboracensi adscribitur 644
39. — 5 februarii 1927. — Mittuntur paradigmata de « Statu temporali triennali » 646
40. — 7 februarii 1927. — Epistola Pontificia gratulatoria de peregrinationibus Aloisianis mittitur 646
41. — 24 februarii 1927. — De facultate audiendi Novitiorum confessiones eorum Magistris iterum concessa. 647
42. — 27 februarii 1927. — Mittitur libellus « Lettere di S. Luigi » et petitur ut, si quae sint aliae, quaerantur et indicentur 648

43. — 2 aprilis 1927. — Normae servandae in distribuendis per domos exemplaribus documentorum, quae identidem Roma ad Provincias mittuntur 649
44. — 8 aprilis 1927. — De legendis ad mensam « Responsis Praepositi Generalis » quae in Actis Romanis referuntur. . . 651
45. — 22 aprilis 1927. — Subdelegatur Provinciarum Praepositis ac Missionum Superioribus potestas concedendi sacerdotibus saecularibus facultatem benedicendi aquam S. Francisci Xaverii 652
46. — 13 maii 1927. — Nuntiatur mors et indicuntur suffragia pro P. Eduardo Fine, Galliae olim Assistente 653
47. — 15 maii 1927. — Mittuntur Missa et Officium de novis BB. MM. Parisiensibus cum Instructione S. R. C. pro eorumdem sollemnibus 654
48. — 16 maii 1927. — De Missionibus Sinensibus deque cruenta morte PP. Henrici Dugout et Candidi Vanara . . 657
49. — 31 maii 1927. — Instructio mittitur pro Procuratoribus et Relatoribus mox Romam venturis 662
50. — 31 maii 1927. — Normae quaedam traduntur pro Relatoribus Missionum mox Romam venturis. 665
51. — 12 iunii 1927. — De biennio in Instituto Orientali ab aliquibus e Nostris frequentando 665
52. — 14 iunii 1927. — Instructio de commercio litterarum Praepositorum Provincialium cum Praeposito Generali. . . . 667
53. — 14 iunii 1927. — De externa forma litterarum ex officio . . 671
54. — 16 iunii 1927. — Instructio Sacrae Congregationis de Religiosis de « Stationibus balnearibus similibusque » cum Societate communicatur, peculiaribus additis hortationibus 672
55. — 21 iunii 1927. — De nova ratione edendi « Memorabilia S. I. » 675
56. — 15 augusti 1927. — De « Die Missionum » secundum Summi Pontificis vota fovendo ac etiam in posterum promovendo 676
57. — 27-30 septembris 1927. — Acta quaedam Congregationis Procuratorum LIX, Romae in Collegio Germanico et Hungarico habitae a die 27 ad 30 septembris 1927 678
- I. — Elenchus Patrum Congregatorum 678
- II. — Prima Patris Nostri adhortatio ad PP. Provinciarum Procuratores (27 sett. 1927). 679
- III. — Altera Patris Nostri adhortatio ad PP. Provinciarum Procuratores (30 sept. 1927). 686

58. — 10 *octobris* 1927. — De Congregatione Procuratorum nuper habita quaedam documenta in consultationibus perpendenda, mittuntur, necnon imagines R. P. Ioannis Roothaan, quae promissae fuerant. 693
59. — 17 *octobris* 1927. — Viceprovincia Brasiliae Meridionalis ad Provinciae dignitatem evehitur. 694
60. — 30 *octobris* 1927. — Missio Zambesiana in duas separatas Missiones dividitur: Salisburiensem alteram Provinciae Angliae creditam, alteram de Broken Hill Provinciae Poloniae Minoris commissam 696
61. — 4 *novembris* 1927. — De novo Pontificiae erga omnes Missionarios benevolentiae documento 697
62. — 10 *novembris* 1927. — Ad «internationalem preli et culturae Expositionem» Coloniae habendam petitur nostrarum Missionem concursus 699
63. — 25 *novembris* 1927. — Nuntiatur Curiae in novas aedes commigratio. 700
64. — 3 *decembris* 1927. — Moderatoris Generalis Delegati Apostolatus Orationis litterae mittuntur de intentionibus pro Missionibus a Summo Pontifice nuper approbatis. . . 701
65. — 8 *decembris* 1927. — Tria Sanctae Sedis Rescripta de variis benedictionibus et officio divino, de tonsura ac Ordinibus, et de indulgentiis communicantur 707
 Elenchus novarum facultatum Praeposito Generali Societatis Iesu concessarum anno 1927, quae ab eodem cum Nostris communicantur 710
66. — 28 *decembris* 1927. — De gloriosa morte P. Michaelis Augustini Pro in Mexico ab Ecclesiae hostibus necati . . 711
67. — 30 *decembris* 1927. — De Patribus ad tertiam probationem peragendam in illas regiones non mittendis, quarum linguam non bene calleant 714
68. — 31 *decembris* 1927. — PP. Instructoribus tertiae probationis idem inculcatur atque etiam praecipitur, quod in praecedenti epistola Provincialibus commendatur . . . 715

II. — PRO PROVINCIIS, MISSIONIBUS, DOMIBUS.

69. — 2 *februarii* 1927. — Epistola Patris Nostri ad Socios Provinciae Aragoniae de Missione Philippina Provinciae Marylandiae-Neo Eboracensi deinceps commissa. . . . 717
70. — 2 *februarii* 1927. — Epistola Patris Nostri ad Socios Provinciarum Marylandiae-Neo Eboracensis et Novae Angliae de iuvanda Missione Philippina ipsis nuper commissa 719

71. — 26 martii 1927. — De religiosa iuventutis institutione impensius a Nostris fovenda. 720
72. — 1 iulii 1927. — De Congregationibus Marianis magis magisque promovendis 725
73. — 17 octobris 1927. — Epistola Patris Nostri ad Socios novae Provinciae Brasiliae Meridionalis 726
74. — 30 octobris 1927. — Divisa Missione Zambesiana, Residentia Chikunensis a Missione Provinciae Angliae ad Missionem Provinciae Poloniae Minoris transcribitur . . . 728
75. — 26 novembris 1927. — Tota Dioecesis Misnensis a Provincia Germaniae Superioris seiungitur et Provinciae Germaniae Inferioris tribuitur 729
76. — 26 novembris 1927. — Sociis Provinciae Germaniae Superioris nuntiatur erectio novae Provinciae Brasiliae Meridionalis 730
77. — 3 decembris 1927. — Administratio Provinciae Germaniae Inferioris ita dividitur ut, una integraque manente Provincia, Germania Orientalis Viceprovinciali proxime regenda committatur. 731

III. — RESPONSA.

A) INSTITUTI DECLARATIONES UNIVERSAE SOCIETATI PROPOSITAE.

78. — 14 aprilis 1927. — De postulatis Viceprovinciarum et de litteris Relatorum Viceprovinciarum a censura exemptis . 735
79. — 8 maii 1927. — De interpretatione n. 82 Formulae Congregationis Provincialis 736
80. — 31 maii 1927. — De tempore, quo Relatores Viceprovinciarum et Missionum, ad id ius habentium, Romam venire debeant. 736
81. — 31 decembris 1927. — De commemoratione omnium defunctorum Societatis de 3 novembris semper facienda. 738

B) ALIA RESPONSA.

82. — 25 ianuarii 1927. — De catalogo aptorum ad gubernandum 738
83. — 16 martii 1927. — De Congregationibus Marianis promovendis 739
84. — 16 maii 1927. — De Academia Mariana 740
85. — 30 maii 1927. — De clavi bibliothecae communis Scholasticis indiscriminatim non tradenda 740
86. — 13 octobris 1927. — De iure et modo concedendi participationem bonorum spiritualium. 740
87. — 20 octobris 1927. — De modo agendi cum feminis . . . 741

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

I. — PRO SOCIETATE.

1.

12 iunii 1923 (1).

Erigitur in Indiis Orientalibus nova Dioecesis Calicutensis e dismembratione Dioecesis Mangalorensis. — Litt. Apost. (2).

PIUS PP. XI.

Ad futuram rei memoriam. — Cum auctus fidelium grex ab uno nequeat Pastore, licet pervigili, regi, pro supremo Nostri apostolatus officio, Pastores vocamus, qui ad secura salutis pascua commissas oves valeant adducere. Hac mente, cum dioecesis Mangalorensis in Indiis orientalibus, ob auctum feliciter numerum fidelium et ecclesiasticarum institutionum, copiamque caritatis atque educationis foundationum, nec non ob nimiam territorii amplitudinem locorumque distantiam, ab unico Pastore regi amplius nequeat: Nos, collatis consiliis cum VV. FF. NN. S. R. E. Cardinalibus negotiis Propagandae Fidei praepositis, omnibusque adiunctis mature perpensis, memoratam dioecesim dismembrandam esse existimavimus. Quare, motu proprio atque ex certa scientia et matura deliberatione Nostris, deque apostolicae Nostrae potestatis plenitudine, praesentium tenore e dioecesi Mangalorensi separamus sive seiungimus partem territorii meridionalem, sive districtum civilem de *North-Malabar* appellatum, cuius intra limites novam dioecesim erigimus, atque constituimus, cui ab urbe *Calicut*, ipsius regionis principe,

(1) Cum hae Litterae Apostolicae, executioni quidem iampridem mandatae, nonnisi anno 1927 in Commentario officiali Sanctae Sedis prodierint, nos quoque inter *Acta Romana* anni 1927 iis locum damus. — Idem dicendum de proxime sequentibus Litteris item Apostolicis.

(2) *Acta Ap. Sedis*, vol. XIX (1927) pp. 395 sq. — Missio Mangalorensis Societati commissa erat iam inde ab anno 1878 et Provinciae Venetae assignata, cui nunc nova Dioecesis concredita manet.

Calicutensis nomen facimus, eandemque Ecclesiae metropolitanae Bombayensi subiicimus. Propterea statuimus quod in posterum fines dioecesis Mangalorensis sic dismembratae iidem sint ac fines civiles districtus qui dicitur de *South-Kanara*, et limites novae dioecesis Calicutensis iidem sient ac limites illius territorii partis districtus civilis qui vocatur de *North-Malabar* et quae usque adhuc ad dioecesis Mangalorensis iurisdictionem pertinebat. Insuper, sic constitutae dioecesi Calicutensi adnectimus atque adiungimus civilem divisionem de *Winad*, Ecclesiae Mysuriensi subiectam, et medietatem civilis divisionis de *Wollawanad*, nempe territoria de *Shoranur* et de *Mannarghat* appellata, usque ad lineam partitionis aquarum inter occidentalem et orientalem partem Oceani Indici ad Coimbaturensem Ecclesiam pertinentem.

Porro haec mandamus decernentes praesentes Litteras firmas, validas et efficaces semper exstare ac permanere, suosque plenos atque integros effectus sortiri et obtinere, illisque ad quos pertinent sive pertinere poterunt nunc et in posterum amplissime suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definendum, irritumque ex nunc atque inane fieri si quidquam secus super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter attentari contigerit. Non obstantibus contrariis quibuscumque.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris die XII mensis iunii, anno MDCCCXXIII, Pontificatus Nostri secundo.

P. Card. GASPARRI, a *Secretis Status*.

2.

12 iunii 1923.

Dismembrata Dioecesi Trichinopolitana, erigitur nova Dioecesis Tuticorinensis in Indiis Orientalibus. — Litt. Apost. (1).

PIUS PP. XI.

Ad futuram rei memoriam. — Cum religio catholica apud Paraveros, litus piscatorium (seu vulgo *Costa di Pescheria*), in Trichinopolitana dioecesi, in Indiis orientalibus, incolentes, tam

(1) *Acta Ap. Sedis*, vol. XIX (1927) pag. 397. — Missio Trichinopolitana seu Madurensis Provinciae Tolosanae iamdiu commissa est.

latea, Deo favente, incrementa susceperit, ut regio illa matura iam esse videatur ad separatam et independentem dioecesim ef-
formandam: Nos, collatis consiliis cum venerabilibus fratribus
Nostris Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalibus negotiis Pro-
pagandae Fidei praepositis, haec quae infra scripta sunt decer-
nenda, pro regionis illius spirituali emolumento, existimavimus.
Nimirum, motu proprio atque ex certa scientia et matura deli-
beratione Nostris, deque apostolicae Nostrae potestatis plenitu-
dine, praesentium tenore, praedictum territorium a Paraveris
habitatum, a Trichinopolitana dioecesi separamus sive dismem-
bramus, novamque inde dioecesim constituimus, ab urbe *Tuti-
corin*, illius regionis princepe, Tuticorinensem appellandam (qua
in urbe etiam stabilienda erit residentia Episcopi) et Ecclesiae
metropolitanae Bombayensi subiectam. Huius autem novae
dioecesis limites iuxta litora apud sinum *Manar* a capite *Como-
rin* usque ad pagum *Muckur* perducantur et, continentem versus,
ad circiter decem millia passuum per totam regionem a Parave-
ris excultam protrahantur, auctoritate tamen novi Praesulis
solummodo extenta in paroecias, loca et personas ad praesens
Congregationi de Propaganda Fide subiecta, et salvis magis spe-
cificis determinationibus ab eodem sacro Consilio de Propaganda
Fide in posterum approbandis (1).

Haec praecipimus, decernentes Litteras firmas, validas et
efficaces semper exstare ac permanere, suosque plenos atque in-
tegrus effectus sortiri et obtinere, illisque ad quos pertinent sive
pertinere poterunt nunc et in posterum iugiter suffragari; sic-
que rite iudicandum esse ac definiendum, irritumque ex nunc
atque inane fieri si quidquam secus super his, a quovis, auctori-
tate qualibet, scienter sive ignoranter attentari contigerit. Non
obstantibus contrariis quibuscumque.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris,
die XII iunii, anno MDCCCXXIII, Pontificatus Nostri secundo.

P. Card. GASPARRI, *a Secretis Status*.

(1) V. infra, pp. 627 sq.

3.

15 iulii 1926.

*Praescribuntur normae ad praecavenda pericula quibus obiiciuntur
Religiosi in locis balneorum et similibus. — S. C. de Relig. (1).*

SACRA CONGREGATIO DE RELIGIOSIS

AD OMNES ORDINUM ET CONGREGATIONUM RELIGIOSARUM
SUPREMOS MODERATORES.

Romae, die 15 iulii 1926.

REVERENDISSIME PATER,

Quum tristis experientia edoceat per hos superiores annos non pauca scandala contigisse in illis quae dicuntur *balneares stationes* seu etiam in locis ad salutares aquas potandas, ex levi vel etiam aliquando inhonesta ratione agendi nonnullorum clericorum sive saecularium, sive etiam religiosorum, haec S. Congregatio opportunum ducit Moderatores Ordinum et Congregationum religiosarum per has litteras adire, eos, auctoritate Summi Pontificis, vehementer hortando ut, quantum in ipsis est, talia gravissima incommoda impediuntur. Proinde sedulo vigilant:

a) Ne religiosi sui Instituti facile veniam concedant ut se ad huiusmodi loca conferant, ubi tam infestae sunt rerum circumstantiae contra sanos mores.

b) Quando vero iustae ac rationabiles causae adsint ad infirmam valetudinem curandam, caveant ut religiosi sui Instituti in domo aliqua religiosa hospitio excipiantur, vel saltem, si id impossibile sit, in aliqua convenienti suo statui domo probatae honestatis.

c) Vetitum omnino ipsis sit religiosum habitum, quavis de causa, deponere, nec omnino frequentent theatra, ludos, spectacula cinematographica, et caetera huiusmodi; aliasque omnes societates devitent ubi minus apta pro viro religioso conversatio habeatur.

(1) Cfr. infra, pag. 672, ubi etiam dicitur cur hoc documentum non magis tempestive communicatum sit.

d) Invigilent autem Superiores opportuno modo ut talibus praeceptis singuli obtemperent. Quod nisi fecerint, severa punitione eos plectant.

Opportunum etiam duco certiores facere Superiores, S. Congregationem Concilii Ordinariis locorum mandatum dedisse ut et ipsi de hac re non solum circa clerum saecularem, sed etiam circa religiosos invigilent; et si res postulaverit, iuxta sacros canones, contra delinquentes procedant.

Interea omni cum obsequio Tibi permaneo

addictissimus:

CAMILLUS Card. LAURENTI, *Praefectus*.

VINCENTIUS LA PUMA, *Secretarius*.

4.

25 ianuarii 1927

Prorogatur ad quinquennium facultas adimplendi praeceptum annuae Confessionis et Communionis in sacris ad populum Missionibus vel Exercitiis spiritualibus. — Rescript. S. C. Concil.

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTI.

Cum P. Procurator Generalis renovandam curaverit facultatem die 27 ianuarii 1921 Societati concessam et die 7 februarii 1924 ad triennium prorogatam, mandante Patre Nostro cum R. V. communico Rescriptum S. Congregationis Concilii, quo eadem facultas non iam ad triennium, sed ad quinquennium prorogatur.

Commendo me SS. SS.

Romae, die 28 ianuarii 1927.

R.^{mo} V.^{mo}

Servus in Xto.

IOSEPHUS DEMAUX-LAGRANGE

Secr. Soc. Iesu.

SACRA CONGREGATIO CONCILII.

BEATISSIME PATER:

Procurator Generalis Societatis Iesu, ad pedes Sanctitatis Vestrae provolutus, humiliter prorogationem implorat facultatis die 27 ianuarii 1921 ad triennium concessae et die 7 februarii 1924 ad triennium

renovatae, vi cuius Christifideles, qui sacras Missiones vel spiritualia Exercitia, a Sodalibus Societatis quocumque anni tempore tradita, frequentant, et tunc ad sacramenta Poenitentiae et Eucharistiae accedunt, adimplere hoc actu possunt, posito Ordinarii locorum consensu, praeceptum annuae confessionis et Communionis.

Et Deus etc.

Sacra Congregatio Concilii, attentis expositis, petitam prorogationem, in terminis et forma praecedentis rescripti, benigne impertita est ad *quinquennium*.

Datum Romae, die 25 ianuarii 1927.

L. ✠ S.

D. Card. SBARRETTI *Praefectus*.

† IULIUS, Ep. tit. Lampsacen., *Secretarius*.

5.

26 ianuarii 1927.

Approbantur Missa, Officium et Elogium BB. Martyrum Albenacensium. — Decr. S. Rit. Congr.

VIVARIEN.

SEU

SOCIETATIS IESU.

Quum ingenti sane gaudio Dioeceses Vivariensis et Claremontana necnon universa Societas Iesu, die 6 iunii praeterlapsi anni, salutassent duos fortissimos Eucharistiae Martyres, Iacobum Salesium et Gulielmum Saltamochium, a Sanctissimo Domino Nostro Pio Papa XI illa die Beatorum honoribus solemniter in Basilica Vaticana auctos; R. mus Pater Aurelianus Fajella, Postulator Generalis Societatis Iesu, omnium sui Ordinis sodalium vota complectens necnon Vivariensis et Claremontani Episcoporum petitiones porrigens, Sanctissimum Dominum Nostrum Pium Papam XI iteratis precibus rogavit, ut memoratae Societatis Iesu asseclis ac utrique Clero duarum Dioecesium praedictarum Missam propriam et Officium, quorum schema Rev. mus Orator humillime approbandum subiecit, nec non Elogium in Martyrologio inserendum, festumque die 7 februarii, sub ritu duplici, quotannis recolendum concedere dignaretur. Hinc ad iuris tramitem, quum E. mus et R. mus

D.nus Cardinalis Vincentius Vannutelli Relator in Ordinariis Sacrorum Rituum Comitibus subsignata die ad Vaticanum habitis, eiusmodi Officium, Missam atque ellogium proposuerit; Emi. et Rmi. Patres Sacris tuendis Ritibus praepositi, re mature perpensa, auditoque R.P.D. Carolo Salotti, S. Fidei Promotore, rescribendum censuerunt: Pro gratia, et ad E.mum Ponentem cum Promotore Fidei. Die 25 ianuarii 1927.

Exhibiti demum totius schematis revisione atque emendatione rite peractis, atque hisce omnibus Sanctissimo Domino Nostro Pio Papa XI ab infrascripto Domino Cardinali Sacrorum Rituum Congregationi Praefecto relatis; Sanctitas Sua sententiam Sacri ipsius Consilii ratam habuit, indulxitque, ut festum Beatorum Iacobi Salesii, sacerdotis, et Gulielmi Saltamochii, coadiutoris temporalis, e Societate Iesu, die 7 februarii, sub ritu duplici minori, cum infra relatis Officio et Missa, nec non Elogio in Martyrologio inserendo, quotannis recolatur ab universa Societate Iesu, atque a Clero Vivariensis et Claramontanae Dioecesium: servatis Rubricis. Contrariis non obstantibus quibuscumque. Die 26, iisdem mense et anno.

L. ✠ S.

† A. Card. VICO, Ep. Portuen., *Praefectus*.

ANGELUS MARIANI, *S.R.C. Secretarius*.

OFFICIUM

DIE 7 FEBRUarii

BB. IACOBI SALESII ET GULIELMI SALTAMOCHII

MARTYRUM

Duplex

IN I VESPERIS

℣. Laetamini in Domino et exsultate, iusti.

℞. Et gloriamini, omnes recti corde.

Ad Magnif. Ant. Istorum est enim regnum caelorum, qui contempserunt vitam mundi, et pervenerunt ad praemia regni, et laverunt stolas suas in sanguine Agni.

Oratio.

Deus, qui beatos famulos tuos, Iacobum et Gulielmum, invictos Eucharistiae Martyres effecisti; eorum intercessione concede: ut, Corporis et Sanguinis tui sacra mysteria frequentantes, firma fide et placitis moribus tibi deservire mereamur: Qui vivis.

Et fit Commemoratio praecedentis:

Ant. Amavit eum Dominus et ornavit eum: stolam gloriae induit eum, et ad portas Paradisi coronavit eum.

Ÿ. Iustum deduxit Dominus per vias rectas.

R7. Et ostendit illi regnum Dei.

Oratio.

Deus, qui beatum Titum Confessorem tuum atque Pontificem apostolicis virtutibus decorasti; eius meritis et intercessione concede: ut, iuste et pie viventes in hoc saeculo, ad caelestem patriam pervenire mereamur.

Deinde Commemoratio S. Romualdi Abbatis (duplex):

Ant. Similabo eum viro sapienti, qui aedificavit domum suam supra petram.

Ÿ. Amavit eum Dominus et ornavit eum.

R7. Stolam gloriae induit eum.

Oratio.

Intercessio nos, quaesumus, Domine, beati Romualdi Abbatis commendet: ut, quod nostris meritis non valemus, eius patrocinio assequamur. (Per Dominum).

Deinde, in Quadragesima, Commemoratio Feriae.

AD MATUTINUM

In Quadragesima, Lectiones I Nocturni Fratres: Debitores, ut in Communi plurimorum Martyrum extra tempus paschale.

IN II NOCTURNO

Lectio IV.

Iacobus Salesius, Lezoux in pago Claromontanae dioecesis in Arvernia natus, miram inde a puero pietatem erga sanctissimam Eucharistiam et Deiparam Virginem, cuius sodalitati nomen dedit, exhibere coepit. In Societatem Iesu adolescens cooptatus, studiis rite peractis, nondum sacerdos philosophiam in universitate Mussi-pontana magna cum laude docuit: sacro deinde Presbyteratus ordine suscepto, in eodem athenaeo theologicas disciplinas ad mentem Aquinatis biennium egregie tradidit. Mox, Dolae Sequanorum refectis viribus, finitimos pagos divini verbi praeco eximius peragravit, et paulo post Turnomagi onus theologici magisterii iterum suscepit. Inter

haec, divinae Eucharistiae amore inflammatus, dum sacra faceret, in tanti mysterii meditatione totus defixus videbatur, et saepissime quotidie sanctissimum Sacramentum visitabat, a Christo implorans ut sanguinem pro ipso fundere mereretur.

R7. Sancti tui, Domine, mirabile consecuti sunt iter, servientes praeceptis tuis, ut invenirentur illaesi in aquis validis: * Terra apparuit arida, et in Mari Rubro via sine impedimento. ƿ. Quoniam percussit petram et fluxerunt aquae et torrentes inundaverunt. Terra.

Lectio V.

Anno millesimo quingentesimo nonagesimo secundo in Turnomagensem universitatem Salesium secutus est Gulielmus Saltamochius, eius in gloriosa morte socius futurus. Is, Sancti Germani in eadem Claromontana dioecesi humili genere ortus, post innocentissimam adolescentiam, Societatem Iesu coadiutor temporalis ingressus est. Litterarum pene experts, sed orationis studio, columbina simplicitate, morum suavitate et imprimis obedientia ita excellebat, ut ad martyrium natus videretur. Sui castigationi apprime deditus, ad se in hac pugna animandum hisce verbis uti consueverat: « Sustine, caro, sustine ». Vix Gulielmus Turnomagum pervenerat, cum, Moderatorum iussu, Patri Salesio comes adiungitur, qui Albenacum in Vivariensi dioecesi tempore sacri Adventus concionaturus mittebatur.

✠. Verbera carnificum non timuerunt Sancti Dei, morientes pro Christi nomine: * Ut heredes fierent in domo Domini. ƿ. Tradiderunt corpora sua propter Deum ad supplicia. Ut.

Lectio VI.

Die sexto februarii proximi anni millesimi quingentesimi nonagesimi tertii, Iacobo et Gulielmo religionis causa etiam tunc Albenaci degentibus, haeretici calvinistae summo mane urbem dolose ceperunt, statimque duos odiosos catholicae fidei propugnatores, in quadam domo orantes deprehensos, ad falsae sectae ministros duxerunt. Diem integrum, cum de variis religionis partibus, tum prasertim de Dominico Corpore in Eucharistia vere praesenti Salesius contra impietatis magistros, suis etiam scriptis oblatis, fortiter certavit. Gulielmus autem, pro ingenua sua fide, in idem consentiebat, recusata etiam aufugiendi opportunitate, ne a socii munere sibi Moderatorum iussu imposito descisceret. Totam noctem invicti Christi pugiles, ieiuni et frigore algentes, inter insolescentes milites

transegerunt. Postero die, septimo februarii, acri iterum de augustissimo Eucharistiae Sacramento disceptatione instituta, Iacobus et Gulielmus in plateam deducti, alter ignita glande et ferro percussus, alter duodeviginti pugionis ictibus confossus, optatam palmam adepti sunt. Trigesimum septimum aetatis annum nondum compleverat Salesius, sextum vero supra trigesimum vix attigerat Gulielmus. Quos fortissimos Eucharistiae Martyres Pius Undecimus Pontifex Maximus in Beatorum numerum retulit.

R γ . Tamquam aurum in fornace probavit electos Dominus, et quasi holocausti hostiam accepit illos: et in tempore erit respectus illorum: * Quoniam donum et pax est electis Dei. V. Qui confidunt in illum, intelligent veritatem: et fideles in dilectione acquiescent illi. Quoniam. Gloria Patri. Quoniam.

IN III NOCTURNO

Lectio sancti Evangelii secundum Ioannem (*Cap. 12, 24-26*).

Lectio VII.

In illo tempore: Dixit Iesus discipulis suis: Amen, amen, dico vobis, nisi granum frumenti cadens in terram mortuum fuerit, ipsum solum manet. Et reliqua.

Homilia Sancti Petri Canisii, Presbyteri.

Notae in evangelicas lectiones: in festo S. Laurentii M.

Quoniam Christus electum et nobile granum frumenti est, ut seipsum vocat, cum saepe alias, tum in sacra et quotidiana Liturgia ingentes illi gratias agam, quemadmodum quotidie agit Ecclesia, de summo beneficio susceptae pro nobis passionis et mortis, sine qua humanae salutis fructus omnis prorsus interiisset. Atque ut hosce fructus Dominicae passionis, qui, velut ex nobili grano nascentes, implent horrea Ecclesiae, rectius intelligantur, praecipuos quidem illos recolam: nempe quod mundus, aeternis irati Dei suppliciis obstrictus, a tyrannide Satanae, a iugo peccati, a mortis imperio, et ab ira Dei, Agni huius sanguine liberetur; quod credentes, cuiuscumque sint regionis, aetatis ac ordinis, in regnum Christi, idque divinae gratiae, libertatis et pacis plenissimum, gratis transferantur; quod aeterno Patri reconciliati, iustitia sempiterna donentur.

R γ . Propter testamentum Domini et leges paternas, Sancti Dei perstiterunt in amore fraternitatis: * Quia unus fuit semper spiritus

in eis, et una fides. *Ÿ.* Ecce quam bonum et quam iucundum habitare fratres in unum! Quia.

Lectio VIII.

Quod antea de grano frumenti ad mortem quandam redigendo, ac deinde ad bonam frugem perducendo dictum est, id non solum de Christo capite, sed etiam de membris eius electis accipiam, quae ut sibi aliisque fructum aeternae salutis pariant, humiliatione quadam et mortificatione, ut Scriptura loquitur, indigent, ac velut in nihilum redigi debent. Igitur, ut quae sequuntur in Evangelio maiorem mihi usum adferant, sintque luculentiora, ego hoc ipsum dictum de grano frumenti ad me transferre conabor, velut qui sine morte quasi semen iners ac inutile manere possum, Deo autem vivere, mihi quae et proximo prodesse, et a morte ad vitam caelestem surgere non possum: mortua enim solum reviviscunt. Nisi ergo mihi ac veteri homini moriar, tarde vel nunquam veros et efficaces spiritualis vitae fructus proferam, et ad mortuos alios in Christo vivificandos velut instrumentum ineptum ac indignum esse videbor. Hoc est quod Paulus Apostolus illis verbis insinuat: Si commortui sumus, et convivemus: si sustinebimus, et conregnabimus.

R. Sancti mei, qui in carne positi certamen habuistis: * Mercedem laboris ego reddam vobis. *Ÿ.* Venite, benedicti Patris mei, percipite regnum. Mercedem. Gloria Patri. Mercedem.

Lectio IX, in Quadragesima, de Homilia Feriae: extra Quadragesimam, de S. Romualdo Abbate.

Pro S. Romualdo Abbate:

Lectio IX.

Romualdus, Ravennae, Sergio patre, nobili genere natus, adolescens in propinquum monasterium Classense poenitentiae causa secessit; ubi ad pietatis studium vehementius incensus et beati Apollinaris apparitione recreatus, monachus efficitur. Ieiuniis et orationibus assidue se exercuit, vultu tamen adeo laetus, ut intuentes exhilararet. Martyrii cupiditate flagrans, dum in Pannonia proficiscitur, morbo correptus, reverti cogitur. Instituti monachorum Camaldulensium auctor fuit, quos tamquam angelos scalam caelum pertingentem ascendere per visum conspexit. Denique cum annos centum et viginti ageret, et centum ipsos in summa vitae asperitate Deo servisset, ad eum migravit, anno salutis millesimo vigesimo septimo, et Fabriani in ecclesia sui Ordinis honorifice conditus est.

Te Deum.

Si vero alicubi IX lectio alicuius Officii commemorati non sit dicenda, erit sequens

Lectio IX.

Seipsum vitamque suam amare, ut caro spiritui praeponatur, nihil est aliud quam se perdere: qui autem pro Christo et salutis aeternae causa se, vitam et voluptatem praesentem contemnit, is veram et aeternam animae suae salutem certo certius lucrificat. Quod si Paulus seipsum amasset magis quam odisset, longe aliam et corporis et vitae rationem instituisset: qui, ut de seipso refert, corpus suum dure tractavit, ac velut rebellem servum, ne spiritui repugnaret, vi quadam sibi subegit, qui praeterea tot hostium insidiis, telis atque periculis sese passim objecit, ut nihil eo contemptius ac miserabilius videretur. Cur vero hoc molestissimum vitae genus adiit, exantlavit? Propter te, inquit, mortificamur tota die, aestimati sumus sicut oves occisionis. Sed in his omnibus superamus propter eum qui dilexit nos. Mihi vivere Christus est, et mori lucrum.

Te Deum.

AD LAUDES

Ÿ. Exsultabunt Sancti in gloria.

R7. Laetabuntur in cubilibus suis.

Ad Bened. Ant. Vestri capilli capitis omnes numerati sunt: nolite timere: multis passeribus meliores estis vos.

Oratio.

Deus, qui beatos famulos tuos, Iacobum et Gulielmum, invictos Eucharistiae Martyres effecisti; eorum intercessionem concede: ut, Corporis et Sanguinis tui sacra mysteria frequentantes, firma fide et placitis moribus tibi deservire mereamur. Qui vivis.

Et fit Commemoratio S. Romualdi:

Ant. Euge, serve bone et fidelis, quia in pauca fuisti fidelis, **supra** multa te constituam, intra in gaudium Domini tui.

Ÿ. Iustum deduxit Dominus per vias rectas.

R7. Et ostendit illi regnum Dei.

Oratio.

Intercessio nos, quaesumus, Domine, beati Romualdi Abbatis commendet: ut, quod nostris meritis non valemus, ejus patrocinio assequamur. (Per Dominum).

Deinde, in Quadragesima, Commemoratio Ferae.

Vesperae a capitulo de sequenti, Commemoratio praecedentis:

Ant. Gaudent in caelis animae Sanctorum, qui Christi vestigia sunt secuti: et quia pro eius amore sanguinem suum fuderunt, ideo cum Christo exsultant sine fine.

℣. Exsultabunt Sancti, etc., ut supra.

Oratio Deus, qui beatos, etc., ut supra.

Et fit Commemoratio S. Romualdi Abbatis:

Ant. Hic vir despiciens mundum et terrena, triumphans, divitias caelo condidit ore, manu.

℣. Iustum deduxit, etc., ut supra.

Oratio Intercessio, etc., ut supra.

Deinde, in Quadragesima, Commemoratio Feriae.

MISSA

DIE 7 FEBRUARII

BB. IACOBI SALESII ET GULIELMI SALTAMOCHII

MARTYRUM

Duplex

Introitus. Eccli. 44, 15 et 14.

Sapientiam Sanctorum narrent populi, et laudes eorum nuntiet Ecclesia: nomina autem eorum vivent in saeculum saeculi.

Ps. 32, 1. Exsultate, iusti, in Domino: rectos decet collaudatio.

℣. Gloria Patri.

Oratio.

Deus, qui beatos famulos tuos, Iacobum et Gulielmum, invictos Eucharistiae Martyres effecisti; eorum intercessione concede; ut, Corporis et Sanguinis tui sacra mysteria frequentantes, firma fide et placitis moribus tibi deservire mereamur: Qui vivis.

Et fit Commemoratio S. Romualdi Abbatis, ut in Missali.

Deinde, in Quadragesima, Commemoratio Feriae in Missis non conventualibus.

Lectio Epistolae beati Pauli Apostoli ad Thessalonicenses.

(1 Thess. 2, 13-16).

Fratres: Gratias agimus Deo sine intermissione: quoniam, cum accepissetis a nobis verbum auditus Dei, accepistis illud, non ut verbum hominum, sed (sicut est vere) verbum Dei, qui operatur in vobis, qui credidistis. Vos enim imitatores facti estis, fratres, ecclesiarum Dei, quae sunt in Iudaea, in Christo Iesu: quia eadem passi estis et vos a contribulibus vestris, sicut et ipsi a Iudaeis: qui et Do-

minum occiderunt Iesum, et prophetas: et nos persecuti sunt, et Deo non placent, et omnibus hominibus adversantur, prohibentes nos gentibus loqui, ut salvae fiant, ut impleant peccata sua semper: pervenit enim ira Dei super illos usque in finem.

Graduale. Ps. 123, 7-8. Anima nostra sicut passer erepta est de laqueo venantium. *Ÿ.* Laqueus contritus est et nos liberati sumus: adiutorium nostrum in nomine Domini, qui fecit caelum et terram.

Alleluia, alleluia. *Ÿ. Ps. 67, 4.* Iusti epulentur, et exsultent in conspectu Dei: et delectentur in laetitia. Alleluia.

Post Septuagesimam, omissis Alleluia et versu sequenti, dicitur:

Tractus. Ps. 125, 5-6. Qui seminant in lacrimis, in gaudio metent. *Ÿ.* Euntes ibant et flebant, mittentes semina sua. *Ÿ.* Venientes autem venient cum exultatione, portantes manipulos suos.

✠ *Sequentia sancti Evangelii secundum Ioannem.*

(Ioann. 12, 24-26).

In illo tempore: Dixit Iesus discipulis suis: Amen, amen, dico vobis, nisi granum frumenti cadens in terram, mortuum fuerit, ipsum solum manet: si autem mortuum fuerit, multum fructum affert. Qui amat animam suam, perdet eam: et qui odit animam suam in hoc mundo, in vitam aeternam custodit eam. Si quis mihi ministrat, me sequatur: et ubi sum ego, illic et minister meus erit. Si quis mihi ministraverit, honorificabit eum Pater meus.

Offertorium. Ps. 149, 5-6. Exsultabunt Sancti in gloria, laetabuntur in cubilibus suis: exaltationes Dei in faucibus eorum. *(Alleluia).*

Secreta

Munera, quae tibi, Domine, offerimus, propitiatus intende: ut haec tua Sancta, intercedentibus beatis Martyribus tuis Iacobo et Gulielmo, pura mente et mundo corde tractemus. Per Dominum.

Et fit Commemoratio S. Romualdi Abb. et, in Quadragesima, etiam Feriae, ut supra.

Communio. Luc. 12, 4. Dico autem vobis amicis meis: Ne terreamini ab his, qui vos persequuntur.

Postcommunio.

Caelesti alimonia refecti, supplices te, Domine, deprecamur, ut hoc fidei mysterium; quod beati Martyres tui Iacobus et Gulielmus moriendo confessi sunt, ad praesentis vitae proelia nos muniat et ad gaudia sempiterna perducatur. Per Dominum.

Et fit Commemoratio S. Romualdi Abb., et, in Quadragesima, etiam Feriae, ut supra; et de ea legitur Evangelium in fine, iuxta Rubricas.

ELOGIVM

DIE 7 FEBRUARII (*primo loco*)

Albenaci in Dioecesi Vivariensi in Gallia, Beatorum Iacobi Salesii, sacerdotis, et Gulielmi Saltamochii, coadiutoris temporalis, e Societate Iesu, qui a Calvinistis, post longam de SS. Sacramento disputationem, in odium huius augustissimi Mysterii crudeli nece interfecti, Eucaristiae Martyres nuncupari meruerunt, et a Pio Undecimo Pontifice Maximo in Beatorum numerum relati sunt.

6.

26 ianuarii 1927.

Approbantur Missa Officium et Elogium BB. Martyrum Parisiensium anni 1792. — Decr. S. Rit. Congr.

SOCIETATIS IESU.

Quum nuper centum nonaginta unius Martyrum Parisiensium nobilissima caterva Beatorum honoribus, sollemniter in Basilica Vaticana, sint cumlati: quos inter Societas Iesu viginti tres Martyres iam sodales exsultanti animo adnumerat; Wlodimirus Ledóchowski, Praepositus Generalis Societatis Iesu, Sanctissimum Dominum Nostrum Pium Papam XI humilibus precibus rogavit, ut Officium cum Missa nec non Elogium Martyrologio inserendum, quorum schema Sacrae Rituum Congregationi subiecit, pro ipsorum Beatorum festo, in tota Societate, quotannis die 4 septembris, et pro regularibus Provinciis totius Galliae die 2 septembris, recolendo, benigne approbare et concedere dignaretur.

Quare, ad iuris tramitem, quum E. mus et Rev. mus Dominus Cardinalis Vincentius Vannutelli, Relator, in Ordinariis Sacrorum Rituum Comitibus, subsignata die ad Vaticanum habitis, eiusmodi Officium, Missam atque Elogium proposuerit; E. mi et Rev. mi Patres Sacris tuendis Ritibus praepositi, re mature perpensa, auditoque R. P. D. Carolo Salotti, Sanctae Fidei Promotore Generali, rescribendum censuerunt: Pro gratia, et ad E. mum Ponentem cum Promotore Fidei Generali. Die 25 ianuarii 1927.

Demum revisione peracta, hisque omnibus Sanctissimo Domino Nostro Pio Papae XI ab infrascripto Cardinali Sacrorum

Rituum Congregationi Praefecto relatis; Sanctitas Sua sententiam Sacri ipsius Consilii ratam habuit, indulisitque ut festum Beatorum Iacobi, Gulielmi, Alexandri et Sociorum Martyrum, in tota Societate Iesu die 4 septembris, et in Galliae Provinciis die 2 septembris, sub ritu duplici minori, celebretur cum Officio et Missa; itemque Ellogium Martyrologio addatur: servatis Rubricis. Contrariis non obstantibus quibuscumque. Die 26, iisdem mense et anno.

L. ✠ S.

† A. Card. VICO, Ep. Portuen., *Praefectus*.

ANGELUS MARIANI, S. R. C. *Secretarius*.

OFFICIUM

DIE 4 SEPTEMBRIS

(*pro tota Assistentia Galliae: die 2 Septembris*)

BB. IACOBI BONNAUD
GULIELMI DELFAUD, ALEXANDRI LANFANT
ET SOCIORUM

MARTYRUM PARISIENSIIUM

Duplex

IN I VESPERIS

℣. Laetamini in Domino et exsultate, iusti.

℞. Et gloriamini, omnes recti corde.

Ad Magnif. Ant. Istorum est enim regnum caelorum, qui contempserunt vitam mundi, et pervenerunt ad praemia regni, et laverunt stolas suas in sanguine Agni.

Oratio

Ecclesiam tuam, quaesumus, Domine, fac nos semper filiali pietate diligere, pro cuius iuribus propugnandis beati Martyres tui Iacobus, Gulielmus, Alexander eorumque Socii, Spiritu fortitudinis roborati, ad mortem usque certarunt. Per Dominum... eiusdem Spiritus.

Et fit Commemoratio praecedentis (Bb. Antonii Ixida et Soc. Mm. S. I.):

Ant. Gaudent in caelis animae Sanctorum, qui Christi vestigia sunt secuti: et quia pro eius amore sanguinem suum fuderunt, ideo cum Christo exsultant sine fine.

Ÿ. Exsultabunt Sancti in gloria.

R. Laetabuntur in cubilibus suis

Oratio.

Deus, qui nos annua beatorum Martyrum tuorum Antonii et Sociorum eius sollemnitate laetificas: concede propitius; ut, quorum natalitia colimus, virtutem quoque passionis imitemur. Per Dominum.

AD MATUTINUM

In I Nocturno, si forte alicubi sumendae sint de Communi, Lectiones
Fratres: Debitores.

IN II NOCTURNO

Lectio IV.

Horrenda illa rerum publicarum eversio, quae labente saeculo decimo octavo in Gallia exarsit, non modo in Regem et nobiles, sed praecipue in Ecclesiam Ecclesiaeque ministros saevit. Quod quidem cum alias, tum praesertim ineunte mense septembri anni millesimi septingentesimi nonagesimi secundi compertum est, cum tres sacrorum Antistites alique quamplurimi sacerdotes tam saeculares quam regulares et nonnulli fideles ob iniquum iusiurandum ab iis constanter denegatum in odium fidei crudeli nece mactati sunt. Quos omnes centum nonaginta unum Pius Undecimus Pontifex Maximus Beatorum Martyrum numero adscripsit.

R. Sancti tui, Domine, mirabile consecuti sunt iter, servientes praeceptis tuis, ut invenirentur illaesi in aquis validis: * Terra apparuit arida, et in Mari Rubro via sine impedimento. *Ÿ.* Quoniam percussit petram et fluxerunt aquae et torrentes inundaverunt. Terra.

Lectio V.

Has inter beatas victimas Societas Iesu viginti tres sacerdotes iure sibi vindicare potest, quippe qui, ei iamdiu adscripti, ab eaque dispersa aegerrime avulsi, variis in sacris muneribus ignatiano semper spiritu ita imbuti passim agnoscerentur, ut non raro vehementius ideo impeterentur, quod viventes veluti Societatis reliquiae apparerent. Quatuordecim quidem ex illis in coenobio Carmelitarum die secundo

septembris, septem vero in Seminario Sancti Firmini die tertio necati sunt; reliqui duo, alter die quarto in carcere « La Force », alter die quinto prope Abbatiam Sancti Germani, eamdem martyrii coronam meruerunt.

R7. Verbera carnificum non timuerunt Sancti Dei, morientes pro Christi nomine: * Ut heredes fierent in domo Domini. V. Tradiderunt corpora sua propter Deum ad supplicia. Ut.

Lectio VI.

Tres potissimum in hoc purpureo ignatiano manipulo eminebant viri: Iacobus Iulius Bonnaud, in archidioecesi Sancti Dominici ortus, Vicarius generalis archiepiscopi Lugdunensis, qui iniquis legibus strenue semper restitit et clerum sibi commissum verbo et exemplo docuit; Gulielmus Antonius Delfaud, archipresbyter in dioecesi Petrocoricensi et Sarlatensi, qui in ipso legislativo coetu, cui deputatus intererat, Ecclesiae iura impavidus defendit; Alexander Carolus Lanfant, Lugduni ortus, verbi Dei praeco eximius, qui concionator regius et etiam, ut fertur, regius confessarius fuit. Sed et reliqui omnes apostolico zelo insignes et sacerdotalibus virtutibus instructi ad extremum pro Christo certamen accesserunt et victoriam cum Christo adepti sunt.

R7. Tamquam aurum in fornace probavit electos Dominus, et quasi holocausti hostiam accepit illos; et in tempore erit respectus illorum * Quoniam donum et pax est electis Dei. V. Qui confidunt in illum intelligent veritatem; et fideles in dilectione acquiescent illi. Quoniam. Gloria Patri. Quoniam.

IN III NOCTURNO

Lectio sancti Evangelii secundum Matthaeum (*Cap. 24, 3-13*).

Lectio VII.

In illo tempore: Sedente Iesu super montem Oliveti, accesserunt ad eum discipuli secreto dicentes: Dic nobis, quando haec erunt? Et reliqua.

Homilia Sancti Hilarii Episcopi.

Comment. in Matth. can. 25.

Discipuli Dominum interrogant, quando haec fierent, quodve signum et adventus sui et consummationis saeculi noscerent, et, quia tria haec in unum quaesita sunt, distinctis et temporis et intelligentiae significationibus separantur. Respondetur igitur primum de civitatis occasu, et confirmantur veritate doctrinae, ne quis fallax ignorantibus

posset obrepere; venturi enim erant etiam eorum tempore, qui se Christum essent nuncupaturi. Ut igitur fides pestifero mendacio detrahi posset, admonitio praecessit.

R7. Propter testamentum Domini et leges paternas, Sancti Dei perstiterunt in amore fraternitatis: * Quia unus fuit semper spiritus in eis, et una fides. V̄. Ecce quam bonum et quam iucundum habitare fratres in unum! Quia.

Lectio VIII.

Confirmat igitur eos ad tolerantiam passionum, fugae, verberationis, interitus et publici in eos odii propter nomen eius. Atque his quidem vexationibus multi turbabuntur et, tantis insurgentibus malis, scandalizabuntur et usque in mutuum odium excitabuntur. Et falsi prophetae erunt (ut Nicolaus unus ex septem diaconibus fuit), multosque ementita veritate pervertent; et abundante nequitia, caritas refrigescet.

R7. Sancti mei, qui in carne positi certamen habuistis: * Mercedem laboris ego reddam vobis. V̄. Venite, benedicti Patris mei, percipite regnum. Mercedem. Gloria Patri. Mercedem.

Lectio IX.

Sed usque in finem perseverantibus salus reservata est; ac tum, per omnes orbis partes viris apostolicis dispersis, Evangelii veritas praedicabitur. Et cum universis fuerit cognitio sacramenti caelestis invecta, tum Ierusalem occasus et finis incumbet; ut praedicationis fidem et infidelium poena et metus civitatis erutae consequatur. Haec igitur in eam, ut fuerant praedicta, perfecta sunt; et lapidatis, fugatis, peremptis Apostolis, fame, bello, captivitate consumpta est. Ac tum fuit digna non esse, cum, eiectionis praedicatoribus Christi, indignam Dei praedicatione se praebuilt.

Te Deum.

AD LAUDES

V̄. Exsultabunt Sancti in gloria.

R7. Laetabuntur in cubilibus suis.

Ad Bened. Ant. Vestri capilli capitis omnes numerati sunt: nolite timere: multis passeribus meliores estis vos.

Oratio.

Ecclesiam tuam, quaesumus, Domine, fac nos semper filiali pietate diligere, pro cuius iuribus propugnandis beati Martyres Iacobus,

Gulielmus, Alexander eorumque Socii, Spiritu fortitudinis roborati, ad mortem usque certarunt. Per Dominum... eiusdem Spiritus.

IN II VESPERIS

R. Exsultabunt Sancti in gloria.

Ÿ. Laetabuntur in cubilibus suis.

Ant. Gaudent in caelis animae Sanctorum, qui Christi vestigia sunt secuti: et quia pro eius amore sanguinem suum fuderunt, ideo cum Christo exsultant sine fine.

Oratio.

Ecclesiam tuam, quaesumus, Domine, fac nos semper filiali pietate diligere, pro cuius iuribus propugnandis beati Martyres Iacobus, Gulielmus, Alexander eorumque Socii, Spiritu fortitudinis roborati, ad mortem usque certarunt. Per Dominum... eiusdem Spiritus.

Et fit Commemoratio sequentis (S. Laurentii Iustiniani):

Ant. Sacerdos et Pontifex, et virtutum opifex, pastor bone in populo, ora pro nobis Dominum.

Ÿ. Amavit eum Dominus, et ornavit eum.

R. Stulam gloriae induit eum.

Oratio.

Da, quaesumus, omnipotens Deus; ut beati Laurentii Confessoris tui atque Pontificis veneranda sollemnitatis, et devotionem nobis augeat et salutem. Per Dominum.

MISSA

DIE 4 SEPTEMBRIS

(pro tota Assistentia Galliae, die 2 Septembris)

BB. IACOBI BONNAUD, GULIELMI DELFAUD,
ALEXANDRI LANFANT ET SOCIORUM

MARTYRUM PARISIENSIIUM

Introitus (Ps. 36-39).

Salus autem iustorum a Domino: et protector eorum est in tempore tribulationis. *Ps. ibid.*, 1. Noli aemulari in malignantibus: neque zelaveris facientes iniquitatem. *Ÿ.* Gloria Patri.

Oratio.

Ecclesiam tuam, quaesumus, Domine, fac nos semper filiali pietate diligere, pro cuius iuribus propugnandis beati Martyres Iacobus,

Gulielmus, Alexander eorumque Socii, Spiritu fortitudinis roborati, ad mortem usque certarunt. Per Dominum.

Lectio Epistolae beati Pauli Apostoli ad Corinthios. (2 Cor. 6, 4-10).

Fratres: Exhibeamus nosmetipsos sicut Dei ministros in multa patientia, in tribulationibus, in necessitatibus, in angustiis, in plagis, in carceribus, in seditionibus, in laboribus, in vigiliis, in ieiuniis, in castitate, in scientia, in longanimitate, in suavitate, in Spiritu Sancto, in caritate non ficta, in verbo veritatis, in virtute Dei, per arma iustitiae a dextris, et a sinistris: per gloriam et ignobilitatem: per infamiam, et bonam famam: ut seductores, et veraces: sicut qui ignoti, et cogniti: quasi morientes, et ecce vivimus: ut castigati, et non mortificati: quasi tristes, semper autem gaudentes: sicut egentes, multos autem locupletantes: tamquam nihil habentes et omnia possidentes.

Graduale (Ps. 33, 18-19). Clamaverunt iusti, et Dominus exaudivit eos: et ex omnibus tribulationibus eorum liberavit eos. *℟.* Iuxta est Dominus his qui tribulato sunt corde: et humiles spiritu salvabit.

Alleluia, alleluia. *℟.* Te Martyrum candidatus laudat exercitus. Alleluia.

✠ Sequentia sancti Evangelii secundum Matthaeum.

(Matth. 24, 3-13).

In illo tempore: Sedente Iesu super montem Oliveti, accesserunt ad eum discipuli secreto, dicentes: Dic nobis quando haec erunt? et quod signum adventus tui, et consummationis saeculi? Et respondens Iesus, dixit eis: Videte, ne quis vos seducat. Multi enim venient in nomine meo, dicentes: Ego sum Christus: et multos seducent. Audituri enim estis proelia, et opiniones proeliorum. Videte, ne turbemini. Oportet enim haec fieri, sed nondum est finis. Consurget enim gens in gentem, et regnum in regnum, et erunt pestilentiae, et fames, et terraemotus per loca. Haec autem omnia, initia sunt dolorum. Tunc tradent vos in tribulationem, et occident vos: et eritis odio omnibus gentibus propter nomen meum. Et tunc scandalizabuntur multi, et invicem tradent, et odio habebunt invicem. Et multi pseudoprophetae surgent, et seducent multos. Et quoniam abundavit iniquitas, refrigescet caritas multorum. Qui autem perseveraverit usque in finem, hic salvus erit.

Offertorium (Sap. 3, 1, 2 et 3). Iustorum animae in manu Dei sunt, et non tanget illos tormentum malitiae: visi sunt oculis insipientium mori: illi autem sunt in pace. Alleluia.

Secreta.

In hostes tuos, Domine Deus, fortitudinem nobis conferat haec mensa caelestis: quae beatos Martyres tuos Iacobum, Gulielmum, Alexandrum eorumque Socios sic aluit ad certamen, ut hostibus fortiores fierent ad victoriam. Per Dominum.

Communio (Matth. 10, 27). Quod dico vobis in tenebris, dicite in lumine, dicit Dominus: et quod in aure auditis, praedicate super tecta.

Postcommunio.

Salutaris Hostiae participatione roboratos, fac nos, Domine Iesu Christe, beatorum Martyrum Iacobi, Gulielmi, Alexandri eorumque Sociorum invictam imitari in fide et caritate constantiam: Qui vivis.

ELOGIUM

DIE 4 SEPTEMBRIS (*primo loco*)

Lutetiae Parisiorum, passio Beatorum Martyrum Iacobi Bonnaud, Gulielmi Delfaud, Alexandri Lanfant aliorumque viginti sacerdotum, Societatis Iesu iam Sodalium, qui dispersa Societate, variis sacris muneribus applicati, saeviente magna perturbatione, cum aliis, potissimum ex utroque clero, centum sexaginta octo praeclaris viris, in odium Ecclesiae Catholicae necati sunt.

7.

28 ianuarii 1927

Summus Pontifex Societati gratulatur ob peregrinationes Aloisianas optime peractas. — Epist. Card. Secr. Stat.

AL REV.^{MO} P. WLODIMIRO LEDÓCHOWSKI

PREPOSITO GENERALE D. C. D. G.

Dal Vaticano, 28 gennaio 1927.

Rev.mo Padre,

I sentimenti di filiale devozione, presentati al Santo Padre dagli alunni dei Collegi dei PP. Gesuiti, venuti in Roma — sotto la guida dei loro amati direttori e maestri — in occasione delle feste centenarie Aloisiane, sono stati vivamente graditi da Sua Santità. All'espressione devota dei loro animi, ai fiori spirituali, essi vollero aggiungere anche dei doni: così, per citarne alcuni, i giovani di lingua germanica oltre due calici minori, hanno offerto un bel calice con un'affettuosa de-

dica latina; i colombiani una targhetta d'oro con croce gemmata e lo stemma della Colombia, mentre quelli del Perù umiliarono una rosa d'oro e d'argento, con le reliquie di S. Rosa da Lima, loro celeste Patrona.

Sua Santità ben ravvisa, nei sentimenti di tenera devozione che gli portano tanti figli lontani e che sono per Lui una così soave consolazione, l'opera assidua, zelante, illuminata dei benemeriti Padri della Compagnia di Gesù a cui si deve altresì la magnifica riuscita delle feste Aloisiane. E perciò vuole che pel tramite della Paternità Vostra giunga a quei buoni educatori, a quei cari giovani la Sua viva gratitudine insieme all'espressione del Suo paterno compiacimento per i copiosi frutti di apostolato, che la benemerita Compagnia ottiene anche in questo delicato campo della sua fervida attività.

Sua Santità, in segno altresì del Suo grato animo e in auspicio di copiose benedizioni del Signore, invia a V. P., ai buoni Padri e ai cari giovani l'Apostolica Benedizione.

Profitto volentieri dell'incontro per raffermarmi con sensi di sincera e distinta stima

di V. P. Rev.ma
Aff.^{mo} nel Signore:
P. Card. GASPARRI.

Latina interpretatio:

AD REV.^{MUM} P. WLODIMIRUM LEDÓCHOWSKI
PRAEPOSITUM GENERALEM S. I.

Reverendissime Pater,

Devota filiorum obsequia, ab alumni Collegiorum Patrum S. I., cum Romam, ducibus Rectoribus dilectisque Professoribus, centenaria festa Aloisiana celebraturi confluxissent, Summo Pontifici exhibita, eidem Sanctitati Suae grata admodum exstiterunt. Qui quidem adolescentes devotae suorum animorum significationi ac spiritualibus floribus dona quoque speciosa adiungere voluerunt. Nam (ut aliqua tantum referam) germanici iuvenes, praeter duos calices minores, tertium pulcrum adiecerunt, una cum devota latina inscriptione; Columbiani parvulam auream, cruce gemmata et Columbiae insignibus fulgentem detulerunt: Peruviani autem rosam ex auro et argento, S. Rosae Limanae caelestis suae Patronae reliquias custodientem, muneraverunt.

Haec ingenui amoris testimonia ex tot tamque dissitarum regionum filiis promanantia, in suavem Sanctitati Suae consolationem cesserunt, simulque in iis agnovit opus assiduum, diligens, illustre benemeritorum Patrum Societatis Iesu, quibus felicissimus quoque Aloisianorum festorum exitus est adscribendus.

Quapropter, per Paternitatem Vestram, optimis illis institutoribus atque dilectis illis adolescentibus gaudium Suum Beatissimus Pater significare cupit, nec non paterna cum benevolentia benemeritae Societati gratulatur ob apostolatus fructus, quos etiam in hoc delicato fervidae suae actionis campo colligit.

Eadem Sanctitas grati animi signum ac uberrimae divinae benevolentiae auspicium, Paternitati Vestrae, optimis Patribus, caris adolescentibus, Benedictionem Apostolicam impertit.

Ego vero, hanc occasionem nactus, peculiaris sinceraeque meae existimationis sensus adiungo.

Romae, ex aedibus Vaticanis, die 28 ianuarii 1927.

Paternitati Vestrae Reverendissimae
Addictissimus in Domino:
P. Card. GASPARRI.

8.

1 februarii 1927.

Indulgentia Plenaria in festo S. Petri Canisii in templis Societatis quotannis lucranda conceditur. — Breve Apost.

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTI:

Libentissimo animo cum R. V. communico Breve Apostolicum nuper ad nos datum, quo Indulgentia Plenaria quotannis sub consuetis conditionibus lucranda conceditur in festo S. Petri Canisii omnibus Christifidelibus nostras ecclesias visitantibus, quemadmodum diebus festis aliorum nostrorum Sanctorum iamdiu concessa est.

Commendo me SS. SS.

Romae, die 7 februarii 1927.

R.^{ae} V.^{ae}
Servus in Xto.
IOSEPHUS DEMAUX-LAGRANGE
Secr. Soc. Iesu.

PIUS PP. XI.

Ad perpetuam rei memoriam. — Sancto Iubilaei anno MCMXXV Sanctorum numero adscivimus, atque universalis Ecclesiae Doctorem declaravimus PETRUM CANISIUM, qui cum

e Societate Iesu presbyter esset, Ordinem eundem, iam tot tantisque viris doctrina ac sanctitate praestantem, perspicuo lumine inlustravit, et sollertissimi studii ad animorum salutem procurandam, quo praesertim Societatis ipsius sodales enitent, clarissima exempla omnibus reliquit. Peropportunum itaque Nobis videtur supplicationibus concedere Procuratoris Generalis Societatis Iesu, qui Nos enixe rogat ut Plenariam Indulgentiam largiri dignemur omnibus Christifidelibus qui confessi et sacra Communione refecti, die festo Sancti Petri Canisii, aliquam Societatis eiusdem Ecclesiam visitaverint. Ad augendam propterea fidelium religionem et animorum salutem procurandam caelestibus Ecclesiae thesauris pia caritate intenti, conlato quoque consilio cum Dilecto Filio Nostro Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinali Poenitentiario Maiore, de Omnipotentis Dei misericordia et Beatorum eius Apostolorum Petri et Pauli auctoritate confisi, omnibus et singulis utriusque sexus Christifidelibus, qui, vere poenitentes et confessi ac Sacra Communione refecti, aliquam ecclesiam enunciatae Societatis Iesu, die festo Sancti Petri Canisii Confessoris et Ecclesiae Doctoris, a medietate praecedentis diei ad mediam usque noctem eiusdem festivitatis quotannis devote visitaverint ibique pro Christianorum Principum concordia, haeresum exstirpatione, conversione peccatorum ac Sanctae Matris Ecclesiae exaltatione pias ad Deum preces effuderint, Plenariam omnium peccatorum suorum Indulgentiam et remissionem misericorditer in Domino concedimus. Non obstantibus contrariis quibuslibet. Praesentibus perpetuis futuris temporibus valituris. Volumus autem ut praesentium Litterarum exemplis, etiam impressis, manu alicuius Notarii publici subscriptis et sigillo personae in ecclesiastica dignitate vel officio constitutae munitis, eadem prorsus fides adhibeatur, quae adhiberetur ipsis praesentibus si forent exhibitae vel ostensae.

Datum Romae, apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die I m. februarii a. MCMXXVII, Pontificatus Nostri quinto.

L. ✠ S.

P. Card. GASPARRI.

a Secretis Status.

9.

23 martii 1927.

Favores liturgici pro festo centenario S. Aloisii. — Rescript.
S. Rit. Congr.

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTI.

Mandante Patre Nostro, cum R. V. communico Sacrae Rituum Congregationis Rescriptum, quo peculiares favores liturgici pro festo S. Aloisii, sed hoc tantum anno centenario, indulgentur.

Curet R. V. ut omnes, ad quos pertinet, de his certiores fiant, praesertim *Calendarii Redactores*, qui variationes pro diebus 21 et 27 iunii tempestive conficere et distribuere debebunt, et *Aloisiani Promotores*.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 31 martii 1927.

R.^{ae} V.^{ae}

Servus in Xto.

IOSEPHUS DEMAUX-LAGRANGE

Secr. Soc. Iesu.

Beatissime Pater,

Carolus Miccinelli S. I., Generalis Promotor Festorum in honorem S. Aloisii Gonzagae, exeunte altero saeculo a decretis Eidem Sanctorum Caelitum honoribus, ad pedes Sanctitatis Vestrae provolutus, haec humillime exponit:

Cum hoc anno Festum S. Aloisii Gonzagae infra octavam « Corporis Christi » incidat, festum ipsum, iuxta rubricas, vel suppressi, vel ad summum, si alicubi festum celebratur sub ritu duplici II classis, in diem 27 eiusdem mensis transferri deberet. Patet autem eiusmodi sive suppressionem sive translationem, hoc anno, haud congruere cum pietate fidelium, iuvenum praesertim, qui multis in locis festum hoc maxima cum sollemnitate die 21 iunii celebrare exoptant.

Ad hoc inconveniens praecavendum Orator haec humiliter a Sanctitate Vestra expostulat:

I. Ut hoc anno in omnibus Societatis Iesu domibus atque Ecclesiis uti liceat, in festo S. Aloisii, decreto a Benedicto XIV fel. rec. die 12 aprilis 1742 lato, quo facultas fiebat festum S. Aloisii celebrandi

sub ritu dupl. 1^{ae} cl., quodque usque ad ultimam Kalendarii reformationem observatum est.

2. Ut in aliis Ecclesiis sive publicis sive Seminariorum vel Collegiorum, in quibus die 21 iunii Festum S. Aloisii sollemniter celebrari solet, saltem Missa generalis Communione, quae dicitur, et Missa sollemnis, de eodem Sancto dici possint.

3. Ut in omnibus praefatis Ecclesiis Christifideles Indulgentiam Plenariam, ex decretis fel. rec. Benedicti XIII 22 nov. 1729 et Clementis XII 21 novembris 1737, pro festo S. Aloisii concessam, lucrari valeant.

Et Deus, etc.

SOCIETATIS IESU.

IN HONOREM

S. ALOISII GONZAGAE CONFESSORIS.

Sanctissimus Dominus noster Pius Papa XI has preces ab infrascripto Cardinali Sacrae Rituum Congregationis Praefecto relatas peramanter excipiens, attentis expositis peculiaribus adiunctis, hoc anno secundo saeculari a Canonizatione Angelici Iuvenis et inclyti Patroni studiosae praesertim iuventutis S. Aloisii Gonzagae Confessoris, Societatis Iesu, benigne in omnibus annuere dignatus est pro gratia iuxta petita, servatis de cetero Rubricis. Contrariis non obstantibus quibuscumque Die 23 martii 1927.

L. ✠ S. † A. Card. VICO, Ep. Portuen., *Praefectus*
ANGELUS MARIANI, S. R. C. *Secretarius*.

10.

1 aprilis 1927.

Conceditur ut facultas benedicendi aquam S. Francisci Xaverii cum externis quoque Sacerdotibus communicari possit. — Rescript. S. Rit. Congr.

BEATISSIME PATER,

Procurator Generalis Societatis Iesu, ad pedes Sanctitatis Vestrae provolutus, humillime exponit:

Per Decretum die 12 maii 1926 latum, S. Rituum Congregatio formulam benedicendi Aquam S. Francisci Xaverii, benigne adprobare

dignata est, atque concedere ut tum Praepositus Generalis tum alii Societatis Iesu Sacerdotes ea uti possent. Hac autem facultate ipsi usi sunt non sine animarum, corporumque bono inter Christifideles. Sed ad augendam piam et salutarem erga Indiarum Apostolum devotionem et fiduciam utilissimum foret, si non modo Societatis sed alii quoque Sacerdotes hanc facultatem petaturi, ea uti possent. Quare Orator humiliter petit, ut, quemadmodum pro Aqua S. Ignatii de Loyola factum est, Praeposito Generali Societatis potestas tribuatur concedendi quibusvis Sacerdotibus idoneis, de consensu Ordinarii, facultatem praefata formula utendi. Hac tamen lege, ut ipsi Praeposito fas sit sibi subdelegare Provinciarumstrarum Praepositos vel eorum substitutos, atque Missionum Superiores ad eandem facultatem idoneis Sacerdotibus pariter tribuendam.

SOCIETATIS IESU.

Sacra Rituum Congregatio, vigore facultatem sibi specialiter a Sanctissimo Domino nostro Pio Papa XI tributarum, attentis expositis peculiaribus adiunctis, benigne annuit pro gratia iuxta preces; servatis de cetero servandis. Contrariis non obstantibus quibuscumque.

Die 1 aprilis 1927.

† A. Card. VICO, Ep. Portuen., *Praefectus*.

ANGELUS MARIANI, S. R. C. *Secretarius*.

L. ✕ S.

11.

27 aprilis 1927.

Separato territorio e Vicariatu Apostolico de^o Batavia, erigitur Praefectura Apostolica de Malang. —^F Litt. Apost. (1).

PIUS PP. XI.

Ad futuram rei memoriam. — Nihil antiquius Nobis est, quam ut christiana res maiora capiat in dies incrementa; ideoque non sine laetitia comperimus Missionem, quae in insula Iava

(1) *Acta Ap. Sedis*, vol. XIX (1927) pag. 304. — Vicariatus Apostolicus de Batavia Societati iam pridem commissus est et a Provincia Neerlandica excolitur.

districtus civiles de *Pasoeroean* et *Bosoeki* nec non *Madoera* cum insulis adiacentibus complectitur, Ordinis Fratrum Carmelitarum curis demandatam sub Vicarii Apostolici de Batavia iurisdictione, tantos suscepisse progressus, adeoque florere, ut omnino apta videatur, quae in Missionem independentem erigatur. Cum igitur dilectus filius Generalis Prior Ordinis praelaudati Nos enixe flagitaverit ut Missionem ipsam in Praefecturam apostolicam constituere dignemur, Nos optatis his concedendum ultro libenterque existimavimus. Collatis itaque consiliis cum venerabilibus fratribus Nostris Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalibus negotiis Propagandae Fidei praepositis, omnibusque rei momentis religiose perpensis, attenta quidem relatione ac voto Vicarii Apostolici de Batavia, motu proprio atque ex certa scientia et matura deliberatione Nostris, deque apostolicae Nostrae potestatis plenitudine, praesentium tenore, Missionis supradictae territoria omnia, quae recensuimus, in Praefecturam apostolicam erigimus, cui nomen facimus de *Malang* et quam Carmelitarum ipsorum curis commissam relinquimus.

Haec statuimus, decernentes praesentes Litteras firmas validas atque efficaces iugiter exstare ac permanere, suosque plenos atque integros effectus sortiri atque obtinere; illisque ad quos pertinent sive pertinere poterunt, nunc et in posterum amplissime suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum, irritumque ex nunc et inane fieri si quidquam secus super his a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter attentari contigerit. Non obstantibus contrariis quibuscumque.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, sub Anulo Piscatoris, die xxvii mensis aprilis anno MDCCCXXVII, Pontificatus Nostri sexto.

P. Card. GASPARRI, *a Secretis Status.*

12.

25 maii 1927.

Erigitur in territorio Archidioeceseos Calcuttensis in India nova Dioecesis de Ranchi. — Litt. Apost. (I).

PIUS PP. XI.

Ad futuram rei memoriam. — In omnes christiani orbis regiones, etiam longo terrarum marisque tractu disiunctas, oculos mentis Nostrae convertimus ex hac divi Petri Cathedra, quam divinitus obtinemus, et quae rei sacrae procurationi melius expediendae conducant, sollicito studio decernere maturamus. Iamvero cum numerus catholicorum in regione vulgo *Chota-Nagpur* in Indiis Orientalibus adeo feliciter creverit ut conveniens admodum videatur, ut proprio gaudeat pastore, ideoque venerabilis frater Ferdinandus Perier, Archiepiscopus Calcuttensis, a qua archidioecesi dicta regio *Chota-Nagpur*, quamvis non exiguo disiuncta intervallo, spiritualiter dependet, a Nobis enixe postulaverit ut illud territorium, a Calcuttensi archidioecesi dismembratum, in dioecesim independentem erigeretur: Nos, collatis consiliis cum venerabilibus fratribus Nostris Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalibus negotiis Propagandae Fidei praepositis, omnibusque rei momentis accurate perpensis, laudati Archiepiscopi votis ultro libenterque concedendum existimavimus. Quare, motu proprio atque ex certa scientia et matura deliberatione Nostris, deque Apostolicae Nostrae potestatis plenitudine, praesentium vi, territorium complectens civiles districtus de *Hazaribagh*, *Ranchi*, *Palamau*, et *Singbhum*, quoad partem occidentalem, nec non feudales status de *Gangpur-Bamra-Donai* in Orissa regione, de *Saraikela* et *Kharsawan* in Chotae Nagpuris territorio, nec non de *Changkhakhar Korea*, *Sirguija*, *Jashpur*, *Udaipur*, *Sakti*, *Raigarh* in centralibus provinciis Bengalae, ab archidioecesi Calcuttensi dismembramus: idemque territorium sic per Nos separatum in dioecesim independentem erigimus, et a civitate

(I) *Acta Ap. Sedis*, vol. XIX (1927) pp. 375 sq. — Tota Missio Calcuttensis seu Bengalensis iam diu curis Provinciae Belgicae commissa est.

Ranchi nomen ipsi dioecesi facimus. Hanc vero novam de *Ranchi* dioecesim suffraganeam volumus Calcuttensis archidioecesis, eandemque Patrum Societatis Iesu Belgicae religiosae provinciae curis committimus.

Haec statuimus, edicimus, decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces iugiter exstare ac permanere, suosque plenos atque integros effectus sortiri atque obtinere; illisque ad quos spectant sive spectare poterunt, nunc et in posterum amplissime suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum, irritumque ex nunc et inane fieri si quidquam secus super his a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter attentari contigerit. Non obstantibus contrariis quibuscumque.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die XXV mensis maii anno MDCCCXXVII, Pontificatus Nostri sexto.

L. ✠ S.

P. Card. GASPARRI, *a Secretis Status*.

13.

14 iulii 1927.

Distracto territorio ex Praefectura Apostolica de Zambesia, in posterum de Salisbury denominanda, erigitur Praefectura Apostolica de Broken Hill in Africa meridionali – Litt. Apost. (I).

PIUS PP. XI.

Ad futuram rei memoriam. — Ex hac sublimi Principis Apostolorum Cathedra, quam, nullis quidem meritis Nostriis, divinitus obtinemus, in omnes vel longo terrarum marisque spatio seiunctas ab hoc catholicae Fidei centro regiones, oculos mentis Nostrae, tamquam e sublimi specula convertimus, et quae rei sacrae procurationi melius gerendae videantur expedire, ex sollicito studio decernere maturamus. Iamvero, cum ad maiora Fidei incrementa promovenda in amplissimo Rho-

(I) *Acta Ap. Sedis*, vol. XIX (1927), pp. 376 sq

desiae territorio in Africa Centrali opportunum visum sit consilium regionem, quae ad septentrionem versus Praefecturae Apostolicae Zambesiae ad hanc usque diem adhaesit, ab eadem distrahere, et in Praefecturam separatam erigere: Nos, collatis consiliis cum venerabilibus fratribus Nostris Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalibus negotiis Propagandae Fidei praepositis, haec, quae infrascripta sunt, decernenda existimavimus. Nimirum, motu proprio atque ex certa scientia et matura deliberatione Nostris deque Apostolicae Nostrae potestatis plenitudine, praesentium tenore, e Missione Zambesiae territorium Rhodesiae Septentionalis seiungimus atque ex hoc territorio, sic disiuncto sive dismembrato, novam erigimus Apostolicam Praefecturam cui nomen facimus *de Broken Hill*, et quam Patribus Polonis Societatis Iesu committimus. Hanc vero novam Praefecturam Apostolicam constitutam volumus e territorio districtus civilis Rhodesiae Septentrionalis, nec non e duobus territoriis die VII mensis februarii anno MDCCCLXXVIII et die XXVIII mensis iulii anno MDCCCXXVI Praefecturae Zambesiae addictis, nempe e parte territorii Angola ad dexteram 22ⁱ meridiani, et e parte Vicariatus Apostolici Nyassae ad sinistram 31ⁱ meridiani sitis. Statuimus denique ut nomen veteris Praefecturae, a qua distractum est territorium Praefecturae Apostolicae de Broken Hill, loco Zambesiae sit *de Salisbury*.

Porro haec statuimus, decernentes praesentes Litteras firmas, validas, atque efficaces iugiter exstare ac permanere, suosque plenos atque integros effectus sortiri, atque obtinere, illisque ad quos pertinent sive pertinere poterunt, nunc et in posterum perpetuo suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum, irritumque ex nunc et inane fieri si quidquam secus super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter attentari contigerit. Non obstantibus contrariis quibuscumque.

Datum Romae, apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die XVI mensis iulii anno MCMXXVII Pontificatus Nostri sexto.

L. ✠ S.

P. Card. GASPARRI, a Secretis Status.

14.

9 augusti 1927.

Facultas conceditur quasdam benedictiones impertiendi et recitationem Matutini ac Laudum anticipandi a meridie. — Rescript. S. G. de Relig.

SACRA CONGREGATIO DE RELIGIOSIS.

BEATISSIME PATER,

Procurator Generalis Societatis Iesu ad pedes Sanctitatis Vestrae provolutus, humiliter implorat ut Praeposito Generali eiusdem Societatis insequentes facultates concedere dignetur, cum potestate eas suis subditis, pro sua prudentia, communicandi:

1) Benedicendi ac imponendi, servatis ritibus ab Ecclesia praescriptis, scapularia Passionis D. N. I. Ch., Immaculae Conceptionis, SS. Trinitatis, B. Mariae V. Perdolentis et a Monte Carmelo; cum facultate eadem benedicendi ac imponendi unica formula, et absque onere inscriptionis in albo Confraternitatum.

2) Benedicendi coronas Septem Dolorum B. Mariae V. cum applicatione omnium indulgentiarum, quas Summi Pontifices eiusmodi coronis impertiti sunt; nec non coronas Rosarii B. Mariae V., iisdemque adnectendi, formula brevi, indulgentias Patrum Ordinis Praedicatorum.

3) Benedicendi unico signo crucis crucifixos cum applicatione indulgentiarum pii exercitii a Via Crucis nuncupati, in favorem fidelium qui legitime impediuntur a visitandis Sacris Stationibus; et cum applicatione indulgentiae plenariae in articulo mortis, ab iis acquirendam, qui expletis praescriptis conditionibus, illos osculati fuerint aut saltem aliquo modo tetigerint.

4) Benedicendi atque imponendi, servato ritu proprio, scapulare SS. Cordis Iesu.

5) Anticipandi a meridie recitationem Matutini cum Laudibus subsequentis diei, dummodo tamen officium praesentis diei iam persolverint.

Et Deus, etc.

EX AUDIENTIA SS.MI DIEI 9 AUGUSTI 1927.

SS.mus Dominus Noster Pius PP. XI, referente infrascripto Cardinali Praefecto Sacrae Congregationis Negotiis Religiosorum Sodalium praepositae, benigne concessit Rev.mo P. Prae-

posito Generali S. I. privilegia spiritualia et facultates de quibus in precibus, cum potestate ea subdelegandi Sodalibus eiusdem Societatis.

Contrariis quibuscumque non obstantibus.

Datum Romae, die, mense et anno ut supra.

C. Card. LAURENTI, *Praefectus*.

VINC. LA PUMA, *Secretarius*.

L. ✠ S.

15.

8 octobris 1927

Prorogatur ad sex menses facultas celebrandi triduana sollemnia beatificationis BB. Martyrum Parisiensium. — Decr. S. Rit. Congr.

SOCIETATIS IESU.

Procurator generalis Societatis Iesu a SS.mo D.no nostro Pio Papa XI facultatem humillime efflagitavit qua, in illis domibus Societatis Iesu, in quibus triduana sollemnia in honorem Beatorum Martyrum Parisiensium nondum celebrari potuerint propter varias extrinsecas causas, ea celebrari liceat intra sex menses anni sequentis ab eorum beatificatione (1). Sacra porro Rituum Congregatio, vigore facultatum sibi specialiter ab ipso SS.mo D.no nostro tributarum, petitam facultatem benigne concessit. Contrariis non obstantibus quibuscumque.

Die 8 octobris 1927.

L. ✠ S.

PHILIPPUS DI FAVA, *Substitutus*.

HENRICUS DANTE, *Subst. Adiut.*

(1) Beatificatio habita est die 17 octobris 1926: ideoque haec facultas valet usque ad diem 17 aprilis 1928.

16. 15 octobris 1927.

Ad familiares et alumnos extenditur facultas lucrandi indulgentias in sacello domestico. — Rescript. S. Poenit. Ap.

SACRA POENITENTIARIA APOSTOLICA
OFFICIUM DE INDULGENTIIS.

BEATISSIME PATER,

Procurator Generalis Societatis Iesu, ad pedes Sanctitatis Vestrae provolutus, humiliter petit ut Indultum, concessum Religiosis eiusdem Societatis, indulgentias lucrandi in oratorio domestico, etiam in casu quo adnexa sit eorum domibus ecclesia vel publicum oratorium, ad quod difficulter Religiosi accedere possint (Rescripta Apostolica, d. 20 septembris 1884 et d. 17 decembris 1902), extendatur etiam ad familiares, ad alumnos Collegiorum Societatis Iesu et ad Christifideles, in domibus memoratae Societatis Spiritualibus Exercitiis vacantes. Et Deus, etc.

DIE 15 OCTOBRI 1927.

SS.mus D. N. D. Pius div. Prov. Pp. XI, in audientia D. Cardinali Poenitentiario Maiori impertita, benigne annuit pro gratia, iuxta preces, in perpetuum, absque ulla Brevis expeditione. Contrariis quibuscumque non obstantibus.

Sr LUZIO, S. P. *Regens.*
P. RAVELLI, S. P. *Offic.*

L. ✠ S.

RESRIPTA APOSTOLICA DE EADEM CONCESSIONE
QUAE SUPRA CITANTUR.

I.

BEATISSIME PATER,

Antonius M. Anderledy, Vicarius Generalis S. I., ad pedes S. V. provolutus, humiliter exponit non paucis in locis Religiosos eiusdem Societatis in domibus residere, quae adnexam non habent propriam ecclesiam, quo fit ut lucrari non possint plures indulgentias, quas Summi Pontifices hominibus Societatis in propria ecclesia orantibus concesserunt.

Quapropter ne praedicti Religiosi hisce spiritualibus bonis et gratiis careant, orator humillime a Sanctitate Vestra petit ut iidem indulgentias domibus seu ecclesiis Societatis concessas et assignatas, in domesticis oratoriis seu sacellis, in quibus asservatur SS. Eucharistia, lucrari valeant.

Et Deus, etc.

Sanctissimus Dominus Noster Leo Papa XIII, in audientia habita die 20 septembris 1884 ab infrascripto Secretario S. C. Indulgentiis sacrisque Reliquiis praepositae, benigne annuit pro gratia iuxta petita. Praesenti valituro absque ulla Brevis expeditione. Contrariis quibuscumque non obstantibus. — Datum Romae die 20 septembris 1884.

L. Card. BONAPARTE, *Praefectus*.

FRANC. DELLA VOLPE, *Secretarius*.

L. ✠ S.

II.

BEATISSIME PATER,

Ludovicus Martin, Praepositus Generalis Societatis Iesu, ad pedes Sanctitatis Vestrae provolutus, humiliter exponit:

Per rescriptum Sacrae Congregationis Indulgentiarum datum die 20 septembris 1884, Sanctitatem Vestram benigne concessisse ut omnes Societatis Religiosi, residentes in domibus quae adnexam non habent propriam ecclesiam, lucrari valeant in domesticis nostris oratoriis seu sacellis, ubi asservatur Sanctissimum Eucharistiae Sacramentum, indulgentias ecclesiis nostris concessas.

Iam vero in illis etiam domibus, quae suas ecclesias habent plus minusve coniunctas, saepenumero contingit ut non pauci nostri Religiosi, sive propter infirmam valetudinem, sive propter domesticas Collegiorum et Seminariorum occupationes, sive propter assiduos sacri ministerii labores, sive propter incommodam ipsius loci dispositionem, ubi v. g. ecclesiae nostrae simul sunt paroeciae, sive propter alia eiusmodi impedimenta, visitare propriam ecclesiam difficulter possint vel prorsus nequeant.

Idcirco Orator Sanctitatem Vestram suppliciter rogat ut pro sua in Societatem nostram benignitate concedere dignetur ut omnes Societatis Religiosi, sive domus nostrae disiunctam habeant suam ecclesiam, sive coniunctam, lucrari valeant in domesticis nostris oratoriis seu sacellis, in quibus Sanctissimum Eucharistiae Sacramentum asservatur, easdem indulgentias, quas in ecclesiis nostris lucrari possint.

Et Deus, etc.

S. Congregatio Indulgentiis sacrisque Reliquiis praeposita, utendo facultatibus a SS. D. N. Leone PP. XIII sibi specialiter tributis, attentis causis in supplici libello enuntiatis, benigne annuit pro gratia

iuxta preces, ceteris servatis de iure servandis. Praesenti in perpetuum valituro. Contrariis quibuscumque non obstantibus. Datum Romae ex Secria. eiusdem S. Congregationis, die 17 decembris 1902.

S. Card. CRETONI, *Praefectus*.

† FRANCISCUS, Archiep.us Amiden., *Secretarius*.

L. ✠ S.

17.

8 novembris 1927.

Conceditur ad decennium facultas promovendi Scholasticos nostros ad ordines minores statim post philosophiam. — Rescript. S. C. de Relig.

SACRA CONGREGATIO DE RELIGIOSIS.

BEATISSIME PATER,

Procurator Generalis Societatis Iesu ad pedes Sanctitatis Vestrae provolutus, positis peculiaribus circumstantiis in quibus Scholastici Societatis inveniuntur (tenentur enim, post completum philosophiae triennium et antequam studia theologica incipiant, magisterium in Collegiis vel Missionibus peragere), humiliter petit ut ipsi ad primam tonsuram et ad quatuor minores ordines admitti possint, post expletum philosophiae cursum.

Et Deus, etc.

EX AUDIENTIA SS.MI DIEI 8 NOVEMBRIS 1927.

SS.mus Dominus Noster Pius PP. XI, referente infrascripto Cardinali Praefecto Sacrae Congregationis Negotiis Religiosorum Sodalium praepositae, attentis peculiaribus rerum adiunctis, benigne tribuit Rev.mo Praeposito Generali S. I. facultatem admittendi ad tonsuram et ordines minores alumnos Societatis post expletum cursum philosophiae, ad decennium.

Contrariis quibuscumque non obstantibus.

Datum Romae, die, mense et anno ut supra.

C. Card. LAURENTI, *Praefectus*.

VINC. LA PUMA, *Secretarius*.

L. ✠ S.

II. — PRO PROVINCIIS, DOMIBUS, SODALIBUS.

18.

10 ianuarii 1927.

Summus Pontifex gratias agit ob stipem Sibi oblatam ab Aloisianis peregrinis ex Hispania. — Epist. Card. Secr. Stat.

AD P. EMMANUELEM M. VERGÉS

E PROVINCIA ARAGONIAE.

Dal Vaticano, 10 gennaio 1927.

REV.MO PADRE:

Sono lieto di comunicarle che il Santo Padre si è vivamente compiaciuto dell'offerta da Lei inviata, nella quale ha riscontrato una nuova testimonianza di quella devozione che le Congregazioni Mariane di Barcellona, Valenza e Saragozza nutrono per la Santa Sede.

In mezzo alle gravi cure dell'apostolico ministero, tanto più gradito riesce all'Augusto Pontefice il dono per il suo significato; poichè, mentre soccorre ai bisogni da cui è stretta la carità del Padre comune di tutti i fedeli, esprime insieme nobilissimi sentimenti di fedele e filiale pietà verso la Sua augusta Persona.

Nel ringraziare vivamente la P. V. ed i singoli oblatori, Sua Santità invoca su loro dal cielo copiose ricompense, ed invia a Lei e a quanti appartengono alle predette Congregazioni, la Benedizione Apostolica.

Con sensi di distinta e sincera stima, mi professo

della P. V. Rev.ma
aff.mo nel Signore
P. Card. GASPARRI.

19.

28 ianuarii 1927.

Festum BB. Ignatii de Azevedo et Sociorum pro Nostris in Brasilia degentibus ad ritum duplicem maiorem evehitur.

SOCIETATIS IESU.

Hodernus Rev.mus P. Procurator Generalis Societatis Iesu, ad Pedes SS.mi D.ni nostri Pii Papae XI provolutus, humiliter petiit, ut Festum BB. Ignatii de Azevedo et Sociorum Martyrum S. I. evehatur, pro Sodalibus Societatis Iesu in Brasilia degentibus, ad ritum duplicem maiorem, prouti fit a clero saeculari totius Brasiliae. Sacra porro Rituum Congregatio, vigore facultatum sibi specialiter ab Ipso SS.mo D.no nostro tributarum, benigne annuit pro gratia iuxta preces; servatis de cetero Rubricis.

Contrariis non obstantibus quibuscumque.

Die 28 ianuarii 1927.

L. ✠ S.

† A. Card. VICO, Ep. Portuen., *Praefectus*.

ANGELUS MARIANI, S. R. C. *Secretarius*.

20.

29 ianuarii 1927

Summus Pontifex auctori folioli « Être avec le Pape » gratulatur et benedicit. — Epist. Card. Secr. Stat.

AD REV.^{mum} P. WLODIMIRUM LEDÓCHOWSKI

PRAEPOSITUM GENERALEM SOCIETATIS IESU.

Dal Vaticano, 29 gennaio 1927.

REVERENDISSIMO PADRE:

Ho il piacere di far consapevole la P. V. Rev.ma che il Santo Padre ha letto il foglietto di propaganda « Être avec le Pape » e si è compiaciuto di cuore del sentimento che lo ha ispirato e della fede che lo pervade.

Sua Santità affida alla P. V. per il devoto autore l'espressione del Suo augusto gradimento e imparte al R. P. Paláu, meritato conforto nella sua apostolica attività, la Sua paterna speciale Benedizione.

Con sensi di distinta e sincera stima, godo ripetermi

della P. V. Rev.
aff.mo nel Signore
P. Card. GASPARRI.

21.

23 maii 1927.

Summus Pontifex Moderatori et Scriptoribus ephemeridis « Zeitschrift für Katholische Theologie » quinquagesimum ab ea edita annum gratulatur. — Epist. Card. Secr. Stat.

AD P. IOSEPHUM JUNGMAHN

E PROVINCIA AUSTRIAE
EPHEMERIDIS MODERATOREM.

Dal Vaticano, die 23 maii 1927.

REV. ME PATER:

Fasciculos ephemeridis, vestrorum lingua « Zeitschrift für Katholische Theologie » nuncupatae, quae quidem quinquaginta ante annos edi vulgarique coepta est, in totidem voluminibus collectos, Augustus Pontifex perlibenter excepit. De hisce vestris, per tam longum temporis spatium, in rem tam nobilem collatis laboribus, Sanctitas Sua magnopere gratulatur. Etenim, per istam ephemeridem, non solum catholicae veritati a veteribus recentioribusque erroribus defendendae, sed etiam theologiae ac philosophiae principiis ad Angelici Doctoris mentem explanandis assiduam dedistis operam, itemque de Ecclesiae historia, de Scriptura Sacra, de iuris disciplina in unoquoque ferme ephemeridis fasciculo erudite disserere consuevistis.

Iure igitur dici potest ephemeridem de sacrarum rerum studiis provehendis bene meruisse, eamque tum presbyteris tum viris ex civili coetu, qui haec eadem studia excolunt, plurimum utilitatis et commodi profecto attulisse.

Quae cum ita sint, Sanctitas Sua minime dubitat quin et in posterum ephemeris eadem ipsa bona, immo etiam maiora his quae usque adhuc attulit, vestrum omnium cura proferat, novaque in annos capiat incrementa.

His omnibus, dum de Sibi oblato munere Augustus Pontifex grates quam plurimas agit, in coelestium donorum auspiciis et in paternae voluntatis Suae testimonium tibi et iis qui ephemeridem scribunt leguntve Apostolicam Benedictionem peramanter impertit.

Ea qua par est observantia sum ac permaneo

Tibi
addictissimus
P. Card. GASPARRI.

22.

28 maii 1927.

Festa Aloisiana in Anglia celebrata Summus Pontifex vehementer gratulatur. — Epist. Card. Secr. Stat.

AD P. CYRILLUM MARTINDALE
E PROVINCIA ANGLIAE.

Dal Vaticano, die 28 maii 1927.

ADMODUM REV. DE PATER:

Libenti sane animo didicit Augustus Pontifex ex officiosis litteris abs te nuper datis, apud vos Christifideles, adolescentes praesertim ad millia bene multa, alterum exeuntem saeculum a decretis Aloisio Gonzaga et Stanislao Kostka sanctorum caelitum honoribus, cum piis ad Deum supplicationibus tum publicis in hanc rem concionibus habitis, saecularia huiusmodi sollemnia celebravisse.

Quae quidem sollemnia, cum cives ex omni ordine participaverint, non est dubium quin uberes salutis fructus afferant, idque potissimum et omnes, iuvenes praesertim, sanctissimam vitae rationem et angelicos Aloisii et Stanislai mores, pro viribus imitentur.

Quae ut effecta dentur magnopere exoptat Beatissimus Pater, qui caelestia vobis munera precatus, horum auspicem peculiarisque benevolentiae pignus Apostolicam Benedictionem amanter impertit.

Ego autem haec tibi referens, ea qua par est observantia me profiteor

Tibi
addictissimum
P. Card. GASPARRI.

23.

19 iunii 1927.

Commentario italico « Manresa » Summus Pontifex gratulatur et benedicit. — Epist. Card. Secr. Stat.

AD P. PETRUM C. MARTINI
E PROVINCIA TAURINENSI
COMMENTARII MODERATOREM.

Dal Vaticano, 19 giugno 1927.

REVERENDO PADRE,

L'Augusto Pontefice ha vivamente gradito l'omaggio dei fascicoli del Periodico *Manresa*, anno V, che la P. V. Gli ha testè umiliato in segno di devoto e filiale ossequio.

L'Augusto Pontefice, cui è noto il bene che il periodico compie in mezzo al Clero e al laicato, promovendo gli Esercizi spirituali conforme alle direttive di S. Ignazio, si rallegra con quanti s'adoprono alla compilazione e diffusione del periodico stesso, e mentre di cuore La ringrazia del dono, imparte, in auspicio di celesti favori, la Benedizione Apostolica, ai Redattori e lettori della benemerita rivista religiosa.

Con sensi di ben distinta stima,

di V. P. Rev.ma
aff.mo nel Signore
P. Card. GASPARRI.

24.

14 iulii 1927.

Fines reguntur inter Dioeceses Tuticorenssem et Trichinopolitanam in Indiis. — Litt. Apost. (I).

PIUS PP. XI.

Ad futuram rei memoriam. — Quae catholico nomini aeternaeque fidelium saluti bene prospere ac feliciter eveniant, quaeque rei sacrae procurationi melius gerendae conducant, potissimum in regionibus longo terrarum marisque tractu ab hoc religionis centro seiunctis, ea ut sollicito studio decernamus, Nos admonet supremi apostolatus officium quo in terris licet immerito divinitus fungimur. Iamvero per Apostolicas Litteras die xxii mensis iunii anno MDCCCXXIII, Piscatoris anulo obsignatas, per Nos erecta fuit in Orientalibus Indiis nova dioecesis, cui nomen fecimus de *Tuticorin*, eiusque limites iuxta litora a capite Comorin usque ad pagum *Muckur* perducti et continentem versus ad circiter decem milia passuum per totam regionem a *Paraveris* excultam protracti fuerunt, salvis magis specificis determinationibus, suprema Nostra auctoritate apostolica in posterum adprobandis (2). Porro cum nuper tam Episcopus Trichinopolitanus, quam ipse Tuticorinensis Antistes a Nobis enixis precibus petierint, ut iidem fines certiore modo determinarentur, hisque votis accedat amplissimum suffragium Delegati Apostolici Indiarum Orientalium, Nos optatis his annuendum ultro libenterque existimavimus. Collatis itaque consiliis cum venerabilibus fratribus Nostri Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalibus negotiis Propagandae Fidei praepositis, omnibusque rei momentis attente ac religiose perpensis,

(1) *Acta Ap. Sedis*, vol. XIX, (1927), pp. 402-404.

(2) V. supra, pag. 589.

ut in illis regionibus christianum nomen amplificetur, favente Deo, haec quae infrascripta sunt decernenda existimavimus. Nimirum motu proprio atque ex certa scientia et matura deliberatione Nostris, deque Apostolicae potestatis plenitudine, praesentium tenore volumus ac praecipimus ut dioecesis Tuticoricensis comprehendat tres administrativas divisiones, vulgo *taluks* dictas, nempe *Nanguneri*, *Tiruchendur*, *Srivaikundam*, et insuper territorium delimitatum ad Orientem a litore maris (*Gulf of Mannar*) a vico *Vadakur* in meridie ad vicum *Mukkur* in aquilone; ad Occidentem a linea, quae incipiat a vico *Sivalapperi* et teneat viam tendentem ad oppidum *Ottapidaram*, unde progrediatur per viam ferream *easthern road* transeuntem vicum *Passavandanai* ad *Ettiypapuram* usque. Sequatur exinde ipsa linea viam munitam (*trunk road*) usque ad superiorem limitem *Koilkatti* divisionis, cum qua indentificata, sive quacum coniuncta, procedat usque dum *Aruppukottei* divisionis inferiorem limitem contingat, quo cum limite identificetur sive coniungatur ad vicum *Appanur* usque, unde per viam ferream *easthern road* venientem a vico *Kamuti* usque ad *Mukkur*, descendat per *Appanur* et *Kadeladi*.

Hos Tuticorensis dioecesis fines esse volumus certos et definitos, decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces iugiter exstare ac permanere, suosque plenos atque integros effectus sortiri atque obtinere; illisque ad quos spectant, sive spectare poterunt, nunc et in posterum amplissime suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum, irritumque ex nunc et inane fieri si quidquam secus super his a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter attentari contigerit. Non obstantibus contrariis quibuscumque.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die XIV mensis iulii anno MDCCCXXVII, Pontificatus Nostri sexto.

P. Card. GASPARRI, *a Secretis Status*.

25.

20 iulii 1927.

Summus Pontifex laudat librum P. Titi Bottagisio de Papa Bonifacio VIII. — Epist. Card. Secr. Stat.

AD P. TITUM BOTTAGISIO
E PROVINCIA VENETA.

Dal Vaticano, 20 luglio 1927.

MOLTO REVERENDO PADRE,

Con particolare compiacimento si degnò il Santo Padre di accogliere l'omaggio del volume della P. V. Rev.ma in difesa di Bonifacio VIII contro un celebre commentatore di Dante, specialmente

per i sodi documenti e testimoni, da Lei con squisita diligenza raccolti ed illustrati, onde di quel gran Pontefice, sì calunniato dagli storici, si illumina ed esalta il sincero e forte animo nella custodia della dignità e del diritto della Sede Apostolica contro Filippo il Bello, e nella ristorazione della pace nella discorde Firenze. Dalle pagine del suo libro la sovrana e paterna immagine di Bonifacio VIII si ravviva di più pura luce, liberata com'è di quelle nebbie, onde l'esacerbato esule Poeta fiorentino, che pur ne venerava la dignità di Vicario di Gesù Cristo, n'ebbe offuscato il nome e l'opera, porgendo pretesto ad altri di più insistenti offese.

D'altro lato, questa sua erudita rivendicazione del vero, acquista a Lei meriti, non solo presso i difensori equanimi di quel Pontefice, ma ancora tra i più onesti espositori del poema dantesco, dove le invettive dell'ira sopravanza sempre la riverenza delle somme Chiavi.

Pertanto il Santo Padre di gran cuore Le imparte l'Apostolica Benedizione, che La conforti di sì degna fatica, impresa per amore della Sede di Pietro.

Da parte mia, mentre La ringrazio della copia favoritami, colgo volentieri l'occasione di professarmi con sensi di sincera e distinta stima

di V. P. Rev.ma
aff.mo nel Signore
P. Card. GASPARRI.

26.

31 Iulii 1927.

Summus Pontifex Moderatori ac Scriptoribus commentarii » Brotéria » vigesimum quintum ab eo inito annum gratulatur. — Epist. Card. Secr. Stat.

AD P. IOACHIMUM TAVARES

E PROV. LUSITANA

COMMENTARII MODERATOREM.

Dal Vaticano, 31 luglio 1927.

REV.MO PADRE,

Mi è gradito l'incarico di partecipare alla P. V. Rev.ma che il Santo Padre si è compiaciuto nell'apprendere il proposito di cotesta Rivista di voler celebrare quest'anno il XXV anniversario della sua pubblicazione.

La lieta ricorrenza infatti offre opportuna occasione di ricordare le benemerenze della illustre pubblicazione *Brotéria*, sorta in un periodo in cui era costume opporre lo sviluppo delle scienze naturali alle tradizioni di studio e di pensiero religioso, ha saputo, con la sua indiscutibile competenza scientifica, non solo farsi utilissimo strumento di volgarizzazione delle moderne indagini della zoologia, della botanica e delle altre discipline sperimentali, ma altresì procurare altissima testimonianza alla fede cattolica da cui il periodico è ispirato, ben mostrando come lungi dal contrastare il progresso degli studi, anche naturali, essa li possa promuovere e li possa seco associare nella mirabile armonia che ogni vero congiunge e conduce alla sua origine divina.

E le nuove serie di *Brotéria* che alle pubblicazioni scientifiche fan seguire consimili quaderni di carattere religioso e letterario, vengono a completare saggiamente un intiero disegno di divulgazione dottrinale, con tanto maggior vantaggio, quanto più è consentaneo a queste materie la illustrazione e la difesa dei principii cattolici e delle sacre discipline.

All'Augusto Pontefice sono note le dolorose vicissitudini che hanno travagliato la stampa del periodico, e son quindi tanto più care le in-desse e fortunate premure, spese per conservare a così bella rivista l'esistenza e per aggiungerle sviluppo e prosperità.

Egli quindi confida che questa anniversaria ricorrenza procurerà a *Brotéria* nuovo incremento, e che essa, continuando nella sua ardua opera sempre guidata dallo zelo del regno di Dio, sarà più che mai valido sostegno ed insigne decoro della Chiesa cattolica.

A conferma di questi sentimenti di benevolenza e di questi paterni voti Sua Santità invia di cuore ai Redattori e ai sostenitori della Rivista la Benedizione Apostolica.

Con sensi di distinta e sincera stima mi rafferma

di V. P. Rev.ma
aff.mo nel Signore
P. Card. GASPARRI.

27.

5 augusti 1927.

De erectione et regimine Pontificii Seminarii Maioris a Sacratissimo Corde Iesu Kulari in Sardinia. — Constit. Apost. (I).

PIUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

AD PERPETUAM REI MEMORIAM.

Nostrarum partem curarum praecipuam sibi vindicant ea Instituta, in quibus adolescentes clerici in spem Ecclesiae succrescunt. Nemo quippe est qui non experiendo compererit bonos laicorum mores studiaque christianarum virtutum adeo cohaerere cum sancta clericorum vita, ut alterum cum altero arctissimo vinculo devinciatur et ad bonum commune coniuret amice. Hinc perpetua Ecclesiae cura ut a sacerdotio arceantur indigni vel non satis idonei ministri; hinc assidua eiusdem sollicitudo ut qui probati vocatique a Deo sunt, ad tam grande munus ita comparentur ut bonitate, disciplina, scientia, ceteris prae luceant ac religioni et civitati perutilem navent operam.

Quapropter numquam non intermisimus sollicitudinis apostolicae ac pontificiae providentiae signa argumentaque pro re nata praebere. Vix enim ut Pontificatum auspicati sumus, Litteras Apostolicas ad dilectum filium Caietanum Sanctae Agathae S. R. C. Protodiaconum Cardinalem Bisleti, Praefectum Sacri Consilii Seminariis et Studiorum Universitatibus curandis, dedimus, in quibus, inter alia, Episcopos in partem sollicitudinis Nostrae vocabamus. Quam multi enim sunt qui moderatorum praeceptorumque inopia, vel fortunarum angustiis, vel alia de causa nequeunt adolescentes clericos, si quos habent maioribus studiis maturos, apud se curare, ut dignum est, instituendos? Iis igitur ut possent permagno sui muneris officio fungi opportune haec Apostolica Sedes opitulata est, conditis, maxime per Italiam, in singulare regionum commodum, Seminarii nonnullis, iisque praesidium doctorumque nobilitate florentibus, unde sacerdotes existerent ad omne opus bonum instructi, paratique se devovere totos Dei gloriae animarumque saluti. Nos equidem id instituti genus, in quo sapientia

(1) *Acta Ap. Sedis*, vol. XIX (1927), pp. 334-337. — Hoc Seminarium, quod Summus Pontifex Societatis commissum voluit, Provinciae Taurinensi concreditum est.

aeque ac munificentia decessorum Nostrorum Pii X et Benedicti XV spectata est, cum sartum et tectum conservare volumus, tum etiam, quantum est in Nobis, omni ope in maius provehere.

Cum igitur tam provida caritatis consilia volutaremus animo, Seminariorum conditio antiquissimae Sardiniae insulae Nobis obversata est, ac propensiore voluntate Nos sensimus ad eam inclinari ut beneficio Seminarii communis et regionalis, ut ceteros plerosque Italiae populos, ipsam ditaremus. Peculiares aderant causae, loci propriae, quae providum consilium maturarunt. Suasit igitur amor ut de novis exstruendis aedibus, Sardiniae clericis usibus ac utilitatibus destinatis, cogitaremus. De loco deliberantibus, maxime opportunus visus est qui Kúlaris, vulgo *Cáglieri*, appellatur.

Is enim et in media situs est insula et amoenissimus ac saluberimus est, nemoribus consitus, optimis lymphis irrigatus, ut vix aptior inveniri possit. Accedit quod locus est in tutela Virginis, quae sedem quodammodo ibi fixit in celebri sanctuario *Sanctae Mariae ad Nives* nuncupato. Sub oculis ergo tantae Matris, ipsiusque ductu, iuventus ista ad sacerdotium sancte informabitur. Quod ut fiat, inibi sumptu Nostro Seminarii aedes moliri iussimus, molitasque rebus omnibus necessariis instrui. Deo opitulante, fausto eventu omnia cesserunt, ac spem conceptam confirmarunt.

Sed aliud fuit quod animum Nostrum maxima delectatione affecit. Innuere volumus unanimem consensum et plausum quo Sardiniae Episcopi, de re edocti, inceptum exceperunt et prosecuti sunt. Quod testatum etiam voluerunt litteris communibus ad Nos datis, quae eo etiam nomine Nobis iucundissimae evaserunt, quod ea quae de instituti causis, fructibus qui sperantur, ac de ipso loco Nos cogitaveramus, ea ipsa esse quae Episcopi sentiebant, revelarunt: ipsimet etiam a Nobis conceptam fidem in Virgine, primaria cleri institutrice, confirmarunt: hoc autem magnopere delectamur ac prosperum ducimus. Quae omnia mirum quantum de toto hoc negotio bene auspicentur, praecipue quod hinc totius insulae populorum harmonia et prosperitas, ex uniformi cleri institutione, sibi merito ominentur.

Rebus igitur ita feliciter dispositis, nihil aliud superesse videtur nisi eiusdem Seminarii iuridica erectio et functio. Quod itaque in religiosae rei incrementum cedat et Ecclesiis Sardiniae benevertat, fundatum ad Kúlarim Seminarium Maius pro tota Sardinia insula, a Sacratissimo Corde Iesu appellandum, constituimus eidemque legitimi Collegii iura attribuimus. Hac tamen lege, ut aedes Seminarii, fundus qui aedibus adiacet, quaeque sive in fundo sive in aedibus sunt, in potestate Romani Pontificis sint perpetuoque maneant.

Seminarii autem aedes destinantur omnibus Sardiniae clericis philosophiae ac theologiae auditoribus: quorum quidem, nisi speciale suffragetur Apostolicae Sedis indultum, nemo poterit ad sacros Ordines promoveri, quin ibidem hisce vacaverit disciplinis.

Seminarium vero regatur auctoritate Apostolicae Sedis, quae per Sacram Congregationem de Seminariis et Studiorum Universitatibus, quae sibi visa fuerint, administrabit, iuxta statuta a canone 1357 § 4 Codicis iuris canonici.

Cum vero experientia Nobis compertum sit, inter alios Seminariorum Moderatores Sodales etiam Societatis Iesu tum in Europa tum in aliis orbis catholici regionibus in plerisque maioribus clericorum Seminariis hac ratione fundatis, iuventuti docendae ac educandae plurimum adlaborare, Deoque et Ecclesiae clero formando se probare, volumus ac decernimus ut hoc novum Seminarium eiusdem Societatis Sodalibus regendum ac moderandum tradatur ad leges quae in Seminariorum regimine atque administratione ex communi Ecclesiae iure, ex praescriptis Sacrae Congregationis de Seminariis et Studiorum Universitatibus, ex peculiaribus statutis pro ipso Seminario Kularitano a Nobis adprobatis, servandae sunt.

Demum ad dignitatem ipsius instituti augendam, tutandam, theologiae et philosophiae magistris, Rectore ac Moderatore studiorum praesidibus, facultatem facimus merentibus auditoribus conferendi gradus academicos, ad ea quae in hac eadem re statuta auctoritate Nostra sunt.

Hoc restat ut quotquot in maius Sardiniae Seminarium adlegentur studeant omnes oblatis a Deo beneficii magnitudinem pro merito aestimare, ac pietate, doctrina, ceteris omnibus virtutibus ita praestent, ut exspectationi desiderii Nostri ac suorum Episcoporum quam cumulatissime respondeant.

Quae denique hisce Litteris statuimus, decrevimus, indiximus, rata omnia firmaque permanere auctoritate Nostra volumus, iubemus: quibuscumque etiam speciali mentione dignis non obstantibus.

Datum Romae, apud Sanctum Petrum, anno Domini millesimo nongentesimo vigesimo septimo, die quinta mensis augusti in Festo Beatae Mariae Virginis ad Nives, Pontificatus Nostri anno sexto.

C. Card. BISLETI,
S. C. de Seminariis ac de Studiorum
Universitatibus Praefectus.

P. Card. GASPARRI,
a Secretis Status.

Loco ✠ Plumbi

JOSEPH WILPERT, Decanus Protonotariorum Apostolicorum.
DOMINICUS JORIO, Protonotarius Apostolicus.

28.

7 augusti 1927.

Templum B. M. V., quod Societas habet in oppido Starawies (Pol. Min.), Basilicae Minoris titulo insignitur. — Breve Apost. (1).

PIUS PP. XI.

Ad perpetuam rei memoriam. — Exstat intra fines dioecesis Premisliensis Latinorum, in oppido Starawies vulgo nuncupato, celeberrimum Sanctuarium, Deo Sacrum, in honorem Beatae Mariae Virginis Deiparae sideribus receptae, structurae nobilitate et molis amplitudine conspicuum, ac duabus turribus longe lateque prospicientibus munitum. Hac in aede miraculis inclyta, antiqua veneratione colitur Imago Virginis diademate aureo ab Apostolicae Sedis Legato Ludovico Jacobinio anno MDCCCLXXVII redimita; et alia quidem portigiosa Imago Indiarum Apostoli Divi Francisci Xaverii ibidem asservatur. Templum tribus constat navibus, et marmoreis aris ac tabulis affabre depictis renidet; simulque pretiosa supellectile ornatum, insignibus reliquiis Martyrum gaudet. Marianae quidem Societates fidelium numero et susceptorum operum utilitate praeclarae, hoc in templo canonice institutae consederunt, nec plura desiderantur itemque conspicua privilegia atque indulgentiae, quas Decessores Nostri Romani Pontifices largiti sunt caelestem Virginis opem implorantes; quotannis huc pia peregrinatione confluent fideles tam ex finitimis oppidis ac pagis, quam ex Polonia universa; et viri etiam insignes nobilitate, Sacrorum Antistites et Romana quidem Purpura ornati Principes, ipsum Sanctuarium persaepe celebrarunt. Societatis Iesu alumni hoc in Sanctuario divino cultui alacrem assiduamque navant operam, et continens templo Collegium Societatis ipsius reperitur in quo in spem Ecclesiae vocati iuvenes ad pietatis officia non minus quam ad humanas litteras et philosophicas disciplinas incumbunt. Haec animo repetentes, cum dilectus filius hodiernus Praepositus Provinciae Poloniae Minoris Societatis Iesu Nos enixis precibus flagitaverit, ut auspicata occasione quinquagesimi exeuntis feliciter anni, ex quo supradicta Imago Virginis sollemni ritu corona praecineta fuit, templum sive Sanctuarium Starawiense, quod memoravimus ad Basilicae Minoris dignitatem evehere dignemur, hasque preces cumulet Premisliensis Latinorum Episcopi suffragium amplissimum, Nos votis his annuendum ultro libenterque existima-

(1) *Acta Ap. Sedis*, vol. XX (1928), pag. 20.

vimus. Quae cum ita sint, audito Venerabili Fratре Nostro Antonio Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinali Vico, Episcopo Portuensi et Sanctae Rufinae, Sacrorum Rituum Congregationi Praefecto, omnibusque rei momentis sedulo studio perpensis, motu proprio atque ex certa scientia et matura deliberatione Nostris deque Apostolicae Nostrae potestatis plenitudine, praesentium vi, perpetuumque in modum templum sive Sanctuarium Deo dicatum in honorem Beatae Mariae Virginis in coelum Assumptae loci vulgo Starawies, dioecesis Premisliensis Latinorum in Polonia, titulo et honore BASILICAE MINORIS condecoramus cum omnibus privilegiis atque honorificentis quae Minoribus Basilicis de iure competunt. Haec largimur, decernentes praesentes Litteras, firmas, validas atque efficaces jugiter exstare ac permanere; suosque plenos atque integros effectus sortiri atque obtinere; illisque ad quos spectant, sive spectare poterunt, nunc et in posterum amplissime suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum; irritumque ex nunc et inane fieri; si secus quidquam, super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter attentari contigerit. Non obstantibus contrariis quibuscumque.

Datum Romae, apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die VII mensis Augusti anni MCMXXVII, Pontificatus Nostri sexto.

P. Card. GASPARRI, *a Secretis Status*.

29.

11 augusti 1927.

Festum S. Wenceslai Ducis ac Martyris pro Viceprovincia Cechoslovaca ad altiore ritum evehitur.

SOCIETATIS IESU.

S. Wenceslaus Martyr, Bohemorum dux, apud Rempublicam Cechoslovacam peculiari cultu et pietate celebratur. Nunc lege civili provisum est, ut eius natalis martyrio, sacer, inter memoriales dies computetur, in quibus cives prohibiti sunt a publicorum magistratuum et officiorum occupationibus necnon a scholis habendis. Quare R. Pater Praepositus Provinciae Cechoslovachiae Societatis Iesu, Sanctissimum Dominum nostrum Pium Papam XI enixis precibus exoravit, ut Festum S. Wenceslai Martyris, in ecclesiis et domibus eiusdem Societatis et Provinciae, in posterum peragatur sub ritu duplici minori. Sacra porro Rituum Congregatio, utendo facultatibus sibi specialiter ab ipso Sanctissimo Domino nostro tributis, benigne

annuit pro gratia iuxta preces, et Festum S. Wenceslai Martyris in posterum celebrari iussit sub ritu duplici minori die natalitia, servatis Rubricis. Contrariis non obstantibus quibuscumque.

Die 11 augusti 1927.

ANGELUS MARIANI, S. R. C. Secretarius.

PHILIPPUS DI FAVA, Substitutus.

L. ✠ S.

30.

6 septembris 1927.

RR. DD. Carolo Remigio Givelet, Vicario Apostolico de Fianarantsoa in insula Madecassensi, quinquagesimum Societatis annum agenti Summus Pontifex gratulatur. — Epist. Card. Secr. Stat.

AD RR. DD. CAROLUM R. GIVELET S. I.

EPISCOPUM TIT. GINDARENSEM

VICARIUM APOSTOLICUM DE FIANARANTSOA.

Dal Vaticano, le 6 septembre 1927.

MONSEIGNEUR,

Le Saint Père a appris avec plaisir que Votre Grandeur doit célébrer prochainement les Noces d'or de vie religieuse ainsi que le 25 de son apostolat en faveur des Missions.

Sa Sainteté vous félicite d'une si longue carrière dépensée pour la gloire de Dieu et, depuis vingt-ans, vouée à l'éducation chrétienne de la jeunesse et au salut des âmes infidèles, malgré les difficultés sans nombre d'un pareil ministère et en dépit d'un climat plus meurtrier parfois que les fatigues les plus accablantes.

Je suis heureux de faire parvenir à Votre Grandeur, à cette double occasion, ce témoignage de la bienveillance paternelle du Souverain Pontife, et de transmettre Sa spéciale Bénédiction pour Vous même, vos Missionnaires, vos étudiantes Séminaristes et vos fideles, comme gage des plus abondantes faveurs célestes pour le vénéré Jubilaire et pour tout son Vicariat.

Je profite avec empressement de l'occasion pour vous faire, Monseigneur, mes félicitations personnelles et vous donner l'assurance de mon entier dévouement en Jésus Christ.

P. Card. GASPARRI.

31.

17 septembris 1927.

Summus Pontifex auctori libri « Pour le Pape » gratulatur et benedicit.
— Epist. Card. Secr. Stat.,

AD P. ALBERTUM BESSIÈRES

E PROVINCIA TOLOSANA.

MON TRÈS RÉVÉREND PÈRE,

Je suis particulièrement heureux de vous dire la vive et bienveillante satisfaction du Souverain Pontife pour la brochure que vous avez publiée: « Pour le Pape ».

Sa Sainteté a relu avec joie les pages éloquentes de ces grands disparus, grands surtout non seulement parce qu'ils enseignaient la soumission, mais parce que leur génie ne les empêchait pas de s'incliner et d'obéir avec amour.

Le Souverain Pontife vous remercie de cœur de cet hommage et vous félicite d'avoir fait un recueil de ces pages si opportunes, si nécessaires de nos jours; et, aimant à croire que les paroles de Bossuet: « Tremblez à l'ombre même de la division » ouvrent les yeux à tous les égarés sur les douloureuses conséquences qui suivent toujours l'aveuglement et l'obstination volontaires, Sa Sainteté vous envoie, comme gage de sa très paternelle bienveillance, une toute spéciale Bénédiction Apostolique.

En vous exprimant aussi toute ma gratitude personnelle pour l'exemplaire que vous m'avez destiné, je saisis l'occasion pour vous redire, mon Très Révérend Père, l'assurance de mes sentiments dévoués en Notre-Seigneur.

P. Card. GASPARRI.

32.

8 octobris 1927.

Festum S. Bonifacii Episcopi et Martyris pro omnibus domibus Societatis in Germania sitis ad ritum duplicem II classis evehitur. — S. Rit. Congr.

SOCIETATIS IESU.

Quum in omnibus Germaniae Dioecesibus festum S. Bonifacii sub ritu saltem II classis celebretur, et cum nunc, Deo favente, etiam Societas Iesu publicas ecclesias in Germania habere possit, aequum vi-

detur ut festum tam solemne in tota Natione cum eadem sollemnitate in ecclesiis Societatis recolatur. Idcirco P. Procurator Generalis Societatis Iesu, a SS.mo D.no nostro Pio Papa XI humiliter petiit ut in ecclesiis et domibus Societatis Iesu in Natione Germanica sitis, festum S. Bonifacii Episcopi et Martyris, primi Germaniae Apostoli, celebrari possit sub ritu duplicis II classis. Sacra porro Rituum Congregatio, vigore facultatum sibi specialiter ab Ipso SS.mo D.no nostro tributarum, benigne annuit pro gratia iuxta preces. Servatis Rubricis aliisque servandis. Contrariis non obstantibus quibuscumque.

Die 8 octobris 1927.

L. ✠ S.

PHILIPPUS DI FAVA, *Substitutus*.
HENRICUS DANTE, *Subst. Adiut.*

33.

12 novembris 1927

Summus Pontifex gratulatur et benedicit auctori libri « Le Christ dans la Banlieue ». — Epist. Card. Secr. Stat.

AD P. PETRUM LHANDÉ

E PROV. TOLOSANA

PARISIIS COMMORANTEM.

Dal Vaticano, le 12 novembre 1927.

TRÈS RÉVÉREND PÈRE,

Le Souverain Pontife a vivement agréé le don de l'intéressant volume *Le Christ dans la Banlieue* dont vous Lui avez fait un filial hommage.

En vous remerciant de cette preuve de vénération filiale Sa Sainteté Se réjouit, avec de vives actions de grâces au ciel, des consolants progrès de ces missions à l'intérieur, et, comme gage de Sa paternelle bienveillance, vous envoie une toute spéciale Bénédiction Apostolique.

En vous remerciant de l'exemplaire que vous avez bien voulu me destiner, je vous prie, mon Rév. Père, d'agréer l'assurance de mon religieux dévouement.

P. Card. GASPARRI.

34.

18 novembris 1927.

Conceditur pro Provinciis Galliae translatio festi B. Petri Fabri in diem 11 augusti. — S. Rit. Congr.

SOCIETATIS IESU

PROVINCiarUM GALLIAE.

Praepositi Provinciales Provinciarum Galliae Societatis Iesu a Sanctissimo Domino nostro Pio Papa XI humillime petierunt ut in posterum liceat in domibus et ecclesiis Societatis Iesu Festum B. Petri Fabri ad diem undecimam augusti, quae est dies libera, perpetuo transferre, quemadmodum concessum fuit dioecesibus Sabaudiae. Quum vero Festum B. Petri Fabri in Calendario Societatis Iesu diei nonae augusti affigatur, et hac ipsa die in tota Gallia, etiam a Regularibus nunc Festum S. Ioannis Baptistae Vianney celebretur, expediens videtur Festum B. Petri Fabri, qui in plerisque Galliae locis valde colitur, ad diem undecimam augusti transferendum esse ad fovendam populi pietatem, sub ritu duplici minori, cum Officio et Missa propriis et approbatis. Et Sacra Rituum Congregatio, vigore facultatum sibi specialiter ab ipso Sanctissimo Domino nostro tributarum, attentis expositis et Rev.mi P. Procuratoris Generalis Societatis Iesu commendationis officio, benigne in omnibus annuit pro gratia iuxta petita, servatis Rubricis ac Decretis.

Contrariis non obstantibus quibuscumque.

Die 18 novembris 1927.

† A. Card. VICO, Ep. Portuen., *Praefectus*.

L. ✠ S.

ANGELUS MARIANI, S. R. C. *Secretarius*.

35.

23 novembris 1927.

Conceditur pro Provinciis Galliae altior ritus in festo S. Ioannis Francisci Regis. — S. Rit. Congr.

SOCIETATIS IESU

PROVINCiarUM GALLIAE.

RR. PP. Praepositi Provinciales Provinciarum Galliae Societatis Iesu Sanctissimo Domino nostro Pio Papae XI humillime exposuerunt quod S. Ioannes Franciscus Regis unicus est Sanctus Societatis [*ex Gallia*] et Patronus praecipuus tum Residentiarum Societatis in tota Assistentia, tum Patrum operariorum per pagos et vicos excurrentium. Insuper in Gallia devotio erga hunc Sanctum ita

diffusa est ut quotannis plus quam centum millia peregrinantium ad eius sepulcrum accedant, quibus permagni interest eius festum celebrare. Quum vero persaepe accidat ut propter aliorum testorum occurrentiam simplificandum sit vel etiam omittendum eius festum, iidem Oratores suppliciter expostularunt ut, quemadmodum fiebat ante ultimam Kalendarii renovationem, festum S. Ioannis Francisci Regis ad ritum duplicis secundae classis elevetur. Sanctitas porro Sua his votis et precibus a Rev.mo P. Procuratore Generali Societatis Iesu commendatis et ab E.mo et Rev.mo Domino Antonio Vico Episcopo Portuen. et S. Rufinae Sacrae Rituum Congregationi Praefecto relatis benigne annuens, Festum S. Ioannis Francisci Regis Confessoris ad ritum duplicem secundae classis elevare dignata est pro Provinciis Galliae Societatis Iesu, servatis Rubricis. Contrariis non obstantibus quibuscumque.

Die 23 novembris 1927.

L. ✠ S.

† A. Card. VICO, Ep. Portuen., *Praefectus*.

ANGELUS MARIANI, S. R. C. *Secretarius*.

36.

19 decembris 1927

Summus Pontifex in Consistorio secreto nuntiat Cardinalem Ludovicum Billot S. I. sacra se purpura abdicasse. — Allocut. Pontif. (1).

AD EMINENTISSIMOS PATRES CARDINALES.

...Aliam praeterea iacturam, eamque haud ita levem, tum fecit amplissimus Ordo vester, cum sacra se Purpura abdicavit eminentissimus ille vir, Ludovicus Billot, qui, idcirco, unde ad vos venerat, eo religiosam repetiturus vitam reversus est, ad gloriosam, dicimus, praeclareque de Ecclesia Sancta Dei meritam, Societatem Iesu. Quas vero ille, cum manu ad Nos sua scripsit ut excelsae dignitatis dimittendae sibi veniam faceremus, attulit abdicationis causas, adeo Nobis visae sunt generosae ac spirituales, adeoque gravibus in adiunctis propositae, ut, re diu multumque vel inter orandum perpensa, officio consentaneum Nostro duxerimus, abdicationem eiusmodi ratam habere et ad effectum perducere; in quo navarunt operam Nobis suam Cardinalis a publicis Ecclesiae negotiis et Praepositus Generalis eiusdem Societatis, opportunas ad perpetuam rei memoriam conficiendo, de expresso mandato Nostro, litteras, quas cum perlegissemus et probavissemus, die XXI mensis septembris hoc anno datas sigilloque obsignatas Nostro, Cardinalis et Praepositus sua ipsi manu subscripsere...

(1) *Acta Ap. Sedis*, vol. XIX (1927), pag. 438.

ACTA PRAEPOSITI GENERALIS

ACTA PRAEPOSITI GENERALIS

I. — PRO SOCIETATE.

37.

22 ianuarii 1927.

Nuntiatur mors et indicuntur suffragia pro P. Hermannno Walmesley, olim Angliae Assistente.

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTI.

Hac nocte, paulo ante horam I, post brevem morbum, sanctissimis Sacramentis rite munitus, piissime in Domino quievit R. P. Hermannus Walmesley, olim Angliae Assistens, aetatis anno 77, Societatis 60.

Optima cum satisfactione Collegium Stonyhurstanum diu gubernavit, suae Provinciae Angliae Consultor. In Missionem Zambesianam deinde missus, Collegio Grahamspolitano octo annos praefuit. P. Iacobo Hayes vita functo, eius loco die 16 iulii anni 1907 Angliae Assistens ad normam Instituti suffectus est, quo in munere a Congregatione Generali XXVI anno 1915 est confirmatus. Societatis bonique communis amantissimus, magna cum fidelitate, quamdiu vires permiserunt, officio suo functus est. Anno demum 1923, Congregatione Generali XXVII iam coacta, ob senium et virium infirmitatem humillimis precibus rogavit ut sibi munus suum deponere liceret, quod Congregatio concedendum duxit. Sed Pater Generalis, intimum ipsius deside-

rium Romae moriendi interpretatus, eum in Curia nostra retinere voluit, quod quidem optimus Pater pro magno beneficio habuit. Omnibus ingenuo quodam animi candore carissimus, omnibus etiam ob religiosissimam Regularum observantiam aedificationi semper fuit. Externis quoque, anglica praesertim lingua utentibus, utilissimus exstitit, iisque bene multis a confessionibus erat.

Quod igitur iam pridem more receptum et a Congregatione IX decreto 21° firmatum, Congregatio XXVII iterum edixit (Coll. Decr. n. 290, 7°), id R. V. indicendum curet: nimirum ut singuli Sacerdotes pro eius anima in Assistentia quidem Angliae (excepta Provincia Belgica) et in Assistentia Americae tria sacra faciant, in reliquis autem Provinciis unum; ii vero qui sacerdotes non sunt totidem Missas, communionem et coronas offerant.

Commendo me SS. SS.

Romae, die 22 ianuarii 1927.

R.^{ae} V.^{ae}

Servus in Xto.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI

Praep. Gen. Soc. Iesu.

38.

2 februarii 1927.

Missio Philippina a Provincia Aragoniae separatur et Provinciae Marylandiae Neo Eboracensi adscribitur.

DECRETUM.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI

PRAEPOSITUS GENERALIS SOCIETATIS IESU.

Iam inde ab anno 1921, quo Missionem Bombayensem a Provincia Germaniae disiunctam Provinciae Aragoniae commisimus, mens et consilium erat Philippinam Missionem a Provincia Aragoniae seiungere et Provinciae Marylandiae-Neo Eboracensi committere.

Aliquod tamen tempus hoc nostrum consilium exsequi distulimus, donec socii Provinciae Marylandiae-Neo Eboracensis Philippinam Missionem magna saltem ex parte occupassent. Quod cum ab his alacriter peractum sit, advenisse tempus arbitramur, quo antiquum illud nostrum consilium ad exitum perducatur.

Quare, accuratis informationibus ab iis ad quos pertinebat acceptis, et re diu diligenterque perpensa, Patribus quoque Assistantibus in consilium adhibitis iisque uno ore assentientibus, post assiduas ad Deum preces, muneris nostri auctoritate utentes, ea quae sequuntur, in nomine Domini decernere statuimus:

1. Missio Philippina cum omnibus Collegiis, Domibus et Stationibus, quae in eius territorio nunc sunt, die 17 aprilis huius anni, Resurrectioni D. N. I. Ch. sacro, a Provincia Aragoniae separetur et Provinciae Marylandiae-Neo Eboracensi accenseatur, huiusque Praepositus plenam in eam habeat iurisdictionem qua hactenus Praepositus Provinciae Aragoniae potiebatur.

2. Missioni Philippinae ac proinde Provinciae Marylandiae-Neo Eboracensi adscribantur socii omnes qui intra Missionis territorium nati sunt; socii vero ex Provinciis Aragoniae et Novae Angliae, qui in illa Missione nunc laborant, eidem applicati censeantur, ita ut solum Praeposito Generali approbante inde amoveri possint.

3. Si quae orta fuerint in casibus particularibus dubia, Praepositi Generalis erit disceptationem dirimere.

4. Hoc decretum Dominicae Resurrectionis die, in domibus Provinciarum Aragoniae, Marylandiae-Neo Eboracensis, Novae Angliae et ipsius Missionis Philippinae ad mensam legatur.

Datum Romae, die festo Purificationis B. M. V., 2 februarii 1927.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI
Praep. Gen. Soc. Iesu.

L. ✠ S.

IOSEPHUS DEMAUX-LAGRANGE
Secr. Soc. Iesu.

39.

5 februarii 1927.

Mittuntur paradigmata de « Statu temporali triennali ».

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTI.

Mitto R.^{ae} V.^{ae} paradigmata pro « Statu temporali triennali domorum » et pro « Statu temporali triennali Arcarum Provinciae (Missionis) », de quibus conficiendis dictum est in Instructione adnexa litteris Patris Nostri diei 8 decembris 1926 de Congregatione Procuratorum indicenda (1).

Cum Missiones saepe res temporales suarum arcarum, saltem ex parte, in ipsa Provincia sive a Provinciae Procuratore sive a peculiari suo Procuratore administrandas relinquant, ideoque haud facile nobis sit determinare a quibus conficiendi sint « Status » ad Missiones pertinentes, etiam folia quae sive ad arcas Missionum sive ad earum domos spectant ad Rm. Vm. transmittito, cuius erit ea tradere iis quorum interest.

Commendo me ss. SS.

R.^{ae} V.^{ae}

Servus in Xto.

IOSEPHUS DEMAUX-LAGRANGE

Secr. Soc. Iesu.

40

7 februarii 1927.

Epistola Pontificia gratulatoria de peregrinationibus Aloisianis mittitur (2).

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTI.

Quantopere Summus Pontifex gavisus sit quod tot iuvenes undique Romam venerint ad festa Aloisiana celebranda, non semel illis diebus clare ostendit, maxime vero cum eos omnes

(1) *Acta Rom.*, vol. V, 1926, pag. 543.

(2) V. supra, pp. 606-608.

coram Se benignissime exceptit, ut ipsi qui tunc aderant in patriam reversi certo certius retulerunt. Aliquos insuper adolescentium manipulos etiam ex nostris Collegiis ad privatum quoque colloquium peculiaribus de causis admissos, paternae benevolentiae significationibus cumulavit, eorumque munuscula gratissima habuit.

Verum haec omnia Beatissimo Patri non ea visa sunt, quae Ipsius animum erga carissimos filios et erga Societatem satis patefacere, et nuper ad me dari iussit epistolam, cuius exemplar cum latina interpretatione ad R.^m V.^m transmittit, ut cum Patribus et alumnis qui Romanam peregrinationem fecerunt, immo cum Nostris omnibus, amantissimi Patris sensus communicandos curet. Eximium enim hoc Christi Vicarii erga nos benevolentiae testimonium animum nobis adiiciet ad opera vocationis nostrae maiore in dies cum zelo amplectenda, et paterna Eius benedictio ampliora in nos divinae gratiae auxilia conciliabit.

Spero equidem, ut Beatissimo Patri gratias agens testatus sum, hoc Romanum iter altius in peregrinorum animos inesse amore et pietatem erga Sanctam Sedem et sanctam Matrem Ecclesiam.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 7 februarii 1927.

R.^{ae} V.^{ae}

Servus in Xto.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI

Praep. Gen. Soc. Iesu.

41.

24 februarii 1927.

De facultate audiendi Novitiorum confessiones eorum Magistris iterum concessa.

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P.XTI.

In privato colloquio mihi a Summo Pontifice die 13 huius mensis benignissime concesso, re antea coram Deo diligenter excussa et sanctis Sacrificiis ad id saepius oblatis, Sanctitati

Suae humiliter exposui petitionem undique ex omnibus fere Provinciis nec semel factam, ut Novitiorum Magister, non sit quidem solus ordinarius Confessarius, sicut antiquo Ecclesiae iure praescriptum erat, sed tamen suorum Novitiorum confessiones etiam habitualiter, nonobstante canone 891, licite excipere valeat, quippe qui verus sit eorum Magister et Pater Spiritualis nec suffragium deliberativum, quemadmodum in aliis Ordinibus bene multis, apud nos habeat in Novitiis ad prima religionis vota admittendis, quamquam et iure nostro et iure communi (can. 563) de singulis Novitiis relationem dare et iudicium suum proferre debet.

Beatissimus Pater, pro Sua erga Societatem nostram benevolentia re mature perpensa imploratam gratiam ultro et libenter indulsit; quapropter deinceps Novitiorum Magistri suorum Novitiorum Confessarii etiam ordinarii esse poterunt, servato tamen praescripto canonis 566 § 2, 1°: ut, praeter Magistrum, alter vel plures pro Novitiorum numero ordinarii Confessarii nominentur.

Sicubi vero Magister Novitiorum etiam Superioris munere fungatur, suam vim retinet canon 518 § 2, quo Superiores religiosi vetantur, ne suorum subditorum confessiones « sine gravi causa per modum habitus » audiant.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 24 februarii 1927.

R.^{ae} V.^{ae}

Servus in Xto.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI
Praep. Gen. Soc. Iesu.

42.

27 februarii 1927.

Mittitur libellus « Lettere di S. Luigi » et petitur ut, si quae sint aliae, quaerantur et indicentur.

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTI.

Mox accipiet R. V. exemplar cuiusdam libri nuper, curante P. Henrico Rosa, editi, cui titulus « *Lettere ed altri scritti di S. Luigi Gonzaga d. C. d. G.* ».

Quandoquidem maximi momenti est ad genuinam Sancti Aloisii indolem vindicandam ut eius scripta et maxime eius epistolae innotescant et vulgentur, R.^m V.^m nomine Patris Nostri rogo ut istum librum perito cuidam Patri tradat, qui diligenter videat num alia scripta Aloisiana, editori forte ignota ideoque nunc ab ipso praetermissa, addi possint et ubinam inveniri queant eidem editori (R. P. Enrico Rosa, via di Ripetta 246, Roma 9) indicare velit.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 27 februarii 1927.

R.^{ae} V.^{ae}

Servus in Xto.

IOSEPHUS DEMAUX-LAGRANGE

Secr. Soc. Iesu.

43.

2 aprilis 1927.

Normae servandae in distribuendis per domos exemplaribus documentorum, quae identidem Roma ad Provincias mittuntur.

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTI.

Accipiet deinceps R. V. maiorem exemplarium numerum litterarum communium Patris Nostri aliorumque id genus documentorum quae a Curia nostra identidem mittuntur; vidimus enim ex catalogis numerum iampridem determinatum vix sufficere posse ut omnibus Nostris, etiam iis qui in parvis domibus et Stationibus degunt, innotescant quae a Patre Nostro aut praescribuntur aut commendantur aut communicantur.

Velit R. V. haec exemplaria tali ratione deinceps distribuere, ut singula vel minima Nostrorum domicilia singula saltem exemplaria habeant nullumque ex iis domiciliis praetemitatur; suum praeterea R. V. habeat exemplar et alterum in archivo Provinciae vel Missionis servetur.

Quod si etiam plura desiderentur exemplaria, id R. V. mihi indicare ne gravetur, qui providere sedulo curabo.

De *Actis Romanis* vero et *Memorabilibus* S. I. per domos distribuendis peculiares habentur normae, quae a tergo tegumenti in proximo quoque fasciculo *Actorum Romanorum* (1926) reperiuntur (1); eas velit R. V. considerare, praesertim numerum 7, et si quid addendum sit, mihi significare ne omittat.

Commendo me ss. SS.

Romae, 2 aprilis 1927.

R.^{ae} V.^{ae}

Servus in Xto.

IOSEPHUS DEMAUX-LAGRANGE

Secr. Soc. Iesu.

NORMAE SERVANDAE IN DISTRIBUTUENDIS PER DOMOS EXEMPLARIBUS

ACT. ROM. ET MEMORAB. S. I.

1. Curiae Provinciali destinantur 4 exemplaria *Act. Rom.* et totidem *Memorab.* (P. Provinciali, P. Socio, Procuratori Prov., tabulario Prov.).

2. Superiori Missionis destinantur 2 exemplaria *Act. Rom.* et totidem *Memorab.* (Superiori Miss., tabulario Missionis).

3. In Domibus Probationis et Collegiis NN.: Rector, Instructor Tertiae Prob., Magister Nov. accipiunt suum quisque volumen *Act. Rom.* et *Memorab.* et praeterea unum utriusque publicationis exemplar destinatur singulis communitatibus in eadem quidem domo degentibus, sed inter se separatis, v. g. Patribus, PP. Tertiae Prob., Theologis, Philosophis, Iunioribus, Novitiis. Quodsi communitas Patrum aut Theologorum numerum 20 excedit, alterum adiicitur exemplar utriusque libelli; Patribus vero Tertiae Probationis *quinis* (secundum numerum medium quo in domo Probationis adesse solent) unum exemplar *Act. Rom.* et *Memorab.* destinatur.

4. In Collegiis externorum: unum exemplar utriusque publicationis Rectori et unum unicuique communitati Patrum et Scholasticorum (si hi a Patribus separatam vitae rationem habent) desti-

(1) Opportunum visum est hic quoque easdem *Normas* transcribere, quas proinde huic epistolae subnectimus.

natur. Quodsi numerus Patrum 20 excedit, alterum exemplar adiungitur.

5. In Domibus Professis et Residentiis maioribus, et Superior et communitas utriusque publicationis unum exemplar accipit. Communitati vero, si 20 excedit, alterum exemplar adiungitur.

6. Ad Residentias minores unum exemplar utriusque publicationis mittitur.

7. Cum porro in Provinciis dispersis non pauci Patres singuli vel bini vivere cogantur, eorum Superiores considerent, quot exemplaria necessaria sint et ad quem mittenda, ut illi rerum nostrarum notiam secure et celeriter accipiant neve tamen exemplarium numerus aequo plus augeri debeat.

Idem valet pro parvis Stationibus binorum vel trinorum Patrum in Missionibus et in Provinciis quibusdam quae parochiarum curam habent.

44.

8 aprilis 1927.

De legendis ad mensam « Responsis Praepositi Generalis » quae in Actis Romanis referuntur.

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTI.

Cum mox ad omnes Societatis domos mittenda sint *Acta Romana* anni 1926, velit R. V. opportuna ratione localibus Superioribus in mentem revocare ea « Responsa Praepositi Generalis » quae, ad normam Decretorum proximae Congregationis Generalis (1), iam inde ab anno 1924 in *Actis Romanis*, utpote Instituti declarationes universae Societati propositae, in peculiarem classem coadunantur, omnes Provincias obligare, ideoque ut ea omnibus innotescant sedulo curandum esse.

Quamquam igitur per solam eorum in *Acta Romana* insertionem iure promulgata haberi debent, omnino convenire videtur, ut huiusmodi Responsa, cum primum afferuntur, ad

(1) Coll. Decr. n. 10; Epit. n. 18 § 1.

mensam legantur. Quod si nondum lecta sint talia Responsa annorum 1924 et 1925, nunc ea quoque hac etiam ratione cum Nostreis communicentur.

Commendo me ss. SS.

Romae, 8 aprilis 1927.

R.^{ae} V.^{ae}

Servus in Xto.

IOSEPHUS DEMAUX-LAGRANGE

Secr. Soc. Iesu.

45.

25 aprilis 1927.

Subdelegatur Provinciarum Praepositis ac Missionum Superioribus potestas concedendi sacerdotibus saecularibus facultatem benedicendi aquam S. Francisci Xaverii.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTI.

Mitto R.^{ae} V.^{ae} rescriptum Sacrae Rituum Congregationis (1), quo facultas benedicendi aquam S. Francisci Xaverii, anno superiore nobis concessa (2), cum externis quoque sacerdotibus id petentibus, quemadmodum pro aqua S. P. Ignatii iamdiu permissum est, communicari potest.

Quoniam autem mihi datur potestas subdelegandi, omnibus Provinciarum Praepositis et Missionum, Superioribus concedo ut, pro sua quisque Provincia aut Missione, quibusvis Sacerdotibus idoneis singillatim petentibus, facultatem faciant benedicendi, de consensu proprii Ordinarii, aquam S. Francisci Xaverii secundum formulam a S. Rituum Congregatione approbatam. Quae facultas tamen non verbo tenus sed scriptis litteris dari debet eodem fere modo quo pro aqua S. P. Ignatii fieri solet (3).

Commendo me ss. SS.

Romae, die 25 aprilis 1927.

R.^{ae} V.^{ae}

Servus in Xto.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI

Praep. Gen. Soc. Iesu.

(1) V. supra, pp. 611 sq.

(2) *Acta Rom.*, vol. V, 1926, pp. 409, 532.

(3) *Acta Rom.*, vol. III, 1919, pag. 16.

46.

13 maii 1927.

*Nuntiatur mors et indicuntur suffragia pro P. Eduardo Fine,
Galliae olim Assistente.*

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTI.

Hoc ipso die, B. Roberto Bellarmino sacro, telegrammate Lugduno ad me misso, certior factus sum de inopinata et, ut videtur, repentina morte R. P. Eduardi Fine, olim Galliae Assistantis, aetatis anno 80, Societatis 62.

Virtute ac doctrina optime instructus, iuventuti primum probis moribus bonisque artibus informandae in sua Lugdunensi Provincia diu addictus est; duo deinde Collegia ac Nostrorum Seminarium plures annos rexit; toti demum Provinciae ab anno 1895 ad 1900 magna cum omnium satisfactione praefuit, donec P. Francisco Grandidier e vivis sublato, eius loco die 18 aprilis 1900 Galliae Assistens ad normam Instituti suffectus est. A Congregationibus Generalibus XXV et XXVI in eodem munere confirmatus, addito quoque ab anno 1914 Admonitoris Generalis officio, viginti tres annos vivum religiosae perfectionis exemplar in Curia nostra degit, omnibus carissimus et quibusvis caritatis officiis exhibendis semper paratissimus. Quanti ab A. R. P. Francisco Xav. Wernz fieret, vel ex hoc colligi potuit, quod eum Vicarium Generalem, anno 1914, nominatum reliquerit. Societatis amantissimus, eius Instituto diligenter studebat, ut ex notissimo commentario, quod edidit, facile apparet. Anno 1923, statim post Congregationem Generalem XXVII, a qua ob senium enixis precibus obtinuerat ut sibi munera sua deponere liceret, in Provinciam suam reversus, magna cum simplicitate Praeposito Provinciali ad quaevis vel humillima domestica ministeria sese obtulit. Rebus spiritualibus in Collegio Lugdunensi praefectus, hos ultimos vitae suae annos, tabernaculi sui depositionem serenus expectans, piissime transegit.

Quod igitur iam pridem more receptum et a Congregatione IX decreto 21° firmatum, Congregatio XXVII iterum edixit (Coll. Decr. n. 290, 7°), id R. V. indicendum curet: nimirum ut singuli Sacerdotes pro eius anima in Assistentia quidem Galliae tria Sacra faciant, in reliqua autem Societate unum; ii vero qui sacerdotes non sunt totidem Missas, Communiones et coronas offerant.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 13 maii 1927.

R.^{ae} V.^{ae}

Servus in Xto.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI

Praep. Gen. Soc. Iesu.

47.

15 maii 1927.

Mittuntur Missa et Officium de novis BB. MM. Parisiensibus cum Instructione S. R. C. pro eorumdem sollemnibus.

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P.XTI.

Cum R. V. communico Sacrae Rituum Congregationis decreta, quibus approbantur Missae et Officia de novis Beatis anno proximo a benignissimo Deo Societati nostrae concessis; curet autem R. V. ut ea Kalendarii redactori aliisque quorum intersit tempestive innotescant, et per domos distribuantur Missarum et Officiorum exemplaria quae hisce diebus hinc ad Provincias mittuntur (1).

Magno sane gaudio erit omnibus Societatis filiis quod Sancta Sedes, praeter duos Eucharistiae Martyres Albenacenses die 7 februarii recolendos, etiam viginti tres e Beatis Martyribus Parisiensibus mense septembri anno 1792 necatis, quippe quos Societatis sodales diu fuisse constet, inter nostros Beatos Martyres adnumerare (ut in decreto aperte dicitur) et peculiare

(1) V. supra, pp. 590-606.

eorum festum singulis annis agere nobis indulserit. Purpuratum igitur nostrorum Martyrum agmen, tot claris nominibus auctum, novos nobis addat animos validioresque vires, ut et nos Duci ac Regi nostro unice vivere exoptemus et testes eius fieri usque ad ultimum terrae.

De his quoque Beatis triduanæ supplicationes in nostris ecclesiis, ut mos est, peragi poterunt intra annum ab eorum beatificatione, id est usque ad diem 17 proximi mensis octobris, secundum Instructionem a Sacra Rituum Congregatione anno 1925 iterum editam, quæ infra transcribitur.

Sicubi vero huiusmodi festivæ supplicationes post diem 17 octobris transferendæ videantur, id quidem sine peculiari licentia fieri nequit, sed, si ad nos recurratur, talis permissio facile a Sacra Congregatione obtinebitur.

Commendo me ss. SS.

Romæ, die 15 maii 1927.

R^{ae}. V^{ae}.

Servus in Xto.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI

Praep. Gen. Soc. Iesu.

INSTRUCTIO

SACRORUM RITUUM CONGREGATIONIS

Super privilegiis quæ in triduo vel octiduo solemniter celebrando intra annum a Beatificatione vel Canonizatione per Rescriptum Sacrae Rituum Congregationis a Summo Pontifice concedi solent.

(Cfr. Decr. Authent. C. S. Rit., append. II., n. 4394).

I. In solemnibus, sive triduanis sive octiduanis, quæ in honorem alicuius Sancti vel Beati celebrari permittuntur, Missæ omnes de ipsa festivitate ob peculiarem celebritatem dicantur cum *Gloria* et *Credo*, et cum Evangelio S. Ioannis in fine, nisi legendum sit aliud Evangelium iuxta Rubricas.

II. Missa sollemnis seu cantata, ubi altera Missa de Officio currenti celebretur, dicatur cum unica Oratione; secus fiant tantummodo Commemorationes de Duplici secundæ classis et omnes aliae quæ

in Duplicibus primae classis permittuntur. Missae vero lectae dicantur cum omnibus Commemorationibus occurrentibus, sed Orationibus de tempore et Collectis exclusis. Quoad Praefationem servantur Rubricae Missalis et Decreta.

III. Missam cantatam impediunt tantum Duplicia primae classis, eiusdemque classis Dominicae, nec non Feriae, Vigiliae et Octavae privilegiatae quae praefata Duplicia excludant. Missas vero lectas impediunt etiam Duplicia secundae classis et eiusdem classis Dominicae, nec non Feriae, Vigiliae atque Octavae quae eiusmodi Duplicia primae et secundae classis item excludant. In his autem casibus impediendi, Missae dicendae sunt de occurrente Festo, vel Dominica, aliisve diebus ut supra privilegiatis, prouti ritus diei postulat, cum Commemoratione de Sancto vel Beato, et quidem sub unica conclusione cum prima Oratione. Haec tamen Commemoratio omittatur, si occurrat Duplex primae classis Domini primum universalis Ecclesiae, praeterquam Feriae II et III Paschatis et Pentecostes, in quibus ea permittitur.

IV. In Ecclesiis ubi adest onus celebrandi Missam quamlibet conventualem, eiusmodi Missa nunquam omittenda erit.

V. Si Pontificalia Missarum de Sancto vel Beato ad thronum fiant, haud Tertia canenda erit, Episcopo paramenta sumente, sed Hora Nona: quae tamen Hora de ipso Sancto vel Beato semper erit, eaque, ad implendam divini Officii obligationem, substitui non poterit Horae Nonae de die currenti.

VI. Quamvis Missae omnes, vel privatae tantum, impediri possint, semper nihilominus secundas Vesperas de Sancto vel Beato sollemniores facere licebit absque ulla Commemoratione; quae Vesperae tamen de novo Sancto vel Beato pro satisfactione inservire non poterunt.

VII. Aliae functiones ecclesiasticae, praeter recensitas, de Ordinarii consensu, semper habere locum poterunt, uti Homilia inter Missarum sollemnia, vel vespere Oratio panegyrica, analogae in honorem Sancti vel Beati fundendae preces, et maxime sollemnis cum Venerabili Benedictio. Postremo vero tridui vel octidui die Hymnus *Te Deum*, cum Versiculis *Benedicamus Patrem...*, *Benedictus es...*, *Domine exaudi...*, *Dominus vobiscum...*, et oratione *Deus, cuius misericordiae...*, cum sua conclusione, nunquam omittetur ante *Tantum ergo...*, et orationem de Ss.mo Sacramento.

VIII. Ad venerationem autem et pietatem in novensiles Sanctos vel Beatos impensius fovendam, Sanctitas Sua, thesauros Ecclesiae aperiens, omnibus et singulis utriusque sexus Christifidelibus qui,

vere poenitentes, confessi ac Sacra Synaxi refecti, ecclesias vel oratoria publica, in quibus praedicta triduana vel octiduana solemnna peragentur, visitaverint, ibique iuxta mentem eiusdem Sanctitatis Suae per aliquod temporis spatium pias ad Deum preces fuderint, indulgentiam plenariam in forma Ecclesiae consueta, semel lucranda, applicabilem quoque animabus igne piaculari detentis benigne concedit: iis vero qui corde saltem contrito, durante tempore enunciato, ipsa ecclesias vel oratoria publica inviserint, atque in eis uti supra oraverint, indulgentiam partialem centum dierum semel unoquoque die acquirendam, applicabilem pari modo animabus in purgatorio existentibus, indulget.

Ex Secretaria Sacrorum Rituum Congregationis.

Die 25 martii 1925.

48.

16 maii 1927.

De Missionibus Sinensibus deque cruenta morte PP. Henrici Dugout et Candidi Vanara.

AD UNIVERSAM SOCIETATEM.

REVERENDI PATRES FRATRESQUE IN XTO. CARISSIMI:
P. XTI.

Missiones nostrae Sinenses, nunc temporis, discrimen adeo grave patiuntur earumque florentissimis operibus tot tantaque imminent pericula, ut Nostrorum omnium precibus dilectissimos Fratres in mediis fluctibus laborantes enixe commendandos esse duxerim.

Quo autem impensius hoc fraternae caritatis auxilium praestetis, brevem illorum periculorum discriminumque conspectum ob vestros oculos ponere velim, qualem ex ephemeridibus, epistolis privatis aliisque documentis eruere potuimus, quamquam huiusmodi nuntii confusa et intercepta ratione ad nos perveniunt nec facile est totum rerum curriculum ex ordine repetere multoque minus rerum rationes et momenta et damna iam nunc pensare.

Nota ac velut character recentium perturbationum in Sinis hic est: cum in aliis praecedentium annorum civilibus conflic-

tationibus Missionariorum exiguis fortunis saepe parcerent, in praesentiarum contra, milites exercitus Cantonensis, quocumque pertranseunt, primum quod aggrediuntur est Missionum scholas, domicilia, templaque ipsa occupare; istorum militum adventui generatim praemittitur ingens propagatio antichristiana, quae characterem omnino seditiosum (*bolscevicum* appellant) praesefert. Itaque rerum summa potiti, isti propagatores populare regimen proclamant, edicentes Missionariorum bona ad populum pertinere: tum vulgus quidquid pretium quodcumque habet expilare aggreditur; bonis vero Missionis immobilibus scriptiuncula imponitur, qua edicuntur « Domus populi » vel « Tribunal populi ». Quoniam vero Missionarii ab auctoritate militari vilipenduntur, consequitur etiam ut a paganis spernantur: christiani autem conterriti coguntur abdita quaerere. Quaedam facta subiiciemus, ex quibus rerum conditio melius patefiet.

Patrum Lusitanorum Missio in Shiu-hing, aliquot abhinc mensibus, ex Cantonensi subversione multa pertulerat, videbaturque iam tandem pace gavisura; cum ecce exercitus australes magnis itineribus in septentrionem contendunt. Ipsis per eam Missionem erat transeundum: passa est ergo eorum incursionem. Devenerunt deinde, extra ipsorum fines, in Anhwei, quae, prima nostrarum Missionum in his finibus, eorum invasionem subiit, indeque in Wuhu. Residentia RR. DD. Vincentii Huarte S. I., Vicarii Apostolici de Wuhu, facta est statio generalis ducis totius exercitus, et, clauso templo, religiosum ministerium quodcumque impeditum est. Attamen ducis praesentia domum ac templum ab expilatione servavit, et cum cetera exterorum aedificia in urbe incenderentur, Patres nominatim salvi expeiebantur, nullusque ausus est quid amplius ulterius moliri.

In reliqua hac PP. Hispanorum Missione (Prov. Castell. et Legion.) maior stetit difficultas. Nam in plerisque templis militum turmas imagines sacras lacerare, aras perfringere, *Viae Crucis* stationes subvertere, et, inter commilitonum plausus, Sanctorum statuis caput amputare non puduit. In aede Ho-li-ki miles altare ascendit et tabernaculo insidens populum peroravit: in aede Kwang-teh a militibus et iuvenibus studiosis conventus (*meeting* dicunt) habiti sunt, in ipsoque altari imago Sun-yatsen collocata est: in Né-zié, statuis ab aris deturbatis, profanatis,

fractis, in profluentem proiectis, concionem seditiosam in ipso templo habuerunt. Saepe Patres qui tempestive non aufugerant male vexati sunt.

In Sou-song, dux quidam in ipso Patris Missionarii cubiculo sedem suam ponit, dum ipse Pater cum Fratre Coadiutore in proximo conclavi obserantur: quos inde egredi volentes iniuriis afficiunt, barbam vellunt, mortem minitantur. Ope tandem catechistae fratribusque eius potuerunt fuga salutem petere.

In Yun-tsao, die 15 martii, alius dux australis exercitus cum suis apud P. Aemilianum Cabiedes deversatus est. Pro salutatione sclopetum brevissimum (vulgo *revolver*) in Patrem explosit: hic feliciter ictum effugere potuit. Omnis cura posita ut homo ad rationem rediret; pecuniae summam requirebat triginta millibus *dollariorum* aequivalentem. Pater adiutus est a Fr. Blasio Buruaga; ambo qua par erat caritate et aequanimitate hominem a vulnere, quod aliquibus diebus ante acceperat, curaverunt, et quandam pecuniae summam obtulerunt. Sed ille cum cerneret hanc longe minorem esse quam petierat, sclopetum hac vice explosit in Fratrem Buruaga, cui brachium et ventrem sauciavit. Tum exivit dicens se unum e duobus exteris occidisse. Post haec turba domum ac templum intravit, ut portas, fenestras, pavimentaue ipsa auferret. Quidquid invenerunt, quanticumque illud erat, abstulerunt, ne subselliis quidem sacrae mensae parcentes.

Sunt haec pauca ex multis: sufficiunt ea tamen ut propria facies istorum eventuum noscatur et pericula quae nostris Missionibus imminere introspectantur.

Sed Nankinensi Missioni (Prov. Franc.), die 24 martii, ex duorum Missionariorum nece summa calamitas contigit. De Nanking urbe capta R. P. Eugenius Beaucé, Missionis Superior, nuper relationem misit, cuius excerptum gallicum una cum his litteris vobiscum communicatur: (1) hic tantum summam afferentur quae ad Residentiam et Collegium « Ricci » spectant.

Hora circiter sexta matutina milites, illata vi, Residentiae ianuas recluserunt. PP. Iosephus Verdier et Augustus Bureau verberati, dum pluries ipsis praedones mortem minantur, di-

(1) V. *Memorabilia S. I.*, vol. III, fasc. 1, pag. 24-29.

reptioni domus, duarumque scholarum cum locis dependentibus assistere coguntur: milites quidquid asportare non poterant plebeculae divendebant: nihil, praeter muros, reliquerunt. Patribus prospere contigit ut apud christianam familiam latitarent ac die postero navem gallicam conscenderent, quae Shanghai eos deduxit.

Dum Residentia ea ratione depopulatur, longe graviora et acerbiora Collegium « Ricci » premebant. Sub horam nonam Patribus ientantibus nuntiatur milites iam Collegium ingredi. P. Candidus Vanara vix egressus missili glande interimitur. P. Henricus Dugout rumore attractus, cubiculo egrediens, ut conspectus est et ipse statim eodem modo prosternitur, et, nullo opitulante, nullo commiserante, mortis agonem ad horam usque tertiam post meridiem protraxit, nec qui vulneratis assistunt (*service d'ambulance*), etsi admoniti, adesse voluerunt. Fr. Coad. Andreas Tcheng eodem illo criminoso die potuit ad Collegium se conferre; invenit in medio pavimento corpus Patris Vanara, cuius pectus sanguis foedabat. Militibus ianuas Collegii custodientibus, nihil aliud Frater potuit praestare. Die postero plebecula, ingrediens et egrediens, quidquid milites reliquerant, secum auferebat. Tunc etiam Fratri licuit in conignationem superiorem ascendere, ubi corpus Patris Dugout, et ipsum in medio pavimento, repperit. At tertio tantum die Christiani duorum Patrum corpora sepulturae mandare potuerunt.

Hi duo Missionarii tanquam victimae oblati sunt. Epistolae Patris Vanara ad familiam clare revelant hoc mortis genus ipsum praesensisse et se in holocaustum multo ante Deo obtulisse. Nos divinae Providentiae consiliis benedicimus Deumque rogamus ut suorum Missionariorum vitam pro Sinensium aeterna salute acceptet. Unam hebdomadam antequam haec fierent, Pater Vanara ad quemdam Shanghai degentem haec scripserat: « Gratias iam nunc de precibus quas fundere pro nobis curabis, cum in ephemeridibus leges Nankin esse captam ».

Die 22 martii post meridiem Shanghai quoque in potestatem Cantonensium venit. Universitas iam pridie claudenda fuit. Mediis in periculis, Communitates maiori discrimini obiectae in territorium omnium nationum (*Concession internationale*) po-

tuerunt reparare: sic factum est ut solum minas graviorum et ulteriorum malorum expertae sint.

Novae hae res quae quotidie accidunt in Sinis indicium futurorum eventuum introspectanti portendunt. Coniicere enim omnino licet, cum Cantonensium extrema et vehementior factio rerum summa potita fuerit ac dominatum assecuta, nostrorum Missionariorum ministerium difficillimum fore, docere impossibile, obstantibus iniquis conditionibus quas alibi impositas novimus, quibus nos obtemperare nefas est, insuper (et hoc gravius) omnes possessiones in aperto periculo versabuntur, cum manifeste isti perturbatores dictitent: velle se e Missionariis eripere bona quae hi possident. Si res ita se habet, ruina Missionum in ianuis est.

Tristia quae hucusque narrando prosecuti sumus, laetis etiam quibusdam omnino non carent. In primis, non obstante terrore, quem exercitus invadentes christianis incutiunt, Patres nostri hos saepissime heroice paratos reppererunt. Saepe saepius christiani, non sine suo discrimine, domos aperuerunt ut Missionarios periculo eriperent, adolescentuli excubias egerunt, ut de militum adventu nuntiarent, catechistae et simplices fideles per pluviam, per noctem, per paludes sese duces exhibuerunt, ut Patres ab insectationibus liberarent. Ne inter ipsos quidem invasores defuit quandoque aliquod pietatis exemplum: ita v. gr. dux quidam australis exercitus, ad quendam Patrem nostrum Sinensem, in familia christiana delitescentem, militem misit ut rationem occursus militum evadendi eum edoceret.

Aliud accidit quod non parum animos solatur et ostendit religionem catholicam unam esse quae Sinis pacem afferat. Cum scilicet odium quorundam in externos et in catholicos magis effervesceret, ephemerides autem exterae illos diris omnibus devoverent, primi Antistites Sinenses Shanghai feliciter appellebant. Tantummodo referam de RR. DD. Simone Tsu S. I. Vicario Apostolico de Haimen. Is in Collegio Zi-ka-wei, die 13 martii, iucunde exceptus est: ibidem ritu pontificali celebravit. Mensae, quae subsecuta est, non tantum turba exalumnorum et praestantiores catholici cives, Sinenses hi quidem omnes, assiderunt; verum etiam Galliae, Belgii, Italiae, Hispaniae, Lusitaniae viri consules, catholicis regionis permixti, ade-

rant, ut suam observantiam erga Sinensem episcopum, quem Summus Pontifex ipse consecravit, certificarentur.

Hic eventus praemonstrare videtur quid in Sinis futurum sperari possit, quando pax et tranquillitas plene restituta fuerit.

Sinarum Missiones quaerunt a me preces totius Societatis ad roborandos Missionariorum animos mediis in fluctibus quibus iactantur. Has ego petitiones vobis transmittit; praeterea desidero ut in nostris ecclesiis, in Congregationibus, in Collegiis, contentur Nostri ob omnium oculos, praecipue vero iuventutis, collocare pericula quae Missionibus Sinensibus impendent, ut omnes, nullo excepto, suis sacrificiis ac precibus eisdem subsidio veniant.

Vestris ss. SS. et orationibus me enixe commendo.

Romae, die 16 maii 1927.

Vestrum omnium

Servus in Xto.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI

Praep. Gen. Soc. Iesu.

49.

31 maii 1927.

Instructio mittitur pro Procuratoribus et Relatoribus mox Romam venturis.

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTI.

R^{ac.} V^{ac.} mitto aliquot exemplaria Instructionis, quam pro Procuratoribus et Relatoribus Romam mox venturis faciendam duxi, eamque rogo ut singula exemplaria Procuratori et Relatoribus tradere velit.

Cum autem, ut ipsarum Constitutionum praescripto satisfiat, omnino exigatur ut Procuratores idoneum tempus habeant ad agendum cum Patre Generali, ex altera vero parte numerus eorum haud parum auctus sit (erunt enim 34) et plerique eorum, Congregatione vix habita, ab Urbe discedere exoptent, necesse est ut Patres, qui reditum in Provinciam maturare debeant,

aliquibus diebus ante Congregationem, sed non ante diem 20 septembris, Romam veniant. Velint igitur singuli Procuratores de die sui in Urbem adventus Patrem Secretarium tempestive certiores facere, ut dies pro colloquio cum P. Generali cuique assignetur.

Cum Relatoribus vero singulis aget P. Secretarius de opportuniore eorum Romae commoratione, quae non necessario cum ipsa Procuratorum Congregatione in eosdem dies incidere debet, ut in Responso adiecto declaratur (1).

Commendo me ss. SS.

Romae, die 31 maii 1927.

R.^{ae} V.^{ae}

Servus in Xto.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI

Praep. Gen. Soc. Iesu.

INSTRUCTIO

PRO PROCURATORIBUS A PROVINCIIS ROMAM MITTENDIS.

1. Oportet in primis ut Procuratores *magni faciant hanc sui muneris partem*, qua Praeposito Generali informationem de rebus quas ex suis Provinciis attulerint dare debent. Quod quidem tanti momenti est, ut S. P. Ignatius in Constitutionibus ob id solum praescripserit mittendum esse «saltem unum ex singulis Provinciis tertio quoque anno, et ex Indiis quarto... ad certiores multis de rebus faciendum Praepositum Generalem» (P. VIII c. 2 B.), quamquam nondum cogitabatur de vera Congregatione Procuratorum a Congregatione Generali II (decr. 19) demum inducta.

2. *Ad has informationes parandas* Procuratores non debent quasi inquisitionem aliquam in Provincia instituere vel ratione muneris sui per domos Provinciae excurrere (Form. Congr. Prov. n. 89, 19), sed satis habeant sedulo colligere ea quae ipsi animadverterint vel quae ab aliis audierint, sive tempore Congregationis Provincialis sive post, aut quae ad se per litteras afferantur; hanc enim unam ob causam eorum litterarum commercium a cuiusvis, praeter Generalis, censura immunis est

(1) V. infra, pag. 738.

toto hoc tempore; quod privilegium, ex concordii PP. Assistentium sententia, etiam ad omnes Relatores extenditur. Haec autem omnia ita collecta coram Deo attente perpendat Procurator, et maiorem Dei gloriam bonumque Provinciae et Societatis unice intendens, atque perfecta indifferentia munitus (Form. C. Proc. n. 33), curet ad certa capita reducere, et breve quoddam commentarium conficere (Form. C. Proc. n. 32), cui addere ne omittat indicem quo uno veluti conspectu totius rei summa percipiatur.

3. Ad *negotia* quod attinet Procuratoribus commissa ut ea cum P. Generali peculiari ratione pertractent, ante omnia prae oculis habeant ne ea sint quae ordinaria administratione peragi possint; talia enim melius ipse Provincialis vel Superiores locales vel subditi per litteras exponent. Item ne proponantur dubia particularia de Instituto quae a quovis perito solvi possint, sed solum ea quae maiorem difficultatem praebeant aut quae generalem quandam directionem exigant, ne tempus minoribus rebus insumatur gravioribus potius impendendum. Et haec quoque negotia in unum commentarium, sicut de relatione status Provinciae dictum est, redigantur indice instructum.

4. Cum primum Procuratores Romam advenerint utrumque commentarium Patri Secretario tradant, praeter res soli Generali forte reservandas, quae separatis pagellis ipsi Generali afferendae erunt. Sciant porro ad omnia quae sive ad negotia sive ad dubia de interpretatione Instituti referuntur et alicuius sunt momenti, opportuno tempore in scriptis suum datum iri responsum.

5. Quae in Formula Congregationis Provincialis (n. 89, 2° et 3°) de negotiis saecularibus non suscipiendis et de ratione iter faciendi commendantur, omnes Procuratores diligenter servent ut bonum Christi odorem ubique diffundant; memores se suae quemque Provinciae personam agere eiusque famam secum ferre.

Quae de Procuratoribus hic dicuntur, etiam Viceprovinciarum et Missionum Relatores, qui hac occasione Romam venturi sunt, sibi dicta existiment.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI

Romae, die 31 maii 1927.

Praep. Gen. Soc. Iesu.

50.

31 maii 1927.

Normae quaedam traduntur pro Relatoribus Missionum mox Romam venturis.

AD COMPLURES PROVINCiarUM PRAEPOSITOS.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTI.

Cum, ex mandato Patris Nostri, singulis Missionum Relatoribus indicare debeam quo tempore Romam veniant, cumque plerique eorum iam nunc e sua Missione exierint Congregationem Provinciam adituri, R.^m V.^m rogo ut istius Provinciae Missionum Relatores, si qui sint, monere velit ut ad Romanum iter quam primum, postquam cum R. V. egerint, se disponant; nam, si fieri potest, ante finem mensis iulii cum Patre Nostro acturi vocabuntur. Interim suas relationes et negotia, ad normam Instructionis, quae nunc mittitur, parare curent, meque certiore faciant quodnam tempus opportunius ipsis sit, ut directe iis designare possim diem quo Patrem Nostrum adire debeant.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 31 maii 1927.

R.^{ae} V.^{ae}

Servus in Xto.

IOSEPHUS DEMAUX-LAGRANGE

Secr. Soc. Iesu.

51.

12 iunii 1927.

De biennio in Instituto Orientali ab aliquibus e Nostris frequentando.

AD OMNES PROVINCiarUM PRAEPOSITOS.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTI.

R.^m V.^m non latet quam vehementer exoptet Summus Pontifex ut unio Ecclesiae Orientalis cum una veraque Christi Ecclesia Catholica ab omnibus impense foveatur. Optatissimam

hanc unionem, praeter alia, multum iuvare poterunt sacra de rebus orientalibus studia magis magisque promovenda. Ad hunc finem, ut R. V. bene novit, Sancta Sedes Pontificium Institutum Orientale ante aliquot annos in Urbe condidit, ad quod frequentandum non modo ipsi Orientales, sed peculiari quadam ratione Latini enixe invitantur; nec ii soli qui Missionibus Orientalibus destinandi sint, aut qui ex Superiorum mandato ad haec studia se totos applicare debeant, sed etiam alii viri bono talento praediti, qui ita formati pleniorum in dies huiusmodi rerum cognitionem in Ecclesia Latina diffundere possint.

Iam vero, cum ex aliis Religiosorum Familiis non pauci huic Sanctae Sedis invitationi et desiderio fecerint satis, ex nostra Societate pro dolor vix unus ulterve quotannis illas scholas frequentare consuevit; quod quidem, praesertim proximis hisce annis ex quo Pontificium illud Institutum nobis commissum est, admirationem quandam parit.

Velit igitur R. V. secum et cum Consultoribus considerare num proximo anno aliquis e suis iunioribus Sacerdotibus ad hoc biennium mitti possit, et, si talem invenerit, magna cum animi liberalitate ad tam sanctum finem illum applicare ne omittat.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 12 iunii 1927.

R.^{ae} V.^{ae}

Servus in Xto.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI

Praep. Gen. Soc. Iesu.

52.

14 iunii 1927.

*Instructio de commercio litterarum Praepositorum Provincialium
cum Praeposito Generali.*

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTI.

R. V. non ignorat quanti faciat S. P. Ignatius «litterarum ultro citroque missarum inter inferiores et Superiores frequens commercium» (1); quod inter praecipua media ad animorum unionem in Societate obtinendam ipse adnumerat. Ad Generalem autem quod attinet, idem S. Parens Noster ei commendat ut iubeat «crebro sibi rationem reddi eorum, quae in Provinciis omnibus geruntur» (2); immo ipsemet iam tum frequentiam huius litterarum commercii inter Provinciales et Generalem diserte assignavit, id est singulis hebdomadis aut saltem singulis mensibus (3).

Quod Sancti Conditoris praescriptum, quantum pro temporum locorumque varietate fieri potuit, semper in Societate sancte servatum est, ut antiqua documenta testantur. Legitimam vero huius legis interpretationem nostris temporibus pressius accommodatam exhibent Epitome (nn. 858, 859, § 1, 865) et libellus «Practica quaedam ad Formulam scribendi» (n. 7).

Has Ordinationes perpendant velim Provinciales et de statu cuiusque Provinciae quam fidelissime ad normam illius libelli, me singulis mensibus edocere ne omittant. Non desunt sane qui iam nunc id praestent, iisque plurimas ex animo gratias ago; sed quidam ex Provinciarum Praepositis hoc erga Generalem officio satis se functos esse opinantur cum ei breves quasdam dederint litteras de facultatibus peculiaribus pe-

(1) *Const.*, P. VIII c. 1 n. 9.

(2) *Const.*, P. IX c. 6, A.

(3) *Cfr. Const.* P. VIII c. 1, L.

tendis, de dimissionibus, de admissionibus ad gradum, de nominandis Superioribus, de debitis, de aedificiorum delineationibus approbandis aliisque id genus ordinariae administrationis negotiis, quae aut iure communi aut ex nostro Instituto Praepositi Generalis auctoritati omnino subiici debent: haec quidem necessaria sunt, sed verum Provinciae statum non ostendunt. Neque ad maiorem notitiam comparandam multum iuvant ieiuni illi visitationum elenchi, quos a quibusdam Praepositis paene vacuos recipio.

Si his contenti essemus, « formalismus » quendam, ut ita dicam, induceremus, a mente S. Patris longe alienum, qui vult ut Generalis « omnia perspecta habeat, ut in omnibus rebus melius possit, quae ad gloriam divinam pertinent, providere » (1).

Hae vero menstruae relationes non forma « burocratica » (sit venia verbo), sed simplici quodam stilo conficiantur: praecipuos mensis eventus enarrent, de operibus Provinciae et domibus si quid peculiare occurrat breviter dicant, et reliqua omnia tangant, quae statum Provinciae eiusque prosperitatem vel necessitates et Nostrorum laborum fructus Praeposito Generali ante oculos ponere possint. Non enim totae esse debent hae litterae in iis describendis quae emendatione indigent, sed etiam bona opera describant, quae, cum Dei gratia, in Provinciis fiunt, ne in posterum mihi idem contingat, quod non semel accidit, ut ab externis aut publicis ephemeridibus primum bonos huiusmodi nuntios audiam, quos equidem a meis filiis, ut par est, prius accipere debueram.

Et ne putet R. V. me novo eoque gravi labore Provinciarum Praepositos onerare velle: nihil aliud urgeo quam id quod ex officio mihi curandum est, ut praescripta Instituti ad mentem S. P. Ignatii accurate servantur, quae experientia teste sine Societatis damno negligi nequeunt. Ceterum ipse libellus « Practica quaedam ad Formulam scribendi » diserte dicit: « Provinciales minime iubentur de omnibus rebus ipsi per se relationem conficere; sed poterunt eam perito alicui Patri confiendam committere, ut quando agitur de peculiari aliquo ministerio, quaestione, difficultate, eamque recognitam et ap-

(1) *Const.*, P. IX c. 6 n. 3.

probatam Romam mittere » (n. 7). Notetur etiam quod ibidem dicitur, ut statum Provinciae « singulis mensibus *per partes*, plenius vero circa finem anni, absoluta domorum visitatione, describant ». Quod ita intelligendum est, ut non semper de singulis domibus et operibus Provinciae scribendum sit, sed pro opportunitate et rerum adiunctis modo de his modo de illis, et semel saltem in anno de statu totius Provinciae plenius referatur.

In his relationibus ad P. Generalem mittendis velint Provinciales nomina indicare eorum de quibus sermo est, sive agitur de iis qui peculiari ratione in aliquo deficient, sive de iis qui aliquod insigne opus pro Dei gloria et bono Societatis patraverint vel non ordinariis donis seu talentis ornati sint. Patet enim Generalem non sufficientem notitiam de iis habere posse, si dicatur solum: « *Unus e Nostris* eminet in praedicatione verbi divini » vel « *Quatuor Scholastici* habent talentum valde supra mediocritatem » vel similia.

Commendo quoque ut Praepositi Provinciales data occasione referre velint, num ii ad quos pertinebat exsequenda curaverint, quae a Generali statuta fuerant.

Alterum quod R.^{ae} V.^{ae} vehementer commendo hoc est, ut magna cum discretione litteris a me datis utatur: nisi enim sive ex natura rei sive ex aperta mea declaratione aliud evidenter appareat, sciat se privatas Praepositi Generalis litteras sibi reservare debere pro sua directione, nec eas cum subditis esse communicandas; multoque minus eas ne ex parte quidem typis imprimi posse, sine explicita Generalis licentia.

Peculiari vero ratione cavendum est ne animadversiones de Nostris, quas forte Generalis ad Provincialem mittendas esse putaverit, tamquam a Generali acceptae ullo modo enuntietur, neve admonitiones ipsius Generalis nomine fiant nisi id Praepositus diserte iniunxerit. Nam hae animadversiones aut admonitiones non ultimum Generalis iudicium continent, sed secundum relata referuntur; et ideo Provincialis est examinare, num quid falsi aut exaggerati iis subsit, et Generalem hac de re certiore facere. Quod si relata vera reperiantur, cum monitionem directe a Generali accipere profecto durum

sit, per Provincialem prius, nulla Generalis mentione facta, monendi sunt subditi, neve ad monitionem Generalis recurratur nisi quando, sive ob rerum gravitatem sive ob alias causas peculiares, ipse Generalis id aperte praescribat.

Etiam quando agitur de promovendis ad gradum, quos ipsum promotionis vel dilationis decretum dicit esse monendos, intelligant Provinciales monitiones non Generalis nomine esse faciendas. Qua occasione in memoriam R.^{ae} V.^{ae} revocare velim huiusmodi monitiones esse admonitiones paternas, subditorum praesertim bonum intendentes; quod quidem evidens est, si monendi sint qui ad ultima vota statim admittuntur: non enim in Societatem intimius reciperentur, nisi eos satis dignos haberemus. Sed ii quoque qui a gradu aliquamdiu differuntur, exceptis gravioribus casibus, vere paterno modo tractandi sunt, ut in ipsa dilatione remedium potius quam poenam cernant et animo erigantur ad optatam emendationem totis viribus obtinendam.

Tertium denique addo, quod hic alienum non est, siquidem ad mutuam cum Generali communicationem et ipsum refertur.

Cum nunc frequentius accadat, ut Provinciales aliique Superiores aut subditi, sive ob gravia negotia a me vocati sive aliis de causis impetrata licentia, Romam veniant, eos equidem libentissime excipio. Et sane haec colloquia multum prodesse possunt ad Societatis gubernationem. Attamen, ut labori non necessario et tempori utrinque parcat, velint qui Romam veniunt haec prae oculis habere:

1) Omnia et singula cum Generali tractanda bene parata deferant, et claritati simul ac brevitati studeant; ut plurimum conveniet breve quoddam commentarium rerum tractandarum conficere, illudque P. Generali aliquot dies ante colloquium tradere.

2) Sciant se Romam vocatos esse aut venire non quidem ad negotia quaecumque hic ordinanda vel tractanda, neque ad facultates vel dispensationes ordinarias impetrandas aut ad particularia de Instituto dubia solvenda, quae a quovis perito solvi possint; sed potissimum huc veniunt, ut vel aliquem casum graviolem et difficiliorem, qui in scriptis vix plene declarari

possit, exponant, vel de rebus universalioribus cum Generali agant, eiusque consilia expetant et generalem quandam directionem accipiant.

3) Ad omnia, quae sive ad negotia sive ad dubia de interpretatione Instituti referuntur et alicuius sunt momenti, semper etiam in scriptis responsum dabitur. — Ad subditos autem quod spectat, sciant Superiores et praesertim Provinciales nullam facultatem pro foro externo Patribus me adeuntibus concessam validam esse, nisi etiam scripto a me confirmata fuerit.

4) In referendis iis quae P. Generali in privato colloquio dixerit omnes sint discreti et accurati; patet enim non omnia pro omnibus dicta esse et praeterea sensum verborum omnino mutari posse si ex contextu avellantur.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 14 iunii 1927.

R.^{ae} V.^{ae}

Servus in Xto.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI

Praep. Gen. Soc. Iesu.

53.

14 iunii 1927.

De externa forma litterarum ex officio.

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTI.

Instructioni a Patre Nostro nuper datae de litterarum commercio Praepositorum Provincialium cum Praeposito Generali, liceat mihi aliquid addere quod ad externam litterarum formam spectat. Cum huiusmodi litterae et documenta adiecta ea plerumque sint, quae in archivio asservari debeant, magni momenti est ut charta sit solida nec perlucida, atramentum vero indelebile et characteres perspicui, qui facile legi possint.

Minime improbatur, ut dicitur numero 3 libelli « Practica quaedam ad formulam scribendi », usus machinae dactylographicae; sed curandum ut vitta (*ruban, nastro, cinta, walze*) seligatur ex iis, quae in magnis administrationibus, v. gr. in officiis civilibus, adhiberi solent pro archivis, non vero ex iis quibus contenti sint negotiatores qui suos libros ultra paucos annos servare non teneantur; atramentum autem sit nigrum, fixum, satis copiosum.

Etiam reliqua, quae eodem numero illius libelli commendatur, suum habent momentum non spernendum, ideoque ut accurate servantur valde optandum est.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 14 iunii 1927.

R.^{ae} V.^{ae}

Servus in Xto.

IOSEPHUS DEMAUX-LAGRANGE

Secr. Soc. Iesu.

54.

16 iunii 1927.

Instructio Sacrae Congregationis de Religiosis de « Stationibus balnearibus similibusque » cum Societate communicatur, peculiaribus additis hortationibus.

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS.

REVERENDE IN XTO PATER:

P. XTI.

Die 15 iulii superioris anni 1926 Sacra Congregatio de Religiosis ad omnes supremos Religiosorum Moderatores gravissimas dedit litteras, peculiari ipsius Summi Pontificis auctoritate munitas, ad praecavenda spiritualia pericula, quibus Religiosi Sodales in locis balneorum aliisque huiusmodi mundanis commorationibus facile obiiciuntur (1). Quas litteras cum serius

(1) V. supra, pp. 588 sq.

tunc acceperissem quam ut statim eas exsequi possem, nunc demum, aestivis feriis iam iam adventantibus, cum R. V. totaque Societate communico, enixe commendans ut etiam hac in re omnes Societatis filii Sanctae Sedis hortationibus et praescriptis dociles aures praebere studeant.

1) Et quod ad primum attinet, « ne [Superiores] facile veniam concedant », hoc cum nostris antiquis et venerandis traditionibus, apprime concordat: nam non modo priscis Societatis temporibus, sed ad haec fere usque tempora peculiares huiusmodi curationes inter nos rarissimae exceptiones habebantur, praesertim eae quae in locis mundana vanitate insignibus sumendae sint. Ne nunc quidem desunt Provinciae in quibus tam salutaris severitas adhiberi solet; at fatendum est alias Provincias non paucas ab hac pristina severitate recessisse. Quod si a gravissimis damnis, quae inde iure timeri possunt, hucusque, miserente Deo, immunes plerumque fuisse videamur, experti tamen sunt vel optimi Sodales se vix sine spiritus detrimento in illis locis versatos esse. Et sane, si, ut ait S. Leo Papa (*serm. 4 in Quadrag.*), « dum carnis fragilitate austerior observantia relaxatur, dumque per varias actiones vitae huius sollicitudo distenditur, necesse est de mundano pulvere etiam religiosa corda sordescere », quid fiet mediis in saeculi vanitatibus et illecebris, ubi concupiscentia carnis et concupiscentia oculorum et superbia vitae impune grassantur? Omnes igitur cum subditi tum Superiores totis viribus in hoc conspiremus, ut quantum fieri potest huiusmodi curationes rarissime nec sine gravissimis causis quaerantur et concedantur. Ceterum, si ob purioris vitae religiosae amorem haec remedia vocationi nostrae minus consona negligantur, sufficientem corporis valetudinem ad maiorem divinam gloriam magna cum fiducia sperare possumus ab Illo qui dixit: « Quis vestrum cogitans potest adiicere ad staturam suam cubitum unum?... Quaerite ergo primum regnum Dei et iustitiam eius et haec omnia adiicientur vobis » (1).

2) Si quando vero tam graves adsint causae, ut quis ad balneares illas stationes, quae dicuntur, mitti omnino debeat, ipsa Sacra Congregatio commendat ut aptum seligatur hospi-

(1) MATTH., VI, 27, 33.

tium. Ad hunc finem laudabili Superiorum providentia alicubi peculiares nostrae valetudinariae domus erectae sunt, ad quas ex aliis quoque Provinciis virium reficiendarum causa conveniant; quae opportuna institutio, ut alibi quoque adhibeatur vehementer exopto. Ubi hoc fieri nequeat, religiosa aliqua domus vel hospitium pro sacerdotibus, etsi forte paulo minus commodum, publicis diversoriis praeferatur. Semper autem curent Superiores ut socium aliquem habeant Nostri, si non de Societate, saltem ex alio Ordine aut e clero saeculari.

3) Non equidem puto necessarium ut Nostri longiore sermone commendem id quod de veste religiosa et recreationibus praescribit Sacra Congregatio. Patet Nostros debere etiam in iis locis omnia studiosissime devitare quae mundum redoleant quaeque Societatis Sodales ubique vetantur. Sciant autem sibi omnino interdici balneorum usu, ubi viri et feminae promiscue lavantur.

4) Sub finem cuiusque anni velit R. V. elenchum eorum, qui ad balnea vel ad aquas salutare potandas missi sunt, ad me mittere simul cum animadversionibus quas faciendas putaverit.

Non dubito quin omnes Nostri, quantum in se est, hisce Apostolicae Sedis praescriptionibus sancte ad exemplum servandis operam daturi sint; ita non solum fiet ut locorum Ordinarii auctoritate peculiari sibi a Sacra Congregatione in Religiosos hac in re concessa erga Nostros uti non cogantur, sed etiam Nostorum vivendi rationem, non sine Societatis commendatione et aliorum aedificatione, ex animo laudare possint.

Commendo me ss. SS.

Romae, die festo Corporis Christi, 16 iunii 1927.

R.^{ae} V.^{ae}

Servus in Xto.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI

Praep. Gen. Soc. Iesu.

55.

21 iunii 1927.

De nova ratione edendi « Memorabilia S. I. ».

AD UNIVERSAM SOCIETATEM.

REVERENDI PATRES FRATRESQUE IN XTO. CARISSIMI:
P. XTI.

Communes Societatis nuntii qui identidem a P. Secretario primum, deinde a P. Subsecretario, ad vos separatim mittebantur, opportunum quoddam afferebant remedium incommodo, quod plerique ex necessaria *Memorabilimum Societatis Iesu* mora querebantur. Verum ne hac quidem ratione incommodo illi omnino occurrebatur: complura enim, quae nuntiorum litteris solum tangi possunt, plenioram narrationem exigunt; alii minores nuntii, quos epistola P. Subsecretarii praeterire cogitur, eo gratiores et utiliores Nostris essent, quocitius noscerentur, et tamen post aliquot demum menses in annuo *Memorabilimum* fasciculo edi poterant.

Quibus omnibus attente perpensis, cum iam tertium *Memorabilimum* volumen inchoari debeat (secundum enim volumen fasciculo anni 1926, qui nunc sub prelo est, complebitur), visum est talem eorum edendorum rationem inire, ut quantum in nobis est legitimis Nostrorum desideriis fiat satis.

Itaque deinceps non iam annui sed quadrimestres *Memorabilimum* fasciculi prodibunt: primas cuiusque fasciculi paginas ordinariae P. Subsecretarii litterae tenebunt, quas sequentur articuli aliaque documenta peculiari ratione memoranda, nuntii minores et, quando opus sit, statisticae et similia.

Superiorum et bibliothecarum Praefectorum erit hos fasciculos custodire et, volumine absoluto, in unum compingendos curare, ne eorum series interrumpatur. Vehementer autem commendo ut etiam in posterum, sicut compluribus in locis laudabiliter fieri solet, litterae P. Subsecretarii aliaeque *Memorabilimum* potiores partes ad mensam legantur et ad usum FF. Coadiutorum in linguam vernaculam vertantur.

Spero equidem ita fore ut rerum Societatis notitia inter Nostros citius et latius spargatur, non sine maiore vocationis nostrae aestimatione et amore et mutuae caritatis incremento.

Vestris ss. SS. et OO. me enixe commendo.

Romae, die festo S. Aloisii Gonzaga, 21 iunii 1927.

Vestrum omnium

Servus in Xto.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI

Praep. Gen. Soc. Iesu.

56.

15 augusti 1927.

De « Die Missionum » secundum Summi Pontificis vota fovendo ac etiam in posterum promovendo.

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTI.

In Commentario officiali « Acta Apostolicae Sedis » huius anni (I) R.^m V.^m iam vidisse puto Rescriptum Sacrae Rituum Congregationis a Summo Pontifice approbatum de paenultimo mensis octobris dominico die precibus et actioni pro Missionibus quotannis peculiariter addicendo. Nuper vero Eminentissimus Cardinalis Gulielmus Van Rossum, Sacrae Congregationi de Propaganda Fide Praefectus, hortatoriam epistolam de eadem re ad me et ad omnes alios Religiosorum Superiores dedit, quo impensius ille « Dies Missionum » paretur et promoveatur.

Itaque, quamquam de R.^{ae} V.^{ae} zelo hac quoque in re promovenda minime dubito, meum esse duxi hoc Sanctae Sedis consilium omnibus Provinciarum Praepositis vehementer commendare, ut exoptatum illius exitum, quantum in nobis est, ubique quam plenissime obtinendum curemus. Quod quidem

(1) *Acta Ap. Sedis*, vol. XIX (1927), pp. 23 sq.

a nobis eo libentius praestandum est, quod Pontificium Opus Propagationis Fidei magnum nostrum Sanctum Franciscum Xaverium Patronum veneratur eiusque apostolicum spiritum, qui nostrae Societatis spiritus est, inter ipsos Christifideles spargere studet. Velit igitur R. V. « Diem Missionum » in nostris quoque ecclesiis et Collegiis statuto tempore celebrandum tempestive parare, Nostros ad quos pertinet hortando ut sive periodicis libellis, sive plagulis ad id compositis, sive sacris concionibus animos fidelium ad caritatis ignem in se excitandum rite disponant, necessitate praesertim infidelium populorum apte proposita; quo igne si populus christianus revera inflammetur, cetera, id est oratio, eleemosyna, zelus, per se ipsa sequentur.

Quod ad modum attinet transmittendi pecuniam quae colligetur, ea ratione id fiat, quae pro singulis regionibus ab Operis Moderatoribus aut ab Ordinariis indicabitur; at simul R. V. ad me referat quantum pecuniae in nostris ecclesiis et Collegiis collectum fuerit, ut prospectus universalis confici queat, unde appareat quid Societas tota praestiterit.

Quod in me est, sciant omnes Patres, Missas, quae illa hebdomada ex Instituti praescripto ab omnibus Societatis Sacerdotibus ad mentem Generalis celebrari debent, eas omnes pro Fidei Propagatione illo die me esse Deo oblaturum.

Haec omnia, non hoc solum anno, sed singulis annis diligenter servantur velim.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 15 augusti 1927.

R.^{ae} V.^{ae}

Servus in Xto.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI

Praep. Gen. Soc. Iesu.

57.

27-30 septembris 1927.

Acta quaedam Congregationis Procuratorum LIX Romae in Collegio Germanico et Hungarico habitae a die 27 ad 30 septembris 1927.

I.

ELENCHUS PATRUM CONGREGATORUM.

A. R. P. N. WLODIMIRUS LEDÓCHOWSKI

PRAEPOSITUS GENERALIS SOCIETATIS IESU

a die 11 februarii 1915

NOMEN ET COGNOMEN	ASSISTENTIA VEL PROVINCIA	ORTUS	INGRESSUS	GRADUS
ASSISTENTES				
R. P. Rudolphus van Oppenraaij	<i>Assistens Germaniae</i>	1856	26 sept. 1873	2 febr. 1892
R. P. Iosephus Barrachina	<i>Assistens Hispaniae</i>	1856	4 maii 1873	2 febr. 1893
R. P. Franciscus de P. Nalbone.	<i>Assistens Italiae</i>	1866	30 oct. 1880	2 febr. 1902
R. P. Aemilius Mattern	<i>Assistens Americae</i>	1865	3 sept. 1884	3 febr. 1902
R. P. Norbertus de Boynes	<i>Assistens Galliae</i>	1870	18 oct. 1888	2 febr. 1906
R. P. Iosephus Welsby	<i>Assistens Angliae</i>	1872	7 sept. 1889	2 febr. 1908
PROCURATORES				
R. P. Petrus Finlay	<i>Prov. Hiberniae</i>	1851	2 mart. 1866	2 febr. 1886
R. P. Augustus Spinetti	<i>Prov. Romanae</i>	1855	1 febr. 1871	2 febr. 1889
R. P. Timotheus Barrett	<i>Prov. Maryl.-N. E.</i>	1862	7 aug. 1876	2 febr. 1897
R. P. Franciscus Roy	<i>Prov. Neo-Aurelian.</i>	1860	14 aug. 1878	15 aug. 1899
R. P. Raimundus Crexáns.	<i>Prov. Aragoniae</i>	1864	23 iun. 1883	2 febr. 1900
R. P. Aloisius Chauvin	<i>Prov. Lugdunensis</i>	1861	12 sept. 1883	2 febr. 1900
R. P. Henricus Jubaru	<i>Prov. Campaniae</i>	1865	10 oct. 1883	2 febr. 1901
R. P. Edmundus Rouffiac.	<i>Prov. Tolosanae</i>	1866	26 oct. 1886	2 febr. 1903
R. P. Gulielmus Bodkin.	<i>Prov. Angliae</i>	1867	7 sept. 1884	2 febr. 1904
R. P. Eduardus Doderó.	<i>Prov. Toletanae</i>	1870	22 oct. 1885	2 febr. 1904
R. P. Aloisius Ersin	<i>Prov. Austriae</i>	1868	4 sept. 1886	2 febr. 1904
R. P. Franciscus Xav. Calcagno.	<i>Prov. Taurinensis</i>	1867	28 febr. 1888	15 aug. 1905
R. P. Carolus Van de Vorst	<i>Prov. Belgicae</i>	1870	26 sept. 1888	2 febr. 1906
R. P. Franciscus Xav. Biró	<i>Prov. Hungariae</i>	1869	14 aug. 1889	2 febr. 1906
R. P. Ioachimus D. Alberti	<i>Prov. Venetae</i>	1869	9 nov. 1889	2 febr. 1907
R. P. Franciscus Rodrigues	<i>Prov. Lusitanae</i>	1873	20 sept. 1888	2 febr. 1908
R. P. Matthias Codina	<i>Prov. Argent.-Chil.</i>	1871	12 iun. 1889	2 febr. 1908
R. P. Iacobus Malone	<i>Prov. Californiae</i>	1872	31 iul. 1888	2 febr. 1909
R. P. Antonius Leanza, Substit.	<i>Prov. Siculae</i>	1875	3 sept. 1891	2 febr. 1909
R. P. Carolus M. Mayer.	<i>Prov. Mexicanae</i>	1863	29 oct. 1891	2 febr. 1909
R. P. Emmanuel Grund.	<i>Prov. Baeticae</i>	1874	4 dec. 1890	2 febr. 1910
R. P. Ferdin. Gutiérrez del Olmo	<i>Prov. Legionensis</i>	1876	28 iul. 1891	2 febr. 1910
R. P. Ieremias O' Callaghan	<i>Prov. Missouriianae</i>	1873	11 aug. 1892	15 aug. 1910
R. P. Samuel Bellavance	<i>Prov. Canad. Inf.</i>	1872	9 aug. 1892	15 aug. 1912
R. P. Carolus Raaijmakers	<i>Prov. Neerlandiae</i>	1871	23 maii 1895	15 aug. 1912
R. P. Michael Montoya	<i>Prov. Columbianae</i>	1877	8 maii 1892	2 febr. 1913
R. P. Franciscus Xav. Hayler. . . .	<i>Prov. Germ. Sup.</i>	1876	30 sept. 1895	2 febr. 1913
R. P. Gabriel Vilallonga	<i>Prov. Castellanae</i>	1865	7 sept. 1896	2 febr. 1913
R. P. Aloisius Bukowski	<i>Pr. Pol. Mai. et Maz.</i>	1873	29 apr. 1899	15 aug. 1913
R. P. Ioannes Lauer	<i>Prov. Germ. Inf.</i>	1874	22 apr. 1896	15 aug. 1914
R. P. Ioannes Fisher	<i>Prov. Nov. Angl.</i>	1875	25 sept. 1896	2 febr. 1915
R. P. Stanislaus Cisek	<i>Prov. Pol. Min.</i>	1884	22 sept. 1899	15 aug. 1917
R. P. Gabriel de Boissieu	<i>Prov. Franciae</i>	1877	4 nov. 1901	2 febr. 1921
R. P. Aloisius Ceccarini	<i>Prov. Neapolitanae</i>	1880	25 nov. 1902	2 febr. 1921

II.

PRIMA PATRIS NOSTRI ADHORTATIO

AD PP. PROVINCiarUM PROCURATORES

(27 sept. 1927).

REVERENDI IN XTO. PATRES:

Postquam consessus noster plenus et legitimus declaratus est, paterna Christi in terris Vicarii benedictione suffulti, quam ante paucos dies mihi coram petenti peramanter impertitus est, huic nonae et quinquagesimae (1) Procuratorem Congregationi in Domino initium facimus, ex qua multum utilitatis ad Societatis conservationem et incrementum, Deo favente, sperare licet. Vos ergo peramanter salvere iubeo, Reverendi Patres, qui, communibus Sodalium vestrorum votis rite electi, singularum singuli Provinciarum personam geritis, immo in hoc consessu universam Societatem repraesentatis. Ad quod officium implendum paratissimi profecto acceditis, cum ob gravissima munera quibus in Societate et olim functi estis et nunc fungimini, tum quia complures ex vobis alias, et nonnulli non semel, ad huiusmodi Societatis Congregationes sive Procuratorum sive Generales adfuerunt.

Ut autem Formulae Congregationis Procuratorum praescripto (num. 12) faciam satis, pauca vobis in memoriam revocabo de fine huius nostri conventus. Duplex, ut probe scitis, est finis ob quem a Provinciis tertio quoque anno Romam mittuntur Procuratores: «ad certiores multis de rebus faciendum Praepositum Generalem» (2) et «ad decernendum an cogi debeat Congregatio Generalis necne» (3).

(1) Secundum vulgatam numerationem (cfr. *Acta Rom.*, vol. III, 1920, pag. 233) haec Congregatio dicenda esset quinquagesima octava; sed diligentius investigata re, inventum est errorem irrepsisse in illa computatione et unam Congregationem omissam fuisse.

(2) *Const.*, P. VIII c. 2, B.

(3) Congr. Gen. II, decr. 19.

Primum Procuratorum munus privato cum Praeposito Generali colloquio a singulis absolvitur, quod quidem non exigeret ut eodem tempore Procuratores Romam venirent. Quantum haec colloquia ad melius Societatis regimen conducere possint, cum alias tum etiam hac occasione expertus equidem novi audiens Relatores fere omnes qui ex maioribus Missionibus, secundum novam eamque perutilem concessionem, in Urbem superioribus mensibus advenerunt, et quosdam ex Procuratoribus. Nec dubito idem dicendum fore de colloquiis quae cum reliquis sum habiturus.

Alterum Procuratorum munus, quo tota huius Congregationis ratio proprie consistit, huc spectat, ut, proposito sibi hodierno Societatis statu, prout ex propria scientia et ex informationibus habitis aut habendis nosci potest, suo quisque voto decernat utrum cogenda sit Congregatio Generalis necne. Quaeenam autem sint normae prae oculis habendae in gravissimo hoc voto ferendo, aperte indicatur numero 18 huius nostrae Congregationis Formulae, quem numerum attente perpendamus oportet. Quo tutius vero iudicium efformetur, sapientissime Formula statuit (nn. 15-17) quaeenam informationes et unde sumi debeant et quam ratione secreto tegendae sint. Non est cur immorer in explicando quam serio et sincere nec perfunctorie hae informationes dandae et excipiendae sint, siquidem ex iis potissimum pendet futurum suffragium de cogenda aut non cogenda Congregatione Generali: Nam, quamquam vota de hac re a singulis Congregationibus Provincialibus lata et omnibus Procuratoribus inspicienda suum pondus habent, aperte tamen Formula (n. 19) Procuratores admonet eos « in ferendo suffragio non teneri ad eam sententiam sequendam quae in Congregatione suae provinciae probata est, sed eam amplecti debere quam, acceptis omnibus informationibus, magis in Domino probaverint ipsi ». Verum in petendis informationibus non transgrediendi sunt limites ab ipsa Formula (n. 15, § 1) positi, id est ne petantur nisi a Praeposito Generali, Assistantibus, ceterisque Congregatis, et a Secretario Societatis, non vero ab alio quolibet, ne a Relatoribus quidem Viceprovinciarum vel Missionum, quibus occasione huius Congregationis Romam venire indultum est, sed ad Congregationem non pertinent.

Hoc igitur triduo necessariam rerum notitiam nobis comparare assidue diligenterque curemus, ut id demum decernamus quod communi Societatis bono et maiori Dei gloriae utilius videatur: hoc unum enim nobis cordi est, hoc unum prospiciamus oportet.

Quod in me est, iam nunc, secundum quorundam meorum praedecessorum exemplum et ipsius Formulae suasionem (n. 12), praesentem Societatis statum breviter vobis exponam, quod vos iuvare poterit.

Societas, Deo favente, in dies incrementum sumit: triginta quatuor Provinciae numerantur et quinque Viceprovinciae independentes; Sociorum vero augmentum ineunte hoc anno tale fuit quale a Societate restituta nunquam fuerat; nam quingentis triginta octo Christi militibus auctus erat pacificus exercitus noster, qui nunc ad viginti milia et amplius succrevit. Si, ut sperare licet, etiam proximis annis huiusmodi felix vocationum numerus perseverabit, novae Provinciae et Viceprovinciae erunt profecto erigendae, quo melius Societatis regimen ad mentem Constitutionum peragi possit.

Non defuerunt quidem nec desunt vexationes, insidiae, apertae quoque persecutiones, ut in carissima Provincia Mexicana et in dilectis Missionibus Sinensibus; sed huiusmodi tempestates, quibus Societas potius iuvatur quam afficiatur damno, a Sancto Parente nostro Ignatio didicimus non timere, immo Deo confisi meliora inde tempora speramus. Ceterum, etiam inter illas insectationes dulci nobis solatio est et certantium Sociorum virtus et Missionariorum constantia et mira universae Societatis caritas qua afflictos fratres assiduis precibus confortare non desistit. Quod si, ut in Sinis iam factum est, cruentas quoque victimas Deus e nobis seligere dignaretur, non dubito quin Societas se fortissimorum Martyrum matrem et altricem non minus quam pristinis temporibus etiam nunc esse demonstraret.

Et haec ad externum incrementum quod attinet.

Verum multo pluris faciendae sunt, quippe quae intimum vitae robur Societati non deesse ostendant, innumerabiles prorsus petitiones, quibus undique opera nostra ad quaevis spiritualia ministeria enixe expostulatur: si Nostorum numerus

altero tanto esset maior, statim omnes ingentem laborem sibi paratum invenirent. Neque a solis privatis hominibus catholicis aut ab Episcopis expetitur, sed ab ipsis Guberniis civilibus etiam acatholicis vel mahumetanis; Sancta Sedes autem saepissime nobis offert, immo non raro nobis imponit opera maximi momenti, quibus suscipiendis impares vires nostrae viderentur, nisi obedientia omnem ambigendi locum auferret et animum adderet.

Puto equidem a multo iam tempore et forte iam inde a restituta Societate nunquam tam ardentem tamque instanter nos vocatos esse. Tempora profecto in melius mutata esse hoc in primis ostendit: siquidem spiritualem populorum necessitates et magis sentiuntur et pluris fiunt. At idem aperte etiam demonstrat quanti Societas eiusque labores aestimentur a Sancta Sede, ab Episcopis et Christifidelibus cuiuscumque linguae et regionis, sicut in colloquiis, quibus Nuntii et Delegati Apostolici alique sacrorum Antistites bene multi me dignantur, laetus audio.

Summa haec, ne dicam nimiam, fiducia, qua nos prosequuntur supremi Ecclesiae rectores, magno nobis solatio esse debet; nostri enim labores, utut humanarum infirmitatum non expertes, ad divinam gloriam procurandam et Ecclesiae bonum promovendum non videntur inutiles. Cumque ex nostri Instituti legibus ea ministeria quae universaliori bono prospiciant potius seligenda sint, Deo grati simus oportet quod ad huiusmodi ministeria potissimum vocemur, ut sunt ea quae ad clerum instituendum pertinent, non solum Exercitia spiritualia aliasque recollectiones sacerdotibus et religiosis viris variorum Ordinum et Congregationum religiosarum etiam per 30 dies tradendo, sed etiam ad totam clericorum formationem multis in locis incumbendo. In Italia, exempli gratia, quamquam maiore hic quam alibi premimur hominum penuria, ex Sanctae Sedis mandato cui repugnare nefas fuit, quatuor magna Seminaria regionalia nobis commissa sunt; Neapolitanum, Anagninum, Catacense, Kularitanum in Sardinia; praeter Pontificia Instituta et ecclesiastica Collegia, quae in Urbe iamdiu habemus. Complura alia Seminaria, non ad unam dioecesim coarctata sed ad integras quasdam nationes et etiam ad plures simul iuvandas

instituta, tam in Europa quam in America assiduis Nostrorum curis excoluntur; ut Convictus Canisianus Oeniponte in Austria, Universitas Pontificia Comillensis in Hispania, Seminarium Caracense in Republica Venezolana (quod optimum fere e totius Americae Latinae Seminariis a Nuntio Apostolico praedicatur), Seminarium Sancti Leopoldi in Brasilia Meridionali, Pontificium Seminarium Bonaerense in Republica Argentina, facultas theologiae Seminarii Chicagiensis in urbe Mundelein in Statibus Foederatis Americae Septentrionalis, et alia minora. Etiam in Missionibus exteris Societas multum adlaborat ad clerum indigenam formandum et instituendum; nam, praeter Pontificium Collegium Scodrense in Albania et minora Seminaria in variis Missionibus, Seminarium Mangaloreense in Indiis Orientalibus optima fama gaudet et futuros complurium Dioecesium sacerdotes pietate et scientia imbuere; Seminarium vero Pontificium Kandyense in insula Ceylan, quod commune totius Indiae ecclesiasticum Collegium habetur, facultate nuper a Sancta Sede donatum est academicos gradus conferendi in philosophia et theologia, iamque tres praeclari iuvenes doctores in theologia creati sunt, primi qui tali honore in ipsa Asia insignirentur. Etiam Seminarium centrale Sinense, quod in urbe Hong-Kong Sancta Sedes erigendum curat, Societati commissum est.

Nullibi tamen ardentius expetitur Societas quam in America Meridionali seu Latina; in immensis illis regionibus, quas novus vitae ardor inflammare videtur, Universitates, Collegia, Residentias, Missiones condere instantissime rogamur. Fateor me, Reverendi Patres, intimo affici dolore quotiescumque tam piis postulationibus negativum responsum dare cogor: summam enim spiritualem necessitatem optime novi illarum gentium, quae suam catholicam fidem adhuc firmissimam quotidianis protestantium insidiis oppugnari cernunt nec satis contra illorum fallacias muniri possunt ob maximam cleri catholici penuriam, quae tanta est ut nonnullae Dioeceses pro quingentis millibus fidelium vix viginti vel triginta sacerdotes habeant! Non semel, Reverendi Patres, haec mecum volventi mentem subit cogitatio: Nonne S. P. Ignatius, ut huiusmodi supplicationibus faceret satis, maxima quaeque sacrificia toleranda

putaret? nonne ex Europa et ex Assistentia Americae complures operarios evangelicos illuc mitteret? In his enim regionibus homines bonae voluntatis sacros ministros facile invenire possunt, ibi contra maior fere quam in ipsis infidelium regionibus urget necessitas, siquidem agitur de populis in fide catholica servandis, quibus proinde, utpote nostris in Christo fratribus et « domesticis fidei », arctiore caritatis vinculo devincimur, quique Societatem olim de se benemeritissimam plurimi faciunt et ex corde diligunt.

Sed haec operum multitudo et petitionum instantia nos deflectere non debet ab Instituti nostri ratione, quod in omnibus operibus magis firmitatem quam numerum esse quaerendum nos admonet, ut Congregatio Generalis III decreto 20 notarat. Iam tunc enim prudentissime cavebant Patres, quod S. Franciscus Borgia paulo ante vita functus persenserat, ne ob intemperantem zelum novorum operum suscipiendorum quaedam vitae internae laxitas et rerum spiritualium neglectus huc illuc in Societatem penetraret. Utinam nunc quoque idem non esset pertimescendum, immo alicubi experiri non coepissemus! Alte in cordibus nostris semper insidat illud Patris Nostri: « Interiora sunt, ex quibus efficaciam ad exteriora permanere ad finem nobis propositum oportet » (1), et illud Evangelicum: « Quid prodest homini si mundum universum lucretur, animae vero suae detrimentum patiatur? » (2). Nam haec non minus de tota Societate valent quam de singulis sodalibus.

Ceterum magno mihi solatio est quod Provinciarum Praepositi omnia componere diligenter satagant secundum Instituti praescripta, quae nunc, cum ex Epitome facilius cognoscantur, impensius quoque urgeri possunt. Et sane valde nobis Superioribus invigilandum est, ut Societatis spiritus integer inviolatusque servetur, hisce praesertim temporibus cum mundanus spiritus late diffunditur et in sacra quoque religiosae domus septa penetrare, nec semper frustra, contendit: mundanus, inquam, ille spiritus, qui, singulorum iura et libertatem exag-

(1) *Const.*, P. X n. 2.

(2) *MATTH.*, XVI, 26.

gerans (« individualismum » vocant), nostrae obedientiae potissimum repugnat, et commoda ac vitae illecebras quaeritans, paupertatem religiosam in grave discrimen adducit. Huic spiritui, qui totus in maligno positus est, quidnam efficacius remedium opponi potest quam perfectastrarum Regularum observantia et domesticarum traditionum custodia? Regulae enim inconcussa Societatis propugnacula non minus hodie quam praeteritis saeculis esse debent, et probatae traditiones nostrum spiritum ad practicas temporum et locorum rationes legitime applicant.

Haec omnia, ut iam tetigi, et Superioribus et subditis facilliora futura sunt, ex quo, Deo favente, Instituto nostro recognoscendo manum admovimus secundum normas et leges a proxima Congregatione Generali ante quatuor annos sapientissime latas. Non omnia, prohi dolor, quae fieri debuerant, facta sunt: non voluntas, sed tempus defuit. Attamen, quod praecipue erat in votis, simul cum *Statutis Congregationis Generalis XXVII, Epitome Instituti* cum universa Societate communicata est eiusque fructus iam cerni coepti sunt: ea vero non solum Nostris probari videtur sed etiam ab eminentioribus Romanae Curiae Praelatis summis laudibus cumulatur. Post Epitomen editae sunt *Instructiones* quaedam, ut *de dimittendis* et *pro tertia probatione, Facultates vicennales renovatae, Practica quaedam ad Formulam scribendi* aliaque id genus. Spero equidem me compluribus huiusmodi documentis ad Institutum recognoscendum pertinentibus mox extremam posse imponere manum, praesertim variorum officiorum Regularum aliquantulum retractandis, quarum schemata iam diligenter parata sunt. Nostros hos labores vestris precibus, RR. Patres, iuvare velitis eosque per vos omnium Societatis filiorum precibus enixe commendo.

Faustissime etiam contigit superioribus hisce annis ut augeretur numerus nostrorum Sanctorum ac Beatorum Caelitum, invecto quoque primum in Societatem gloriosissimo Doctoris Ecclesiae titulo. Arridet autem, Deo favente, firma spes fore ut brevi novos alios Sanctos et Beatos habeamus. Praeter has, quaedam aliae Causae etiam ex renata Societate laetos progressus faciunt, potissimum Causae P. Pauli Ginhae

et Francisci de Paula Tarín, quibus mox addenda speratur optatissima Causa beatificationis R. P. Ioannis Roothaan, cuius imagines singulis per orbem sodalibus meo nomine distribuendas vobis in Provincias redeuntibus committam. Faxit Deus ut, pio illo Praeposito Generali simul cum Sancto Parente Nostro aliisque Societatis Caelitibus intercedentibus, Exercitiorum spiritu penitius in dies imbuamur, iisque spiritualibus armis secundum Constitutiones (I) strenue utentes, eundem spiritum latius diffundamus et uberiores fructus in vinea Domini feramus; quo etiam fiet ut Societas nostra mediis in huius vitae tempestatibus non solum incolumis evadat, sed et progrediatur et prosperetur ad maiorem Dei gloriam.

III.

ALTERA PATRIS NOSTRI ADHORTATIO

AD PP. PROVINCIARUM PROCURATORES

(30 sept. 1927).

REVERENDI IN XTO. PATRES:

Cum more recepto et nunc etiam ex novae Formulae praescripto (n. 27), post editum decretum de cogenda aut non cogenda Congregatione Generali (et in hanc alteram sententiam multo maior pars Congr. nostrae convenit) soleat Praepositus Generalis ea commendare « quae ad commune Societatis bonum expedire iudicaverit », ea mihi desumenda putavi ex ipso magno, quod in prima allocutione commemoravi, Societatis eiusque operum incremento. Superioribus enim hisce annis, ut in eadem allocutione fusius dixi, in immensum excreverunt novarum domorum novorumque operum petitiones, quibus undique urgemur, iisque bene multis ob hominum penuriam satisfacere non possumus. Quod quidem rursus luculentissime mihi confirmarunt ipsae vestrae de singulis Provinciis relationes et quae de Missionibus audiavi ab earum Rela-

(1) *Const.*, P. IV c. 9 n. 5.

toribus: ad unum fere omnes repetitis: « Homines non habemus! »; eos autem, qui pondus diei et aestus strenue portant, laboribus paene opprimi iure meritoque conquerimini. Et tamen spirituales vestrarum regionum necessitates probe noscentes, non levamen sed auxilium imploratis, ut nova maximi momenti opera in Provinciis et Missionibus suscipere possitis. Sanctum profecto et indefessum hoc divinae gloriae studium, Instituto nostro apprime consonum, equidem improbare nolim, immo magno illud mihi solatio est. Sed iterum pro meo officio indicare debeo pericula, quae inde Societati nostrae imminent: effusionem ad exteriora et paupertatis religiosae detrimentum; iterumque his periculis opposita remedia enixe commendare: fervidum rerum spiritualium usum et sincerum sanctae paupertatis amorem, firmum hunc religionis murum caute et sedulo custodiendo.

Verum, cum de his duobus argumentis iam saepius egerim vel, Deo favente, acturus sim, nunc duo potissimum vobis, Reverendi Patres, et per vos Societati universae commendanda occurrunt: candidatorum delectus et institutio, atque selectio ministeriorum.

Ad primum quod attinet, tot quas dixi urgentibus novorum operum postulationibus, mirum non est si optemus ut pari ratione Nostrorum quoque familia in dies multiplicetur; immo hoc desiderium omnes Societatis filii, a iuniore Novitio Coadiutore usque ad graviorem Professum, in se fovere debent et totis viribus, ut S.ⁱ P.^{is} Ignatii verbis utar, « motioni et vocationi divinae sollicite cooperari, curando ut augeatur in Societate numerus operariorum vineae Christi Domini nostri » (1).

Quod equidem, post Sanctum Parentem nostrum, nunc quoque enixe commendandum puto, eo magis quod fatendum est Nostros alicubi non satis ad vocationes promovendas adlaborare. Nec timenda est illa hominum turba, quam idem S. P. Ignatius tantopere a Societate arcere conatur; siquidem suam ipse sententiam aperte declarat notissimis his verbis: « Hoc autem non excludit numerum, licet magnum, eorum qui erunt idonei...; qui enim huiusmodi essent, turba existi-

(1) *Const.*, P. I c. I, C.

mari non deberent, sed potius gens electa, tametsi magna ea esset» (1).

Pro suis igitur quisque viribus curet « ut populus Deo serviens et merito augeatur et numero » assiduas potissimum fundendo preces ad Dominum messis ut mittat operarios in messem suam, exemplum exhibendo omnimodae religiosae perfectionis, quo optimi quique iuvenes, cum ad maiora nostris praesertim diebus tam ardentem adspirent, ad evangelica consilia sectanda et apostolica munera obeunda facile alliciuntur; qui vero ex officio sive voce sive scripto adolescentes propius attingunt, prudenter quidem at non timide totam Christi doctrinam iis aperiant, illud minime praetermittentes: « Si vis perfectus esse... ».

Attamen simul cum hoc sincero augendae Societatis desiderio, maxima nobis prudentia opus est in seligendis futuris sodalibus, ne ad hominum penuriam sublevandam impedimenta potius quam auxilia nobis comparemus, sicut fieret si homines ad vitam nostram minus idonei facile admitterentur et diutius apud nos manerent. Cum olim superiore anno Summus Pontifex benignissime me exciperet ad colloquium, Eique conspectum Societatis ostendens de laeto vocationum augmento loquerer, lente et pacate, ut solet, « Gaudemus, — inquit —, quod tot habetis candidatos, sic enim accuratum eorum delectum facere poteritis ». Idem instantissime commendare velim omnibus Superioribus, Consultoribus, Examinatoribus, aliis omnibus qui de novis asseclis Societati acquirendis laudabili zelo occupantur.

Diligenter in primis servemus oportet quae sapientissime edixit S. P. Ignatius in Constitutionibus quaeque summam exhibentur in prima parte Epitomes (nn. 38-51). Attente igitur inquiramus num iuvenes qui Societatis ostium pulsant sufficienti utantur valetudine et praesertim num forte morbis hereditariis quos vocant laborent. Ad castitatem vero quod attinet prudentissimas normas a R. P. Petro Beckx in litteris ad Provinciales die 12 martii 1861 datas (2) sancte custodiamus, quippe quae non minus quam tunc etiam nostris temporibus

(1) *Const.*, P. VIII c. 1 n. 2, B.

(2) *Epist. selectae*, pp. 142 sq.

valeant; et persuasum habeamus falsam hac in re misericordiam non solum Societati sed ipsis adolescentibus plurimum nocere; huiusmodi enim iuvenes, quos P. Beckx inter non aptos pro vita nostra recensebat, serius ocius maiore cum eorum damno et dedecore e Societate dimittendi erunt. Examinemus etiam num candidati sano rectoque iudicio polleant, quod Dei donum ne in tenera quidem aetate prorsus latet; qui autem illo careant, ii sunt qui maiores difficultates in reliqua vita sibi et Societati creabunt, ideoque in iis arcendis severiores esse debemus. Denique, si de Scholasticis agitur, ingenii talenta perpendenda sunt, ne hi futuri sodales semper infra mediocritatem in studiis haereant et nostris ministeriis vel humilioribus impares evadant.

Haec quae de admittendis notavi, Novitiorum Magistri singulari ratione sibi dicta existiment: nam, si forte huiusmodi non apti candidati ex errore vel incauta pietate admissi sint, Magistri erit iam a prima Probatione curare ut sive ipsi sponte sua domum redeant sive a nobis legitime dimittantur. Quod si in secunda demum probatione eorum sive indolis, sive ingenii, sive voluntatis ineptitudo deprehendatur, tunc saltem tempestive ad saeculum remittantur; quod ut tutius citiusque fiat, opportunis experimentis, quemadmodum S. P. Ignatius iteratis monitis in Constitutionibus docet, eorum virtus probeatur: vix enim diu huiusmodi probationibus resistere poterunt qui veram vocationem non habeant. Tales autem in Societate retinere qui ad eam vere apti non sint, lugenda sane esset Superiorum indulgentia, et Societati, ut dixi, maxime nociva; nam eiusmodi homines, vel pauci, spiritum religiosum totius communitatis praesertim Scholasticorum paulatim deprimunt et inficiunt, regularemve observantiam pessumdant aut saltem fervidum religiosi spiritus incrementum valde impediunt. Sed et ipsis illis adolescentibus obest haec mora, qui si citius ad saeculum reverterentur, facilius eam vitae rationem inirent, quam sibi magis convenire cernerent; et haec etiam Confessarii meminere oportet.

Verum, parum admodum nos iuvat selectos iuvenes in Societatem admittere, si eos pari cum diligentia secundum Instituti nostri rationem non formemus. Qua in re, ne plura dicam,

enixe commendo ut Novitiorum Magistri et tertiae probationis Instructores alique rerum spiritualium Praefecti in iunioribus nostris instituendis a venerandis sanctisque nostris traditionibus non recedant, sed eos solidis Exercitiorum spiritualium et Constitutionum principiis imbuant, quibus contra hodierna mundani spiritus et falsae asceseos pericula bene munientur. Superiores autem caveant ne praepropere adhibeantur Scholastici, ne vacationum quidem tempore, ad ministeria apostolica obeunda: praeter minora quaedam, potius experimenta quam vera ministeria, quae et Constitutionibus apprime consona sunt, et perpetuo apud nos in usu fuerunt, ut pueros catechismum docere et similia, neque Novitii a suae perfectionis cura, neque Scholastici a suis studiis, ullis alienis occupationibus distrahi debent. Quod non sine causa commemoro; alibi enim iam inde a philosophia, immo ab ipso tirocinio, non modo Sacerdotes sed et iuniores Scholastici ad huiusmodi opera etiam graviora passim applicantur, quanto cum eorum formationis damno nemo est qui non videat; et periculum est, ut ex Procuratorum relationibus audiui, ne et in alias Provincias idem inducatur. Patet externas has, utut sanctas, occupationes, cum humanam naturam magis delectent quam internae et domesticae, primum sensim et paulatim locum occupaturas esse in iuniorum animis, qui, ex mente Ecclesiae et S. P. N. Ignatii, toti esse debebant in rebus spiritualibus aut in scientiis litterisque addiscendis vel docendis. Non equidem nego ex talibus operibus iam nunc aliquos fructus eosque quandoque haud parvos etiam a teneris hisce operariis colligi posse; sed sunt fructus acerbi et temporarii, qui ipsam arborem defatigant et maturiores copiosioresque futuros fructus impediunt. Vehementer igitur exopto, ut ubique pristini retineantur Societati usus etiam ad vacationes aestivas transigendas quod attinet, ut Scholastici nostri, inquam, hoc tempore corpore et spiritu vere quiescant, et tranquille peracta studia recolentes ad proximum annum scholasticum renovato fervore ineundum se praeparent. Provinciae vero, quae hac in re aliquantulum a recta via deflexerint, ad eam redire curent.

Ad haec omnia plenius obtinenda clare patet quanti momenti sit illud, quod Praepositi Generales continenter urserunt,

sed proh dolor non semper obtinere potuerunt: ut aptissimi omnino ex tota Provincia Patres ad Nostros instituendos assignarentur. Quod si hoc fieri nequeat sine quodam temporario Collegiorum ac Residentiarum nocumento, ipsa Collegia ac Residentiae id libenter patiantur oportet; brevi enim ad magnum totius Provinciae emolumentum hoc sacrificium redundabit, nam multi insignes viri ad quaevis officia aptissimi hoc modo habebuntur.

Nec praetermittere hac occasione possum, quin rursus in memoriam revocem id quod mihi maxime cordi est, quodque in superiore Procuratorum Congregatione anno 1920 fusius inculcavi (1): ut Patres in philosophia et theologia scholastica vere eminentes quam plurimi formentur. Hoc a nobis expostulant non modo Constitutiones ipsae, sed maius etiam Ecclesiae bonum: tot enim tantaque opera Societati commissa, quae in prima allocutione commemoravi, tales viros omnino exigunt, quorum nunc magna penuria laboramus, non obstante singulari zelo quo Provinciales meis atque adeo Instituti nostri monitis satisfacere curant.

Alterum quod inculcandum proposueram est ministeriorum selectio. Ne longus sim, sufficiat mihi omnibus Nostris in memoriam redigere eorumque considerationi assiduae commendare sapientissimas normas nobis a Sancto Parente Nostro traditas in VII Parte Constitutionum, quas item in parte septima Epitomes (nn. 600-603, 618-621) summatim expositas legimus. Admiramur omnes humanam simul ac divinam prudentiam qua hae regulae confectae sunt; sed admirationi non semper actio respondet, quamquam maximi sunt momenti ad finem nostrum obtinendum et ad maiorem Dei gloriam revera procurandam. Meminerimus non omnia, quaecumque bona sunt, nobis esse facienda: hoc nunquam praestare potuit Societas, multo minus nunc cum necessitates populorum excreverint in immensum et pari ratione etiam bonorum operum genera multiplicanda forent. Miramur sane primos Patres nostros, paucos eos quidem, tot tantaque egisse per mundum fere universum: at haec erat, secundum Ignatii Patris spiritum et prae-scripta, eorum norma sapientissima ut negotiis se abripi non

(1) *Acta Rom.*, vol. III, 1920, pp. 256-260.

sinerent, sed prudenti delectu ea solum sibi assumerent opera, quae magis ad divinum obsequium conducerent, reliqua per alios ut plurimum curarent. Singularis in hoc eluxit eiusdem Parentis Nostri constantia, qui nullis sive Nostrorum sive externorum vel potentissimorum precibus adducebatur ad recedendum a Sodalium designationibus semel statutis, quandocumque has locorum personarumque mutationes maiori Dei gloriae profuturas sperabat.

Atque haec quidem de ministeriorum selectione Provinciales in primis sibi dicta intelligant, sed omnibus Superioribus applicari possunt, immo et singulis Nostris in vinea Domini laborantibus; non enim quacumque ratione, ututim pigra assiduaque, laborare contenti sint, sed ut universaliores stabilioresque fructus e suis laboribus percipiant enitantur, et, nulla sive loca sive ministeria peculiari quodam humano affectu prosequentes, maius divinum obsequium unice in omnibus spectare contendant.

Et nunc, Reverendi Patres, nihil restat nisi ut vobis gratias agam intimas pro magna diligentia, fidelitate, caritate quibus me de statu rerum vestrarum Provinciarum vel Vice Provinciarum edocuistis et munere vestro in hac Congregatione Procuratorum functi estis.

Magis quam unquam, hisce diebus expertus sum quantae utilitatis hae informationes pro regimine Societatis sint, et solum doleo quod praesertim cum quibusdam Patribus, propter temporis angustias, diutius et frequentius agere non potui. Fortasse animadversiones quaedam, quas Patri Secretario Societatis relinquam, adjuvare poterunt ut res in futuro etiam sub hoc respectu melius ordinentur. Vos vero, in Provincias vestras cum perveneritis, rogo ut omnibus paternam meam benedictionem afferatis, iisque dicatis quantopere eos in Christi visceribus diligam. Et cum id in dies intimius sentiam quod iam in primo instanti meae ad hoc munus electionis intime persenseram, quam indigne tali Societati gubernandae praesim, iterum iterumque vos, Reverendi Patres, et omnes Socios enixe rogo, ut precibus vestris me adjuvetis ad selectam hanc Christi cohortem, quamdiu Deo placuerit, ita regendam, ut per eam Regnum Dei per totum orbem terrarum in dies intimius stabilietur et latius propagetur.

58.

10 octobris 1927.

De Congregatione Procuratorum nuper habita quaedam documenta in consultationibus perpendenda mittuntur, necnon imagines R. P. Ioannis Roothaan, quae promissae fuerant.

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTI.

Mitto R.^{ae} V.^{ae} duo exemplaria Allocutionis Pontificiae ad Patres Procuratores (1), itemque Adhortationis quam ad eosdem in fine Congregationis habui (2), eamque rogo ut utriusque documenti exemplar unum ad Procuratorem suae Provinciae nuper Roma reversum transmittere non gravetur; exemplar vero Adhortationis initio Congregationis a me habitae (3), iam ab ipso Procuratore R.^m V.^m accepisse puto. Rogo, autem R.^m V.^m, itemque omnes Viceprovinciarum Praepositos et Missionum Superiores, ut utramque meam Adhortationem (prima enim fundamentum exhibet eorum quae in secunda inculcantur), cum Consultoribus suis attende perpendat, videatque quid praestandum sit, ut, quae in ea de admittendorum delectu ac formatione et de selectione ministeriorum commendata sunt, sedulo in praxim deducantur.

Mittuntur quoque ad R.^m V.^m imagines illae R. P. Ioannem Roothaan referentes, quas in fine prioris allocutionis ad PP. Procuratores nuntiaveram (4) quaeque ipsis Procuratoribus dari non potuerunt, et rogo ut eas singulis sociis in Provincia degentibus, etiamsi ad alias Provincias pertineant, distribuere velit. Pro sodalibus in Missionibus exteris versantibus idem praestabunt Superiores regulares Missionum, ad quos congruus imaginum numerus hinc recta mittetur.

(1) V. *Memorabilia S. I.*, vol. III, 1927, pp. 59 sq.

(2) V. supra, pp. 686-692.

(3) V. supra, pp. 679-686.

(4) V. supra, pag. 686.

Itaque omnes SS. Cor Iesu, Sancto Parente Nostro intercedente, exoremus, ut tam pium renatae Societatis Praepositum Generalem, cuius beatificationis causa mox inchoabitur, brevi inter Beatos venerari possimus.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 10 octobris 1927.

R.^{ae} V.^{ae}

Servus in Xto.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI

Praep. Gen. Soc. Iesu.

59.

17 octobris 1927.

Viceprovincia Brasiliae Meridionalis ad Provinciae dignitatem evehitur.

DECRETUM.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI

PRAEPOSITUS GENERALIS SOCIETATIS IESU.

Abhinc duos annos hoc ipso die Missionem Brasiliae Meridionalis a Provincia Germaniae Superioris disiungendam esse ediximus eamque Viceprovinciam independentem constituimus et declaravimus, firmam fovescentes spem fore ut, suis relictis viribus, alacrius se evolvere et ad iustae Provinciae amplitudinem celerius pertingere posset (1).

Hoc autem, divina opitulante gratia, spe etiam citius faustissime evenisse laeti conspiciamus. Nam, quae tunc habebantur domus, eae nunc validiore vita florent; opera Societatis propria maius in dies robur capiunt uberioresque fructus afferunt; selecti iuvenes iique bene multi Societatis nomen dare cupientes et nunc adsunt et in posterum non defuturi iure sperantur; nec desunt ea quibus ad sustentationem Nostrorum opus est. Quae omnia cum nuper ipse Viceprovinciae Praepo-

(1) *Acta Rom.*, vol. V, 1925, pp. 342-344.

situs idemque electus Relator a suis Romam missus abunde Nobis confirmaverit, nihil iam huic florentissimae Societatis parti deesse censemus quominus verum Provinciae nomen plenaque iura adipiscatur.

Itaque, auditis et consentientibus ad unum omnium Patrum Assistantium iudiciis, divino lumine saepius enixeque implorato, pro ea potestate quam Litterae Apostolicae et Constitutiones Praeposito Generali tribuunt, Viceprovinciam Brasiliae Meridionalis ad Provinciae dignitatem evehimus, eodem nomine nuncupandae et iisdem finibus circumscriptae, quibus hactenus Viceprovincia definiebatur; eique omnia iura et facultates et privilegia conferimus, quibus ceterae Societati Provinciae secundum Institutum nostrum potiuntur.

Hoc nostrum Decretum proximo die festo Immaculatae Virginis Conceptionis, 8 decembris 1927, in omnibus novae Provinciae domibus more nostro palam ad mensam legatur et ex eadem die plenam suam vim obtineat.

Dignetur Sacratissimum Cor Iesu, Immaculata Deipara Virgine ac Beatis quadraginta Martyribus et Venerabili Iosepho Anchieta intercedentibus, haec, quae ad maiorem Dei gloriam a Nobis statuta sunt, rata habere et confirmare, atque in novam Brasiliae Meridionalis Provinciam uberiores in dies gratias effundere, ut omnes eius Socii, maiorum exempla sectantes, suavissimum Christi Regis imperium in latissimo campo sibi commisso dilatare et stabilire strenue contendant.

Datum Romae, die festo S. Margaritae M. Alacoque, 17 octobris 1927.

L. ✠ S.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI

Praep. Gen. Soc. Iesu.

IOSEPHUS DEMAUX-LEGRANGE

Secr. Soc. Iesu.

60.

30 octobris 1927.

Missio Zambesiana in duas separatas Missiones dividitur: Salisburiensem alteram Provinciae Angliae creditam, alteram de Broken Hill Provinciae Poloniae Minoris commissam.

DECRETUM.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI

PRAEPOSITUS GENERALIS SOCIETATIS IESU.

Partem septentrionalem Missionis Zambesianae Provinciae Angliae, iam inde ab anno 1912, Provincia tunc Galiciana nunc Poloniae Minoris appellata excolendam suscepit ea mente, ut, auctis paulatim operariis, propriam ibi Missionem constitueret. Alacri animo in Rhodesia Boreali sibi commissa laborare coeperunt Patres Poloni, novique Missionariorum manipuli post immane bellum europaeum illuc appellere non sunt morati; et quamquam eorum nonnulli, lethali morbo nec opinato abrepti, Africam non petiisse visi sunt nisi ut brevius inde ad caelum iter invenient, non defuerunt nec desunt qui in illorum locum succedere vehementer expeterent vel etiam nunc exoptent.

Cum autem nuper Praefectura Zambesiana, Litteris Apostolicis *Ex hac sublimi* die 14 iulii datis (1), a Sancta Sede in duas Apostolicas Praefecturas divisa sit, alteram de Salisbury et de Broken Hill alteram appellandas, cumque haec iisdem Litteris «Patribus Polonis Societatis Iesu» commissae edicatur, visum Nobis est simul ad plenam pristinae nostrae Zambesianae Missionis divisionem esse deveniendum.

Itaque, divino lumine saepius invocato et matura cum PP. Assistentibus deliberatione praehabita, pro officii nostri auctoritate, Missionem Zambesianam in duas regulares Missiones penitus distinctas dividimus, iisdem nominibus nuncupandas iisdemque finibus circumscribendas, quibus nuncupantur et circumscribuntur Praefecturae illae Apostolicae: et

(1) V. supra, pp. 615 sq.

Missio quidem de Salisbury seu Salisburiensis ut cum Provincia Angliae coniuncta permaneat decernimus, Missionem vero de Broken Hill Provinciae Poloniae Minoris tribuimus et subiicimus, firmo tamen onere quod anno superiore, cum dividebatur Provincia Poloniae, utrique novae Provinciae per aliquot saltem annos incumbere declaravimus iuvandi ac promovendi alterutrius Provinciae Missiones et personis et pecuniis fraterna cum caritate animoque generoso (1).

Ad Socios autem quod attinet, nihil aliud definiendum occurrit, nisi quod Patres ac Fratres in Residentia Chikunensi degentes, quae Residentia hoc nostro decreto Missioni de Broken Hill adiungitur, eidem huic Missioni applicati censeantur.

Hoc nostrum Decretum a die 13 proximi mensis novembris, quo die S. Stanislaus Kostka peculiari laetitia in Polonia colitur, plenam suam vim secundum leges nostras habiturum esse pronuntiamus; eodemque die in omnibus utriusque Poloniae Provinciae et in praecipuis saltem Provinciae Angliae domibus ad mensam legatur; in domibus vero Missionum de Salisbury et de Broken Hill cum primum fieri poterit idem praestetur.

Datum Romae, die festo D. N. Iesu Christi Regis, 30 oct. 1927.

L. ✠ S.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI

Praep. Gen. Soc. Iesu.

IOSEPHUS DEMAUX-LAGRANGE

Secr. Soc. Iesu.

61.

4 novembris 1927.

De novo Pontificiae erga omnes Missionarios benevolentiae documento.

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTI.

Gratissimum erit R.^{ae} V.^{ae} Nostrisque omnibus audire novum paternae erga omnes Missionarios benevolentiae documentum a Summo Pontifice nuper sponte exhibitum.

(1) *Acta Rom.*, vol. V, 1926, pag. 522.

Peracta ante aliquot dies consecratione primi Episcopi indigenae Iaponensis, RR. DD. Ianuarii Hayasaka, hesternae die omnes Procuratores Generales Ordinum vel Congregationum et Secretarios pro Missionibus ad Se vocari iussit Beatissimus Pater; quos rei novitatem admiratos cum benignissime excepisset singulisque manum osculandam porrexisset, paterno more est allocutus, asserens Se eos videre voluisse ut coram per ipsos iterum amplissimas ageret gratias omnibus Religiosorum familiis, quae in Missionibus ad regnum Christi amplificandum tantopere desudarent. Haec Instituta pretiosas esse aurifodinas, unde Sacra Congregatio de Propaganda Fide et per eam ipsa Sancta Sedes veros thesauros hausisset, viros caritate Christi inflammatos, qui, sui immemores, campos illos evangelicos sudore vultus sui atque adeo sanguine suo primi irrigassent. Optime Se nosse quot quantisque laboribus obnoxia esset apostolica Missionariorum vita, quorum phalangem heroicam Sibi videri praesentem cernere in his qui eorum personam in Urbe ex officio gererent. Laetarentur ii, quibus in difficilioribus vineae Domini partibus laborare contigisset, quod impigra sua opera novam Sponsae Christi gloriam et magnum Christi Vicario solatium praeparassent. Illis enim Se debitorem profiteri quod anno superiore sex Episcopos indigenas Sinenses et hoc anno Episcopum Iaponensem suis Ipse manibus consecrare potuisset: nam Missionariorum Institutis acceptum esse referendum quod clerum indigenam creassent, educassent, ad maturitatem usque deduxissent. Iis igitur ex animo Se plurimas agere gratias nomine non modo Sanctae Sedis et Sanctae Ecclesiae Dei, sed ipsius Iesu Christi Regis ac Domini Nostri, ipsiusque Dei Omnipotentis.

Benedictionem deinde Apostolicam impertitus est, aperte declarans velle Se eam extendere ad omnes et singulas domos cuiusvis Instituti Missionarii, ad omnes et singulos eorundem Institutorum alumnos, qui sive in domibus formationis ad futurum apostolicum ministerium se praepararent, sive illud idem ministerium ubicumque ab obedientia sint collocati pro suo quisque munere exercerent; sed potissimum ad omnes et singulos dilectissimos Missionarios, qui pondus diei et aestus indefessi iam portarent illudque laeti ad maiorem Dei gloriam quotidie subirent.

Rogavit denique ut hoc Suae benevolentiae et paternae dilectionis pignus ad omnes Missionarios deferretur.

Quae cum P. Procurator Generalis mihi retulisset, desiderio Summi Pontificis tamquam praecepto, ut par est, eique dulcissimo parens, haec cum R. V. libentissime communico, ut omnibus Nostris innotescat quanti fiant Missionariorum labores quantumque illi strenui operarii diligantur a supremo in terris Ecclesiae Duce ac Magistro, et hac notitia omnes ad maiora pro Christo exanclanda incitemur.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 4 novembris 1927.

R.^{ae} V.^{ae}

Servus in Xto.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI

Praep. Gen. Soc. Iesu.

62.

10 novembris 1927

Ad « internationalem preli et culturae Expositionem » Coloniae habendam petitur nostrarum Missionem concursus.

AD OMNES SUPERIORES MISSIONUM.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTI.

Nuperrime certior factus sum Coloniae in Germania mense maio 1928 *internationalem preli et culturae Expositionem* habitum iri. In ea pars non exigua Missionibus Catholicis assignabitur, quare optima occasio praebebitur nostras quoque Missiones in hominum notitiam perferendi.

P. Bernardus Arens, moderator periodici « *Die Katholischen Missionen* », iussus est expositionem rerum nostrarum instituere et in quantum scio auxilium R.^{ae} V.^{ae} iam invocavit. Cum autem de re summi momenti agatur, ipse quoque eius preces R.^{ae} V.^{ae} enixe commendare velim.

Commendo me ss. SS.

Romae, 10 novembris 1927.

R.^{ae} V.^{ae}

Servus in Xto.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI

Praep. Gen. Soc. Iesu.

63.

25 novembris 1927.

Nuntiatur Curiae in novas aedes commigratio.

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTI.

Quamquam nova Curiae domus nondum est perfecta nec tam brevi perfici poterit, maior tamen eius pars iam nunc ea est, ut tota nostra communitas satis aptum ibi locum invenire possit. Itaque hisce diebus, maximas Collegio Germanico et Hungarico ab diuturnam hospitalitatem gratias agentes, in novam sedem praeter P. Procuratorem Generalem commigrabimus universi, ad quam deinceps mittenda erunt ea omnia quae Curiae eiusque incolis destinantur. Nova igitur litterarum aliarumque nobis mittendarum rerum inscriptio a proximo die 1 decembris erit haec:

Borgo Santo Spirito, 5

ROMA (113).

Inscriptio tamen telegraphica eadem remanet: *Gisa-Roma*. Procurator vero Generalis, P. Petrus Boetto, aliquamdiu in Collegio Germanico adhuc degere perget, ideoque antiqua eius inscriptio est servanda, donec aliter indicetur.

Curet R. V. ut haec omnibus Nostris tempestive innotescant, ne ingratae in negotiis agendis morae habeantur.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 25 novembris 1927.

R.^{ae} V.^{ae}

Servus in Xto.

IOSEPHUS DEMAUX-LAGRANGE

Secr. Soc. Iesu.

64.

3 decembris 1927.

Moderatoris Generalis Delegati Apostolatus Orationis litterae mittuntur de intentionibus pro Missionibus a Summo Pontifice nuper approbatis.

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTI.

Moderator Generalis Delegatus Apostolatus Orationis ad omnes Directores dioecesanos et locales hodie litteras scribit, quarum exemplar ad R.^{am} V.^{am} transmittit.

In posterum, ut in praedictis litteris copiosius explicatur, praeter intentiones universaliares, precibus sociorum Apostolatus Orationis propositas, duodecim quotannis intentiones particulares pro Missionum necessitatibus addentur.

Cum ita omnibus et singulis apta suppeditetur ratio impensius fovendi inter Christifideles amorem et studium erga Missiones, vehementer cupio ut Nostri, externis hac in re praeerentes, in ministeriis apud fideles, in Congregationibus Marianis et praesertim inter alumnos Collegiorum, Apostolatum Orationis, tam diuturna experientia probatum, renovata alacritate promovere curent.

Non parum ad id Nostros incitare debet insignis illa Summi Pontificis benevolentia, qua non solum intentiones ad Suam mentem accommodare dignatus est, sed etiam totam rem Se Suam facere velle apertis verbis declaravit.

Hac occasione in memoriam revocare iuvat quantam Beatissimus Pater ab ipso pontificatus exordio spem atque expectationem in Societate nostra reposuerit ad Missiones fovendas quod attinet: nam, ut unum commemorem, die 3 decembris 1922, occasione tertiae saecularis memoriae canonizationis SS. Ignatii et Francisci Xaverii, in pulcherrima Apostolica Epistola « Meditantibus Nobis » ita omnes Societatis filios alloqui dignabatur: « Quamvis enim nos non fugit vestra in

hac re diligentia et industria prorsus singularis — namque ad duo millia novimus numerari ex vobis, qui quadraginta fere in Missiones distributi, apud infideles versentur, — tamen rogamus enixe Deum ut praeclarum istud in vobis acuat magis magisque studium ac foveat » (1).

Commendo me ss. SS.

Romae, die festo S. Francisci Xaverii, 3 decembris 1927.

R.^{ae} V.^{ae}

Servus in Xto.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI

Praep. Gen. Soc. Iesu.

DIRECTOR GENERALIS DELEGATUS
APOSTOLATUS ORATIONIS
AD DIRECTORES DIOECESANOS ET LOCALES.

DILECTE IN XTO. FRATER,

P. XTI.

In hodiernis Missionum adiunctis officio nostro deesse nobis videremur, nisi novis industriis novam rei gravitatem sociis Apostolatus Orationis indicaremus, quo maiori orationum atque meritorum subsidio praesentibus necessitatibus occurrant.

* * *

Movet nos imprimis Summi Pontificis voluntas toties manifestata necnon temporum ratio. Etenim Benedictus XV per litteras encyclicas « Maximum illud » tantum erga Missiones fervorem in toto orbe catholico excitavit, ut in universa Ecclesiae historia vix similem reperias. Hoc unum in tristissimis belli conditionibus est adeptus solatium, quod peculiari omnino studio hac nostra aetate Cristifideles erga Missiones inflam-

(1) *Acta Rom.*, vol. III, 1922, pag. 421.

matum iri signis haud dubiis praevidebat. Quod autem Benedictus XV nonnisi inchoare potuerat, hoc Pius XI ab ipso pontificatus exordio impensius in dies promovere non destitit tantoque cum ardore provehendis Missionibus incubuit, ut singulis annis in toto orbe terrarum iterum atque iterum omnium mentes in triumphos et necessitates Missionum catholicarum converterentur. Anno 1922, quo Sanctitas Sua Ecclesiae gubernacula suscepit, tertium a condita Sacra Congregatione de Propaganda Fide centenarium agebatur; anno 1923 in Sinis primum concilium plenarium in urbe Shanghai habitum est; anno 1924, in urbe Tokio, Vicarii Apostolici imperii iaponensis suum quoque concilium habuerunt; anno iubilari 1925, in aedibus Vaticanis expositio missionaria, insigne omnium nationum erga Christum Regem obsequium, multitudini visitantium unitatem et universitatem Ecclesiae catholicae continenter praedicabat, immo ob oculos ponebat; anno proxime elapso, Summus Pontifex, in signum suae erga Ecclesiam sinensem benevolentiae, prima indigenae hierarchiae fundamenta iacere voluit, sua Ipse manu in basilica S. Petri sex Episcopis sinensibus plenitudinem sacerdotii conferens; itemque abhinc paucos dies, in festo Christi Regis, hoc anno quo Collegium Urbanum de Propaganda Fide tertium centenarium agit, primus ex Iaponia huius Collegii olim alumnus, nunc primus Iaponiae Episcopus eadem ratione a Christi Vicario consecrabatur. Dum singulis annis externus earum rerum splendor oculos omnium percellebat, ipse Beatissimus Pater, per totum hoc sui pontificatus quinquennium de cleri indigenae formatione et augmento nunquam non sollicitus, litteris demum encyclicis «Rerum Ecclesiae» auxilium omnium in gravissima hac re imploravit atque per consecrationem Episcoporum indigenarum universo orbi manifestare voluit, quantam Vicarius Iesu Christi in clero indigena repositam habeat spem atque expectationem.

Quae omnia quamvis laeta sint atque ingentes ab Ecclesia et Summo Pontifice exantlatos labores ostendant, simul tamen demonstrant opus immensum perficiendum remanere, cuius onus gravissimum universae societati christianorum impositum est. Ipse supremus Ecclesiae Pastor de Seipso loquens dicit:

« Saepe reputantes ethnicos homines ad decies milies centena milia numerari non habemus requiem spiritui Nostro » (1).

Itaque, signis ex summa Vaticani custodia sublati, Vicarius Christi manus supplices extendere et ab omnibus auxilium implorare non dubitavit (2). Nunc autem auxilium, quod in potestate omnium constitutum est, potissimum supplex oratio dici debet, quam ab omnibus et singulis in encyclicis litteris « Rerum Ecclesiae » Summus Pontifex tam instanter exposcit, ut etiam peculiarem precandi rationem in ecclesiis post consuetas orationes adhibendam indicare non dubitet. Rogat quoque ut ex religiosarum feminarum domibus atque e scholis quotidie virginum et puerorum pro Missionibus ad coelum ascendat oratio, simulque spem Se fovere affirmat fore ut stabilis perpetuusque usus introducatur « quem nemo non videt multo plus, quam preces aut semel aut identidem indictas, apud divinam misericordiam posse ac valere » (3). Ipse quoque Summus Pontifex illam composuit invocationem Litaniis Sanctorum addendam, qua errantium ad unitatem Ecclesiae reditum et infidelium conversionem imploramus. Denique, quasi his argumentis nondum satis constet quantum auxilii Beatissimus Pater ab orationibus fidelium exspectet, Ipso probante, hoc anno primum inductus est usus paenultimam octobris dominicam diem precibus pro Missionibus ubique deputandi.

Itaque nos quoque communes Apostolatus Orationis sodalium preces pro Missionibus implorare volumus, eo magis quod, in privato colloquio mihi die 24 iunii concesso, Sanctitas Sua his verbis, quae vobis referrem, me alloqui dignata est: « Dic sociis Apostolatus Orationis Nos supplicationibus eorum confidere, sed et iis indigere ».

* * *

Opportunum ergo visum est intentionibus universalioribus, quae singulis mensibus sociorum orationibus proponuntur, duodecim intentiones addere particulares, quibus orationes eorum ad particulares Missionum necessitates dirigantur.

(1) *Acta Ap. Sedis*, vol. XVIII (1926), pag. 67.

(2) *Acta Ap. Sedis*, vol. XIV (1922), pp. 344 sqq.

(3) *Acta Ap. Sedis*, vol. XVIII (1926), pag. 69.

Itaque R. P. Wlodimirus Ledóchowski, Praepositus Generalis Societatis Iesu, munere suo Directoris Generalis Apostolatus Orationis fungens, ad pedes Sanctitatis Suae provolutus, in audientia ante aliquot hebdomadas ei concessa propositum nostrum patefecit. Quod cum Sanctitati Suae vehementer placeret, mox secundum expressam Eius voluntatem libellus exhibitus est, in quo duodecim huiusmodi intentiones enumerabantur, additis quoque nonnullis aliis, iis sufficiens quae forte Ipsi minus probarentur. Nec diu Summi Pontificis responsum expectandum fuit: nam die 13 novembris, Beatissimus Pater, catalogum intentionum missionarum a Se aliquantulum mutatum eidem R. Patri Ledóchowski, quem ad colloquium vocarat, reddere dignatus est, asserens: Sibi valde placere ut Apostolatus Orationis ad orandum pro Missionariis ubique socios suos impelleret. Nihil aliud enim esse Apostolatum Orationis quam apostolatum, qui per orationem exerceretur, dum ipsae Missiones apostolatum opera et actu exercerent. Orationes tamen illas ad necessitates magis urgentes hodiernae Missionum conditionis dirigi debere; quare Se non solum intentiones illas benedicere sed et Suas facere velle affirmavit.

Novum illud inceptum, cui mense ianuario 1928 initium fiet, spiritui Apostolatus Orationis maxime est conforme. Etenim pia nostra unio, die 3 decembris 1844, in festo Sancti. Francisci Xaverii inchoata, ad id potissimum instituta est inter iuniores primum Societatis Iesu Scholasticos, ut illis, dum toto studiorum tempore a Missionibus arcebantur, medium suppeditaretur quo orationibus suis Missiones adiuvent. Ipso nomine huic sodalitati iam tunc indito manifestum est socios omnem sollicitudinem suam in salutem animarum intendere voluisse. Quod ipse P. Franciscus Xav. Gautrelet, primus huius sodalitatis conditor, aperte confirmavit, cum nomen Apostolatus Orationis his verbis declararet: «Est propagatio Fidei per orationem». Nec naturam et finem suum mutavit Apostolatus Orationis quando, e septis religiosarum Societatis Iesu domorum eductus, paulatim universum catholicum orbem pacifice pervasit. Et sane P. Henricus Ramière, cui maxime debetur haec nostrae associationis universalior forma et intensior diffusio,

dicere consueverat: Apostolatum Orationis esse Societatem eorum, qui orationibus suis Redemptionis gratiam ad universum mundum extendere et triumphos Ecclesiae praeparare vellent. Idem nos admonet illa apostolica petitio, quam ipse Dominus Noster cunctos discipulos suos docuit, quaeque proprium Apostolatus Orationis insigne et labarum facta est: « Adveniat regnum tuum! ».

Et re quidem vera Apostolatus Orationis, hisce octoginta tribus suae vitae annis, nunquam deflexit a via quam initio tenuit: nam, quod semper peculiarem erga Missiones affectum demonstraverit, vel ex hoc uno satis apparet, quod singulis annis inter intentiones approbationi Summi Pontificis exhibitas, suis deinde fere trecenties centenis sodalium millibus proponendas, unam alteramve pro necessitatibus Missionum nunquam non adnumeravit.

Novis quidem acceptis in dies incrementis auctoque numero sociorum, ipso studio universali, quo omnes Ecclesiae fines prosequi nitebantur, necessario eo adducta est consociatio nostra, ut non tantum propagationem Fidei inter infideles, sed universale Ecclesiae bonum intenderet. Itaque intentiones illae, quotannis a Summo Pontifice approbatae, ideo generales vocabantur, quod omnibus Ecclesiae necessitatibus iuxta temporum rationem occurrere satagebant, quamquam vel in maxima regionum diversitate atque ministeriorum varietate semper huc demum vergebant, ut oratio tamquam medium ad salutem animarum procurandam adhiberetur.

In posterum igitur fiet, ut intentiones universaliores, primo loco propositae, propius respiciant varia necessitatum genera, quibus Sponsa Christi premitur; intentiones vero particulares, secundo loco exhibitae, totae erunt in propagatione Fidei precibus iuvanda eaeque quasi ipsa Summi Pontificis voce ac voluntate eo dirigentur, ubi maiore subsidio opus sit. Cum ipse Dominus Noster se praesentem fore promiserit ubi duo vel tres in nomine ipsius ad orandum sint congregati, quid non sperare licebit ubi tot socii in eandem quotidianam oblationem conveniant? Atque ita fiet ut socii Apostolatus Orationis thesaurum gratiarum e caelo impetrent, quo ministerium Missionariorum inter infideles efficacius evadat. Optime enim sciunt Missio-

narii nec ignorant fideles externam praedicationem et operam Missionariorum, Deo ita disponente, necessariam quidem constituere conditionem ad infidelium conversionem (« *quomodo autem audient sine praedicante?* »); attamen ipsam conversionem animarum non mediis humanis sed gratia procurari, quae oratione et meritis hominum impetretur.

Ipse Summus Pontifex, directores italos Apostolatus Orationis die 29 septembris 1927 allocutus, hanc Ecclesiae doctrinam in memoriam revocabat dicens: « Apostolatus Orationis prae ceteris efficax est; quia orationi omnia se daturum promisit Dominus, et quia nulla alia Apostolatus forma ulli ex hominibus quidquam proficeret, nisi fecunditas ei per apostolatatum impetraretur ».

Haec laetissima cum omnibus Directoribus dioecesanis ac localibus, per universum mundum sparsis, quamprimum communicare volumus, rogamusque ut, nulla interposita mora, socii omnes per *Nuntios* hac de re certiores fiant, ut pro Fidei extensione et Ecclesiae triumpho secundum intentionem Summi Pontificis orare ne praetermittant.

Commendo me ss. SS.

Romae, die festo S. Francisci Xaverii, 3 decembris 1927.

R.^{ae} V.^{ae}

Servus in Xto.

IOSEPHUS BOUBÉE, S. I.

Dir. Gen. Deleg. Ap. Or.

65. 8 decembris 1927

Tria Sanctae Sedis Rescripta de variis benedictionibus et officio divino, de tonsura ac ordinibus, et de indulgentiis communicantur (1).

AD OMNES PROVINCiarUM PRAEPOSITOS.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P.Xti.

Ad R.^m V.^m mitto tria Rescripta nuper a Sancta Sede Societati indulta, quibus novae nobis facultates conceduntur.

Primum, a Sacra Congregatione de Religiosis datum in perpetuum, facultatem facit Praeposito Generali, cum potestate

(1) V. supra, pp. 617 sq., 619-621.

eam subdelegandi, quasdam benedictiones impertiendi, quae proximis temporibus haud paucis Religionibus piisque Sodalitatibus communes evaserunt. Sunt autem:

a) benedicendi quinque scapularia (SS. Trinitatis, Passionis D. N., B. M. V. Immaculatae, B. M. V. Perdolentis, B. M. V. a Monte Carmelo);

b) benedicendi scapulare SS. Cordis Iesu;

c) benedicendi coronas Septem Dolorum et Rosarii B.M.V.;

d) benedicendi crucifixos cum indulgentiis Viae Crucis et indulgentia in articulo mortis.

Has facultates cum omnibus Sacerdotibus nostris communico.

Accedit facultas item perpetua anticipandi a meridie recitationem Matutini et Laudum sequentis diei, sub conditione tamen in Rescripto expressa. Quam facultatem cum omnibus Nostris communico, qui ad Horas canonicas recitandas teneantur.

Secundum, ab eadem Sacra Congregatione de Religiosis concessum ad decennium, facultatem facit Scholasticos nostros, post absoluta philosophiae studia, ad primam tonsuram et ordines minores promovendi. Quam facultatem communico cum omnibus Praepositis Provinciarum et Viceprovinciarum Superioribusque Missionum, sive Viceprovinciae et Missiones independentes sunt sive dependentes, servatis ceteris de iure servandis.

Tertium, a Sacra Poenitentiaria Apostolica, Officio de Indulgentiis, in perpetuum concessum, extendit ad familiares nostros, alumnos Collegiorum nostrorum et ad christifideles Exercitiis Spiritualibus in domibus nostris vacantes, facultatem Nostris olim factam, lucrandi in domesticis nostris sacellis, in quibus asservatur SS. Sacramentum, indulgentias ecclesiis vel domibus nostris concessas, si ecclesiam propriam non habuerint, aut ad eam difficulter accedere possint. Ad cuius indulti plenioris notitiam, visum est duo quoque antiqua Rescripta simul exscribere, quae in hoc citantur, quaeque Nostris non adeo nota sunt, cum alterum in superiore Instituti editione nonnisi compendio exhibeatur, alterum vero, utpote illa editione posterius, nullibi fere typis editum inveniatur.

Meminerint autem Nostri illius prudentiae quam in usu gratiarum a Sede Apostolica nobis concessarum tantopere nos

inculcat S. Pater Noster Ignatius in Constitutionibus (1). Quare facultatibus secum nunc communicatis utantur quidem prudenter, de nova vero hac concessione sermonem cum externis sine necessitate ne misceant, eamque scriptores nostri in libris vel periodicis nullatenus publici iuris faciant; quae commendatio maiorem etiam in modum intelligenda est de privilegio Scholasticos nostros ante tempus iure communi statutum ad tonsuram ordinesque minores promovendi.

Facultates, singulis Sacerdotibus nostris nunc concessae, in pagellam separatam referuntur, cuius singula exemplaria singulis Patribus distribuenda R. V. curare velit.

Edetur quoque libellus, quo colligentur formulae ad praedictas benedictiones impertiendas adhibendae, ne cogantur Nostri singulis vicibus ad « Rituale Romanum » recurrere; qui quidem libellus eo exemplarium numero hic typis edetur, qui Provinciis Italiae primis hisce annis sufficiat; sed etiam ceteris Provinciis vel Missionibus, quae id mature petierint (id est, saltem ante proximum mensem martium), tot exemplaria mitentur quot postulaverint.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 8 decembris 1927.

R.^{ae} V.^{ae}

Servus in Xto.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI

Praep. Gen. Soc. Iesu.

(1) *Const.*, P. X n. 12; *ctr. Epit.* n. 850, 3°.

ELENCHUS NOVARUM FACULTATUM PRAEPOSITO GENERALI SOCIETATIS IESU CONCESSARUM

ANNO 1927

quae ab eodem cum Nostris communicantur.

I. — FACULTATES OMNIBUS SACERDOTIBUS NOSTRIS CONCESSAE (I).

1. — Benedicendi ac imponendi, servatis ritibus ab Ecclesia praescriptis, scapularia SS. Trinitatis, Passionis D. N. I. Ch., Immaculae Conceptionis, B. Mariae V. Perdolentis et a Monte Carmelo; cum facultate eadem benedicendi ac imponendi unica formula et absque onere inscriptionis in albo Confraternitatum.

Ritus servandus et formula adhibenda leguntur in Rituali Romano, Appendice: Benedictiones propriae nonnullorum Ordinum Regularium, n. 14.

2. — Benedicendi coronas Septem Dolorum B. M. V. cum applicatione omnium indulgentiarum, quas Summi Pontifices eiusmodi coronis impertiti sunt; necnon coronas Rosarii B. Mariae V., iisdemque adnectendi, formula brevi, indulgentias Patrum Ordinis Praedicatorum.

(1) De indulgentiis quae his benedictionibus annectuntur et de conditionibus servandis ad eas lucrandas, utiliter consulatur opus PP. Beringer-Steinen S. I.: *De indulgentiis*; editio germanica 15^a (a. 1921-1922), gallica 4^a, (a. 1925).

Agitur de scapulari SS. Trinitatis: t. II, n. 200.

» » » (rubro) Passionis: t. I, n. 941.

» » » Immaculae Conceptionis: t. I, nn. 945-948.

» » » B. M. V. Perdol. (seu Septem Dolorum): t. II, n. 250.

» » » B. M. V. a Monte Carmelo: t. II, n. 239.

» » coronis Septem Dolorum: t. I, nn. 887-890.

» » » SS. Rosarii: t. I, nn. 891-905.

» » crucifixis « Viae Crucis », t. I, nn. 868-877.

» » » « Bonae mortis toties quoties »: t. I, nn. 860-863.

» » scapulari SS. Cordis: t. I, n. 943.

Ritus servandus et formula adhibenda ad benedicendas coronas Septem Dolorum inveniuntur in eadem Appendice Ritualis Romani, nn. 9-10; ad benedicendam coronam SS. Rosarii, n. 36.

Notetur facultatem inscribendi in Confraternitatem SS. Rosarii minime hic concedi.

3. — Benedicendi unico signo crucis crucifixos cum applicatione indulgentiarum pii exercitii a Via Crucis nuncupati, in favorem fidelium qui legitime impediuntur a visitandis Sacris Stationibus; et cum applicatione indulgentiae plenariae in articulo mortis ab iis acquirendae qui, expletis praescriptis condicionibus, illos osculati fuerint aut saltem aliquomodo tetigerint.

4. — Benedicendi atque imponendi, servato ritu proprio, scapulare SS. Cordis Iesu.

Ritus servandus et formula adhibenda leguntur ibidem, n. 18.

II. — FACULTAS CONCESSA OMNIBUS IIS QUI AD HORAS CANONICAS TENENTUR.

5. — Anticipandi a meridie recitationem Matutini cum Laudibus subsequentis diei, dummodo tamen officium praesentis diei iam persolverint.

66.

28 decembris 1927.

De gloriosa morte P. Michaelis Augustini Pro in Mexico ab Ecclesiae hostibus necati.

AD OMNES PROVINCIARUM PRAEPOSITOS.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. Xti.

Laetum nuntium (iustis enim ex fide viventibus loquor) cum universa Societate communicandum censeo gloriosae pro Christo mortis P. Michaelis Augustini Pro, e Provincia Mexicana, die 23 novembris iniqua caede interfecti, aetatis anno 37. Societatis 17.

Non antea hoc praestiti, quia certiora documenta expectabam, unde vera illius necis causa clarius appareret: nam intentatae generali Obregon mortis per putidam calumniam Patrem accusare veriti non sunt protervi christiani nominis hostes, ut forte R. V. iam legit in ephemeridibus, quae illum, suppressa Societatis mentione et materno nomine cum paterno in unum composito, sacerdotem Projuárez appellabant. Nunc autem Patris innocentia, de qua sine haesitatione statim ab initio omnibus nobis persuasum erat, non solum ex aperta ipsius ante mortem professione et ex communi civium iudicio, sed etiam ex scripta clarorum legisperitorum sententia, tam clare constat, ut iam nemo eam in dubium revocare possit.

P. Michael Augustinus Pro, in urbe Concepción del Oro in Statu Zacatecas Foederationis Mexicanae die 13 ianuarii 1891 ortus, Societatem ingressus est die 10 augusti 1911. Sacerdotio auctus anno 1925 Angiae (Enghien) in Belgio, in Collegio Maximo Provinciae Campaniae, vix theologiam expleverat, cum aestivis mensibus superioris anni 1926 Mexicum repetiit, Missioni inter Tarahumaras addictus. Sed, persecutione ibi vehementer saeviente, mox inde Mexicopolim abire coactus est, ubi mira industria, profanis vestibis sacerdotalem characterem dissimulans, catholicis pro aris pacifice dimicantibus sacro ministerio praesto semper erat. Apostolico animarum zelo nativam viri alacritatem inflammante, iuvenili quadam, etsi haud temeraria, audacia et hilari animo capitis pericula, praesertim ad morientes Sacramentis muniendos, contemnebat, ut alias in communibus Societatis nuntiis, eius nomine solis primis litteris prudentiae causa indicato, paulo fusius relatum est (1).

Ab Ecclesiae hostibus non semel quaesitus, quandoque etiam vi captus et in carcerem detrusus, eorum insidias aut eludebat aut irritas reddebat. Tandem persecutores, die 17 novembris, falsam quam dixi accusationem praetextentes, Patrem Pro cum eius fratre germano Humberto Pro aliisque duobus catholicis viris item innocentibus in vincula coniecerunt, et die 23 novembris, nulla causae disceptatione praehabita nulloque servato iuris praescripto, plumbeis glandibus confodi

(1) *Memorab. S. I.*, vol. III, 1927, pag. 11.

iusserunt. Referunt testes ac spectatores Patrem mortis sententiam tranquillo vultu audivisse, sociosque adhortatum et suam innocentiam professum, Rosarium Beatae Virginis manu tenentem, locum supplicii firmo gressu adiisse, ibique flexis genibus paulisper arasse; deinde stantem et brachiis ad modum rucis extensis, post veniam carnificibus, uno ex iis petente, libenter datam, letiferos globulos insigni et vere christiana fortitudine in se recepissee.

Quam martyrii palmam vehementer exoptarat, eam hac moriendi ratione optimum Patrem consecutum esse, equidem asserere non audeo, cum unius Ecclesiae sit id pronuntiare, neque nobis liceat eius iudicium antevertere. Sed eum (historice loquar) martyrem praedicavit ingens illa civium multitudo, ad 20.000 aestimata, quae eius exsequiis adfuit et funus ad coemeterium comitata est, Christum Regem eiusque Martyres identidem acclamans. Et sane, vix alia excogitari potest huius iniquae caedis causa, quam odium religionis et sacerdotalis ministerii invidia.

Ceterum, si ita occumbentibus est mori lucrum, fraterna tamen caritas nos Dominum messis rogare iubet ut strenuos illos operarios in tantis difficultatibus constitutos provida protectione incolumes servet et fortificet ad cives suos in fide catholica confirmandos et corroborandos. Cum igitur ipsi Mexicani Patres hoc fraternarum orationum auxilium optare eique se valde confidere mihi significaverint, cumque nunc carissimae illi Provinciae omnium operum ac domorum ruina aliaque gravissima mala magis magisque in dies impendeant, ita ut etiam ministeria vel occultissima non modo Sacerdotes certae mortis periculo exponant, sed, quod peius est, penitus excludantur, dilectos Sodales Mexicanos velit R. V. suae Provinciae precibus iterum enixe commendare ea ratione, quae sibi opportunior videbitur.

Commendo me ss. SS.

Romae, 28 decembris 1927.

R.^{ae} V.^{ae}

Servus in Christo

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI

Praep. Gen. Soc. Iesu.

67. 30 decembris 1927.

De Patribus ad tertiam probationem peragendam in illas regiones non mittendis, quarum linguam non bene calleant.

AD OMNES PROVINCiarUM PRAEPOSITOS.

REVERENDE IN XTO PATER:

P. XTI.

Proximis hisce annis a diversis Patribus Instructoribus tertiae probationis mihi relatum est haud raro etiam nunc, post monitiones R. P. Francisci Xaverii Wernz b. m. et meas, quae ceteroquin ex ipsa rei natura sponte profluunt, ex alienis Provinciis quosdam Patres ad tertium probationis annum peragendum in eas Provincias easque Domos mitti quarum usitatam linguam non satis calleant. Quantum haec vulgatae linguae imperitia officiat quominus Patres ex illa schola affectus totum capiant fructum, quem Societas iure inde exspectat, idem Pater Wernz litteris die 2 februarii 1910 datis, quarum supra memini, fusius declarat (1), nec est cur eadem hic rursus repetantur. Unum addam, id est falsam esse nonnullorum sententiam sufficere ut quis alienam linguam legere sciat, quin requiratur facultas eam loquendi et intelligendi loquentem. Quomodo enim huiusmodi Patres Instructorem Exercitia tradentem aut Institutum explicantem sequi poterunt? quomodo conscientiam suam illi aperire?

Cum tertia probatio tanti momenti sit in Societate, iterum iterumque rogo omnes Provinciarum Praepositos, ut nullum deinceps mittant Patrem in alienam Provinciam ad tertiam probationem peragendam, nisi veram illius linguae peritiam iam habeat (2); curet vero R. V. ut talis peritiae experimentum fiat per aliquem Patrem eiusdem linguae gnarum nec meris informationibus iisque indeterminatis contenta sit.

(1) *Acta Rom.*, vol. I, 1910, pag. 23.

(2) Cfr. Epit. n. 429 § 2.

Ceterum ad hunc verum abusum penitus evellendum omnemque viam ei percludendam, sciat R. V. me omnibus Patribus Instructoribus stricte esse praescripturum, ut si quis mittatur ad tertiam probationem qui linguam ibi usitatam non bene calleat, eum statim ab initio anni ad suam Provinciam remittant.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 30 decembris 1927.

R.^{ae} V.^{ae}

Servus in Xto.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI

Praep. Gen. Soc. Iesu.

68.

31 decembris 1927.

PP. Instructoribus tertiae probationis idem inculcatur atque etiam praecipitur, quod in praecedenti epistola Provincialibus commendatur.

AD OMNES INSTRUCSTORES TERTIAE PROBATIONIS.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTI.

Mitto R.^{ae} V.^{ae} exemplar epistolae, quam nuper dedi ad omnes Provinciarum Praepositos, ut sciat quaenam sit mea mens circa Patres qui ad tertiam probationem peragendam in exteris nationes mittantur, quarum linguam non bene calleant.

Quod autem in fine epistolae spondeo me praescripturum PP. Instructoribus, id R. V. non quidem pro anno decurrente, sed pro annis proximis, iam nunc sibi dictum existimet et secundum illud fideliter ac sine timore se gerat.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 31 decembris 1927.

R.^{ae} V.^{ae}

Servus in Xto.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI

Praep. Gen. Soc. Iesu.

II. — PRO PROVINCIIS, MISSIONIBUS, DOMIBUS.

69.

2 februarii 1927.

Epistola Patris Nostri ad Socios Provinciae Aragoniae de Missionem Philippina Provinciae Marylandiae-Neo Eboracensi deinceps commissa (1).

AD PATRES ET FRATRES PROVINCIAE ARAGONIAE.

REVERENDI PATRES FRATRESQUE IN XTO. CARISSIMI:

P. XII.

Sexennium iam fluxit, Reverendi Patres et Fratres in Xto. carissimi, ex quo ut bene nostis, statueram Missionem Philippinam Provinciae Marylandiae-Neo Eboracensi attribuere, ut Aragonia Missionem Bombayensem ab interitu liberaret: memoria tamen teneo, et quidem non sine magno solatio, generosum illum ac proptissimum animum quo consilium illud suscepistis et naturalem quemlibet morem superastis, parati prorsus Missionem vestra industria ac labore ordinatam vestrisque sudoribus per annos bene multos irrigatam aliis operariis excolendam tradere.

Non equidem dubito quin S. P. N. Ignatio gratissimus fuerit cum spiritus ille abnegationis, ab ipso omnibus Societatis nostrae filiis non semel in Constitutionibus vehementer commendatus, tum etiam impigrum studium quo per hosce ultimos annos, pauci cum essetis numero, labori strenue incubuistis ad opera apostolica insulae Mindanaensis sustentanda a praedecessoribus vestris instituta. Vobis ob magnanimum vestrum zelum ex corde gratulor, et debitas Deo, qui vestrum animum erexit et tantam alacritatem vobis indidit, gratias refero.

Non parum interea me angebat Mindanaensium rerum status, ideoque enixe curavi novos ex aliis familiis religiosis operariorum manipulos quaerere, qui in partem vestrae sollicitudinis venirent: Deo

(1) V. supra, pp. 644 sq.

autem sic permittente, omnes excogitatae industriae, viae tentatae omnes incassum cesserunt.

Nunc, RR. PP. et FF. in Xto. carissimi, gratissimus vobis sine dubio accidit adventus Patrum Americanorum: aucto enim operariorum numero, et amplior a vobis campus et maiori quoque efficacitate excoletur. Neque enim dubito quin veterani Mindanaenses Missionarii cum novis Americanorum copiis, uno eodemque animo et coniunctis ac renovatis viribus, sint conaturi, ut dilectissima Missio Philippina ad splendorem pristinum iterum evehatur et fructus reddat laetissimos. Hac spe roboratus, quamvis Missio illa a Provincia Aragoniae disiungatur et Provinciae Marylandiae-Neo Eboracensi, decreto a me hoc eodem die lato, adscribatur, iudicavi coram Domino Patres et Fratres, de Missione Philippina optime meritos et illarum regionum indigenis carissimos, non e Missione educendos, sed eidem applicatos esse retinendos.

Supremus Dux noster Iesus, Legifer Pater Ignatius et Indiarum Apostolus Franciscus Xaverius, quod vehementer opto ab eisque ardentem flagito, in omnibus quidem vobis, praesertim vero in Philippinarum Missionariis, invictum atque industrium animarum zelum magis magisque accendant, quo inflammati, exemplo constantiae et religiosae abnegationis ad mortem usque desudetis in aeterna promovenda salute animarum, quas Christus suo divino sanguine redemit.

Nec aliud restat nisi ut, et meum animum gratissimum vobis manifestem ob impensas a vobis in Missionem Philippinam vires, quibus illam ad florentem statum hodiernum evexistis, et Deum implorem, ut eandem illam sedulam atque actuosam operam in promovendam Bombayensem Missionem suo favore prosequatur.

Ipsius porro benedictio, quam paterne ad vos mitto, vos eosdem comitetur et vestris laboribus adsit.

Commendo me ss. SS. et OO.

Romae, die festo Purificationis B. M. V., 2 februarii 1927.

Vestrum omnium servus in Xto.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI

Praep. Gen. Soc. Iesu.

70.

2 februarii 1927.

Epistola Patris Nostri ad Socios Provinciarum Marylandiae-Neo Eboracensis et Novae Angliae de iuvanda Missione Philippina ipsis nuper commissa (I).

AD PATRES ET FRATRES PROVINCiarUM
MARYLANDIAE-NEO EBORACENSIS ET NOVAE ANGLIAE.

REVERENDI PATRES FRATRESQUE IN XTO. CARISSIMI:

P. XTI.

Promulgato decreto, quo tota Missio Philippina a Provincia Aragoniae disiungitur et hodiernae Provinciae Marylandiae-Neo Eboracensi attribuitur, ita tamen ut ad aliquot saltem annos Provincia Novae Angliae fraternum adiumentum ei praestare pergat, Socii utriusque Provinciae sine mora significare volui quantopere gaudeam de hoc diuturno nostro desiderio feliciter ad executionem perducto. Dubitari non potest quin ad hunc gratum rerum exitum non parum contulerit generosa alacritas, qua istae Provinciae hanc Missionem statim ab initio amplexae sunt et toto corde sibi devinxerunt. Certus proinde sum vos hanc Missionem tanto cariorem habituros esse quanto arctiore vinculo vobis nunc coniuncta est. Atque ita tam patriae vestrae quam cunctis Catholicis ostendetis non aliud esse opus Societatis nostrae magis proprium quam verbum Dei infidelibus evangelizare, veramque fidem apud eos stabilire, conservare atque propagare.

Optime mihi cognita sunt sacrificia multa et magna quae Provinciae vestrae sustinere debuerunt atque adhuc tolerare debebunt ut tot tantaque opera tam magnae Missionis debito modo evolvi possint. Non minor, ut patet, sacrificii spiritus requiritur in Missionariis ad haec opera deputatis: nam prompti esse debent ad totam suam vitam in Missione degendam, nisi ob rationes gravissimas id impossibile fiat. Verum Dominus messis, qui strenuos in messe sua habere operarios tantopere desiderat, talia sacrificia remunerari solet, et certo certius largissime remunerabitur, non solum operibus vestris in Provincia uberrime benedicendo, sed etiam multas et bonas vocationes apud vos suscitando.

(I) V. supra, pp. 644 sq.

Non est cur hic commemorem quam solidae debeant esse virtutes quae, praeter generosum animum et zelum apostolicum, in vero missionario requiruntur. Immo vix non eximius supponitur esse eius spiritus paupertatis, propriae abnegationis et unionis cum Deo, ut apostolus in sua vita religiosa illibatus servetur atque benedictione divina in operibus externis fruatur. Quae tamen virtutes non ipsa profecto cum designatione ad Missiones conferuntur, sed diligenti et accurata praeparatione antea acquiri debent, ut quis cum securitate et fiducia ad Missiones accedat.

Faxit Deus, Reverendi Patres et Fratres in Christo carissimi, ut spiritus iste vere apostolicus magis magisque inter vos crescat et floreat, utque in immenso campo laboris vobis commisso fructus vestrae orationis et vestri laboris in salute animarum procuranda Deum Ecclesiamque laetificent. Sint inter vos multi qui vitam missionariam ardentius exoptent, atque ad eam sese praeparare studeant, aemulantes exempla heroica quae illustres nostri Missionarii, S. Francisco Xaverio duce, cum in antiqua tum in restituta Societate nobis imitanda reliquerunt.

Specialem benedictionem paternam vobis omnibus hac occasione peramanter impertio, meque vestris Sanctis Sacrificiis et orationibus enixe commendo.

Romae, die 2 februarii 1927.

Vestrum omnium servus in Xto.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI

Praep. Gen. Soc. Iesu.

71.

26 martii 1927.

De religiosa iuventutis institutione impensius a Nostris fovenda.

AD PRAEPOSITOS PROVINCIARUM ASSISTENTIAE ITALIAE.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. Xti.

Quanti Ecclesia semper fecerit religiosam institutionem, ipsique ea summae curae fuerit nemo Nostrum est qui ignoret. Hisce vero postremis annis a Sancta Sede documenta ac mandata frequentiora

etque graviora prodierunt ad tuendam, formandam, ac perficiendam doctrinae christianae traditionem: eoque perventum est ut in ipsa Curia Romana, in Sacra Congregatione Concilii, Officium constitutum sit peculiare, cui actionem catechetica in Ecclesia universa dirigere et fovere pro munere est (1).

Sequenti vero anno, Litteris ad Summos Moderatores Religiosorum Ordinum datis (2), ipsos religiosos in iuventutis institutionem incumbentes gravibus his verbis compellabat: «Quorum autem religiosorum partes sunt ut iuvenes rite erudiant atque educent, iisdem erit summopere vitandum, ne, nimio abrepti studio, discipulos optimarum artium doctrina excolendi, religionis cultu mentes animosque imbuere sic negligant, ut alumni a copiosa quidem litterarum cognitione instructi dimittantur, at eius prorsus scientiae sacrae expertes, qua qui careant et pulcherrimo omnium pretiosissimoque ornamento carent et in summa inanitate versantur: *Vani sunt omnes homines, in quibus non subest scientia Dei* (3) ».

Haec consilia atque iteratae Sanctae Sedis praeceptiones eo opportunius incidunt, quo maiorem cernimus incuriam qua familiae quamplurimae laborant quoad filiorum religiosam institutionem: res quidem miseranda, quae factis multis se prodit. Ex alia vero parte multa et gravissima, si unquam alias, nunc iuventuti impendent pericula in societate hodierna a spiritu et sensu christiano vacua, et tamen in ea adolescentibus vivendum et versandum est.

In re tanti momenti Societas nostra ceteros Ordines ac Congregationes, nedum subsequatur vel comitetur, at praecurrat oportet, si eius obsequium et omnimodam subiectionem ad Christi Domini Vicarii placita consideremus ac spiritum apostolicum perpendamus, quo S. Parens Noster Ignatius «ad salutare tradendae doctrinae christianae ministerium pueris ac rudibus» Societatem addictam voluit, quod ipsa «a sui origine tanto affectu complexa est» (4). Litterae praeterea complurium Summorum Pontificum ac Instituti nostri loci plurimi, promissio demum quam omnes Sacerdotes, cum se Societati ultimo obligant, emittunt «de peculiari cura circa puerorum eruditionem» idem inculcant urgentque quam maxime.

(1) *Motu proprio «Orbem catholicum»* 29 iun. 1923 (*Acta Ap. Sedis*, vol. xv, 1923, pp. 327-329).

(2) *Acta Ap. Sedis*, vol. xvi (1924), pp. 133 sqq.; *Acta Rom.*, vol. v, 1924, pp. 24-38.

(3) *Sap.* XIII, 1.

(4) Reg. 6 Sacerd.; cfr. *Const. P.* IV c. 8 n. 6.

Quapropter R.^m V.^m intentam ac sollicitam percipio probeque informatam num in Collegiis prae primis suae Provinciae executioni mandentur quae de religiosa institutione Institutum nostrum praecipit. Societas enim Collegia, iuxta mentem S. Patris, *eximie* contribuere debent ad hanc optatam religiosae doctrinae diffusionem, utpote quae ad cognitionem et amorem Creatoris in proximos propagandum, hominesque christiano nomine dignos formandos (1) primo à directe condita sint. Litterarum vero scientiarumque studium in iis non suscipitur nisi ut medium ad memoratum finem consequendum. Re quidem vera nullo non tempore, divina opitulante gratia, ut in nostris Collegiis clarissimi e Societate viri huic muneri addicti sunt, ita, testante historia, ex eisdem Collegiis fervidi catholici, interque eos com plures pietate rerumque divinarum scientia insignes viri floruerunt, qui Ecclesiam decorarunt et clero populoque christiano validum sane auxilium praestiterunt. Nostris autem, ad hanc gloriosam traditionem continuandam vocatis, nihil amplius agendum erit quam ut, quae numero 382 Epitomes Instituti praescribuntur, ea fideliter observent: « Totam religiosam ac moralem iuventutis educationem doctrinae christianae institutioni solidae atque ad aetatem accommodatae quasi firmo fundamento superstruant; ad eam docendam Sacerdotes quantum fieri potest applicentur eique congruens tempus tribuatur, id est saltem duae horae in hebdomada ».

Hanc ego praescriptionem in variis eius partibus summopere commendando. Doctrinae christianae institutio solida atque ad aetatem accommodata erit si, catechismo fideliter memoriae commisso, solida addatur explicatio, pedetentim amplior ea quidem et ad captum et ad gradum scholae conformis, quemadmodum *Ratio studiorum* edicit: tum deinde curabitur etiam ut alumni in intelligentia fidei instructi et de eius fundamentis probe edocti adolescant, ita ut contra serpentes hodie errores praemuniantur atque ad reddendam suae fidei rationem capaces ad eamque tuendam idonei reddantur, ut infra dicemus.

Sacerdotes vero anteponuntur, nam hi prae aliis quibuscumque, cum ob peculiaria studia peracta, tum ob dignitatem suique status propriam gratiam, iis dotibus sunt praediti quae tanto muneri sunt necessariae. Docturi autem religionem diligenter suas lectiones parabunt: hodiernas etiam methodos paedagogicas non ignorabunt; ac in primis et in explanationibus et in repetitionibus eas omnes sanctas industria sibi adhibendas censebunt quibus et alumnorum animos

(1) Cfr. *Const.*, P. IV, prooem.

ad Fidei doctrina et facta afficiant, magnam iisdem Fidei aestimationem et ardentem amorem iniiciendo cum desiderio proficiendi.

In hanc rem cum fructu a quibusdam peritis ac sedulis catechismi magistris parti dogmaticae etiam historica — ex Veteri et Novo Testamento et Ecclesiae historia — solet interseri, nec non opportuna corollaria de meritis Fidei in litteris, artibus, scientiis ac quibuslibet institutis civilis vitae promovendis, praesertim apud barbaros in Missionibus, iuxta captum et discipulorum gradum.

Simul cum Sacerdotibus tanto muneri directe intentis, etiam reliqui nostri Professores animum applicent necesse est et in eundem finem conspirent oportet, ex disciplinis quas tradunt occasionem captantes ad discipulorum animos ad Deum elevandos, ad donum Fidei super omnia faciendum, ad eius pulchritudinem magnitudinemque, varie ac multimode ab ipsis scholis elucentem, in natura, in arte, in vita deprehendendam: hoc enim ipsum suggerit *Ratio studiorum*, hoc ad eius normam in quotidianis ad scholam apparationibus cura peculiari providendum est.

Tempus vero huic disciplinae tribuendum definitur « saltem duae horae in hebdomada » et pro adiunctis plus etiam esse poterit. Sit autem id tempus « opportunum », ita ut, vel ex ipso loco quem inter alias alumnorum disciplinas tenet, hi noscant institutionem religiosam primas habere in omnibus. Advertendum quoque, ad mentem *Rationis studiorum*, ut pro litteraria formatione ita et pro ea de qua dicimus, multum conferre ad profectum, si academiae, conferentiae quae dicuntur, concertationes alumnorum inter se promoveantur: laude quoque digni sunt qui media recentia non negligunt, v. g., interdum, imagines proiectae, quae grandia Fidei vera in iuvenum mentibus insculpant.

Si omnes Nostri, pericula magna edocti ad quae sui alumni sunt ingressuri, de ipsorum animabus sibi concreditae peramanter anxii, praefatas Instituti leges de educatione religiosa summo studio in in praxim deduxerint, non dubito quin evanescant in posterum quaedam, plus minus iustae, querimoniae, quibus circumfertur iuvenes nostrorum quorundam Collegiorum, ad religionem tantum extrinsecus ac in superficie formatos, e Collegiis egressos, primis difficultatibus manus victas dare. E converso si eorum animi, qui ubique ad nobiliora et sublimiora hodie trahi videntur, Nostrorum opera, simul cum solida Fidei cognitione, admirationem eiusdem et zelum contra vanas adversariorum cavillationes conceperint et christianam firmitudinem adiecerint, a nobis egressi, nedum erubescant Evangelium, illud potius tuebuntur ac gestient propagare.

Iam quoniam mutua experientia et relatione iuvamur et iuvamus, opportunum duxi me integre informatum atque edoctum iri de conditionibus religiosae instructionis in singulis Collegiis istius Provinciae. Quapropter R.^m V.^m rogo, curet ut a singulis Rectoribus, vel Patre negotii perito ab ipsis designato, ad me accurata relatio mittatur de opere catechistico, quod peragitur in suo cuiusque Collegio: haec autem relatio, quae bene fiant, qui etiam defectus occurrant, candide aperiatur.

De institutione catechistica agens praetermittere nequeo quin omnibus Nostris catechismi Magistris commendem, ut hac prae omnibus opportunissima occasione utantur ad alumnos non ambigue sed integre ac pure edocendos de variis vitae statibus in Ecclesia Dei possibilibus. Haec quoque est catholicae doctrinae pars, qua adolescens christianus iniuria privaretur. Quod si rite fiat et simplex doctrina de vocatione ad sacerdotium et ad vitam religiosam reveletur ac proponatur, spes mihi est desideria vitae perfectioris in multa virginea corda, velut in terram bonam, radices actura. Felicia vero haec semina, si Collegium per christianum in omnibus spiritum, et praecipue Mariana Congregatio per sua pia exercitia, ad maturitatem usque ea perducat!

Catechismus bene impertitus et Congregatio Mariana sancte moderata quid non praestare debebunt in Societatis Collegio! Quapropter Congregationem quoque Marianam R. V. magnopere sibi commendatam habeat: hanc, inquam, institutionem nostri Ordinis propriam, quam experientia nostrorum etiam temporum inter prima instrumenta ad animas perficiendas collocat, quaeque cum Exercitiis S. Patris venit connumeranda nec minus quam Exercitia spiritualia benignae liberalitati Divinae Matris adscribenda. Tantum oportet ut Congregatio Mariana in Collegiis plene mentem assequatur, quam ipsi hoc me: Deceptor meus ex auctoritate assignavit, novis editis Regulis anno 1910 et eximiis litteris die 5 augusti 1914 ad Italiae Provinciales datis: quae litterae quasi optimi Patris testamentum dicendae sunt.

Consequenter illud etiam R.^{ae} V.^{ae} curae committo ut, simul cum informationibus de instructione catechistica in Collegiis, accurata quoque relatio de Congregationibus Marianis in eisdem (numerus, variae activitates, fructus, defectus recensenda erunt) conficiatur et addatur.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 26 martii 1927.

R.^{ae} V.^{ae}

Servus in Xto.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI

Praep. Gen. Soc. Iesu.

72.

1 iulii 1927.

De Congregationibus Marianis magis magisque promovendis.

AD R. P. HENRICUM BARON

SECR. CONGR. B. M. V. IN PROV. CAMPANIAE.

MON RÉV. PÈRE;

P. XTI.

J'ai appris avec grand plaisir le projet que V. R., d'accord avec ses collègues, a formé de réunir à Dijon nos Directeurs de Congrégations des quatre Provinces de France; la désignation récente du Père Auguste Carrié comme Secrétaire pour la Province de Toulouse facilite désormais une action commune, qui ne peut manquer de devenir par le fait plus fructueuse. Ce serait bien volontiers que je verais, s'il était possible, quelques Pères Belges se joindre à vous, car il y a souvent profit à échanger ses vues, à se faire part des résultats obtenus et des moyens mis en œuvre pour les obtenir.

De tout cœur, je prie pour que les Nôtres comprennent toujours de mieux en mieux l'esprit véritable et l'incomparable puissance des Congrégations; on ne peut douter de la grande faveur et de l'efficacité dont elles jouiraient en France à l'heure présente si chacun des fils de la Compagnie leur apportait son concours avec le même zèle, le même dévouement, la même conviction surtout, que les autres religieux apportent aux œuvres propres de leur Institut: Tiers-Ordres, Rosaire, Confréries les plus modestes, en quoi ils nous donnent tous un très louable exemple.

Que les Secrétariats de chaque Province, que les *Cahiers Notre-Dame* aient à cœur, avant tout, de faire mieux connaître et aimer les Congrégations dont on n'a trop souvent, même chez nous, il faut bien l'avouer, qu'une idée fort incomplète et fort vague. Aussi est-il tout-à-fait à désirer que les *Cahiers* se mettent en garde contre la tentation possible, en vue de se répandre davantage, d'abaisser trop le niveau où résolument et avec raison ils se sont placés. Je n'ignore pas la difficulté qu'ils rencontreront pour cela dans les débuts, mais je ne saurais croire que la bonne volonté des Nôtres ne puisse parvenir à leur attirer un nombre suffisant d'abonnés, à leur procurer les sympathies et les concours matériels, dont ils auront encore besoin évidemment pendant quelques années pour se soutenir et se propager progressivement sans déchoir de leur idéal.

Quant aux Secrétaires, ils répondront à mon désir chaque fois qu'ils me tiendront au courant de leurs efforts et des résultats acquis dans leurs Provinces, soit parmi les Nôtres, soit parmi les étrangers.

En terminant, je vous bénis tous très spécialement et vous donne l'assurance d'une intention toute particulière à la Sainte Messe pour le succès de vos réunions. Je me recommande, mon Révérend Père, à vos ss. SS.

Rome, le 1 juillet 1927.

R.^{ae} V.^{ae}

Servus in Xto.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI

Praep. Gen. Soc. Iesu.

73.

17 octobris 1927.

Epistola Patris Nostri ad Socios novae Provinciae Brasiliae Meridionalis.

AD PATRES ET FRATRES PROVINCIAE BRASILIAE MERIDIONALIS.

REVERENDI PATRES FRATRESQUE IN XTO. CARISSIMI:

P. XTI.

Praesentissimae sane Dei Providentiae acceptum referatis oportet, Reverendi Patres Fratresque dilectissimi, quod vestra Viceprovincia, biennio ab ea constituta vix elapso, ad veri nominis Provinciam, primam eam quidem post renatam Societatem in vastissima Brasiliae Republica, evehi potuit. Nam, ut cetera mittam, copiosa ista et selecta vocationum seges, cui potissimum novae Provinciae spes innititur, Illi profecto est attribuenda cuius est dare electis suis et velle et perficere. Sed, post Deum, vobis quoque pro cuiusque statu et officio, hodiernum gaudium debetur: vobis, qui laboribus ad maiorem Dei gloriam suscipiendis non parcitis, qui religiosae vitae amorem ipso vestro exemplo docetis, qui iugum Christi suave esse ipsa vestra alacritate ostenditis.

Omnibus igitur vobis, quotquot estis novae Provinciae Superiores et Sodales, singulari laetitia vehementer gratulor, et copiosiora divinae bonitatis munera ex corde adprecor, ut et vos eodem quo coepistis gressu in via Domini progrediamini et vestra Provincia, auspice

Deipara Virgine Immaculata, magis magisque adolescat usque ad plenitudinem aetatis Christi. Sed hac occasione mihi temperare non possum quin Provinciae Germaniae Superioris erga Brasiliam praeclara merita iterum commemorem: merita, inquam, non modo antiqua, sed recentissima, immo et hodierna, cum non paucos Germania Superior etiam nunc mittere pergat optimos Scholasticos et Fratres Coadiutores, qui, insigni eaque Societatis filiis apprime digna humani amoris victoria, patriae dilectae et carni ac sanguini valedicentes, Brasiliam ut novam patriam amplectuntur atque in novo sibi designato campo iuvenili ardore laborare incipiunt. Nec dubitandum quin etiam carissimae patriae pro Deo relictæ generosum illorum sacrificium valde profuturum sit.

Verum, haec singularia Dei beneficia, quibus vobis datum est ad plenam antiquae gloriosissimae Brasiliensis Provinciae hereditatem adipiscendam primos pertingere, officium simul vobis imponunt pristinae Provinciae Brasiliensis exempla et traditiones proprius persequendi. Memineritis, Reverendi Patres et Fratres carissimi, Societatis initia in Brasilia posita esse in sudore et sanguine: clarissima nomina recolite Emmanuelis de Nobrega, Iosephi Anchieta, Ignatii de Azevedo eorumque Sociorum; Scholastici autem et Coadiutores in Domino glorientur quod primi e Nostris, qui in Brasilia, vivente S. P. Ignatio, sanguinem pro Christo fuderint, sua ex classe fuerunt, Scholasticus Petrus de Correa et Coadiutor Ioannes de Souza. Tantorum maiorum recordatio ad charismata meliora aemulanda vos excitare debet, ne crimen gloriae vestrae inferri patiamini. «Eia, fratres — verbis utar unius e vestris Beatis Martyribus, Francisci Pérez Godoi — eia, fratres, ne degeneretis ab altis cogitationibus filiorum Dei! ».

Ceterum, ne pluribus vos distineam, memoriam repetite eorum quae ante duos annos vobis commendavi: «tenete traditiones quas didicistis, Constitutiones inquam S. P. Ignatii, praescripta Instituti, consuetudines nostras antiquas crebro sancitas, constanter commendatas, longo usu comprobatas ». Et hoc quidem non solum in externis vitae religiosae actibus, verum etiam in interna spiritualis vitae cura, quae non qualicumque ratione promovenda est, sed secundum spiritum vocationis nostrae et ad normam Instituti: hanc si fideliter sequemur, contra mundanum spiritum non minus quam contra moderna falsae asceseos principia efficaciter muniemur.

Quae autem nuper, Patres Provinciarum Procuratores alloquens, universae Societati commendabam de selectu et formatione Novitiorum deque ministeriorum delectu, haec vobis peculiari quadam

ratione dicta habeatis, siquidem novae Provinciae, adolescentiae ardore ad multa supra vires amplectenda et ad multiplicandos utcumque operarios facile abripiuntur. Vestrorum laborum campum immensum esse equidem novi, difficultates et pericula, quibus ipsa Brasiliensium fides obnoxia est, non ignoro, et vobiscum vehementer exopto ut Societas, quae ad catholicam fidem in Brasiliam invehendam olim tantum contulit, nunc quoque ad eandem fidem contra haereticorum insidias tutandam indefessa sollicitudine adlaboret. Verum propter hoc ipsum, non hominum turba sed selectis viris opus est, qui universaliora et utiliora opera strenue sustinere ac prudenter promovere possint; qui, Christi amore flagrant, ipsis inimicorum conatibus novos ad maiora stimulos persentiant, et quae retro sunt obliviscentes, Christi Regis vexilla ulterius in dies inferre cupiant atque conentur.

Tales vos omnes efficiat Dominus messis, et plurimos alios huiusmodi operarios mittat in istam vineae suae partem electam, ut ego met ex corde ominor adprecorque.

Vobis omnibus in Christi visceribus benedicens, vestris sanctis SS. et OO. me enixe commendo.

Romae, die festo S. Margaritae M. Alacoque, 17 octobris 1927.

Vestrum omnium

Servus in Xto.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI

Praep. Gen. Soc. Iesu.

74.

30 octobris 1927.

Divisa Missione Zambesiana, Residencia Chikunensis a Missionem Provinciae Angliae ad Missionem Provinciae Poloniae Minoris transcribitur.

AD R. P. HENRICUM KEANE

PRAEP. PROV. ANGLIAE.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTI.

Quod Superioribus utriusque Missionis Rhodesiae iam significavi, id nunc cum R.^{ae} V.^{ae} quoque communico.

Cum Sancta Sedes, novam Praefecturam Apostolicam de Brooken Hill a Zambesiana seiunctam definiens, etiam pagum *Chikuni* in tribu

indigena Batongarum situm ei adscripserit, ne Missionumstrarum fines diversi sint a finibus Praefectarum Apostolicarum, Residentiam Chikunensem a vestra Missione seiungendam et Missioni Polonicae de Broken Hill adiungendam esse decrevi, ideoque ea iurisdictioni Superioris regularis huius Missionis deinceps subiecta erit; Patres vero et Fratres, qui ibi degunt, huic Missioni applicati censeantur.

Praeterea, ut etiam nominastrarum Missionum eadem sint ac tituli ecclesiastici harum Praefectarum, vestra Missio, quae olim Zambesiana vocabatur, deinceps de Salisbury seu Salisburiensis appelletur.

Ut autem de toto hoc negotio peculiare et integrum exstet documentum, decretum confeci (1), quod etiam R.^{ae} V.^{ae} mitto quodque proximo die festo S. Stanislai in praecipuis suae Provinciae domibus promulgandum R.^{ae} V.^{ae} curare velit.

Commendo me ss. SS.

R.^{ae} V.^{ae}

Servus in Xto.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI

Praep. Gen. Soc. Iesu.

75.

26 novembris 1927.

Tota Dioecesis Misnensis a Provincia Germaniae Superioris seiungitur et Provinciae Germaniae Inferioris tribuitur.

DECRETUM.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI

PRAEPOSITUS GENERALIS SOCIETATIS IESU.

Re in Domino mature perpensa et auditis utriusque Provinciae Germaniae Praepositis, Patribus quoque Assistentibus in consilio adhibitis omnibusque probantibus, officii Nostri facultate utentes, decernimus in Domino: totam dioecesim Misnensem a Provincia Germaniae Superioris seiungendam et Provinciae Germaniae Inferioris tribuendam esse.

(1) V. supra, pag. 700.

Hoc Nostrum decretum in omnibus utriusque Provinciae Germaniae domibus proximo die festo Immaculae Conceptionis B. M. V., 8 decembris 1922, ad mensam legatur, ab eoque die plenam vim obtinebit.

Datum Romae, die 26 novembris 1927.

L. ✠ S.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI
Praep. Gen. Soc. Iesu.

IOSEPHUS DEMAUX-LAGRANGE
Secr. Soc. Iesu.

76.

26 novembris 1927.

Sociis Provinciae Germaniae Superioris nuntiatur erectio novae Provinciae Brasiliae Meridionalis.

AD R. P. THEOBALDUM FRITZ

PRAEP. PROV. GERM. SUP.

REVERENDE IN XTO PATER:

P. XTI.

Gratum erit R.^{ae} V.^{ae} omnibusque istius Provinciae sodalibus scire carissimam vestram olim Missionem Brasiliae Meridionalis, quae a vestra Provincia ante duos annos separata est et Viceprovincia independens facta, eo prosperitatis iam nunc devenisse, ut proximo die festo Immaculae Conceptionis ad veri nominis Provinciam evehenda sit.

Litteris autem die 17 octobris ad novae Provinciae socios a me datis (1), quae in omnibus illius domibus eodem die 8 decembris post erectionis decretum ad mensam legentur, etiam vestrae Provinciae, ut par erat, honorificam mentionem feci in haec verba:

«...Sed hac occasione mihi temperare non possum quin Provinciae Germaniae Superioris erga Brasiliam praeclara merita iterum commemorem: merita, inquam, non modo antiqua, sed recentissima, immo et hodierna, cum non paucos Germania Superior etiam nunc mittere pergat optimos Scholasticos et Fratres Coadiutores, qui, insigne eaque Societatis filiis apprime digna humani amoris victoria,

(1) V. supra, pag. 727.

« patriae dilectae et carni ac sanguini valedicentes, Brasiliam ut novam patriam amplectuntur atque in novo sibi designato campo iuvenili ardore laborare incipiunt. Nec dubitandum quin etiam carissimae patriae pro Deo relictæ generosum illorum sacrificium valde profuturum sit ».

Haec autem cum R. V. atque adeo cum tota Provincia communico, non modo ut sanctae Brasiliensium Fratrum laetitiae participes sitis, sed etiam ut, felicem vestrorum laborum exitum cernentes, humili cum exultatione in Domino gloriemini.

Quod reliquum est, non equidem dubito quin Provincia Germaniae Superioris tenellam filiam Brasiliensem etiam in posterum materna dilectione prosecutura sit eamque ad plenam firmitatem citius consequendam ea, qua solebat, animi liberalitate pro viribus sit adiutura.

Commendo me ss. SS.

Romae, die 26 novembris 1927.

R.^{ae} V.^{ae}

Servus in Xto.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI

Praep. Gen. Soc. Iesu.

77.

3 decembris 1927.

Administratio Provinciae Germaniae Inferioris ita dividitur ut, una integraque manente Provincia, Germania Orientalis Viceprovinciali proxime regenda committatur.

AD R. P. IOANNEM LAUER

PRAEP. PROV. GERM. INF.

REVERENDE IN XTO. PATER:

P. XTI.

Quemadmodum abhinc annos decem administrativa quae dicitur divisio Provinciae Germaniae est facta (1), ita nunc Provincia Germaniae Inferioris nova eiusdem descriptione in duas iterum partes dividenda et nobis et vobis communi consensu visa est. Rationes tunc allataerant: « Numerus Sociorum, amplitudo territorii, conditiones in tam dissitis regionibus diversae atque ideo labor ab uno Provinciali vix et

(1) *Acta Rom.*, vol. II, 1917, pp. 395-398.

ne vix quidem superandus ». Eaedem rationes, si primam excipias, nunc eo magis suadent atque adeo cogunt ad idem remedium recurrere quod multae interea novae domus in ipsa Provincia sunt exortae et integra nova Missio Lithuana ei est concedita. Ceterum hoc consilium in animis iam versabatur, cum anno 1925 Domus probationis pro parte orientali Germaniae separatim est constituta.

1. Itaque, donec iusta et perfecta in duas Provincias divisio fiat utque talis divisio suaviter praeparetur, Viceprovincialis a Praeposito Generali nominandus orientalem Provinciae partem ita deinceps gubernabit, ut pendeat quidem a totius Provinciae Praeposito, sed, quantum fieri possit, regiminis onus ipse portet, ipse in se periculum suscipiat.

2. Haec pars orientalis complectatur: Dioecesim Vratislaviensem cum Delegatura Berolinensi, partes borussiacas Archidioecesium Pragensis (seu Vicariatum Generalem Glacensem) et Olomucensis (seu Vicariatum Generalem de Katscher), Administraturam Apostolicam Tütz, Dioecesim Warmiensem (Ermland), totam Dioecesim Misnensem quae hucusque ad Provinciam Germaniae Superioris pertinebat (1), Missionem Lithuanam.

3. Socii Provinciae Germaniae Inferioris oriundi ex parte orientali n. 2 descripta, data opportunitate in eam sunt arcessendi. Cum autem eorum numerus ad opera apostolica ibidem conservanda et promovenda non sufficiat, Provincialis erit alios aliunde ortos pro rerum necessitate et collato cum Viceprovinciali consilio parti Orientali applicare: stabilis vero applicatio tunc demum fiat quando ea pars, Deo favente, in Provinciam independentem succreverit.

4. Viceprovincialis sedem habebit Berolini et partem Orientalem sibi conceditam eo fere modo, quo Missionis dependentis Superior suam Missionem, administrabit. Quattuor Consultores singulis mensibus convocandi ei assistant, unus e quibus, si opportunum videbitur. Socii munere fungetur. Labores Societatis proprios secundum principia in Constitutionum parte VII (c. 2 D. E. F.) exposita suscipiet et moderabitur. Superiores locales dirigit, ceteros Socios ad varia munera applicabit et per domus stationesque distribuet; facultates easdem, quas Provincialis, ipse quoque cum suis communicare poterit; quotannis, domus et stationes omnes visitabit, visitationumque elenchos per Provinciam ad Generalem mittet. Candidatos ad Novitium, Novitios ad prima vota admittet, ante ultima vota autem informationes necessarias petet, et valde ei cordi erit «sollicite cooperari motioni et vocationi divinae, curando, ut augeatur in Societate numerus

(1) V. supra, pag. 729.

operariorum vineae Christi Domini Nostri » (1). Praeterea eius erit curare, ut Societas in parte orientali magis magisque innotescat Nostrique ad labores apostolicos invitentur, ut paulatim plures ordinatae Residentiae parentur, Collegium Berolinense quam optime evolvatur, omnia haec ea qua par est prudentia et modestia cum auctoritate ecclesiastica et civili tractando. Ob hanc quoque, sed non ob hanc solam rationem cum Episcopis et Clero tam saeculari quam regulari coniunctissime vivere studebit. Ante omnia denique tuebitur disciplinam religiosam et curam habebit, ut in stationes in quantum fieri poterit vita communis secundum regulas et consuetudines nostras inducatur. Etenim ad benedictionem divinam futurae novae Provinciae impetrandam imprimis necesse erit omnes constanti animo incumbere, ut nihil perfectionis, quod divina gratia consequi possint in absoluta omnium Constitutionum observatione nostrique Instituti peculiari ratione adimplend , praetermittant (2).

5. Cum Provinciali summa ei intercedet necessitudo. Auditis Consultoribus ei novos Superiores nominandos significabit; informationibus et Consultorum iudiciis exquisitis, candidatos ad ultima vota ei proponet; Novitiorum quos admiserit nomina cum eo communicabit. Quamquam Consultor partis occidentalis futurus non est, ad consultationes tamen advocandus erit, quoties quaestiones quae maioris momenti erunt sive pro universa Provincia sive pro parte orientali tractabuntur.

6. Rei pecuniariae administratio non mutabitur: expedit vero ut Viceprovinciali quotannis certa quaedam pecunia assignetur, ne in singulis sumptibus faciendis ad Procuratorem recurrere cogatur.

7. Quod ad censuram librorum attinet, ipse Viceprovincialis censores designabit aut, si inter suos idoneos non reperiat, a Provinciali petet; sententias autem Censorum de libris (non item de articulis) ad Provincialem mittet, cuius solius erit « Imprimatur » concedere.

8. In litteris ex officio scribendis hae regulae serventur. — Provinciali scribent: Viceprovincialis altero quoque mense et praeterea quotiescumque res postulaverit; Superiores domorum maiorum bis in anno, ceteri Superiores et Consultores omnes semel in anno. Ad Praepositum Generalem autem Viceprovincialis et Superiores et Consultores eodem prorsus modo, quo in Provinciis quae sui iuris sunt, statutis temporibus referent.

9. In ratione annuntiandi defunctos et suffragia nihil immutatur.

(1) *Const.*, P. I c. 1 n. 4, C.

(2) *Const.*, P. VI c. 1 n. 1.

10. Dubia, si quae exorta fuerint, leviora solvet Provincialis; graviora, auditis Consultoribus, mihi solvenda proponet.

Restat ut R.^{ae} V.^{ae} eiusque Consultoribus maximas agam gratias pro cura et diligentia quibus hoc grave negotium praeparastis. Confirmet hoc Deus quod operatus est per vos et hisce initiis ita benedicat, ut mox ad maiorem Nominis sui gloriam feliciter perfici possint, quae nunc feliciter coepta sunt.

Commendo me ss. SS.

Romae, die festo S. Francisci Xaverii, 3 decembris 1927.

R.^{ae} V.^{ae}

Servus in Xto.

WŁODIMIRUS LEDÓCHOWSKI

Praep. Gen. Soc. Iesu.

III. — RESPONSA.

A) INSTITUTI DECLARATIONES UNIVERSAE SOCIETATI PROPOSITAE

(Cfr. Epit. n. 18 § 1).

78.

14 aprilis 1927.

De postulatis Viceprovinciarum et de litteris Relatorum Viceprovinciarum a censura exemptis (cfr. Epit. n. 256 § 3; Form. C. Prov. nn. 4, 74, 87).

Respondeo ad dubium R.^{ae} V.^{ae}, litteris 14 martii mihi propositum, num ex Viceprovincia mitti possint postulata.

Si ageretur de convocanda Congregatione Generali unicuique liceret sua postulata ad eam mittere. Cum vero occasione Congregationis Procuratorum postulata solum ad Congregationem Provinciale[m] et per eam ad Patrem Generalem mittantur, Viceprovinciis vero ius cogendi Congregationem ab Instituto non tribuatur (Form. Congr. Prov. n. 4, 2°), nec postulata nomine Viceprovinciae mitti possunt nec in potestate Patris Generalis est talem facultatem Sodalibus Viceprovinciarum tribuere. Attamen cum isti Viceprovinciae iam concessum sit ut occasione Congregationis Procuratorum Relatorem Romam mittat, omnes Socii, re coram Domino considerata, cum eo communicare poterunt quae censuerint utilem Patri Generali notitiam afferre posse de iis « quae in Viceprovincia sive corrigenda sive promovenda sint » (cfr. n. 74 Form. Cong. Prov.).

Quam ob rem, consilio cum PP. Assistentibus collato, exemptionem a censura litterarum Procuratoribus concessam (n. 87 Form. Cong. Prov.) etiam ad Viceprovinciarum Relatores extendo et R.^m V.^m rogo ut omnes Viceprovinciae Socios de hac exemptione certiores faciat.

79.

8 maii 1927.

De interpretatione n. 82 Formulae Congregationis Provincialis.

Ad quaestionem propositam utrum in prima suffragatione de postulatis a Patribus Deputatis reiectis solum respondendum sit: « Agendum » aut « non agendum », an liceat etiam addere rationes quibus suffragium fulciatur, ex unanimi PP. Assistentium consensu, respondeo in prima suffragatione solum respondendum esse: « Agendum » aut « non agendum », nec licere rationes pro et contra addere.

Etenim Formula Congregationis Provincialis n. 82 postulat ut *antequam* res ipsa discutienda proponatur, Congregatio quaestionem solvat de opportunitate ipsius discussionis; atqui non videntur rationes pro vel contra hanc opportunitatem proponi posse, quin de re ipsa proposita agatur.

80.

31 maii 1927.

De tempore, quo Relatores Viceprovinciarum et Missionum, ad id ius habentium, Romam venire debeant.

Propositum est nobis solvendum hoc dubium: Num Relatores Viceprovinciarum et maiorum Missionum, quibus ius mittendi Relatorem occasione Congregationis Procuratorum (cfr. Form. C. Proc. n. 4) a Praeposito Generali concessum sit (cfr. Litteras die 31 maii 1925, in *Act. Rom.* vol. V, 1925, pp. 287, 291), Romam venire debeant eo ipso tempore, quo Procuratorum Congregatio celebretur.

Re a viris peritis magna cum diligentia perpensa et cum PP. Assistentibus discussa, ex communi omnium consensu, in hunc modum respondendum esse censeo:

Ex Formula Congregationis Procuratorum clare colligitur illos Relatores non necessario eodem tempore ac Provinciarum Procuratores in Urbe adesse debere.

Nam duplex est munus Procuratorum: alterum, ut, secundum ipsas Constitutiones (P. VIII c. 2 B), ex Provinciis veniant «ad certiore[m] multis de rebus faciendum Praepositum Generalem», quod quidem non exigit ut eodem tempore id praestent; alterum, ut secundum decretum 19 Congregationis Generalis II «veniant simul... ad decernendum an cogi debeat Congregatio Generalis, nec ne», quo solum decreto inducta est proprie Procuratorum Congregatio. Iam vero proxima Congregatio Generalis XXVII, novas Formulas approbando, ad Viceprovincias et Missiones a Generali extendi posse decrevit primum tantum Procuratorum munus, ut Relatorem mittant ad Praepositum Generalem multis de rebus certiore[m] faciendum; alterum autem iis aperte denegatur (cfr. Form. C. Prov. n. 2 § 8). Immo Formula Congregationis Procuratorum, non solum Relatoribus nullum ius concedit vocis sive activae sive passivae in sessionibus Congregationis, sed eos ne adnumerat quidem Patribus, a quibus peti possunt informationes ante decretum de cogenda aut non cogenda Congregatione Generali, siquidem eas Procuratores «petere debent a Praeposito Generali ceterisque Congregatis. *non vero ab alio quolibet*, nisi a Secretario Societatis» (ibid. n. 15); id unum concedit Praeposito Generali ut facultatem iis facere possit «ut allocutioni a se in utraque sessione habendae intersint» (ibid. n. 30).

Notandum etiam prudenter dici tam in Formula Congregationis Procuratorum (n. 4) quam in Formula Congregationis Provincialis (n. 2 § 3) Viceprovinciis et Missionibus concedi posse ius mittendi Relatorem, non *ad* Congregationem Procuratorum, sed «*occasione* Congregationis Procuratorum».

Idem confirmatur ex comparatione Formulae Congregationis Procuratorum cum Formula Congregationis Generalis, ubi Procuratoribus, sive nativo iure a Viceprovinciis independentibus electis sive a Missionibus ex concessione Generalis missis, ius agnoscitur ipsam Congregationem, quamquam ad sola negotia, adeundi in eaque suffragio activo utendi ad omnia praeterquam ad electionem Generalis et Assistentium (Form. C. Gen. n. 7, 4° et 5°; Form. C. Prov. n. 2 § 8).

81.

31 decembris 1927.

De commemoratione omnium defunctorum Societatis die 3 novembris semper facienda (cfr. Epit. n. 854 § 2, 5°).

Dubitatum est utrum Missa quotannis pro omnibus Societatis defunctis applicanda, si die 3 novembris, occurrente dominica vel festo duplici primae aut secundae classis, apparatu nigro celebrari nequeat, ad primum diem liberum transferenda sit, an semper hoc ipso die 3 novembris, quacumque Missa dicatur, Societatis defunctis applicari debeat.

Cui dubio ita respondendum videtur: *negative* ad primam partem, *affirmative* ad secundam; seu Missam semper applicandam esse defunctis Societatis die 3 novembris, etiam si apparatu nigro dici nequeat. Nam hic dies assignatur tamquam proprius pro commemoratione omnium defunctorum Societatis in nostro Kalendario perpetuo a Sacra Rituum Congregatione anno 1913 approbato, et ut proprius agnitus est etiam in Rescripto eiusdem Sacrae Congregationis die 14 maii 1926 dato (1). In numero autem 290, 5° Collectionis Decretorum aperte dicitur quidem ut in hac communi nostrorum defunctorum commemoratione adhibeatur apparatus niger, sed « si per rubricas licet ». Videtur igitur magis consonum menti Societatis ut haec defunctorum commemoratio semper et ubique eodem die fiat, etsi quandoque Missa defunctorum dici nequeat.

Sicubi tamen hic dies 3 novembris *perpetuo* impediatur, poterit Provincialis alium diem stabilem assignare.

B) ALIA RESPONSA

(cfr. Epit. n. 18 § 2).

82.

25 ianuarii 1927.

De catalogo aptorum ad gubernandum (cfr. Epit. n. 874 2°).

Sensus verborum « proxime et remote aptorum ad gubernandum » explicatur in n. 34 libelli « Practica quaedam ad Formulam scribendi » et, ut ibi videri potest, non habetur ratio

(1) *Acta Rom.*, vol. V, 1926, pag. 407.

antiquitatis in Societate, sed solius aptitudinis personalis. Nullo modo repugnat, ut qui nunc in theologia vel tertia probatione versantur, intra proximum triennium nominentur Superiores.

83.

16 martii 1927.

De Congregationibus Marianis promovendis (cfr. Epit. n. 675).

Cum opus Congregationum Marianarum maxime sit proprium Societatis nostrae, et cum, divina gratia cooperante, nunc ubique ab ipsis saecularibus melius intelligatur magnum earum momentum praesertim pro temporibus nostris, velim ut R. V. cogitet quid fieri possit ad Nostros rectis principiis hac in re imbuendos ab ipso iam vitae religiosae initio: v. g. Socius Magistri aliquas conferentias habere possit coram Novitiis de natura et historia harum Congregationum, eorumque precibus commendare cultum erga B. M. V. hac ratione promovendam; ipsi vero ex foliis, quae de Congregationibus tractant, materiam ad zelum suum stimulandum apostolicum invenient aptissimam. In philosophia posthac et theologia academiae (modesto utique modo, ne studia detrimentum capiant) institui possint, ut in Provinciis Angliae et Americae recentur factum est; in tertia probatione etiam occasio sese facile offeret ad aliquas praelectiones practicas ab apto Patre habendas, quibus Patres tertii anni instituantur de modo quo Congregationes Marianas dirigere debeant. In Collegiis Provinciae omnibus practicam cognitionem et aestimationem harum sodalitatum acquirere debent Magistri (non scholae, sed vitae discimus), ita ut Nostri omnes simul conspirent ad eas quam maxime promovendas ad bonum spirituale alumnorum nostrorum. Sit etiam in Provincia unus alterve Pater Promotor Congregationum Marianarum. Haec omnia si paulatim in vestram Provinciam inducetis, insignes fructus pietatis ubique laeti videbitis, ut viderunt et gavisus sunt antecessores vestri.

84.

16 maii 1927.

De Academia Mariana (cfr. Epit. n. 675).

Labores Academiae Marianae magna me laetitia affecerunt. Congregationes Marianae enim in illa forma, quae cum antiquis nostris traditionibus congruit et ab Ecclesia quoque approbata est, haud dubie efficacissimum medium sunt, quo Societas Ecclesiae pulcherrimum auxilium praestare potest. Velit R. V. omnibus dicere me ex hac mea animi sententia laboribus Academiae ex toto corde benedicere. Altera autem ex parte etiam invigilet, ne Scholastici ne his quidem laboribus plus quam par est occupentur, praesertim vero ne nimios articulos scribant: primum studia, deinde, si tempus suppetat, alia!

85.

30 maii 1927.

De clavi bibliothecae communis Scholasticis indiscriminatim non tradenda (cfr. Epit. n. 341 § I).

Scholasticis, ne Magistris quidem in Collegiis, indiscriminatim clavis bibliothecae communis tradenda non est. Quapropter ubi specialis bibliotheca pro iis constituta nondum sit, horam designatam habeant in qua, praesente Patre bibliothecae Praefecto aut alio Patre ad id a Superiore nominato, eos consulere aut sumere possint libros, quibus ad scholas melius parandas aut ad studia sibi a Superioribus permissa uti queant.

86.

13 octobris 1927.

De iure et modo concedendi participationem bonorum spiritualium (cfr. Epit. n. 582).

Praepositus Provincialis habet quidem facultatem ordinariam donandi participationem bonorum spiritualium in sua Provincia illis personis quae talem gratiam mereantur, sed audiat Consultores, nec facilis sit in illa communicatione concedenda.

87.

20 octobris 1927.

De modo agendi cum feminis (cfr. Epit. nn. 457 § 5, 463 § 2).

In antiqua Societate secundum Constitutiones prohibitum erat ne feminae domos nostras ingrederentur: in sacristia vel atrio, si opus erat, breviter Nostri eas expediebant. Nunc vero postquam usus collocutorii inductus est, si quae negotia gravia sunt tractanda, breviter ibi audiri possunt, non vero iis permitti ut unum e Nostris statis temporibus visitent. Si de directione spirituali agitur, hoc, secundum constantem usum Societatis et expressum desiderium Sancti Officii, in confessionalis fieri debet, nullo pacto in collocutorio.

INDICES
TOTIUS VOLUMINIS V

I.

INDEX ACTORUM

HOC VOLUMINE CONTENTORUM

ORDINE CHRONOLOGICO DIGESTUS

Anno	Mense	Die		Pag.
Acta Apostolicae Sedis				
1884	sept.	20	Rescriptum de indulgentiis lucrandis in sacellis demesticis	619
1902	dec.	17	Rescriptum alterum de eadem re	620
1923	iun.	12	Erigitur in Indiis Orientalibus nova Dioecesis Calicutensis e dismembratione Dioecesis Mangalorensis	585
»	»	»	Dismembrata Dioecesi Trichinopolitana, erigitur nova Dioecesis Tuticorinensis in Indiis Orientalibus	586
»	nov.	16	Laudantur opera socialia in ditione Columbiana a Nostris excitata.	67
»	»	28	Approbantur Officium, Missa et Elogium B. Roberti Bellarmino, Ep. et Conf.	11
»	dec.	27	Ab Archidioecesi Bombayensi Missiones Mount Abu et Abu Road separantur et dioecesi Ajmerensi uniuntur	68
1924	ian.	16	Patri Generali conceditur ad quinquennium potestas communicandi quasdam facultates cum Missionibus	16
»	feb.	1	De impositione sacrorum Cinerum prima dominica Quadragesimae.	17
»	»	7	Prorogatur ad triennium facultas adimplendi praeceptum paschale in sacris ad populum expeditionibus et Exercitiis Spiritualibus .	18
»	»	27	Introductio causae Servi Dei P. Pauli Gin hac.	19
»	mar.	19	Epistola Apostolica ad summos Moderatores Ordinum Regularium aliarumque Sodalitatum religiosorum virorum: de disciplinae religiosae studiis	24

Anno	Mense	Die		Pag.
1924	mar.	20	Breve apostolicum quo conceditur Indulgentia Plenaria toties quoties in festo S. P. Ignatii quotannis lucranda	39
»	apr.	8	Summus Pontifex gratias agit ob decretum Congr. Gen. XXVII, quo statuuntur suffragia post obitum Summi Pontificis facienda.	40
»	»	»	Solvitur dubium de visitandis a loci Ordinario templis Religiosorum exemptorum	41
»	»	27	Motu Proprio de disciplinae biblicae magisteriis	42
»	»	30	De ter centenaria commemoratione nativitatis P. Pauli Segneri senioris, in civitate Neptunensi recolenda	69
»	mai	5	Litterae gratulatoriae ad diem saecularem Universitatis Gregorianae Collegii Romani . .	45
			Lex Sodalicii Gregoriani.	48
»	»	9	Permittitur translatio Corporis Beati Andreae Bobola a Vaticano ad templum SS. Nominis Iesu	50
»	»	15	Quaedam praescribuntur de S. Scriptura et libris de re biblica	51
»	iun.	4	Basilicae minoris titulo et privilegiis honestatur Sanctuarium Beatae Mariae Virginis Lapurdensis, in loco Oostacker, dioecesis Gandavensis	70
»	»	6	Titulus Basilicae minoris pro Sanctuario Mariascheinensi Beatae Mariae Virgini Perdolenti dicato in dioecesi Litomericensi. . .	71
»	»	9	Indulgentiae et privilegia Sodalicii Gregoriani.	33
»	»	17	Conceduntur ad septennium indulgentiae aliaeque privilegia « Foederibus perseverantiae » post spirituales secessus inter opifices statutis vel statuendis	55
»	»	25	Indulgentiis ditatur oratio quaedam ad Iesum Puerum	60

Anno	Mense	Die		Pag.
1924	iun.	27	Conceditur facultas festum S. Ioannis Berchmans die 13 augusti alicubi celebrandi . .	61
»	iul.	31	Summus Pontifex laudat ephemeridem <i>La Civiltà Cattolica</i> eiusque scriptores, quintum ac septuagesimum emensos operae annum.	73
»	aug.	6	Laudantur proposita et opera quae ab « Apostolatu Orationis » Romae promoventur in Annum Sanctum	75
»	oct.	1	Summus Pontifex Emo. Card. Francisco Ehrle S. I., aetatis suae octogesimum annum ingresso, permulta de Ecclesia et bonis litteris promerita gratulatur	76
»	»	4	De conventu ad rem asceticam promovendam, tertio pleno saeculo ab obitu Ven. P. Ludovici a Ponte S. I., indicto	79
»	»	20	Motu Proprio de peculiari litterarum latinarum schola in Athenaeo Gregoriano constituenda.	62
»	nov.	6	Summus Pontifex laudat ephemeridem <i>La Revista Católica</i> in urbe El Paso a Nostris edita, et quinquagesimum ab ea inita annum gratulatur	80
»	»	7	Summus Pontifex RR. DD. Henrico de Saune S. ⁱ I., Vicario Apostolico de Tananarive, vigesimum quintum sui episcopatus annum celebranti gratulatur	81
»	dec.	3	Mutatur denominatio Vicariatuum Apostolicorum Sinensis regionis	82
»	»	26	Gradus « Professoris in S. Scriptura » a Pont. Instituto Biblico collatus, declaratur « Licentiae » aequiparatus	65
1925	mar.	18	Summus Pontifex Sodalitati Marianae Aschaffenburgensi natalem ter centenarium gratulatur	261
»	»	25	Instructio S. Rit. Congr. de sollemniis celebrandis pro novis Sanctis vel Beatis	655
»	»	29	Decernitur constare de duobus miraculis propositis ad canonizationem B. Petri Canisii obtinendam	175

Anno	Mense	Die		Pag.
1925	mar.	29	Decernitur tuto procedi posse ad sollemnem B. Petri Canisii canonizationem	179
»	»	»	Allocutio Summi Pontificis cum sollemniter ederentur decreta de miraculis et « tuto » in causa canonizationis B. Petri Canisii . .	186
»	»	30	Omnes Episcopi ad proximum Consistorium semipublicum et ad canonizationis sollemnia invitantur	194
»	»	»	Summus Pontifex in Consistorio secreto Eminentissimorum Cardinalium suffragia de B. Petri Canisii aliorumque Beatorum canonizatione exquirat.	195
»	apr.	2	Sollemnis peroratio canonizationis B. Petri Canisii aliorumque Beatorum in Consistorio publico coram Summo Pontifice habetur .	196
»	»	7	Summus Pontifex pro novo aedificio Universitatis Gregorianae subsidia petit.	249
»	»	22	Summus Pontifex, Cardinalium et Episcoporum suffragiis in Consistorio semipublico exquisitis, sollemnum canonizationum deis indicit	198
»	mai	16	Summus Pontifex gratias agit et gratulatur ephemeridi <i>Le Missioni della Compagnia di Gesù</i> Venetiis editae.	262
»	»	21	In sollemni canonizatione S. Petri Canisii sacerdotis e Societate Iesu et confessoris, in festo Ascensionis D. N. I. Ch., die XXI maii MDCCCXXV	200
			I. — Responsiones ad triplicem postulationem	200
			II. — Formula decretoria canonizationis. .	202
			III. — Homilia Sanctissimi Domini Nostri .	203
»	»	21	Litterae Decretales quibus Beatus Petrus Canisius, sacerdos e Societate Iesu, Sanctorum fastis adscribitur et universalis Ecclesiae Doctor declaratur.	206

Anno	Mense	Die	Pag.
1925	iun.	2	Decernitur constare de martyrio et causa martyrii Venerabilium Servorum Dei Ioannis de Brébeuf, Isaaci Jogues eorumque Sociorum. 236
»	»	»	Decernitur « tuto » procedi posse ad sollemnem eorumdem Venerabilium Servorum Dei beatificationem 239
»	»	21	Litterae Apostolicae, quibus Venerabiles Dei Famuli Ioannes de Brébeuf, Isaacus Jogues, Gabriel Lalemant, Antonius Daniel, Carolus Garnier, Natalis Chabanel, presbyteri, Renatus Goupil et Ioannes de La Lande, coadiutores, omnes e Societate Iesu, Beati renuntiantur 242
»	iul.	11	Summus Pontifex gratias agit ob stipem Petrianam a Patre Nostro nomine Societatis Ipsi oblatam. 250
»	»	22	Festum S. Petri Canisii, Confessoris et Doctoris, pro universa Societate ad ritum duplicem secundae classis evehitur 227
»	»	25	Summus Pontifex ephemeridem <i>Razon y Fé</i> eiusque scriptores laudat et vigesimum quintum ab ea inita annum gratulatur. 263
»	aug.	5	Pia Unio Chicagiensis pro Institutione catholica fovenda ad gradum Unionis Primariae evehitur et indulgentiis ditatur 264
»	»	12	Approbantur Officium, Missa et Elogium S. Petri Canisii, Confessoris et Doctoris 228
»	sept.	25	Summus Pontifex, sodales Apostolatus Orationis ex Italia Romam peregrinantes alloquens, multa de ipso opere Apostolatus Orationis edicit.. . . . 251
»	oct.	4	Summus Pontifex RR. DD. Prosperum Paris, Vicarium Apostolicum Nankinensem, vigesimum quintum episcopatus annum gratulatur. 267
»	»	9	Laudatur nova editio operum Iacobi Balmes a P. Ignatio Casanovas parata 268

Anno	Mense	Die		Pag.
1925	oct.	14	Summus Pontifex cruentam mortem P. Pauli Geny dolet eiusque merita commemorat .	269
»	dec.	15	Vicariatus Apostolicus Hondurensis Britann. deinceps « de Belize » vocandus esse edicitur.	270
1926	ian.	27	Approbantur Officium, Missa et Elogium BB. Martyrum Canadensium	397
»	»	»	Summus Pontifex gratulatur ob fructus a Nuntio SS. Cordis latos	463
»	mar.	10	Summus Pontifex « diem Missionum » Turnholti in Prov. Belgica mox agendum gratulatur	464
»	»	13	Indulgentia plenaria quotannis lucranda conceditur Apostolatui Orationis die festo Christi Regis	404
»	»	27	Festum S. Margaritae M. Alacoque ad ritum duplicem pro universa Societate evehitur .	405
»	mai	3	Summus Pontifex « Actionem Popularem » laudat	464
»	»	5	De indulgentia plenaria decem S. Stanislai dominicis concessa	407
»	»	12	Conceditur usus et approbatur ritus benedicendi aquam S. Francisci Xaverii	409
»	»	14	De Missa die 3 novembris pro Nostris defunctis celebranda	408
»	»	22	Decernitur constare de martyrio Venerabilium Martyrum Albenacensium	410
»	iun.	3	Decernitur « tuto » procedi posse ad beatificationem Venerabilium Martyrum Albenacensium	413
»	»	4	Summus Pontifex gratulatur de flosculis spiritualibus a Cruciatâ Eucharistica oblatis	466
»	»	6	Litterae Apostolicae quibus Venerabiles Dei Famuli Iacobus Salesius Presbyter et Guilielmus Saltamochius Coadiutor, ambo e Societate Iesu, Beati renuntiantur	416

Anno	Mense	Die		Pag.
1926	iun.	13	Summus Pontifex Aloisium Gonzaga, altero exeunte saeculo ab ei decretis Sanctorum Caelitum honoribus, laudibus extollit et caelestem universae christianae iuventutis Patronum confirmat.	421
»	»	15	Peculiares facultates liturgicae conceduntur templo S. Ignatii Romae pro centenario S. Aloisii	466
»	iul.	15	Summus Pontifex gratias agit ob stipem Petrianam a Patre Nostro nomine Societatis Ipsi oblatam	433
»	»	»	Praescribuntur normae ad praecavenda pericula quibus obiciuntur Religiosi in locis balneorum et similibus	588
»	»	27	Collegio Pontificio Kandiensi in insula Ceylon conceditur facultas conferendi gradus academicos	467
»	»	28	Mutantur fines et ampliatur territorium Praefecturae Apostolicae Zambesiae	468
»	aug.	3	Summus Pontifex gratias agit pro «thesauro spirituali» a sodalibus Apostolatus Orationis Ipsi oblato	469
»	»	11	Vicariatus Apostolicus de Haimen in Sinis, a Nankinensi seiunctus, erigitur et clero indigenae committitur.	434
»	»	»	R. P. Simon Tsu Vicarius Apostolicus de Haimen eligitur	470
»	»	23	Summus Pontifex «Vitam S. Aloisii» a P. D'Aria conscriptam laudat, eique initam «Collectionem Vitarum Sanctorum pro pueris» gratulatur	471
»	oct.	1	Decernitur constare de martyrio CXCI Venerabilium Martyrum Parisiensium anni 1792, inter quos viginti tres «Societatis Iesu iam sodales» numerantur.	436

Anno	Mense	Die		Pag.
1926	oct.	7	Decernitur « tuto » procedi posse ad beatificationem CXCI Venerabilium Martyrum Parisiensium anni 1792; inter quos viginti tres « Societatis Iesu iam sodales » numerantur.	439
»	»	12	Facultates vicennales, in novam formam redactae, a Summo Pontifice conceduntur . .	442
»	»	17	Litterae Apostolicae quibus Venerabiles Servi Dei Ioannes Maria du Lau Archiepiscopus Arelatensis, Franciscus Ioseph de la Rochefoucauld Episcopus Bellovacensis, Petrus Ludovicus de la Rochefoucauld Episcopus Santonensis et Socii (inter quos viginti tres « Societatis Iesu iam sodales »), omnes Parisiis in odium Fidei interempti, Beati renuntiantur.	446
»	»	18	Parva quaedam additio approbatur in Officium S. Alphonsi Rodriguez inserenda	459
»	»	29	Privilegia liturgica ad quinquennium conceduntur altari S. Stanislai in templo S. Andreae ad Quirinalem	472
»	nov.	13	Facultates peculiares et indulgentiae conceduntur pro festis centenariis S. Aloisii . .	461
»	»	24	Festum S. Petri Canisii ad universam Ecclesiam extensum declaratur	462
»	dec.	3	Quaedam Residentiae in Vicariatu Apostolico de Batavia aliis Religiosis committuntur .	473
»	»	»	Summus Pontifex ephemeridi Bombayensi <i>The Examiner</i> gratulatur et benedicit . .	474
»	»	11	Summus Pontifex gratias agit et gratulatur auctori libri <i>Vingt-trois anciens Jésuites</i> . .	474
»	»	20	Privilegia et indulgentiae conceduntur pro triduanis festis centenariis canonizationis S. Stanislai in templo S. Andreae ad Quirinalem	475

Anno	Mense	Die		Pag.
1927	ian.	10	Summus Pontifex gratias agit ob stipem Sibi oblatam ab Aloisianis peregrinis ex Hispania	623
»	»	25	Prorogatur ad quinquennium facultas adimplendi praeceptum annuae confessionis et Communione in sacris ad populum Missionibus vel Exercitiis spiritualibus	589
»	»	26	Approbantur Missa, Officium et Elogium BB. Martyrum Albenacensium	590
»	»	»	Approbantur Missa Officium et Elogium BB. Martyrum Parisiensium anni 1792 . .	599
»	»	28	Summus Pontifex Societati gratulatur ob peregrinationes Aloisianas optime peractas.	606
»	»	»	Festum BB. Ignatii de Azevedo et Sociorum pro Nostris in Brasilia degentibus ad ritum duplicem maiorem evehitur	624
»	»	29	Summus Pontifex auctori folioli « Etre avec le Pape » gratulatur et benedicit	624
»	feb.	1	Indulgentia Plenaria in festo S. Petri Canisii in templis Societatis quotannis lucranda conceditur	608
»	mar.	23	Favores liturgici pro festo centenario S. Aloisii	610
»	apr.	10	Conceditur ut facultas benedicendi aquam S. Francisci Xaverii cum externis quoque Sacerdotibus communicari possit.	611
»	»	27	Separato territorio e Vicariatu Apostolico de Batavia, erigitur Praefectura Apostolica de Malang.	612
»	mai	23	Summus Pontifex Moderatori et Scriptoribus ephemeridis « Zeitschrift fur Katholische Theologie » quinquagesimum ad ea edita annum gratulatur.	626
»	»	25	Erigitur in territorio Archidioeceseos Calcuttensis in India nova Dioecesis de Ranchi.	614

Anno	Mense	Die		Pag.
1927	maii	28	Festa Aloisiana in Anglia celebrata Summus Pontifex vehementer gratulatur	226
»	iun.	19	Commentario italico « Manresa » Summus Pontifex gratulatur et benedicit	626
»	iul.	13	Distracto territorio ex Praefectura Apostolica de Zambesia, in posterum de Salisbury denominanda, erigitur Praefectura Apostolica de Broken Hill in Africa meridionali . .	615
»	»	14	Fines reguntur inter Dioeceses Tuticorensem et Trichinopolitanam in Indiis	627
»	»	20	Summus Pontifex laudat librum P. Titi Bottagisio de Papa Bonifacio VIII	628
»	»	31	Summus Pontifex Moderatori ac Scriptoribus commentarii « Brotéria » vigesimum quintum ab eo inito annum gratulatur . . .	629
»	aug.	5	De erectione et regimine Pontificii Seminarii Maioris a Sacratissimo Corde Iesu in Sardinia	631
»	»	7	Templum B. M. V. quod Societas habet in oppido Starawies (Pol. Min.) Basilicae minoris titulo insignitur	634
»	»	9	Facultas conceditur quasdam benedictiones impertiendi et recitationem Mattutini ac Laudum anticipandi a meridie	617
»	»	11	Festum S. Wenceslai Ducis ac Martyris pro Viceprovincia Cechoslovaca ad altiorem ritum evehitur	635
»	sept.	6	RR. DD. Carolo Remigio Givelet, Vicario Apostolico de Fianarantsoa in insula Madecassensi, quinquagesimum Societatis annum agenti Summus Pontifex gratulatur .	636
»	»	17	Summus Pontifex auctori libri « Pour le Pape » gratulatur et benedicit	637
»	oct.	8	Prorogatur ad sex menses facultas celebrandi triduana sollemnia beatificationis BB. Martyrum Parisiensium	618

Anno	Mense	Die		Pag.
1927	oct.	8	Festum S. Bonifacii Episcopi et Martyris pro omnibus domibus Societatis in Germania sitis ad ritum duplicem II classis evehitur.	637
»	»	15	Ad familiares et alumnos extenditur facultas lucrandi indulgentias in sacello domestico.	619
»	nov.	8	Conceditur ad decennium facultas promovendi Scholasticos nostros ad ordines minores statim post philosophiam	621
»	»	12	Summus Pontifex gratulatur et benedicit auctori libri « Le Christ dans la Banlieu ».	638
»	»	23	Conceditur pro Provinciis Galliae altior ritus in festo S. Ioannis Francisci Regis et translatio festi B. Petri Fabri	639
»	dec.	19	Summus Pontifex in Consistorio secreto nuntiat Cardinalem Ludovicum Billot S. I. sacra se purpura abdicasse	739
Acta Praepositi Generalis				
1924	ian.	1	Quaedam decreta Congregationis Generalis XXVII cum universa Societate communicantur	87
»	»	6	Missio Rumaenica conditur	92
»	»	25	Nuntiatur constitutio Secretariatus centralis Congregationum B. M. V., et declarantur eius natura et finis	93
»	feb.	2	Responsum de administratione bonorum Congregationum aliarumque Sodalitatum . . .	139
»	»	5	Responsum de integra hora orationis mentalis quotidie ab omnibus facienda	140
»	»	15	Communicatur Rescriptum Sacrae Congregationis Concilii de quadam facultate ad triennium renovata	18

Anno	Mense	Die		Pag.
1924	mar.	12	Responsum de facultatibus a proprio Provinciali habitis, a Praeposito Provinciae in qua quis degit confirmandis	141
»	»	17	Pater Noster Provinciae Siculae gratulatur quod partem Missionis Bengalensis sibi excolendam magno animo assumpserit	127
»	»	19	Collegio Germanico Hungarico quoddam studiorum peculium (seu « bursa ») tribuitur, « Bellarminianum » appellandum	128
»	»	»	Responsum de facultate Missas interdum cantandi in domesticis Collegiorum Nostrorum sacellis	140
»	»	25	Responsum de peculiari studiorum Inspectore vel Praefecto pro tota Provincia constituendo.	141
»	apr.	4	Communicantur instructiones ad Expositionem Missionariam Vaticanam praeparandam	152
»	»	17	Episcoporum postulationes pro festo Regni Socialis D. N. Iesu Christi promovendae	96
»	»	20	Communicatur Breve Apostolicum quo Indulgentia Plenaria toties quoties conceditur in festum S. P. Ignatii	100
»	mai	4	Responsum de Missis ad mentem Generalis ex Instituto celebrandis	142
»	»	11	Occasione translationis B. Andreae Bobola, commendatur Nostrorum Romae degentium precibus unio Ecclesiarum Orientalium cum Ecclesia Romana.	129
»	iun.	8	Dividitur Provincia Canadensis et constituuntur Provincia Canadae Inferioris et Viceprovincia Canadae Superioris.	101
»	»	»	Epistola Patris Nostri ad Socios Provinciae Canadensis in duas dividendae.	130
»	»	24	Responsum de duratione et methodo Exercitiorum.	142
»	inl.	7	Commendatur ut Scriptores Nostri de unione Ecclesiarum Orientalium saepius agant	103

Anno	Mense	Die		Pag.
1924	iul.	16	Litterae de rebus biblicis a Sacra Congregatione S. Officii acceptae communicantur, et earum executioni prospicitur	106
»	»	»	Nuntiatur iter Patris Nostri in Hispaniam .	107
»	»	27	Promulgantur « Statuta Congregationis Generalis XXVII » et « Epitome Instituti Soc. Iesu »	109
»	»	»	Quaedam de Superiorum designatione et rerum temporalium administratione ad normam iuris nostris recogniti	114
»	»	»	Responsum alterum de duratione et methodo Exercitiorum	143
»	»	29	Informationes petuntur de libellis in Societatem calumniosis passim diffusis.	116
»	»	31	Provincia Toletana in duas, Toletanam et Baeticam, dividitur	117
»	»	»	Epistola Patris Nostri ad Socios novae Provinciae Baeticae	134
»	aug.	15	De Conferentia Missionali Romae tempore Expositionis a Nostris celebranda	159
»	sept.	9	Missio Columbiana a Provincia Castellana seiungitur et in Provinciam erigitur.	119
»	»	»	Epistola Patris Nostri ad Socios novae Provinciae Columbianae	136
»	»	27	Nostrorum precibus commendatur Congregatio anteparaepratoria super miraculis B. Petri Canisii	121
»	nov.	21	Nostrorum precibus commendantur Congregationes super martyrio Martyrum Canadensium	122
»	»	26	Normae quaedam statuuntur de legendis ad mensam in proxima votorum renovatione.	123
»	dec.	14	Responsum de biennio Concionatorum	143
»	»	15	Normae statuuntur pro Romana peregrinatione, occasione Anni Sancti, Nostris permittenda.	124

Anno	Mense	Die		Pag.
1924	dec.	15	De periodico libello <i>Rivista illustrata dell'Esposizione Missionaria Vaticana</i>	161
»	»	31	Responsa proximae Congregationis Generalis ad quaedam Postulata communicantur . .	148
1925	ian.	6	Conventus Moderatorum « Nuntiorum SS. Cordis » Romae habendus indicitur	273
»	»	16	Nostrorum precibus commendantur Congregationes sacrorum Rituum super miraculis B. Petri Canisii.	274
»	feb.	2	Normae quaedam traduntur de ministeriis tempore tertiae probationis exercendis . .	275
»	»	11	De suffragio in examine ad gradum ferendo et de examine scripto introducendo . . .	278
»	mar.	4	De expositione Missionaria Vaticana: ad Moderatores Periodicorum de Missionibus . .	381
»	»	10	Responsum de usu rhedae « automobilis » .	375
»	»	25	Congressus nostrarum Missionum Romae habendus indicitur	282
»	»	29	Oratio Patris Nostri ad Summum Pontificem cum sollemniter ederentur decreta pro canonizatione B. Petri Canisii	182
»	apr.	19	Sociis Assistentiae Hispaniae indicuntur suffragia pro insigni benefactore Exc.mo D.no Claudio López a Comillis	351
»	»	»	Responsum de facultatibus generalibus renovandis.	376
»	mai	21	In gratiarum actionem pro novo Sancto et Ecclesiae Doctore Petro Canisio, hodie Societati concessa, quaedam praescribuntur preces	284
»	»	26	Responsum de valetudine religioso modo curanda	376
»	»	31	Domus maiores designantur et quaedam de Viceprovinciarum ac Missionum ad Congregationes iuribus definiuntur.	285
»	iun.	1	Responsum de extraordinariis curationibus. .	376

Anno	Mense	Die		Pag.
1925	iun.	20	Responsum de Nostris valetudinem curantibus	377
»	»	21	Epistola Patris Nostri de zelo animarum exemplo S. Petri Canisii et BB. Martyrum Canadensium in nobis fovendo	293
»	»	29	De novo Sancto novisque Beatis celebrandis quaedam normae traduntur	314
»	»	30	Responsum de laboribus apostolicis Lectorum et Patrum Scholasticorum	377
»	iul.	1	Instructio de dimissione Nostrorum qui sollemniter professi non sunt	315
»	»	25	Ad Superiores regulares Missionum: de expositione Missionaria Vaticana	381
»	»	31	Missio in Insulis Marianis, Carolinis et Marshall Provinciae Baeticae attribuitur	333
»	»	»	Epistola Patris Nostri ad Socios Missionis in insulis Carolinis, Marianis et Marshall, Provinciae Baeticae nuper attributae	359
»	»	31	Epistola Patris Nostri ad Socios Missionum Aegypti, Armeniae, Syriae, post earum visitationem nuper peractam	352
»	aug.	5	Responsum de loco quo FF. Coadiutores ultima vota emittant	375
»	»	19	Communicatur Rescriptum S. Rit. Congr. de altiore ritu in festo S. Petri Canisii.	227
»	»	29	Petuntur statisticae aliaeque informationes ad relationem quinquennalem parandam S. Congregationi de Religiosis hoc anno exhibendam	335
»	sept.	8	Administratio Provinciae Missourianae ita dividitur, ut, una et integra manente Provincia, pars orientalis Viceprovinciali gubernanda committatur	362
»	»	27	Administratio Provinciae Poloniae ita dividitur ut, una integraque manente Provincia, Polonia Minor Viceprovinciali proxime regenda committatur	364

Anno	Mense	Die		Pag.
1925	oct.	7	De bis centenaria commemoratione canonizationis SS. Aloisii et Stanislai rite praeparanda	337
»	»	17	Missio Brasiliae Centralis a Provincia Romana seiungitur et in Viceprovinciam independentem erigitur.	340
»	»	»	Epistola Patris Nostri ad Socios novae Viceprovinciae Brasiliae Centralis	367
»	»	»	Missio Brasiliae Meridionalis a Provincia Germaniae Superioris seiungitur et in Viceprovinciam independentem erigitur.	342
»	»	»	Epistola Patris Nostri ad Socios novae Viceprovinciae Brasiliae Meridionalis	370
»	»	»	Mittuntur exemplaria libelli <i>Practica quaedam ad formulam scribendi</i> et paradigmata informationum	344
»	nov.	13	Ad Superiores regulares Missionum: de Expositione Missionaria Vaticana	382
»	»	21	Nova formula renuntiationis bonorum cum omnibus Provinciis communicatur	346
»	dec.	30	Solvitur dubium de duratione facultatum vicennalium Leonis XII.	348
1926	ian.	18	De nova sede Universitatis Gregorianae elevanda et subsidiis ad id a Nostris et externis conferendis	479
»	»	21	Commendantur Nostrorum precibus Congregationes super martyrio VV. MM. Albencensium	485
»	»	23	Responsum de administratione bonorum inter prima et ultima vota	571
»	»	24	Directio generalis Apostolatus Orationis Romanam transferenda nuntiatur.	555
»	»	27	Mittuntur exemplaria « Acta Congressus Missionum S. I. »	486
»	»	28	Responsum de Novitiis valetudine debilibus	571

Anno	Mense	Die	Pag.
1926	ian.	29	Responsum de devotionibus et operibus Societatis propriis impensius promovendis. 572
»	feb.	1	Responsum de modo tradendi Exercitia Spiritualia S. P. N. Ignatii. 573
»	»	2	De festis centenariis Aloisianis ad mentem Summi Pontificis et Patris Nostri parandis 486
»	»	26	Responsum de festinatione in Sacro vitanda 573
»	mar.	10	Responsum de cautela et prudentia adhibendis in loquendo vel scribendo de ephemeride nostra « Acies ordinata » et de Congregationum Marianarum regimine 574
»	»	13	Responsum de errore in formula votorum. 575
»	»	19	Mittuntur Regulae Instructoris Patrum tertiae probationis et Instructio ad Patres qui tertiam probationem peragunt 490
»	»	»	Elenchus mittitur variarum quaestionum de paupertate nostra, quibus respondendum est. 503
»	apr.	21	Communicatur Rescriptum S. Rit. Congr. de altiore ritu in festo S. Margaritae M. Alacoque 406
»	»	»	Responsum de usu machinae photographicae. 567
»	»	27	Promulgatur libellus « Ad mensam legenda variis anni temporibus ». 509
»	maii	17	Responsum de Fratribus Coadiutoribus peculiari arte informandis 575
»	»	23	Facultates vicennales usque ad finem anni prorogatae nuntiantur. 516
»	iun.	11	De indulgentia plenaria decem S. Stanislai dominicis concessa 407
»	»	16	Mittuntur Decreta et Litterae Apostolicae de novis BB. Martyribus Iacobo Salesio et Guilielmo Saltamochio et traduntur normae pro triduanis festivis celebrationibus agendis 517
»	»	29	Charta geographica nostrarum Missionum nuntiatur mox imprimenda et vulganda 518

Anno	Mense	Die		Pag.
1926	iul.	2	Regio Novae Angliae, a Provincia Marylandiae-Neo Eboracensi seiuncta, in Provinciam erigitur.	519
»	»	»	Epistola Patris Nostri ad Socios divisae Provinciae Marylandiae-Neo Eboracensis . . .	556
»	»	17	Responsum de capsis ad eleemosynas colligendas.	567
»	»	22	Responsum de munere Socii Magistri Novitiorum.	575
»	»	31	Provincia Poloniae in duas Provincias dividitur, Poloniae Maioris et Mazoviae alteram, alteram Poloniae Minoris vocandas. . . .	521
»	»	»	Epistola Patris Nostri ad Socios divisae Provinciae Poloniae.	558
»	aug.	15	Petitur elenchus librorum «textus» qui in scholis theologiae vel philosophiae pro Nostriis adhibentur.	523
»	»	17	Nuntiatur mors et indicuntur suffagia pro P. Alfredo Maertens olim Procuratore generali	524
»	»	31	Responsum de processione in festo Corporis Christi.	576
»	sept.	3	Ordinatio de studiis sinicis	563
»	»	5	Ordinatio de studiis sinicis mittitur et commendatur	561
»	»	8	Peregrinationes Romanae, nostrorum praecipue alumnorum, ad sollemnia Aloisiana die 31 decembris celebranda commendantur	525
»	»	»	Operarii pro Missione Tananarivensi, summa hominum penuria laborante, enixe implorantur.	564
»	»	15	Responsum de duratione regiminis Superiorum localium.	568
»	»	27	Novus Societatis Secretarius renuntiatur . .	529
»	»	»	Pater Noster epistolam S. P. N. Ignatii de religiosa perfectione ad omnes Societatis Scholasticos mittit	529

Anno	Mense	Die		Pag.
1926	oct.	6	Responsum de admittendis ad Congregationem Provinciale	569
»	»	7	Mittuntur exemplaria epistolae S. P. Ignatii de religiosa perfectione omnibus Scholasticis distribuenda	530
»	»	30	Difficultates Universitatis Tokiensis significantur et facultas benedicendi aquam S. Francisci Xaverii communicatur	531
»	»	31	Facultates vicennales nuper renovatae cum Nostris communicantur	533
»	nov.	6	Nova « Martyrologii Societatis Iesu » editio nuntiatur et explicatur	538
»	»	10	De servandis praescriptis impositis in facultatibus ad debita contrahenda	539
»	»	22	Mittitur relatio de Nostris in Mexico afflictis	540
»	»	26	Responsum de colloquio spirituali Scholasticis et FF. Coadiutoribus praescripto	569
»	dec.	8	Indicatur Congregatio Procuratorum in annum 1927	541
»	»	»	Tres loci Formulae Congregationis Provincialis declarantur	545
»	»	»	De electione Relatorum Viceprovinciarum occasione Congregationis Procuratorum facienda	548
»	»	15	Informationes de nostris Missionibus mox edendae nuntiantur	550
»	»	18	Qua ratione Postulata in Congregatione Provinciali examinanda sint	551
»	»	19	Solvitur dubium pro catalogo de aptis ad gubernandum (« Practica quaedam ad Formulam scribendi » n. 38).	553
1927	ian.	22	Nuntiatur mors et indicuntur suffragia pro P. Hermanno Walmesley. olim Angliae Assistente	643
»	»	25	Responsum de catalogo aptorum ad gubernandum	738

Anno	Mense	Die		Pag.
1927	feb.	2	Missio Philippina a Provincia Aragoniae separatur et Provinciae Marylandiae Neo-Eboracensi adscribitur	644
»	»	»	Epistola Patris Nostri ad Socios Provinciae Aragoniae de Missione Philippina Provinciae, Marylandiae-Neo Eboracensi deinceps commissa	717
»	»	»	Epistola Patris Nostri ad Socios Provinciarum Marylandiae-Neo Eboracensis et Novae Angliae de iuvanda Missione Philippina ipsis nuper commissa	719
»	»	5	Mittuntur paradigmata de « Statu temporali triennali »	646
»	»	7	Epistola Pontificia gratulatoria de peregrinationibus Aloisianis mittitur	646
»	»	24	De facultate audiendi novitiorum confessiones eorum Magistris iterum concessa	647
»	»	27	Mittitur libellus « Lettere di S. Luigi » et petitur ut si quae sint aliae quaerantur et indicentur	648
»	mar.	16	Responsum de Congregationibus Marianis promovendis	739
»	»	26	De religiosa iuventutis institutione impensius a Nostri fovenda	720
»	apr.	2	Normae servandae in distribuendis per domos exemplaribus documentorum quae Roma identidem ad Provincias mittuntur.	649
»	»	8	De legendis ad mensam « Responsis Praepositi Generalis » quae in Actis Romanis referuntur	651
»	»	14	Responsum de postulatis Viceprovinciarum a censura exemptis	735
»	»	22	Subdelegatur Provinciarum Praepositis ac Missionum Superioribus potestas concedendi sacerdotibus saecularibus facultatem benedicendi aquam S. Francisci Xaverii	652

Anno	Mense	Die	Pag.
1927	maii	8	Responsum de postulatis Viceprovinciarum et de litteris Relatorum Viceprovinciarum a censura exemptis 735
»	»	13	Nuntiatur mors et indicuntur suffragia pro P. Eduardo Fine, Galliae olim Assistente. 653
»	»	15	Mittuntur missa et officium de novis BB. MM. Parisiensibus cum Instructione S. R. C. pro eorundem sollemnibus 654
»	»	16	De Missionibus Sinensibus deque cruenta morte PP. Henrici Dugout et Candidi Vanara 657
»	»	»	Responsum de Academia Mariana 740
»	»	30	Responsum de clavi bibliothecae communis Scholasticis indiscriminatim, non tradenda. 740
»	»	31	Instructio mittitur pro Procuratoribus et Relatoribus mox Romam venturis. 662
»	»	»	Normae quaedam traduntur pro Relatoribus Missionum mox Romam venturis. 665
»	»	»	Responsum de tempore, quo Relatores Viceprovinciarum et Missionum, ad id ius habentium, Romam venire debeant. 736
»	iun.	12	De biennio in Instituto Orientali ab aliquibus e Nostris frequentando 665
»	»	14	Instructio de commercio litterarum Praepositorum Provincialium cum Praeposito Generali 667
»	»	»	De externa forma litterarum ex officio 671
»	»	16	Instructio Sacrae Congregationis de Religiosis de « Stationibus balnearibus similibusque » cum Societate communicatur, peculiaribus additis hortationibus 672
»	»	21	De nova ratione edendorum « Memorabilium S. I. » 675
»	iul.	1	De Congregationibus Marianis magis magisque promovendis 725

Auno	Mense	Die		Pag.
1927	aug.	15	De « Die Missionum » secundum Summi Pontificis vota fovendo ac etiam in posterum promovendo	676
»	sept.	27	Congregatio Procuratorum LIX, Romae in Collegio Germanico et Hungarico habitae a die 27 ad 30 septembris 1927	678
»	»	»	Prima Patris Nostri adhortatio ad PP. Provinciarum Procuratores.	679
»	»	30	Altera Patris Nostri adhortatio ad PP. Provinciarum Procuratores.	686
»	oct.	10	De Congregatione Procuratorum nuper habita quaedam documenta in consultationibus perpendenda mittuntur, necnon imagines R. P. Ioannis Roothaan, quae promissae fuerant	693
»	»	13	Responsum de participatione bonorum spiritualium concedenda	740
»	»	17	Viceprovincia Brasiliae Meridionalis ad Provinciae dignitatem evehitur	694
»	»	»	Epistola Patris Nostri ad Socios novae Provinciae Brasiliae Meridionalis.	726
»	»	20	Responsum de modo agendi cum feminis	741
»	»	30	Missio Zambesiana in duas separatas Missiones dividitur: Salisburiensem alteram Provinciae Angliae creditam, alteram de Broken Hill Provinciae Poloniae Minoris commissam.	696
»	»	»	Divisa Missione Zambesiana, Residentia Chikunensis a Missione Provinciae Angliae ad Missionem Provinciae Poloniae Minoris transcribitur	728
»	nov.	4	Novum Pontificiae erga omnes Missionarios benevolentiae documentum	697
»	»	16	Ad « internationalem preli et culturae Expositionem » Coloniae habendam petitur nostrarum Missionum concursus	699

Anno	Mense	Die		Pag.
1927	nov.	25	Nuntiatur Curiae in novas aedes commigratio	700
»	»	26	Tota Dioecesis Misnensis a Provincia Germaniae Superioris seiungitur et Provinciae Germaniae Inferioris tribuitur	729
»	»	»	Sociis Provinciae Germaniae Superioris nuntiatur erectio novae Provinciae Brasiliae Meridionalis	730
»	dec.	3	Moderatoris Generalis Delegati Apostolatus Orationis litterae mittuntur de intentionibus pro Missionibus a Summo Pontifice nuper approbatis	701
»	»	»	Administratio Provinciae Germaniae Inferioris ita dividitur ut, una integraque manente Provincia, Germania Orientalis Viceprovinciali proxime regenda committatur	731
»	»	8	Tria Sanctae Sedis Rescripta de variis benedictionibus et officio divino, de tonsura ac Ordinibus, et de indulgentiis communicantur	707
»	»	28	De gloriosa morte P. Michaelis Augustini Pro in Mexico ab Ecclesiae hostibus necati. .	712
»	»	30	De Patribus ad tertiam probationem peragendam in illas regiones non mittendis, quarum linguam non bene calleant. . . .	714
»	»	31	PP. Instructoribus tertiae probationis idem inculcatur atque etiam praecipitur, quod in praecedenti epistola Provincialibus commendatur	715
»	»	»	De Commemoratione omnium defunctorum Societatis de 3 novembris semper facienda.	738

II.

INDEX PERSONARUM

- A**bel P. Paulinus, 21.
 Abraham B. Vinc., 449.
 Acart P. Aug., 71.
 Adami P. Matth., 127.
 Agnes S., 266.
 Alacoque S. Margar. M., 99, 209,
 342, 344, 368, 369, 373, 406,
 407, 695, 728.
 Albenacenses BB. MM., 410-421,
 485, 517, 518, 590-599.
 Alberti P. Ioach. D., 678.
 Albertus V, Dux Bavar., 214.
 Alegambe P. Philip., 297, 299,
 304, 306, 307.
 Alexander VII, 568.
 Alighieri Dantes, 191, 628.
 Allaz Margarita, 217.
 Aloisi Masella P. Pasch, 12, 75,
 469.
 Aloisius S. Gonzaga, 45, 54, 184,
 227, 245, 337-340, 421-433,
 461, 462, 466, 467, 471, 475,
 484, 486-490, 525-528, 606-
 608, 610, 611, 623, 626, 646,
 648, 649, 676.
 Alricy B. Andr. Ab., 453.
 Anchieta Ven. P. Ios., 341, 368,
 369, 371, 695, 727.
 Anderledy R. P. Ant. M., 609.
 André de Pommerayes B. Dan.
 Lud., 457.
 Andrieux B. P. Renatus M., 454.
 Angar B. Andreas, 449.
 Angelis (de) B. P. Hieron., 127.
 Apollinaris B. (Morel), 452.
 Aquaviva R. P. Claudius, 318,
 322, 497, 500-502, 510.
 Aquaviva B. P. Rodulph., 114.
 Arc (d') S. Ioanna, 99.
 Arens P. Bern., 155, 699.
 Armellini doct. Franc. Xav., 219.
 Aubert B. Io. Bapt. Cl., 499.
 Augustinus S., 21, 31, 37.
 Azevedo (de) B. Ign. et Socii MM.,
 624, 695, 727.
 Azzolini P. Hilarius, 349, 406,
 407, 486, 517, 518, 521, 531.
Balmain B. P. Franc., 449.
 Balmes Rev. D. Iac., 268.
 Balzac B. Petr. Paulus, 454.
 Bangha P. Adalb., 93.
 Bangué B. Io. Petr., 449.
 Barat S. Magdal. Soph., 194, 196-
 199.
 Barnabas S. Apost., 131.
 Baron P. Henr., 725.
 Baronius Ven. Card. Caes., 205,
 296.
 Barrachina P. Ios., 678.
 Barreau de La Touche B. Lud., 449.
 Barret B. Lud. Franc. A., 449.
 Barrett P. Timoth., 678.
 Beaucé P. Eug., 659.
 Bécavin B. Ios., 449.
 Beckx R. P. Petrus, 305, 688, 689.
 Beda Venerabilis S., 13.
 Bellarmino B. Card. Rob., 11-16,
 45, 47, 48, 49, 54, 129, 184, 213,
 425, 484, 653.

- Bellavance P. Sam., 678.
 Benedictini a S. Mauro, 449.
 Benedictus XIII, 184, 337, 430, 431, 466, 611.
 Benedictus XIV, 12, 237, 610.
 Benedictus XV, 12, 52, 217, 247, 359, 447, 632, 702, 703.
 Benoist B. Lud. Remigius, 457.
 Benoist B. Lud. Remig. Nicol., 457.
 Benoit-Vourlat B. P. Io. Franc. M., 454.
 Béraud du Pérou B. P. Carol. Ierem., 449.
 Berchmans S. Ioannes, 45, 54, 61, 423, 484.
 Beringer P. Franciscus, 710.
 Bernard B. Ioan. Car. M., 454.
 Bernardus S., 33, 36, 135.
 Bessières P. Alb., 637.
 Billot Em. Card. Lud., 226, 640.
 Binard B. Mich. Andr. Silv., 454.
 Birgitta S., 445, 538.
 Biró P. Franc. Xav., 678.
 Biroccini adv. Ios., 196, 221.
 Bisleti Em. Card. Caiet., 47, 226, 631, 633.
 Bize B. Nicolaus, 454.
 Blacas (de) P. Pius, 21.
 Blatter P. Edelb., 156.
 Bobola B. P. Andreas, 50, 129, 523.
 Bochet B. Claudius, 454.
 Bodkin P. Gul., 678.
 Boetto P. Petrus, 464, 540, 700.
 Boggiani Em. Card. Thom. Pius, 225.
 Boissieu (de) P. Gabr., 678.
 Bonaparte Em. Card. Lucianus, 620.
 Bonaventura S., 29, 33, 36, 135.
 Bonifacius S., 204, 205, 206, 209, 637, 638.
 Bonifacius VIII, 628, 629.
 Bonnaud B. P. Iac. Iul., 449, 600, 602-604, 606.
 Bonnel de Pradal B. Ioan. Franc., 454.
 Bonnotte: *vide* Thomas.
 Bonzano Em. Card. Ioan., 226.
 Bonsé B. Petrus, 454.
 Borgia S. P. Franciscus, 210, 211, 367, 481, 684.
 Borromaeus S. Carolus, 12, 214.
 Bosco Ven. D. Ioan., 424.
 Bossuet RR. DD. Iac., 62, 637.
 Bottagisio P. Titus, 628.
 Bottex B. Ioan. Bapt., 458.
 Boubée P. Ios., 273, 701-707.
 Boubert B. Lud. A. M., 449.
 Boucharens de Chaumeils B. Io. A. H., 449.
 Bourget RR. DD., 131.
 Bourne Em. Card. Franc., 225.
 Bousquet B. Io. Franc., 449.
 Bouzet (du) B. Ant. Car. Oct., 457.
 Boynes (de) P. Norb., 678.
 Brasilienses BB. MM.: *vide* Azevedo (de) *et* Quadraginta BB. MM.
 Braunsberger P. Otto, 295, 307, 309.
 Brébeuf (de) B. P. Ioan., 236-248, 297, 304, 306, 307, 309, 315, 397-399, 401-404.
 Briquet B. Petrus, 454.
 Brisse B. Petrus, 454.
 Bucarelli Ios., 69.
 Bukowski P. Alois., 678.
 Buman Maria Anna, 217.
 Bureau P. Augustus, 659.
 Burté B. Io. Franc., 449.
 Buruaga Fr. Blasius, 659.
Cabiedes P. Aemilianus, 659.
 Cagiano de Azevedo Em. Card. Octav., 225, 226.
 Calcagno P. Franc. Xav., 678.
 Calot P. Ios., 274.
 Calvinistae, 413, 416, 417, 593, 599.
 Camillus S.: *vide* De Lellis.

- Campoamor P. Ios. M., 67.
 Canadenses BB. MM., 122, 236-248, 293-314, 354, 397-404, 485.
 Canisius S. Petrus, 121, 132, 133, 175-235, 274, 284, 288, 293-314, 372, 373, 400, 462, 511, 594, 608, 609.
 Cantù Caesar, 240.
 Capeau B. Ioan. Andr., 457.
 Capitanio B. Bartholomaea, 423.
 Capulati Fratres Franciscals, 452.
 Carini Rev. D. Isid., 78.
 Carmelitae Discalceati, 196, 437, 440, 446-448, 613.
 Carnus B. Carolus, 454.
 Carolus S.: *vide* Borromaeus.
 Carolus V, 208.
 Carolus VI, 215.
 Caron B. Ioan. Car., 454.
 Carrafa R. P. Vinc., 123, 510, 513.
 Carrié P. Augustus, 725.
 Carvajal P. Henr., 18, 93, 103, 117, 119, 227, 315, 337, 342, 344, 345, 523, 529.
 Casanovas P. Ign., 268.
 Casimir Sor. M. Cornelia, 219.
 Caumont RR. DD. Fortun., 68.
 Caupenne (de) B. Bertrand. Ant., 454.
 Cayx-Dumas B. P. Claudius, 449.
 Ceccarini P. Alois., 678.
 Centurione R. P. Alois., 301.
 Cervini Cinthia, 12.
 Chabanel B. P. Natalis, 236-248, 299, 305, 308, 398, 399, 402.
 Chapt de Rastignac B. Armandus, 457.
 Charaix (de) de Moré Rev. D., 20, 21.
 Charton de Millou B. P. Ioan., 449.
 Chaudet B. Claudius, 449.
 Chauvin P. Alois., 678.
 Chevreux B. Ambr. A., 449.
 Chrysostomus S. Ioan., 414.
 Cicero M. T., 63.
 Cirera P. Rich., 159, 160, 282, 381-383.
 Cisek P. Stan., 678.
 Clairret B. Nicolaus, 450.
 Claver S. Petrus, 120, 138, 354.
 Clemens VIII, 12.
 Clemens XII, 215, 611.
 Clerq B. Florentius, 456.
 Codina P. Matthias, 678.
 Colin B. Claudius, 450.
 Colin B. Nicolaus, 455.
 Colombière (de la) Ven. P. Claudius, 22.
 Conventuales Fratres Franciscani, 449.
 Correa (de) Fr. Petrus, 727.
 Costantini RR. DD. Celsus, 82, 435.
 Cretoni Em. Card. Seraph., 621.
 Crexáns P. Raim., 678.
 Crucigeri Patres, 445, 538.
 Cucsac (de) B. Bern. Franc., 450.
 Cyrillus Alexandr. S., 212.
 Cyrillus Hierosolym. S., 213.
Daniel B. P. Ant., 236-248, 299, 398, 399, 402.
 Danois (de) B. Ludov., 457.
 Dante: *vide* Alighieri.
 Dante Rev. D. Henr., 618, 638.
 Dardan B. Franc., 450.
 D'Aria P. Franc. M., 471.
 David Rex S., 12, 13.
 De Angelis B. P. Hieron., 127.
 De Angelis Rev. D. Seraph., 54, 60.
 De Lai Em. Card. Caiet., 195, 224.
 Delattre P. Io., 155, 484.
 De Lellis S. Camillus, 45, 54, 484.
 Delfaud B. P. Gul. Ant., 450, 600, 602, 604, 606.
 Della Volpe Rev. D. (*postea* Card.) Franc., 620.
 Del Monte Card. Ioan. M. (Iulius III), 209.

- Demaux-Lagrange P. Ios., 460, 529, 539, 541, 589, 608, 610, 645, 646, 650, 652, 665, 672, 695, 697, 700, 730.
 Denifle P. Henr., 77.
 De Rossi S. Ioan. Bapt., 45, 54, 484.
 Deruelle B. Mathur. Vict., 450.
 Desbrielles B. Sebastianus, 455.
 Desbuquois P. Gustavus, 464.
 Desmoulins P. Henr., 21.
 Desprez de Roche B. Gabr., 450.
 Di Fava Rev. D. Philip., 228, 618, 636, 638.
 Doctrinarii Patres, 454.
 Dodero P. Eduar., 678.
 Dominicani Fratres *seu* Praedicatorum Ordo, 22, 184, 337, 617.
 Dougherty Em. Card. Dionys., 226.
 Dubray B. Thom. Nic., 450.
 Dubuisson B. Thom. Ren., 450.
 Dufour B. Iacobus, 455.
 Dugout P. Henr., 657, 660.
 Dumasrambaud de Calandelle B. Franc., 450.
 Duval B. Dion. Claud., 455.
 Duval B. Ioan. Petr., 455.
Ehrle Em. Card. Franc., 76-79, 226.
 Ermès B. Henr. Hipp., 450.
 Ersin P. Alois., 678.
 Eudes S. Ioannes, 194, 196-199.
 Eudistae Patres, 451, 456.
 Ezechiel S. Propheta, 206.
Faber B. P. Petrus, 207, 295, 303, 639.
 Fabianus S., 314, 402.
 Fabre Clara Monica, 19.
 Fabro: *vide* Faber.
 Fajella P. Aurelianus, 23, 50, 404, 590.
 Falcoz B. Iosephus, 455.
 Faulhaber (de) Em. Card. Mich., 225.
 Fautrel B. Gilbertus Io., 455.
 Federici P. Stan., 472.
 Felix B. Eustachius, 454.
 Ferdinandus I, 210, 212, 214.
 Ferrari Em. Card. Andr., 97.
 Ferrini S. D. Contardus, 192, 423.
 Filograssi P. Ios., 129.
 Fine P. Eduardus, 653.
 Finlay P. Petrus, 678.
 Fisher P. Io., 678.
 Fontaine B. Claudius, 457.
 Foucauld (de) de Pontbriand B. Arm., 450.
 Fougères B. Philibertus, 455.
 Fouillot P. Sebast., 21.
 Fouqueray P. Henr., 474.
 Francica-Nava di Bontifé Em. Card. Ios., 225.
 Franciscals Fratres Capulati, 452.
 Franciscals Fratres Conventuales, 449.
 Franciscals Fratres Tertii Ordinis, 451.
 Franciscus Assis. S., 13, 217, 218.
 Franciscus S. Borgia: *vide* Borgia.
 Franciscus (Ioannes) S. Regis: *vide* Regis.
 Franciscus S. Salesius, 12.
 Franciscus S. Xaverius: *vide* Xaverius.
 François B. Lud. Ios., 455.
 Friteyre-Durvè B. P. Iac., 453.
 Fritz P. Theobaldus, 730.
 Frühwirth Em. Card. Andreas, 225.
Gabriel S. a Virgine Perdol., 423.
 Gagnières des Granges B. P. Claudius Franc., 450.
 Galais B. Iac. Gabr., 450.
 Galilei Galilaeus, 191.
 Galli Em. Card. Aurelius, 226.
 Gandáségui y Garrochátégui RR. DD. Remig., 79.

- Gardette (de la) B. Mich. Franc., 458.
 Garnier B. P. Car., 236-248, 298, 306, 308, 309, 398, 399, 402.
 Garrigues B. Petr. Ioan., 455.
 Gasparri Em. Card. Petrus, 40-42, 61, 68-71, 73, 76, 81, 225, 251, 262, 266, 267, 269, 406, 421, 434, 435, 459, 463-466, 469-472, 474, 586, 587, 607-609, 613, 615, 616, 623-630, 633, 635-638.
 Gasquet Em. Card. Aidan., 16, 225.
 Gaudreau B. Nicolaus, 455.
 Gautrelet P. Franc. Xav., 556, 705.
 Gauguin B. Petrus, 450.
 Gaultier B. Lud. Laur., 450.
 Gentile doct. Nicolaus, 219.
 Geny P. Paulus, 269.
 Georgius Austriacus, 208.
 Gervais B. Petr. Lud., 457.
 Gianfranceschi P. Ios., 155.
 Gillet B. Steph. Mich., 454.
 Ginhac Eugenia, 20, 21.
 Ginhac Ioan. Ant., 19.
 Ginhac P. Paulus, 19-24, 312, 685.
 Ginhac Vincentius, 21.
 Girault B. Georgius, 451.
 Giroust B. Georg. H., 455.
 Givelet RR. DD. Car. Rem., 636.
 Goizet B. Ioan., 451.
 Gonzaga S. Aloisius: *vide* Aloisius.
 Goodier RR. DD. Alb., 68.
 Goulet P. Eduardus, 155, 159, 519, 531.
 Goupil B. Fr. Ren., 236-248, 300, 398, 402.
 Goyaci (tribus indigena in Brasilia), 369.
 Gramatica Rev. D. Alois., 163.
 Grandidier P. Franc., 653.
 Granito Pignatelli di Belmonte Em. Card. Ianuar., 98, 225.
 Grasset de St. Sauveur B. Andr., 451.
 Gregorius II S., 209.
 Gregorius XIII, 45, 211, 230.
 Gregorius XIV, 317.
 Gregorius XV, 13.
 Gregorius XVI, 216, 307, 442.
 Gros B. Ios. M., 455.
 Grund P. Emm., 678.
 Gruyer B. Ioan. Henr., 455.
 Gué (le): *vide* Le Gué.
 Guasco adv. Ioan., 196.
 Guérin B. Petr. Mich., 451.
 Guérin du Rocher B. P. Petrus Mich., 455.
 Guérin du Rocher B. P. Robertus Franc., 455.
 Guidi adv. Alb., 196.
 Guillemé RR. DD. Maturinus, 468.
 Guilleminet B. Io. Ant., 451.
 Guillén P. Luc. M., 80.
 Guillon de Keranrum B. Yvo Andr., 455.
 Gutiérrez del Olmo P. Ferd., 678.
 Guyard B. Ioan. Lud., 458.
 Hapig doct. Bern., 219.
 Hauck (de) RR. DD. Iacobus, 261.
 Hayasaka RR. DD. Ian., 698.
 Hayes P. Iacobus, 643.
 Hayler P. Franc. Xav., 678.
 Hebert B. Franc. Lud., 451.
 Hédouin B. Iul. Franc., 455.
 Hénocq B. Petrus Franc., 455.
 Hermannus Archiep. Colon., 208.
 Herque du Roule B. P. Elig., 455.
 Hieronymus S., 29, 30, 212.
 Hilarius S., 602.
 Hofmann P. Mich., 128.
 Hourrier B. Iac. Steph. Phil., 451.
 Huarte RR. DD. Vinc., 658.
 Huonder P. Ant., 155.
 Huré B. Sanctes, 457.
 Hurtrel B. Car. Ludov., 458.
 Hurtrel B. Ludov. Beniam., 458.

- Iacobini** Em. Card. Lud., 634.
Iacobus S. Apost., 264.
IESUS CHRISTUS D. N.: *passim*.
Ignatius S. P. N., 22, 23, 39, 73, 88-90, 95, 100, 111-113, 116, 119, 127, 131, 133-135, 137, 142, 180, 181, 184, 193, 200, 203, 204, 207-210, 214, 229, 230, 239, 245, 250, 263, 276, 295, 296, 300-302, 305, 312, 313, 316, 322, 334-336, 343, 351-354, 356, 357, 360, 361, 366, 371, 375, 434, 467, 481, 495-502, 504, 515, 521, 523, 527, 529, 530, 558, 562, 563, 573, 612, 627, 652, 663, 667-669, 681, 683, 687-692, 701, 708, 717, 718, 721, 722, 724, 727.
Innocentes SS., 266.
Ioanna S. d'Arc, 99.
Ioannes S. Apost. et Evang., 594, 598, 655.
Ioannes Baptista S., 211, 217, 467.
Ioannes S. a Cruce, 184.
Ioannes et Paulus SS., 414.
Ioseph S., 22, 38, 99, 119, 216, 244, 245, 266, 289, 406, 464, 495, 501.
Isaias S. Propheta, 235.
Iulius III, 209, 213, 300, 510, 511, 512.
Ixida B. P. Ant., 600.
Jannin B. Ioan. Bapt., 451.
Jocas (de) P. Ios., 21.
Jogues B. P. Isaacus, 236-248, 298-300, 304, 309, 315, 397-399, 401-403.
Joret B. Petrus Lud., 456.
Jorio Rev. D. Dominicus, 633.
Jubaru P. Henr., 678.
Jungmann P. Ios., 625.
Kaniss Iacobus, 206.
Kecane P. Henricus, 728.
Kern Anna Maria, 216.
Kettler doct., 218, 219.
Kostka: *vide* Stanislaus.
Lacan B. Ioannes, 451.
La Colombière (de) Ven. P. Claud., 22.
Lallemant B. P. Gabriel, 236-249, 297, 304, 398, 399, 402.
Lanchon B. Gilb. Lud. Symph., 456.
Lande (de la) B. Iacobus, 456.
Lande (de la) B. Fr. Ioannes, 236-244, 300, 399, 402.
Landry B. Petrus, 451.
Lanfant B. P. Alex. Car. M., 458, 600, 602, 604, 606.
Lanier B. Lud. Io. Matth., 454.
Laporte B. P. Claudius Ant. Rodul., 451.
La Puma Rev. D. Vinc., 618, 621.
La Rochefoucauld (de) B. Franc. Ios., 436-442, 446-459.
La Rochefoucauld (de) B. Petrus Lud., 436-442, 446-459.
Lau (du) B. Ioan. M., 436-442, 446-459.
Lauer P. Ioannes, 678, 731.
Laurent B., 458.
Laurenti Em. Card. Cam., 17, 226, 589, 618, 621.
Laurentius S., 594.
Lavèze (de) Belay B. Io. Ios., 456.
Laynez R. P. Iac., 510.
Leanza P. Antonius, 678.
Leber B. Michael, 456.
Le Bis B. Rob., 449.
Le Bous: *vide* Villecrohain.
Leclercq B. Guil. Nic. Lud., 451.
Leclercq B. Florentius, 456.
Ledóchowski A. R. P. N. Wlodimirus: *passim*.
Lefranc B. Franc., 451.
Lefevre B. Oliver., 451.
Lefevre B. Urbanus, 451.
Lega Em. Card. Mich., 225.

- Legrand B. Ioan. Car., 456.
 Le Gué B. P. Car. Franc., 451.
 Lejardinier des Landes B. Iac. Ios., 451.
 Le Laisant B. Iulianus, 456.
 Le Laisant B. Ioan. Petrus, 456.
 Le Livec de Trésurin B. P. Franc. Hyac., 458.
 Lellis (De) S. Camillus, 46, 54, 484.
 Lemaitre B. Ioannes, 456.
 Le Meunier B. Iac. Io., 452.
 Leo I Magnus S., 212, 673.
 Leo XII, 46, 348, 349, 442.
 Leo XIII, 35, 46, 52, 63, 74, 78, 97, 205, 355, 431, 442, 620.
 Leonardus S. a Portu Mauritio, 45, 54, 484.
 Le Rousseau B. P. Vinc. Ios., 453.
 Leroy B. Io. Thom., 456.
 Lhande P. Petrus, 638.
 Londiveau B. Franc. Caes., 451.
 Longobardi P. Nic., 128.
 Longuet B. Ludovicus, 452.
 López a Comillis March. Ant., 351.
 López a Comillis March. Claudius, 351.
 Loublier B. Mart. Franc. A., 456.
 Loup: *vide* Thomas-Bonnotte.
 Loyola: *vide* Ignatius S. P. N.
 Lubersac (de) B. Iac. Franc., 452.
 Lucas S. Evang., 13, 400.
 Lucidi Em. Card. Evar., 226.
 Ludovicus XV, 452.
 Lutherus Martinus, 180, 229, 295.
 Luzeau de la Mulonnière B. Henr. A., 452.
 Luzio Rev. D. Salv., 54, 60, 40, 619.
 Lyons P. Io., 264.
 Madeyski doct. Boleslaus, 219.
 Maertens P. Alfr., 524.
 Magdalena de' Pazzi S., 430.
 Magdalena Sophia S. Barat: *vide* Barat.
 Magdeburgenses Centuriatores, 204, 211, 230.
 Maignien B. Gasp. Claud., 452.
 Malone P. Iac., 678.
 Manara Em. Card. Achil., 97.
 Marcellus II, 12.
 Marchand B. Io. Phil., 451.
 Marchetti-Selvaggiani RR. DD. Franciscus, 83, 270, 382, 468, 473.
 Marcus S. Evang., 421.
 Margarita M. S. Alacoque: *vide* Alacoque.
 Maria SS. Virgo Deipara, 13, 23, 38, 70-72, 93-95, 103, 118, 119, 121, 208, 210, 212-214, 246, 261, 266, 277, 289, 313, 339, 341, 344, 366, 369-372, 418, 426, 427, 432, 489, 495, 501, 521, 523, 528, 541, 561, 574, 592, 617, 708, 710, 713, 718, 724, 725, 727, 730, 739, 740.
 Mariani Rev. D. Angelus, 16, 23, 178, 182, 238, 241, 247, 404, 407, 409, 410, 412, 415, 420, 438, 448, 460, 462, 467, 475, 591, 611, 612, 624, 636, 639, 640.
 Marmoiton P. Victor, 466.
 Marmotant de Savigny B. Claud. Lud., 456.
 Martin R. P. Lud., 117, 620.
 Martindale P. Cyrill., 626.
 Martini P. Petrus C., 626.
 Martinus S., 231.
 Massey B. Ren. Iul., 449.
 Mattern P. Aem., 159, 160, 282, 678.
 Matthaeus S. Apost. et Evang., 231, 234, 303, 311, 421, 602, 605, 673, 684.
 Mauduit B. Ludovicus, 451.
 Mayer P. Car. M., 678.
 Mayneaud de Bisefranc B. Claud. Sylv., 456.
 McMenamy P. Franc. Xav., 362.

- Méallet de Fargues B. Franc. Lud., 452.
 Mendes Bello Em. Card. Ant., 225.
 Menuret B. Iac. Alex., 450.
 Merry del Val Em. Card. Raphael, 53, 225.
 Miccinelli P. Carolus, 527, 610.
 Michael S. Archang., 99, 206, 214.
 Milani adv. Aug., 196, 200.
 Millet B. Henr. Io., 456.
 Minimi Fratres, 458.
 Missionarii a SS. Corde, 473.
 Monica S., 21.
 Monnier B. Franc. Ios., 456.
 Monsain B. Thom. Ioan., 458.
 Montoya P. Mich., 678.
 Morel B. Ioan. Iac., 452.
 Mori Em. Card. Iosephus, 226.
 Mouffle B. Mar. Franc., 456.
- N**adal P. Hier., 134, 512.
 Nalbhone P. Franc. de P., 122, 678.
 Nativelle B. Ioan. Bapt., 452.
 Nativelle B. Renatus, 452.
 Neri S. Philippus, 214.
 Nezel B., 452.
 Nicolaus S., 214, 215, 314.
 Nobrega (de) P. Emm., 371, 727.
 Nogier B. Math. Aug., 452.
- O**bregon gen. Mexicanus, 712.
 O'Callaghan P. Ierem., 678.
 Oppenraaij (van) P. Rod., 678.
 O'Rourke P. Io. Ios., 65.
 Oviéffe B. Ios. Lud., 454.
- P**acelli adv. Franc., 196.
 Pagano doct. Franc., 219.
 Paláu P. Gabriel, 624.
 Paraveri (tribus indigena in Indiis), 586, 627.
 Paris RR. DD. Prosper, 267, 435.
 Parisienses BB. MM., 436-442, 446-459, 599-606, 618, 654.
 Parra P. Car., 463.
 Patrizi Em. Card. Constant., 216.
 Paulus S. Apost., 22, 39, 60, 131, 202, 222, 232, 234, 256, 265, 294, 296, 303, 306, 308, 311, 313, 372, 405, 406, 596, 597, 605, 609.
 Paulus S. a Cruce, 184, 233.
 Paulus III, 209, 300.
 Paulus IV, 210, 229.
 Pazery de Thorame B. Ios. Thom., 452.
 Pazery de Thorame B. Iul. Hon. Cypr., 452.
 Pazery de Thorame B. Petr. Franc., 452.
 Pazzi (de') S. Mar. Magdalena, 430.
 Pérez Godoi B. Franc., 727.
 Périer RR. DD. Ferdinandus, 614.
 Petazzi P. Ios., 262.
 Petrus S. Apostolus, 22, 38-40, 44, 48, 60, 61, 65, 69, 71, 73, 75, 79, 80, 82, 201, 202, 209, 222, 224, 248, 252, 262, 265, 266, 405, 421, 433, 435, 459, 469, 471, 526, 609, 613, 615, 616, 629, 633, 635.
 Pey B. Franc. Ios., 458.
 Philippot B. Io. Mich., 456.
 Philippus Nerius S., 214.
 Pignatelli Ven. P. Ios., 312.
 Pinard de la Boullaye P. Henr., 155.
 Pius IV, 210, 211, 229.
 Pius V S., 211, 213, 214.
 Pius VII, 46.
 Pius IX, 73, 74, 216, 217, 231, 442.
 Pius X, 31, 52, 74, 97, 442, 632.
 Pius XI: *passim*.
 Ploquin B. Petrus, 452.
 Pompilj Em. Card. Bas., 225, 338, 340, 487.
 Pomponi doct. Henr., 219.
 Ponse B. Claudius, 454.
 Ponte (a) Ven. P. Lud., 79.
 Poret B. Ren. Nic., 452.

- Postel S. Maria Magdalena, 194, 196-199.
 Pottier B. Petr. Claud., 456.
 Poulain de Launay B. Iulianus, 452.
 Praedicatorum Ordo: *vide* Dominicani.
 Pro Humbertus, 712.
 Pro P. Mich. Aug., 711-713.
 Psalmon B. Petr. Nic., 452.
- Q**uadraginta BB. Martyres, 341, 369, 695.
 Quéneau B. Ioan. Rob., 453.
- R**aaijmakers P. Car., 678.
 Rabé B. Iac. Leon., 456.
 Ragonesi Em. Card. Franc., 225.
 Ramière P. Henr., 556, 705.
 Ranuzzi de Bianchi Em. Card. Vict. Am., 225.
 Rateau B. Ioan. Ios., 458.
 Ravelli Rev. D. Petrus, 408, 619.
 Ravinel (de) B. Steph. Franc. D., 453.
 Récalde (de) I., 116.
 Regis S. Ioan. Franciscus, 639, 640.
 Regnet B. Petr. Rob., 457.
 Rembauts doct., 218.
 Remigius S., 438.
 Rey B. Yvo Io. Petr., 457.
 Richardus a S. Vict., 30.
 Richelmy Em. Card. Aug., 97.
 Rigot B. Lud. Franc., 455.
 Rita S. a Cassia, 1^o1.
 Robert de Lazardière B. Iac. Aug., 453.
 Rochefoucauld (de la): *vide* La Rochefoucauld.
 Rodrigues P. Franc., 678.
 Rodriguez S. Alph., 227, 459, 460.
 Rodriguez P. Alph., 33, 135.
 Romualdus S. Abb., 592, 595-598.
 Roothaan R. P. Io., 131, 305, 686, 693.
- Rosa S. Limana, 607.
 Rosa P. Henr., 648, 649.
 Rossi RR. DD. Raph. Car., 195.
 Rouffiac P. Edm., 678.
 Rousseau B. Claudius, 453.
 Rousseau (le): *vide* Le Rousseau.
 Roussel B. Nic. Car., 457.
 Roy P. Franc., 678.
 Royer B. Marcus Lud., 458.
 Rubino P. Liborius, 127.
- S**accano P. Metellus, 127.
 Saint-James B. Petrus, 457.
 Salesius S. Franciscus, 12.
 Salesius B. P. Iacobus, 410-421, 485, 517, 518, 590-599.
 Salin de Niart B. Franc. Urb., 453.
 Salomon B. (Leclercq), 451.
 Salotti Rev. D. Car., 196, 412, 415, 420, 438, 441, 448, 591, 599.
 Saltamochius B. Fr. Gulielmus, 410-421, 485, 517, 518, 590-599.
 Samson B. Ioan. H. Lud., 453.
 Sanvitores P. Did., 361.
 Sarto Em. Card. Ios. (Pius X), 97.
 Saune (de) RR. DD. Henr., 81.
 Savine B. Io. Ant., 449.
 Savio Dominicus, 424.
 Sbarretti Em. Card. Don., 19, 590.
 Scapinelli di Léguigno Em. Card. Raph., 225.
 Schmid B. Iac. Lud., 457.
 Schmitz Fr. Petrus, 177, 178, 219-221.
 Schneller Sor. Walburga Ignatia, 175-178, 217-219, 220.
 Scholarum Christianarum Fratres, 451.
 Schulte Em. Card. Car. Ios., 226.
 Sebastiani Rev. D. Nic., 197, 200.
 Sebastianus S., 314, 402.
 Seconds B. P. Io. Ant., 457.
 Segneri P. Paulus, 62, 69.
 Séguin B. Io. Ant. Barn., 453.

- Serafini RR. DD. Iulius, 19, 590.
 Serafini Ab. Maurus, 17.
 Servanzi P. Augustus, 369.
 Severinus B. (Girault), 451.
 Simon B. Ioan. Petr., 458.
 Sincero Em. Card. Alois., 226.
 Skarga P. Petrus, 560.
 Sobieski Ioannes Rex, 432.
 Sopuch P. Stan., 364.
 Souza (de) Fr. Io., 727.
 Spinetti P. Augustus, 678.
 Stanislaus S. Kostka, 184, 210,
 337, 339, 367, 407, 408, 432,
 472, 475, 487, 489, 523, 525-528,
 561, 626, 697.
 Stein P. Io., 156.
 Steinen P. Petrus, 710.
 Stephanus S. Protom., 400.
 Strambi B. Vinc., 183-187.
 Streit P. Rob. O. M. I., 154.
 Strobach P. Aug., 361.
 Sulpiciani Sacerdotes, 449-454.
 Sulprizio Ven. Nuntius, 423.
 Svampa Em. Card. Dom., 97.
 Szczepkowski P. Gaspar, 560.

Tacchi Venturi P. Pet., 155.
 Taddei P. Barthol., 368.
 Tarín P. Franc., 312, 686.
 Tavares P. Ioach., 629.
 Tcheng Fr. Andr., 660.
 Teresia S. a Iesu, 184.
 Teresia S. a. Iesu Inf., 183, 184,
 186, 188, 194, 196-199.
 Tertullianus, 29.
 Tessier B. Ioan. Bapt. M., 453.
 Tharcisius S., 411.
 Thomas S. Apost., 83, 214.
 Thomas S. Aquin., 12, 29, 35, 74,
 191, 625.
 Thomas-Bonnotte B. P. Lupus,
 453.
 Toba Simona, 215.
 Tobias, 481.
 Timotheus S., 234.
 Truchsess Card. Otho, 180, 208.

 Tsu RR. DD. Simon, 470, 661.
 Turmenyes (de) B. Petr. Iac., 457.

Urbanus VIII, 299.
 Ursulinae Moniales, 449, 452, 453.
 Urvoy B. Ren. Ios., 457.

Valfons (de) de la Calmette B. Car.
 Reg. Matth., 453.
 Vanara P. Candidus, 657, 660.
 Vanderweit Elisab., 216.
 Van de Vorst P. Car., 678.
 Van Hesch Nicolaus, 207.
 Van Houweningen Aegidia, 206.
 Vannutelli Em. Card. Vinc., 224,
 411, 412, 415, 419, 420, 437,
 438, 441, 448, 591.
 Van Rossum Em. Card. Gul., 65,
 83, 225, 270, 468, 473, 676.
 Van Velsen RR. DD. Ant., 473.
 Vareilhe-Duteil B. P. Franc., 453.
 Verde Rev. D. (*nunc* Card.) Alex.,
 16, 18, 24, 50, 61, 178, 182,
 228, 238, 241, 247.
 Verdier P. Ios., 659.
 Veret B. Vict. Car., 454.
 Vergés P. Emman. M., 623.
 Verrier B. Petr. Lud. I., 450.
 Verron B. P. Nic. M., 457.
 Verschueren P. Ios., 518.
 Vianney S. Ioannes, 194-199, 639.
 Vicecomes R. P. Ign., 511.
 Vico Em. Card. Ant., 16, 18, 23,
 24, 50, 61, 71, 72, 99, 177, 178,
 181, 182, 195, 200, 221, 222,
 224, 226, 228, 238, 241, 247,
 404, 407, 409, 410, 412, 415,
 419, 438, 441, 442, 448, 462,
 467, 475, 591, 611, 612, 624,
 635, 639, 640.
 Victoria, Ludovici XV filia, 452.
 Vilallonga P. Gabriel, 678.
 Villecrohain (de la) Le Bous de
 Villeneuve B. P. Mathurin
 Nic., 453.
 Villèle (de) comitissa, 22.

- Villeneuve (de): *vide* Villecrohain.
 Villette (de) B. Ioan. Ant. Ios.,
 457.
 Visitatione (a) Moniales, 453.
 Vitalis B. Petr. Iac. M., 458.
 Vitelleschi R. P. Mutius, 128,
 137.
 Volta Alexander, 191.
 Vourlat: *vide* Benoit.
Walmesley P. Hermannus, 643.
 Walsh P. Guil., 60.
 Welsby P. Ios., 678.
 Wenceslaus S. Mart., 635, 636. **Z**ani-Caprelli Rev. D. Ioan., 226.
 Wernz R. P. Franc. Xav., 130,
 131, 276, 340, 342, 482, 495,
 497-501, 553, 653, 714.
 Wessels P. Corn., 156.
 Wilpert Rev. D. Ios., 226, 633.
Xaverius S. Franciscus, 83, 127,
 131, 184, 209, 227, 239, 290,
 296, 297, 311, 316, 354, 361,
 409, 531, 532, 562, 611, 634,
 652, 677, 701, 702, 705, 707,
 718, 720, 734.

III.

INDEX LOCORUM

AD. = Archidioecesis.
 AD. tit. = Archidioecesis titularis.
 Ass. = Assistentia.
 CN. = Collegium Nostrorum.
 Coll. = Collegium externorum.
 Conv. = Convictus.
 CP. = Collegium Pontificium.
 D. = Dioecesis.
 D. tit. = Dioecesis titularis.
 Dpr. = Domus probationis seu Novitiatus.
 D3pr. = Domus tertiae probationis,

M. = Missio.
 PA. = Praefectura Apostolica.
 Prov. = Provincia Societatis.
 Res. = Residentia.
 Sem. = Seminarium.
 Sem. P. = Seminarium Pontificium.
 St. = Statio (in Missionibus).
 Univ. = Universitas.
 VA. = Vicariatus Apostolicus.
 VP. = Viceprovincia Societatis.
 Vic. Gen. = Vicariatus Generalis.

Abu Road St., 68.

Aegytiaca M., 292, 352-359.

Aequatoriana M., 118, 291.

Aezanitana D. tit., 473.

Africa, 21, 156, 468, 615, 616.

Ajmerensis D., 68.

Alaskana M., 292.

Albacete, 118.

Albanensis D., 225.

Albanensis in America D., 399.

Albaniensis M., 292, 683.

Albenacum, 410, 411, 413, 416, 417, 419, 593, 599.

Albiensis AD., 19, 23.

Algeria, 21, 293.

Almeria, 118.

Allonnes, 453.

Alsatia, 205.

Ambianensis D., 449, 451, 455, 456.

Ambositrens Res., 289.

America Borealis seu Septemtrionalis, 239, 242, 247, 297, 298, 314, 315, 397-399, 401-404, 413, 485, 528, 683.

America Latina seu Meridionalis, 61, 118, 263, 418, 528, 683.

Americae Ass., 159, 283, 290, 292, 546, 547, 644, 678, 684.

Americanum Pium Latinum (Romae) CP., 288.

Amidensis AD. tit., 621.

Anagninum CP., 288, 682.

Anconitana AD., 97.

Ancudense Sem., 289.

Andegavensis D., 243, 450, 452, 453.

Angiense CN., 547, 712.

Angliae Ass., 290-292, 547, 643, 644, 678.

Angliae Prov., 131, 290-292, 547, 626, 643, 678, 696, 697, 728.

Angola, 616.

Anhwei, 658.

Aniciensis D., 449, 452, 454.

Ankingensis M., 292.

Apamiensis D., 453, 454.

Appamur, 628.

Aquensis AD., 17, 449, 452.

- Aragoniae Prov., 150, 291, 293, 547, 644, 645, 678, 717-719.
 Arelatensis AD., 436, 439, 446, 447, 449, 450, 452, 457.
 Argenteuil, 452.
 Argentina (Respublica), 683.
 Argentinensis Res., 289.
 Argentino-Chilensis Prov., 289, 678.
 Argentoratensis D., 453.
 Armenica M., 292, 352-359.
 Ars (vicus), 196, 198.
 Aruppukottei, 628.
 Arvernia, 418.
 Aschaffenburg, 261.
 Asia, 127, 683.
 Atrebatensis D., 451, 454.
 Augusta Vindelicorum, 218, 230.
 Augustana D., 180, 208, 229.
 Aurelianensis D., 243, 398, 450, 452.
 Auriesville, 398.
 Australianensis M., 290, 291.
 Austria, 193, 205, 210, 683.
 Austriae Prov., 228, 546, 562, 625, 678.
 Auxitana AD., 457.
 Avenionenses Aedes Pontificiae, 77.
 Avenionensis AD., 449, 453, 457, 458.
 Avenionensis Dpr., 21.
Badajoz, 118.
 Baetica Prov., 117-119, 134, 135, 290, 291, 333-335, 359, 529, 547, 678.
 Baiocensis D., 245, 398, 452, 456, 458.
 Baionensis D., 450-453.
 Baleares insulae, 293.
 Bambergensis AD., 261.
 Bamra, 614.
 Banjoemas, 473.
 Barcelona, 108, 623.
 Barville, 450.
 Batavia (de) VA., 473, 612, 613.
 Bataviensis Res., 289.
 Bavaria, 210, 214.
 Belgica Prov., 128, 290-292, 464, 518, 614, 615, 644, 678, 725.
 Belgium, 661, 712.
 Belize (de) VA., 270.
 Bellicensis D., 458.
 Bellovacensis D., 436, 439, 446, 447, 449, 450, 452, 454.
 Ben-Aknoun, 21.
 Bengalensis M., 127, 290, 291, 614.
 Berolinense Coll., 733.
 Berolinensis Delegatura, 732.
 Berolinensis Res., 288.
 Betsileensis M., 289, 291.
 Beyrouth, 358.
 Biblicum Institutum Pontificium (Romae), 43, 44, 65, 78, 532, 545.
 Billomense Coll., 418.
 Bisuntina AD., 449, 452.
 Bituricensis AD., 455.
 Bleza, 452.
 Bogotatum Coll., 68.
 Bohemia, 71, 205, 210, 635.
 Boitron, 452.
 Bombayensis AD., 68, 586, 587.
 Bombayensis M., 156, 291, 474, 644, 717, 718.
 Bonaerense Sem. P., 289, 683.
 Bonnensis Res., 288.
 Bononia, 193, 209.
 Bononiensis AD., 97.
 Bosoekei, 613.
 Bostoniensis Res., 290.
 Brasilia, 367, 369, 373, 624, 726-728, 730, 731.
 Brasiliae Centralis M., 291, 340, 341, 367.
 Brasiliae Centralis VP., 340-342, 367-369.
 Brasiliae Meridionalis M., 288, 291, 342, 343, 371, 730.
 Brasiliae Meridionalis VP., 342-344, 370-373, 683, 694, 695, 726, 730.
 Brasiliae Meridionalis Prov., 694, 695, 726-728, 730, 731.
 Brasiliae Septentrionalis M., 291.
 Brasiliensis Prov. (antiqua), 727.
 Breslau, 288.

- Briis-sous-Forges, 449.
 Briocensis D., 455, 457.
 Broken Hill M., 696, 697, 729.
 Broken Hill PA., 615, 616, 696, 729.
 Bruxellensis Res., 290.
 Budapestinensis Res., 288.
 Burdigalensis AD., 458.
 Burdigalensis Res., 289.
C
 Cáceres, 118.
 Cadiz, 118.
 Cadurcensis D., 449.
 Caen, 453, 457.
 Caire (Le), 358.
 Cairense Coll., 292.
 Calcuttensis AD., 128, 614.
 Calcuttensis M., 614.
 Calgariensis D., 102.
 Calicutensis D., 585, 586.
 Californiae Prov., 292, 678.
 Calissiensis Dpr., 558.
 Camberiensis AD., 450.
 Cameracensis AD., 450, 455, 457.
 Campaniae Prov., 155, 289, 291, 292, 547, 561-563, 678, 712, 725.
 Canada, 236, 239, 242, 244, 246-248, 354, 397, 451.
 Canadae Inferioris Prov., 101-103, 130-133, 292, 678.
 Canadae Superioris VP., 101-103, 130-133, 291, 292.
 Canadenses Missiones Indicae, 102, 133, 292.
 Canadensis M., 131, 244-246, 297, 398.
 Canadensis Prov., 101-103, 130-133.
 Canariae insulae, 293.
 Cantabria, 108.
 Canton, 658.
 Cantonensis M., 292.
 Capuana AD., 12, 15.
 Caracense Coll., 293, 683.
 Caracense Sem., 290.
 Carcassonensis D., 449.
 Carmelitarum Coenobium (Parisiis), 437, 440, 446-448, 601.
 Carnutensis D., 453.
 Carolinarum insularum M., 292, 333-335, 359-361.
 Castellana Prov., 119-121, 136, 290, 292, 293, 547, 658, 678.
 Castres, 22.
 Catacense Sem. P., 682.
 Catalaunensis D., 456.
 Caughnawagensis M., 292.
 Cechoslavaca VP., 288, 291, 635.
 Celi Meridio-Orientalis VA., 83.
 Cenomanensis D., 451.
 Ceylon insula, 156, 467, 683.
 Changkhakhar, 614.
 Chardonnet (du) Sem., 454.
 Cheminade (de) castellum, 20.
 Cherbourg, 457.
 Chicagiense Sem., 683.
 Chicagiensis AD., 264.
 Chicagiensis Univ. Loyolaea, 264-266.
 Chikunensis Res., 697, 728, 729.
 Chirac, 20.
 Chota-Nagpur, 614.
 Ciudad Real, 118.
 Claromontana D., 418, 420, 452, 453, 458, 590-593.
 Classense monasterium, 595.
 Coimbaturensis D., 586.
 Collégien (oppidum), 454.
 Colonia Agrippina, 207, 208, 229, 699.
 Coloniensis Res., 288.
 Columbia, 68, 119, 120, 607.
 Columbiana M., 68, 119, 120.
 Columbiana Prov., 119-121, 136-138, 290, 678.
 Comillas, 108, 351.
 Comillensis Univ. Pont., 108, 351, 683.
 Comorin, 587, 627.
 Compans-la-Ville, 456.
 Concepción del Oro, 712.
 Condaenum, 245, 398.
 Conimbria, 510, 515, 529, 530.
 Connecticut (status), 520.

- Constantiensis D., 449-457.
 Constantinople, 358.
 Córdoba (Hispania), 118.
 Cordubensis Res. (Argentina), 289.
 Corisopitensis D., 451, 453, 457, 458.
 Corsica insula, 293.
 Cracoviense CN., 365, 547.
 Cracoviense opus Scriptorum, 546.
 Cracoviensis AD., 365, 522.
 Cracoviensis Res., 289.
 Cuba insula, 290, 293.
 Cuenca, 118.
 Cùglieri, 632.
 Czernovicesis Res., 92.

Dakotae Meridionalis M., 292.
 Damas, 58.
 Danica M., 292.
 Dieppe, 244, 398.
 Dijon, 725.
 Dillinga, 210.
 Dola Sequanorum, 592.
 Douai, 614.
 Druye, 452.
 Dublinensis Res., 290.
 Dugny, 456.

Ebroicensis D., 456.
 Edmontonensis AD., 102.
 El Paso, 80.
 Enghien, 712: *vide* Angiense CN.
 Engolismensis D., 447.
 Ermland, 732.
 Europa, 79, 132, 214, 564, 633, 684.
 Evallé, 451.

Fabrianum, 595.
 Fianarantsoa (de) VA., 636.
 Florentia, 12, 629.
 Florentina D3pr., 546.
 Florinensis D3pr., 547.
 Fluminense Coll. (Rio de Janeiro), 340.

 Foroiuliensis D., 452, 458.
 Francia Prov., 289, 291, 474, 547, 561-563, 659, 678, 725.
 Franconia, 210.
 Friburgensis D., 452.
 Friburgum in Helvetia, 214, 215, 231, 235.
 Frisingensis D., 215.

Galiciana Prov., 696.
 Gallensis M., 292.
 Gallia, 131, 193, 240, 242, 245, 274, 297, 299, 398, 399, 413, 436, 439, 446, 555, 601, 639, 661.
 Galliae Ass., 289, 291-293, 546, 547, 555, 599, 600, 604, 639, 640, 653, 654, 678, 725.
 Gandavensis D., 70, 71.
 Gandavensis Res., 290.
 Gangpur, 614.
 Geldria *seu* Gelria, 180, 203, 206, 229.
 Genevrière, 455.
 Gennevilliers, 455.
 Germania, 180, 183, 193, 201, 204-211, 213, 229, 230, 235, 295-297, 637, 638, 699.
 Germaniae Ass., 288, 291, 292, 545, 546, 678.
 Germaniae Prov., 371, 644.
 Germaniae Inferioris Prov., 149, 155, 288, 292, 545, 546, 638, 678, 729, 731-734.
 Germaniae Superioris Prov., 155, 181, 210, 230, 288, 291, 292, 342, 343, 371, 545, 546, 638, 678, 694, 727, 729-732.
 Germania Orientalis (regio), 731-734.
 Germanicum et Hungaricum Coll. (Romae), 128, 129, 181, 211, 230, 288, 296, 541, 678, 700.
 Gindarensis D. tit., 636.
 Glacensis Vic. Gen., 732.
 Goana M., 292.
 Gozzano, 57.
 Graeca M., 292.

- Grahamspolitanum Coll., 643.
 Granada (Hispania), 118.
 Granadense Coll. (Nicaragua), 293.
 Granatense CN. (Hispania), 547.
 Granatensis Res. (Hispania), 290.
 Gratianopolitana D., 454.
 Gratianopolitana Res., 289.
 Gregoriana Univ. Pontificia (Romae),
 45-50, 62-65, 90, 91, 156, 249,
 338, 339, 479-484.
 Guadalajara (Hispania), 118.
 Guianensis M., 292.

Habanensis Res., 290.
 Haga-Comitana Res., 289.
 Haimen (de) VA., 434, 435, 470,
 471, 661.
 Hâvre (Le), 456.
 Hazaribagh, 614.
 Helvetia, 193, 205, 210, 214, 231,
 235, 297.
 Helvetica M., 288, 292.
 Hiberniae Prov., 290, 291, 547,
 678.
 Hispalensis Res., 290.
 Hispania, 79, 107, 117, 180, 203,
 207, 229, 263, 264, 268, 295, 333,
 334, 623, 661, 683.
 Hispaniae Ass., 107, 108, 134, 289,
 291-293, 351, 546, 678.
 Ho-li-ki, 658.
 Hollandia, 192: *vide* Neerlandia.
 Holmiensis Res., 288.
 Honduras (Respublica), 270.
 Hondurensis M., 292.
 Hondurensis VA., 270.
 Hong-kong, 683.
 Huelva, 118.
 Hungaria, 205.
 Hungariae Prov., 92, 93, 288, 678.
 Hungaricum Coll. (Romae): *vide*
 Germanicum.
 Huronica M., 240, 243-246, 297,
 299, 300, 305, 398, 399.
 Hwaisensis M. 292.

Iamaicensis M., 292.
 Iaponia, 127, 354, 418, 531, 532, 698, 703.
 Iaponica M., 292.
 Iava insula, 473, 612.
 Iavensis M., 280, 291.
 Illiers-l'Evêque, 456.
 Indiae Orientales, 128, 156, 297,
 354, 409, 532, 585, 586, 612, 614,
 627, 683.
 Indiana (status), 363.
 Indicae Missiones Canadenses, 102,
 133, 292.
 Ingolstadium, 209, 212.
 Iroquensis M., 240-246.
 Issy, 450, 452, 453.
 Italia, 75, 97, 157, 158, 205, 251,
 469, 631, 661, 682, 707.
 Italiae Ass., 108, 288, 291-293, 545,
 546, 678, 709, 720-724.
 Iugoslaviae VP., 289, 291.

Jaen, 118.
 Januarium Flumen, 340.
 Jashpur, 614.
 Jerseyense CN., 547.
 Jukao, 435.

Kadeladi, 628.
 Kamuti, 628.
 Kandyense Sem. P., 290, 467, 468,
 683.
 Katscher (de) Vic. Gen., 732.
 Kedoe, 473.
 Kentucky (status), 363.
 Kharsawan, 614.
 Klagenfurtensis Res., 288.
 Koilpatti, 628.
 Korea, 614.
 Kularitanum Sem. P., 631-633, 682.
 Kwangensis M., 292.
 Kwang-teh, 658.

La Feuille, 451.
 La Force (carcer Parisiis), 437, 447,
 458, 602.
 Lampsacensis D. tit., 19, 590.

- Laon, 451, 453.
 Lapurdium (Lourdes), 70, 71, 98.
 Lausannensis D., 175, 179, 215.
 Legionensis Prov., 290, 292, 293, 547, 658, 678.
 Lemovicensis D., 450, 453.
 Leodiensis D., 208.
 Leopoldense Sem., 288, 342, 370, 683.
 Leopolitana AD., 365, 522.
 Leopolitana Res., 289.
 Lezoux, 418, 592.
 Limensis Res., 290.
 Lingonensis D., 450, 453.
 Lisieux, 184, 186-188, 456.
 Litomericensis D., 71, 72.
 Lituanica M., 292, 732.
 Loangwa (flumen), 469.
 Londinensis Res., 290.
 Lovanium, 12, 207, 519.
 Loyola, 119, 135.
 Lublinense CN., 365, 547, 558.
 Lucionensis D., 453.
 Lugdunense CN., 547.
 Lugdunense Coll., 653.
 Lugdunensis AD., 441, 449, 454-457, 602.
 Lugdunensis Prov., 148, 289, 291-293, 547, 653, 678.
 Lusitana Prov., 290-292, 629, 658, 678.
 Lusitania, 661.
 Lutetia Parisiorum: *vide* Parisii.
- M**acerata, 183.
 Madagascar *seu* Madecassia insula, 564, 636.
 Madoera, 613.
 Madrid, 118.
 Madurensis M., 289, 291, 565.
 Madurensis Res., 289.
 Magdeburgum, 211, 230.
 Magelang, 473.
 Maine (status), 520.
 Maiorica insula, 460.
 Maisons, 455.
- Málaga, 118.
 Malang PA., 612, 613.
 Manar, 587.
 Mangalorese Sem., 288, 683.
 Mangalorensis D., 585, 586.
 Mangalorensis M., 288, 291, 585.
 Mannarghat, 586.
 Manresana D3pr., 547.
 Mantua, 429.
 Maria-Laach, 77.
 Marianarum insularum M., 292, 333, 334, 359-361.
 Marianopolis, 244, 451.
 Mariascheinense Coll. et Sem., 72.
 Mariascheinensis Basilica, 71, 72.
 Marshall (insulae): *vide* Marianarum.
 Marvejols, 20, 21.
 Marylandiae-Neo Eboracensis Prov., 60, 290, 292, 519-521, 547, 556-558, 644, 645, 678, 717-720.
 Massachussetts (status), 520.
 Massiliensis Res., 289.
 Massy, 454.
 Materitana D. tit., 468.
 Maurianensis D., 455.
 Mazel (Le), 19, 21.
 Mazoviae Prov.: *vide* Poloniae Maioris et Mazoviae.
 Mediolanensis AD., 12, 58, 97, 447.
 Melbournensis Res., 290.
 Meldensis D., 454-456.
 Melita insula, 293.
 Messana, 193, 208.
 Mexicana Prov., 290, 292, 293, 527, 528, 540, 678, 681, 711-713.
 Mexicopolis, 712.
 Mexicopolitana Res., 290.
 Michigan (status), 363.
 Mimatensis D., 19-21, 246, 398.
 Mindanaensis M., 717, 718.
 Misnensis D., 729, 732.
 Missouriiana Prov., 292, 362-364, 678.
 Moguntia, 207.
 Monacensis Res., 288.
 Mons Politianus, 12, 15.
 Mons Regalis (Canada), 244.

- Mons Regalis in Subalpinis, 12.
 Montillensis Dpr., 135.
 Montis Pessulani D., 451.
 Montium Saxosorum M., 292.
 Montmagny, 454.
 Mortagne, 452.
 Mount Abu St., 68.
 Mourvilles (de) castrum, 22.
 Muckur, 587, 627, 628.
 Mundelainense Sem., 683.
 Murcia, 118.
 Mussipontana Univ., 418, 592.
 Mutinensis Res., 288.
 Mysuriensis D., 586.
 Nanceiana Res., 289.
 Nanguneri, 628.
 Nankinense Coll., 659, 660.
 Nankinensis M., 289, 291, 561-564, 659-661.
 Nankinensis Res., 659.
 Nanking (de) VA., 83, 267, 434, 435.
 Nannetensis D., 449, 451, 452, 454.
 Nantung, 435.
 Neapolitana Prov., 12, 288, 678.
 Neapolitana Res., 288.
 Neapolitanum Sem., 682.
 Neapolitanus Conv., 471.
 Neerlandia, 217, 219.
 Neerlandica Prov., 149, 156, 289, 291, 612, 678.
 Nemausensis D., 453.
 Neo-Aurelianensis Prov., 678.
 Neo-Eboracensis AD., 247, 248.
 Neo-Eboracensis M., 131.
 Neo-Eboracensis Prov.: *vide* Marylandiae - N. E.
 Neo-Eboracensis Status, 244, 298, 398.
 Neo-Friburgense CN., 340, 368.
 Neo-Sandeciense CN., 365.
 Neptunense Municipium, 69.
 Neuville-sur-Ain, 458.
 New Hampshire (status), 520.
 Né-zié, 658.
 Ngan-hoei (de) VA., 83.
 Nicaragua (Respublica), 293.
 Niort, 450.
 Nivernensis D., 449, 450, 453, 455.
 North-Malabar, 585, 586.
 Nova Anglia (regio), 290, 519, 520.
 Novae Angliae Prov., 519-521, 547, 556-558, 645, 678, 719.
 Nova Gallia, 242-245, 300, 398.
 Nova Scotia (insula), 102.
 Noviomagus in Gallia, 458.
 Noviomagus in Gelria, 180, 206, 229.
 Novum Regnum Granatense, 121.
 Noyers, 452.
 Nyassa (de) VA., 468, 469, 616.
 Oceanica M., 359.
 Oenipons, 210.
 Oenipontanum CN., 546.
 Oenipontanum Coll. Canisianum, 288, 683.
 Ohio (status), 363.
 Olomucensis AD., 732.
 Onia, 121, 138.
 Ontario, 102.
 Oostackeriensis Basilica et Res., 70, 71.
 Orientale Institutum Pontificium (Romae), 545, 665, 666.
 Orientalis M., 292, 522, 559.
 Orissa, 614.
 Ossernenon, 399.
 Ostiensis D., 224, 412, 415, 419, 420, 438, 441, 448.
 Ottapidaram, 628.
 Palaman, 614.
 Palamcottahensis Res., 289.
 Palma (Maiorica), 460.
 Palmense Coll. (in ins. Canariis), 293.
 Pampilona, 207.
 Panama (Respublica), 120, 293.
 Pannonia, 595.
 Panormitana Res., 288.
 Papiensis Univ., 192.
 Paray-le-Monial, 22, 547.
 Parisiensis AD., 436, 437, 449-458.

- Parisiensis Domus « Action Populaire », 464.
 Parisiensis Res., 289.
 Parisii *seu* Lutetia Parisiorum, 12, 243, 245, 398, 418, 436, 437, 439, 446, 449-458, 600, 604, 606, 638.
 Parodiana D3pr., 22, 547.
 Pasoeroean, 613.
 Passavandanai, 628.
 Pastense Sem., 290.
 Patavium, 12.
 Patnensis M., 292.
 Paulopolitanum Coll., 340.
 Pekalongan, 473.
 Peruvia, 607.
 Peruviana M., 118, 291.
 Pescheria (Costa di), 586.
 Petricovia, 210, 229.
 Petrocoricensis D., 447, 450, 452, 457, 602.
 Philippinarum M., 291, 644, 645, 717-720.
 Pictaviensis D., 451.
 Pinscense CN., 558.
 Polonia, 205, 210, 558, 560, 634, 697.
 Poloniae Prov., 92, 289, 292, 364-367, 521-523, 697.
 Poloniae Maioris et Mazoviae Prov., 521-523, 546, 547, 558-561, 678, 697.
 Polonia Minor (regio), 364-366, 521.
 Poloniae Minoris Prov., 521-523, 546, 547, 558-561, 616, 634, 678, 695, 697, 728.
 Pontevedrensis Res., 290.
 Pontoise, 449.
 Poonensis M., 291.
 Portuensis et S. Rufinae D., 16, 18, 23, 24, 61, 72, 178, 182, 221, 224, 226, 238, 241, 247, 412, 415, 419, 438, 441, 442, 448, 462, 635.
 Portus Regalis, 456.
 Poughkeepsiensis D3pr., 547.
 Praenestina D., 224, 412, 415, 419, 420, 438, 441, 448.
 Pragensis AD., 732.
 Pragensis Res., 288.
 Premisliensis D., 634, 635.
 Principis Eduardi insula, 102.
 Pullacense CN., 547.
Quebecensis AD., 236, 239, 247.
 Quebecum, 243, 244.
 Quirinalis Domus ad S. Andreae (Romae), 13, 470, 475.
Raigarh, 614.
 Raiputana (agentia), 68.
 Ranchi (de) D., 614, 615.
 Ratisbona, 210, 230.
 Ravenna, 595.
 Reginensis AD., 102.
 Rhedonensis AD., 450-454.
 Rhemensis AD., 438, 449, 457.
 Rhizentina D. tit., 81.
 Rhode Island (status), 520.
 Rhodesia, 616, 728.
 Rhodesiae Septemtrionalis M., 522, 559, 616, 696.
 Roma (Urbs), *passim*. — *Vide etiam* Vaticanae Aedes.
 Romana Curia Societatis, 700.
 Romana Prov., 75, 129, 147, 155, 288, 291, 340, 341, 367, 368, 469, 678.
 Romanae Basilicae et ecclesiae variae, 76, 216, 217, 225, 226, 631. — *Vide etiam* Vaticana Basilica.
 Romanae Domus et ecclesiae variae Societatis, 13, 49, 50, 73-75, 129, 208, 288, 338, 431, 466, 467, 470, 475. — *Vide etiam propriis locis*: Americanum Coll., Biblicum Instit., Germanicum Coll., Gregoriana Univ., Orientale Instit., Quirinalis Domus, Romana Res., Romanum Coll.
 Romana Res. ad SS. Nominis Iesu, 50, 129, 288.
 Romanum Collegium, 12, 45, 46, 90, 423, 430, 481, 484. — *Vide etiam* Gregoriana Univ.

- Rothomagensis AD., 243-245, 247, 451, 453, 456, 457.
 Rumaenica M., 92, 292, 522, 559.
 Rooms, 419.
 Rupellensis D., 449, 451.
 Ruremondensis D., 217, 220.
 Russia, 104, 130, 297, 560.
 Ruthenensis D., 451, 455, 457.
Sabaudia, 639.
 Sabinensis D., 195, 224.
 Sagiensis D., 451, 452, 454-456, 458.
 Saint-Chamand, 21.
 Saint-Etienne-du-Mont, 455.
 Saint-Germain-l'Herm, 418, 593.
 Saint-Lisier-de-Conseraus, 453.
 Sakti, 614.
 Salisburiensis M., 696, 697, 729.
 Salisbury (de) PA., 616, 696.
 Salmanticensis D3pr., 547.
 Saltus Sanctae Mariae D., 102.
 Salvatoreense Sem., 290, 293.
 Sancti Aloisii (pagus), 245.
 Sancti Bonifacii AD., 102.
 Sancti Claudii D., 455.
 Sancti Dominici AD., 449, 602.
 Sancti Firmini Sem., 437, 440, 446, 453-457, 602.
 Sancti Flori D., 452.
 Sancti Germani Abbatia, 437, 440, 446, 457, 602.
 Sancti Ignatii (pagus), 245.
 Sancti Ioseph (pagus), 244, 245, 399.
 Sancti Leopoldi Sem., 288, 342, 683.
 Sancti Sebastiani Res., 290.
 San Salvador (Respublica), 290, 293.
 Santander, 108.
 Santanderiensis Res., 290.
 Santonensis D., 436, 439, 446, 447, 449.
 Saragozza, 623.
 Saraikela, 614.
 Sarajevense Sem., 289.
 Sardinia insula, 293, 631-633, 682.
 Satmarinensis Res. et Conv., 92.
 Scodrense Coll. P., 683.
 Seleuciensis AD. tit., 83.
 Senonensis AD., 451.
 Serverette, 20.
 Sevilla, 118.
 Shang-hai, 289, 660, 661, 703.
 Shiu-hing M., 658.
 Shoranur, 586.
 Sicilia insula, 208.
 Sicula Prov., 127, 128, 288, 292, 293, 678.
 Sien-hsien (de) VA., 83.
 Sien-hsien M., 289, 291, 561-564.
 Silandensis D. tit., 267, 435.
 Sinae (Respublica), 83, 156, 267, 418, 434, 435, 470, 471, 563, 657, 662, 681, 703.
 Sinenses Missiones, 657-662, 681. — *Vide singulas proprio loco.*
 Singbhum, 614.
 Sirguija, 614.
 Sivalapperi, 628.
 Sou-song, 659.
 South-Kanara, 586.
 Srivaikundam, 628.
 Staraviensis Basilica et Dpr., 634, 635.
 Status Foederati Americae, 242, 265, 403, 485, 520, 683.
 Stockholm, 288.
 Strasbourg, 289.
 Strathcona, 102.
 Suessionensis D., 454.
 Syriae M., 291, 352-359.
Taihing, 435.
 Tananarivense Sem., 289.
 Tananarivensis VA., 81.
 Tananarivensis M., 289, 291, 564, 565.
 Tananarivensis Res., 289.
 Tarahumarensis M., 292, 712.
 Taurinensis AD., 97.
 Taurinensis Prov., 288, 292, 293, 626, 631, 678.
 Taurinensis Res., 288.
 Temangoeng, 473.
 Theodosiensis AD. tit., 435.
 Thessalonicensis AD. tit., 195.
 Tiruchendur, 628.
 Tokiensis Univ., 482, 531, 532.

- Tolentino, 183.
 Toletana AD., 79.
 Toletana Prov., 117-119, 134, 290, 291, 334, 547, 678.
 Tolona, 452.
 Tolosa, 22, 273, 463.
 Tolosana AD., 450.
 Tolosana Prov., 21, 149, 246, 289, 291, 463, 466, 529, 547, 556, 565, 586, 637, 638, 678, 725.
 Tolosana Res., 289.
 Trecensis D., 454.
 Trichinopolitana D., 586, 587, 627.
 Trichinopolitana M., 586. — *Vide etiam* Madurensis.
 Trichinopolitana Res., 289.
 Trichinopolitanum Sem., 289.
 Tridentum, 25, 180, 183, 208, 210, 211, 229, 296.
 Trincomaliensis M., 292.
 Tsinkiang, 435.
 Tsunmin, 435.
 Tullamore D3pr., 547.
 Turnholtanum Coll., 464.
 Turnomagensis *seu* Turnonensis Univ., 418, 592, 593.
 Turonensis AD., 450-452.
 Tusculum, 122, 337, 524, 525, 528, 529, 563, 565.
 Tuticorinensis D., 586, 587, 627, 628.
 Tütz (de) Administratura Apost., 732.
Vadakur, 628.
 Valentina Dpr., 460.
 Valentinensis D., 450.
 Valenza, 623.
 Valkenburgense CN., 219.
 Vallisoletana AD., 79.
 Vallis Vidonis D., 450, 454.
 Valsense CN., 21, 547.
 Vapicensis D., 449.
 Varsavia, 365.
 Varsaviensis Res., 289.
 Vaticana Basilica (Romae), 15, 182, 183, 199, 204, 209, 217, 224, 230, 241, 248, 295, 314, 415, 420, 442, 458, 525, 590, 599, 703.
 Vaticana Bibliotheca, 76-78, 155.
 Vaticanae Aedes (*seu* Palatium), 16, 23, 40, 50, 129, 158, 195, 196, 198, 216, 238, 241, 247, 411, 419, 434, 608, 703.
 Veliterna D., 225.
 Veneta Prov., 262, 288, 291, 585, 628, 678.
 Veneta Res., 288.
 Venetiarum Patriarchatus, 97.
 Venezuelana Respublica, 120, 290, 293, 683.
 Vermont (status), 520.
 Versaliensis D., 449, 452, 454, 455, 456.
 Vert-le-petit, 455.
 Victoriensis D., 102.
 Videcosville, 456.
 Viennensis D3pr., 546.
 Ville-l'Evêque, 456.
 Villeneuve-le-Roi, 452.
 Vilnense Coll., 558.
 Vindobona, 210, 212, 432.
 Vindobonensis D., 230.
 Virodunum, 418.
 Vivariensis D., 410, 413, 416, 417, 420, 449, 456, 590, 591, 593, 590.
 Vormatia: *vide* Wormatia.
 Vratislavia: *vide* Wratislavia.
Warmiensis D., 732.
 Westoniense CN., 547.
 Winad, 586.
 Winnipegensis AD., 102.
 Wollawanad, 586.
 Woodstokiense CN., 547.
 Wormatia, 210, 230, 296.
 Wratislaviensis D., 732.
 Wratislaviensis Res., 288.
 Wuhu M., 658.
 Wuhu (de) VA., 83, 658.
Yuntsao, 659.
Zacatecas (status), 712.
 Zambesiana M., 291, 643, 696, 728.
 Zambesiana PA., 468, 469, 615, 616, 696, 728.

IV.

INDEX RERUM NOTABILIUM

- Academia Mariana:** eius labores et P. N. sententia cum laude, 740.
- « **Acies ordinata** »: caute loquendum et scribendum de ea, 575.
- « **Actio popularis** » a Summo Pontifice laudatur, 464.
- Adhortatio P. N. ad Procuratores** prima, 679; altera, 686; documenta ex utraque perpendenda, 693.
- Administratio:** bonorum temporalium, 115; Congregationum Marianarum aliarumque Sodalitatum, 139; Prov. Missouriianae in parte orientali Viceprovinciali committitur, 362; Prov. Poloniae in Polonia Minori item Viceprovinciali assignatur, 364; administratio bonorum inter prima et ultima vota, 571; Prov. Germaniae Inf. in parte orientali Viceprovinciali attribuitur, 731-734.
- Aegyptiaca Missio:** P. N. epistolam accipit, 352, 359.
- Alacoque S. Margarita M.:** *vide* Margarita.
- Albenacenses BB. MM.:** Congregationes commendantur, 485; decernitur de eorum martyrio constare, 410; de « tuto », 413; renuntiantur Beati, 416; mittuntur documenta, normae, oratio, 517; Missa, officium, elogium, 590-599.
- Aloisius S.:** de commemoratione centenaria, cum S. Stanislao, rite paranda, 337; Epistola Apostolica de eius laudibus ac in iuventutem patrocinio, 421-433; facultates peculiares et indulgentiae per annum centenarium, 461, 610; pro S. Ignatii templo, 466; « Vitam S. Aloisii » a P. Fr. M. D'Aria descriptam laudat Summus Pontifex, 471; de festis parandis ad mentem Summi Pontificis et Patris Nostri, 486; qui finis intendendus, 489; indicuntur peregrinationes romanae, nostrorum alumnorum in primis, 525; de quibus Summus Pontifex gratias agit, 606, 646; mittuntur « Lettere di S. Luigi » et quaeruntur aliae, 648.
- Alphonsus Rodriguez S.:** addituncula in eius officio, 460.
- Alumni, v. Iuvenes:** illi possunt indulgentias lucrari in oratorio domestico, 619, 708.
- Annus Sanctus:** normae pro peregrinationibus, 124.
- « **Apostolatus Orationis** » opera et proposita in Annum Sanctum a Summo Pontifice laudantur, 75; indulgentia plen. in Festo Christi Regis, 404; longa oratione a Summo Pontifice celebratur, 251-260, qui de « thesauro spirituali » gratias agit, 469; Directio Generalis Romae figenda, 555; Moderatoris Gen. Delegati litterae de intentionibus pro Missionibus, 701-707.

- Aragoniae Prov.: Epistola gratulatoria et hortatoria P. N. de Miss. Philippina, 717-718.
- Armenica Missio: P. N. epistolam accipit, 352-359.
- Artes: quid praestandum cum FF. Coadiutoribus, 575.
- Ascesis nova arcenda, 148.
- Ascetica (de re) conventus Vallisoleti habitus, 78.
- «Automobilis» vehiculi usus, 375.
- Azevedo (de) B. Ign. et Soc. MM. festum evehitur pro Brasilia, 624.
- Baetica** Prov.: erigitur, 117-119; Epistola P. N. 134; ei Missio in insulis Marianis, Carolinis et Marshall attribuitur, 333.
- Balmes D. Iacobus: editio eius operum laudatur a Summo Pontifice, 268.
- Balneae: documenta S. Sedis ad tutandos Religiosos a periculis in balneis et similibus locis, 588; hortationes et declarationes P. N., 672.
- Batavia (de) VA.: quaedam Residentiae aliis Religiosis committuntur, 473; ex eo nova Praefectura Apost. de Malang seiungitur, 612.
- Belize (de) VA.: ita vocandus VA. de Honduras Britann., 270.
- Bellarmino B. Card. Robertus: Officium, Missa etc., 11-16.
- Benedictiones: quanam possint impertiri, 617, 707.
- Berchmans S. Ioannes: *vide* Ioannes.
- Bessières P. Albertus: gratulationes accipit a Summo Pontifice ob librum «Pour le Pape», 637.
- Biblica magisteria: Motuproprio Pii Pp. XI, 42; de Scriptura et biblicis rebus praescriptiones, 51, 106.
- Biblicum Institutum: cui aequiparatur gradus Professoris ab eo collatus, 65.
- Bibliotheca communis: quibus regulis Scholasticis aut Magistris pateat, 740.
- Biennium: Concionatorum, 143; in Instituto Orientali, 6, 665.
- Billot Em. Card. Ludovicus S. I.: sacra se purpura abdicat, 740.
- Bobola B. Andreas: eius translatio e Vaticano ad SS. Nominis Iesu, 50; preces tum indictae, 129.
- Bottagisio P. Titus: gratulationes a Summo Pontifice accipit ob librum de Bonifacio VIII, 628.
- Brasiliae Centralis Viceprov. erigitur, 340; epistola P. N. hortatoria ad Socios, 367.
- Brasiliae Meridionalis Missio in Viceprovinciam erigitur, 342; hortatoria P. N. epistola ad Socios, 370; ex Viceprov. ad Provinciam evehitur, 694; P. N. epistola gratulatoria et hortatoria, 726-728.
- Broken Hill: nova PA. conditur, 615, 616, 696, 728; item Missio Societatis separata a Salisburiensi, 696, 697, 729.
- «Brotéria» commentarium: XXV annum agit cum laudibus Pontificiis, 629.
- «Cahiers Nôtre-Dame» commentarii ad Congregationes B. M. V.: commendantur a P. N., 725.
- Calicutensis Dioecesis erigitur, 585.
- Canadenses BB. MM.: Congregationes super martyrio, 122; decernitur de eo ac eius causa constare, 236; decernitur «tuto» procedi posse, 239; Litterae Apostolicae quibus Beati renuntiantur, 242-248; epistola P. N. de animarum zelo BB. MM. Canadensium exemplo, 293-313; normae pro festis celebrandis, 314; BB. oratio propria, 315; Officium, Missa, Elogium, 397-403 in Statibus Foed. Americae Septemtr., 403.

- Canadensis Prov. dividitur in Canadæ Inferioris Prov. et Canadæ Superioris Viceprov., 101; Epistola P. N., 130.
- Canisius S. P. Petrus.: Congregatio antepreparatoria, 121, 274; decreta de miraculis et «tuto», 175-179; Consistorium semipublicum, 194; Consistorium secretum et suffragiorum ex Cardinalibus exquisitio, 195; Consistorium publicum et ad canonizationem peroratio ad Summum Pontificem, 196; qui diem canonizationis indicit, 198; responsa ad postulationes «instante, instantius, instantissime», 200; Formula decretoria canonizationis a Sanctitate Sua pronuntiata, 202; Homilia, 203; Litterae decretales quibus Petrus Canisius reponitur inter Sanctos et Doctores, 206; Festum, officium, Missa et elogium, 227, 228; preces in gratiarum actionem, 284; epistola P. N. de animarum zelo S. P. Canisii exemplo, 293-313; normae pro festis, 314; festum S. Petri Canisii ad universam Ecclesiam extenditur, 462; indulgentia plenaria in eo, 608.
- Capsae ad eleemosynas in sacello etiam alumnorum semipublico non licent, 567.
- Carolinarum Missio: Prov. Baeticae tribuitur, 333, 359.
- Casanovas P. Ignatius: Summus Pontifex ei gratulatur ob editionem operum Balmesii, 268.
- Catechismus: *vide* Instructio religiosa.
- Chikunensis Res.: Missioni «de Broken Hill» iungitur, 728.
- Cineres sacri in I^a Dominica Quadragesimae, 17.
- «Civiltà Cattolica»: LXXV annum agens laudatur a Summo Pontifice, 73.
- Classicae linguae: earum studium commendatur, 147.
- Clavis bibliothecae communis, 740.
- Coadiutores FF.: ubi ultima vota emittant, 375; colloquium spirituale qua ratione, 569; de eis peculiari arte informandis, 575.
- Collegia: *vide* Iuvenes, Instructio, Vocationes, Aloisius, etc.
- Colloquium spirituale Scholasticis et FF. Coadiutoribus praescriptum, 569.
- Columbiana Missio ad gradum Provinciae evehitur, 119; Epistola P. N., 136; pro operibus socialibus laudatur a Summo Pontifice, 67.
- Congregatio (S.) de Religiosis: Relatio quinquennalis ad eam, 335.
- Congregatio Generalis XXVII: Decretum de suffragiis in obitu Summi Pontificis, 40; quaedam Decreta ad universam Societatem mittuntur, 87; promulgantur «Statuta Congreg. Generalis XXVII» unaque «Epitome Instituti Soc. Iesu», 109; quae communicanda restent, 110-111; responsa ad quaedam Postulata, 147-151.
- Congregatio Procuratorum: indicitur, 541; documenta afferenda indicantur, 543; instructio ad Procuratores ac Relatores, 662-665; elenchus PP. Congregatorum, 678; P. N. prima adhortatio, 679; altera, 686; documenta perpendenda etiam in Consultationibus, 693.
- Congregatio Provincialis: de admitendis casus, 569; interpretatio n. 82 Formulae, 736.
- Congregationes B. M. V.: earum Secretariatus constituitur, 93; eius natura finisque, 93; Congreg. Mar. Aschaffenburgensis congratulationes accipit ex Summo Pontifice,

- 261; de cautela in loquendo vel scribendo de eis et de «Acie ordinata», 574; Nostri «spiritum et valorem» Congregationum Marianarum probe noscant, 725; Congressus Directorum Divione in Gallia habitus a P. N. laudatur, 725; de Congregationibus informationes dandae, 724-726; quomodo instituendi NN. de his in tirocinio, in philosophia, in theologia, in 3^a probatione, assignato quoque in Prov. Promotore, 739.
- Congressus: *vide* Conventus.
- Consuetudines antiquae servandae, 371, 689-691.
- Conventus de re ascetica tertio ab obitu Ven. P. Ludovici a Ponte saeculo a Summo Pontifice probatur, 79.
- «Cooperari Deo» in suscitandis et attrahendis vocationibus, 137, 372.
- «Cruciata Eucharistica»: de spiritalibus flosculis laudatur a Summo Pontifice, 466.
- Curia Societatis: Documenta quomodo per domos distribuenda, 649; Curia in novas aedes transmigrat, 700.
- D'Aria P. Franc. M.: Summus Pontifex laudat eius vitam S. Aloisii, 471.
- Debita: quid praestandum a Superioribus post datam veniam ad debita contrahenda, 539.
- Defuncti Societatis: die 3 nov. semper commemorandi, 738.
- Demaux-Lagrange P. Iosephus: novus Societatis Secretarius, 529.
- Devotiones Societatis promovendae, 572.
- «Dies Missionum»: fovendus et promovendus, 676.
- Dimissio: *vide* Instructio de dimissione.
- Disciplina religiosa: Epistola Apostolica de ea, 24-38.
- Documenta Curiae quomodo per domos distribuenda, 649.
- Domus «Maiores» designantur, 285.
- Dugout P. Henricus: eius cruenta mors narratur, 660.
- Ecclesiae Orientales et nostri Scriptores, 103.
- Editio operum Nostrorum Theologorum Philosophorum et Ascetarum aliorumque, 149; editio librorum in aliena Provincia, 151.
- Ehrle Em. Card. Franciscus S. I.: gratulatoriam epistolam pontificiam accipit, 76.
- Eleemosynae: earum capsae in ecclesiis nostris non licent, 567.
- «Epitome Instituti S. I.»: promulgatur, 109; quid promulgandum remaneat, 110-111; hortatio ad observantiam, 112-114.
- «Etre avec le Pape», foliolum laudatum a Summo Pontefice, 624.
- Examen ad gradum: de suffragio in eo ferendo, 278-280.
- Examen scriptum, 148-149; iterum de eodem, 280-281.
- «Examiner (The)»: autographum Pontificium accipit, 474.
- Exercitia Spiritualia: eorum duratio et methodus, 142, 143; iterum de modo ea tradendi, 573.
- Expositio Missionaria Vaticana: documenta varia missa pro eius praeparatione, 152-163; ultima documenta, 381-383.
- Familiares: indulgentias possunt lucrari in oratorio domestico, 619, 708.
- Facultates: a proprio habitae a Provinciali ubi quis degit confirmandae, 141; facultatum vicenualium Leonis XII dubium solvit, 348; de renovandis genera-

- libus facultatibus, 376; facultates vicennales in novam formam redactae a Summo Pontifice conceduntur, 442; earum elenchus, 443; modus quo a P. N. eadem communicantur, 534; facultate habita ad debita contrahenda quid remaneat prestandum a Superioribus, 539; facultates quarumdam benedictionum et anticipandi Matutinum ac Laudes, 617; lucrandi indulgentias in oratorio domestico (etiam pro familiaribus et alumnis), 619; promovendi Scholasticos ad ordines minores 621; prudentia adhibenda in usu et loquela de facultatibus, 709; elenchus facultatum novarum, quae omnibus NN. Sacerdotibus conceduntur 710-711.
- Feminae:** quomodo regendae earum visitationes, 741.
- Festatio in Missa vitanda, 573.**
- Fine P. Eduardus:** nuntiatur eius mors et indicuntur suffragia, 653.
- «**Foedera perseverantiae**»: indulgentiis ac privilegiis ditantur, 55.
- Formulae Congregationis Provincialis loci tres declarantur, 545.**
- Franciscus Xaverius S.:** eius aquae benedictio, 409; facultas, 532; ad externos extenditur, 611, 652.
- Geny P. Paulus:** de eius cruenta morte Summus Pontifex condolet, 269.
- Germaniae Sup. Prov.:** ei nuntiatur Brasiliae Merid. Prov. erectio, 730.
- Germaniae Inf. Prov.:** dividitur administratio et creatur Viceprovincialis dependens pro Germania Orient., 731-734; Dioecesis Misnensis ei assignatur, 729.
- Germanico-Hungaricum Colleg.:** Peculium pro uno alumno accipit, 128.
- Ginhac Serv. D. P. Paulus:** introducit causa, 19.
- Givelet RR. DD. Carolus Rem.:** gratulationes Summi Pontificis accipit, 636.
- Gonzaga: vide Aloisius.**
- Gregoriana Universitas:** epistolam Pontificiam gratulatoriam pro anno centenario accipit, 45; Gregoriani Sodalicii leges, 48; Litterarum latinarum schola peculiaris erigitur, 62; novae eius aedes excitandae et quomodo Nostri et externi in id conferant, 479.
- Gubernandum (ad) aptitudo, 738.**
- Haimen (de) VA.:** novus Vicariatus Apost. erigitur, 454, 470.
- Honduras Britann. VA.:** nomen mutatur, 270.
- IESUS CHRISTUS D. N.:** Episcoporum postulationes ad festum Regni Eius promoventur, 96; indulgentia pro festo Christi Regis, 404; pro quadam prece ad Puerum Iesum, 60.
- Ignatius S. P.:** indulgentia plenaria toties quoties in eius festo, 39, 100.
- Impensae:** quae a Provincialibus, quae a Superioribus localibus fieri possint, 115.
- Indulgentiae:** in festo S. P. Ignatii, 39, 100; Sodalicio Gregoriano, 53; «**Foederibus perseverantiae**», 55; precii ad Puerum Iesum, 60; Foederi «**Catholic Instruction League**», 264; Apostolatus Orationis in Festo Christi Regis, 404; in festo S. Petri Canisii, 608; indulgentiae in oratoriis nostris domesticis, 619, 708.
- Industriae ad suscitandas inter iuvenes pro Societate vocationes, 137, 372.**

Inspector: *vide* Praefectus.

Instructio S. R. C. pro festis sollemnibus novorum BB. vel SS., 655.

Instructio pro triduo in renovatione votorum, 513.

Instructio ad Provinciales de commercio litterarum cum Praeposito Generali, deque externa earum forma, 667-672.

Instructio de dimissione Nostrorum qui sollemniter professi non sunt: Summarium, 315; prooemium, 316; normae generales, 318; de invitatorum dimissione, 320; de iis qui petunt, 328; de dimittendis sacerdotibus, 330; appendix, 332.

Instructio religiosa: Quanti fiat ab Ecclesia, 720; quanti a Soc., 721; quid Institutum praescribat, 722; executio urgenda et qualis, 722; Historia sacra et de meritis Religionis, 723; ab omnibus etiam in reliquis scholis et a reliquis Professoribus curanda, 723; tempus definiendum, 723; ratio docendi, 723; tradatur etiam pueris instructio integra et aperta « qui sint status perfectiores in Ecclesia Dei » 724. P. N. cupit de instructione catechistica informari, 724.

Instructionis religiosae Pia Unio (« Catholic Instruction League », Chicago): a Summo Pontifice ad gradum Primariae evehitur et indulgentiis ditatur, 264.

Ioannes S. Berchmans: Festi translatio pro aliquibus regionibus, 61.

Iuvenes: quomodo iuvandi etiam extra Collegia, 148; alumni, nostri praecipue, Romam pro Aloisiano centenario invitantur, 525; vocationes, etiam ad Societatem, quomodo in iuvenibus suscitari possint, 137, 372; cf. etiam, 687-688. — S. Aloisium patronum et exemplar oraculo Pontificio sibi pro-

ponere debent, 423; quod plures Sancti iam fecerunt, 423; Dei consilium in Aloisii virtutibus, 424; nam iuvenes docet « sensum fidei et pudicitiam illibatam », 425; idque Virginis ope, Eucharistiae Dape, austeritate vitae ac illecebrarum fuga, 426; docet insuper animi demissionem cum omni docilitate, 427, 428; dotes naturae gratiaeque S. Aloisium absolutissimum acceptissimumque iuventae exemplar efficientes, 428, 429; in eis multiplex caritatis exercitatio eluxit, 430, et benevolentia ac de caelo in iuvenes beneficentia, 430; unde exsurrexit beneficiorum et obsequiorum concertatio, 430; quam a Romanis Pontificibus iam pluries probatam, Pius XI renovat, fovet, urgetque, 431.

Kandiense Sem. Pont.: facultas conferendi gradus academicos, 467.

Kostka: *vide* Stanislaus.

Kularitanum Sem. Pont.: conditur et Societati committitur, 631-633.

Latina lingua: *vide* Litterae latinae.

Ledóchowski A. R. P. N. Wlodimirus: eius acta pro Societate, 88-125, 273-349, 479-554, 643-715; pro Provinciis, Missionibus etc., 127-138, 351-373, 553-565, 717-734; eius Responsa, 139-143, 375-378, 567-576, 735-741. — *Quaedam peculiaria*: Hispaniam petit, 107; oratio eius ad Summum Pontificem post lectionem miraculorum et de « tuto » in causa B. Petri Canisii, 182-186; epistolam de zelo animarum occasione canonizationis S. Petri Canisii et beatificationis BB. MM. Canadensium ad Societatem scribit 293-313; singulis Soc. Scholasticis

- epistolam S. P. Ignatii de religiosa perfectione distribuit, 529; scribit ad universam Societatem de Missionibus Sinensibus in angustiis et de caede PP. Henrici Dugout et Candidi Vanara, 657-662; adhortationes in Congregatione Procuratorum, 679, 686; infandam necem P. Michaelis Augustini Pro cum Societate communicat, 711-713.
- «Legenda ad mensam» variis anni temporibus, 509; legantur «Responsa Praepositi Generalis», 651.
- «Leghe di perseveranza»: indulgentiae ac privilegia, 55.
- Lhande P. Petrus: ob librum quandam gratulationes Pontificias accipit, 638.
- Libri quomodo edendi in aliena Provincia, 151; librorum, qui sunt «textus» in nostris scholis theologicis vel philosophicis, elenchus petitur, 523.
- Lithographia: censura foliorum lithographicorum similiumve, 151.
- Litterae latinae: nova earum Schola in Athenaeo Gregoriano, 62: earum studium quantum commendetur a Pio XI, 32-62, ab Epitome, 148.
- Litterarum commercium: instructio de litteris ad Generalem, 667-672.
- Liturgia: in festo BB. Ign. de Azevedo et Sociorum MM. (in Brasilia), 624; in festo S. Wenceslai M. (Viceprov. Cechoslov.), 635; in festo S. Bonifacii E. M. (in Germania), 637; in festis S. Ioannis Francisci Regis et B. Petri Fabri (in Gallia), 639; Instructio S. R. C. pro sollempnibus novorum BB. vel SS., 655.
- Maertens P. Alfredus: nuntiatur eius mors et indicuntur suffragia, 524.
- Magistri Novitiorum: facultas pro confessionibus, 647.
- Malang (de): nova Praefectura Apost., 612.
- Mangalorensis Dioecesis dividitur, 585.
- «Manresa» commentarius italicus de Exercitiis spiritualibus laudem et benedictionem Pontificiam accipit, 626.
- Margaritae S. M. Alacoque festum ad ritum dupl., 406.
- Maria Virgo SS.: vide Congregationes.
- Marianarum Missio: vide Carolinarum.
- Mariascheinense B. M. V. Sanctuarium fit Basilica minor, 71.
- Marshall Missio: vide Carolinarum.
- Martindale P. Cyrillus: Summus Pontifex ei gratulatur, 626.
- «Martyrologii Soc. Iesu» nova editio, 538.
- Marylandiae-Neo Eboracensis Prov.: epistola P. N. ad socios, 556; Missio Philippina ei traditur, 644.
- Matutinum ac laudes: facultas pro eis, 617.
- «Memorabilia S. I.»: nova ratio ea edendi, 675.
- Mensa: «Ad mensa legenda variis anni temporibus», 509, 651.
- Mexicana P.: precibus Sociorum commendatur, 527; relatio mittitur 540; P. Michaelis Augustini Pro nefaria interfectio, 712-714; iterum enixeque rogantur nostrorum preces, 714.
- Misnensis Dioecesis Prov. Germ. Inf. tribuitur, 729.
- Missa: quatenus cantanda in Collegiis NN., 140; de Missis ad mentem Generalis, 142; memorentur una cum precibus praescriptis, 148; die 3 nov. pro NN. Defunctis, 407; vitanda festinatio in Missa, 573.
- Missionarii: in locis independentibus a S. Congr. de Propaganda Fide utuntur facultatibus ex P. N. 16;

documentum benevolentiae Pontificiae, 697.

Missiones: Missiones Mount Abu et Abu Road separatae ab archidioec. Bombayensi, 68; Sinenses Vicariatus nomina mutant, 82; Missio Rumaenica conditur, 92; « Missioni (le) della Compagnia di Gesù » periodicum laudatum a Summo Pontifice, 262; Vicariatus Ap. Hondurensis Britannicus « de Belize » vocabitur, 270; Congressus Romanam convocatur; res in eo pertractandae, 282, 283; Missionum iura ad Congregationes definiuntur, 291; Missiones Maiores, 291; aliae Missiones dependentes, 292; Missio in insulis Marianis, Carolinis, Marshall Prov. Baeticae attribuitur, 333 359; Missio Armeniae, Syriae, Aegypti epistolam accipit ex P. N. 352; Vicariatus Ap. de Haimen a Nankinensi seiungitur, 434; Summus Pontifex « diem Missionum » Turnholti celebratum laudat, 464; Congressus Missionum acta mittuntur, 486; charta geographica, 518; Ordinatio P. N. de studiis sinicis, 561; erigitur nova dioecesis Calicutensis, 585; et Tuticurensis, 586, 627; Praefectura Apost. de Malang, 612; nova dioecesis de Ranchi, 614; nova Praefectura Apost. de Broken Hill, 615; Missio Philippina Prov. Marylandiae Neo Eboracensi committitur, 644; P. N. epistola de Missionem Philippina ad Socios Pr. Arag., 717-718, alia de eadem ad Socios Prov. Marylandiae N. E., 719-720; Missionum Sinensium angustiae et PP. Henrici Dugout et Candidi Vanara internecio, 657-662; « Dies Missionum » fovendus et promovendus, 676; Missiones ad « Expositionem preli » concurrant,

699; intentiones Apostolatus Orationis pro Missionibus cum litteris Moderatoris Gener. Delegati, 701-707;

Missionum Relatores: *vide* Relatores.

Nankinensis VA.: dividitur, 454; litterae gratulatoriae Summi Pontificis ad RR. Vicarium Apostolicum, 267.

Novae Angliae regio in novam Provinciam erigitur, 519; epistola P. N., 556.

Novitii: Confessiones, 647; delectus et institutio, 371, 689-691.

« Nuntii de Missionibus »: eorum ortus indolesque nuntiantur, 550.

« Nuntii SS. Cordis »: eorum moderatores Romam vocantur, 273; « Nuntius Gallicus » a Summo Pontifice laudatur, 463.

Oostacherense B. M. V. Sanctuarium fit Basilica minor, 70.

Opera apostolica: pro iuvenibus, 148; normae pro PP. Scholasticis, 377; et pro Lectoribus seu Professoribus 378.

Opera socialia: laudata a Summo Pontifice, 67.

Opera Societatis propria promovenda, 572.

Oratio mentalis: integritas in eius hora quotidiana, 140.

Orationes et Missae praescriptae memorentur, 148.

Ordinatio P. N. de studiis sinicis, 561.

Oriente Institutum Pont.: ab aliquibus e NN. frequentandum, 665.

Orientales Ecclesiae et Scriptores nostri, 103.

Paenitentiae non tantum internae sed etiam externae non obsoleverunt 309, 310; dicta et exempla,

- 311; quibus praecipue intendendum, 312.
- Paris RR. DD. Prosper: Summus Pontifex ei gratulatur, 267.
- Parisienses BB. MM.: decernitur constare de martyrio, 436; de «tuto», 439; Litterae apostolicae ad beatificationem, 446; gratulatoriae ad eum qui Vitas BB. scripsit, 474; eorum Missa, Officium elogium, 599, 654; prorogatur facultas pro eorum sollemnibus, 618.
- Participatio bonorum spiritualium: quomodo concedenda a Provinciali, 740.
- Paschale praeceptum in sacris Missionibus et Exercitiis spirit., 18; prorogatur ad quinquennium, 589.
- Paupertas: elenchus variarum quaestionum de ea quibus respondendum est, 503.
- Periodica, *vide* singula.
- Philippinarum Missio Prov. Marylandiae-N. E. tribuitur, 644, 717-720.
- Photographica machina: de eius usu, 567.
- Pius Pp. XI: Universitati Gregorinae annum centenarium gratulatur, 45; opera socialia NN. in Prov. Columb. laudat, 67; Em. Card. Francisco Ehrle merita et octogesimum annum gratulatur, 76; conventum de re ascetica per occasionem tertii saeculi ab obitu Ven. P. Ludovici a Ponte probat, 79; «Civiltà Cattolica» et «Revista Católica» laudat, 73, 80; ad RR. DD. Henrico de Saune S. I. in xxv episcopatus anno scribit, 81; respondet P. N. cum ederentur miracula et decretum de «tuto» in causa B. Petri Canisii, 186-194; Acta in canonizatione B. Petri Canisii, 195-226; subsidia postulat pro nova Gregoriana Universitate, 249; Apostolatum Orationis longa oratione prosequitur, 251-260; ad RR. DD. Prosperum Paris S. I. in xxv Episcopatus anno litterae gratulatoriae, 267; editionem Operum Iacobi Balmes probat, 268; litteras dat de S. Aloisii laudibus ac in iuventutem patrociniis, 421-433; ob stipem a P. N. oblatam grates agit, 433; pro Aloisianis peregrinationibus deductis item, 606; pro pecunia oblata ab Hispaniae Aloisianis peregrinis, 623; festa Aloisiana in Anglia celebrata gratulatur, 626; et P. Tito Bottagisio de volumine praeclaro «Bonifacio VIII», 628; et RR. DD. Remigio Givelet quinquag. Soc. annum, 636; auctori libri «Pour le Pape», 637, et libri «Le Christ dans la Banlieu», 638; in Missionarios benevolus, 697.
- Politicae partes et adhaesiones vitandae, 149.
- Poloniae Prov. in duas dispertitur «Poloniae Maioris et Mazoviae» et «Poloniae Minoris», 521; epistola P. N., 558.
- Ponte (a) Ven. P. Ludovicus: Conventus asceticus in tertio ab eius obitu saeculo, 79.
- Postulata in Congregat. Provinciali qua ratione examinanda, 551; an Viceprovinciae ea mittere possint, 735.
- «Practica quaedam ad Formulam scribendi» mittuntur atque eorum distributio indicatur, 344, 345; solvitur dubium n. 38 pro catalogo de aptis ad gubernandum, 553.
- Praefectus studiorum pro tota Provincia, 141.
- Privilegia: Sodalicio Gregoriano, 53; «Foederibus perseverantiae», 55; prudentia in eorundem usu, in loquela, in scripto, 708.

Pro P. Michael Aug.: eius mors cruenta narratur, 711-713.

Processio in festo Corporis Christi: quid a Superioribus praestandum, 576.

Procuratorum Congregatio: *vide* Congregatio.

Professores PP.: normae ad labores apostolicos, 377.

Provinciales Praepositi: de eorum litteris ex officio cum Praeposito Generali, 667-672; documenta in Consultationibus perpendenda, 693; de bonorum spiritualium donatione, 740.

Pueri: *vide* Instructio religiosa, Vocatio, Iuvenes.

Quaestiones de paupertate quibus respondendum, 503.

Quinquennalis relatio ad S. Congregationem de Religiosis, 335.

Ranchi (de) Dioecesis: nova conditur, 614.

Ratio conscientiae, 88, 89, 91.

« Razón y Fé » laudatur a Summo Pontifice in XXV anno, 263.

Regis S. Io. Franc.: eius festum pro Gallia elevatur, 639.

Relatores Viceprovinciarum et Missionum occasione Congregat. Procuratorum: quomodo eligendi, 548; an eorum litterae censurae subiaceant, 735; de tempore quo Romam venire debeant, 736, 737.

Religiosi (documenta Pontificia): in primis suum Conditoem et Patrem imitentur, 26; « Regnum Dei et iustitiam eius » praecipue in Missionibus et scholis quaerant, 27; scientia ac disciplina sacra polleant in eisque sive contemplativi sive activi « assidue » versentur, 28; nostris maxime temporibus sciant eas vulgare ac tueri,

SS. Thomam et Bonaventuram imitati, 29; utilitates ex tali studio, 30; huic in Seminariis parvis via fiat puerorum delectu, religiosa institutione et linguae latinae studio, 32; Novitii, semotis aliis studiis, vitae interiori vacent unice, scripta S. Bernardi, S. Bonaventurae et Alphonsi Rodriguez pervolutantes, 33; postea philosophiae ac theologiae cursum aggrediantur sub Magistris delectis, scholastica methodo ac doctrina Angelici praeclaris, 33-35; interea « spiritus fidei est alendus », recta intentio et « praecipuo quodam modo humilitatis virtus », 36-37; demum Sodales conversos seu laicos Pontifex alloquitur, 37; quam gravi officio Superiores erga eos teneantur, loco muneris, religiosae ipsorum sanctimoniae providentes; 38.

Renovatio votorum: instructio pro triduo, 513.

Renuntiatio bonorum: Formula nova, 346.

Requisita ad docendam theologiam vel philosophiam, 150-151.

Responsa Praepositi Generalis: eorum vis, 139; quae referuntur in Actis Romanis ad mensam legi debent, 651.

« Revista Católica (la) » quinquagesimum vitae annum agens a Summo Pontifice laudatur, 80.

Rodriguez S. Alphonsus: *vide* Alphonsus.

Rumaenica Missio: conditur, 92.

Salisburyensis Missio: ita denominanda pars Angliae Prov. commissae antiquae Miss. Zambesianae, 696, 697, 729.

Salisbury (de) PA.: conditur ex divisione antiquae PA. Zambesianae, 615, 616, 696, 728.

Salus: *vide* Valetudo.

Saune (de) RR. DD. Henricus: gratulationes accipit a Summo Pontifice, 81.

Sardinia: Seminarium Pont. Kularitanum Societati committitur, 631.

Scholastici Soc.: P. N. epistolam S. P. Ignatii de religiosa perfectione singulis mittit, 529; a nova ascensi arcendi, 148; quid praestandum pro colloquio cum Praefecto spiritus, 569; et pro ministerii experimentis, 377, 690; Scholastici usibus alienae Provinciae in qua degunt se accomodent, 141; quantum ad ordines minores promovendi, 621, 708; quomodo formandi Scholastici, 689-691; quomodo pateat illis bibliotheca communis, 740.

Scriptores Nostri: de Ecclesiarum Orientalium unione saepius agant, 103; quomodo edendi libri in aliena Provincia, 151; censura foliorum lithographicorum similiumve, 151.

«Secessus sociales», 573.

Secretariatus centralis Congregationum B. M. V., 93; eius natura et finis, 94.

Secretarius Societatis: novus nominatur, 529.

Segneri P. Paulus: a Summo Pontifice in ter centenaria commemoratione extollitur, 69.

Seminaria Religiosorum parva: quomodo constituenda; quid cavendum, quid curandum in eis ex praescripto Pontificio, 31-32.

Seminarium Maius in Sardinia a Summo Pontifice Societati committitur, 631.

Sicula Prov.: a P. N. laudatur pro Missione Bengalensi, 127.

Sinenses Missiones: earum difficultates enarrantur, 657-662; mutatio

nominum, 82; Ordinatio de studiis sinicis, 561-564.

Societas Iesu: de libellis diffamatorii denuntiandis, 116; quomodo colendae vocationes ad Societatem praecipue a Confessariis, Congreg. Marianar. Directoribus, Praefectis et Magistris quibuscumque, 137, 372, 687, 688; Societas antiqua et restituta poenitentias etiam externas semper coluit, 311-312; novus Societatis Secretarius nominatur, 529; Societatis defuncti die 3 nov. semper commemorandi, 738. «Socius Magistri Novitiorum»: quid praestare pro munere suo debeat, 575.

Sodalitium Gregorianum: eius lex, 48; indulgentiae et privilegia, 53.

Stanislaus S.: de eius commemoratione centenaria una cum S. Aloisio paranda, 337; indulgentia plen. pro decem dominicis, 407; laudes eius ex epistola pontificia quae eum iungit S. Aloisio, 432; privilegia liturgica ad eius aram, 472; privilegia et indulgentiae Aloisianae pro centenario ad S. Stanislaum extenduntur, 475; S. Stanislai comparatio cum S. Aloisio, 489; finis intendendus in huiusmodi festis, 489.

Staraviense Sanctuarium B. M. V. fit Basilica minor, 634.

Statisticae et informationes pro relatione quinquennali ad S. Congregationem de Religiosis, 335.

«Status temporalis triennalis»: mittuntur paradigmata de eo, 646.

Studia: quae ad religiosam disciplinam, 24-38; studia linguarum classicarum, 147.

Studium linguae latinae quantum commendetur a Pio XI, 32, 62.

Suffragia: in obitu Summi Pontificis, 40; pro Exc.^o Dom.^o Claudio Lopez

- a Comillis, benefactore in Assistentia Hispaniae, 351.
- Superiores: per quos designentur, 115; Superiores locales quamdiu durent, 568; quae impensae eis liceant, quae Provincialibus, 115.
- Syriae Missio: P. N. epistolam accipit, 352-359.
- T**ananarivensis Missio: enixe implorantur operarii pro ea, 564.
- Templa religiosa et Ordinarii visitatio, 41.
- Territoria separata: quid eis competat, 293.
- Tertia Probatio: normae pro ministris in ea, 275; Regulae Instructoris, 491; Instructio ad PP. tertiae probationis, 495-502; hi regionis linguam bene calleant, 714; idem denuo inculcatur atque etiam praecipitur, 715.
- Tokiensis Universitatis difficultates, 531.
- Toletana Prov. dispertitur in Toletanam et Baeticam, 117.
- Trichinopolitana Dioecesis dividitur, 586, 627.
- Trincomaliensis Missio: gradus academici in Coll. Pontificio Kandyensi, 467.
- Tsu RR. DD. Simon: Vicarius Apost. de Haimen eligitur, 470.
- Tuticorinensis Dioecesis erigitur, 586; eius fines pressius determinantur, 627.
- V**aletudo: religioso modo curanda, 376; extraordinariae curae, 376-377; de Nostris in curae locis, 377; de Novitiis valetudine debilibus, 571; documenta S. Sedis ad Religiosos tutandos a periculis in balneis et similibus locis, 588: *vide* « Balneae ».
- Vanara P. Candidus: eius cruenta mors narratur, 660.
- Vergès P. Emmanuel: Summus Pontifex ei gratulatur, 623.
- Vicariatus Sinenses: mutant nomina, 82; Vicarius Apostolicus de Haimen eligitur R. P. Simon Tsu, 470.
- Viceprovinciae: earum iura ad Congregationes definiuntur, 285.
- Visitationes mulierum quomodo regendae, 741.
- Vocationes: industriae ad suscitandas inter iuvenes vocationes ad Societatem, 137, 372; cfr. etiam, 687-688.
- W**almesley P. Hermannus: nuntiatur eius mors et indicuntur suffragia, 643.
- Z**ambesiana Missio: mutantur fines et Praefecturae Apostolicae ampliat territorium, 468; bipertitur inter Prov. Angliae et Prov. Poloniae Min., 696.
- « Zeitschrift für Katholische Theologie »: ei gratulatur Summus Pontifex, 625.
- Zelus animarum: P. N. epistola ad Societatem de eo, 293-313.

QUAEDAM CORRIGENDA

IN VOLUMINE V ACTORUM ROMAN. SOCIETATIS IESU

<i>Pag.</i>	<i>31 lin.</i>	25 —	<i>pro</i> : afflatum — <i>lege</i> : afflatu.
„	139 „	26 —	<i>pro</i> : Epit. n. 18 § 2 — <i>lege</i> : Epit. n. 18 § 1.
„	282 „	12 —	<i>pro</i> : quibus interest — <i>lege</i> : quorum interest.
„	287 „ 3,	6 —	} <i>pro</i> : ad Congregationem Procuratorum — <i>lege</i> : oc- casione Congregationis Procuratorum.
„	291 „ 5,	11 —	
„	310 „	17 —	<i>pro</i> : aliarum — <i>lege</i> : aliorum.
„	312 „	2 —	<i>pro</i> : anima — <i>lege</i> : animas.
„	343 „	2 ³ —	<i>pro</i> : quid — <i>lege</i> : quod.
„	375 „	3 —	<i>pro</i> : Epit. n. 18 § 2 — <i>lege</i> : Epit. n. 18 § 1.
„	376 „	24 —	<i>pro</i> : Quos — <i>lege</i> : Quod.
„	377 „	11 —	<i>pro</i> : morbus — <i>lege</i> : morbos.
„	567 „	4 —	<i>pro</i> : Epit. n. 18 § 2 — <i>lege</i> : Epit. n. 18 § 1.
„	569 „	15 —	<i>pro</i> : spiritualius — <i>lege</i> : spiritualium.
„	575 „	15 —	<i>pro</i> : praestandam — <i>lege</i> : praestandum.

A2 Acta Romana
1906 Societatis Jesu
v.5

BX
3704
A2
1906
v.5

320154

GRADUATE THEOLOGICAL UNION LIBRARY
BERKELEY, CALIFORNIA

GTU Library

3 2400 00324 8311

